

Giới thiệu Bí Mật Của Định Mệnh

Từ lợi ích có thể biến thành tình yêu mãnh liệt được hay không? Có lẽ chẳng một ai có thể trả lời được câu hỏi đó.

Hai người không hề quen biết nhưng lại nhẹ nhàng đi vào cuộc đời của nhau. Họ vốn dĩ là hai đường thẳng song song chẳng hề có điểm chung nhưng định mệnh lại cho họ ở bên nhau. Liệu cuối cùng họ có một kết cục hạnh phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đám cưới

- Từ Dịch Phàm, con có đồng ý cưới Phùng Lộ Phi làm vợ không? Yêu thương cô ấy, chung thủy với cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, dù bệnh tật hay khốn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, con vẫn sẽ ở bên cô ấy cho đến chết chứ?

Giọng nói của mục sư vang lên, ông nhìn thẳng vào Từ Dịch Phàm đang đứng đối diện mà hỏi.

- Con đồng ý.

Từ Dịch Phàm nói sau đó vài giây.

Vị mục sư quay sang bên Phùng Lộ Phi, tiếp tục nói:

- Phùng Lộ Phi, con có đồng ý cưới Từ Dịch Phàm làm chồng không? Yêu thương anh ấy, chung thủy với anh ấy, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, dù bệnh tật hay khốn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, con vẫn sẽ ở bên anh ấy cho đến chết chứ?

Phùng Lộ Phi chần chừ một hồi lâu, mãi cho đến khi Từ Dịch Phàm quay sang nhìn thì cô mới lắp bắp trả lời:

- Con... con đồng ý.

Giọng cô tuy nhỏ nhưng mọi người vẫn nghe thấy.

- Được rồi, mời cô dâu chú rể trao nhẫn cưới.

Từ Dịch Phàm quay sang, đeo nhẫn vào ngón tay áp út cho cô. Anh có thể cảm nhận được cô đang run.

Phùng Lộ Phi cũng cầm lấy chiếc nhẫn mà đeo vào cho Từ Dịch Phàm. Gương mặt cô lạnh lùng, không liếc nhìn anh lấy một lần.

- Rất tốt, ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng. Chúc hai con trăm năm hạnh phúc.

Bên dưới tiếng vỗ tay, lời chúc mừng vang lên. Nhưng đôi vợ chồng đứng trên kia lại không vui cho lắm.

.....

Sau 3 ngày kể từ ngày Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm kết hôn. Cuộc sống vẫn bình lặng trôi qua như không có chuyện gì xảy ra. Từ khi kết hôn, giữa Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi luôn xảy ra mâu thuẫn. Mỗi lần gặp nhau, chưa nói nổi hai câu thì đã cãi nhau ầm trời lên. Hai người, sống một cuộc sống như không có đối phương, mỗi người ở một phòng, mỗi người có một việc riêng, mỗi người có một khoảng không riêng, không dính líu tới ai. Nhưng họ vẫn chưa coi nhau là người vô hình đã là may mắn lắm rồi. Cuộc hôn nhân này, sẽ kéo dài bao lâu?

Phùng Lộ Phi ngồi ở sofa phòng khách đọc báo. Tin tức chủ yếu vẫn là chuyện kết hôn của cô và Từ Dịch Phàm.

"Tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Từ Thị Từ Dịch Phàm kết hôn với Thiếu tiểu thư tập đoàn Phùng Thị. Đám cưới được tổ chức rất lớn với sự tham gia của nhiều nhân vật nổi tiếng..."

- Thật vô vị.

Phùng Lộ Phi vút tạt chỉ xuống bàn, đang định đi lên phòng thì gặp ngay Từ Dịch Phàm. Cô nhìn thấy anh mà chẳng thèm quan tâm, đang định đi thì bị anh gọi giật lại:

- Sao, không ăn sáng hả?

- Không có hứng.

- Không có hứng sao? Cũng đúng, kết hôn nhằm người không có hứng là phải rồi.

Phùng Lộ Phi quay lại nhìn Từ Dịch Phàm, sự tức giận thể hiện rõ hết trên mặt:

- Từ Tổng giám đốc, Từ Dịch Phàm à, anh đang chọc ngoáy ai vậy? Anh đừng tưởng mấy ngày qua tôi nường nhìn anh mấy câu là anh có thể được nước mà lấn tôi. Tôi không phải là đứa con gái nhút nhát hay sợ sệt như anh nghĩ đâu. Rút lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn của anh đi. Đừng nghĩ là tôi sợ anh.

- Thật không ngờ đến cô lại gọi cả họ tên tôi ra như vậy. Tôi không nghĩ cô lại là tiểu thư của Phùng Thị nổi tiếng đấy. Ăn nói gì mà như kiểu mấy cô gái nhà quê mới lên thành phố.

- Loại người dâm dề đê tiện, vô liêm sỉ, ngu ngốc như anh tôi cũng chẳng nghĩ anh là Tổng giám đốc của Từ Thị đâu.

Nói xong cô nhanh chóng bước lên lầu.

- Cái gì? Dâm dề đê tiện, vô liêm sỉ, ngu ngốc sao? Cô dám nói tôi thế à Phùng Lộ Phi? Cô có hơn gì tôi đâu.

Sau đó anh đi đến phòng bếp, ăn sáng và đến tập đoàn.

Cuộc hôn nhân của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đơn thuần chỉ là một cuộc hôn nhân mang tính chất thương mại. Phùng Lộ Phi vốn dĩ không đồng ý với chuyện này nhưng bố cô đã cầu xin cô, mẹ cô thì nước mắt ngấn nước mắt dài, nhìn họ như vậy, cô không đành lòng. Vậy là sau hai ngày suy nghĩ, cô cuối cùng đã đồng ý. Vẫn biết rằng con đường này sẽ dẫn đến một tương lai mệt mỏi, nhưng Phùng Lộ Phi cô không thể không làm vậy. Đã từng có sai lầm, bây giờ lại càng sai lầm.

Còn Từ Dịch Phàm, anh vốn chẳng coi cuộc hôn nhân này ra gì, anh cũng cho rằng kết hôn sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống tự do về sau nên anh cũng đồng ý. Nhưng trong sâu thẳm những suy nghĩ kia, Từ Dịch Phàm vẫn luôn cho rằng, rồi anh và Phùng Lộ Phi sẽ ly hôn.

Quả thật, đó là một cuộc hôn nhân không hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xem mắt

Phùng Lộ Phi trở về phòng ngủ ở tầng 2. Kể từ ngày kết hôn, cả Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đều chia ra ở riêng, không ai liên quan đến ai cả, mỗi người có cuộc sống của riêng mình.

Ngồi trước bàn trang điểm, Phùng Lộ Phi nhìn thẳng vào gương rồi thở dài. Nhìn chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út bàn tay trái, Phùng Lộ Phi liền rút ngay ra, bỏ vào một hộp trang sức rồi đút vào ngăn bàn.

.....

9 giờ.

Phùng Lộ Phi liền thay ngay một bộ váy khác, trang điểm nhẹ nhàng rồi cầm túi xách đi xuống dưới. Thím Vương - người giúp việc trong nhà thấy vậy bèn hỏi:

- Thiếu Phu nhân, cô đi đâu vậy?

- À, cháu muốn ra ngoài đi dạo. Hôm nay ở nhà cũng chẳng có việc làm, chán quá.

- Thiếu gia cũng vừa mới đi...

- Vâng. Cháu biết rồi. Nhưng mà thím Vương, từ nay thím đừng nhắc đến tên đó trước mặt cháu, cháu và hấn không có quan hệ gì cả. Nhắc đến hấn chỉ tổ thêm bức.

Thím Vương cũng biết rõ tình hình hiện tại của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi nên không nói nhiều nữa, chỉ nói đơn giản:

- Vậy Thiếu phu nhân đi chơi vui về.

- Vâng. Chào thím.

Phùng Lộ Phi hơi mỉm cười nhìn thím Vương rồi đi ra gara xe, ngồi lên chiếc xe ô tô của mình, nhanh chóng phóng đi.

.....

Tại một quán cafe.

Hôm nay Phùng Lộ Phi hẹn gặp Trương Uyển Tâm - người bạn thân nhất của cô ra nói chuyện.

- Lộ Phi à, bạn thân à, mới có 3 ngày kết hôn mà cậu đã ra ngoài thế này rồi, mình còn tưởng phải hưởng thụ cuộc sống của đôi vợ chồng son vài ngày nữa chứ? - Trương Uyển tâm vừa uống nước vừa nói móc nói ngoáy Phùng Lộ Phi.

- Cậu biết rồi mà còn nói vậy sao? Đừng có nói móc nói ngoáy mình như vậy.

- Mà Lộ Phi này, mình nói thật, dù Từ Dịch Phàm có hoàn hảo hoàn mỹ hay gì gì đó đến đâu thì chẳng nhẽ cậu muốn chôn chân trong cuộc hôn nhân vô nghĩa này suốt đời sao? Nhìn cậu mình cũng đủ biết hai người chẳng hạnh phúc gì rồi. Sống như thế chán lắm, chẳng ai muốn như vậy cả. Hơn nữa Từ Minh...

Trương Uyển Tâm lập tức dừng lại, cô nhìn vào gương mặt đang bối rối của Phùng Lộ Phi lúc này.

- Thôi được rồi, mình nghĩ là mình không nên nhắc chuyện này nữa, từ nay về sau cũng sẽ không nhắc lại nữa. Ày, nhưng sao cậu không đeo nhẫn cưới thế?

- Mình thấy nó không quan trọng nên bỏ ra rồi. Đeo vào vướng tay, lại phiền phức nữa.

- Không quan trọng, đeo vào vướng tay với phiền phức sao hả? Oh my god. Thật đúng là suy nghĩ lạ đời. Này, cậu nên đeo chiếc nhẫn ấy rồi đi khoe khoang. Chiếc nhẫn ấy đắt giá lắm đó.

- Đắt giá? Mình chẳng quan tâm. Dù nó có đắt thế nào thì đối với mình chẳng có ý nghĩa nào.

Phùng Lộ Phi nói xong bèn uống ngụm nước. Trương Uyển Tâm thấy vậy thì chuyển ngay sang chủ đề khác:

- Đúng rồi, hôm nay cậu rảnh không?

- Không rảnh mà mình hẹn cậu đến đây sao? Nói đi, lại có chuyện gì nữa đây hả?

- Đi xem mắt.

Phùng Lộ Phi nghe xong tròn mắt lên nhìn Trương Uyển Tâm.

.....

Tại 1 quán cafe khác.

Trương Uyển Tâm đưa Phùng Lộ Phi tới một quán cafe khác để xem mắt. Đây đã là lần xem mắt thứ 3 của Trương Uyển Tâm trong tuần này rồi. Vừa bước vào cửa, nhìn thấy anh chàng đang ngồi ở bàn phía cửa sổ là Trương Uyển Tâm biết ngay đó là người mình sẽ gặp. Cô liền kéo tay Phùng Lộ Phi đi vào bên trong.

- Ô, Trương tiểu thư!

Anh ta nhìn thấy Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm đi đến thì lập tức đứng dậy. Trước đó anh ta cũng đã xem qua ảnh của Trương Uyển Tâm rồi nên nhận ra cô ngay. Nhưng anh ta có vẻ đề ý Phùng Lộ Phi nhiều hơn Trương Uyển Tâm.

- Chào anh, Lý tiên sinh. Giới thiệu với anh, đây là Phùng tiểu thư, bạn thân của tôi.

- Rất vui được làm quen với cô, Phùng tiểu thư.

Phùng Lộ Phi hơi nhếch mép cười, coi như đáp lễ lời chào của Lý tiên sinh kia. Sau đó thì nhân viên phục vụ đến hỏi cô và Trương Uyển Tâm muốn dùng gì.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mách lẻo

Tập đoàn Từ Thị.

Rất nhiều nhân viên trong tập đoàn Từ Thị này đều ngưỡng mộ đám cưới cũng như cuộc hôn nhân hoành tráng của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi. Họ đều cho rằng Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi rất "xứng đôi vừa lứa" trên mọi phương diện như gia thế, vẻ ngoài, học thức... Nhưng khi thấy Từ Dịch Phàm đến tập đoàn làm việc, đã có nhiều người cũng cảm thấy lạ là mới chỉ có 3 ngày mà Từ Tổng đã đi làm, bỏ vợ ở nhà một mình sao? Họ không đi hưởng tuần trăng mật hay du lịch gì đó sao? Từ Tổng giám đốc của bọn họ cũng thật sự có gì đó khác người.

Mọi người nào có biết được, sau 3 ngày hôn nhân, Từ Dịch Phàm đi làm ngay, chẳng khác kẻ cuồng công việc chính hiệu. Còn Phùng Lộ Phi đi chơi với bạn, vứt nhẫn cưới sang một bên, không thèm đeo vào nữa, còn coi nó rất phiền phức. Điều quan trọng là hai người này như nước với lửa, gặp nhau là cãi nhau, mà đã cãi nhau thì không ai chịu thua ai cả. Một cuộc hôn nhân không có từ gì để mô tả.

- Trợ lý Trương, mang tài liệu mà tôi đã ký 4 hôm trước đến đây. Tôi muốn xem xét lại.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm ngồi ở bàn làm việc, mở máy tính, xem xét lại tài liệu một lần nữa, chẳng quan tâm đến việc mọi người nói anh đi làm quá sớm mà không hưởng những ngày đầu hôn nhân cùng với vợ. Anh coi mọi chuyện như gió thoảng qua tai.

- Alo?

Từ Dịch Phàm nhấc máy mà không quan tâm đến việc người gọi đến là ai. Vừa cầm máy nghe vừa xem tài liệu.

- "Dịch Phàm, cậu không phải là đi làm rồi chứ? Vừa mới xem một chút tin tức, thấy hình ảnh cậu đến Từ Thị làm việc sau mấy ngày cưới. Là thật à?" - Giọng nói đầu dây bên kia vang lên.

Không cần nhìn lên màn hình điện thoại, Từ Dịch Phàm cũng biết ngay là ai gọi đến.

- Chí Dương, cậu lại lang thang ở đâu vậy, gọi cho mình làm gì? Lo việc đi chơi đàn đúm của cậu đi. Bây giờ mình đang bận, không nói chuyện lâu được đâu.

- "Hừ, bận cái gì cơ chứ, cậu suốt ngày chỉ có cái lý do bận đấy thôi... Mà này, mình nhìn thấy Phùng Lộ Phi đi cùng với bạn cô ấy đấy. Gặp gỡ một người đàn ông."

"Gặp gỡ một người đàn ông?"

Nghe Triệu Chí Dương nói vậy, Từ Dịch Phàm không khỏi tức điên lên. Mới 3 ngày mà cô đã chuẩn bị đi ngoại tình thật rồi. Phùng Lộ Phi, cô thật là giỏi, rất giỏi!

- "Sao không nói gì vậy? Không phải mình hoa mắt hay bịa ra đâu, là sự thật đấy, vậy nên....."

- Mình tắt máy đây.

- "Này đợi đã..."

Từ Dịch Phàm tắt ngay máy trong khi đầu dây bên kia còn rất nhiều điều để nói.

- Phùng Lộ Phi, tôi phục cô rồi. Nhưng dù sao chuyện của cô cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Từ Dịch Phàm vẫn rất tức giận. Anh cũng không hoàn toàn chú tâm vào công việc nữa.

.....

Quán cà phê.

- Trương tiểu thư, thật sự cô khiến tôi rất ngạc nhiên đấy. Cô còn đẹp hơn cả trong ảnh nữa.

Tên Lý tiên sinh vừa nói với Trương Uyển Tâm, vừa liếc nhìn Phùng Lộ Phi đang uống cà phê.

- Ồ, vậy sao? Cảm ơn Lý tiên sinh đã khen ngợi, anh làm tôi cảm thấy ngại quá.

- Đâu có Trương tiểu thư, tôi nói thật đấy.

Trương Uyển Tâm biết hẳn không phải đang khen mình mà là khen cô bạn Phùng Lộ Phi đang ngồi bên cạnh. Cô biết chắc chuyện này sẽ xảy ra mà. Phùng Lộ Phi xinh đẹp như vậy, tên Lý tiên sinh kia không liếc mắt nhìn thì không phải là "dám tặc".

- Đúng vậy. Trương tiểu thư, hiện giờ cô đang làm việc ở đâu vậy? - Lại cố liếc Phùng Lộ Phi.

- Tôi hiện đang là cố vấn luật pháp cho tập đoàn Phùng Thị. Mà Lý tiên sinh này, uống nguyên nước như này có phải là quá nhạt nhẽo không? Sao chúng

ta không gọi thêm điểm tâm nhỉ? Như vậy sẽ đỡ nhạt miệng hơn. Anh thấy có đúng không?

- À, đúng rồi.... Trương tiểu thư nói rất có lý. Vậy Trương tiểu thư và Phùng tiểu thư muốn gọi món gì?

Trương Uyển Tâm vẫy vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến. Cô nhân viên này ghi chép lại những món điểm tâm mà Trương Uyển Tâm đã gọi rồi nhanh chóng đi luôn. Vị Lý tiên sinh kia chưa kịp gọi món thì cô nhân viên phục vụ kia đã đi mất rồi. Nghe thấy Trương Uyển Tâm gọi đồ nhưng anh ta chẳng hiểu đó là món gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chơi đùa

Nhìn thấy biểu hiện của tên Lý tiên sinh kia, trong lòng Trương Uyển Tâm cảm thấy vô cùng sung sướng. Trương Uyển Tâm cô vốn rất ghét buổi gặp mặt như hôm nay và bây giờ thì đã có đủ lý do chính đáng để nói với bố mẹ rồi.

Sau đó không lâu, cô nhân viên phục vụ đã mang lên những món mà Trương Uyển Tâm

- Điểm tâm mà các vị gọi đây ạ, xin mời các vị dùng. Chúc các vị ngon miệng.

- Cảm ơn.

Lý tiên sinh kia mỉm cười lên tiếng cảm ơn cô nhân viên phục vụ. Cô gái đó cũng rời đi luôn.

- Mời Trương tiểu thư, Phùng tiểu thư.

- Lý Tiên sinh cũng dùng đi, tôi không biết sở thích của tiên sinh là gì nên mới gọi món bánh này. Không biết có hợp với sở thích của Lý tiên sinh anh không vậy? Nếu không hợp có thể đổi món khác. Lý Tiên sinh, anh thấy thế nào?

- Tôi không quan trọng về món ăn đâu. Món mà Trương tiểu thư gọi chắc chắn là ngon rồi.

Trương Uyển Tâm nhìn Lý tiên sinh kia, mỉm cười rất “giả tạo”, rồi quay sang nói với Phùng Lộ Phi:

- Lộ Phi, cậu ăn đi chứ, chẳng phải đây cũng là món bánh mà cậu thích nhất hay sao? Cũng không cần phải quá khách sáo đâu, Lý tiên sinh cũng không phải người ngoài.

- Trương tiểu thư nói rất đúng. Phùng tiểu thư, cô cũng không cần phải khách sáo đâu.

- À vâng...

Phùng Lộ Phi quay sang nhìn Trương Uyển Tâm, cố gắng nhịn cười. Ban đầu Phùng Lộ Phi nghĩ Trương Uyển Tâm đưa cô đi xem mắt cùng có phải là hơi ngớ ngẩn không đây? Phùng Lộ Phi cô mà đi cùng chẳng phải sẽ làm bóng đèn cản trở 2 người bọn họ còn gì. Như thế quả thật rất không tiện. Nhưng sau khi nghe cách nói chuyện, nhìn món bánh mà Trương Uyển Tâm gọi cho vị Lý tiên sinh kia, Phùng Lộ Phi hận không thể cười lớn được. Trương Uyển Tâm thật sự có dụng tâm trong việc này.

Vị Lý tiên sinh mỉm cười trông rất lịch sự rồi bắt đầu dùng bánh. Lý tiên sinh cũng chẳng rõ đây là món bánh gì nên cứ ăn thôi. Kết quả vừa ăn xong 1 miếng, mặt anh ta đã đỏ lên, mồ hôi như sắp túa ra đến nơi. Trông thật là thảm hại.

- Lý tiên sinh, anh sao vậy? Trông sắc mặt anh không được tốt, anh bị bệnh hả?

Trương Uyển Tâm giả bộ lên tiếng. Cô thực tế là người hiểu rõ vấn đề nhất ở đây.

- Không sao, tôi không sao đâu, không có vấn đề gì. Trương tiểu thư không cần lo lắng như vậy.

- Chẳng lẽ món bánh này không ngon sao? Sao trông sắc mặt anh kém quá vậy?

- Không có gì đâu Trương tiểu thư, món bánh này rất ngon, thật sự rất ngon... mùi vị... rất đặc biệt!

- Vậy hả, vậy là tôi chọn đúng rồi. Anh mau ăn tiếp đi, để lâu không ngon đâu.

Vì không muốn để mặt mặt trước 2 mỹ nhân nên Lý tiên sinh này cố gắng ăn hết nửa phần bánh, cứ ăn xong mỗi miếng là phải uống 1 ngụm nước, dùng khăn lau mồ hôi trên mặt.

11 giờ.

Sau màn nói chuyện ngược ngạo, Lý tiên sinh lên tiếng:

- Trương tiểu thư, Phùng tiểu thư, thật ngại quá, bây giờ tôi còn có chút việc bận nên xin phép đi trước.

- Ô, vậy hả? Hóa ra là Lý tiên sinh vẫn còn có việc bận. Vậy tiên sinh mau đi đi kéo trễ việc.

- Hôm nay tôi rất vui khi được gặp hai cô. Rất mong lần sau sẽ được gặp lại lần nữa.

Nói xong anh ta gọi nhân viên đến tính tiền và nhanh chóng rời đi. Trương Uyển Tâm lúc này cười lớn:

- Lộ Phi, cậu có nhìn thấy bộ dạng khổ sở lúc ăn cái bánh kia không? Mình thật sự nhìn cười không nổi nữa rồi.

- Haizzz... Tên Lý tiên sinh đó cứ liếc mắt nhìn mình. Chẳng biết hắn xem mắt cậu hay xem mắt mình nữa. Cái chủ kiến chọn bánh này của cậu thật là cao siêu.

- Cao siêu gì chứ, mình biết tên đó không ăn được cay nên mới chọn bánh đấy. Ban đầu nhìn thấy anh ta mình đã ghét rồi, căn bản tại bố mẹ cứ ép nên mới phải đi. À phải, cũng đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đến nhà hàng khác dùng bữa đi. Gần đây có 1 nhà hàng mới mở ngon lắm, hôm nay mình chiêu đãi cậu.

- Cậu đã mời thì mình nhất định phải đi rồi. Chẳng mấy khi nghe cậu nói câu này.

Sau đó Phùng Lộ Phi cùng Trương Uyển Tâm vui vẻ đi ra ngoài, đến nhà hàng khác dùng bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Món hàng giao dịch

Tối hôm đó khi Phùng Lộ Phi trở về nhà thì cũng đã 7h giờ tối. Ngôi biệt thự lớn này, vẫn đẹp như vậy, vẫn im ắng như vậy, vẫn cô đơn như vậy và cũng khiến người ta thêm chán ngán.

- Thiếu phu nhân, cô đã về rồi à? Cô đã đói chưa? Hay tôi dọn cơm ra cho cô nhé?

- Vâng.

Phùng Lộ Phi ngồi vào bàn ăn rồi nhìn xung quanh. Thím Vương mang đồ ăn đến cho cô, nói thêm

- Thiếu phu nhân, hôm nay thiếu gia nói phải đi xã giao nên có lẽ phải muộn mới về được.

- Về sau thím không cần nhắc đến anh ta nữa đâu, chuyện của anh ta không liên quan đến cháu.

- Nhưng mà, chuyện đó thì tôi có lẽ... Mà Thiếu phu nhân, nhẫn của cô đâu rồi?

- Cháu vứt đi rồi. Mà thím có muốn ăn cùng cháu luôn không? Ăn một mình cháu không quen.

- Cảm ơn nhã ý của Thiếu phu nhân. Nhưng Thiếu phu nhân cứ ăn đi, tôi vẫn còn nhiều việc phải làm.

Thím Vương rất ngạc nhiên khi nghe Phùng Lộ Phi nói cô đã vứt chiếc nhẫn cưới đi. Mới có 3 ngày, nhưng bà cũng biết là vị thiếu gia và thiếu phu nhân này tính tình không hợp nhau, cứ gặp mặt là cãi cọ, chưa một lần nói chuyện tử tế. Thật chẳng biết tương lai của bọn họ sẽ ra sao nữa.

.....

Kết thúc bữa tối, Phùng Lộ Phi lên phòng, lấy quần áo đi tắm. Cô ngâm mình trong bồn tắm 2 giờ liền, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm thì cô nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang ngồi ở ghế sofa. Cô nhìn thấy anh mà giật mình suýt ngã.

- Này, sao anh lại tự tiện vào phòng người khác như vậy? Anh ngồi đấy khiến tôi giật cả mình.

Từ Dịch Phàm tiến đến chỗ cô, theo quán tính cô lùi lại và chạm ngay vào tường. Vậy là hết đường lùi rồi.

- Giật mình sao? Tôi là ma chắc.

- Ma? Phải, cũng gần như vậy.

- Cô.... Mà nhân cô vút đi đâu rồi?

- Vút đi đâu thì kệ tôi, liên quan gì đến anh mà hỏi. Chẳng phải nhân anh đã đeo lên tay tôi thì tức là của tôi rồi sao? Đeo hay vút là quyền của tôi chứ không phải anh.

Từ Dịch Phàm đứng gần Phùng Lộ Phi đến mức cô có thể ngửi được mùi rượu thoang thoang trên người anh. Mùi rượu không quá nồng, có lẽ anh không uống nhiều.

- Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền như vậy để bảo người thiết kế chiếc nhẫn mà cô dám vút đi sao? Cô giỏi thật.

- Tôi giỏi đấy, bây giờ anh mới biết hả?

- Cô...

Từ Dịch Phàm nâng cằm cô lên:

- Phùng Lộ Phi, cô tốt nhất là đừng có chống đối lại tôi. Phùng Thị hiện giờ sụp đổ hay càng ngày càng bền vững đều dựa vào cô hết đấy. Ngoan ngoãn nghe lời đi. Nếu mai tôi không thấy cô đeo chiếc nhẫn vào thì cô biết hậu quả là thế nào rồi đấy. Có cần tôi nhắc cho không hả? Với lại, từ nay cô cũng nên hành động có chừng mực một chút đi. Muốn làm chuyện xấu thì đừng để cho ai biết.

- Ý anh là gì? Làm chuyện xấu sao? Anh làm nhiều chuyện xấu quá nên bây giờ nghĩ ai cũng như anh hả?

- Ý của tôi, cô chắc hẳn phải là người hiểu rõ nhất chứ. Phải như vậy không, Phùng Lộ Phi?

Anh bỏ tay xuống và chuẩn bị đi thì:

- Từ Dịch Phàm, anh đừng có uy hiếp người quá đáng. Tôi không phải món hàng trao đổi của anh và Phùng Thị. Anh tốt nhất là đừng có nói những lời như vậy.

- Đừng lớn tiếng như vậy Phùng Lộ Phi. Cô nghĩ cô là ai chứ? Với bố cô thì cô chẳng khác gì món hàng trao đổi mà ông ta dùng với tôi cả. Cô và bố cô, như nhau cả thôi.

- Anh đừng có nói linh tinh.

Từ Dịch Phàm cười nhếch mép, nhìn cô với ánh mắt vừa lạnh lùng vừa có chút đồng cảm:

- Phùng Lộ Phi, có vẻ như cô thật sự không hiểu rõ bố cô bằng tôi rồi. Nên suy nghĩ kỹ lại trước khi nói về bố cô thì hơn. Đừng có đề cao ông ta quá như vậy.

- Anh...

Từ Dịch Phàm đi ra ngoài, cô vút chiếc khăn xuống bên bàn trang điểm rồi ngồi sụp xuống giường, cười nản:

- Món hàng trao đổi? Thật sự không muốn nghĩ đến nhưng làm sao được chứ? Bố thật sự coi mình là một món hàng mà. Ông đã từng nghĩ đến tình thân máu mủ chưa?

Rồi cô lại lắc đầu thở dài và nằm xuống giường trong khi đầu tóc vẫn còn ướt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không thể mềm yếu (1)

Sáng hôm sau.

Phùng Lộ Phi vừa tỉnh dậy thì cảm thấy đầu đau như búa bổ. Đúng là không sấy khô tóc trước khi đi ngủ thì hôm sau quả thật rất đau đầu. Chẳng thể làm gì, Phùng Lộ Phi chỉ thở dài. Thay quần áo xong, cô đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út rồi xuống bên dưới.

Lúc vừa đi xuống thì Phùng Lộ Phi đã nhìn thấy Từ Dịch Phàm ngồi sẵn ở bàn ăn kia rồi. Nhìn thấy Phùng Lộ Phi đi đến, nhìn thấy cô đã đeo chiếc nhẫn cưới trên tay, Từ Dịch Phàm nhếch mép cười, nói với giọng chọc ngoáy, mỉa mai:

- Ngoan ngoãn như vậy thì mới đúng. Phùng Lộ Phi, cô nên biết nghe lời như vậy thì mọi chuyện may ra còn dễ giải quyết. Đừng có tỏ vẻ cứng rắn ngoan cố.

Phùng Lộ Phi tuy tức giận nhưng vẫn cố nén. Cô ngồi xuống, cầm bánh, vừa quệt bơ vừa nói:

- Tôi đây cũng không phải con nít mà anh dùng từ “ngoan ngoãn” ấy với tôi đâu Từ Dịch Phàm à. Đúng là chẳng ra cái gì hết. Mà này, chẳng lẽ anh không biết dùng từ ngữ hay sao? Hay từ nhỏ anh học kém quá, căn bản là không biết dùng từ thích hợp? Hôn nữa, đừng bao giờ nghĩ rằng là tôi sẽ nghe lời anh, đúng là mơ giữa ban ngày.

- Mà nghe nói hôm qua cô cùng bạn đi gặp một người đàn ông, ai vậy? Mới có mấy ngày kết hôn mà đã ra ngoài gặp đàn ông rồi. Mong muốn ngoại tình nhanh như vậy sao?

- Cái gì cơ?

Mặc dù nói chuyện của cô Từ Dịch Phàm không quan tâm nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn hỏi.

- Đừng có giả bộ trước mặt tôi.

- Không phải anh cho người theo dõi tôi đấy chứ? Chuyện tôi đi cùng ai mà anh cũng biết. Nếu đã biết đến như vậy mà còn không biết người đi cùng tôi là ai hay sao?

- Tôi muốn chính cô nói cho tôi nghe. Sao vậy, không thể nói ra được à? Khó thế ư?

- Nếu tôi không nói thì anh làm được gì? Có giỏi thì sai người đi điều tra tiếp đi. Phùng Lộ Phi nhìn thẳng vào đôi mắt của Từ Dịch Phàm mà nói, chẳng sợ sệt bất cứ điều gì cả. Với quan điểm của Phùng Lộ Phi cô thì trước mặt loại đàn ông như Từ Dịch Phàm này thì không thể nhún nhường bước nào được cả. Vậy nên bắt đầu từ bây giờ, Phùng Lộ Phi cô phải cho Từ Dịch Phàm anh biết, cô không phải loại người có thể dễ dàng bắt nạt, cũng không để cho người ta bắt nạt.

- Quả nhiên... Đúng là không thể không phục cô. Rất biết cách ăn nói đấy chứ. - Haizz... Thật là ngại quá Từ Tổng giám đốc. Sao tôi lại có thể khiến anh phục tôi như vậy được chứ? Đáng lý ra tôi nên phục anh mới đúng phải không? Số tình nhân bên ngoài của anh khéo còn nhiều gấp đôi tuổi đời của tôi nữa.

- Cái gì? Cô...

- Tôi cái gì?

Từ Dịch Phàm nghe cô nói vậy tức không nói được gì nữa. Anh lau tay rồi cầm áo vest đi làm.

Còn Phùng Lộ Phi, cô cười với nụ cười chiến thắng. - Từ Dịch Phàm, anh tưởng anh là “hoàng đế” còn tôi là “nô lệ” của anh sao? Tôi sao để anh sỉ nhục tôi như vậy được chứ? Tôi không phải là người dễ chơi như cái bộ dạng hiền lành mà anh thấy đâu.

Cô tiếp tục ăn sáng. Bữa sáng hôm nay rất ngon!

.....

Một tuần sau khi kết hôn. Phùng Lộ Phi trở về nhà mẹ đẻ mà không có Từ Dịch Phàm đi cùng. Phùng Lộ Phi cũng chẳng nói cho anh việc cô trở về nhà mẹ đẻ.

Cánh cổng sắt từ từ mở ra, Phùng Lộ Phi lái xe vào bên trong rồi xách vài túi quà đã chuẩn bị sẵn đi vào.

- Ôi Lộ Phi của mẹ, con đã về rồi!

Phùng Phu nhân thấy con gái trở về thì vui mừng đi đến chỗ cô, sau đó thì ngó qua ngó lại:

- Lộ Phi, hôm nay con đi một mình hả? Thế Dịch Phàm đi đâu rồi? Sao không thấy Dịch Phàm đâu cả thế? Không phải là nó không về đây cùng con đấy chứ?

- Anh ta đi làm rồi ạ.

- Cái gì? Đi làm sao? Nhà mẹ vợ cũng chẳng thèm đến nữa, thật chẳng ra thế thống gì. Không biết Từ gia dạy dỗ con cái kiểu gì nữa đây. Đúng là cần phải...

- Được rồi mẹ, đừng nhắc đến anh ta nữa, vào trong thôi. - Phùng Lộ Phi nhanh chóng ngắt lời.

- Ủ, mau vào đi.

Hai mẹ con nhanh chóng đi vào trong, hàn huyên một hồi lâu, chủ yếu nói về chuyện của Phùng Lộ Phi sau khi kết hôn. Phùng Lộ Phi cũng chỉ kể qua loa,

cuộc sống 1 tuần nay ở Từ gia quả thực với cô rất nhàm chán, chẳng có mấy việc là có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không thể mềm yếu (2)

Phùng phu nhân lên tiếng:

- Ở lại đây với mẹ vài ngày, kể từ ngày con kết hôn, căn nhà trở nên trống vắng, rất buồn tẻ.
- Thôi mẹ ạ, lát nữa con phải về rồi.
- Thế thì ở lại ăn trưa với mẹ, bố con với anh chị con đều bận hết rồi, nhà chỉ còn mỗi mình mẹ.
- Vâng, thế cũng được.

Nghĩ đi nghĩ lại đến cuối cùng Phùng Lộ Phi vẫn quyết định ở lại ăn cơm trưa với Phùng phu nhân. Cũng thật sự không rõ bố với anh chị của Phùng Lộ Phi bận bịu những gì mà đến nỗi để mẹ ở nhà một mình thế này. Mà sao Phùng phu nhân lại không rủ mấy bà bạn đi chơi, shopping hay đánh bài gì đó chứ.

Đến bữa cơm trưa, Phùng Lộ Phi ngồi đối diện với mẹ cô. Những món ăn hôm nay toàn những món mà Phùng Lộ Phi cô thích ăn. Phùng Lộ Phi cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Toàn những món con thích thôi đấy, mau ăn đi. Ăn nhiều một chút, trông con có vẻ gầy đi.
- Mẹ cũng ăn đi.

Phùng Lộ Phi nhẹ nhàng gấp những món ăn kia. Phải thú nhận rằng ở Từ gia chẳng được ăn những món ăn này, đặc biệt là hương vị này. Cô quả thật rất nhớ những món ăn ở Phùng gia.

- Lộ Phi à, mẹ biết là có một số chuyện mẹ cũng không nên nói với con nhưng quả thật, nếu không nói ra thì mẹ không thể nào an tâm được con à. Mẹ nghĩ là mẹ vẫn nên nói thì hơn. - Giọng của Phùng Phu nhân có gì đó ngập ngừng nhưng vẫn cố nói hết câu.
- Mẹ cứ nói đi. - Phùng Lộ Phi bình thản, vừa ăn vừa nói. Cô cũng không quá để tâm đến ý mà mẹ mình muốn nói.
- Tuy rằng cuộc sống của con lúc này không thật sự hạnh phúc nhưng mà Lộ Phi à, coi như là con giúp ba con với anh con đi, bây giờ chỉ có như vậy mới có thể....

Nghe đến đây Phùng Lộ Phi liền buông đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt mẹ, cười nhếch mép mà nói:

- Con hiểu rõ mục đích của đám cưới giữa hai nhà Phùng gia và Từ gia. Đó chỉ là một đám cưới mang tính chất thương mại mà thôi. Ngoài ra, nó cũng chẳng mang bất kỳ một ý nghĩa nào nữa, nhất là đối với con. Phùng Thị nhà chúng ta đang gặp khủng hoảng, nếu như con kết hôn với Từ Dịch Phàm thì sẽ cứu vãn được rất nhiều thứ. Mẹ cũng nên hiểu, con đã cố gắng lắm rồi, mẹ còn muốn gì nữa chứ? Mẹ, con thật sự không hiểu, trong mắt của Phùng gia, con là gì?
- Nếu như con đã hiểu rõ như vậy...
- Chẳng phải chuyện này mẹ đã nói với con trước khi kết hôn rồi còn gì. Mẹ, thật lòng mà nói, với cuộc hôn nhân này, con chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc cả. Thật đấy. Trước đây con muốn nắm giữ hạnh phúc của chính con nhưng rồi bây giờ thì sao nào? Con chẳng khác gì một nước cờ của bố và Phùng Thị cả. Để cứu vãn tình thế của Phùng Thị mà con trở thành một món hàng được mang ra trao đổi, mua bán. Con chẳng hiểu có phải con sẽ chôn chân tại Từ gia đến hết cuộc đời này của con hay không nữa. Mọi việc đúng như ý bố mẹ rồi còn gì.
- Lộ Phi à, mẹ xin lỗi, nhưng... Mọi chuyện bây giờ đã ra như thế rồi, con không thể...

Phùng Lộ Phi tiếp tục ngắt lời Phùng phu nhân:

- Vâng, phải, mẹ nói rất phải, rất đúng. Mọi chuyện bây giờ đã thành ra như vậy rồi con nên thuận theo tự nhiên mới phải, cũng không cần phải phản kháng gì cả. Bố mẹ không muốn như vậy, không muốn đi con đường dài mà chỉ muốn đi đường tắt cho nhanh thôi. Mà con đường tắt này chẳng phải rất dễ dàng còn gì? Chỉ cần mang con gái ra trao đổi là được. Quá nhanh, quá đơn giản.
- Con à...

Phùng phu nhân nhủ mảy lại. Bà không phải muốn nói với cô những điều này. Trong chuyện này, bà cũng có lỗi.

- Mẹ, con no rồi, con xin phép đi trước, hôm nay con vẫn còn nhiều việc chưa làm xong. Với lại, mọi chuyện cũng chẳng phải như mẹ nói đâu. Mẹ không muốn từ bỏ cuộc sống sung sướng vốn có bao lâu nay, còn bố và anh cả thì không muốn gây dựng lại sự nghiệp từ đầu. Ai cũng có ý muốn của mình cả.

- Lộ Phi...

Phùng Lộ Phi đứng dậy đang định đi thì nhớ ra một điều. Cô nhìn Phùng phu nhân, nói tiếp:

- À phải, có lẽ trong thời gian tới con sẽ không về nhà đâu, con cũng chẳng muốn về nữa, chẳng ai muốn chào đón con thật lòng cả. Mẹ cũng không cần gọi điện cho con đâu.

- Lộ Phi, mẹ....

Phùng Lộ Phi đứng dậy, cô cầm theo túi xách nhanh chóng đi ra ngoài, lái xe đi luôn. Phùng phu nhân vẫn ngồi ở bàn ăn mà thờ dài. Đáng lý ra bà không nên nhắc lại những chuyện này. Ở Từ gia cô đã mệt mỏi, nay về nhà để lại càng mệt mỏi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không thể mềm yếu (3)

Buổi trưa, sau khi rời khỏi Phùng gia thì Phùng Lộ Phi lái xe đi lòng vòng khắp thành phố. Phùng Lộ Phi bỗng nhớ lại những lời mà Từ Dịch Phàm đã nói lần trước: “Cô chỉ là một món hàng, một món hàng mà Phùng gia các cô dùng để giao dịch mà thôi.”

- Một món hàng giao dịch, một món hàng giao dịch... Đúng vậy, Phùng Lộ Phi mảy đơn giản chỉ là một món hàng giao dịch trong tay người ta mà thôi. Rốt cuộc là bản thân mảy đã làm những gì vậy hả Phùng Lộ Phi? Mảy đã làm sai những gì để rồi có kết cục ra nông nổi này? Chắc hẳn phải là một lỗi quá lớn, lớn đến mức mảy còn chẳng thể nắm giữ nổi cuộc đời của chính mình nữa.

Từ Dịch Phàm nói đúng, không sai một chút nào cả. Từ nhỏ, Phùng Lộ Phi đã sống trong một gia đình hào môn, sung sướng chẳng cần phải lo thứ gì. Phùng Lộ Phi có đầy đủ mọi thứ nhưng chính cô lại cảm thấy cô thiếu tình yêu thương của bố. Bố cô ngày nào cũng chỉ công việc với công việc, tuy mỗi lần đi công tác về đều mua cho cô đồ chơi đẹp, quần áo xịn nhưng cái cô cần là sự quan tâm của bố chứ không phải là những thứ vật chất vô nghĩa ấy. Mặc dù muốn có tình cảm ấy nhưng 26 năm qua, Phùng Lộ Phi cô vẫn chẳng thể nào có được, mà bây giờ lại càng không thể có được. Số phận cũng thật đưa đẩy. Đúng là bản thân con người, có được cái này đương nhiên phải mất đi một cái gì đó, không thể có được tất cả mọi thứ. Phùng Lộ Phi cô cũng chẳng phải ngoại lệ gì.

Và rồi đến khi Phùng Thị gặp nạn thì ông lại tìm đến cô mà cầu xin cô kết hôn với Từ Dịch Phàm để giúp Phùng Thị đang gặp khủng hoảng lớn. Lúc đó, Phùng Lộ Phi vẫn đang cãi nhau với Hoắc Từ Minh - người yêu của cô. Cả mẹ, cả bố đều nói, Phùng Lộ Phi bản khoán suy nghĩ rồi đành nhận lời. Vậy là chính Phùng Lộ Phi đã từ bỏ, đã phá hủy hạnh phúc của chính mình. Còn có thể nói gì được nữa chứ.

Phùng Lộ Phi từ lúc kết hôn với Từ Dịch Phàm chưa hề oán trách gia đình cô nửa lời, mà cô chỉ trách mỗi bản thân mình thôi. Coi như ngày hôm nay của Phùng Lộ Phi là một báo ứng mà ông trời đã sắp đặt đi. Cô làm sao có thể chống lại ý trời đây?

- Có lẽ nên thôi đi, bỏ qua mọi chuyện, không nghĩ đến nữa. Mà cho dù có thế nào đi chăng nữa thì bây giờ bản thân mình vốn có thể làm gì được nữa đâu. Mình vẫn còn nhiều điều phải làm, không thể mềm yếu được. Phải cố gắng lên.

Nói chung, bây giờ là lúc Phùng Lộ Phi không thể mềm yếu, nhu nhược được. Dù cho Phùng Lộ Phi cô đã kết hôn với Từ Dịch Phàm nhưng cô nhất định phải sống cuộc sống của riêng cô, không thể để cho người ta coi thường mình được!

.....

Tại một nhà hàng nổi tiếng.

Từ Dịch Phàm hôm nay dùng bữa với Triệu Chí Dương – một người bạn thân của anh.

- Sao không hẹn luôn cả Từ thiếu phu nhân xinh đẹp của chúng ta đến cùng dùng bữa vậy? Đã một tuần mình không gặp cô ấy kể từ ngày hai người kết hôn rồi.

- Hôm nay cô ta đến nhà mẹ đẻ.

Triệu Chí Dương nhủ mảy nhìn Từ Dịch Phàm như nhìn người ngoài hành tinh:

- Về nhà mẹ đẻ sao cậu không đi cùng cô ấy? Chắc gia đình vợ sẽ giận cậu lắm đấy. Nhưng, với tình thế hiện nay thì e rằng Phùng gia cũng chẳng dám

trách cậu đâu.

- Nhắc đến cô ta làm gì, cậu đang khiến cho bữa ăn này càng ngày càng vô vị đấy.

- Aizz... Vô vị hả? Đây Từ Dịch Phàm à, Phùng Lộ Phi so với loạt người tình bên ngoài của cậu còn đẹp hơn nhiều đấy. Cậu cố gắng mà giữ chặt người vợ này vào, của quý ngàn năm, hiếm có khó tìm đấy. Để người ta nâng tay trên thì đừng trách...

Từ Dịch Phàm nhìn Triệu Chí Dương với ánh mắt sắc lạnh khiến cho Triệu Chí Dương chỉ có thể cười trừ:

- Được rồi, mình không nhắc đến nữa. Thế còn Tống Nhã Nhược tiểu thư xinh đẹp bên cạnh cậu dạo này thế nào rồi? Cậu kết hôn rồi, còn giữ mối quan hệ với cô ta không?

- Sao cậu hỏi lắm quá vậy? Không ăn đi à?

- Có, sẽ ăn. Nhưng mình thật sự chẳng hiểu, Phùng Lộ Phi và Tống Nhã Nhược, hai người này về nhan sắc một 9 một 10, gia thế cũng không ai thua ai. Với lại cậu và Tống Nhã Nhược có quan hệ đã lâu, sao không kết hôn với cô ấy mà lại đi kết hôn với Phùng Lộ Phi vậy?

Chính bản thân Từ Dịch Phàm cũng chẳng hiểu nguyên do anh kết hôn với Phùng Lộ Phi là gì nữa. Chuyện kết hôn này, anh vốn dĩ có thể hủy bỏ, nhưng anh lại đồng ý.

- Cậu ăn đi, bây giờ mình phải về tập đoàn.

- Ấy... sao đi nhanh vậy? Còn chưa nói xong mà?

Từ Dịch Phàm nhanh chóng rời khỏi, để mặc Triệu Chí Dương ngồi ăn trưa một mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tiệc (1)

Khi Phùng Lộ Phi trở về Từ gia thì cũng đã hơn 2 giờ chiều. - Thiếu phu nhân, cô đã về rồi sao? Tôi cứ nghĩ cô sẽ ở lại bên đó đến tối hoặc vài ngày chứ?

- Thím Vương, cháu không muốn ở lại bên đó lâu. Hơn nữa cháu vẫn còn nhiều việc chưa làm xong nên phải về thôi.

- Vậy cô lên phòng nghỉ ngơi đi. Mà cô có muốn dùng gì không, để tôi mang lên cho.

- Không cần đâu ạ. Cháu lên phòng đây.

- À Thiếu phu nhân, hôm nay Thiếu gia nói bận nhiều việc ở tập đoàn nên không về sớm được.

Bận nhiều việc, bận việc cái gì chứ. Chắc là anh ta ra ngoài tìm tình nhân rồi. Đưa ra nhiều lý do chính đáng thật đấy.

- Cháu biết rồi.

Cô tiến đến chỗ cầu thang rồi đi thẳng lên trên phòng.

Ném túi xách xuống ghế, Phùng Lộ Phi nằm xuống giường rồi vớ lấy cái gối ôm.

- Mệt thật đấy, có lẽ bây giờ nên ngủ trước đã, mọi chuyện để tính sau.

Cô ôm gối, mệt mỏi nhắm mắt lại, ngủ đến tận tối.

.....

Một tháng sau khi kết hôn. Vẫn là bữa ăn sáng như mọi ngày. Phùng Lộ Phi vẫn ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm.

- Chiều nay tôi sẽ tham gia một buổi tiệc, cô chuẩn bị đi, đừng có làm mất mặt tôi. Còn nữa, tuần sau là sinh nhật mẹ.

- Biết rồi, nhưng anh muốn nói đến tiệc gì?

- Tiệc cưới. Nhớ chọn bộ váy màu trắng đấy.

- Ủ.

Một đoạn đối thoại ngắn ngủi, hai người nói chuyện với nhau chẳng khác gì người xa lạ. Trong 1 tháng qua, bọn họ quả thực sống theo kiểu riêng, không ai can thiệp vào ai cả.

.....

Buổi chiều.

Phùng Lộ Phi mở tủ quần áo ra tìm một bộ đầm dài màu trắng để chuẩn bị cho buổi tiệc cưới tối nay. Chọn đi chọn lại, cô quyết định lấy bộ váy quây dài mới mua sau ngày cưới.

Trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn nổi bật, tóc dài búi gọn gàng phía sau, đồ trang sức đơn giản nhưng vẫn khiến người khác phải chú ý. Nhìn vào gương, cô thở dài:

- Mấy bữa tiệc này thật phiền phức.

Quay lại thì nhìn thấy chiếc nhẫn cưới đang để trên bàn, mặc dù không thích chiếc nhẫn này nhưng cuối cùng Phùng Lộ Phi vẫn đành phải đeo vào. Tên Từ Dịch Phàm kia mà không thấy Phùng Lộ Phi đeo nhẫn thảo nào cũng kêu ầm lên cho mà xem. Với Phùng Lộ Phi, cãi nhau với Từ Dịch Phàm chỉ tổ mệt miệng.

- Thiếu phu nhân, cô xong chưa vậy? Thiếu gia vẫn đang đợi cô ở bên dưới đó.

Giọng thím Vương bên ngoài cửa vang lên.

- Vâng, cháu sẽ xuống ngay.

Phùng Lộ Phi nói vọng ra bên ngoài. Thím Vương nghe xong thì đi xuống bên dưới trước. Cô chỉnh trang lại trang phục, cầm theo ví màu trắng rồi đi xuống bên dưới.

Từ Dịch Phàm ngồi đợi cô dưới phòng khách. Hôm nay anh mặc bộ vest đen theo đúng yêu cầu của chủ tiệc cưới. Khi thấy cô đi xuống thì anh nhìn chăm chăm vào cô. Phùng Lộ Phi thấy vậy bèn nói:

- Anh nhìn cái gì? Trông bộ dạng như một tên nhà quê mới lên tỉnh vậy? Nói đúng ra thì chẳng khác gì một thằng ngốc.

- Cô không còn bộ váy nào để mặc sao mà chọn bộ này? Nếu không nói thì sẽ chẳng ai nghĩ ra cô là con gái của Phùng gia cũng như vợ tôi đâu. Đã bảo đừng có làm mất mặt tôi mà.

Nghe Từ Dịch Phàm nói vậy, Phùng Lộ Phi tiến thêm vài bước đến gần chỗ anh, tỏ ra không yếu thế:

- Đừng có chê như thế. Chỉ ít tôi vẫn hơn đám tình nhân bên ngoài của anh đấy. Nói xong cô đi luôn ra bên ngoài, lái xe đang đợi. Còn Từ Dịch Phàm, anh tức giận mà không thể nói được gì nữa.

Thế nhưng không hiểu tại sao dù rất tức giận nhưng Từ Dịch Phàm vẫn cố ý mở cửa xe cho Phùng Lộ Phi. Cô nhìn thấy thế nhưng lại không thèm để tâm, tự mở cửa xe bên kia rồi ngồi vào bên trong. Thím Vương và lái xe Trần đều nhìn thấy cảnh này, Từ Dịch Phàm cảm thấy khá mất mặt nên nhanh chóng ngồi vào trong xe.

Từ biệt thự Từ gia đến khách sạn tổ chức đám cưới mất ít nhất cũng phải nửa tiếng. Trên đường đi, hai người chẳng nói với nhau một câu nào. Không khí trên xe yên lặng đến lạ thường. Lái xe Trần thấy vậy cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể chú tâm vào lái xe. Từ Dịch Phàm hay nhìn ra bên ngoài, trong khi đó Phùng Lộ Phi thì lấy điện thoại trong túi ra, chăm chú chơi điện tử.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tiệc (2)

Khách sạn nơi tổ chức đám cưới.

Đám cưới được tổ chức tại khách sạn lớn nhất thành phố A, trông rất hoành tráng chẳng khác gì một Liên hoan phim. Lái xe Trần lái xe đến trước thảm đỏ, Từ Dịch Phàm bước xuống trước, rồi đỡ Phùng Lộ Phi xuống. Biết rằng ở những nơi đông người lắm phóng viên thế này, Phùng Lộ Phi không thể cãi nhau với Từ Dịch Phàm được nên đành nắm lấy tay anh bước xuống xe. Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm lúc này trông rất giống một đôi vợ chồng hạnh phúc vậy.

- Biểu hiện cho tốt vào. Tôi nói rồi, cô tốt nhất hôm nay đừng làm cho tôi mất mặt.

Giọng nói của Từ Dịch Phàm vang lên. Dù nhỏ nhưng Phùng Lộ Phi vẫn nghe thấy. - Biết rồi, anh không cần phải nhắc. Mà anh mới là người nên chú ý đến hành động của mình đây.

Từ Dịch Phàm tuy không thích những lời này của Phùng Lộ Phi nhưng lại không muốn nói thêm gì nữa, anh không muốn tranh cãi với cô ngay lúc này, anh cũng càng không muốn mất mặt trước đám đông. Còn Phùng Lộ Phi vẫn trưng ra bộ mặt vui vẻ, trông có vẻ rất hạnh phúc khoác tay Từ Dịch Phàm đi vào trong.

.....

Vì có quan hệ rất tốt với chủ lễ cưới nên vợ chồng Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi được tiếp đón chẳng khác gì khách VIP, chỗ ngồi ngay hàng ghế đầu, được tất cả mọi người chú ý đến. Những người xung quanh khi thấy hai người đều bàn luận khá nhiều.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Từ Dịch Phàm đi nói chuyện với những đối tác quen biết, còn Phùng Lộ Phi thì đi cùng với mấy vị phu nhân quyền cao chức trọng đến phòng cô dâu.

- Từ thiếu phu nhân à, hôm nay trông cô ăn mặc giản dị nhưng vẫn rất nổi bật nha. - Một vị phu nhân hơn 40 tuổi bên cạnh lên tiếng khen ngợi Phùng Lộ Phi.

- Nói gì thế, Phu nhân của Từ tổng xưa nay vốn nổi tiếng là mỹ nhân tuyệt sắc mà, mặc gì chả đẹp.

- Đúng vậy, đúng vậy.

- Mọi người quá khen rồi, tôi hôm nay... cũng chỉ bình thường thôi. - Phùng Lộ Phi mỉm cười lên tiếng.

Nghe những lời này, Phùng Lộ Phi cũng hiểu rõ những người đó khen ngợi cô như vậy chỉ vì vị thế của Từ Dịch Phàm và Phùng gia thôi. Nếu như Phùng Lộ Phi cô không phải Từ thiếu phu nhân của Từ gia, không phải con gái Phùng gia thì chắc chắn những lời mà cô nghe được ngày hôm nay sẽ là những lời "nói đùa".

- Hôm nay cô dâu đẹp quá đi. - Bộ váy cưới này của cô quá đẹp. Cả bộ trang sức nữa. Không thể chê vào đâu được.

- Thật là nhìn mà không thể dời mắt được. Cô dâu hôm nay quá đẹp, mọi sự chú ý đều dồn hết vào cô dâu rồi.

- Cô dâu đúng là tiên nữ giáng trần a...

Bọn họ quay sang khen cô dâu, dùng những lời hay nhất để khen. Cô dâu nghe xong rất vui, nói:

- Bộ váy này của tôi là do một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất của Pháp thiết kế đấy. Còn bộ trang sức này là đặt mua riêng ở Cartier, là bộ duy nhất, trên thế giới không có bộ thứ hai đâu.

Nghe xong những lời cô dâu nói, ai trong căn phòng này cũng hiểu rõ là cô ta đang cố ý khoe khoang. Cũng phải, gia thế nhà cô ta cũng như nhà chồng cô ta cũng không thua kém gì Từ gia, bản thân cô ta cũng là một diễn viên nổi tiếng. - Hay chúng ta chụp vài tấm ảnh kỉ niệm đi. - Một vị phu nhân bên cạnh lên tiếng.

- Ý kiến hay đó.

- Mọi người đứng vào chỗ đi.

Sau đó một nhân viên trang điểm cầm máy ảnh chụp cho bọn họ vài tấm ảnh. Phùng Lộ Phi cũng đứng bên cạnh cô dâu, nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Mặc cho bên cạnh đều là những vị Phu nhân ăn mặc toàn hàng hiệu đắt tiền nhất nhưng Phùng Lộ Phi vẫn nổi bật không kém, không hề bị bọn họ lấn át bởi vẻ ngoài.

- Ấy, sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi đấy, vậy chúng tôi đi ra ngoài trước đây. - Tạm biệt.

Vậy là sau khi chụp xong mấy tấm hình, Phùng Lộ Phi cùng mấy vị Phu nhân cao quý kia đi ra ngoài, bên trong này chỉ còn cô dâu và mấy thợ trang điểm đang chuẩn bị ra lễ đường.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiệc (3)

Đã đến giờ, Phùng Lộ Phi đi ra ngoài thì đã thấy Từ Dịch Phàm ngồi sẵn ở ghế rồi. Cô cũng nhanh chóng tiến lại gần chỗ anh. Mọi người cũng chuẩn bị ngồi xuống hết rồi.

- Trông cô với bọn họ cũng thân với nhau quá nhỉ? Cứ như là quen biết lâu năm rồi ấy.

- Anh đang đùa đấy à? Thân cái gì mà thân chứ? Bọn họ hôm nay nể mặt tôi cũng chỉ vì thân phận hiện giờ của tôi mà thôi. Nếu như tôi cũng chỉ là một người bình thường, quá đỗi bình thường, không có địa vị gì, trong tay cũng chẳng nắm quyền lực lớn nào thì chắc gì bọn họ đã để tâm đến tôi chứ. Lòng người vốn dĩ là như vậy mà.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, lời nói này của cô khiến anh không thể nói gì được.

- Mà anh nhìn tôi làm cái gì? Tôi tưởng anh sẽ cảm thấy mắt mặt vì tôi mặc như thế này chứ?

- Cũng không đến nỗi mắt mặt. Nhìn đi nhìn lại cũng thấy cô mặc bộ này không tệ lắm.

Từ Dịch Phàm nhìn lên phía trên, còn vài phút nữa thôi là đến giờ cử hành hôn lễ. Anh không thể phủ nhận, mặc dù hôm nay Phùng Lộ Phi tuy ăn mặc giản dị, có phần hơi đơn giản nhưng đứng giữa nhiều người, cô vẫn nổi bật hơn bọn họ rất nhiều.

- Nay Từ Dịch Phàm, trông chú rể của bữa tiệc cưới này hình như tôi có gặp hôm đám cưới của chúng ta thì phải. Nhìn mặt trông rất quen. Cũng là thương nhân giống anh à?

- Ừ, đối tác làm ăn của tôi. Vợ của anh ta là một diễn viên nổi tiếng, chắc cô cũng biết.

- Không biết rõ lắm, tôi biết tên cô ta nhưng vì trước nay không quan tâm nhiều đến làng giải trí nên không biết. Mà cô ta cũng kiêu ngạo lắm, khoe khoang như thể cô ta là người giàu nhất vậy. Tôi không thích những người như vậy. Từ Dịch Phàm không nói gì nữa. Phùng Lộ Phi sau đó xem đồng hồ, để ý lên lễ đường rồi nói:

- Đến giờ rồi.

5 giờ. Hôn lễ bắt đầu.

Tất cả mọi người ngồi ở phía dưới đều im lặng hết, không nói gì thêm cả, chỉ chú ý đến cặp cô dâu chú rể đang đứng ở bên trên kia. Nếu so sánh cô dâu ngày hôm nay với Phùng Lộ Phi trong hôn lễ tháng trước thì trông Phùng Lộ Phi vẫn đẹp hơn rất nhiều.

Phùng Lộ Phi vẫn ngồi yên bên cạnh Từ Dịch Phàm, chăm chú nhìn cô dâu chú rể bước vào trong. Họ kết hôn là vì điều gì? Là tình yêu, là hạnh phúc thật sự hay chỉ là một bản hợp đồng giống như cô và Từ Dịch Phàm?

- Suy nghĩ cái gì thế?

Giọng nói của Từ Dịch Phàm tuy hơi nhỏ nhưng cũng đủ để khiến cho Phùng Lộ Phi giật mình.

- Không có gì?

- Nhìn bọn họ chăm chú như thế, cô không phải là đang nghĩ đến hôm đám cưới của chúng ta đấy chứ?

- Cái đám cưới ấy, tôi quên từ lâu rồi.

Thấy Phùng Lộ Phi phớt lờ chẳng quan tâm đến mình, Từ Dịch Phàm cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Sau một hồi, hôn lễ kết thúc. Mọi người bên dưới vỗ tay chúc mừng cho cô dâu chú rể. Cô dâu vào trong thay đồ, còn bên ngoài mọi người bắt đầu bước vào bữa tiệc hoành tráng.

.....

Bữa tiệc kết hôn chính thức kết thúc lúc 10 giờ đêm nhưng cả Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đều xin phép về trước lúc 9 giờ.

Trên đường trở về, hai người vẫn không nói với nhau lấy một câu, tài xế cũng không dám lên tiếng, chỉ chú tâm vào lái xe.

Đi được nửa đường thì xe bỗng dừng lại.

- Chuyện gì vậy? - Từ Dịch Phàm nhíu mày lên tiếng.

- Thiếu gia, có lẽ là lớp xe bị thủng rồi. Để tôi xuống xem thế nào đã. - Lái xe Trần nói.

- Vậy... - Phùng Lộ Phi tỏ vẻ băn khoăn.

- Hay là Thiếu gia với Thiếu phu nhân ra ghế đằng kia ngồi một lát, tôi sẽ thay lớp xe nhanh thôi.

Kết quả là hai người đành phải xuống xe, ra ghế phía trước ngồi một lúc chờ lái xe Trần thay lớp xe.

.....

Buổi tối, ngồi ở ghế này ngắm dòng sông với bầu không khí tĩnh lặng thật sự là điều rất tuyệt vời. Với Phùng Lộ Phi thì quả thật cũng lâu lắm rồi cô không đến đây, còn đối với Từ Dịch Phàm thì đây là lần đầu tiên anh ngồi ngắm cảnh đẹp bên dòng sông như thế này. Hai người bọn họ ngồi cùng ghế nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Phùng Lộ Phi hướng mắt về phía trước nhìn dòng sông tĩnh lặng.

- Hình như là cô rất thích những nơi thế này thì phải. – Từ Dịch Phàm lên tiếng trước.

- Anh không thấy những nơi như thế này rất đẹp hay sao? Vừa tĩnh lặng lại vừa thoải mái, rất tốt đấy. – Phùng Lộ Phi trả lời nhưng không nhìn Từ Dịch Phàm

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 12: Bình tĩnh nói chuyện

- Tôi thấy cũng bình thường thôi mà, có gì đâu mà cô cứ phóng đại lên như thế chứ.

- Từ Dịch Phàm anh đúng là không biết thưởng thức cảnh đẹp gì cả. Mà nghe anh nói cứ như anh lần đầu tiên đến đây vậy. Mà này, không phải đúng như vậy đấy chứ?

Nói xong Phùng Lộ Phi quay sang nhìn anh. Lời này của cô quả thật là đúng rồi. Trong suốt cuộc đời 27 năm của anh, đây là lần đầu tiên anh ngồi ngắm cảnh đêm thế này.

Từ Dịch Phàm vẫn bình thản nói:

- Là lần đầu tiên hay là lần thứ bao nhiêu có quan trọng hay không? Với cô nơi này có thể là rất tuyệt vời nhưng đối với tôi nó cũng chẳng có gì đặc biệt. – Từ Dịch Phàm không thừa nhận cũng chẳng phản đối về chuyện lần đầu đi ngắm cảnh thế này.

- Vậy thì mặc kệ anh thôi, tôi cũng chẳng có hứng thú để quan tâm đến chuyện này. Nhưng ít nhất đối với tôi thì đây cũng là nơi duy nhất khiến cho tôi cảm thấy thư thái. - Tôi cũng có cần cô quan tâm đâu. – Từ Dịch Phàm vừa nói vừa quay sang chỗ khác.

- Thì tôi cũng bảo là tôi không quan tâm chuyện của anh rồi còn gì. Mà sao tài xế Trần thay lớp xe lâu thế nhỉ? Không phải chỉ là thay lớp xe thôi sao? Cũng cả tiếng đồng hồ rồi.

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì nói:

- Thay lớp xe lâu sao? Có vẻ như cô thay nhanh hơn thì phải. Nếu muốn thì ra thay hộ lái xe Trần đi.

- Tôi không biết thay.

- Thế thì tốt nhất đừng nói nữa.

Phùng Lộ Phi bĩu môi rồi quay đầu nhìn lái xe Trần vẫn đang loay hoay với chiếc lớp xe phía sau rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay.

- Haizzz... Sắp 10 giờ đến nơi rồi. Buồn ngủ quá đi. Hôm nay lại không ngủ được nhiều.

Nói xong Phùng Lộ Phi liền che miệng quay sang chỗ khác ngáp ngắn ngáp dài. Cô đúng là buồn ngủ quá rồi. Từ Dịch Phàm quay sang nhìn tình cảnh hiện giờ của cô nhưng không nói gì cả. Một nét bình thường vốn có của Phùng Lộ Phi, cũng chẳng có gì lạ.

10 phút sau, cuối cùng lái xe Trần cũng lắp xong chiếc lớp xe. Anh ta ra thông báo với Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi. Bọn họ nhanh chóng lên xe trở về biệt thự Từ gia.

.....

Mọi chuyện cũng chẳng phải là đơn giản gì khi Phùng Lộ Phi ngủ gục luôn trên xe khi sắp về đến nhà. Càng tệ hại hơn khi đầu Phùng Lộ Phi tựa luôn vào vai của Từ Dịch Phàm. Dù đi qua vài chỗ xóc nhưng cũng không có ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của Phùng Lộ Phi. Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Phùng Lộ Phi lúc này, thở dài.

- Thật đúng là... Cái vẻ thường ngày này của cô ta, cũng chẳng biết phép lịch sự gì hết.

Cũng không hiểu tại sao Từ Dịch Phàm không gọi Phùng Lộ Phi dậy, chỉ lăm bằm vậy thôi.

Khi xe về đến nhà thì Phùng Lộ Phi vẫn còn đang ngủ.

- Thiếu gia, Thiếu phu nhân vẫn đang ngủ, có nên... Hay là... tôi nghĩ là... Thiếu gia nên...

Lái xe Trần còn chưa kịp nói xong về câu tiếp theo thì đã nghe thấy giọng gọi của Từ Dịch Phàm:

- Phùng Lộ Phi, Phùng Lộ Phi, mau dậy đi, về đến nhà rồi đây này. Cô có dậy không thì bảo.

Từ Dịch Phàm gọi Phùng Lộ Phi. Lái xe Trần ban đầu nghĩ rằng Thiếu gia này nhà anh sẽ bế Thiếu phu nhân lên phòng, vì Thiếu phu nhân đang ngủ nên không muốn đánh thức cô dậy. Nhưng cũng thật không ngờ Từ Dịch Phàm lại thẳng thừng gọi như vậy.

Khuôn mặt Phùng Lộ Phi trở nên nhăn nhó, cô nhủ mảy thờ dài ngẩng đầu lên nhìn thì chạm ngay mặt Từ Dịch Phàm. Phùng Lộ Phi tròn mắt lên nhìn anh.

- Nhìn cái gì nữa mà nhìn, đến nhà rồi, mà cô ngủ cũng lâu quá đấy. Mau xuống xe đi.

Nói xong Từ Dịch Phàm đẩy cửa xe rồi đi xuống mà không cần chờ lái xe Trần mở cho, chỉ còn lại Phùng Lộ Phi ngồi như bức tượng không lấy chút biểu cảm.

- Thiếu phu nhân, xuống xe thôi.

Lái xe Trần mở cửa xe giúp Phùng Lộ Phi. Đến lúc này Phùng Lộ Phi mới tỉnh ngủ thật sự, giật mình quay lại, nhanh chóng xuống xe rồi quay sang hỏi chuyện ngay lái xe Trần.

- À... mà có chuyện gì vậy? Trông mặt Từ Dịch Phàm có vẻ không vui lắm thì phải.

- Dạ?

- Tôi ngủ... mà... – Phùng Lộ Phi trở nên ấp úng.

- Thiếu phu nhân ngủ rồi dựa vào vai Thiếu gia. Khi xe về đến biệt thự thì Thiếu gia gọi cô dậy.

- Vậy à... Chuyện hóa ra chỉ có thế thôi sao? À vậy tôi lên trước. Anh cũng về đi.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi nắm chặt lấy ví, đầu hơi cúi xuống rồi đi nhanh vào bên trong. Lúc này cô cảm thấy hơi ngượng. Phùng Lộ Phi không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Như không có gì xảy ra

Sáng hôm sau.

Vẫn như thường ngày, Phùng Lộ Phi xuống tầng dưới ăn sáng. Mọi chuyện tối hôm qua Phùng Lộ Phi coi như là không có và cũng chẳng mấy quan tâm hay nghĩ ngợi đến nữa, tự nhủ với mình chuyện đó chẳng có gì đáng nhớ cả. Với lại đêm qua, Phùng Lộ Phi phải thức đến tận 1 giờ sáng để viết nốt mấy bài báo nộp cho tòa soạn báo Kinh tế bởi cô căn bản là cộng tác viên của tờ báo này. Vì quên mất phải viết bài báo nộp, khi đi dự tiệc về mới nhớ ra nên đành phải thức suốt đêm để viết. 7 giờ sáng. Ngủ được có 6 tiếng. Ngủ không đủ giấc đúng là khiến cho con người ta mệt mỏi. Phùng Lộ Phi cũng thế. Cô cảm thấy hơi đau đầu. 8 giờ là Phùng Lộ Phi phải đến tòa soạn báo Kinh tế nộp mấy bài báo với thảo luận với bên bọn họ một số điều, nếu không thì cô đã nộp bài qua email luôn rồi cho tiện rồi, đỡ phải đi lại. Phùng Lộ Phi lại tiếp tục chạm mặt với Từ Dịch Phàm. Thật không thể phủ nhận, buổi sáng Phùng Lộ Phi có thể dễ dàng gặp Từ Dịch Phàm nhưng buổi tối thì hầu như ngày nào anh cũng về muộn hoặc thậm chí còn không về Từ gia, lý do mà anh đưa ra chính là bận những cuộc họp quan trọng, phải đi xã giao, tiệc tùng gì đấy, nhưng lý do mà Phùng Lộ Phi tin nhất chính là đến chỗ tình nhân. Phùng Lộ Phi chẳng quan tâm lắm đến việc Từ Dịch Phàm ngoại tình ở bên ngoài, cũng chẳng quan tâm anh có bao nhiêu tình nhân, nhưng anh đừng để cô mất mặt trước nhiều người là được.

- Thiếu phu nhân, cô dậy rồi sao? Mau lại ngồi ăn sáng đi. - Thím Vương vừa cười vừa nói.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm ngẩng đầu lên nhìn Phùng Lộ Phi nhưng không nói gì, anh tiếp tục ngồi ăn sáng.

Phùng Lộ Phi cầm lấy tờ báo được đặt sẵn ở trên bàn, vừa đọc vừa uống cốc nước lọc. Tin tức về đám cưới tối qua đã lên báo hết cả rồi, hình chụp cũng đẹp thật nhưng bức ảnh chụp Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đi thì không được rõ ràng cho lắm. Nhìn thế này thì có thể thấy được khuôn mặt Từ Dịch Phàm, còn khuôn mặt Phùng Lộ Phi thì không. Nhưng điều này cũng không có gì, nổi tiếng quá lại trở thành tâm điểm bàn tán của nhiều người, mà Phùng Lộ Phi cô lại không thích điều này chút nào.

- Cô định đi đâu à?

Từ Dịch Phàm cầm lấy chiếc khăn ở bên cạnh lau miệng, mãi mới nói được một câu.

- Ừ, ra ngoài có chút việc.

- Đi đâu vậy? Về nhà mẹ đẻ à?

- Ồ, tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh mà hỏi thế? Mà không phải ngay từ đầu chúng ta đã thỏa thuận là sẽ không can thiệp đến bất kỳ chuyện riêng tư nào của nhau rồi còn gì.

- Vậy thì kệ cô.

Không nhận được câu trả lời như ý muốn, Từ Dịch Phàm đứng dậy cầm áo vest đi làm luôn. Hôm nay Từ Dịch Phàm phải đến tập đoàn sớm vì có cuộc họp quan trọng.

- Thật chẳng biết nên nói về anh ta thế nào nữa. Đúng là chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Phùng Lộ Phi tiếp tục ăn sáng rồi sau đó đến tòa soạn báo.

.....

Tập đoàn Từ Thị.

- Nhã Nhục, dự án mới ở thành phố S bây giờ thế nào rồi? Mọi chuyện vẫn ổn thỏa chứ?

Từ Dịch Phàm vừa đi vừa hỏi Tổng Nhã Nhục, phía đằng sau anh còn có trợ lý và thư ký đi cùng nữa.

- Mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, tuần sau có thể bắt đầu mọi thứ. Nhưng... anh có phải vẫn muốn đến thành phố S không? Em nghĩ là anh không cần đến đó đâu.

Cô gái vừa trả lời chính là Tổng Nhã Nhục, cô gái đó với Phùng Lộ Phi có thể coi là một 9 một 10 mà Triệu Chí Dương vẫn hay thường nhắc đến. Tổng Nhã Nhục là Phó giám đốc bộ phận Marketing của tập đoàn Từ Thị, tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng, là người có mối quan hệ lâu năm với Từ Dịch Phàm và cũng rất được anh tin tưởng.

- Phải, vẫn sẽ đến. Chuyện này tôi đã quyết định trước đó rồi nên tôi vẫn sẽ đến thành phố S.

- Chuyện dự án hiện nay ở thành phố S anh cũng không nhất thiết phải đến tham gia đâu, hơn nữa vẫn còn nhiều dự án quan trọng hơn. Anh nên suy nghĩ lại một chút.

- Nhưng tôi muốn đến đó, em muốn ngăn cản sao? Chuyện này không cần phải nhắc lại nữa đâu. Em ở bên cạnh tôi cũng khá lâu rồi nên chắc biết rõ tính của tôi. Những gì mà tôi đã quyết thì sẽ không thay đổi.

Tổng Nhã Nhục nghe vậy không nói được gì nữa. Từ Dịch Phàm nhìn Tổng Nhã Nhục cô rồi đi thẳng vào trong thang máy. Cuộc họp sắp bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không ngờ đến

Tòa soạn báo Kinh tế

- Ấy Evelyn, đến rồi à? Lâu lắm mới thấy em đến tòa soạn báo. Đạo này bận lắm à?

Một nhân viên tòa soạn vừa thấy Phùng Lộ Phi bèn gọi. Evelyn là tên tiếng Anh của cô.

- Chào chị, lâu lắm rồi không gặp chị. Đúng là dạo này em có nhiều việc bận nên không thể đến tòa soạn báo thường xuyên được. Ấy chị, mà em nghe nói chị sắp được thăng chức rồi, có phải không vậy? Khi nào thì đưa ra quyết định chính thức vậy ạ?

- Ủ, ngày mai sẽ đưa ra quyết định.

Phùng Lộ Phi hào hứng nói:

- Chúc mừng chị nhé. Mà chị cũng phải mở tiệc khao mọi người đi chứ, chuyện thăng chức lớn thế này thì nhất định không thể làm qua loa được. Tiệc lần này phải thật lớn đấy.

- Tất nhiên là sẽ có tiệc rồi, làm sao bỏ qua được. Tối ngày kia sẽ mở tiệc, em nhớ đến đấy nhé.

- Vâng. Lát nữa em ra rồi chúng ta nói chuyện tiếp. À, đây là bài báo em mới viết, chị nộp giúp em được không? Bây giờ em phải đi gặp Biên tập Trương có chút chuyện.

- Được.

Chia tay với bà chị người quen làm trong tòa soạn báo Kinh tế, Phùng Lộ Phi liền nhanh chóng đi ngay đến chỗ phòng biên tập Trương để thảo luận vài chuyện quan trọng.

.....

Nhìn biên tập Trương như nhìn người ngoài hành tinh, Phùng Lộ Phi nuốt nước bọt, hỏi lại cho rõ:

- Dạ? Biên tập Trương, anh nói cái gì cơ? Không phải là... không phải là em nghe nhầm đấy chứ?

- Em không nghe nhầm đâu. Tiểu Phùng, anh bảo em tuần sau đến thành phố S viết bài về dự án khởi công mới nhất của Tập đoàn Bất động sản Từ Thị. Tin tức mới nhất mà bọn anh vừa mới nhận được chính là Tổng giám đốc của Từ Thị là Từ Dịch Phàm cũng sẽ có mặt ở đó. Nếu chúng ta có được tin độc quyền này thì quá chuẩn.

Phùng Lộ Phi ngạc nhiên đến độ không nói được gì nữa. Sao lại dính đến Từ Dịch Phàm cơ chứ?

- Sao lại là em chứ? Em chỉ là cộng tác viên thôi, ở tòa soạn không phải là hết người rồi chứ? Biên tập Trương à, hay anh bảo người khác đi, em đi e là không ổn đâu.

- Không phải là tòa soạn báo này hết người mà anh thấy khả năng viết bài của em rất tốt nên mới muốn em đi thôi. Vì tin tức lần này được dự đoán là rất có ảnh hưởng nên anh mới bảo em đi. Nhưng mà anh thấy việc này có gì đâu mà sao em cứ từ chối mãi như vậy hả? Nay, không phải là em giấu chuyện gì có liên quan đấy chứ?

Phùng Lộ Phi cứng họng luôn. Bản thân Phùng Lộ Phi cô chẳng muốn dính dáng bất cứ chuyện gì đến Từ Dịch Phàm, nhất là việc công khai cô chính là vợ của anh ta. Số của Phùng Lộ Phi cô cũng thật là xui xẻo. Dạo này mọi chuyện toàn gắn thêm tên của Từ Dịch Phàm. Tự suy nghĩ, có lẽ cô nên đi cùng Trương Uyên Tâm lễ chùa nhiều hơn.

- Cứ nhất định phải là em sao? Thật sự là anh muốn em đến thành phố S lần này hả?

- Tiểu Phùng à, nếu như em không muốn đi đến thành phố S viết bài thì anh cũng không muốn ép em làm gì cả. Nhưng mà Tiểu Phùng, chúng ta hợp tác với nhau cũng đã lâu như vậy rồi, khả năng của em anh cũng biết rõ, lần này anh tin tưởng em lắm mới giao chuyện này cho em. Anh thật sự rất mong lần này em sẽ đi viết bài.

- Thật ra.... Đúng là em có một vài chuyện hơi khó nói... hình như cũng có liên quan... Nhưng...

Nghe biên tập Trương nói, Phùng Lộ Phi cũng miễn cưỡng suy nghĩ lại. Phùng Lộ Phi đã cộng tác với tòa soạn báo Kinh tế này cũng được 4 năm rồi, nhưng lại không tiết lộ thân thế về bản thân cho mọi người nên cũng chẳng ai biết về cô. Tin tức về chuyện kết hôn của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm, các trang báo đều nói về cô với danh xưng là “Nhiếp tiêu thư của Phùng Thị” hay “Thiếu tiểu thư của Phùng gia” chứ không nhắc đến tên họ gì cả. Hôn lễ của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm, phóng viên được phép viết bài nhưng lại không được chụp ảnh,... Nói chung là cho đến tận bây giờ, vẫn có rất ít người biết về thân thế thực sự của Phùng Lộ Phi.

- Nay Tiểu Phùng, em có đi được không vậy? - Biên tập Trương lên tiếng hỏi lại Phùng Lộ Phi.

Câu nói của biên tập Trương càng khiến cho Phùng Lộ Phi thêm áp lực. Cuối cùng cô cũng mở miệng nói:

- Chuyện này... thật ra... Mà thôi được rồi, em sẽ đến thành phố S viết bài này vậy. Nhưng mà mọi chi phí của khi em đến thành phố S thì tòa soạn phải chi trả hết đấy, em không bỏ ra xu nào đâu.

- Tất nhiên rồi. May quá, cuối cùng em cũng đã đồng ý rồi Tiểu Phùng, anh vui quá đi mất.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi chỉ có thể cười trừ và thở dài. Cứ coi như lần này đến thành phố S là đi du lịch vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bối rối

Chiều hôm đó, Phùng Lộ Phi lại hẹn Trương Uyển Tâm ra nói về chuyện ngày hôm nay.

- Haha... Phải nói thế nào đây nhỉ? Hai vợ chồng cậu đúng là có duyên với nhau thật đấy nha. Chuyện hay, chuyện bắt đầu hay rồi đấy. - Trương Uyển Tâm vừa nói vừa cười.

- Duyên phận cái gì chứ? Trên đời này có duyên phận hả? Mà chuyện này đáng cười lắm sao? Nhìn cậu cười mà mình... Thật đúng là không còn gì để nói. - Phùng Lộ Phi nghe vậy nhăn mặt.

- Tất nhiên rồi. Chuyện này không phải rất buồn cười à? Vợ đi phỏng vấn chồng. Biên tập Trương này đúng là rất biết chọn người đấy. Diễn biến sau sẽ thế nào đây nhỉ?

- Chẳng thế nào cả. Cậu không cần ngồi đây suy nghĩ lung tung chuyện đó nữa đâu.

Uống cốc nước cam, Trương Uyển Tâm thở dài “phân tích” mọi chuyện cho Phùng Lộ Phi nghe:

- Cái gì mà chẳng thế nào hả? Nay, Phùng Lộ Phi, cậu về nói chuyện này ngay với chồng của cậu đi, mình đảm bảo bài báo lần này mà cậu viết sẽ hay hơn những người khác gấp trăm nghìn lần đấy. Mọi người sẽ phải khâm phục cậu vì có thể phỏng vấn được Từ Dịch Phàm, người mà trước nay chẳng thêm xuất hiện trên tạp chí.

- Thôi đi, cậu đừng có ở đó mà diễn giải nữa. Mình không quan tâm nữa đâu. Nhưng mà này, cuối tuần này sinh nhật của mẹ chồng mình đấy, nên tặng gì bây giờ?

- Sinh nhật hả? Để mình nghĩ xem nào. À đúng rồi, mình đọc mấy bài báo nghe nói mẹ chồng cậu hình như rất thích đồ trang sức thì phải, hay là cậu chọn thử một món đồ trang sức nào đó xem sao. Suy nghĩ một hồi lâu, Phùng Lộ Phi nói:

- Đồ trang sức? Cũng được thôi, ý kiến này của cậu cũng không tồi. Nhưng mà biết chọn món đồ nào bây giờ được? Của hãng của Luru Thị, Harry Winston hay Tiffany đây?

- Hình như tập đoàn Luru Thị vừa tung ra thị trường mấy bộ đồ trang sức mới đấy, trông cũng đẹp lắm. Hay mai mình cùng cậu đi xem? - Trương Uyển Tâm vừa ăn bánh vừa nói.

- Vậy hả? Cũng được, vậy ngày mai đi cùng mình xem nhé. Có cậu thì chọn đồ cũng dễ hơn.

- Ừ, ừ, ngày mai đi với cậu cũng được. Nhưng mà Lộ Phi này, có chuyện này, mình....

- Chuyện gì vậy?

- Là... Từ Minh về thành phố A rồi.

Phùng Lộ Phi như trở thành một bức tượng, cô ngạc nhiên đến mức không thể nói được gì nữa.

- Mình nói này Lộ Phi, cậu cũng đừng nên trốn tránh như vậy nữa, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi. Mình nghe nói khi hai người chia tay, Từ Minh quyết định sẽ không về đây nữa, nhưng... Không hiểu sao anh ấy vẫn quay về. Không phải là vì chuyện...

- Thôi... Cậu nghĩ bây giờ nhắc đến anh ấy còn được nữa không? Nên cho qua mọi chuyện đi thì tốt hơn. Chuyện giữa mình và anh ấy dù sao cũng đã qua rồi, chẳng cứu vãn được gì đâu.

Hoắc Từ Minh là bạn trai cũ của Phùng Lộ Phi. Nhà anh tuy không khá giả gì nhưng Hoắc Từ Minh lại học rất giỏi, anh định năm nay tốt nghiệp về sẽ cầu hôn Phùng Lộ Phi nhưng không ngờ hai người lại cãi nhau, không lâu sau đó thì Phùng Lộ Phi quyết định chia tay anh để kết hôn với Từ Dịch Phàm. Lần gặp nhau cuối cùng, Hoắc Từ Minh đã rơi rất nhiều nước mắt và nói rằng anh sẽ không bao giờ trở về thành phố A này nữa. Thế nhưng hôm nay, Phùng Lộ Phi lại nghe thấy việc Hoắc Từ Minh đã quay trở lại. Phùng Lộ Phi ước gì Hoắc Từ Minh ở nước ngoài và sống yên ổn ở đó thì thật tốt, có lẽ cuộc sống về sau của cô và chính anh cũng sẽ thoải mái hơn. Nhưng tại sao anh còn quay về đây?

- Hai người có nên gặp nhau nói hết mọi chuyện không? Chuyện cậu kết hôn với Từ Dịch Phàm sẽ khiến Từ Minh hiểu lầm đấy.

- Nhưng cậu nghĩ nếu mình nói ra mọi chuyện thì sẽ thế nào đây? Sẽ càng hiểu lầm hơn.

- Nếu hai người không đến được với nhau thì cũng có thể làm bạn được mà? Cậu đang khiến anh ấy hiểu lầm cậu càng ngày càng sâu sắc đấy.

Phùng Lộ Phi lại thở dài. Chuyện với Hoắc Tử Minh là chuyện khiến cô băn khoăn bối rối nhất. Mọi quyết định trước kia cô biết là cô sai, nhưng nếu đã đồng ý bước chân vào ngõ cụt này thì cô đành phải chấp nhận thôi. Từ ngày đó đến bây giờ, cô chỉ hi vọng Hoắc Tử Minh sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

- Ngày mai 9 giờ chúng ta cùng đi xem vài món đồ trang sức nhé? Bây giờ mình còn vài chuyện phải làm nên đi trước đây.

- Ấy...

Nói xong Phùng Lộ Phi đứng dậy đi luôn, còn Trương Uyển Tâm thì thở dài chán nản:

- Vẫn chưa nói hết mà đã vội đi rồi. Mình cũng chỉ là lo cho cậu thôi. Cái chuyện tình của cậu chẳng khác gì tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cải thiện quan hệ

Buổi tối.

Phùng Lộ Phi vừa bước vào đến nhà thì đã thấy Từ Dịch Phàm đang ngồi ở sofa xem TV. Hôm nay hình như có vẻ khác với mọi ngày. Từ Dịch Phàm không hợp hành hay đi xã giao tiệc tùng, thậm chí là đến chỗ tình nhân nữa mà lại về nhà cơ đấy. Chẳng hiểu hôm nay anh làm sao nữa. Mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng Phùng Lộ Phi cũng chẳng mấy quan tâm.

- Cô về rồi sao? Sao muộn thế? Ngồi xuống đây đi, tôi có một số chuyện muốn nói với cô.

Phùng Lộ Phi bình thân ngồi xuống ghế bên cạnh, giọng nói không cao không thấp, nhìn Từ Dịch Phàm hỏi:

- Có chuyện gì sao? Tôi với anh có chuyện gì quan trọng à mà nói chứ? Hình như là không.

Trước nay, giữa Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm vốn chẳng có mấy chuyện nói với nhau.

- Lần trước tôi cũng nói với cô rồi, cuối tuần này sinh nhật mẹ tôi, cô định chuẩn bị quà gì? - Tôi biết rồi, cũng không cần anh phải nhắc đi nhắc lại chuyện này nữa đâu. Ngày mai tôi sẽ đi mua quà cho mẹ. À phải, chuyện anh muốn nói với tôi chỉ đơn giản là chuyện này thôi sao? Nếu không còn gì nữa thì tôi muốn lên phòng nghỉ, hôm nay tôi hơi mệt.

- À, còn một việc nữa... Thứ hai tuần sau tôi đến thành phố S công tác, đến thứ 4 mới về.

Phùng Lộ Phi im lặng một hồi. Tự dưng hôm nay Từ Dịch Phàm lại đi nói với cô chuyện anh đi công tác. Có vẻ hơi lạ. Người đàn ông này đúng là tâm cơ khó đoán thật.

- Ủ. Có thể thôi hả? Còn chuyện gì nữa không? Nếu như hết rồi thì tôi phải đi nghỉ đây.

- Hết rồi. Cô đi nghỉ đi.

- Vậy tôi lên phòng đây.

Nói xong Phùng Lộ Phi đứng dậy cầm túi trở về phòng. Từ Dịch Phàm nhìn theo bóng lưng của Phùng Lộ Phi mà không nói gì nữa. Biểu hiện tối nay của Phùng Lộ Phi thật là lạ. Cô nói mệt, hay là ốm rồi? Hay là Phùng Lộ Phi đã gặp phải chuyện gì?

- Thím Vương!

- Thiếu gia, có chuyện gì ạ?

- Tôi thấy Thiếu phu nhân có gì đó rất lạ, cô ấy bảo là mệt. Thím xem xem cô ấy thế nào.

- Vâng, tôi biết rồi.

Từ Dịch Phàm tắt TV rồi cũng đi lên phòng. Có thím Vương rồi nên anh cũng chẳng phải quan tâm nhiều.

Những người giúp việc hôm đó nhìn thấy mối quan hệ của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi dường như có cải thiện được chút ít bởi nhất là ngày hôm nay hai người cũng không cãi nhau đến “long trời lở đất” như mọi hôm nữa. Mấy người họ bàn tán với nhau, có vẻ như Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm sẽ hòa thuận nhanh thôi.

Thím Vương làm theo lời Từ Dịch Phàm đi lên phòng Phùng Lộ Phi hỏi xem cô thế nào. - Thiếu phu nhân, tôi có nghe Thiếu gia nói cô không được khỏe nên xem cô thế nào. Cô vẫn ổn chứ, nhìn sắc mặt cô hình như không tốt lắm, có cần tôi gọi bác sĩ gia đình đến không?

- À cháu không sao, thím đừng lo. Nhưng mà... thím vừa bảo là Từ Dịch Phàm nói sao?

- Đúng vậy. Thiếu gia bảo tôi nên xem Thiếu phu nhân thế nào. Có vẻ như Thiếu gia đang lo cho cô.

Phùng Lộ Phi mỉm cười nói:

- Vâng. Thím đi nghỉ đi.

- Vậy Thiếu phu nhân cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ.

Thím Vương vừa ra ngoài thì Phùng Lộ Phi lẩm bẩm:

- Từ Dịch Phàm... Từ Dịch Phàm... Anh ta là đang lo lắng cho mình sao? Thật quá lạ đời.

Hôm nay Phùng Lộ Phi cũng không muốn ăn cơm nữa, chỉ lẩm bẩm vài câu về Từ Dịch Phàm rồi lên giường đi ngủ ngay. Nhưng ai mà biết được đêm đó Phùng Lộ Phi lại không thể nào ngủ được, những chuyện mà cô đang nghĩ đến nhiều nhất chính là chuyện giữa cô và Hoắc Tử Minh. Phùng Lộ Phi thật sự không biết mình nên làm thế nào cho đúng nữa. Mọi chuyện có phải là càng ngày càng rắc rối hơn rồi không?

Còn thím Vương sau đó thì đến phòng của Từ Dịch Phàm, nói với anh tình trạng hiện tại của Phùng Lộ Phi. Từ Dịch Phàm không nói gì, chỉ gật đầu rồi vào bên trong.....

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Phùng Lộ Phi chỉ thở dài, tự nhủ bản thân nên cố gắng quên chuyện này đi, như vậy sẽ tốt hơn. Chỉ mong rằng thời gian sẽ giúp cô quên chuyện này.

Khi cô xuống dưới thì thím Vương nói Từ Dịch Phàm đã đi từ sớm rồi. Cô cũng chỉ “Vâng” một tiếng rồi ngồi xuống ăn sáng. Hôm nay cô đã hẹn cùng Trương Uyển Tâm đi xem đồ trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chọn quà

Tại cửa hàng đại diện của Lưu Thị tại thành phố A, một trong những cửa hàng bán đồ trang sức nổi tiếng nhất ở đây. Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm đang chọn đồ.

Nhân viên bán hàng giới thiệu từng mẫu sản phẩm mới của thương hiệu cho Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm nghe. Nhìn bộ đồ trang sức nào cũng rất đẹp, đúng là những thiết kế này thật sự rất tinh xảo, dùng đá quý loại thượng hạng nhất để làm ra.

- Cô này, tôi muốn chọn một bộ trang sức để làm quà mừng sinh nhật cho mẹ chồng tôi, bà ấy năm nay cũng ngoài 50 tuổi rồi nhưng trông vẫn còn trẻ trung lắm. Cô có thể tư vấn giúp cho tôi xem nên món đồ trang sức nào phù hợp nhất được không vậy? – Phùng Lộ Phi lên tiếng sau khi nghe cô nhân viên giới thiệu sản phẩm.

- Vậy, tôi nghĩ cô nên chọn bộ số 2. Nếu cô muốn tặng cho mẹ chồng thì bộ này là thích hợp nhất.

Cô nhân viên bán hàng giới thiệu kĩ hơn về bộ đồ trang sức số 2 kia. Phùng Lộ Phi cũng cảm thấy bộ trang sức này có vẻ khá hợp với mẹ chồng cô. Trông nó thật sự rất đẹp.

- Uyển Tâm, cậu thấy thế nào? Mình thấy bộ đồ trang sức nào cũng đẹp, thật khó chọn. - Mình thì lại thích bộ đồ trang sức số 3 hơn. Nhưng mà quyền quyết định vẫn là ở cậu thôi, chọn bộ nào cũng được hết. Nếu mà phân vân quá thì chọn hết tất cả là xong.

Phùng Lộ Phi nghe vậy bật cười:

- Mua hết chỗ này hả? Mình không giàu đến như vậy đâu, đừng có xui đại như thế chứ. - Không giàu? Thật sự là không giàu sao? Cứ cho là từ trước đến nay cậu vẫn luôn sống bằng tiền mà cậu tự làm ra, đúng là cũng không có nhiều thật, nhưng còn ông chồng kia của cậu, Từ Dịch Phàm ấy. Cậu đừng

bảo với mình là đến Từ Dịch Phàm cũng không có tiền nhé? Hôm nay không phải cá tháng 4 đâu mà nói đùa như vậy. Tiền của anh ta đủ để mua toàn bộ số của hàng bán đồ trang sức ở thành phố A này.

- Anh ta ấy hả? Mình nghĩ anh ta sẽ tự chọn một món quà khác thôi, không bao giờ có chuyện tặng chung quà với mình đâu. Theo như những gì mà mình biết về Từ Dịch Phàm thì chắc chắn anh ta sẽ làm như thế. Cậu tốt nhất đừng có nhắc về tên đó nữa.

- Vậy đến cuối cùng cậu định làm thế nào? Trông mặt cậu thế kia không phải là vẫn đang phân vân đấy chứ?

Phùng Lộ Phi bĩu môi nhìn Trương Uyển Tâm. Cô nhân viên bán hàng thấy vậy bèn lên tiếng:

- Hai vị tiểu thư, ở cửa hàng của chúng tôi không chỉ có 4 bộ trang sức này thôi đâu. Nếu như cô đồng ý, tôi sẽ giới thiệu những bộ đồ khác cho cô? Có được không?

- Vậy cũng được.

Cô nhân viên kia tiếp tục giới thiệu vài bộ đồ trang sức khác cho Phùng Lộ Phi. Suy nghĩ hồi lâu, sau đó lại hỏi ý kiến của Trương Uyển Tâm nhưng mãi mà Phùng Lộ Phi vẫn không thể chọn được món đồ ưng ý nhất. Cô cảm thấy có chút chán nản.

- Đã giới thiệu hết 11 bộ đồ trang sức rồi đấy Từ Thiếu Phu nhân của tôi ạ. Cậu quyết định như thế nào đây? Nếu như mà không chọn được nữa thì chúng ta đến những cửa hàng khác xem có được không? Mình đau lưng quá rồi đây này. Mau chọn nhanh lên rồi còn về. Mà mình nghĩ dù có chọn món đồ nào thì mẹ chồng cậu cũng thích cả thôi, chắc bà ấy sẽ coi trọng tấm lòng của cậu hơn mấy thứ vật chất này.

- Mình biết rồi, biết rồi, thế thì nghe cậu đi. Chúng ta đến cửa hàng khác xem như thế nào. Hai người ra khỏi cửa hàng mà chẳng mua được gì. Sau đó bọn họ đến cửa hàng của Harry Winston lẫn Tiffany rồi Cartier nhưng cũng chẳng chọn được bộ nào ra hồn cả.

- Lộ Phi này, chúng ta đã ghé thăm bốn cửa hàng mất nửa ngày rồi, cậu nghĩ thế nào đây? Chọn mua đồ trang sức hay chuyển sang mua quà khác? Mình mệt lắm rồi, lại còn đói nữa.

- Công nhận là chọn được một món đồ cũng khó thật. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại mình thấy bộ đồ số 2 của Lưu Thị là hợp nhất. Hay chúng ta chọn bộ đó nhỉ? Cậu thấy có được không?

- Mình đã nói rồi, tiền là của cậu thì đương nhiên mọi quyết định cũng là ở cậu thôi.

Phùng Lộ Phi vỗ nhẹ tay lên vai của Trương Uyển Tâm, cuối cùng cũng đưa ra quyết định:

- Được rồi, vậy quay lại cửa hàng của Lưu Thị chọn bộ số 2, sau đó bọn mình đi ăn trưa.

- Ok. Mau đi nhanh lên, mình sắp chết đói đến nơi rồi đây này. Bụng đánh vào lưng rồi.

Bọn họ đi mất cả nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn phải quay lại cửa hàng của Lưu Thị. Cô nhân viên bán hàng cẩn thận gói ghém bộ đồ trang sức này lại rồi chuyển cho Phùng Lộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Phân vân

Trưa hôm đó, Từ Dịch Phàm dùng bữa trưa với Tống Nhã Nhược nhưng khác hẳn với những ngày khác, hôm nay anh nói ít vô cùng, từ nãy tới giờ nói được có hai câu.

- Dịch Phàm, cuối tuần này là sinh nhật của bác Từ, anh đã chọn được quà sinh nhật ưng ý cho bác chưa vậy? Có cần em chọn giúp không? Những lần trước em cũng...

- Không cần đâu, tôi chọn được rồi. Lần này không cần phiền em chọn giúp nữa đâu.

Từ Dịch Phàm nhanh chóng ngắt lời của Tống Nhã Nhược, không để cho cô ta nói hết câu. Sở dĩ Tống Nhã Nhược hỏi Từ Dịch Phàm như vậy là bởi vì bấy lâu nay, kể từ khi quen biết anh cho đến giờ, cô ta vẫn luôn là người giúp anh chọn đồ mừng sinh nhật cho bố mẹ. Nhưng sau khi nghe Phùng Lộ Phi nói hôm nay cô sẽ đi mua quà sinh nhật tặng mẹ nên Từ Dịch Phàm cũng không quá quan tâm nhiều đến chuyện quà tặng này nữa, cũng càng không cần phải nhờ tới Tống Nhã Nhược chọn giúp.

- Sao vậy? Những lần trước toàn là anh bảo em chọn mua đồ giúp anh mà, vậy mà...

- Nhã Nhược, em không nghĩ đến chuyện tôi đã kết hôn rồi sao? Em cũng tự biết bản thân nên làm gì cho phải chứ? Tôi nghĩ mọi thứ không nên vượt

quá giới hạn của nó.

Tổng Nhã Nhược nhíu mày, tuy rất tức giận nhưng vẫn cố nén lại mà nói hết suy nghĩ hiện tại:

- Kết hôn? Em không nghĩ anh coi đó là kết hôn thật sự đâu. Anh và Phùng Lộ Phi trông giống như vợ chồng lắm hay sao? Kết hôn chỉ trên danh nghĩa thôi, hai tờ giấy vô nghĩa chẳng đáng giá. - Dù với em nó thật sự vô nghĩa chẳng đáng giá nhưng đối với tôi nó lại rất quan trọng đấy. Tổng Nhã Nhược nghe vậy tức giận thật sự. Với Từ Dịch Phàm anh thì tờ giấy kết hôn ấy rất quan trọng sao? Anh đang đùa hả? Tổng Nhã Nhược nghĩ mình đang nghe nhầm.

- Anh đang nói gì vậy hả? Dịch Phàm, anh đừng nói với em rằng anh đang dần coi trọng cuộc hôn nhân của anh và Phùng Lộ Phi đấy. Không phải anh yêu cô ta rồi đây chứ?

- Em muốn nghĩ thế nào tôi không quan tâm. Còn bây giờ thì em tiếp tục ăn đi, tôi về tập đoàn trước.

Nói xong Từ Dịch Phàm đứng dậy đi luôn, để mặc Tổng Nhã Nhược với khuôn mặt tức giận ở lại một mình.

- Phùng Lộ Phi sao? Từ Dịch Phàm, cô ta bắt đầu xen vào chuyện của chúng ta từ lúc nào vậy?.....

Tại một nhà hàng khác.

- Chọn xong quà đúng là cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Mình không nghĩ lại tốn nhiều thời gian như vậy. Cũng may là có cậu đi cùng. – Phùng Lộ Phi vừa cắt thịt bò vừa nói.

- Còn mình thì đau hết cả lưng rồi đây. Mình còn tưởng rằng cậu sẽ chọn nhanh thôi, không ngờ lại lè mề đến tận giữa trưa. Hại mình vừa đói vừa mệt. Cậu cũng nên chịu trách nhiệm đi.

- Haha... Được.

Nhìn gương mặt vui vẻ có phần rất thoải mái của Phùng Lộ Phi, Trương Uyển Tâm hỏi:

- Hình như hôm nay tâm trạng cậu có vẻ rất tốt. Sao, có chuyện gì vui hả? Nói xem nào.

Tay đang cầm dao cắt thịt bò của Phùng Lộ Phi đột nhiên dừng lại, cô hiểu Trương Uyển Tâm muốn nói gì.

- Cũng không thể nói là tốt được.

- Suy nghĩ kỹ rồi sao?

- Vẫn chưa.

- Mình nghĩ cậu nên gặp Từ Minh để nói rõ tất cả mọi chuyện đi, như vậy là tốt nhất đấy.

Phùng Lộ Phi lại thở dài:

- Tốt nhất sao?

- Đúng vậy. Cậu thử nghĩ xem, cậu không nói cho Từ Minh nghe hết mọi chuyện, chẳng phải anh ấy sẽ nghĩ rằng cậu vì tiền mà bỏ rơi anh ấy hay sao, điều ấy chắc chắn sẽ khiến anh ấy càng nghĩ tiêu cực hơn. Cậu muốn anh ấy về sau sẽ sống hạnh phúc hơn nhưng liệu có được như vậy không? Cả hai người sẽ chẳng ai hạnh phúc được cả. Hơn nữa trong lòng cậu sẽ mãi mãi luôn vướng mắc sợi dây rối này, không thể tháo gỡ ra được. Điều tốt nhất là cậu nên nói chuyện thẳng thắn với Từ Minh, như vậy sẽ khiến anh ấy nghĩ đúng đắn hơn và chính cậu cũng sẽ thoải mái hơn.

- Mình...

- Còn phân vân gì nữa? Không phải cậu đang nghĩ đến chuyện tương lai sẽ ly hôn với Từ Dịch Phàm rồi quay về bên Từ Minh đấy chứ? Chuyện này thật đúng là... Haizzz...

Câu nói này của Trương Uyển Tâm khiến cô nghĩ đến chuyện ly hôn kia. Thật sự sẽ ly hôn được sao?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nên làm rõ ràng mọi chuyện

- Uyên Tâm, bây giờ mình cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải nữa. Chuyện ly hôn với Từ Dịch Phàm và trở về bên cạnh của Từ Minh mình thật sự không nghĩ đến và cũng chưa từng nghĩ đến. Nhưng mà có một điều mình biết rõ, việc ly hôn này thật sự rất khó, khó lắm.

Phùng Lộ Phi chỉ có thể thở dài, nói về thực tế của cô bây giờ với Trương Uyên Tâm.

- Đúng là chuyện đầy quả thật còn xa xôi quá. Chuyện đầu tiên là cậu vẫn cứ gặp Từ Minh trước đã, nói rõ mọi chuyện rồi sau đó tính tiếp. Phải xem Từ Minh nói gì đã.

- Được rồi, mình sẽ nghe theo lời cậu. Cậu giúp mình liên lạc với Từ Minh đi, nếu mình trực tiếp gọi điện cho anh ấy sợ rằng anh ấy sẽ không muốn đến gặp mình. Đúng là sau khi nói rõ với anh ấy, phải xem phản ứng của anh ấy thế nào đã rồi sẽ tính tiếp.

- Mình biết rồi. Cậu cứ yên tâm đi, mình sẽ giúp hai người gặp nhau, không cần lo đâu.

- Cảm ơn cậu. - Không có gì. Chúng ta là bạn bè, không cần phải nói khách sáo với mình như thế đâu.

Trương Uyên Tâm mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Phùng Lộ Phi. Bản thân cô cũng rất muốn giúp Phùng Lộ Phi vài chuyện gì đó nhưng thật sự là cô không có khả năng ấy.

.....

Từ Dịch Phàm đang làm việc nhưng anh không thể chuyên tâm, vẫn cứ nghĩ đến những chuyện khác. Đó là chuyện về Phùng Lộ Phi và chuyện mà Tổng Nhã Nhục nói vừa rồi.

Với Từ Dịch Phàm mà nói thì anh thật sự không yêu Phùng Lộ Phi, không có bất kỳ tình cảm nào với cô cả, cuộc hôn nhân của với cô chỉ là một cuộc hôn nhân mang đậm tính chất thương mại, chỉ là sự giao dịch, không hơn không kém. Nhưng dạo này, Từ Dịch Phàm thực sự đã làm nhiều điều để tránh không làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của anh với Phùng Lộ Phi. Chính bản thân Từ Dịch Phàm cũng chẳng thể hiểu nổi là rốt cuộc anh đang làm những gì nữa. Những việc này, đúng hay sai? Vậy còn Tổng Nhã Nhục thì sao? Từ Dịch Phàm quen Tổng Nhã Nhục đã lâu lắm rồi, cũng chẳng nhớ rõ thời gian là bao lâu nữa. Mối quan hệ của hai người không thể dùng hai chữ “bạn bè bình thường” để xác nhận được. Mối quan hệ giữa họ đã đi khá sâu, nhưng Từ Dịch Phàm lại chưa từng một lần nghĩ đến chuyện muốn kết hôn với Tổng Nhã Nhục. Theo như Triệu Chí Dương, người bạn thân nhất của Từ Dịch Phàm đã từng nói, Tổng Nhã Nhục thật sự chỉ có thể là “tình nhân trên giường” của Từ Dịch Phàm hơn là “bạn gái” của anh. Nhưng nói cho đúng ra thì từ trước đến nay, Từ Dịch Phàm còn chẳng động vào một sợi tóc của cô ta.

Dạo gần đây Từ Dịch Phàm cũng cảm thấy mình đột nhiên có vẻ quan tâm đến Phùng Lộ Phi nhiều hơn trước kia, ít ra cũng không muốn tranh cãi với cô hàng ngày nữa. Chính Từ Dịch Phàm ngày hôm qua cũng cảm thấy hơi lo lắng vì gương mặt mệt mỏi có phần tái nhợt của Phùng Lộ Phi nhưng khi biết cô không sao thì anh mới cảm thấy có phần an tâm hơn. Và có một điều mà Từ Dịch Phàm cũng đang phân vân: Anh thật sự chẳng hiểu bản thân đang suy nghĩ và hành động gì nữa.

- Mình đang nghĩ đến gì đây? Mấy chuyện này có cần phải suy nghĩ không? Thật sự...

Kể thì sau khi kết hôn, Từ Dịch Phàm có đến chỗ của Tổng Nhã Nhục hai lần, lần cuối cùng là tuần trước. Từ Dịch Phàm cũng không nghĩ đến chuyện sẽ đến nhà của Tổng Nhã Nhục thêm một lần nào nữa. Anh cũng đang nghĩ đến việc chấm dứt tất cả mọi chuyện với Tổng Nhã Nhục nhưng chưa rõ nên làm thế nào cho đúng.

- Mọi chuyện cũng thật phiền phức.

Từ Dịch Phàm ray ray trán, có vẻ khá mệt mỏi.

Sau đó Từ Dịch Phàm lại nhanh chóng trở về trạng thái bình thường sau khi thư ký gõ cửa đi vào.

- Tổng giám đốc, đây là những tài liệu mà anh muốn tìm. Bên dưới cũng còn một số văn kiện cần anh ký tên.

- Cứ để đấy đi.

- Vâng ạ.

Không dám nói thêm câu gì nữa, thư ký của Từ Dịch Phàm lập tức rời khỏi phòng làm việc của anh.

.....

Đi cùng với Trương Uyên Tâm suốt cả nửa ngày, cuối cùng Phùng Lộ Phi cũng trở về biệt thự Từ gia. Phùng Lộ Phi thay quần áo rồi lại chăm chú viết mấy bài đề nộp nhanh cho tòa soạn báo. Mà cũng sắp đến sinh nhật mẹ chồng, mà còn phải đến thành phố S nữa nên Phùng Lộ Phi sợ không có thời gian, bây giờ viết là thích hợp nhất.

Liếc nhìn chiếc điện thoại, Phùng Lộ Phi bỗng dừng lại. Hôm nay lúc chia tay với Trương Uyên Tâm, Phùng Lộ Phi đã xin được số điện thoại mới của Hoắc Từ Minh. Suy đi nghĩ lại thấy lời của Trương Uyên Tâm cũng đúng. Phùng Lộ Phi vẫn nên hẹn gặp và nói chuyện với Hoắc Từ Minh một lần xem sao. Đúng là Phùng Lộ Phi rất muốn xem Hoắc Từ Minh dạo này thế nào, muốn biết phản ứng của anh ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nói chuyện

Tại Phòng gia.

- Cuối tuần này là sinh nhật của Từ Phu nhân đấy, bà đã chuẩn bị được quà chưa vậy? - Phòng lão gia vừa uống chén trà vừa lên tiếng hỏi Phòng phu nhân đang ngồi bên cạnh.

- Ông cứ yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị món quà đẹp nhất, đắt nhất để tặng cho Từ phu nhân bên đó rồi, chắc chắn là bà ta sẽ thích. - Phòng Phu nhân hào hứng trả lời, có vẻ như bà ta chắc chắn rằng Từ Phu nhân bên kia nhất định sẽ thích món quà này mà bà ta tặng.

- Vĩnh Khang, chuyện làm ăn dạo này thế nào rồi? Có nhiều tiến triển hơn không vậy?

Phòng lão gia quay sang hỏi Phòng Vĩnh Khang, người anh cả của Phòng Lộ Phi. Dạo này Phòng lão gia dường như đã giao hết mọi việc cho Phòng Vĩnh Khang làm, dần dần cũng không còn quan tâm nhiều đến những chuyện của Phòng Thị nữa.

- Cũng may là có Từ Thị giúp đỡ nên chúng ta cũng chẳng có vấn đề gì nữa. Cứ tiếp tục thế này thì sẽ nhanh chóng lấy lại vị thế ngày trước thôi ạ. Bố cứ yên tâm đi. - Vậy thì tốt.

- À đúng rồi, kể từ khi Lộ Phi kết hôn với Từ Dịch Phàm, con chẳng thấy anh ta đến đây lần nào cả. Phòng Hiểu Nguyệt, chị hai của Phòng Lộ Phi lên tiếng. Quan hệ giữa Phòng Hiểu Nguyệt với Phòng Lộ Phi vốn xưa nay không được tốt lắm, lại thêm cả chuyện Phòng Lộ Phi kết hôn với Từ Dịch Phàm càng khiến mối quan hệ giữa họ thêm xấu đi.

- Thôi, Hiểu Nguyệt, con đừng nói nữa. Bây giờ chúng ta đang cần Từ Thị giúp đỡ, không thể nhiều lời với bọn họ được. Cứ để một thời gian nữa đi. - Phòng Phu nhân lên tiếng.

- Mẹ, rốt cuộc là chúng ta còn phải dựa dẫm vào Từ Thị cho đến bao giờ nữa đây? Bọn họ trông có vẻ như rất coi thường chúng ta đấy. - Phòng Hiểu Nguyệt có chút tức giận nói.

- Hiểu Nguyệt, đừng nói nữa.

Phòng lão gia lên tiếng.

- Em gái, anh cũng biết là việc dựa dẫm quá nhiều vào Từ Thị chẳng tốt đẹp gì cả. Nhưng ngoài cách này ra thì chúng ta còn có cách giải quyết khác nào nữa sao? Nếu không có bọn họ giúp đỡ, sợ rằng Phòng Thị sẽ không giữ. Hãy cố đợi thêm một thời gian nữa, khi Phòng Thị của chúng ta thật sự vững chắc rồi lúc đấy hãy tính tiếp.

- Hừ...

Cô ta không vui, mình mình bỏ lên phòng.

- Cuối tuần này tốt nhất không nên để Hiểu Nguyệt đi cùng, tôi sợ rằng nó mà đi cùng sẽ xảy ra chuyện không hay.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Dạo này Lộ Phi không về nhà, kể từ khi nó kết hôn về đây được có một lần. Khi nào bà gọi điện cho nó xem.

- Tôi biết rồi.

Nói xong Phòng lão gia cũng đi về phòng luôn. Phòng khách chỉ còn lại Phòng phu nhân với Phòng Vĩnh Khang.

- Đề con gọi điện cho Lộ Phi, mẹ đi nghỉ đi.

- Được.

Phòng phu nhân gật đầu, sau đó cũng rời khỏi phòng khách.

.....

Biệt thự Từ gia.

- Em biết rồi, để xem em có thời gian không đã, dạo này em thật sự hơi bận một chút.

Phùng Lộ Phi ngồi ở sofa phòng khách nói chuyện điện thoại với Phùng Vĩnh Khang.

- Vâng, tuần này thì có lẽ không được rồi, cuối tuần sinh nhật mẹ chồng em. Hay để cuối tuần sau đi.

Phùng Vĩnh Khang chắc chắn đang nói với cô chuyện muốn cô và Từ Dịch Phàm về nhà đẻ.

- Được. Chào anh.

Phùng Lộ Phi tắt máy rồi đặt xuống bàn. Cô thì có thể về nhà đẻ, nhưng Từ Dịch Phàm thì như thế nào? Liệu Từ Dịch Phàm có đi hay không? Cứ đợi anh về nói thử xem sao.

Một lúc sau, cổng mở ra, Từ Dịch Phàm lái xe vào trong. Hôm nay anh không đi cùng lái xe.

Khi Từ Dịch Phàm vừa bước vào trong, Phùng Lộ Phi đã vội nói:

- À Từ Dịch Phàm, tôi có một số chuyện muốn nói với anh, dành cho tôi vài phút được không?

- Nói đi.

Từ Dịch Phàm bình thản ngồi xuống ghế, nhìn thẳng vào gương mặt của Phùng Lộ Phi.

- Chuyện mua quà cho mẹ, tôi đã chuẩn bị xong rồi.

- Ừ.

- Với lại cuối tuần sau tôi muốn về nhà mẹ tôi.

- Chỉ thế thôi sao?

Từ Dịch Phàm hỏi ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mất ngủ

- Anh về nhà mẹ cùng tôi được không? Kể từ khi chúng ta kết hôn, anh chưa đến đó lần nào cả.

Suy nghĩ một hồi lâu Phùng Lộ Phi mới nói ra được yêu cầu của mình. Cũng không cần phải suy nghĩ quá lâu, Từ Dịch Phàm gật đầu, nhanh chóng đồng ý yêu cầu của Phùng Lộ Phi.

- Được, tôi sẽ đi cùng cô.

- Vậy cảm ơn anh trước. À, lần trước tôi thấy thư phòng anh có vài quyển sách khá hay, vì bên ngoài không có bán nữa nên anh cho tôi mượn vài quyển được không vậy?

- Sách sao? Trong đó chỉ toàn sách về kinh doanh, cô cũng muốn đọc hả? Nếu thích thì tự vào mà lấy.

Phùng Lộ Phi vui vẻ mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

- Còn gì nữa không?

- Không. Anh vào ăn tối đi.

Nói xong Phùng Lộ Phi liền đứng dậy trở về phòng ngay, còn Từ Dịch Phàm vẫn nhìn theo bóng lưng của Phùng Lộ Phi một hồi lâu. Không hiểu sao lúc này, Từ Dịch Phàm lại có khá nhiều suy nghĩ về Phùng Lộ Phi.

.....

Hơn 11 giờ đêm, Phùng Lộ Phi nhẹ nhàng bước đến thư phòng của Từ Dịch Phàm. Cửa không khóa.

Thư phòng này của Từ Dịch Phàm thật sự có rất nhiều sách, Phùng Lộ Phi nhìn xung quanh, lăm lăm một mình:

- Từ Dịch Phàm nhiều sách thật đấy, liệu có đọc hết được không nhỉ? Toàn những sách đã không còn xuất bản từ lâu nữa, tìm trên mạng cũng không có, thư viện cũng chẳng thấy. Mấy quyển sách quý như thế này thật không ngờ anh ta lại có được.

Phùng Lộ Phi bắt đầu đi tìm mấy quyển sách. Bên trong phòng tối nhưng cô cũng không bật đèn lên, chỉ nhờ vào ánh trăng bên ngoài chiếu vào. - Sao ở đây mà lại không bật đèn lên vậy? - Giọng của Từ Dịch Phàm đột ngột vang lên.

- Á.....

Nghe tiếng nói ở phía sau, Phùng Lộ Phi giật mình hét lên, làm rơi mấy quyển sách, sợ quá trượt chân ngã, tay bám vào áo Từ Dịch Phàm, kéo luôn cả anh ngã xuống đất.

Phùng Lộ Phi tròn mắt lên nhìn Từ Dịch Phàm. Đây là cái tư thế gì vậy? Phùng Lộ Phi hiện giờ nằm trên người Từ Dịch Phàm, nắm chặt lấy tay áo anh và.... hôn lên môi anh.

Phùng Lộ Phi vội vàng đứng dậy, cố lau sạch môi và quay đi chỗ khác, giọng nói lắp bắp:

- Anh... anh làm cái gì mà như ma vậy?

Từ Dịch Phàm cũng đứng dậy, anh đi bật đèn rồi tiến lại gần chỗ của Phùng Lộ Phi.

- Ma sao? Cô coi tôi là ma hả? Cô giống ma thì đúng hơn đấy. Vào phòng mà không bật đèn lên, công nhận mắt cô cũng tinh thật. Gì mà thập thò giống như trộm vậy hả?

Về sau khi nghĩ lại những chuyện này, Phùng Lộ Phi cũng cảm thấy bản thân mình hôm ấy thập thò như một tên trộm.

- Cũng không đến nỗi phải bật đèn lên, phòng vẫn sáng như vậy mà. Còn anh bước vào cũng không có lấy một tiếng động, đột ngột lên tiếng như vậy thì ai mà chẳng sợ chứ.

Vừa nói Phùng Lộ Phi vừa cúi người xuống nhặt mấy quyển sách lên.

- Thật không ngờ cô lại hứng thú đến kinh doanh đến như vậy đấy. Hình như cô tốt nghiệp Thạc sĩ quản trị kinh doanh thì phải.

- Ừ.

Phùng Lộ Phi tiến đến chỗ khác lấy thêm hai quyển sách nữa.

- Đùng tưng mấy quyển sách đó dễ đọc như mấy quyển truyện của cô, cũng phức tạp lắm đấy.

- Biết rồi. Nếu không hiểu tôi sẽ đến tìm anh hỏi. Còn bây giờ tôi về phòng đây, chúc anh ngủ ngon.

Phùng Lộ Phi ôm mấy quyển sách rồi đi luôn.

- Người gì mà... Thật sự chẳng hiểu cô ta nghĩ gì nữa.

Từ Dịch Phàm sờ tay lên môi mình, hơi nhú mồm lại.

.....

Vậy là đêm đó...

- Cái gì đây chứ? Nụ hôn ấy.... chẳng có gì đáng suy nghĩ cả. Sao mình cứ nghĩ mãi về nó vậy? Bình tĩnh, bình tĩnh, coi như là vừa lúc nãy mình chỉ hôn sàn nhà mà thôi.

Phùng Lộ Phi tuy đọc sách nhưng mà không chú tâm vào sách, trong đầu chỉ nghĩ đến nụ hôn vừa rồi với Từ Dịch Phàm. Phùng Lộ Phi vội vàng đóng ngay quyển sách lại, tắt đèn rồi nằm xuống ngủ, cố gắng không nghĩ đến chuyện xảy ra vừa rồi nữa.

Còn Từ Dịch Phàm, anh vừa xem tài liệu vừa nghĩ đến Phùng Lộ Phi. Cái bộ dạng tròn mắt nhìn Từ Dịch Phàm của Phùng Lộ Phi lúc ấy cứ xuất hiện trong đầu anh.

- Mình đang nghĩ đến chuyện vừa rồi với Phùng Lộ Phi sao? Thật là quá hoang đường.

Nói chung thì cả đêm đó, cả hai người đều mất ngủ, nghĩ lung tung đến nụ hôn bất ngờ lúc trong thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Sinh nhật mẹ chồng (1)

Chủ nhật. Hôm nay chính là sinh nhật của mẹ chồng Phùng Lộ Phi. Biết hôm nay là ngày quan trọng nên Phùng Lộ Phi dậy khá sớm, chuẩn bị đồ để đến “Đại biệt thự Từ gia.” Một ngày quan trọng như ngày hôm nay, đương nhiên Phùng Lộ Phi phải chuẩn bị mọi thứ thật kỹ càng.

Vẫn như thường ngày, Phùng Lộ Phi lại ngồi đối diện ăn sáng với Từ Dịch Phàm. Người đàn ông này cũng hay thật đấy, gần như ngày nào Phùng Lộ Phi cũng thấy Từ Dịch Phàm uống cà phê, ít nhất là một cốc. Cà phê rất tốt sao? Trong khi đó, người giúp việc chỉ chuẩn bị một cốc nước lọc đơn giản cho Phùng Lộ Phi theo yêu cầu ban đầu của cô.

- Cô chuẩn bị xong tất cả mọi thứ chưa vậy? Đến 9 giờ thì chúng ta sẽ trở về Đại biệt thự. Từ Dịch Phàm nói nhưng lại không ngừng đầu nhìn Phùng Lộ Phi.

- Xong rồi.

- Vậy thì tốt.

Bọn họ nói chuyện với nhau đơn giản như vậy, sau đó thì không nói gì nữa cho đến khi bữa sáng kết thúc.

Phùng Lộ Phi trở về phòng, lấy bộ váy ngắn màu xanh da trời đã chuẩn bị ra mặc vào, trang điểm nhẹ nhàng đơn giản rồi cầm lấy túi xách và túi quà đã chuẩn bị sẵn đi xuống tầng 1.

Từ Dịch Phàm lúc này vẫn đang ngồi ở sofa đọc báo. Thấy Phùng Lộ Phi đi xuống, anh bỗng ngừng đầu lên nhìn.

Thấy Từ Dịch Phàm cứ nhìn mình chăm chăm như vậy, Phùng Lộ Phi bỗng xem lại bản thân. Không cần nhìn cô như vậy chứ? Cứ tưởng là cô ăn mặc hay trang điểm sai sót gì.

- Anh không cần nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh như thế đâu. Thật chẳng ra sao cả.

- Đến giờ rồi, đi thôi.

- Thật đúng là...

Từ Dịch Phàm liền đứng dậy, nhanh chóng đi đến chỗ xe ô tô đã đậu sẵn bên ngoài. Lái xe Trần mở cửa xe ra, Phùng Lộ Phi lên trước rồi Từ Dịch Phàm cũng lên sau.

.....

Lần này thì đến lượt Phùng Lộ Phi chăm chú nhìn Từ Dịch Phàm. Nhìn kỹ thì anh đúng là rất đẹp trai, thật không ngờ ông trời lại phân biệt đối xử đến như vậy, cho anh tất cả mọi thứ, từ vẻ bề ngoài hoàn hảo đến gia thế hoàn hảo như thế. Nhưng mà...

- Tôi đẹp trai quá hay sao mà cô cứ nhìn chăm chăm như vậy hả? Chưa nhìn tôi bao giờ à?

Từ Dịch Phàm vừa nói vừa quay sang nhìn Phùng Lộ Phi. Nghe xong câu này của Từ Dịch Phàm, tuy rất cố gắng nhịn cười nhưng Phùng Lộ Phi vẫn không thể nhịn được. Cuối cùng cô cười lớn:

- Này, anh bị tự kỷ hả? Đẹp trai sao? Haizz... Từ Dịch Phàm, anh bị tự kỷ nặng quá rồi. Tôi nghĩ là anh nên sắp xếp đến bệnh viện kiểm tra một chuyến đi thì hơn. Chưa trị nhanh không bệnh càng ngày càng nặng thì khó chữa lắm đấy. Lời khuyên thật lòng của tôi dành cho anh.

- Đến bệnh viện kiểm tra sao? Tôi nghĩ cô mới là người nên đến đó mới đúng. Với lại cô nhìn chăm chăm tôi làm cái gì hả? Tôi nhìn cô thì cô bảo cô không phải người ngoài hành tinh. Đến bây giờ thì cô lại nhìn tôi. Có ý gì đây? Nói ra xem nào.

- Này Từ Dịch Phàm, anh mua quà gì tặng cho mẹ vậy? Cho tôi xem qua một chút đi.

Phùng Lộ Phi nhanh chóng lảng ngay đi chuyện khác. Cô không muốn nói chuyện vừa rồi nữa.

- Không có.

- Không có? Anh đùa hả? Như anh mà không mua nổi quà cho mẹ hay sao? Không phải anh...

Từ Dịch Phàm vẫn bình thản nhìn Phùng Lộ Phi, nói:

- Chẳng phải cô bảo cô mua rồi còn gì nữa. Có nhất thiết tôi phải mua thêm nữa không?

- Vậy mà tôi cứ tưởng là anh sẽ mua một món quà khác nữa đấy. Hóa ra là không à? Thật không ngờ anh lại có ý nghĩ dùng chung quà tặng với tôi nữa. Đúng là làm người ta ngạc nhiên.

- Cô mua gì vậy?

Phùng Lộ Phi quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, gương mặt tỏ vẻ bình thản không mấy quan tâm

- Mua gì kệ tôi, anh không nhất thiết phải biết đâu.

Nghe hai người nói chuyện như vậy, lái xe Trần không dám lên tiếng, chỉ chuyên tâm lái xe.

- Tiệc sinh nhật hôm nay tổ chức lớn không vậy? Có mời nhiều người đến dự không?

- Có.

- Vậy à?

Phùng Lộ Phi lẩm bẩm. Chắc chắn hôm nay bố mẹ để cô sẽ đến rồi, còn những khách mời của mẹ chồng cô thì có thể khẳng định rằng, cô chẳng biết ai trong số bọn họ cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sinh nhật mẹ chồng (2)

Đại biệt thự.

Cổng lớn từ từ mở ra, xe của Từ Dịch Phàm nhanh chóng đi vào bên trong. Bây giờ mới có hơn 10 giờ sáng, tiệc sinh nhật buổi chiều tối mới tổ chức nên không có ai cả.

- Bố mẹ.

- Hai con về rồi, mau ngồi xuống đây đi.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống sofa bên cạnh Từ Dịch Phàm. Hôm nay trông mẹ chồng cô có vẻ rất vui, gương mặt trông vẫn rất trẻ trung như phụ nữ 30 khiến chính cô cũng phải ngưỡng mộ. Chẳng biết đến tuổi của bà, Phùng Lộ Phi còn giữ được nhan sắc như vậy không nữa.

- Hai đứa cũng thật là, kết hôn đã lâu như vậy rồi mà cũng chẳng về nhà lấy một chuyến. Nếu hôm nay không phải là sinh nhật của mẹ thì liệu các con có muốn về không đây?

- Mẹ, đừng nói thế, bọn con cũng bận lắm chứ, có rảnh như bố mẹ đâu mà suốt ngày về đây được. Mà không phải bọn con đã về rồi còn gì. Mẹ còn phàn nàn nữa làm gì.

Từ Dịch Phàm lên tiếng. Từ lão gia nghe xong thì cười:

- Dịch Phàm à, con chỉ được cái miệng là rất khéo nói. Thật sự rất giống bố ngày trước đấy.

- Tình hình hai đứa dạo này thế nào? Khi nào thì mẹ sẽ được bế cháu đây hả? Lâu quá rồi đấy.

- Dạ?

Phùng Lộ Phi nhìn bà mẹ chồng đáng kính này. Bà đang nói gì vậy? Sao lại nói chuyện sinh con vào hôm nay vậy?

- Lộ Phi, con với Dịch Phàm mau mau sinh con đi, bố mẹ mong có cháu để bế từ lâu rồi.

- Con... – Phùng Lộ Phi ấp úng.

- Mẹ, hay là để con chuẩn bị cho bố mẹ một chuyến du lịch thế giới, có được không vậy?

- Đừng có lảng chuyện.

- Chuyện sinh con để tính sau đi ạ. Chúng con mới kết hôn được có 1 tháng thôi mà, cũng nên để một thời gian nữa.

Từ Phu nhân có vẻ không vui lắm. Chính bản thân Phùng Lộ Phi cũng chẳng biết nói thêm gì nữa cả. Sinh con ư? Mẹ chồng cô bảo là sinh con sao? Giữa Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đến hòa thuận một chút cũng chẳng có, huống chi là nói đến tình yêu, xa xôi hơn nữa là sinh con chứ? Kể từ lúc kết hôn đến bây giờ, Phùng Lộ Phi chưa từng nghĩ đến chuyện sinh con.

- Mẹ không biết, hai đứa mau chóng sinh con đi. Ba năm phải có hai đứa cháu cho mẹ.

- Thôi bà, hai đứa chúng nó mới kết hôn, cứ để thêm một thời gian nữa, có gì đâu mà vội thế chứ. Chúng nó vẫn còn trẻ mà. Hay chúng ta cứ đi du lịch đi, ở nhà cũng chán.

Từ lão gia mãi mới lên tiếng. Có lẽ lời của Từ lão gia, Từ Phu nhân sẽ nghe. Bà thở dài, nói:

- Thôi vậy, tôi với ông đi du lịch, kệ hai đứa chúng nó. Tôi cũng chẳng muốn quan tâm nữa.

Từ Dịch Phàm nghe xong mỉm cười, anh quay sang bên cạnh nhìn Phùng Lộ Phi. Nhìn thấy nụ cười lúc này của Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi như bị hút hồn vậy. Lần đầu tiên Phùng Lộ Phi nhìn thấy Từ Dịch Phàm có thể nở một nụ cười tự nhiên như vậy đấy.

.....

Buổi tối. Đến lúc bắt đầu bữa tiệc sinh nhật.

Một bữa tiệc tổ chức xa hoa với sự tham gia của nhiều nhân vật “quyền cao chức trọng”. Những người tham dự bữa tiệc này phải có thiệp mời với được vào bên trong.

Tối nay Từ Phu nhân mặc một bộ xường xám rất đẹp, tinh tế và nổi bật. Bà vui vẻ ra tiếp đón khách.

- Mẹ, đây là món quà mà chúng con đã chuẩn bị để tặng cho mẹ, mẹ xem có thích không.

Phùng Lộ Phi vui vẻ nói với Từ phu nhân. Từ phu nhân nhận món quà từ tay con dâu, mỉm cười mở hộp.

- Wow... Trông thật sự rất đẹp đấy Lộ Phi.

Từ phu nhân vừa nhìn thấy bộ đồ trang sức của Lưu Thị thì vui mừng hết sức. Vừa nhìn bộ đồ này thì Từ phu nhân đã ngay lập tức thích ngay. Từ Dịch Phàm liếc nhìn món quà kia, thật không ngờ Phùng Lộ Phi lại bỏ ra món tiền lớn như vậy để mua.

- Mẹ rất thích món quà này của hai con đấy.

- Mẹ thích thì tốt quá rồi.

- Được rồi, ra đây tiếp khách với mẹ.

Nói xong Từ phu nhân bèn kéo tay Phùng Lộ Phi đi luôn. Bà hôm nay đang rất hào hứng.

- Ô, Tú Vân...

- A, bà đến rồi đấy à?

- Tú Vân, hôm nay trông bà thật đẹp. Bộ xường xám này cũng rất đẹp, rất sang trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sinh nhật mẹ chồng (3)

Từ Phu nhân mỉm cười rạng rỡ.

Phùng Lộ Phi chào vị phu nhân kia.

- Cháu chào cô.

- À, Lộ Phi đây mà, chào cháu. Sau 1 tháng không gặp, trông cháu càng ngày càng đẹp ra đấy.

- Cảm ơn cô, cô cũng rất đẹp đấy ạ.

Nghe thấy lời của Phùng Lộ Phi, vị phu nhân kia cười rất vui vẻ:

- Cháu cứ nói quá thế chứ. Cho dù hôm nay cô có nổi bật thế nào cũng không bằng mẹ chồng cháu đâu.

- Bà vào trong kia đợi tôi một chút nhé.

- Được.

Phùng Lộ Phi cùng Từ Phu nhân đi tiếp những khách khác. Còn bên kia, Từ lão gia và Từ Dịch Phàm cũng đang nói chuyện với vài người.

- Ôi, bà thông gia... - Giọng của Phùng phu nhân vang lên.

- Chào bà.

Người của Phùng gia xuất hiện, gồm có Phùng lão gia, Phùng phu nhân, Phùng Vĩnh Khang, nhưng Phùng Hiểu Nguyệt thì không thấy. Từ lão gia và Từ Dịch Phàm thấy vậy cũng đi đến chỗ bọn họ.

- Chúc mừng sinh nhật bà. Đây là món quà chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho bà, mong rằng bà sẽ thích.

- Cảm ơn rất nhiều. - Bà thông gia, Lộ Phi không gây phiền phức gì cho bà đấy chứ? Tôi chỉ sợ con bé không hiểu chuyện mấy sẽ khiến bên nhà không vui thôi.

- Làm gì có chứ, Lộ Phi rất ngoan. Lộ Phi à, bố mẹ và anh trai con đến, cứ nói chuyện với họ đi.

- Con biết rồi ạ.

Phùng Lộ Phi đưa ba người trong gia đình đến bàn khác, ngồi nói chuyện với họ một lúc. Từ Dịch Phàm cũng xuất hiện chào hỏi. Bọn họ nói chuyện được vài câu thì Phùng Lộ Phi nói còn phải đi tiếp khách nên cùng Từ Dịch Phàm rời khỏi chỗ đấy luôn.

.....

- Bác Từ...

Tổng Nhã Nhục vừa lên tiếng vừa đi đến. Trông hôm nay Tổng Nhã Nhục rất xinh đẹp và quyến rũ. Hẳn là trước khi đến đây, Tổng Nhã Nhục đã chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng.

- Nhã Nhục, cháu đến rồi đấy à?

- Cháu xin lỗi, hôm nay cháu có chút việc bận nên không thể đến sớm giúp bác được, bác đừng trách.

- Sao có thể trách cháu được.

Tổng Nhã Nhục hướng mắt nhìn sang chỗ của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm, nở một nụ cười mỉm. Cuối cùng Phùng Lộ Phi cũng đã nhớ ra, cô gái này đã từng xuất hiện tại hôn lễ của cô và Từ Dịch Phàm. Nhìn kỹ mà nói, ánh mắt mà Tổng Nhã Nhục nhìn Từ Dịch Phàm thật chẳng “bình thường” gì, hơn nữa còn rất “mờ ám”. Mà cũng phải công nhận là hôm nay Tổng Nhã Nhục ăn mặc vô cùng quyến rũ, hút hồn người đối diện, trong khi Phùng Lộ Phi cô mặc đơn giản, trang điểm cũng nhẹ nhàng. Nếu so ra thì Phùng Lộ Phi vẫn là người kém thu hút hơn Tổng Nhã Nhục.

- Bác Từ, đây là món quà sinh nhật cháu tặng cho bác, bác thử mở ra xem có thích không ạ.

Từ Phu nhân nhận món quà từ tay Tổng Nhã Nhục, khi mở ra thì thấy đó là một chiếc trâm cài áo trông rất đẹp.

- Đẹp quá. Những món quà mà cháu tặng cho bác món nào cũng rất đẹp, cảm ơn cháu.

- Không có gì đâu ạ.

Phùng Lộ Phi cùng Từ phu nhân đi tiếp khách. Thỉnh thoảng Phùng Lộ Phi vẫn quay đầu lại nhìn Từ Dịch Phàm. Hình ảnh đập vào mắt Phùng Lộ Phi chính là cảnh Từ Dịch Phàm đang nói chuyện với Tổng Nhã Nhục. Không biết bọn họ đang nói gì nữa. Đến lúc này Phùng Lộ Phi có thể chắc chắn một điều, Tổng Nhã Nhục chính là người tình bên ngoài kia của Từ Dịch Phàm. Xem ra thì quan hệ giữa Tổng Nhã Nhục với Từ phu nhân thì hình như bọn họ cũng rất thân thiết, Từ phu nhân có vẻ như rất quý mến Tổng Nhã Nhục thì phải. Tổng Nhã Nhục này có vẻ rất được lòng nhiều người. Tự dưng Phùng Lộ Phi lại cảm thấy bản thân mình yếu thế trước Tổng Nhã Nhục.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu!

Phùng Lộ Phi ngồi bên cạnh Từ Dịch Phàm nhìn lên bục phía trên, Từ Phu nhân đang phát biểu.

- Hôm nay cô nhìn tôi với ánh mắt thật lạ. - Từ Dịch Phàm một tay cầm ly champagne vừa hỏi.
- Lạ? Tôi chẳng thấy có gì lạ cả. – Phùng Lộ Phi trả lời hết sức bình thường, coi như không quan tâm.
- Vậy ánh mắt cô nhìn tôi và Tống Nhã Nhược nên gọi là ánh mắt gì đây? Nghi ngờ, soi mói?

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi móc ngoáy cô. Công nhận là khi nhìn bộ dạng của Phùng Lộ Phi lúc này, Từ Dịch Phàm cảm thấy vô cùng thích thú.

Phùng Lộ Phi nhú mày:

- Anh muốn nói gì đây?
- Ghen hả?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sinh nhật mẹ chồng (4)

Phùng Lộ Phi bấu môi:

- Hừ... Tôi mà cần phải ghen sao?
- Vậy thì nên nói là gì?

Đúng lúc này mọi người vỗ tay, họ đứng dậy chuẩn bị đề khiêu vũ.

- Nào, đứng dậy đi. - Làm gì?
- Khiêu vũ chứ làm gì nữa.

Phùng Lộ Phi mím môi nắm lấy tay anh đi ra khiêu vũ. Nếu không khiêu vũ với anh thì chỉ sợ mọi người sẽ nói này nói nọ.

- Thân thể cô đừng có cứng đờ ra như thế, được không, thả lỏng đi. Lần đầu tiên khiêu vũ à?
- Không.

Phùng Lộ Phi lại nhìn thấy Tống Nhã Nhược ở phía xa, trên tay cô ta đang cầm một ly rượu, gương mặt có vẻ không vui.

- Buổi tối nay cô nhìn tôi rất nhiều lần.

Cô không nói gì cả, ánh mắt hướng đi chỗ khác.

- Hình như cô không muốn nói ra lý do thì phải. Mà cô không nói thì tôi cũng đoán ra được rồi.
- Đoán ra được hay không tôi không quan tâm.
- Cô không thân thiết với nhà mẹ đẻ lắm thì phải. Nói chuyện với họ vài câu rồi bỏ đi luôn.
- Kệ tôi.

Từ Dịch Phàm ôm chặt lấy eo Phùng Lộ Phi hơn:

- Mặc dù chỉ tính trên danh nghĩa nhưng hiện tại tôi vẫn là chồng hợp pháp của cô, họ là cha mẹ vợ tôi, không thể không quan tâm được.
- Không cần, anh nên quan tâm đến cô tình nhân kia của anh thì hơn.

Từ Dịch Phàm nghe vậy mà bật cười, anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô:

- Biết ngay mà. Cô chẳng phải đang ghen sao?

Phùng Lộ Phi rất muốn bỏ tay ra, không khiêu vũ nữa nhìn tay Từ Dịch Phàm vẫn ôm chặt lấy eo cô.

- Đừng buông tay sớm như vậy, tôi rất thích bản nhạc này, nhảy thêm một lúc nữa đi.

Phùng Lộ Phi quay đầu nhìn sang chỗ khác.

- Sao lại không nói gì thế? Tôi nói có gì sai đâu.

Mặc kệ Từ Dịch Phàm nói một mình, Phùng Lộ Phi không thèm quan tâm. Đến khi bản nhạc kết thúc, cô đẩy tay anh ra, đi đến chỗ khác. Anh vẫn cứ nhìn theo bóng dáng của cô, cười lắc đầu.

- Trông anh có vẻ hạnh phúc quá nhỉ?

Anh quay đầu lại thì thấy Tống Nhã Nhượng.

- Vậy mà tôi cứ nghĩ là em đã rời khỏi đây rồi cơ đấy.

Từ Dịch Phàm cầm lấy ly rượu vang đỏ, uống một ngụm nhỏ.

- Thật không ngờ mối quan hệ của hai người lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới có hơn 1 tháng.

- 1 tháng thì sao? Chẳng lẽ không được?

- Anh muốn kết thúc?

Lời này là Tống Nhã Nhượng nói trước.

- Đúng, chúng ta nên kết thúc thôi. Tôi không nghĩ với tình cảnh hiện tại, chúng ta có thể kéo dài mối quan hệ chẳng tốt đẹp này lâu hơn nữa đâu. - Anh nhếch mép cười, nói.

- Em thật không hiểu, em có gì thua kém Phùng Lộ Phi, gia đình em thua kém gì gia đình cô ta? Thậm chí gia đình cô ta còn suýt nữa phá sản, nếu Từ Thị không giúp đỡ thì đã không còn Phùng Thị từ lâu rồi.

- Nếu tôi muốn lấy Phùng Lộ Phi thì sao? Dù gì thì cũng đã kết hôn rồi, em còn ngăn cản gì nữa?

- Dịch Phàm, anh đừng đối xử với em như vậy được không?

Anh đặt ly rượu xuống bàn, nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn lệ kia của Tống Nhã Nhượng:

- Em muốn gì?

- Anh nói cái gì cơ?

- Biệt thự hiện tại em đang ở, ngày mai tôi sẽ bảo luật sư chuyển sang tên em. Còn cả biệt thự ở London nữa.

- Anh coi em là gì vậy? Em đâu phải loại phụ nữ ham vật chất?

Anh nhìn Tống Nhã Nhượng, im lặng một hồi, mãi mới lên tiếng:

- Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta nên kết thúc ở đây thôi. Mối quan hệ của chúng ta càng kéo dài càng chẳng có lợi gì cho cả tôi và em. Nếu em đồng ý kết thúc, chúng ta vẫn có thể làm bạn.

- Bạn?

- Đúng vậy.

- Từ Dịch Phàm, anh...

Tống Nhã Nhượng vô cùng tức giận, cô ta nắm chặt lấy ví trên tay, vội vàng rời khỏi bữa tiệc.

Cùng lúc đó, Phùng Lộ Phi tiến lại gần chỗ anh.

- Sao vậy, cãi nhau với tình nhân rồi à?

- Em hỏi cũng hay thật đấy.

Từ Dịch Phàm không nghĩ Phùng Lộ Phi sẽ nói với anh điều này.

- Tối nay anh định ở đây hay về biệt thự?

- Ngày mai tôi phải đi công tác nên sẽ về. Em muốn ở lại đây sao?
- Không, tôi muốn về nhà. Mà ở nhà lái xe Trần có việc nên tôi cho anh ấy về trước rồi.
- Vậy ai lái xe cho chúng ta?
- Nếu anh không lái thì tôi sẽ lái.

Anh bật cười.

- Anh cười cái gì?
- Làm sao tôi lại để cho một người phụ nữ lái xe cho mình cơ chứ? Mọi người mà biết thì thật mất mặt.

Vậy là sau bữa tiệc, Từ Dịch Phàm lái xe đưa Phùng Lộ Phi trở về biệt thự. TỰ DỨNG NGÀY HÔM ĐÓ, anh cảm thấy khá vui vẻ, thoải mái hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đi công tác (1)

Sáng hôm sau.

- Thiếu phu nhân, cô mau ngồi xuống ăn sáng đi. - Thím Vương vừa nói vừa đặt đồ ăn xuống bàn.
- Vâng ạ. Nhưng mà Từ... à Dịch Phàm đâu ạ? – Phùng Lộ Phi ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên hỏi thím Vương.
- Thiếu gia đã đến sân bay lúc sáng sớm rồi ạ. Hôm nay cậu ấy phải đi công tác ở thành phố S.
- À vâng.

Phùng Lộ Phi nhìn đồng hồ, cũng đã 7 giờ sáng. Chuyến bay mà tòa soạn đặt cho Phùng Lộ Phi là chuyến sáng lúc 8 giờ 30, cùng với chuyến bay của Từ Dịch Phàm. Nhưng tính ra thì có lẽ hai người sẽ không chạm mặt nhau đâu, bởi Từ Dịch Phàm chắc chắn sẽ ngồi khoang hạng nhất rồi còn khoang mà Phùng Lộ Phi ngồi là khoang hạng 3.

Sáng hôm nay Phùng Lộ Phi cũng ăn không nhiều lắm. Khi dùng bữa xong thì cũng đã 7 giờ 30 rồi. Phùng Lộ Phi nhanh chóng đứng dậy xách theo hành lý đi ra ngoài.

- Ủa, Thiếu phu nhân, cô định đi đâu mà xách hành lý vậy? - Thím Vương ngạc nhiên hỏi.
- Cháu định về nhà mẹ đẻ ấy mà. Thứ 4 cháu sẽ về. Cũng khá lâu rồi cháu chưa về bên đó.

Thím Vương lại gần Phùng Lộ Phi hơn, tỏ ý muốn giúp cô xách hành lý ra bên ngoài:

- Thì ra là như vậy. Để tôi xách giúp cô.
- Không cần đâu ạ, cháu tự xách cũng được, cũng không nặng lắm. Thôi, cháu phải đi đây ạ, chào thím.
- Chào cô. Cô đi chơi vui vẻ nhé.
- Vâng.

Phùng Lộ Phi xách túi hành lý đi ra, bên ngoài đã có sẵn một chiếc xe taxi đợi từ lâu. Cô tự mở cửa xe, nói với tài xế:

- Anh đưa tôi ra sân bay.
- Vâng.

Sau đó tài xế còn giúp Phùng Lộ Phi đưa hành lý lên xe và nhanh chóng đưa cô ra sân bay.

.....

Sân bay

Phải ngồi taxi mất hơn 20 phút, cuối cùng thì Phùng Lộ Phi cũng đã đến được sân bay.

Từ Dịch Phàm hôm nay đi công tác cùng Tổng Nhã Nhược và trợ lý. Trong khi trợ lý đang đi làm một số thủ tục để lên máy bay thì Từ Dịch Phàm ngồi ghế đợi, tiện thể xem một số tài liệu.

- Trông tinh thần của em hôm nay cũng không đến nỗi tệ. Cũng đã suy nghĩ kỹ mọi chuyện rồi hả? – Một câu nói của Từ Dịch Phàm không biết có phải thật lòng hay chỉ là hỏi bừa.

- Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ không để chuyện tình cảm làm ảnh hưởng đến công việc chung đâu. Tổng Nhã Nhược cố gắng tỏ ra mình là người mạnh mẽ trước mặt Từ Dịch Phàm. Cô ta không thể để mình yếu thế trước người đàn ông này.

- Rất tốt. Thế mà tôi cứ nghĩ em sẽ phải nghỉ ở nhà vài ngày cơ đấy. Hóa ra là tôi đoán sai.

- Anh không cần phải lo. Anh cũng biết rõ về em mà, em không yếu đuối như anh tưởng đâu.

- Vậy à?

Tổng Nhã Nhược gương mặt bỗng trở nên tức giận, nhưng lại cố gắng nén nhịn quay mặt ra chỗ khác.

.....

Ở phía xa...

Phùng Lộ Phi xách túi hành lý, cầm hộ chiếu và vé máy bay đi đến. Sân bay sáng nay thật đông người.

- Vẫn còn nửa tiếng nữa. Đi làm thủ tục đã rồi tìm chỗ ngồi sau. Ngồi chỗ nào đây nhỉ? Chật kín rồi. ...

Phùng Lộ Phi bỗng nhíu mày lại.

- Từ Dịch Phàm sao? Thật không ngờ sân bay đông như thế này mà vẫn có thể thấy anh ta được.

Phùng Lộ Phi nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác để không phải chạm mặt với Từ Dịch Phàm. Nhưng rồi trợ lý đến, Từ Dịch Phàm cùng cùng Tổng Nhã Nhược đi lên máy bay. Lúc Phùng Lộ Phi quay đầu lại nhìn thì Từ Dịch Phàm cũng đã đi mất rồi.

- Mình đang làm gì thế này? Nhưng tại sao lại phải trốn anh ta như vậy nhỉ? Trông chẳng khác gì tội phạm sợ gặp cảnh sát.

Sau đó Phùng Lộ Phi cũng đi làm thủ tục rồi lên máy bay luôn, không ngồi ngoài đợi nữa.

Đúng là Từ Dịch Phàm ngồi máy bay khoang hạng nhất, còn Phùng Lộ Phi ngồi khoang hạng 3 nên chẳng thể chạm mặt nhau được. Cô có thể yên tâm cho đến khi máy bay hạ cánh xuống thành phố S rồi.

Vừa mới tìm được chỗ ngồi của mình trên máy bay, Phùng Lộ Phi đã nhanh chóng ngồi xuống, thắt dây an toàn vào và ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đi công tác (2)

Thành phố S.

Ngồi máy bay suốt 3 tiếng đồng hồ khiến Phùng Lộ Phi đau hết cả lưng. Quả nhiên khoang hạng 3 không thể bằng khoang hạng nhất được. Tòa soạn báo cũng thật là keo kiệt quá đi!

Bắt taxi đến khách sạn cao cấp nhất thành phố. 11 giờ 45 rồi, bụng cũng đã đói, đi ăn trưa là vừa.

Làm xong mấy thủ tục, nhận chìa khóa phòng, Phùng Lộ Phi xách hành lý đi đến chỗ thang máy.

- Haizz... Khách sạn cao cấp nhất thành phố nhưng lại chọn cho mình phòng loại 3. Gì thế không biết nữa.

Cửa thang máy mở, Phùng Lộ Phi nhanh chóng đi vào.

.....

Vứt túi xách và chìa khóa xuống ghế sofa, Phùng Lộ Phi mệt mỏi nằm dài xuống giường.

- Mệt quá đi thôi.

15 phút sau, phục vụ phòng mang đồ ăn mà Phùng Lộ Phi đã gọi lúc nãy lên. Cô gái đó đẩy chỗ đồ ăn đẩy vào trong rồi đi ra ngoài.

Phùng Lộ Phi cố gắng lê chân đến chỗ bàn ăn. Nhìn mấy món ăn kia cũng không đến nỗi tệ, bụng của Phùng Lộ Phi lúc này bỗng dưng “kêu” ầm lên. Đúng là lúc đói dù ăn cơm không cũng cảm thấy no, câu này quả nhiên không sai một chút nào cả!

Ăn xong Phùng Lộ Phi gọi điện cho Biên tập Trương báo rằng mình đã đến nơi rồi, tiện thể cũng kêu ca về máy bay khoang hạng 3 và khách sạn phòng loại 3. Anh ta cười và bảo “tòa soạn không có tiền”. Gì mà không có tiền chứ, tòa soạn tiết kiệm quá mức rồi.

Sau đó thì cô sắp xếp quần áo vào tủ và đi tắm. Tắm xong thì ngủ một giấc đến tận 6 giờ tối!

.....

Ngủ được một giấc đến tận tối cũng khá ngon, Phùng Lộ Phi đi xuống tầng dưới ăn tối. Chọn vài món đơn giản thôi, cô sợ tối ăn nhiều quá lại không tiêu hóa được thì xong luôn.

Và... Có lẽ tối nay sẽ là một tối xui xẻo với cô khi mà cô đang chờ thang máy để trở về phòng!

“Ding”

Thang máy mở ra, Phùng Lộ Phi tròn mắt lên nhìn, miệng há hốc ra, tay chỉ về phía trước:

- Anh...

Người trước mặt Phùng Lộ Phi không ai khác chính là Từ Dịch Phàm! Từ Dịch Phàm thấy vậy thì nhanh chóng bước ra khỏi thang máy, tiến lại gần chỗ Phùng Lộ Phi. Theo quán tính, Phùng Lộ Phi lùi lại vài bước. Từ Dịch Phàm nhìn cô, nhếch mép cười:

- Phùng Lộ Phi, tôi không ngờ em lại xuất hiện ở đây. Sao nào, sợ tôi ngoại tình nên em đi dám sát à?

- Anh ảo tưởng đấy à? Tự kỷ hả? Tôi mà thêm đi dám sát anh sao? Thật là hết sức vớ vẩn. – Phùng Lộ Phi cố gắng chống chế. Chẳng biết nên nói thế nào nên đành nói vậy.

- Vậy thì em đến đây làm gì? Hôm nay tôi có nghe thím Vương nói em xách hành lý đến nhà mẹ đẻ, tôi cứ tưởng tôi đi công tác, em ở nhà một mình thấy chán nên mới về nhà mẹ. Thật không ngờ lại có thể gặp em ở đây. Chẳng lẽ nhà mẹ đẻ em ở đây?

Phùng Lộ Phi nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi. Người đàn ông này, anh ta không hề cho cô nói được gì nữa.

- Thôi được rồi, không đùa nữa. Bây giờ có thể nói cho tôi biết được chưa? Em đến đây làm gì?

- Tôi...

Phùng Lộ Phi ấp úng. Nên nói gì? Bảo với anh ta là cô đến đây du lịch sao? Anh chắc chắn không tin. Từ Dịch Phàm nhìn thẳng vào mắt Phùng Lộ Phi, anh mong đợi cô sẽ cho anh một câu trả lời thật chứ không phải chỉ lời nói dối nào đó cho qua mọi chuyện. Chính Từ Dịch Phàm về sau nghĩ lại cũng không hiểu vì sao anh lại cần ở Phùng Lộ Phi một lời nói thật đến như vậy nữa. Nói trắng ra thì chuyện này cũng không quá quan trọng.

- Thật ra tôi... tôi đến đây để viết bài.

- Cái gì? Viết bài?

- Tôi là cộng tác viên của tờ báo Kinh tế. Vì tòa soạn không tìm được người thích hợp nên tôi phải đi.

Anh bật cười, không thể tin được!

- Cộng tác viên? Em cho rằng là Từ Dịch Phàm tôi không nuôi nổi em sao hả? Tôi có bắt em phải đi làm đâu. Lại còn đi làm cộng tác viên nữa chứ, thật là mất mặt quá đi.

- Làm cộng tác viên thì có gì xấu chứ, đó cũng là một nghề mà. Hơn nữa nghề đó có phải là một trong số những nghề bị xã hội chỉ trích đâu mà anh lại sợ mất mặt? Với lại tôi cũng không muốn phải sống dựa vào người khác đâu. Như thế mới là mất mặt

- Rất tốt. Em nói hay thật đấy. Phùng Lộ Phi bĩu môi nhìn Từ Dịch Phàm. Con người này... Thật không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Đi công tác (3)

Từ Dịch Phàm lại hỏi:

- Vậy em nói xem, em viết bài gì ở đây? Tôi thật chẳng biết thành phố S này có đề tài gì đáng đề lên báo.
- Thì... viết bài về dự án ngày mai sẽ khởi công của tập đoàn Từ Thị đó. Đây chẳng phải là tin tức hiện giờ đang rất được dư luận quan tâm còn gì nữa. Tôi viết bài đó đó.

Giọng Phùng Lộ Phi nhỏ dần, đầu hơi cúi xuống trông như một đứa trẻ phạm lỗi vậy. Từ Dịch Phàm nghe vậy thở dài, anh còn tưởng bản thân vừa rồi nghe nhầm nữa.

- Viết bài về dự án của Từ Thị. Cũng hay thật.
- Hà? Hay?
- Gì mà ngạc nhiên thế, không đúng sao hả? Tôi tin chắc rằng bài viết này của em sẽ rất hay đấy, không khéo em lại trở thành nhân viên chính thức của tòa soạn báo gì đấy cũng nên. Phùng Lộ Phi không hiểu người đàn ông này nói vậy là có ý gì nữa. Nhưng đa phần chắc là chê cười cô rồi.
- Tôi nói cho em nghe này, tôi cho phép em viết bài báo về dự án ngày mai khởi công của Từ Thị. Nhưng em phải làm thế nào để mọi người không nhận ra em là Thiếu phu nhân của Từ Thị là được rồi. Họ mà nhận ra thì người mất mặt nhất là tôi đấy.
- Này, tôi viết bài không cần anh cho phép đâu. Vội lại tôi cứ để cho bọn họ nhận ra đấy, xem anh mất mặt thế nào.

Nhìn thấy có người sắp đi đến, Từ Dịch Phàm bỗng kéo tay Phùng Lộ Phi vào trong thang máy, ấn nút 20.

- Anh làm cái gì vậy?
- Phùng Lộ Phi, tôi nói cho em biết, em cứ thử viết bài báo kiểu đó xem. Nếu như tôi đã muốn thì dù như thế nào đi chăng nữa thì bài báo ấy cũng sẽ không được xuất bản. Còn tòa soạn báo ấy...
- Anh đang uy hiếp tôi sao?
- Tôi không phải là uy hiếp em, tôi chỉ muốn nhắc nhở em một chút cho em nhớ thôi. Cần thận nếu không ngay cả cộng tác viên của tờ báo ấy em cũng không làm được.
- Tôi thách anh đấy.

Mặc dù biết được Từ Dịch Phàm nói được làm được nhưng cô vẫn to gan lớn tiếng đáp trả anh.

- Em...

“Ding”

Thang máy mở ra.

Hình ảnh trong thang máy lúc này là hình ảnh Từ Dịch Phàm nắm chặt lấy cổ tay của Phùng Lộ Phi, đứng sát vào gần cô, trông rất “mò ám”. Còn người bên ngoài thang máy nhìn thấy cảnh tượng này chính là Tổng Nhã Nhục. Từ Dịch Phàm thấy vậy thì buông tay Phùng Lộ Phi ra. Phùng Lộ Phi thì xem lại cổ tay đỏ ửng lên của mình.

- Anh đúng là một tên bạo lực, tay tôi sắp gãy rồi đây này. – Phùng Lộ Phi lẩm bẩm.
- Em ở phòng bao nhiêu thế? – Từ Dịch Phàm không quan tâm đến Tổng Nhã Nhục đang đứng ở ngay đấy, rất bình thản quay sang hỏi Phùng Lộ Phi. Câu hỏi này của Từ Dịch Phàm rất không liên quan đến vấn đề mà hai người vừa cãi nhau hồi nãy.

Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm rồi lại quay sang nhìn Tổng Nhã Nhục đang đứng bên ngoài kia. Phùng Lộ Phi cũng đang định lên tiếng “chào hỏi” trước thì Tổng Nhã Nhục đã quay đầu đi mất rồi mà không nói lấy một lời nào cả. Cô nhìn Từ Dịch Phàm, lắc đầu nói:

- Vẫn chưa có lời chào hỏi nào mà người tình của anh đã vội đi mất rồi. Chán thật đấy.
- Em nói cái gì?

Từ Dịch Phàm rất muốn biết tại sao Phùng Lộ Phi lại như nắm rất rõ chuyện của anh và Tống Nhã Nhược đến vậy.

- Thôi, tôi không muốn cãi nhau với anh nữa. Nhưng mà Từ Dịch Phàm này, tôi có thể phỏng vấn anh không?

- Em lại muốn cái gì nữa đây hả? Phỏng vấn? Em nói là em muốn phỏng vấn tôi sao?

- Thì chỉ hỏi vài câu về dự án này thôi. Yên tâm đi, sẽ không làm cho anh mất mặt đâu Từ tổng.

Từ trước đến nay Từ Dịch Phàm chưa từng nhận lời phỏng vấn của bất kỳ tạp chí nào. Bây giờ...

- 10 phút.

- Gì? Cái gì mà 10 phút?

Phùng Lộ Phi tò mò nhìn Từ Dịch Phàm. Anh giải thích rõ ràng:

- Mai tôi cho em 10 phút phỏng vấn gì đó. Ngày kia tôi sẽ về thành phố A, em phải đi cùng tôi.

- Sao tôi phải đi cùng anh chứ? Tôi cứ đi một mình đây, xem anh làm gì được tôi nào.

- Em cứ thử không đi xem.

Nói xong Từ Dịch Phàm liền đi ngay trở về phòng. Phùng Lộ Phi đứng đó nhìn thấy được số phòng của Từ Dịch Phàm rồi sau đó cũng quay vào bên trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đi công tác (4)

Dự án mới của tập đoàn Từ Thị ở thành phố S hiện đang là sự kiện thu hút cánh nhà báo phóng viên nhất. Nhưng điều mà bọn họ mong muốn hơn cả là sự xuất hiện của Từ Dịch Phàm.

Hôm nay Phùng Lộ Phi dậy từ khá sớm. Cô ăn mặc đơn giản, chuẩn bị đi đến chỗ khởi công dự án. Tưởng rằng sẽ lại chạm mặt Từ Dịch Phàm nhưng ngo ngoe lại những Phùng Lộ Phi vẫn không thấy anh. Là Từ Dịch Phàm chưa xuống hay đã đi rồi?

- Nhưng mà mình quan tâm Từ Dịch Phàm làm gì nhỉ? Chẳng có gì đáng để quan tâm cả.

Từ Dịch Phàm cho Phùng Lộ Phi 10 phút để phỏng vấn anh. Chuyện này quả thật cũng rất thú vị. Nghe nói Từ Dịch Phàm trước giờ chưa từng một lần nhận lời phỏng vấn của phóng viên nhà báo. Đây có nên nói là vinh hạnh của Phùng Lộ Phi cô không đây?

Để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn Từ Dịch Phàm ngày hôm nay, tối qua Phùng Lộ Phi đã xem xét rất nhiều câu hỏi để hỏi anh. Có 10 phút thôi, phải tìm những câu hỏi trọng tâm nhất.

.....

Bắt taxi đến nơi khởi công, Phùng Lộ Phi đã thấy rất đông người rồi, đa phần là phóng viên nhà báo của các tạp chí. Tin tức này rất thu hút mà, tất nhiên bọn họ sẽ đến rồi.

Phùng Lộ Phi cố gắng tìm cho mình một vị trí tốt nhất để chụp vài tấm ảnh. Bài viết này nhất định phải có ảnh kèm theo, nếu không mọi người sẽ chẳng để ý đến. Nhưng bức ảnh mọi người quan tâm nhất phải là bức ảnh có sự xuất hiện của Từ Dịch Phàm!

Quay đi ngo ngoe lại, Phùng Lộ Phi vẫn không thể tìm được vị trí tốt nhất. Hôm nay có rất nhiều vệ sĩ, bọn họ ngăn cản phóng viên nhà báo không cho tiếp cận. Vị trí cô đứng hiện giờ để chụp một tấm ảnh thì quả thật là khó, mà có chụp được chắc cũng rất khó nhìn. Từ Dịch Phàm xuất hiện, mọi người thì nhau chụp ảnh. Anh đứng ở bục trên cao phát biểu vài lời, tuyên bố chính thức khởi công dự án đầu tiên của Từ Thị ở thành phố S này.

Phùng Lộ Phi cố lắm cũng chỉ chụp được vài tấm ảnh nhưng nhìn thật sự rất chán, không bức nào rõ nét cả. Cô thở dài, chỉ đành cố gắng viết bài cho tốt, còn mấy tấm ảnh để tính sau vậy.

.....

2 tiếng sau, Dự án kia đã khởi động thành công. Một đám đông vệ sĩ đưa Từ Dịch Phàm trở về khách sạn. Cô thấy vậy cũng bắt taxi đi về. Đông người quá nên mãi mới thấy được một chiếc taxi.

Lúc trở về khách sạn cũng đã gần 11 giờ, Phùng Lộ Phi vội vàng đi đến thang máy để lên phòng của Từ Dịch Phàm. Hôm nay Phùng Lộ Phi sẽ phỏng vấn anh, cô có phần hơi hồi hộp.

Đúng vài phút trước cửa phòng của Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi thở dài lấy lại tinh thần rồi nhấn chuông cửa. Thật không ngờ chính Từ Dịch Phàm lại là người ra mở cửa. Phùng Lộ Phi cứ nghĩ bên trong phòng này còn trợ lý và... Tổng Nhã Nhược.

- Em vào đi.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống sofa, anh mang đặt trước mặt cô một cốc nước lọc rồi ngồi xuống đối diện cô.

- Ở nhà tôi thấy em toàn uống nước lọc nên mang cho em một cốc. Có được không vậy?

- Cảm ơn anh.

- 10 phút, bắt đầu được rồi.

Phùng Lộ Phi lấy máy ghi âm ra, bắt đầu phỏng vấn Từ Dịch Phàm. Toàn là những câu hỏi cô đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Từ Dịch Phàm trả lời câu hỏi cũng không quá dài dòng nhưng lại rất đầy đủ. Không thể phủ nhận là những câu trả lời mà Từ Dịch Phàm cho Phùng Lộ Phi “rất hay”.

- Lần đầu tiên em đi phỏng vấn à? Thấy em có vẻ khá lúng túng, suýt nữa còn hỏi sai. Nói thật là tôi cũng hơi tò mò, coi dự án của Từ Thị rất quan trọng mà lại cứ em đến đây. Em đi làm được bao lâu rồi?

- Gì? À... cái này... Tôi là cộng tác viên nên chỉ viết bài nộp cho tòa soạn báo thôi, không phải đi phỏng vấn, mà phỏng vấn cũng không thuộc phạm trù công việc của tôi. Hơn nữa hôm nay tôi chỉ đến đây viết bài, không nghĩ là có thể phỏng vấn anh. Đây là lần đầu tiên tôi đi phỏng vấn một người đấy, mà không ngờ người đó lại là anh.

- Sao, thế viết được chưa?

- Viết thì đương nhiên là viết được rồi, việc này quá dễ mà. Nhưng vì đứng ở xa quá nên tôi không chụp được bức hình nào để nhìn cả. Chưa biết phải tìm hình ở đâu nữa.

- À...

Từ Dịch Phàm đứng dậy đi đến chỗ bàn làm việc, cầm máy ảnh đặt trước mặt Phùng Lộ Phi:

- Như này đã được chưa?

Phùng Lộ Phi cầm vội máy ảnh lên xem. Không biết ai đã chụp những tấm hình này, vị trí rất gần, rất rõ nét, rõ cả gương mặt của Từ Dịch Phàm luôn. Những bức ảnh này... quá đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đi công tác (5)

Phùng Lộ Phi bèn hỏi:

- Làm sao anh có những bức hình này vậy? Nhìn trông rõ nét hơn mấy bức tôi chụp nhiều.

- Có thì có thôi.

Đúng là một câu trả lời chẳng ra làm sao. Phùng Lộ Phi cũng không quá ngạc nhiên về câu nói này.

- Sao vậy? Không muốn à? Nếu không muốn thì trả mấy bức hình này lại cho tôi, em tự chụp hình khác.

- Không, sao có thể trả anh được chứ. Khởi công dự án đã kết thúc từ lâu, tôi kiếm ra đâu được ảnh khác.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi với ánh mắt có chút “gian tà”, hỏi một câu ngắn gọn:

- Chỉ thế thôi?

- Hà?

- Em không có lấy một câu cảm ơn nào sao? Vất vả lắm tôi mới có được mấy tấm hình này đây.

- Ô, vậy thì tôi phải cảm ơn anh Từ tổng giám đốc, anh thật sự đã vất vả quá rồi. Còn bây giờ hết giờ rồi, tôi xin phép đi trước. Chào anh. Và cũng cảm ơn anh lần nữa vì buổi phỏng vấn hôm nay. Khi nào bài này viết xong thì tôi sẽ gửi cho anh xem

- Đợi đã.

Phùng Lộ Phi đang định rời đi thì anh gọi lại. Cô miễn cưỡng quay lại nhìn anh, hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

- Cũng đến giờ ăn trưa rồi.

- Thì làm sao?

- Đi ăn cùng tôi.

Phùng Lộ Phi nhất thời không nói được gì.

.....

Bọn họ cùng đi ăn bữa trưa.

Ngồi ăn được một lúc, Phùng Lộ Phi vẫn không hiểu tại sao Từ Dịch Phàm lại đồng ý cho cô phỏng vấn anh. Không thể kiềm chế được sự tò mò, cô ngẩng đầu lên hỏi anh:

- Sao anh lại nhận lời phỏng vấn của tôi vậy? Thật lòng mà nói thì ban đầu tôi không nghĩ sẽ phỏng vấn anh đâu. Tôi chỉ là hỏi anh như vậy thôi. Thật không ngờ anh đồng ý.

- Không biết. Tôi không biết tại sao lại nhận lời phỏng vấn của em nữa. Mà chuyện đó có quan trọng không?

- Cũng không.

Từ Dịch Phàm uống một ngụm rượu rồi nói:

- Em cần gì phải đi làm như thế, tôi có phải không nuôi nổi em đâu mà phải đi làm việc chứ. Vừa mệt mà lương lại chẳng có bao nhiêu. Có cần tôi đưa thẻ cho em không?

- Tôi nói rồi, tôi không muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai cả. Sống bằng tiền mình làm ra sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Còn thẻ của anh, tôi không muốn. Đó là tiền của anh chứ đâu phải tiền của tôi.

- Ngày mai cùng tôi về thành phố A.

- Ừ.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, anh cứ nghĩ là cô sẽ thẳng thừng từ chối, nhất quyết không chịu đi cùng anh. Nhưng thật không ngờ Phùng Lộ Phi lại đồng ý nhanh như vậy.

- Tôi cứ nghĩ là em không muốn đi cùng tôi. Hôm qua từ chối, bây giờ lại đồng ý rồi à?

- Có gì đâu mà phải từ chối chứ, đồng ý không tốt hơn à. Dù sao theo lịch trình thì ngày mai tôi cũng phải về thành phố A. Đi cùng anh cũng chẳng có vấn đề gì cả, chỉ sợ tôi sẽ là vật cản không đáng có cản trở anh và Tổng tiểu thư kia thôi. Anh không thấy bất tiện chứ?

Nghe đến đây Từ Dịch Phàm bật cười.

- Vật cản không đáng có? Em là cộng tác viên của báo nên nói năng cũng thật đặc biệt.

- Chứ còn gì nữa. Trước đây tôi đã từng nói sẽ không can thiệp vào chuyện riêng tư của anh. Chuyện hôm qua hai chúng ta ở trong thang máy, có vẻ cô Tổng tiểu thư ấy... À mà này, hô, qua anh và Tổng tiểu thư đó không vì chuyện này mà cãi nhau đấy chứ? - Em thật biết quan tâm đến tôi nhỉ? Tôi có nên cảm kích vì tấm lòng này của em không đây?

- Anh đúng là toàn nói những câu linh tinh. Con người sống thì phải biết quan tâm đến những người khác chứ. Tôi cũng là con người. Có phải sống như người vô hồn đâu.

Anh nhìn cô, cô đang ăn rất tự nhiên.

- Dù sao thì mối quan hệ giữa tôi và Tống Nhã Nhược cũng đã kết thúc lâu rồi. Từ nay trở đi em cũng không cần nhắc đến cô ấy kèm theo từ “người tình của tôi” nữa đâu.

Phùng Lộ Phi bất giác dừng đũa, ngẩng đầu lên nhìn Từ Dịch Phàm với vẻ ngạc nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giải quyết mọi chuyện (1)

Đến ngày trở về, Phùng Lộ Phi ngồi chung chuyến bay với Từ Dịch Phàm, và cũng ngồi cùng khoang hạng nhất với anh. Đúng là khoang hạng nhất có khác, thoải mái hơn nhiều so với khoang hạng ba.

Chuyến bay sẽ khởi hành vào lúc 10 giờ sáng. Khoảng tầm 13 giờ 30 cô sẽ có mặt tại thành phố A.

Mà không hiểu trợ lý của Từ Dịch Phàm đặt vé kiểu gì lại để cho cô ngồi ngay bên cạnh anh, còn Tống Nhã Nhược lại ngồi ở một chỗ khá xa. Cứ nhìn thấy gương mặt không vui của Tống Nhã Nhược, Phùng Lộ Phi lại nổi lòng thương cảm. Có lẽ cô chính là người xen giữa hai người họ. Nhìn sang Từ Dịch Phàm, anh vẫn ngồi trầm ngâm như vậy. Tính nhân từ thân như kia chẳng lẽ không mấy may mắn lắm à?

Lên máy bay, Phùng Lộ Phi chẳng biết nên nói chuyện gì với Từ Dịch Phàm và thật sự thì họ cũng chẳng có gì để nói với nhau cả. Ngồi bên cạnh Từ Dịch Phàm thế này, Phùng Lộ Phi cảm thấy không thoải mái. Cô nhắm mắt giả vờ ngủ, không ngờ lại ngủ đến lúc máy bay hạ cánh.

Khi trở về đến thành phố A, trợ lý của Từ Dịch Phàm và Tống Nhã Nhược tự bắt taxi đi về, còn lái xe Trần sẽ đưa anh và Phùng Lộ Phi về biệt thự. Nói chung thì dạo này bọn họ cũng đã ít cãi nhau hơn, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn. Và quan trọng là, trong tâm tư của mỗi người đều bắt đầu xuất hiện hình ảnh của đối phương.

.....

Nghỉ ngơi cả một buổi chiều, Phùng Lộ Phi gửi bài cho biên tập Lâm. Nếu nhanh thì mai sẽ lên báo luôn. Biên tập Lâm khen nấy khen để bài viết của cô, nói bài viết này chắc chắn mai sẽ lên trang nhất, sẽ có rất nhiều người quan tâm đến nó. Tất nhiên là bọn họ sẽ phải quan tâm rồi vì bài báo này còn có đoạn phỏng vấn Từ Dịch Phàm nữa mà, người mà lần đầu tiên nhận lời phỏng vấn. Sau đó Phùng Lộ Phi cũng nhận được tin nhắn hẹn ăn tối của Trương Uyển Tâm. Cô ấy còn nói muốn nói chuyện về Hoắc Tử Minh. Sau khi gửi tin nhắn đồng ý, Phùng Lộ Phi lấy quần áo vào nhà tắm.

.....

Tại một nhà hàng quen.

- Cậu về rồi, đi công tác có mệt không? – Trương Uyển Tâm ngồi đối diện Phùng Lộ Phi, vừa thấy cô đến bèn hỏi.

- Không sao, công việc cũng không có gì quá áp lực. Mặc dù có hơi mệt một chút nhưng mình đã ngủ cả buổi chiều nên không sao nữa rồi. – Phùng Lộ Phi mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời.

- Ừ.

Nhân viên phục vụ đi đến, bọn họ bắt đầu gọi món. Đa phần toàn những món mà Phùng Lộ Phi thích.

- Hôm nay cậu về cùng với Từ Dịch Phàm à? – Trương Uyển Tâm lại hỏi đến một vấn đề khác mà chưa đề cập đến vấn đề chính.

- Ừ, ngồi cùng khoang luôn. Anh ta muốn mình về cùng anh ta. Thấy cũng chẳng có gì nên mình đồng ý.

- Có vẻ như quan hệ giữa hai người cũng dần tốt lên rồi đấy.

Trương Uyển Tâm gọi Phùng Lộ Phi đến đây vì chuyện của Hoắc Tử Minh nhưng chính cô lại đang nói đến những chuyện không liên quan mà chưa nói vào chủ đề chính.

Bọn họ im lặng một hồi thì nhân viên đưa đồ ăn lên. Khi cô gái kia đi rồi, Phùng Lộ Phi hỏi:

- Uyển Tâm, cậu gọi mình đến đây chẳng phải bảo có chuyện liên quan đến Tử Minh còn gì nữa? Sao toàn hỏi những chuyện không đâu vậy? – Phùng Lộ Phi cuối cùng cũng đã lên tiếng.

- Thật ra... mình đã liên lạc được với Tử Minh rồi. Mình đã nói chuyện với anh ấy hôm qua.

Phùng Lộ Phi nghe vậy, nhưng cô vẫn không ngừng đầu lên. Tay cô bắt đầu run lên, tim đập nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều.

- Anh ấy... anh ấy nói gì? – Phùng Lộ Phi trở nên lắp bắp.

- Mình nói với Tử Minh rằng chuyện cậu kết hôn với Tử Dịch Phàm là vì nguyên nhân khác, do cậu bị ép buộc, chứ không phải như những gì mà cậu đã nói với anh ấy, càng không phải như anh ấy đã nghĩ. Cậu bây giờ rất muốn gặp anh ấy để giải thích hết mọi chuyện ngày đó, cậu không muốn hiểu lầm này mãi không được giải quyết.

- Vậy...

- Anh ấy đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã đồng ý sẽ gặp cậu. Tử Minh nói anh ấy muốn nghe xem cậu nói gì. Cho nên, ngày mai 9 giờ 30 ở quán cafe Đình Sơn, cậu nhớ đến đấy. Phùng Lộ Phi chống tay lên trán, thờ dãi:

- Cậu nói xem, mình nên nói thế nào với Tử Minh đây. Anh ấy liệu có tha thứ cho mình không?

- Tử Minh yêu cậu như vậy, mình tin anh ấy sẽ chấp nhận lời giải thích của cậu. Cậu cũng là vì đi đến bước đường cùng nên đành phải lựa chọn làm vậy. Tử Minh là một người biết đối nhân xử thế, mình chắc là anh ấy sẽ tha thứ cho cậu. Đừng lo lắng nữa.

- Cũng mong là như vậy.

- Thôi, mau ăn đi. Có gì nhớ báo lại cho mình biết. Tự dưng mình cảm thấy rất lo lắng.

Cô gật đầu. Chính Trương Uyển Tâm khuyên cô đừng lo nhưng bản thân cô ấy lại còn lo hơn. Vậy là cả đêm hôm đó cô lại không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Giải quyết mọi chuyện (2)

Hôm sau, 9 giờ 25 tại quán cafe Đình Sơn. Đây là quán cafe mà ngày trước Phùng Lộ Phi và Hoắc Tử Minh hay đến. Hoắc Tử Minh đã đến trước ngồi đợi Phùng Lộ Phi ở một bàn gần cửa sổ. Phùng Lộ Phi phải bán khoản mãi mới có thể bước vào trong. Cô cũng tự nhủ bản thân phải kiên cường lên, không thể cứ mãi yếu đuối được.

- Tử Minh?

Phùng Lộ Phi đến trước mặt Hoắc Tử Minh, giọng nói có phần run run, gương mặt lúc này trở nên bất ổn hơn.

Hoắc Tử Minh ngừng đầu lên nhìn Phùng Lộ Phi. Phải một lúc sau anh mới có thể lên tiếng:

- Em ngồi xuống đi.

Phùng Lộ Phi đến ngồi đối diện với Hoắc Tử Minh, nhân viên phục vụ đến nhưng cô không gọi đồ uống gì cả.

- Chắc là Uyển Tâm đã nói với em rồi.

- Vâng. Em cứ nghĩ là anh không muốn gặp lại em một lần nữa. Em sợ rằng nếu gọi điện trực tiếp hẹn gặp thì anh sẽ không gặp em nên mới nhờ Uyển Tâm liên hệ với anh.

- Cô ấy cũng đã nói qua rồi. - Tử Minh, hôm nay, chúng ta có thể nói rõ mọi chuyện trước kia được không? Có những chuyện trước em rất muốn nói ra nhưng lại không thể nói được. Hôm nay em muốn nói hết tất cả.

Hoắc Tử Minh khẽ gật đầu. Anh muốn nghe cô nói gì, anh muốn biết rõ thực hư mọi chuyện trước kia.

- Hơn 2 tháng trước, tập đoàn Phùng Thị của bố em gặp trục trặc lớn, có nguy cơ bị phá sản. Bố em cùng anh em đã làm rất nhiều việc để cứu vãn tình hình nhưng không thể vực dậy được tập đoàn, thậm chí lại còn khiến cho tập đoàn thêm khó khăn hơn. Gia đình em lúc đấy như đi vào bước đường cùng vậy, chẳng biết phải làm gì.

Hoắc Tử Minh chăm chú nghe Phùng Lộ Phi nói. Khoảng thời gian hơn 2 tháng trước, Hoắc Tử Minh và Phùng Lộ Phi có chút mâu thuẫn nên đã cãi nhau. Nhưng mâu thuẫn ấy mãi không thể giải quyết được. Và lúc đó thì Hoắc Tử Minh vẫn đang chuẩn bị cho bài thi tốt nghiệp nên phải ở nước ngoài. Tuy Hoắc Tử Minh đã rất muốn gặp Phùng Lộ Phi để nói rõ ràng mọi chuyện, nhưng tình hình lúc đó không cho phép. Phùng Lộ Phi lúc ấy cũng tức giận đến mức không muốn gặp anh. Thế là chuyện mâu thuẫn ấy càng lúc càng khó giải quyết. Hai người mặc dù đã cố gắng kiềm chế bản thân khi nói chuyện qua điện thoại nhưng kết quả vẫn là cãi nhau.

- Sau khi suy nghĩ, bàn bạc rất nhiều lần, gia đình em mới đưa ra quyết định là kết thông gia với Từ gia. Từ gia chỉ có một người con trai duy nhất chính là Từ Dịch Phàm nên gia đình muốn gả em cho anh ta. Nếu như chị em chưa kết hôn thì có lẽ chị ấy bây giờ chính là vợ của Từ Dịch Phàm. Nhưng bởi vì tính cách của chị ấy không thích hợp cho việc kết hôn, trong gia đình em lúc đó chỉ còn lại một mình em nên bố và mẹ đã nói chuyện này với em. Giọng nói của Phùng Lộ Phi vẫn run như vậy, nhưng cô vẫn cố gắng để nói rõ ràng mọi chuyện:

- Từ gia đồng ý với hôn sự này bởi ngày trước Phùng gia từng giúp bọn họ. Nhìn thấy bố mẹ như vậy, nhìn thấy mẹ khóc như vậy, nhìn thấy anh trai vất vả gầy đi như vậy, em không thể nhẫn tâm thấy tâm huyết bao nhiêu năm của bố đồ sông đồ bể, không nhẫn tâm nhìn Phùng Thị phá sản, không muốn thấy Phùng gia đi vào bước đường cùng nên đã đồng ý kết hôn cùng Từ Dịch Phàm.

Hoắc Từ Minh nắm chặt tay. Anh thật sự không thể tin những gì mà Phùng Lộ Phi vừa nói lại là sự thật.

- Vậy tại sao em không nói tất cả với anh? Em đâu cần phải nói dối anh như vậy? Em không nói gì cả, tự mình quyết định, quyết định thay cho anh, em nghĩ rằng em đã làm đúng sao? - Chẳng lẽ em nên đến trước mặt anh, nói với anh là Phùng Thị sắp phá sản, em chỉ còn có cách kết hôn với Từ Dịch Phàm thì Phùng gia mới còn đường thoát hay sao? Em không thể làm như vậy được. Em không muốn anh vì em mà phải khổ sở như vậy.

- Em không nói với anh càng khiến anh khổ hơn rất nhiều đấy em có biết không? Em nghĩ anh sẽ hạnh phúc được sao? Đúng, Hoắc Từ Minh anh không thể sống hạnh phúc được, bởi chính Phùng Lộ Phi cô cũng chẳng hạnh phúc gì. Hoắc Từ Minh cố gắng nén những tức giận trong lòng xuống, nhìn Phùng Lộ Phi nói tiếp:

- Ngày đó em nói với anh em muốn kết hôn với Từ Dịch Phàm bởi Từ Dịch Phàm có nhiều tiền hơn anh, chỉ có anh ta mới có thể cho em một cuộc sống cả đời không phải lo nghĩ gì cả. Anh không tin lời đó của em. Em mà là người tham tiền như vậy thì vì sao em lại ở bên anh lâu như vậy cơ chứ. Nhưng anh đã rất cố gắng, mong muốn em sẽ thay đổi ý định này, thế mà kết quả cuối cùng thì anh lại nghe được thông tin rằng em sẽ kết hôn với Từ Dịch Phàm. - Từ Minh, em biết là em đã khiến anh phải khổ sở. Em không cầu mong anh tha thứ cho em, em chỉ muốn...

- Quay về với anh đi.

Phùng Lộ Phi nhìn thẳng vào Hoắc Từ Minh. Anh vừa nói cái gì cơ? Anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Câu nói của Hoắc Từ Minh khiến cho Phùng Lộ Phi hết sức ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Giải quyết mọi chuyện (3)

Hoắc Từ Minh thấy Phùng Lộ Phi nhú mày ngạc nhiên, anh bèn nhắc lại lần câu nói vừa rồi lần nữa:

- Lộ Phi, em hãy ly hôn với Từ Dịch Phàm, trở về bên anh đi. Chẳng phải bây giờ Phùng Thị đã ổn định rồi còn gì. Em không yêu Từ Dịch Phàm, vậy em ở bên cạnh anh ta làm gì?

- Từ Minh, em..

- Anh cầu xin em đấy Lộ Phi, anh không thể chịu đựng được khi thấy em ở bên cạnh Từ Dịch Phàm. Anh biết là em cũng chẳng vui vẻ gì khi ở bên Từ Dịch Phàm như vậy, đúng không?

- Em...

Lúc này, thật sự Phùng Lộ Phi ấp úng không nói được gì.

Quay lại với Hoắc Từ Minh, đó là điều mà Phùng Lộ Phi cô mong muốn nhất. Nhưng, có thể làm được điều đó hay không? Nếu Phùng Lộ Phi đặt vấn đề muốn ly hôn với Từ Dịch Phàm thì anh ta sẽ làm gì? Chuyện này có ảnh hưởng đến Phùng Thị và cả Phùng gia không? Mọi chuyện liệu có trở nên rắc rối hơn không? Những câu hỏi này cứ quanh quẩn đầu đầu Phùng Lộ Phi. Lúc này cô chẳng biết nên làm gì cả.

- Lần trước, Uyển Tâm cũng đã từng nói với em, bảo rằng em không nên chôn chân cả đời vào trong một cuộc hôn nhân không có tình yêu cũng như không có hạnh phúc này. Cô ấy bảo em nên ly hôn với Từ Dịch Phàm để quay trở về bên cạnh anh. - Em...

- Chính em cũng đã suy nghĩ chuyện này rất nhiều lần rồi. Nếu như em đề xuất ly hôn với Từ Dịch Phàm thì Phùng Thị sẽ ra sao? Bố mẹ em, anh chị của em sẽ ra sao đây? Em không quan tâm em sẽ thế nào, em chỉ lo cho gia đình em thôi. Em không muốn vì em mà họ gặp chuyện gì cả. Vì thế mà con đường em đã đi, có thể sẽ không trở lại được.

Hoắc Từ Minh lúc này bỗng im lặng. Yêu Phùng Lộ Phi bao nhiêu năm nay, tính cách của cô anh đều hiểu rất rõ. Hoắc Từ Minh cũng đã biết Phùng Lộ Phi muốn nói gì tiếp theo rồi. Hoắc Từ Minh rất đau lòng, nhưng nhìn thấy giọt nước mắt rơi xuống của Phùng Lộ Phi, anh lại càng đau lòng hơn. Anh hận mình không có khả năng giúp cô cũng như giúp chính bản thân mình. Càng nghĩ anh càng thấy bản thân mình vô dụng.

- Từ Minh, dù cuộc hôn nhân này chỉ là trên danh nghĩa nhưng em không thể từ bỏ được. Em xin lỗi, là em có lỗi với anh. Tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối đều là lỗi của em. Nếu anh giận em thì em cũng không trách anh đâu, em cũng không dám trách.

- Thôi, em đừng nói nữa. Dù em không nói ra thì anh cũng biết được câu trả lời của em rồi. Anh cảm thấy bản thân thật vô dụng. Nếu gia cảnh nhà anh mà được như Từ Dịch Phàm thì chúng ta sẽ không đến bước đường này, em cũng không khổ sở đến vậy.

- Không phải lỗi của anh.

- Lộ Phi, em vẫn quyết định sống như thế này cả đời sao? Một cuộc sống không hạnh phúc?

Phùng Lộ Phi lau nước mắt, lắc đầu:

- Em cũng không biết được, nhưng ít nhất Từ Dịch Phàm cũng không bó buộc em bất cứ việc gì cả. Cuộc sống hiện tại của em cũng không phải như nhà tù, khá thoải mái.

- Nhưng...

- Từ Minh, Uyển Tâm đã từng nói với em, nếu chúng ta không thể cùng đi chung một con đường thì về sau vẫn có thể làm bạn được mà. Có thể được không? Em chỉ muốn như vậy thôi.

- Bạn?

Phùng Lộ Phi gật đầu, hơi mỉm cười.

- Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Bạn bè, quan tâm và giúp đỡ lẫn nhau, không nhất thiết phải quay về như trước.

- Lộ Phi, anh không ép buộc em, cũng không muốn ép buộc em chuyện gì, anh chỉ muốn em có một cuộc sống hạnh phúc thôi. Trở thành bạn bè, em còn có thể hạnh phúc không?

- Có, vẫn sẽ hạnh phúc.

- Được, nếu như em đã muốn như vậy thì chúng ta sẽ là bạn bè, bạn bè tốt mãi mãi.

Phùng Lộ Phi cười tươi hơn. Tâm trạng của cô lúc này cũng tốt và thoải mái hơn trước khi đến đây.

- Anh sẽ ở lại thành phố A này sao? Tại sao không ở nước ngoài? Nước ngoài chẳng phải tốt hơn còn gì.

- Anh được mời về khoa não ở bệnh viện Trung tâm thành phố A. Thấy cũng được nên anh đã đồng ý với họ rồi. Anh sẽ ở lại thành phố A, đây là quê hương của anh, gia đình, bạn bè anh ở đây. Ở nước ngoài sẽ chẳng sống vui vẻ được như thành phố A đâu.

- Nếu anh vẫn sống tốt thì thật là may, ít nhất em cũng không phải lo lắng như trước nữa. À, khi nào phải tổ chức 1 buổi tiệc hẹn gặp lại đám bạn cũ chứ nhỉ? Giờ mỗi người một phương, chỉ còn mỗi số điện thoại, nhiều lần gọi điện nói chuyện được có vài câu.

- Ừ.

Họ cuối cùng cũng có thể kết thúc được buổi nói chuyện hôm nay. Mọi chuyện coi như đã có thể giải tỏa được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thoải mái

Hôm đó, tâm trạng của Phùng Lộ Phi cũng đã tốt hơn trước rất nhiều. Cuối cùng những hiểu lầm giữa cô và Hoắc Từ Minh suốt hơn 2 tháng qua cũng đã được hóa giải rồi. Phùng Lộ Phi cũng nhanh chóng gọi điện cho Trương Uyển Tâm và thông báo cho cô ấy về chuyện này. Trương Uyển Tâm nghe xong cũng rất vui và cũng yên tâm hơn.

Nhưng không hiểu vì sao Phùng Lộ Phi lại đi lang thang đi đến chỗ bờ hồ này. Lần cuối cùng cô đến đây là đi với Từ Dịch Phàm và ngồi cùng anh ở đây. Buổi tối ở đây vắng người, thoáng đãng, rất thoải mái, khiến tâm trạng của Phùng Lộ Phi trở nên tốt hơn rất nhiều.

Từ Dịch Phàm gọi điện cho Phùng Lộ Phi nhiều lần nhưng cô để điện thoại ở chế độ im lặng nên chẳng nghe thấy gì cả. Mãi về sau khi kiểm tra điện thoại mới thấy được lời nhắn của Từ Dịch Phàm để lại. Có lẽ là Từ Dịch Phàm lo cho Phùng Lộ Phi nên mới gọi hỏi cô đang ở đâu và gọi cho cô nhiều cuộc điện thoại đến như vậy.

Thấy cũng đã muộn nên Phùng Lộ Phi cũng không gọi điện cho Từ Dịch Phàm nữa, e rằng bây giờ anh cũng đã đi ngủ rồi. Thế là cô đành đi bộ về nhà bởi giờ này thì làm gì còn taxi nữa.

.....

Từ gia.

Về đến nhà nhưng Phùng Lộ Phi cũng chưa vội lên phòng mà ngồi ở ghế đu ngoài vườn. Ngồi ở ghế đu, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy những cành hoa tuyết nhuộc lan màu trắng đẹp mơ màng. Phùng Lộ Phi rất thích những bông hoa tuyết nhuộc lan trắng, trong phòng cũng có một chậu hoa tuyết nhuộc lan nhỏ, mỗi sáng thức dậy là có thể nhìn thấy ngay.

- Hoa cuối cùng cũng rơi rồi, nhưng phải đợi đến năm sau mới nở tiếp. Thật là lâu, lâu quá đi thôi.

Những cây tuyết nhuộc lan lớn như thế này thì hoa sẽ nở vào khoảng tháng 4, sau đó tầm tháng 5 thì hoa sẽ rụng. Nhìn những cánh hoa rụng xuống trông y như tuyết rơi vậy, thật sự đẹp vô cùng. Phùng Lộ Phi rất thích ngắm những lúc hoa rụng thế này.

- Hoa nở rồi cũng phải rụng, làm sao có thể nở mãi được cơ chứ. Chẳng có hoa nào nở mãi được. Đòi người cũng giống như những bông hoa này vậy, có lúc nở rộ và cũng có ngày phải héo tàn.

Phùng Lộ Phi đưa tay ra hứng những cánh hoa tuyết nhuộc lan trắng đang rơi xuống. Những lúc vui hay buồn, Phùng Lộ Phi đều thích ngắm nhìn cây hoa tuyết nhuộc lan. Nhìn cây hoa này, trong lòng cô cũng thoải mái hơn nhiều.

Từ Dịch Phàm lúc này đang cầm cốc cafe đứng ở ban công nhìn xuống bên dưới. Ở phòng của Từ Dịch Phàm nhìn thấy rất rõ cây hoa tuyết nhuộc lan này, cũng như nhìn rất rõ hình ảnh một người con gái đang giơ tay hứng những cánh hoa trắng đang rơi xuống. Hình ảnh này thật sự rất đẹp, đã lâu rồi anh chưa từng nhìn thấy hình ảnh nào đẹp như thế này.

Từ Dịch Phàm cứ đứng ở ban công nhìn Phùng Lộ Phi. Anh cũng không trách Phùng Lộ Phi chuyện cô không nghe điện thoại của anh cũng như không gọi lại cho anh lấy một cuộc. Ngày hôm nay, Từ Dịch Phàm đã rất lo lắng cho Phùng Lộ Phi, sợ cô xảy ra chuyện gì đó.

Phùng Lộ Phi nằm hẳn xuống nền cỏ, Từ Dịch Phàm thấy vậy bèn lùi về phía sau. Cô nằm như vậy, Từ Dịch Phàm mà đứng sát chỗ ban công thì chắc chắn cô sẽ nhìn thấy anh.

- 1 giờ sáng rồi, 5 giờ nữa trời mới sáng hẳn. Thời gian trôi qua không nhanh mà cũng không chậm.

Phùng Lộ Phi vừa lấy tay che miệng vừa ngáp. Mí mắt của cô cũng trở nên nặng nề, dần dần sụp xuống.

- Tự dưng buồn ngủ quá.

Nhưng Phùng Lộ Phi không đi về phòng mà nằm luôn ở đấy ngủ, cũng chẳng quan tâm buổi đêm nhiệt độ rất lạnh.

Phải nửa tiếng sau Từ Dịch Phàm mới tiến đến chỗ ban công rồi nhìn xuống bên dưới. Hình ảnh đập vào mắt Từ Dịch Phàm chính là hình ảnh một người cô gái đang nằm co ro ở trên nền cỏ dưới những cánh hoa đang rơi. Không ai khác, đó chính là Phùng Lộ Phi.

- Lại còn ngủ ở dưới đó sao? Em muốn ốm à? Chẳng hiểu chỉ số IQ của em là bao nhiêu nữa. Đêm thì lạnh.

Từ Dịch Phàm đặt cốc cafe xuống bàn rồi cũng nhanh chóng đi xuống bên dưới nhà.

.....

Phùng Lộ Phi đã ngủ say chẳng biết gì nữa. Từ Dịch Phàm ngồi xuống nhìn cô, lắc đầu và thở dài.

Từ Dịch Phàm nhẹ nhàng vòng tay qua bả Phùng Lộ Phi lên, đầu cô áp sát vào ngực anh. Tự dưng cô không còn thấy lạnh nữa mà ấm áp vô cùng. Vậy là cô càng áp sát vào ngực anh hơn. Với Phùng Lộ Phi, chưa bao giờ cô lại thấy ấm áp như bây giờ, vô cùng thoải mái. Từ Dịch Phàm đưa cô trở về phòng, rất nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, cố gắng không để cô tỉnh dậy. Anh đắp chăn cho cô, nhìn cô một lúc rồi cũng đi về phòng.

Phùng Lộ Phi đêm ấy ngủ rất ngon, cảm thấy rất ấm áp, một cảm giác tuyệt vời mà cô chưa từng có....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Về nhà mẹ đẻ (1)

Phùng Lộ Phi tỉnh dậy vào ngày hôm sau thì rất ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm ở trên giường. Cô nhớ rõ ràng là bản thân nằm dưới gốc cây tuyết

nhược lan, do buồn ngủ quá nên ngủ luôn ở đó, không lên trên phòng. Có lẽ có ai đó đã bế cô lên đây chăng? Mà không thể, ai bế cô lên phòng chứ. Nếu là mấy thợ làm vườn hay thím Vương hoặc người giúp việc khác thì bọn họ sẽ gọi cô dậy. Có phải là Phùng Lộ Phi cô mộng du rồi tự đi lên phòng mà không biết không? Chuyện này đúng là lạ.

- Rốt cuộc là ai đã đưa mình lên phòng nhỉ? Thật sự nghĩ mãi mà chẳng thấy ai có khả năng.

Nghĩ nát óc Phùng Lộ Phi mới nhớ là lúc ngủ cô thấy hơi lạnh, một lúc sau tự dưng thấy ấm áp đến lạ lùng, lại vô cùng thoải mái nữa. Chắc là lúc đấy đã nằm ở trên giường rồi. Thật sự đúng là... Vậy rốt cuộc ai là người bế cô lên trên phòng đấy? Ai thế nhỉ?

Nhưng đến cuối cùng thì Phùng Lộ Phi lại không nghĩ nhiều đến chuyện này nữa, càng nghĩ càng chỉ thêm đau đầu. Nếu có ai đưa cô lên phòng thật thì có lẽ họ sẽ báo cô.

.....

Bài báo mà Phùng Lộ Phi viết về dự án mới khởi công của Từ Thị ở thành phố S quả nhiên đã được lên trang đầu đúng như biên tập Lâm nói. Nhưng người đọc quan tâm nhất chính là đoạn phỏng vấn Từ Dịch Phàm. Người đàn ông này vốn xưa nay không tiếp nhận bất kỳ lời phỏng vấn nào từ các tạp chí, nay lại đồng ý cho phỏng vấn, quả là điều kỳ lạ. Vậy là tin tức “Từ Dịch Phàm lần đầu tiên tiếp nhận phỏng vấn” nhanh chóng lan rộng trên mạng, trở thành chủ đề được quan tâm nhất của cư dân mạng.

- Nay, trông mấy bức hình này nhìn anh cũng không đến nỗi quá tệ nhỉ. Cũng ăn hình ra phết đấy chứ. Nhưng mà lần sau có lẽ phải mời cả thợ chụp ảnh đến mới được. Từ Dịch Phàm đang ăn sáng thì ngẩng đầu lên nhìn Phùng Lộ Phi khi nghe cô “khen” vậy. Anh bật cười hỏi:

- Lời này của em tôi nên nghĩ như thế nào đây hả Phùng Lộ Phi? Em đang khen hay chê tôi vậy? Nhưng có lẽ là chê rồi bởi em mà có ý muốn khen tôi thì lạ, quả thật quá lạ.

- Thật đúng là... Anh lại bắt đầu suy diễn lung tung rồi. Tôi làm sao dám chê anh chứ Từ Tổng giám đốc. Phùng Lộ Phi gấp tờ báo lại đặt sang một bên rồi ngẩng đầu lên nhìn Từ Dịch Phàm, nói:

- Hôm nay anh cùng tôi về nhà mẹ nhé, được không? Lần trước tôi cũng đã nói chuyện này với anh và anh lúc đó cũng đã đồng ý rồi. Lần này thì không được nuốt lời đâu đấy.

- Tôi biết rồi. Em sợ tôi quên hay sao mà cứ nhắc đi nhắc lại vậy? Tôi có phải người hay quên đâu.

- Anh đúng là không phải người hay quên, thế sao sau một tuần kết hôn anh không cùng tôi về nhà mẹ đẻ chứ hả? Đừng có lấy cái lý do bận công việc ra nói với tôi, lý do chẳng ra làm sao cả. Đến một chút lịch sự với tôn trọng tôi thiếu mà cũng không có.

Từ Dịch Phàm nghe Phùng Lộ Phi nói như vậy thì cũng chẳng nói gì cả, chỉ uống ngụm cafe. Anh cũng không muốn lại tranh cãi tiếp với Phùng Lộ Phi vào buổi sáng thế này.

- Mà này, không phải là em vẫn muốn đi làm cái nghề cộng tác viên kia đấy chứ hả? - Làm hay không làm thì liên quan gì đến anh hả mà hỏi như vậy? Mà anh vẫn muốn bắt tôi bỏ nghề đấy hả? À, anh sợ tôi làm mất mặt anh chứ gì? Tôi hỏi anh, nghề này có gì mà mất mặt? Nó cũng giống như cái nghề Tổng giám đốc của anh thôi. Cộng tác viên cũng là một nghề góp ích cho xã hội đấy nên đừng có chê bai gì. Tương mỗi cái nghề Tổng giám đốc của anh mới là nghề hả? Đúng là không biết gì cả.

Đối với Phùng Lộ Phi mà nói, nghề cộng tác viên này là nghề đơn giản và thanh thoi nhất mà cô biết. Ít ra cô cũng không cần phải đến tòa soạn báo thường xuyên, có thể mỗi ngày nộp một bài mà tiền nhuận bút được trả cũng rất cao nữa. Nghề này chẳng khác gì “ăn không ngồi rồi” ai mà chẳng muốn chứ. Nghe Từ Dịch Phàm nói, Phùng Lộ Phi thật sự không hiểu tại sao mà anh lại không muốn cho cô làm nghề này, có gì đâu mà mất mặt cơ chứ. Phải làm những nghề như Từ Dịch Phàm anh thì mới mất mặt hay sao đây? Người đâu mà suy nghĩ chẳng ra đầu vào đâu thế?

- Có nhiều nghề như vậy mà em không chọn, sao em cứ phải chọn cái nghề này thế nhỉ? Chẳng phải em tốt nghiệp với bằng Thạc sĩ quản trị kinh doanh còn gì nữa? Bây giờ lại đi làm viết báo. Hóa ra em học bao nhiêu năm như vậy là vô ích hả? Lấy mỗi tấm bằng ra khoe với người thiên hạ?

Phùng Lộ Phi nghe thấy thế thì nhú mày, không chịu nhún nhường trước Từ Dịch Phàm, cô cũng nói lại ngay:

- Tôi học quản trị kinh doanh mấy năm liền thì sao chứ hả? Liên quan gì đến anh mà nói. Được rồi, tôi cũng không muốn tranh cãi nhiều với anh đâu, mệt lắm, lại còn đau đầu nữa. Mà anh thử nói xem có nghề nào vừa rảnh vừa được chơi, lương lại cao như cộng tác viên không? Nếu anh tìm được thì tôi sẽ bỏ nghề này ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Về nhà mẹ đẻ (2)

- Thật ra thì...

Ngay chính bản thân Từ Dịch Phàm cũng chẳng rõ có nghề nào vừa chơi lại vừa có tiền nữa.

- Thấy chưa? Tôi đã nói rồi mà lại. Anh đã không biết gì thì đừng có nói linh tinh nữa, chẳng ra làm sao cả. Chẳng hiểu đầu óc anh suy nghĩ những cái gì nữa không biết.

- Này...

Từ Dịch Phàm tuy tức giận nhưng lại không nói được gì. Phùng Lộ Phi quay lưng trở về phòng. Cô cũng cần phải chuẩn bị về nhà mẹ đẻ mặc dù không muốn cho lắm.

.....

Trên xe ô tô.

Từ Dịch Phàm lái xe đưa Phùng Lộ Phi trở về nhà mẹ đẻ. Phùng Lộ Phi ngồi ngay ở ghế phụ, cứ cầm lấy điện thoại chơi game mà chẳng thèm quan tâm đến Từ Dịch Phàm đang nhìn cô chăm chăm. Từ Dịch Phàm cũng chẳng biết Phùng Lộ Phi đang làm gì mà chú tâm đến cái điện thoại kia đến thế. Cuối cùng thì anh cũng lên tiếng hỏi:

- Em không cần phải chăm chú vào điện thoại như thế chứ hả? Tôi thấy từ lúc lên xe đến giờ em chẳng rời cái điện thoại một lúc nào cả dù chỉ có nửa phút. Rốt cuộc đang làm gì thế?

- Tôi đang chơi game thôi, có gì đâu. Mà anh có muốn chơi không? À, quên mất, bây giờ anh đang lái xe, không chơi được. Hay là tôi gửi trò này sang máy cho anh nhé, trò này cũng hay lắm đó, không chơi thì phí. Đây là game hay nhất mà tôi từng chơi đấy.

Từ Dịch Phàm không nói được gì cả. Nói đúng ra thì anh vốn không biết chơi game. Từ hồi nhỏ cho đến trước khi tiếp quản tập đoàn Từ Thị, Từ Dịch Phàm chỉ chăm chú vào học hành, không quan tâm đến những hoạt động giải trí nào cả. Đến khi tiếp quản Từ Thị rồi, Từ Dịch Phàm nói thì toàn nói về công việc chứ chẳng còn việc gì khác nữa. Công việc ngập đầu, anh cũng chẳng để tâm đến cuộc sống cá nhân của mình. Thành ra game không biết chơi là phải, chẳng có gì quá lạ lẫm cả.

Không thấy Từ Dịch Phàm nói gì cả, Phùng Lộ Phi quay sang nhìn anh. Cô bỗng nhiên hỏi:

- Này, anh không phải là không biết chơi game đấy chứ? Có đúng thật không vậy? Không biết chơi? Anh lớn thế này rồi mà còn không biết chơi game nữa hả? Đang đùa sao?

Phùng Lộ Phi đã đoán trúng tất cả, Từ Dịch Phàm cảm thấy hơi ngượng bèn vội nói:

- Ai nói với em là tôi không biết chơi game hả? Để khi nào rảnh tôi chơi cho em xem. Mà trò em đang chơi là trò gì?

- “Chiến đấu với zombies“. Tôi chơi đến vòng 59 rồi, xem anh chơi được đến vòng bao nhiêu.

Nói xong Từ Dịch Phàm cảm thấy hối hận. Vốn không biết chơi game mà tự nhiên lại đồng ý với cô.

.....

Biệt thự Phùng gia.

Xe của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi vừa đi đến thì cổng chính đã ngay lập tức mở ra. Biết hôm nay Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi đến nên cả Lâm gia đã ra ngoài đón hẳn hai.

- Lộ Phi, Dịch Phàm, hai con đã về rồi đấy à? Chắc là bận lắm nên không có thời gian rảnh rồi.

Phùng phu nhân vừa nhìn thấy Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm thì cảm thấy rất vui, vội lên tiếng.

- Bố mẹ.

- Chào bố mẹ.

Từ Dịch Phàm cũng nói lời chào đơn giản. Gương mặt anh lúc này vẫn trầm tĩnh, không tỏ ra quá vui mừng nhưng cũng bày ra một gương mặt lạnh lùng khiến người ta mất thiện cảm.

- Ủ. Mà thôi đừng đứng ở ngoài này nữa, các con cũng mau vào bên trong ngồi đi. Nào, vào đi. - Vâng ạ.

Phùng lão gia nói. Mọi người cũng nhanh chóng đi vào trong. Phùng Lộ Phi cũng xách vài túi quà vào trong.

.....

Đến lúc này mới thấy Phùng Vĩnh Khang và Phùng Hiểu Nguyệt đi đến. Phùng Hiểu Nguyệt nhìn thấy Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm thì có vẻ rất không vui. Cũng phải, mối quan hệ của Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt xưa nay vốn chẳng tốt đẹp gì.

- Dịch Phàm, ông bà thông gia bên đó vẫn khỏe cả chứ? Từ hôm sinh nhật Từ phu nhân đến giờ, bố cũng chưa có dịp gặp lại họ lần nào cả. Công việc dạo này cũng bận quá mà.

- Phải đó. Họ vẫn khỏe chứ?

Cả Phùng lão gia lẫn Phùng phu nhân đều lên tiếng hỏi Từ Dịch Phàm. Anh cũng trả lời rất bình thản:

- Cảm ơn bố mẹ đã quan tâm ạ. Bố mẹ con ở bên đó vẫn khỏe. Hiện tại thì họ đi du lịch rồi, cũng chưa rõ khi nào mới về nữa. Mà cũng không rõ bây giờ họ đang chơi ở đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 37: Tranh cãi

Nghe thấy Từ Dịch Phàm nói như vậy, Phùng Vĩnh Khang ngồi từ nãy giờ mới lên tiếng:

- Đi du lịch sao? Mà cũng phải, Dịch Phàm nói đúng. Nên đi du lịch để cho khuây khỏa. Mà bố mẹ có muốn đi du lịch như vậy không? Con đăng ký cho bố mẹ một chuyến đi nhé?

- À... thế cũng được, thế cũng được. Con đăng ký giúp bố mẹ một chuyến đi. Lâu lắm cũng không đi du lịch rồi.

Phùng phu nhân vui vẻ lên tiếng.

- Vâng ạ.

- Bố mẹ, con ra ngoài đây ạ.

Phùng Hiểu Nguyệt nói với giọng không vui. Sau đó cô ta đứng dậy đi ngay ra ngoài. Cả Phùng lão gia, Phùng phu nhân lẫn Phùng Vĩnh Khang đều không còn gì để nói.

- À bố mẹ, con có mua chút quà đây, bố mẹ xem có vừa ý không. Bố mẹ cũng biết rồi đấy, công việc của Dịch Phàm rất bận nên sẽ không thể ở lại Phùng gia lâu hơn được. Chiều này chúng con sẽ trở về. – Phùng Lộ Phi mãi lên tiếng sau một hồi im lặng.

- Ủ, nếu như công việc của Dịch Phàm đã bận rộn như vậy thì bố cũng không bắt ép các con ở lại lâu.

- Được rồi, mấy bố con cứ ở đây nói chuyện đi, để tôi vào bếp xem thế nào. Hôm nay tôi sẽ đích thân nấu bữa trưa. Lộ Phi à, mẹ sẽ làm những món mà con thích nhất.

- Cảm ơn mẹ.

Nói xong thì Phùng phu nhân vui vẻ đứng dậy đi ngay vào trong bếp. Phòng khách cũng chỉ còn có mỗi Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi, Phùng lão gia và Phùng Vĩnh Khang.

- À bố, anh cả, hai người nói chuyện với Dịch Phàm đi. Con cũng ra ngoài một chút đây. - Ủ.

Phùng Lộ Phi đứng dậy đi ra ngoài. Từ Dịch Phàm vẫn nhìn Phùng Lộ Phi cho đến khi cô ra khỏi tầm mắt anh.

.....

Vườn hoa Phùng gia.

Phùng Lộ Phi vội “rút lui” sớm vì cô nghĩ mình ở trong đó thì nói những chuyện gì chứ. Từ Dịch Phàm cùng với Phùng lão gia và Phùng Vĩnh Khang có thể nói với nhau những gì ngoài chuyện công việc. Những chuyện nhạt nhẽo như vậy, Phùng Lộ Phi cũng chẳng muốn dính dáng đến. Việc tốt nhất mà cô có thể làm là ra ngoài, không làm phiền bọn họ nữa.

Đi thêm vài bước nữa thì Phùng Lộ Phi nhìn thấy Phùng Hiểu Nguyệt. Cô ta đang ngồi uống cà phê ở cách đó 5, 6m.

- Chỉ!

Phùng Lộ Phi lại gần Phùng Hiểu Nguyệt, lên tiếng trước.

Phùng Hiểu Nguyệt quay sang thì thấy Phùng Lộ Phi, cũng chẳng thềm để tâm với cô, nói mấy lời qua loa:

- Sao? Không ngồi trong đó nói chuyện đi, ra đây làm cái gì chứ hả? Muốn nhìn thấy bộ dạng thất bại của tôi hiện giờ hay sao? Cô và Từ Dịch Phàm còn quay về Phùng gia làm cái gì hả? Phùng Lộ Phi cô muốn lên mặt ra oai với tôi sao? Có đúng không?

Hiểu lắm giữa hai người, nói thì dễ lắm nhưng muốn xóa bỏ, muốn tìm lại được tình cảm chị em như hồi còn bé thì thật sự là rất khó. Phùng Hiểu Nguyệt từ trước đến nay chưa lần nào để Phùng Lộ Phi giải thích rõ ràng toàn bộ mọi chuyện hiểu lắm cả.

- Chị, hôm nay em trở về Phùng gia chứ không phải chỉ về để cãi nhau với chị. Đến bao giờ chị mới nghe em giải thích được một câu đằng hoàng chứ? Tình cảm chị em mình hơn 20 năm qua dễ dàng bị mấy người như Từ Dịch Phàm xóa bỏ như vậy ư?

- Đừng có tỏ vẻ ấy trước mặt tôi. Và Phùng Hiểu Nguyệt tôi cũng không cần cô thương hại đâu.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống ghé bên cạnh Phùng Hiểu Nguyệt:

- Chị à, em chưa bao giờ muốn chị em mình thành ra như thế này. Chị có thể hiểu cho em được không?

- Tại sao tôi phải làm vậy?

- Vậy chị nghĩ kết hôn với Từ Dịch Phàm là một việc tốt đẹp lắm sao? Chị nghĩ em yêu anh ta hả?

Phùng Hiểu Nguyệt không nói gì cả. Phùng Lộ Phi mím môi, cố gắng bình tĩnh nói tiếp:

- Liệu chị có thể cảm nhận được suy nghĩ của em lúc này không? Một người đang có cuộc sống riêng rất bình lặng, rất yên ổn, cũng đã có người yêu và chuẩn bị nghĩ đến chuyện kết hôn. Nhưng một ngày nào đấy tự nhiên bố mẹ đến gặp và muốn người đó phải kết hôn với một người xa lạ mà trước đây vốn không quen không biết. Cuối cùng thì bản thân lại phải từ bỏ tất cả mọi thứ vốn có để tiếp nhận một cuộc sống chẳng mấy hạnh phúc gì, một cuộc sống xa lạ mà cũng chẳng hiểu có thể duy trì được bao lâu nữa. Em vốn từ đầu đã không thể chấp nhận việc này rồi nhưng có thể sao? Nếu chị là em, chị có thể làm được không vậy? Với tính cách từ trước đến nay của chị, chị có thể chấp nhận những việc như vậy không? Có thể không đây?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đau lòng

Phùng Hiểu Nguyệt nghe thấy thế bèn nói:

- Cô đang tỏ vẻ cao thượng gì đây hả Phùng Lộ Phi? Muốn nói là nhờ cô mà Phùng gia mới yên ổn sao? Phùng Lộ Phi, cô đừng cho là bản thân mình tốt đẹp đến như vậy. Những gì mà cô đã làm trước đây không thể dùng những lời này che đậy được đâu.

Nghe được những lời này của Phùng Hiểu Nguyệt, Phùng Lộ Phi thật sự rất đau lòng.

- Em phải làm gì thì chị mới hiểu cho em được đây, em vốn không muốn như vậy...

- Thôi đi, cô đừng nói nữa, tôi đây không muốn nghe thêm bất cứ lời nào từ cô nữa.

Nói xong thì Phùng Hiểu Nguyệt đứng dậy đang định đi thì thấy Từ Dịch Phàm, Phùng lão gia và Phùng Vĩnh Khang đều đi đến. Tuy nhiên cả ba người họ lại chẳng hiểu giữa Phùng Hiểu Nguyệt và Phùng Lộ Phi rốt cuộc là lại xảy ra chuyện gì nữa.

- Hiểu Nguyệt...

Phùng Vĩnh Khang lên tiếng. Tuy nhiên Phùng Hiểu Nguyệt cũng chẳng quan tâm, đi ngay đến chỗ gara, lấy xe lái đi luôn.

Từ Dịch Phàm nhìn thấy Phùng Lộ Phi đang ngồi cách đó không xa. Nhưng trông cô lại rất buồn.

.....

Buổi trưa hôm ấy, Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi ở lại Phùng gia dùng bữa. Phùng Hiểu Nguyệt buổi trưa cũng không trở về nữa. Bữa ăn trở nên ngọt ngào và mát đi sự thoải mái vốn có. Mọi người chỉ ăn mà chẳng ai lên tiếng nói bất cứ câu nào cả.

Trong khi ăn cơm, Từ Dịch Phàm vẫn để ý đến những hành động của Phùng Lộ Phi. Trông cô hôm nay thật khác lạ.

Dùng xong bữa trưa, Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi ngồi lại một lúc rồi cũng quay về.

.....

Trở về biệt thự Từ gia.

Phùng Lộ Phi không nói lời nào, đi thẳng lên phòng. Từ Dịch Phàm cũng không hỏi cô gì cả.

Buổi tối hôm ấy, Từ Dịch Phàm ngồi ở phòng bếp, đang định bảo thím Vương lên trên tầng gọi Phùng Lộ Phi xuống ăn tối thì thấy cô đi xuống. Từ Dịch Phàm lên tiếng:

- Tôi đang định bảo thím Vương lên gọi em xuống ăn cơm. Sao vậy? Trông hôm nay tâm trạng em có vẻ không tốt.

- Không có gì.

Phùng Lộ Phi vẫn ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm như mọi khi. Chuyện hôm nay ở Lâm gia cô cũng không muốn nhắc đến.

Thím Vương mang đồ ăn lên. Phùng Lộ Phi vẫn ăn bình thường. Từ Dịch Phàm vừa ăn vừa nói:

- Đừng nghĩ là em không nói thì tôi không biết. Thái độ hôm nay của em, tôi nhìn ra hết rồi.

- Anh nhìn thấy những gì thì tôi cũng chẳng quan tâm và cũng không muốn quan tâm.

- Em với mẹ và chị của em xảy ra tranh chấp gì à?

Phùng Lộ Phi bỗng dừng bữa.

- Em nói chuyện với mẹ có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Tôi không nghĩ mối quan hệ giữa hai mẹ con em lại có một khoảng cách nào đâu. Còn chị của em, hai người cãi nhau à? - Nếu anh đã biết đến như vậy thì cũng không cần phải nói ra đâu. Tôi không muốn nghe.

Từ Dịch Phàm vẫn nhìn Phùng Lộ Phi, nói:

- Nhưng gì có thể bỏ qua thì em hãy bỏ qua đi. Có lẽ làm như vậy sẽ khiến em thoải mái hơn đó. Cứ như em, mọi chuyện giữ mãi ở trong lòng như vậy cũng không tốt. Với lại...

- Anh đã nói xong chưa?

Phùng Lộ Phi bắt đầu trở nên tức giận hơn. Cô nhìn Từ Dịch Phàm với gương mặt lạnh lùng.

- Tôi...

- Tôi đã bảo là anh đừng có nhắc đến những chuyện đó trước mặt tôi rồi còn gì? Anh nghĩ anh là ai chứ? Anh có tư cách gì mà lên tiếng bảo tôi nên làm cái này nên làm cái kia hả?

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì cảm thấy bối rối. Anh thấy dường như Phùng Lộ Phi đã hiểu lầm anh rồi.

- Tôi không có ý như vậy, chắc em đã hiểu lầm ý mà tôi muốn nói rồi. Thật ra ý của tôi là...

- Tôi mặc kệ ý của anh là gì. Tốt nhất là anh đừng nói cái gì nữa, từ nay về sau đừng nói bất kỳ cái gì với tôi nữa. Được không vậy? Đây là yêu cầu duy nhất của tôi với anh đấy.

- Em...

- Sao vậy? Anh còn muốn nói gì nữa hả? Những chuyện mà anh gây ra vẫn chưa đủ hay sao? Từ Dịch Phàm, anh rốt cuộc còn muốn lôi tôi vào những chuyện gì nữa đây?

Phùng Lộ Phi tức giận đi lên phòng.

Còn Từ Dịch Phàm, anh không nghĩ mọi chuyện hôm nay lại ra nông nỗi này. Anh chỉ đơn giản là muốn nói chuyện với Phùng Lộ Phi, giúp cô giải tỏa gánh nặng thôi...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hồi hận

Sáng hôm sau, như thường lệ Phùng Lộ Phi lại xuống tầng dưới ăn sáng. Nhưng hôm nay Phùng Lộ Phi lại không thấy Từ Dịch Phàm đâu cả. Không phải anh đi làm rồi chứ? Nhưng có cần phải đi làm vào lúc 7 giờ như thế này không? Vẫn còn khá sớm.

- Thiếu phu nhân, cô đã xuống rồi à? Hôm nay Thiếu gia đã đi làm sớm rồi ạ, cậu ấy cũng không dùng bữa sáng.

Thím Vương vừa đặt cốc sữa và đĩa bánh lên bàn cho Phùng Lộ Phi vừa lên tiếng nói.

- Vâng. Cháu biết rồi.

Phùng Lộ Phi mỉm cười. Cả đêm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Chuyện Phùng Lộ Phi lớn tiếng quát mắng Từ Dịch Phàm tối qua, cô cảm thấy mình đã sai thật rồi. Lúc đó Phùng Lộ Phi quả thật không thể kiềm chế được tâm trạng nên mới lớn tiếng như vậy. Cô cũng nghĩ, bản thân mình nên gặp Từ Dịch Phàm để xin lỗi anh thì tốt hơn.

.....

Trong một quán cà phê. Hôm nay Phùng Lộ Phi không có chuyện gì nên hẹn Trương Uyển Tâm ra ngoài nói chuyện.

- Cái gì? Chỉ vì một chuyện đó thôi mà cậu cũng lớn tiếng quát mắng Từ Dịch Phàm được sao? Chẳng hiểu cậu đang nghĩ những gì nữa. Thế Từ Dịch Phàm có phản ứng gì không?

Trương Uyển Tâm sau khi nghe Phùng Lộ Phi nói về chuyện hôm qua thì vô cùng kinh ngạc. Chính Trương Uyển Tâm cũng không ngờ đến việc Phùng Lộ Phi lại làm như vậy.

- Không có phản ứng gì cả.

- Oh my god! Cậu vừa mới nói lúc này là Từ Dịch Phàm hôm qua nói năng rất nhẹ nhàng đúng không? Trong khi anh ta nhẹ nhàng thì cậu... Tức quá hóa giận, dùng Từ Dịch Phàm để trút giận cho những gì mà cậu gặp ở nhà mẹ đẻ sao? Thật không thể nghĩ ra đấy.

- Đúng là chuyện của mẹ mình cũng như Hiếu Nguyệt khiến mình không thể bình tĩnh hơn được. Thế nên trong lúc tức giận ấy, mình chẳng quan tâm được gì nữa cả. Hơn nữa lúc ấy mình có bảo Từ Dịch Phàm đừng nói nữa nhưng anh ta cứ nói mãi. Con giận đang cố nén của mình không thể nhịn được nữa thế là phát ra thôi. Thế là mình mắng anh ta một trận. Nhưng thật sự, nhớ lại bộ dạng lúc đó của anh ta, mình thật sự cảm thấy có lỗi.

Trương Uyển Tâm nghe vậy thì lắc đầu thờ dãi. Chính cô cũng không tưởng tượng giữa Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm lại có chuyện này.

- Từ Dịch Phàm quan tâm đến cậu như vậy, muốn giúp cậu giải tỏa mà sao cậu nỡ đối xử với anh ta như vậy chứ? Thật là chán cậu quá đi thôi. Nếu mình mà là Từ Dịch Phàm lúc đấy thì mình phải đứng lên mắng cho cậu một trận rồi, chứ chẳng để yên cho cậu quát mắng một thôi một hồi như thế đâu. Mà Từ Dịch Phàm cũng nhường cậu quá đáng.

- Vậy à?

Chính bản thân Phùng Lộ Phi cũng biết những hành động tối qua của mình là không đúng. Cô cũng chẳng biết nên làm gì khi đối mặt với Từ Dịch Phàm nữa. Cảm thấy ngượng quá.

- Cậu định làm gì đây? Lẽ nào không định nói lời xin lỗi về những gì mình đã làm sao?

- Thì mình cũng định khi nào gặp Từ Dịch Phàm sẽ xin lỗi anh ta, chứ có phải trốn tội đâu.

- Cái gì cơ? “Khi nào” sao? Nay, mình không nghe nhầm đấy chứ? Cậu nói lại xem nào.

- Thì đúng như thế rồi còn gì.

Trương Uyển Tâm ngán ngẩm lắc đầu:

- Nay, bạn thân Phùng Lộ Phi à, rốt cuộc trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì đấy hả? Cậu mắng chửi Từ Dịch Phàm thành ra như vậy, đến mình còn chẳng chịu được nữa là. Cậu còn nói khi nào gặp thì xin lỗi? Thật đúng là... Cậu nên gọi điện cho Từ Dịch Phàm, hẹn tối nay đi ăn cơm rồi xin lỗi anh ta luôn đi. Như thế mới có thành ý.

- Cái gì? Cậu bảo mình gọi điện cho Từ Dịch Phàm hẹn anh ta tối nay đi ăn cơm rồi xin lỗi sao?

- Chứ còn gì nữa. Dưới ánh nến lung linh mờ ảo lại huyền diệu trong nhà hàng như thế, Từ Dịch Phàm chắc chắn sẽ mềm lòng mà nhận lời xin lỗi của cậu thôi. Yên tâm đi.

- Trương Uyển Tâm, cậu đang nói linh tinh cái gì thế hả? Coi như mình chưa nghe thấy gì.

Trương Uyển Tâm uống ngụm nước rồi nói:

- Thế cậu chỉ muốn xin lỗi một cách rất bình thường thôi sao? Cậu nghĩ Từ Dịch Phàm sẽ dễ dàng bỏ qua cho cậu à?
- Đương nhiên là anh ta sẽ không bỏ qua cho mình rồi. Tính cách anh ta mình cũng biết một chút ít.
- Thấy chưa hả? Thế nên cậu phải nghe lời mình Lộ Phi à. Gọi điện cho Từ Dịch Phàm hẹn anh ta tối nay đi ăn, sau đó khi gặp thì xin lỗi anh ta. Như vậy là quá có thành ý rồi.
- Ủ, lát nữa mình sẽ gọi cho anh ta.

Đúng như ý, Trương Uyển Tâm cười vui vẻ. Sau đó cô lại nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi tiếp:

- Nhưng mà, dạo này chuyện xung đột giữa cậu và Hiểu Nguyệt càng tăng lên đấy hả?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thay đổi

Phùng Lộ Phi nghe Trương Uyển Tâm nói vậy thì im lặng hồi lâu. Chuyện giữa Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt, Trương Uyển Tâm cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa rồi.

- Uyển Tâm, cậu cũng biết đấy, Hiểu Nguyệt đã hiểu lầm mình bao nhiêu lâu nay, cũng không cho mình một cơ hội giải thích nào cả. Hôm qua mình cũng Từ Dịch Phàm về Phùng gia, Hiểu Nguyệt còn cho rằng mình về để ra oai, tỏ vẻ với chị ấy nữa.

- Haizzz... Cũng thật khó cho cậu thật đấy. Bà chị Hiểu Nguyệt này cũng yêu Từ Dịch Phàm mà. Sao mà chị ấy có thể chịu nổi khi thấy em gái mình kết hôn với người mình yêu chứ. Đến cả một người đơn giản như mình cũng chẳng chịu nổi huống chi là chị ấy. Đúng, Trương Uyển Tâm nói đúng. Chẳng ai có thể vui vẻ khi người mình yêu bị em gái cướp mất.

- Chuyện hiểu lầm của mình và Hiểu Nguyệt cậu cũng biết rõ rồi còn gì. Mình vốn chẳng làm gì sai trong chuyện đó cả. Nhưng rốt cuộc thì chị ấy lại đổ tất cả lỗi lên đầu mình.

- Ủ. Tính tình của chị Hiểu Nguyệt từ trước đến nay vẫn luôn có phần đanh đá, hơi chảnh chọe lại kiêu căng nữa. Những anh chàng muốn làm bạn trai của chị ấy cũng chỉ vì gia đình nhà chị ấy giàu thôi. Lũ ấy toàn là một lũ lợi dụng ấy mà. Còn Phùng Lộ Phi cậu, cậu không quá hiền lành như mấy nữ chính trong tiểu thuyết, cũng không quá cá tính mạnh mẽ gì cả. Một khi cậu đi cùng với Hiểu Nguyệt thì tất nhiên bọn con trai kia sẽ chọn cậu thay vì chị ấy rồi. Nếu không hiểu lầm thì cũng lạ.

- Đến nay Hiểu Nguyệt vẫn luôn cho mình là người phá đám tất cả các mối quan hệ của chị ấy.

Trương Uyển Tâm lau miệng, nói:

- Trước đây vốn đã vậy, kể từ khi cậu kết hôn với Từ Dịch Phàm, mọi chuyện càng căng thẳng hơn là đúng rồi. Nhưng chẳng phải cậu gánh hết mọi chuyện cho Phùng Hiểu Nguyệt rồi còn gì. Chị ấy đúng là chẳng suy nghĩ trước sau gì hết. Toàn nghĩ sai cho những người quan tâm mình.

- Chị ấy sẽ không nghĩ như cậu đâu.

- Mà thôi, đi ăn trưa đi. Chiều nay mình có một vụ kiện nên không tiếp chuyện với cậu được.

- Được rồi. À phải, gần đây mình biết được một nhà hàng mới mở cũng ngon lắm đấy. Chúng ta đến đó ăn thử xem.

- Đi thôi.

Trương Uyển Tâm tính tiền café, sau đó cùng Phùng Lộ Phi đến nhà hàng khác dùng bữa trưa.

.....

Tập đoàn Từ Thị.

Từ Dịch Phàm đang giải quyết một số công việc. Tổng Nhã Nhược cũng ngồi đối diện anh.

- Em không nghĩ là anh lại đồng ý lời phỏng vấn của bên tạp chí Kinh tế kia đâu. Từ trước đến nay anh không phải là người dễ dàng để cho người ta phỏng vấn như thế.

- Dự án ở thành phố S đang rất được dư luận quan tâm. Tôi cũng chỉ muốn dự án này được quan tâm hơn nữa thôi. – Từ Dịch Phàm trả lời nhưng lại không nhìn Tống Nhã Nhược.

- Anh nghĩ đây là một câu trả lời à?

- Vậy em nghĩ tôi cần cho em một câu trả lời như thế nào đây? Sao em không tự tìm cho mình câu trả lời đi?

Từ Dịch Phàm ngẩng đầu lên nhìn Tống Nhã Nhược. Giọng nói của anh có phần bình thản và hơi lạnh lùng.

- Anh nói vậy là có ý gì hả Dịch Phàm? Em nên hiểu nghĩa của câu này là gì đây hả?

- Tôi không quan tâm việc em nghĩ câu nói đấy của tôi như thế nào. Tùy em hiểu nó thế nào cũng được. Với lại, tôi muốn nhắc em một lần nữa, đây là tập đoàn chứ không phải ngoài đường đâu. Cách xưng hô của em với tôi cũng nên có sự khác biệt.

Tống Nhã Nhược nhíu mày:

- Kể từ khi anh kết hôn với Phùng Lộ Phi cho đến giờ, anh quả thật đã thay đổi quá nhiều.

- Con người ai mà chẳng thay đổi chứ. Thay đổi để làm mới chính mình cũng là một điều tốt đấy.

- Anh với Phùng Lộ Phi...

- Đây không phải ở nhà nên em nói chuyện giữ ý một chút. Nếu em không còn chuyện gì khác thì có thể đi làm việc được rồi. Tôi cũng bận lắm, không có thời gian nói linh tinh với em đâu.

- Anh...

Tống Nhã Nhược rất tức giận, cầm mấy bản tài liệu báo cáo gì đó rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa thì cô ta gặp ngay Triệu Chí Dương. Anh ta giơ tay lên, đang định kèm theo lời chào thì Tống Nhã Nhược đã vội đi ngay rồi, chẳng quan tâm đến Triệu Chí Dương.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngạc nhiên

Triệu Chí Dương đi vào trong phòng Tống giám đốc, ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm, đứng chỗ mà Tống Nhã Nhược vừa ngồi.

- Sao thế Từ Dịch Phàm? Cậu lại chọc giận Tống Nhã Nhược rồi à? Vừa rồi thấy cô ta mặt nhăn nhó lại trông có vẻ như rất tức giận. Một người suốt ngày tỏ ra thanh cao hòa thuận như Tống Nhã Nhược mà cũng như thế đấy. Chắc là có chuyện lớn rồi.

- Cậu không có chuyện gì khác để nói nữa à? Nói đi, đến đây làm gì? Mình đang bận.

Triệu Chí Dương đặt một bản hợp đồng ngay trước mặt Từ Dịch Phàm, thản nhiên nói tiếp:

- Ngày mai mình đi London nên muốn đến Từ Thị ký hợp đồng trước với cậu ấy mà. Cũng chẳng có chuyện gì lớn lắm. Chuyến đi lần này e rằng đi cũng hơi lâu một chút.

- Ừ.

Triệu Chí Dương nhíu mày nhìn Từ Dịch Phàm hỏi:

- Nhưng mà này Dịch Phàm, hình như hôm nay tâm trạng cậu không tốt thì phải. Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Mà cái tính tò mò này của cậu không thể đổi được à? Thôi, nhanh ký hợp đồng đi.

Từ Dịch Phàm không nói chuyện hôm qua anh bị Phùng Lộ Phi mắng cho một trận té tát. Đúng là Từ Dịch Phàm cũng có phần giận Phùng Lộ Phi nhưng khi nghĩ xong xuôi rồi, anh cũng hiểu là tâm trạng của Phùng Lộ Phi lúc đó thật sự không ổn cho lắm.

Màn ký kết hợp đồng của Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương diễn ra rất đơn giản, không mất quá nhiều thời gian. Ký xong, Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương mỗi người cầm một bản hợp đồng.

- Chà, ký hợp đồng xong rồi. Nay Dịch Phàm, cũng đến bữa trưa rồi, hay chúng ta đi ăn đi.

- Cậu tự đi một mình đi.

Triệu Chí Dương bấu môi nhìn Từ Dịch Phàm. Cùng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại của Từ Dịch Phàm vang lên.

- Alo?

- “À... Từ Dịch Phàm, là tôi... tôi... Phùng Lộ Phi đây”. – Đầu dây bên kia, Phùng Lộ Phi có vẻ áp úng.

- Ừ, tôi biết rồi, có chuyện gì không?

Giọng của Từ Dịch Phàm có vẻ rất bình thản. Anh cũng không quan tâm đến lý do mà Phùng Lộ Phi gọi điện cho mình.

- “Tôi... thật ra tôi...” – Phùng Lộ Phi lại tiếp tục áp úng, không nói nổi câu hoàn chỉnh.

- Em có thể nói nhanh hơn một chút không? Bây giờ tôi đang bận, không có thời gian rảnh rồi nói chuyện với em đâu.

Nghe Từ Dịch Phàm nói vậy, Phùng Lộ Phi đành cố gắng bình tĩnh nói một câu hân hoi:

- “Chuyện tôi nói cũng không có gì quá quan trọng đâu. Chỉ là... tối nay anh có rảnh không?”

- Em bây giờ lại quan tâm đến việc tôi rảnh hay không à? Nói đi, em rốt cuộc là có chuyện gì? Nghe mà nói chuyện qua điện thoại của Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương chẳng hiểu gì cả. Anh cũng chẳng biết người đang nói chuyện với Từ Dịch Phàm rốt cuộc là ai nữa.

- “À, chỉ là tôi muốn mời anh tối nay đến nhà hàng Thiên Vũ dùng bữa thôi ấy mà. Anh rảnh không?”

- Nhà hàng Thiên Vũ? Tự dưng em có hứng thú mời tôi đi ăn cơm hả? Trước đây em có như vậy đâu.

- “Thì đúng là tôi cũng chẳng có hứng mời anh đi ăn... À không phải, không phải... Ý tôi là tôi muốn mời anh đi ăn tối là có chút chuyện muốn nói với anh ấy mà. Được không?”

Từ Dịch Phàm đặt bút xuống bàn, hỏi:

- Máy giờ?

- “Cái gì?”

- Tôi hỏi em là tối nay em hẹn gặp tôi lúc mấy giờ?

- “6 giờ 30. Mà anh đồng ý rồi à? Cảm ơn nhé. À nếu mà bây giờ anh đang bận thì tôi cũng chẳng làm phiền anh nữa. Tạm biệt.”

Từ Dịch Phàm chưa kịp nói gì thêm thì Phùng Lộ Phi đã vội vàng tắt ngay máy đi rồi. Triệu Chí Dương thấy Từ Dịch Phàm tắt máy, tính tò mò lại nổi lên, bèn nhìn anh hỏi:

- Dịch Phàm, ai hẹn cậu đến nhà hàng Thiên Vũ à?

- Ừ.

- Ai thế?

- Phùng Lộ Phi.

Triệu Chí Dương ngạc nhiên.

- Được rồi, đến bữa trưa rồi, đi ăn thôi.

- Cậu...

Nghe Từ Dịch Phàm nói, Triệu Chí Dương lại càng ngạc nhiên hơn. Rõ ràng vừa rồi còn không muốn đi ăn trưa mà. Rốt cuộc là Phùng Lộ Phi vừa nói gì mà khiến cho Từ Dịch Phàm thay đổi chóng mặt thế này?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Xin lỗi

6 giờ 30 tối tại nhà hàng Thiên Vũ.

Đúng như lời hẹn với Phùng Lộ Phi sáng nay, Từ Dịch Phàm đã đến nhà hàng Thiên Vũ. Vừa nhìn thấy Từ Dịch Phàm đi đến, Phùng Lộ Phi vội vàng đứng dậy, mỉm cười nói:

- Anh đến rồi đấy à? Tôi cứ tưởng hôm nay anh bận nên khó có thể đến đúng giờ chứ?

Từ Dịch Phàm ngồi xuống, Phùng Lộ Phi cũng ngồi đối diện anh. Từ Dịch Phàm nói:

- Nếu như tôi đã hẹn với ai đó thì nhất định sẽ đến đúng giờ, không trễ dù chỉ 1 phút. Hơn nữa hôm nay lại là do em hẹn tôi. Nói đi xem nào, em muốn gặp tôi để nói chuyện gì vậy?

- À, cũng không phải chuyện gì quá quan trọng đâu. Có phải chúng ta nên gọi món trước không nhỉ?

- Tùy em.

Phùng Lộ Phi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến. Cô liền gọi hai phần bít tết cùng với một chai rượu vang đỏ. Không lâu sau đó, cô nhân viên phục vụ đã mang đồ ăn lên.

- Chúc quý khách ngon miệng.

- Cảm ơn.

Sau đó cô nhân viên phục vụ cũng rời đi luôn. Từ Dịch Phàm ngay sau đó lên tiếng hỏi:

- Món ăn cũng đã gọi rồi. Phùng Lộ Phi, em đã có thể nói ra lý do mà em muốn gặp tôi không?

- Đúng là món ăn đã gọi lên. Nhưng mà... anh có thể ăn xong rồi chúng ta sẽ nói sau được không?

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì chẳng nói được gì nữa. Sau đó anh mở chai rượu vang đỏ ra, rót vào 2 ly rượu.

Bữa ăn tối bình thần trôi qua. Mặc dù không được như Trương Uyển Tâm miêu tả là có ánh nến lung linh nhưng ít ra cũng không tồi.

Bữa tối cũng nhanh chóng kết thúc. Từ Dịch Phàm ngẩng đầu lên nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi:

- Vừa rồi em có nói là ăn xong bữa tối thì em sẽ nói cho tôi lý do. Bây giờ xong rồi, em nói được chưa?

Phùng Lộ Phi nghe vậy thì mỉm môi lại đến nỗi môi sắp chảy máu đến nơi. Cuối cùng cô cũng nói:

- Chuyện tối hôm qua... Tôi hôm qua là do tôi sai. Thật sự xin lỗi anh, Từ Dịch Phàm.

Từ Dịch Phàm chỉ nhìn Phùng Lộ Phi, không nói gì cả khiến cô càng thấy bối rối hơn.

- Tôi xin lỗi anh, như vậy đã được chưa?

Cuối cùng anh cũng lên tiếng:

- Lý do của em, là muốn xin lỗi tôi?

Phùng Lộ Phi gật đầu.

- Chuyện ngày hôm qua đúng là tôi rất tức giận. Nhưng mà dù có tức giận thế nào thì tôi cũng không nên mắng anh như vậy. Mọi chuyện là lỗi của tôi, thật sự xin lỗi anh.

- Ừ.

- Nhưng mà hôm qua tôi nghe anh nói, hình như là anh muốn giúp tôi giải tỏa tâm trạng thì phải.

Từ Dịch Phàm uống thêm chút rượu rồi nói:

- Đúng là hôm qua tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại muốn giúp em nữa. Đến cuối cùng thì bản thân tôi lại bị em mắng cho một trận cứ như người sai hoàn toàn là tôi ấy.

- Thì đúng là do anh sai mà, ai bảo tôi đang tức mà anh cứ nói xen vào. — Phùng Lộ Phi lẩm bẩm.

- Em nói cái gì?

- À không không, không có gì.

Anh lại nói tiếp:

- Em tốt nhất nên sửa cái thói quen ấy đi, chẳng tốt đẹp gì đâu. – Từ Dịch Phàm nhắc nhở.

- Ủ phải, đúng là nên sửa.

- Với lại cũng đừng tùy hứng lôi chuyện ra cãi nhau với tôi. Tôi không muốn cãi nhau với em đâu.

Phùng Lộ Phi nhìn chằm chằm Từ Dịch Phàm, câu nói này nghe không giống như bình thường.

- Được không?

- À được.

Từ Dịch Phàm nhìn đồng hồ xong đứng dậy:

- Ăn tối cũng ăn xong rồi, lời xin lỗi em cũng đã nói với tôi rồi. Bây giờ chúng ta đã về nhà được chưa?

- Anh nói phải, bây giờ cũng nên về rồi.

- Đi thôi.

Phùng Lộ Phi gọi cô nhân viên phục vụ để tính tiền, trong khi Từ Dịch Phàm đi lấy xe.

Thật không ngờ ngày hôm nay đi xin lỗi Từ Dịch Phàm lại đơn giản như vậy. Nhìn Từ Dịch Phàm thì có lẽ anh cũng không giận gì cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lại hẹn gặp

Ngày hôm sau.

Phùng Lộ Phi vừa vờn vai vừa đi xuống đến phòng bếp. Thím Vương thấy cô thì nói:

- Thiếu phu nhân, cô dậy rồi à? Cô mau vào ngồi ăn sáng đi không để lát nữa lại nguội hết.

- Vâng.

- Thiếu gia có cuộc họp quan trọng nên đã đi từ sớm rồi ạ. Thiếu gia có bảo tôi nói với Thiếu phu nhân là cậu ấy không để bụng chuyện cô nói cậu ấy mấy hôm trước đâu.

- Cháu biết rồi.

Tối hôm qua Phùng Lộ Phi mời Từ Dịch Phàm đi ăn cơm để chuộc lỗi. Nhưng rốt cuộc thì cả tối hôm qua Phùng Lộ Phi đã xin lỗi bao nhiêu lần đến cô cũng chẳng nhớ, còn Từ Dịch Phàm lại chẳng nói sẽ chấp nhận lời xin lỗi này của cô hay không. Nghe những lời này của thím Vương, Phùng Lộ Phi cô cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

- Thiếu phu nhân dùng bữa sáng đi ạ.

- Cảm ơn thím. Nhưng mà Từ Dịch Phàm đi sớm như vậy... anh ta đã ăn gì chưa ạ?

- Thiếu gia vẫn chưa ăn gì cả. Nhưng tôi nghĩ là cậu ấy đến tập đoàn sẽ có trợ lý sắp xếp chuyện này.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi mỉm cười chỉ “Vâng” rồi ngồi xuống bàn ăn sáng. Thím Vương cũng đi làm vài việc khác trong khi Phùng Lộ Phi đang ăn sáng. Đạo này Từ Dịch Phàm hình như có vẻ rất bận rộn thì phải, thấy anh đi cùng sớm mà tối lại về muộn. Phùng Lộ Phi có đọc mấy bài báo thì hình như Từ Dịch Phàm đang tập trung cho dự án mới nào đấy thì phải. Đang chuẩn bị ăn sáng thì điện thoại của Phùng Lộ Phi vang lên. Cảm điện thoại lên, cô thấy đó là số của

Hoắc Tử Minh. Chần chừ một lát cô mới nhắc điện thoại lên nghe:

- Alo?

- “Lộ Phi, là anh, Tử Minh đây...” - Giọng của Hoắc Tử Minh ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng.

- Vâng. – Phùng Lộ Phi trả lời ngắn gọn, bởi chính cô cũng không biết nên nói gì nữa.

- “Chúng ta có thể gặp nhau không? Anh có vài chuyện muốn nói với em. Cũng không làm mất nhiều thời gian của em đâu. Như vậy có được không? Hay là để hôm khác nhé?”

Phùng Lộ Phi im lặng một hồi. Vốn dĩ ban đầu cô định từ chối, nhưng cuối cùng lại đồng ý: - Được, dù sao hôm nay em cũng không bận rộn gì cả. Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?

- “Ở nhà hàng Kiến Vũ 7 giờ tối nay có được không? Anh vừa mới chuyển đến bệnh viện nên công việc cũng bận.”

- Được, tối nay em sẽ đến.

- “Không làm phiền em nữa. Tạm biệt.”

Phùng Lộ Phi nghe xong sau đó thì tắt máy, chỉ có thể thở dài. Với Phùng Lộ Phi, cô cảm thấy có chút khó khăn khi gặp Hoắc Tử Minh như thế này, nhưng anh đã nói như vậy rồi, cô không thể không đi được. Mà Phùng Lộ Phi cũng muốn nói chuyện với Hoắc Tử Minh.

Nhìn lại đồ ăn sáng trên bàn, Phùng Lộ Phi thật sự cũng không muốn ăn nữa. Cô uống một chút sữa rồi nhanh chóng trở về phòng, chuẩn bị 1 vài thứ để đi gặp mẹ chồng.

.....

Cửa hàng trang sức chi nhánh của Lưu Thị.

- Từ phu nhân, Từ thiếu phu nhân, xin mời vào.

Người quản lý của cửa hàng trang sức này vừa thấy Phùng Lộ Phi và Từ phu nhân đến bèn nhanh chóng ra tiếp đón. Có vẻ như mẹ chồng cô là khách quen của cửa hàng này.

- Món đồ mà tôi đặt lần trước, bên phía các anh đã làm xong chưa vậy? Hôm nay tôi đến lấy.

Từ phu nhân vừa nói vừa nhìn vào những bộ trang sức trong tủ kính mà không nhìn vị quản lý kia.

- Từ phu nhân cứ yên tâm. Những gì mà phu nhân đã dặn dò, chúng tôi không thể không làm được. Mary, mang bộ trang sức số 246 ra đây cho Từ phu nhân và Từ Thiếu phu nhân xem.

- Vâng ạ.

Cô nhân viên tên Mary kia nhanh chóng vào trong mang bộ đồ trang sức 246 gì đó ra. Người quản lý mở chiếc hộp đựng trang sức và đặt trước mặt của Từ phu nhân và Phùng Lộ Phi:

- Từ phu nhân, Từ thiếu phu nhân, hai vị xem, bộ đồ trang sức này có được không ạ?

Từ phu nhân không nói gì, chỉ yên lặng ngắm nhìn bộ trang sức trên tay người quản lý. Phùng Lộ Phi cũng nhìn vào bộ đồ trang sức này. Quả thật quá đẹp và nổi bật, sử dụng đá quý toàn bộ là kim cương trắng. Có thể nói là bộ đồ này rất tinh xảo, dường như được làm rất cẩn thận và tỉ mỉ. Phùng Lộ Phi cũng không thể nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Không còn bối rối

- Lộ Phi, con thấy bộ đồ trang sức này như thế nào? Có đẹp không? Con thích nó không?

Từ phu nhân quay sang hỏi Phùng Lộ Phi. Cô hơi giật mình, mỉm cười nói với Từ phu nhân:

- Mẹ, bộ đồ trang sức này đúng là rất đẹp, thủ công rất tinh xảo, trông rất hợp với mẹ đấy ạ.

- Ai bảo là mẹ mua cho mẹ chứ. Mẹ mua bộ đồ trang sức này cho con mà. Con rất thích có đúng không?

- Dạ? Mẹ mua bộ đồ trang sức này cho con ạ? Không cần đâu mẹ, con cũng không dùng đến.

Nghe thấy Từ phu nhân nói vậy, Phùng Lộ Phi quả thật rất ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng từ chối. Từ phu nhân nói:

- Sao lại không dùng đến? Cuối tuần sau hội Lệ Hoa do mẹ làm chủ tịch có một bữa tiệc. Mẹ muốn con hôm đấy đeo bộ đồ trang sức này và đến đó cùng với Dịch Phàm.

- Tiệc ạ?

- Ừ.

Tiệc, đúng là có rất nhiều bữa tiệc. Phùng Lộ Phi còn nhớ mẹ đẻ cô cũng tham gia rất nhiều bữa tiệc trước đây nhưng cô chẳng bao giờ đi cùng bà ấy cả, toàn là Phùng Hiểu Nguyệt đi thôi. Phùng Lộ Phi cũng biết đến hội Lệ Hoa mà mẹ chồng làm chủ tịch. Hội Lệ Hoa là hội của những người trong giới thượng lưu, mỗi tháng đều có một bữa tiệc gặp mặt. Mẹ chồng Phùng Lộ Phi đã thành lập ra hội này hình như là 10 năm rồi, nhưng có lẽ đây sẽ là lần đầu tiên mà cô đến bữa tiệc này. Không biết sẽ như thế nào.

- Sao vậy? Con đang nghĩ gì à? – Từ phu nhân thấy Phùng Lộ Phi im lặng này giờ bèn hỏi.

- Không ạ, con chỉ suy nghĩ vớ vẩn thôi. Nếu mẹ đã muốn con đeo bộ đồ trang sức này đến hội Lệ Hoa vào cuối tuần sau thì con sẽ đeo ạ. Tâm ý của mẹ, con không thể từ chối.

- Ngoan lắm, đúng là con ngoan của mẹ. Được rồi, anh gói lại bộ đồ trang sức này cho tôi đi.

- Vâng.

Sau đó Từ phu nhân lấy trong túi ra một tập séc, ký rồi đưa luôn cho người quản lý. Người quản lý gói bộ đồ trang sức này thật cẩn thận rồi đưa nó cho Phùng Lộ Phi.

.....

Đi mua sắm nửa buổi với Từ phu nhân, sau đó Phùng Lộ Phi trở về nhà. Cô ngủ trưa một lát rồi chuẩn bị đến tối đi gặp Hoắc Tử Minh. Trong lòng Phùng Lộ Phi lúc này có chút bối rối. - Cháu ra ngoài đây ạ, thím không cần nấu bữa tối cho cháu đâu. Cháu sẽ ăn bên ngoài.

- Vâng. Vậy thiếu phu nhân tối nay có dùng bữa tối ở nhà không để tôi còn chuẩn bị ạ?

- Dạ thôi, cháu ăn ở bên ngoài. Nếu tối nay Từ Dịch Phàm về thì thím chuẩn bị cho anh ấy thôi.

- Tôi biết rồi. Thiếu phu nhân đi chơi vui vẻ.

- Vâng.

Chào thím Vương, Phùng Lộ Phi lái xe đi đến chỗ hẹn với Hoắc Tử Minh – nhà hàng Kiến Vũ.

.....

Nhà hàng Kiến Vũ.

Phùng Lộ Phi đến sớm 15 phút. Khi cô vào bên trong thì đã thấy Hoắc Tử Minh ngồi sẵn đó rồi.

- Em cứ nghĩ là em đến sớm, sẽ phải đợi anh một lúc nhưng không ngờ anh lại đến sớm hơn em tưởng.

Phùng Lộ Phi vừa nói vừa ngồi xuống đối diện với Hoắc Tử Minh. Cô cũng không còn bối rối khi gặp Hoắc Tử Minh nữa, bây giờ cũng cảm thấy tự nhiên hơn nhiều rồi.

- Anh là người mời, đương nhiên là anh phải đến trước rồi. Dạo này em vẫn khỏe chứ?

- Em thì tất nhiên vẫn khỏe. Nhưng mà anh đến đây lâu chưa? Đợi em có lâu không vậy?

- Anh đến từ lúc 6 giờ 30, đợi em cũng không lâu lắm đâu. - Vậy à...

Mặc dù là nói chuyện rất tự nhiên, nhưng không thể phủ nhận, những câu mà Phùng Lộ Phi lẫn Hoắc Tử Minh vừa nói đều là những câu giao tiếp đơn giản, ai cũng có thể nói.

- Cuộc hẹn ngày hôm nay không khiến em phiền đấy chứ? Anh chỉ sợ là em bận thôi.

- Không sao, không có gì phiền đâu. Anh cũng biết em là cộng tác viên nên công việc rất rảnh.
- Ủ. Chúng ta cũng nên gọi món thôi.
- Vâng.

Hoắc Tử Minh đưa quyền thực đơn cho Phùng Lộ Phi. Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng Phùng Lộ Phi chọn vài món đơn giản. Hoắc Tử Minh sau đó cũng chọn thêm vài món nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cuộc gặp bất ngờ

Những món ăn nhanh chóng được đưa lên nhưng cả Phùng Lộ Phi và Hoắc Tử Minh cũng chẳng động đũa mấy. Không khí yên lặng đến mức khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

- Em cũng có nghe Uyển Tâm nói anh chuyển về khoa thần kinh Bệnh viện trung tâm được hai ngày rồi đúng không? Mấy ngày đầu đi làm chắc là cũng bận nhiều việc lắm nhỉ?

Phùng Lộ Phi lên tiếng trước.

- Ủ, đúng là rất bận. Nhưng cũng may là 2 ngày nay anh đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi.
- Thế thì tốt.
- Lộ Phi, lần trước em bảo với anh, nếu chúng ta không thể ở bên nhau thì vẫn có thể làm bạn.
- Đúng vậy.

Hoắc Tử Minh nhìn Phùng Lộ Phi, im lặng một hồi khá lâu rồi mới lên tiếng nói tiếp:

- Anh muốn hỏi em một chuyện, có được không? Nhưng nếu em không muốn thì thôi vậy.
- Anh có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, không cần phải vòng vo dài dòng như vậy làm gì.
- Em cảm thấy cuộc sống sau hôn nhân của em và Từ Dịch Phàm như thế nào? Có hạnh phúc không?

Câu hỏi đột ngột này của Hoắc Tử Minh khiến Phùng Lộ Phi bất giác im lặng, không biết nói thế nào nữa. Tại sao Hoắc Tử Minh lại hỏi câu này? Một câu hỏi đến chính Phùng Lộ Phi còn chẳng biết trả lời thế nào nữa. Nhưng mà... ý của anh là gì?

- Lộ Phi?
- Tử Minh, anh hỏi một câu khiến em khó trả lời quá. Em nên trả lời cho anh thế nào đây?
- Thật lòng mình. Có được không?

Lại một câu khiến Phùng Lộ Phi cứng họng. Nhưng Hoắc Tử Minh nói đúng, nên trả lời thật lòng mình.

- Em và Từ Dịch Phàm, thật ra thì... Đúng là ban đầu khi mới kết hôn, bọn em ngày nào cũng cãi nhau, một câu nói cũng khiến em và Từ Dịch Phàm cãi nhau được. Nhưng mà em cũng chẳng hiểu dạo này Từ Dịch Phàm thay đổi kiểu gì nữa, anh ta bảo không muốn cãi nhau với em. Từ Dịch Phàm khác trước khá nhiều, thành ra em nói chuyện với anh ta cũng dễ dàng hơn, không phải tức điên như lúc trước.
- Còn em? Em thấy thế nào khi Từ Dịch Phàm thay đổi như vậy? Thấy tốt hơn không?
- Em... em cũng chẳng biết nên nói như thế nào nữa. Nhưng ít ra bây giờ cũng tốt, tốt hơn trước rất nhiều. Từ Dịch Phàm cũng không bắt ép em phải làm theo ý của anh ta.

Hoắc Tử Minh gật đầu, mỉm cười:

- Có vẻ như cuộc sống hiện nay của em cũng không tồi lắm nhỉ. Nhưng mà Lộ Phi này, nếu như sau này em không còn cảm thấy cuộc sống bên cạnh Từ Dịch Phàm có ý nghĩa nữa thì có thể đến bên anh, anh vẫn sẽ luôn đợi em, mãi mãi luôn là như vậy.

Câu nói thứ 3 của Hoắc Tử Minh khiến Phùng Lộ Phi chỉ có thể im lặng. Cô bối rối hơn bao giờ hết.

.....

Bữa tối cũng nhanh chóng kết thúc.

Sau khi thanh toán tiền xong, Phùng Lộ Phi cùng với Hoắc Tử Minh đi ra ngoài. Anh lên tiếng nói:

- Có cần anh đưa em về không? Cũng khá muộn rồi, e rằng lúc này hơi khó bắt xe về.
- Không cần đâu, hôm nay em đi xe đến mà. Tử Minh, anh cũng về sớm đi, công việc của anh cũng không rảnh như của em. Chúng ta vẫn là bạn, nếu có gì anh có thể tìm em tâm sự.
- Ừ.

Hoắc Tử Minh gật đầu. Đúng lúc này Phùng Lộ Phi quay đầu lại thì nhìn thấy Từ Dịch Phàm.

Nhìn thấy Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi ngạc nhiên hơn bao giờ hết. Từ Dịch Phàm đang đứng bên kia đường cùng Tống Nhã Nhược, đứng đối diện Phùng Lộ Phi và cũng đang nhìn cô.

- Lộ Phi?

Hoắc Tử Minh cũng thấy cảnh tượng này. Anh gọi nhưng Phùng Lộ Phi không nói gì cả.

Trong lòng Phùng Lộ Phi lúc này chẳng hiểu tại sao lại có chút áy náy, chẳng hiểu tại sao cô lại muốn đi ngay sang bên kia đường để giải thích mọi chuyện cho Từ Dịch Phàm nghe để tránh anh hiểu lầm. Mà hình như Từ Dịch Phàm, cũng cảm thấy có gì đó hụt hẫng thì phải.

Nhưng nếu như Phùng Lộ Phi giải thích thì Từ Dịch Phàm có nên giải thích điều gì không? Từ Dịch Phàm đi cùng Tống Nhã Nhược, hai người đó còn đứng ngay trước cửa khách sạn Maryland nữa chứ.

Có lẽ không chỉ mình Phùng Lộ Phi cần giải thích chuyện này, ngay cả Từ Dịch Phàm cũng nên nói lời gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Người đàn ông đó là ai?

Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm cùng đi dạo ở bờ hồ, nơi mà hai người có đến sau bữa tiệc cưới lần trước. - Người đàn ông đi cùng với em hôm nay là ai vậy?

Từ Dịch Phàm tò mò nên quyết định lên tiếng hỏi trước, còn Phùng Lộ Phi thì quay sang nhìn anh. Vừa rồi Phùng Lộ Phi bảo với Hoắc Tử Minh là cô có chuyện muốn nói với Từ Dịch Phàm và bảo anh về trước. Còn Từ Dịch Phàm cũng bảo Tống Nhã Nhược là anh muốn về trước. Thành ra Tống Nhã Nhược đành bắt taxi đi về. Từ Dịch Phàm đi về phía Phùng Lộ Phi, nói rằng anh có chuyện muốn nói với cô, họ nên đến bờ sông nói chuyện. Phùng Lộ Phi cũng không do dự mà đi cùng Từ Dịch Phàm luôn.

- Hoắc Tử Minh.

Phùng Lộ Phi quay mặt đi thì Từ Dịch Phàm quay sang nhìn cô. Hoắc Tử Minh, cái tên này anh chưa nghe bao giờ. Nhưng nhìn hai người ngày hôm nay, e là đã quen biết từ lâu rồi.

- Người này có mối quan hệ gì với em vậy? Tôi quên vẫn chưa kịp cho người đi điều tra về em.
- Từ Dịch Phàm, nếu như tôi nói với anh, Tử Minh chỉ là bạn của tôi thì anh có tin tôi không vậy? Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm. Cô biết là Từ Dịch Phàm sẽ chẳng tin những lời này của cô.
- Tôi tin em.

Lại thêm một câu nói khiến cho Phùng Lộ Phi bất ngờ. Tối hôm nay Phùng Lộ Phi đã nghe khá nhiều câu nói khiến cô bất ngờ. Trước đó là Hoắc Tử Minh, bây giờ là Từ Dịch Phàm.

- Anh cũng không cần phải tin tôi như vậy đâu. Mà dù anh có tin hay không thì tôi cũng không quá quan tâm đến việc này. Tử Minh trước kia là chính bạn trai của tôi. Vì phải kết hôn với anh mà tôi với anh ấy đã phải chia tay. Tuần trước tôi có gặp lại Tử Minh và nói chuyện với anh ấy. Tôi nói rằng dù chúng tôi đã chia tay, dù bây giờ tôi đã kết hôn với Từ Dịch Phàm anh nhưng tôi và Tử Minh vẫn có thể là bạn bè.

- Ủ.

- “Ủ”? Từ “Ủ” này của anh có ý nghĩa gì vậy? Nói rõ ra đi, tôi chẳng hiểu cái gì cả.

- Chẳng phải tôi nói với em rồi còn gì? Tôi tin em. Tôi cũng biết nhân phẩm của em như thế nào, nếu em muốn quay lại với người tên Hoắc Tử Minh thì trước khi kết hôn đã đi cùng anh ta rồi, không cần đợi đến ngày hôm nay. Vì thế mà tôi tin những lời em nói.

Phùng Lộ Phi thờ dài, thật sự lúc này cô chẳng biết nên nói gì cả. Từ Dịch Phàm lại nói tiếp:

- Tôi nói là tôi tin em, đó là sự thật chứ không phải đùa đâu. Nhưng em có một lần tin tưởng tôi hay không?

- Anh đang muốn nói đến chuyện hôm nay, anh và Tống tiểu thư kia cùng đến khách sạn ư?

- Em cho là như vậy? Em nghĩ rằng tôi và Tống Nhã Nhượng đến khách sạn làm những chuyện không ra gì à?

- Tôi tin vào mắt mình.

Từ Dịch Phàm nghe thấy vậy thì bật cười:

- Đến khách sạn không có nghĩa là có chuyện gì đó mờ ám. Cũng như việc em đến nhà hàng cũng không có nghĩa chỉ là ăn cơm. Em thấy tôi nói vậy có đúng không hả?

- Anh lại cùng Tống Nhã Nhượng đi gặp đối tác à?

- Nếu tôi nói “đúng như vậy” thì em có tin tôi không?

- Tin hay không có quan trọng không? Vừa rồi anh nói là anh tin tôi nên bây giờ tôi cũng nói là tin anh. Như thế là hòa rồi.

Từ Dịch Phàm tiến thêm hai bước nữa, nhìn hình ảnh phản chiếu của tòa nhà cao tầng kia trên mặt sông.

- Sao vậy? – Phùng Lộ Phi hỏi.

- Không có gì. Em không tin tôi cũng không có gì quá lạ. Tôi biết câu trả lời của em ngay từ đầu rồi.

- Ý tôi không phải như vậy.

- Em tin tôi vì tôi tin em sao? Như vậy có phải là quá gượng ép đối với em hay không?

Phùng Lộ Phi lại chẳng biết nên nói gì nữa.

- Tôi không cần biết em sẽ trả lời câu hỏi của tôi như thế nào, nhưng em có thể thật lòng trả lời không?

Hôm nay, cả Từ Dịch Phàm và Hoắc Tử Minh đều muốn Phùng Lộ Phi trả lời thật lòng mình.

- Thật sự mà nói, tôi khó có thể hình dung được những câu trả lời mà mình sẽ nói. Nhưng anh có nghĩ, đối với anh tôi có cần phải nói dối hay không đây hả?

- Không cần. Từ trước đến nay em vẫn luôn thẳng thắn.

- Ủ.

- Nhưng không hiểu làm sao, tôi lại rất muốn em cho tôi một câu trả lời nào đó thật lòng.

Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm nhìn nhau.

- Thôi được rồi, không nói đến chuyện này nữa. Bây giờ cũng muộn rồi, chúng ta nên về thôi.

Từ Dịch Phàm là người đi trước. Phùng Lộ Phi vẫn đứng đó nhìn anh cho đến khi anh lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Không ngờ tới (1)

Thứ 2 tuần sau, một ngày đẹp trời.

Sau cuộc họp kết thúc lúc 10 giờ 30, Từ Dịch Phàm trở về phòng làm việc, Tống Nhã Nhược cũng đi theo anh.

- Nói cho tôi biết, vì sao kế hoạch thầu tóm dự án 802 lại bị lộ? Tại sao lần này chúng ta thất bại? Mọi việc ban đầu không phải là chúng ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng rồi hay sao?

Từ Dịch Phàm vừa ngồi xuống bàn làm việc vừa hỏi Tống Nhã Nhược đang đứng đối diện.

- Tại sao anh hỏi em? Anh cho rằng trong chuyện chúng ta mất dự án ấy, em biết được bao nhiêu à?

Tống Nhã Nhược nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của Từ Dịch Phàm mà hỏi, giọng nói không hề vui chút nào.

- Dự án này tôi đã chuẩn bị mất 6 tháng, rất kỹ lưỡng và gần như là không để xảy ra bất kỳ một sai sót nào cả, dù là nhỏ nhất. Em cũng là một trong số những người tham gia sắp xếp, chuẩn bị cho dự án này. Đừng nói với tôi là em không biết việc liên quan đến dự án này.

- Vì em là người tham gia mà anh cho rằng việc dự án này bị lộ ra là do em sao? Từ Dịch Phàm, anh đang muốn đổ tội cho em hay sao đây hả? Thế còn những người kia thì sao? Sao anh không nghi ngờ họ mà lại nghi ngờ em vậy? Hóa ra em không đáng tin như vậy? Chẳng phải anh nói em là người mà anh tin tưởng nhất hay sao?

- Chính vì em là người mà tôi tin tưởng nhất nên tôi mới càng có lý do nghi ngờ em đầu tiên. - Cái gì? Từ Dịch Phàm, anh đang nói cái quái gì thế hả? Anh như vậy mà nói là tin tưởng em sao?

Tống Nhã Nhược tỏ vẻ kinh ngạc. Cô ta nhíu mày lại, không thể tin được cô ta quen Từ Dịch Phàm bao nhiêu năm nay nhưng đến cuối cùng người anh nghi ngờ đầu tiên lại là cô ta. Từ Dịch Phàm đứng dậy đi đến gần chỗ Tống Nhã Nhược, hỏi một cách hết sức lạnh lùng:

- Tôi không nghĩ là em lại trở nên như thế này. Nói cho tôi biết lý do em phải làm như vậy? Bao nhiêu năm qua tôi thật sự tin tưởng em nên mới tiết lộ cho em nhiều bí mật mà tôi chẳng nói với ai cả. Nhưng thật sự không ngờ, tôi tin tưởng em bao nhiêu thì em lại khiến tôi thất vọng bấy nhiêu. Tống Nhã Nhược, tôi không ngờ những chuyện này có thể xảy ra như thế. Em nói xem, tôi nên nghĩ gì về em đây hả?

- Anh thật sự muốn em nói gì? Nói ra sự thật sao? Em kiểm đầu ra lý do để nói chứ? Anh nói anh tin tưởng em, những lời nói ấy rốt cuộc là thật hay giả đây? Chẳng phải bây giờ anh đang nghi ngờ em hay sao? Từ Dịch Phàm, chuyện này em cũng ngạc nhiên không kém anh đâu.

Tống Nhã Nhược quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, đôi mắt ngấn nước. Cô ta giả bộ đáng thương vô tội.

- Chuyện này có liên quan gì đến Phùng Lộ Phi không? Nếu như có liên quan đến cô ấy...

- Ý anh là gì? Phùng Lộ Phi sao? Anh lại đang cho rằng em cố ý muốn cố ý hãm hại Phùng Lộ Phi?

- Em đừng nghĩ rằng những việc em đã làm thì tôi đây không biết gì cả. Tôi biết rõ ràng em làm những chuyện như vậy cũng chỉ có một nguyên do thôi. Tôi cũng đã nói với em lần trước rồi Tống Nhã Nhược, chắc hẳn là em vẫn còn nhớ, mối quan hệ giữa tôi và em nên chấm dứt, nó sẽ chẳng đi đến đâu cả. Tốt nhất là không nên kéo dài.

- Đúng, anh nói rất đúng. Chuyện để lộ dự án 802 là do em làm đấy thì sao nào? Anh nên trách Phùng Lộ Phi thì hơn, vì cô ta mà anh để mất dự án lớn nhất thành phố A. Từ Dịch Phàm cười nhếch mép:

- Thì ra là vậy...

- Từ Dịch Phàm, rốt cuộc em có điểm gì không bằng Phùng Lộ Phi chứ? Tại sao anh lại bỏ em để kết hôn với Phùng Lộ Phi? Bao nhiêu năm nay, anh coi Tống Nhã Nhược em là gì đây hả? Anh nghĩ em như thế nào? Rốt cuộc là như thế nào? Anh nói đi, nói cho rõ đi.

- Cho dù không kết hôn với Phùng Lộ Phi, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn với em.

Giọt nước mắt rơi xuống, Tống Nhã Nhược nhanh chóng gạt đi, cô ta với gương mặt đáng thương nhìn Từ Dịch Phàm:

- Từ Dịch Phàm, anh hãy trả lời cho em một vấn đề, rốt cuộc là anh có yêu em không?

- Đừng hỏi tôi vấn đề đó.

- Được lắm.

Tống Nhã Nhược quay đầu định bỏ đi thì Từ Dịch Phàm nói:

- Dự án 802 đã bị lộ rồi, em cho rằng tôi sẽ mất dự án đó dễ dàng như vậy sao hả? Em ở bên tôi như vậy nhưng có vẻ như em chẳng hiểu tôi một chút nào thì phải. Tôi đã tính trước mọi khả năng sẽ xảy ra với dự án này rồi. Ngày mai em sẽ được thấy tin tức tập đoàn Kiến Hưng tuyên bố phá sản hoàn

toàn, người bạn thân lâu năm nhất của em, chủ tập đoàn Kiến Hưng là Mạc Kiến Huy sẽ mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Không ngờ tới (2)

Nghe vậy, Tống Nhã Nhượng thật sự rất kinh ngạc, cô ta lập tức quay đầu lại nhìn Từ Dịch Phàm, hỏi:

- Anh nói gì cơ?

- Dự án ấy, tôi không thể để tuột khỏi tay được. Em cho rằng tôi tin tưởng em thì sẽ không nghi ngờ em sao? Tống Nhã Nhượng nắm chặt hai bàn tay lại, không nói được gì cả. Cô ta cứ tưởng bản thân đã hiểu rất rõ về Từ Dịch Phàm nhưng thực tế thì lại chẳng hiểu một chút gì về anh cả.

Từ Dịch Phàm thấy bộ dạng của Tống Nhã Nhượng lúc này, anh càng đặc ý tiếp tục nói:

- Mọi chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của em rồi, và bây giờ tôi cho em hai sự lựa chọn, một là em đừng nói gì cả, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, em cũng không có liên quan gì đến việc dự án bị lộ, tiếp tục làm Phó giám đốc, tôi sẽ không nói gì thêm nữa. Còn hai là em rời khỏi tập đoàn Từ Thị. Em chọn thế nào là tùy em.

- Anh nói như vậy, quan hệ giữa chúng ta chẳng phải đã đi đến đường cùng rồi sao? Anh bảo em nên chọn thế nào?

- Không phải do tôi khiến em đi đến bước đường này mà là do chính em tự đi thôi. Ngay từ đầu tôi đã nói với em là tôi không nghĩ là tôi sẽ kết hôn với em. Nếu như em không để lộ chuyện dự án, tôi vẫn tin chúng ta còn có thể làm bạn.

Tống Nhã Nhượng cười nhếch mép:

- Từ Dịch Phàm, em nói cho anh biết, những gì em đã quyết định, em sẽ không bao giờ thay đổi.

Nói xong cô ta nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc. Từ Dịch Phàm nhắm mắt thở dài, quay trở lại bàn làm việc. Anh nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn, rồi cầm lấy gọi cho Phùng Lộ Phi:

- Trưa nay dùng bữa với tôi được không?

- “Dùng bữa với anh sao? Sao hôm nay anh lại có lòng như vậy chứ? Hay anh bị ốm vậy? Mà cũng không phải, sáng nay tôi thấy anh vẫn rất bình thường mà? Rốt cuộc thì anh bị làm sao vậy hả?” – Phùng Lộ Phi nói với giọng móc ngoáy, có ý cười.

- Em không muốn đi à? Thế thì thôi vậy.

- “Được rồi, được rồi, tôi đi là được chứ gì. Chẳng mấy khi anh ngỏ lời mời tôi, với lại tôi cũng đang đói, trưa nay cũng chưa có ai mời tôi cả. Đi với anh cũng không có vấn đề gì cả.”

- Nghe em nói vậy, tôi cũng thấy em thật đáng thương đấy. Sao lại không có ai mời đi ăn vậy?

Từ Dịch Phàm vừa nói vừa mỉm cười vui vẻ. Còn Phùng Lộ Phi ở đầu dây bên kia thì bĩu môi.

- Đáng thương? Có mà anh đáng thương ấy. Thế thì hôm nay đi ăn ở đâu đây hả Từ Tổng?

- “Nhà hàng Nhật Nguyệt được không. Em đang ở đâu, tôi sẽ đến đón em.” – Từ Dịch Phàm nói nhẹ nhàng.

- Thôi khỏi, lát nữa tôi tự lái xe đến, không cần anh phải đến đón đâu. Nhưng mà hẹn mấy giờ để tôi còn biết?

- “11 giờ 30”

- Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ đến chỗ đó. Bây giờ tôi còn bài phải viết nốt bài đã, tạm biệt.

Nói xong Phùng Lộ Phi tắt máy ngay và tiếp tục viết bài, Từ Dịch Phàm không kịp nói gì thêm.

.....

11 giờ 30. Nhà hàng Nhật Nguyệt.

Phùng Lộ Phi đẩy cửa vào bên trong thì đã thấy Từ Dịch Phàm ngồi sẵn ở đó rồi. Cô nhẹ nhàng đi đến:

- Từ Tổng anh cũng đến sớm thật đấy, tôi cứ nghĩ là tôi đến sớm hơn anh cơ. Anh ngồi đây bao lâu rồi?
- Cũng mới thôi. Cô ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm, đúng lúc đó nhân viên phục vụ đi đến. Hai người xem thực đơn rồi gọi món.
- Sao hôm nay lại có nhã hứng mời tôi đi ăn trưa vậy? Tình nhân xinh đẹp của anh đâu rồi?
- Em muốn nói gì đây?
- Không đúng sao? Đáng lý ra anh nên đi cùng với cô tình nhân lâu năm kia thay vì người vợ mới cưới hơn 1 tháng như tôi.
- Nếu tôi nói với em, tôi và cô ấy không còn quan hệ gì nữa thì em có tin tôi không vậy?

Phùng Lộ Phi đang uống li nước lọc, nghe Từ Dịch Phàm nói vậy thì cô ho sặc sụa. Từ Dịch Phàm thấy vậy lắc đầu rồi đưa cô chiếc khăn:

- Làm gì mà em ho dữ vậy? Đến uống nước mà cũng sặc sao? Tôi nên nói em như thế nào đây?

Phùng Lộ Phi vỗ vỗ ngực:

- Anh đang đùa tôi hả?
- Đùa cái gì?
- Lại còn hỏi. Anh và cô gái kia mà không còn quan hệ gì nữa sao? Hôm nay không phải 1/4 đầu mà nói vậy.

Từ Dịch Phàm nhìn thẳng vào mắt Phùng Lộ Phi:

- Tôi không nói đùa với em đâu.

Phùng Lộ Phi cũng nhìn Từ Dịch Phàm, cô có chút băn khoăn. Anh bảo anh không nói đùa, thật chứ?

Rồi nhân viên phục vụ cũng mang đồ lên cho họ. Phùng Lộ Phi cúi đầu xuống cắt thịt bò, không để ý đến Từ Dịch Phàm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Suy tính

Tại một nhà hàng khác.

- Nhã Nhượng, cậu tức giận quá mà hóa mù rồi đấy. Cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

Cô gái ngồi đối diện Tống Nhã Nhượng lên tiếng. Cô ta là một người bạn rất thân của Tống Nhã Nhượng.

- Thế cậu bảo mình phải làm gì đây? Từ Dịch Phàm bảo dù cho anh ấy không kết hôn với Phùng Lộ Phi cũng sẽ không kết hôn với mình, bảo mối quan hệ của bọn mình nên chấm dứt. Thật không ngờ mình ở bên anh ấy bao năm qua mà anh ấy có thể đối xử với mình như vậy.

- Haizz... Vì vậy nên cậu mới rời khỏi Từ Thị sao? Cậu cho rằng đây là sự lựa chọn tốt nhất?

Tống Nhã Nhượng gật đầu. Sau khi nói chuyện với Từ Dịch Phàm, Tống Nhã Nhượng tức giận quá nên bỏ đi luôn, tự nhủ rằng sẽ không bao giờ quay lại Từ Thị làm việc nữa, càng không muốn chạm mặt với Từ Dịch Phàm lần nào nữa. Nếu còn ở lại Từ Thị một giây một phút nào thì quá nhục nhã.

- Cậu thật đúng là... Mình mới rời thành phố A có 2 tháng thôi mà cậu thành thế này đây. Cậu vốn là người rất lý trí cơ mà? Chuyện xảy đến thì chẳng suy nghĩ kỹ càng gì cả. - Mình phải làm sao? Bây giờ mình chẳng biết nên giải quyết chuyện này như thế nào nữa.

- Vì chuyện Từ Dịch Phàm kết hôn cùng với Phùng Lộ Phi, và anh ta còn đòi chấm dứt quan hệ với cậu nên cậu tức giận nói chuyện dự án với Mạc Kiến Huy để trả thù sao? Cậu có thấy cách làm này của cậu thật sự rất ngu ngốc không hả? Nếu mình là cậu mình sẽ không làm vậy đâu. Mình sẽ chọn cách khác hoàn hảo hơn nhiều.

Tống Nhã Nhượng nhìn thẳng vào cô bạn thân, nhún mày lại, hỏi:

- Đinh Đinh, cậu có cách gì hả?

- Đương nhiên rồi, vì mình là bạn thân của cậu nên mới giúp cậu đó, chứ nếu là người khác thì còn lâu.

- Có hiệu quả không vậy?

- Tổng Nhã Nhược, cậu đã bao giờ thấy cách của mình thất bại chưa hả? Nếu cậu không tin thì thôi vậy.

Tổng Nhã Nhược mím môi, tay nắm chặt cốc nước ngọt. Bây giờ cô ta đúng là chẳng có sự lựa chọn nào khác.

.....

Nhà hàng Nhật Nguyệt.

- Chuyện dự án 802 của tập đoàn Từ Thị là thế nào vậy? Tôi đọc báo thấy bọn họ viết là anh đã thất bại rồi.

Phùng Lộ Phi vừa ăn vừa hỏi. Chuyện này cô cũng vừa mới biết, cảm thấy tò mò quá nên hỏi Từ Dịch Phàm.

- Em tin là tôi thất bại sao? Thật sự nghĩ như vậy?

- Anh có được dự án ấy à? - Những gì mà tôi đã muốn thì tôi nhất định phải có bằng được, không để nó rơi vào tay ai cả. Với lại dự án đó mà tôi mất một khoảng thời gian dài, không thể để mất một cách vô ích.

- Thế mà tôi cứ tưởng anh thất bại rồi cơ.

Từ Dịch Phàm uống một chút rượu, nhìn Phùng Lộ Phi nói:

- Dù dự án này tôi không có được cũng không ảnh hưởng nhiều. Em đọc có vài bài báo lá cải, tin tức không chính xác mà cũng tin được sao? Là em đang lo lắng cho tôi à?

- Gì? Anh nói cái gì? Lo lắng cho anh hả? Tôi có bị bệnh đầu mà lo lắng cho anh chứ.

- Tôi hiểu dụng ý của em khi hỏi như vậy rồi.

- Đã bảo là không phải như vậy rồi..

Từ Dịch Phàm cười còn Phùng Lộ Phi thì ngượng đỏ mặt. Quả thật khi đọc bài báo kia, biết anh mất dự án quan trọng đó sẽ ảnh hưởng rất lớn thì không hiểu sao cô tự dưng lại lo lắng. Sau đó thì anh lại gọi điện đến mời cô đi ăn trưa. Thế là cô đồng ý ngay. Nhưng bây giờ biết hóa ra đó chỉ là tin vớ vẩn thì cô đã yên tâm hơn nhiều rồi.

- À mà này, khi nào tôi lại phỏng vấn anh tiếp được không vậy? Dạo này tên anh có vẻ rất hot đấy.

Phùng Lộ Phi nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác.

- Muốn phỏng vấn tôi nữa sao? Một lần trước ở thành phố S vẫn chưa đủ hay sao?

- Không được à?

- Cũng được, nhưng tôi cần phải xem xét lại thời gian đã.

- Tôi nhất định sẽ viết thật hay về anh, anh cứ yên tâm đi. Nhưng nếu anh quá bận thì khi nào anh về tôi sẽ phỏng vấn anh.

- Thế cũng được.

Từ Dịch Phàm lại nói tiếp:

- Bài viết lần trước của em về tôi tôi có đọc rồi, cũng không tệ.

- Mà anh cứ cười như này có phải tốt hơn không, thấy anh có vẻ tiết kiệm nụ cười đến quá đáng.

- Để xem đã.

- Cười mà cũng còn phải xem xét hả? Anh đúng là dở hơi.

Phùng Lộ Phi tiếp tục ăn, còn Từ Dịch Phàm thì nhìn cô, cảm thấy vui vẻ hơn. Mối quan hệ của họ có vẻ được cải thiện hơn rất nhiều kể từ ngày trở về nhà mẹ đẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nắm rõ trong tay

Buổi chiều.

Triệu Chí Dương tự đẩy cửa phòng làm việc của Từ Dịch Phàm và đi vào rất tự nhiên như nhà mình vậy. Anh đặt một tập hồ sơ lên trên bàn làm việc, ngay trước mặt Từ Dịch Phàm.

- Gì vậy? – Từ Dịch Phàm nhìn qua bộ hồ sơ rồi ngẩng đầu lên nhìn Triệu Chí Dương.

- Dự án H707 ở Paris lần này sao cậu lại nhúng tay vào tranh với mình chứ? Cậu có biết là để có thể thu tóm được dự án này mà mình đã tốn bao nhiêu tâm huyết vào đấy không?

Triệu Chí Dương nói với giọng tức giận. Từ Dịch Phàm mỉm cười đứng lên đi ra chỗ sofa, cầm chai rượu vang lên rót vào 2 ly rượu. Anh đưa cho Triệu Chí Dương, nhìn anh ta hỏi:

- Cậu là Tổng giám đốc của công ty Tài chính Đông Viễn, giờ lại muốn đầu tư vào bất động sản sao?

- Thì cậu cũng biết là bây giờ đầu tư bất động sản kiếm được rất nhiều tiền đấy. Mình cũng là người biết nắm bắt thời cơ mà.

Triệu Chí Dương vừa nói vừa đi đến chỗ sofa và ngồi xuống.

- Ai ai cũng biết dự án H707 là một dự án lớn, rất đáng để đầu tư, lợi nhuận tương lai thu được sẽ rất lớn. Miếng mồi ngon như vậy, cậu nghĩ làm sao mình bỏ qua được chứ?

- Này, hay cậu bán lại cho mình đi?

Từ Dịch Phàm nhấp một chút rượu, thờ dãi:

- Bán lại cho cậu hả? Mình chẳng vừa nói rồi còn gì, dự án này rất “béo bở”, cho nên mình nghĩ...

- Cậu muốn tăng giá sao?

- Nhưng bán cho cậu, mình sẽ được lợi gì? Mình là một người kinh doanh, không thể dễ bị lừa được.

Triệu Chí Dương nghe xong bĩu môi.

- Cậu thật là thâm hiểm.

- Bây giờ cậu mới biết hả?

- Mình biết từ lâu rồi, nhưng không nghĩ cậu lại thâm hiểm đến mức độ như thế này đấy.

Từ Dịch Phàm cười:

- Nếu mà mình không chuyển giao lại dự án này cho cậu chắc chúng ta sẽ thành kẻ thù mất.

- Ý cậu là...

- Ý mình là mình sẽ chuyển dự án này sang cho cậu. Nhưng cậu cũng phải nghĩ đến lợi nhuận cho mình đấy.

Triệu Chí Dương nghe xong thì vui mừng, ngồi gần lại chỗ Từ Dịch Phàm, quàng tay qua vai Từ Dịch Phàm, nói:

- Mình biết ngay mà.

- Biết cái gì?

- Thì biết là cậu sẽ chuyển lại dự án này cho mình ấy. Cậu đúng là bạn thân nhất của mình.

- Vì là bạn thân nên mình mới chuyển dự án này sang cho cậu, chứ nếu là người khác thì...

- Được rồi, được rồi, mình biết cậu rất tốt mà.

Triệu Chí Dương cười vui vẻ, sau đó lại hỏi:

- Ấy, thế dự án 802 của cậu thế nào rồi? Lần trước nghe cậu nói thì đó là dự án lớn nhất mà cậu muốn đầu tư thì phải.
- Vẫn tiến triển rất tốt đẹp. Tuy nhiên Tổng Nhà Nhượng lại đề lộ dự án ấy cho Mạc Kiến Huy của Kiến Hưng.
- Cậu đùa hả? Tổng Nhà Nhượng đã đề lộ bí mật dự án cho Mạc Kiến Huy vậy mà còn tiến triển rất tốt đẹp nữa sao? Với lại sao Tổng Nhà Nhượng lại phản bội cậu vậy chứ?

Anh ta ngạc nhiên nhìn Từ Dịch Phàm.

- Chỉ vì chuyện mình kết hôn với Phùng Lộ Phi nên cô ta làm vậy để trả thù mình. Cô ta nghĩ rằng bản thân đã sắp xếp đúng mọi chuyện, nhưng những gì cô ta làm mình đã biết cả rồi.
- Vậy là...
- Cậu chờ tin tức ngày mai đi, sẽ rất thú vị đấy.
- Thế còn Tổng Nhà Nhượng?

- Rồi khỏi Từ Thị rồi.

Triệu Chí Dương bật cười:

- Cậu nỡ để cho “người tình lâu năm” đi như vậy hả? Sao lại làm như thế chứ? Thật không có nhân tính.
- Chứ không thì thế nào?
- Mà thôi, mình cũng không chen chân vào chuyện rắc rối này của cậu nữa. Bây giờ mình phải về tập đoàn đây. Việc chuyển giao dự án H707, cậu đừng có nuốt lời đấy.
- Được rồi.

Triệu Chí Dương uống hết ly rượu rồi đứng dậy đi luôn. Vì dự án H707 kia là dự án cá nhân nên Từ Dịch Phàm mới dễ dàng chuyển giao lại cho Triệu Chí Dương như vậy.

Sau đó Từ Dịch Phàm cũng về bàn làm việc tiếp tục giải quyết nốt những việc chưa làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Suy tính thâm sâu

“Theo như những tin tức mới nhất mà chúng tôi vừa nhận được thì dự án bất động sản 802 chính thức thuộc quyền sở hữu của tập đoàn quốc tế Từ Thị. Ban đầu, khu đất này được đem ra đấu giá kín, tức là viết giá vào phiếu, bên kiểm duyệt sẽ kiểm tra, tập đoàn hay cá nhân nào đưa ra giá cao nhất sẽ có được khu đất này. Trong phiên đấu giá 3 ngày trước, tập đoàn Kiến Hưng đã có được mảnh đất ấy với giá 37,2 triệu USD, trong khi tập đoàn Từ Thị chỉ ra giá 37 triệu USD. Khi thông tin này được đưa ra, rất nhiều người ngạc nhiên vì Tổng giám đốc của Tập đoàn Từ Thị lại có thể dễ dàng thua trước Tổng giám đốc của Kiến Hưng là Mạc Kiến Huy như vậy. Nhưng theo điều tra sau đó, Tổng giám đốc Mạc Kiến Huy đã ăn cắp bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị, cũng chính là giá mua khu đất kia. Cũng từ đó mà tập đoàn Kiến Hưng bị điều tra ra những vụ làm ăn phi pháp, khiến giá cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng. Với những bất lợi này, rất có thể tập đoàn Kiến Hưng sẽ bị phá sản...”

Tin tức về buổi đấu giá khu đất nào đó lại được đưa lên. Phùng Lộ Phi ngẩng đầu nhìn màn hình TV rộng ở tòa nhà cao tầng kia. Từ Dịch Phàm hóa ra đã nắm lại khu đất ấy rồi. Thảo nào mà lần trước cô hỏi Từ Dịch Phàm thì trong anh có vẻ như rất bình thản, không mấy quan tâm đến chuyện này. Quả thực trong chuyện này, chắc chắn Từ Dịch Phàm đã suy tính rất kỹ.

Phùng Lộ Phi cầm theo cốc cà phê vừa mới mua trong quán, đang định lên xe rồi đi thì nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang ngồi trong quán cà phê đối diện với chỗ cô đang đứng hiện giờ. Thấy Từ Dịch Phàm trông có vẻ khá trầm ngâm, ban đầu Phùng Lộ Phi cũng định không quan tâm đến, nhưng cuối cùng cô lại quyết định đi đến chỗ quán cà phê ấy.

- Hóa ra anh cũng có lúc ngồi trầm ngâm một mình như thế này ở quán cà phê cơ đấy. Con người anh cũng đa tính cách thật, lần đầu tiên thấy tôi nhìn thấy anh ngồi quán cà phê như thế này. Nghe thấy giọng của Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm ngẩng đầu lên nhìn rồi mỉm cười:

- Em cũng ở đây à? Tôi không nghĩ hôm nay lại có thể gặp em ở quán cà phê này đấy. Trùng hợp thật.

- Cũng không phải trùng hợp lắm đâu, tại tôi nhìn thấy anh ngồi ở trong quán café, thấy hơi lạ nên mới đến xem thế nào thôi. Chứ không tôi cũng chẳng vào đây làm gì đâu.

- Ừ.

- Lại “ừ”, suốt này nghe anh nói từ này, anh không chán nhưng tôi cũng cảm thấy chán. Đổi câu đi.

Từ Dịch Phàm nghe thấy thế thì bật cười:

- Tôi biết rồi, sẽ đổi.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống đối diện Từ Dịch Phàm, nhìn anh bắt đầu hỏi sang chuyện khác:

- Này, tập đoàn Từ Thị của anh bị bên tập đoàn Kiến Hưng ăn cắp bí mật thương mại sao? Tôi thấy mấy trang tin tức trên mạng đều đưa thông tin này cả. Đúng như vậy thật à?

- Em uống gì không?

Từ Dịch Phàm vừa mới gờ tay lên, lập tức có một nhân viên phục vụ nhanh chóng đi đến.

- Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?

- Em muốn uống gì?

- À, cho tôi một cốc café đặc giống như của anh này, thêm một cốc sữa và một cốc đường nữa nhé.

- Vâng, xin quý khách đợi cho một lát.

Sau đó Phùng Lộ Phi quay sang hỏi lại Từ Dịch Phàm:

- Bị ăn cắp thật à?

- Không.

- Há? Không bị ăn cắp sao? Thế những gì mà các phương tiện truyền thông đưa tin sai à? Thật đúng là, bây giờ chuyện sai như vậy mà cũng đăng được, chắc không sợ bị kiện.

- Cũng không hẳn là sai. Đúng lúc đó nhân viên phục vụ đưa café lên cho Phùng Lộ Phi rồi cũng nhanh chóng rời đi.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Những câu trả lời của anh khiến tôi đau đầu thật. Nói lại đi xem nào.

- Tổng Nhã Nhược và tôi xảy ra một chút xích mích. Cô ta và Tổng giám đốc của Kiến Hưng lại là bạn bè thân thiết. Với lại lúc đó Từ Thị và Kiến Hưng đang tranh nhau khu đất kia. Tổng Nhã Nhược đã lấy giá mà tôi đưa ra và đưa cho Mạc Kiến Huy biết.

- Anh... Từ Dịch Phàm anh có phải là biết hết tất cả mọi chuyện ngay từ đầu không vậy? Nếu như anh biết mọi chuyện ngay từ lúc đầu thì tôi quả thật quá phục anh rồi.

- Đúng là tôi biết hết mọi chuyện ngay từ đầu nên vì thế mà tôi mới cho người báo chuyện này với cảnh sát. Chuyện bị điều tra ra, thế là Kiến Hưng phá sản. À Phùng Lộ Phi, chuyện này cũng nhỏ thôi, tôi không cần em phải tỏ ra ngưỡng mộ tôi như thế đâu.

Phùng Lộ Phi nhún mày:

- Kiến Hưng sẽ phá sản thật sao?

- Vậy em thấy tình hình hiện giờ của Kiến Hưng, không phá sản liệu có được không?

- Ồ, cũng đúng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nói chuyện vui vẻ

Phùng Lộ Phi bỏ thêm 2 thìa sữa vào cốc của mình, rồi nhìn cốc cà phê của Từ Dịch Phàm. Hình như Từ Dịch Phàm gọi cà phê nhưng chưa uống thì phải, cũng chẳng thấy có sữa.

- Anh không uống cà phê à? Gọi cà phê nhưng rốt cuộc là không uống, để cho cà phê nguội ngắt như thế?

Lần này thì lại đến lượt Phùng Lộ Phi giơ tay lên gọi nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ nhanh chóng có mặt.

- Phiên cô mang thêm giúp tôi một tách cà phê nữa, cảm ơn.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, cũng thật sự chẳng hiểu cô đang định làm gì nữa.

Một lúc sau nhân viên phục vụ đi đến, mang tách cà phê mới đặt trước mặt Từ Dịch Phàm rồi mang tách cà phê cũ đi.

Thấy Từ Dịch Phàm cầm cốc cà phê lên đang định uống thì Phùng Lộ Phi lên tiếng hỏi:

- Uống cà phê như anh sao? Cà phê đặc này đắng ngắt chứ có gì ngon đâu mà uống như thế không biết nữa. Lần sau nếu có uống thì anh nhớ cho thêm sữa hoặc đường vào, uống như thế mới cảm nhận được vị đặc biệt của cà phê chứ. Cà phê đặc này ảnh hưởng không tốt đến dạ dày và hệ thần kinh đâu, anh đang tự hủy hoại sức khỏe bản thân mình đây, thật chẳng hiểu anh đang nghĩ gì nữa. Từ nay bỏ cái thói quen ấy đi.

Phùng Lộ Phi lấy cốc cà phê từ tay của Từ Dịch Phàm, cho thêm vào đó 2 thìa sữa rồi khuấy đều lên.

- Uống cà phê sữa đặc biệt hơn cà phê đặc kia nhiều. Cũng chẳng hiểu tại sao mà khi ở nhà tôi thấy anh uống nhiều cà phê đặc thế không biết. Anh không thấy ức chế thần kinh à?

- Tôi không hẳn là người thích uống cà phê cho lắm, nhưng mà tôi quen uống cà phê đặc rồi. Uống nhiều cũng thành quen nên cũng chẳng cho thêm sữa hay đường vào nữa.

- Anh bảo uống nhiều thành quen sao? Một lý do nghe cũng chính đáng thật đấy nhỉ? Nói nghe hay thế?

Từ Dịch Phàm uống chút cà phê đã pha thêm sữa kia. Hương vị mới này cũng thật đặc biệt.

- Anh thấy cà phê khi cho thêm sữa vào có đặc biệt hơn không vậy? Hương vị cũng hơn cà phê đặc?

- Cà phê sữa hay cà phê đặc đều có những hương vị đặc trưng khác nhau, không thể so sánh chúng với nhau được. Em nói cà phê sữa này rất đặc biệt, tôi cũng không phủ nhận. Nhưng em chưa uống cà phê đặc, nếu nhận xét như vậy thì có phải hơi quá hay không?

Phùng Lộ Phi chẳng mấy để tâm, nói:

- Sao anh lại bảo tôi chưa từng uống cà phê đặc chứ? Vì uống rồi nên tôi mới biết vị của nó đắng ngắt. Thế nên từ đây trở đi tôi chuyển sang uống cà phê sữa. Nhiều lúc còn thêm chút đường vào.

- Nếu em đã có nhận xét như vậy thì tôi cũng chẳng có gì để nói. Mỗi người có một ý riêng mà.

- Đây, anh cũng hạn chế uống cà phê đặc đi, hại dạ dày, gây ức chế hệ thần kinh, chẳng tốt gì cả.

- Ừ. Hai người lại im lặng một hồi không nói gì, mãi sau đó Phùng Lộ Phi mới lên tiếng trước:

- À đúng rồi, cuối tuần này hội Lệ Hoa gì đó của mẹ có một bữa tiệc thượng niên đấy, anh đến không?

- Vậy em có đến không?

- Đương nhiên là phải đến rồi, lần trước tôi cũng có nghe mẹ nói rồi, không đến đến không được.

- Nếu em cũng tham gia bữa tiệc ấy thì tôi sẽ sắp xếp công việc để đến đó xem thế nào.

Phùng Lộ Phi bật cười:

- Từ Dịch Phàm, hội Lệ Hoa ấy là do mẹ mở ra từ 10 năm trước, lại bảo anh chưa tham gia lần nào nhé?

- Không phải là chưa tham gia lần nào, tôi cũng có đến đó vài lần rồi. Nhưng em không thấy à, tôi cũng bận lắm chứ, đâu phải là có nhiều thời gian rảnh như em đâu.

- Nếu anh đã bận như vậy thì lần này còn đến làm gì? - Nếu em không đến thì đã đành, nhưng em lại đến thì tôi cũng phải đến thôi. Để người ta thấy em đi một mình, tôi lại bị nói này nói nọ. Mà những lời nói ấy chẳng để nghe chút nào đâu.

Phùng Lộ Phi gật đầu:

- Anh nói cũng phải. Những lời bàn tán chê bai quả thật rất là phiền phức, chẳng ai muốn nghe cả.
- Được rồi, giờ tôi cũng phải về tập đoàn làm việc. Còn em, bây giờ em định đi đâu?
- Tôi hả? Muốn đến trung tâm thương mại mua vài món đồ linh tinh, sau đó đi dạo xung quanh ấy mà.
- Có đi xe đến không?
- Có. Nếu anh bận thì đi đi. Tạm biệt.
- Ừ.

Sau đó Từ Dịch Phàm nhanh chóng rời đi. Phùng Lộ Phi cũng chẳng còn lý do để ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tin tức động trời

Hôm nay Phùng Lộ Phi ăn trưa ở bên ngoài chứ không về Từ gia. Vừa rồi đi mua vài thứ đồ rồi đi dạo xung quanh, lúc xem lại đồng hồ thì thấy cũng đến trưa nên đến một nhà hàng nào đó dùng bữa luôn. Dạo này Trương Uyển Tâm cũng bận quá nên ít khi gặp được.

Sau bữa trưa đơn giản, Phùng Lộ Phi ngồi luôn đó, gọi thêm một cốc sữa, vừa uống vừa đọc tin tức trên mạng.

“SAU 2 THÁNG KẾT HÔN VỚI TIỂU THƯ CỦA TẬP ĐOÀN PHÙNG THỊ, TỪ DỊCH PHẠM ĐÃ NGOẠI TÌNH”

Cái tiêu đề gây sốc kia đập ngay vào mắt Phùng Lộ Phi lên. Cô tròn mắt lên, há hốc miệng:

- Ngoại... ngoại tình... Tên Từ Dịch Phàm này ngoại tình sao? Ôi trời đất, vừa rồi mình còn gặp hắn. Trông cái bản mặt kia mà cũng chơi trò đi ngoại tình sao? Cái tên này...

Lắm bầm như vậy chứ Phùng Lộ Phi cực không thích tin tức này chút nào cả. Ngoại tình! Trước đây Phùng Lộ Phi từng nói, Từ Dịch Phàm có bao nhiêu tình nhân bên ngoài cô cũng chẳng quan tâm, miễn là anh đừng để cô mất mặt là được. Nhưng không ngờ ngày hôm nay, tin tức anh có tình nhân lại lan tràn khắp trên mạng. Phùng Lộ Phi chỉ đọc mỗi tiêu đề thì đã không vui rồi, đọc hết cả bài thì chẳng hiểu sẽ ra sao.

Cô nhanh chóng thanh toán tiền, định đến tòa soạn báo Kinh tế nộp bài, nhưng rút cuộc lại lái xe đến tập đoàn Từ Thị.

.....

Đi vào trong đại sảnh của tập đoàn Từ Thị, Phùng Lộ Phi đến trước mặt cô nhân viên tiếp tân:

- Cho hỏi, Từ Dịch... À, Từ Tổng giám đốc của các cô có ở đây không vậy? Tôi muốn gặp anh ta.
- Vậy xin hỏi quý danh của tiểu thư, cô đã có lịch hẹn trước với Tổng giám đốc chưa ạ?
- Tôi là Phùng Lộ Phi, tôi không có lịch hẹn nào cả.
- Thật sự xin lỗi Phùng tiểu thư, nếu như cô không có lịch hẹn trước thì không thể gặp Tổng giám đốc.
- Vậy à.

Đang định đi thì có người gọi Phùng Lộ Phi:

- Phùng Lộ Phi?

Hóa ra người đó là Triệu Chí Dương.

- Là anh à?
- Ừa, sao em lại đến Từ Thị vậy? Đến gặp Từ Dịch Phàm có phải không? Chà, có vẻ lạ thật.
- Đúng là em muốn gặp Từ Dịch Phàm, nhưng mà nhân viên tiếp tân vừa rồi bảo là không có lịch hẹn trước thì em không thể gặp anh ta được. Thế thì

đánh phải quay về thôi.

- Thế à?

Triệu Chí Dương đến chỗ cô nhân viên tiếp tân, nói:

- Tôi có thể gặp Tổng giám đốc của các cô không?

- Tất nhiên là được ạ.

- Vậy Phùng tiểu thư đây có được không? Cô ấy là người rất quen với Tổng giám đốc đấy.

- Dạ, à vâng.

Triệu Chí Dương quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, nở một nụ cười rất quyến rũ và nói:

- Chúng ta đi lên thôi.

- À, ừ.

Phùng Lộ Phi và Triệu Chí Dương vừa đi khỏi thì có một cô nhân khác đi đến hỏi cô gái tiếp tân:

- Cô gái đó là ai thế? Sao lại đi cùng Triệu Tổng? Trông bọn họ hình như có vẻ thân thiết lắm.

- Không biết nữa, nhưng...

Cô gái tiếp tân liền cảm vội lên tra mạng, tròn mắt lên:

- Này, cô gái vừa rồi rất giống với cô gái trong ảnh chụp, tình nhân bên ngoài của Tổng giám đốc đấy.

- Hả? Cô nói cái gì cơ? Cô gái đó chính là tình nhân của Tổng giám đốc sao? Không phải chứ?

- Thì ban đầu gặp cô ta, tôi cũng thấy có chút quen quen, bây giờ thì nhớ ra rồi. Không ngờ lại là vậy.

Cô gái kia lắc đầu:

- Khiếp, không ngờ tình nhân như cô ta lại có thể trơ mặt đến đây gặp Tổng giám đốc cơ đấy. Trông cũng xinh đẹp thật đấy nhưng không ngờ lại là tiểu tam. Thế giới đảo ngược rồi.

- Nhưng mà, tình nhân của Tổng giám đốc quen với cả Triệu Tổng sao? Cũng lạ nhỉ?

- Này, hay cô gái tên Phùng Lộ Phi kia cũng có quan hệ... quan hệ gì đó với Triệu Tổng?

- Hả? Có quan hệ với cả Triệu Tổng nữa sao? Haizzz... Tiểu tam bây giờ mặt cũng dày thật đấy.

- Mà thôi, chuyện này nói sau đi, mau đi làm thôi.

- Ừ.

Họ giải tán, tiếp tục đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ngượng

Triệu Chí Dương và Phùng Lộ Phi đi thẳng vào phòng làm việc của Từ Dịch Phàm. Thấy vậy Từ Dịch Phàm hỏi:

- Phùng Lộ Phi, em đến đây làm gì? Trông mặt em kia, không phải tôi chọc giận em rồi đấy chứ?

Nghe câu hỏi này của Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi bỗng nghĩ lại xem mình đến đây làm gì. À, phải, chuyện Từ Dịch Phàm ngoại tình và những tin tức vừa xuất hiện trên mạng.

- À, tôi đến đây gặp anh để hỏi vài chuyện ấy mà. Cũng chẳng phải quan trọng lắm. Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Triệu Chí Dương, cũng không nghĩ là hôm nay anh ta đến đây.

- Thế còn cậu, Triệu Chí Dương? Cậu lại đến đây làm gì hả? Không lo chuyện của khu đất 707 kia à?

- Lo xong rồi, mình làm việc thì nhanh gọn lắm. Chỉ là mình cũng có vài chuyện không quan trọng lắm cũng muốn hỏi cậu thôi. Nào ngồi ở dưới đại sảnh lại gặp được Lộ Phi.

- Được rồi, em có chuyện gì thì nói đi. Hôm nay tôi hơi bận nên không có nhiều thời gian cho em đâu.

Phùng Lộ Phi áp úng, mãi mới nói ra được:

- Thật ra thì... thật ra... Tôi cũng chẳng nhớ là tôi có nói những lời này với anh chưa, nhưng mà Từ Dịch Phàm này, nếu anh có muốn ngoại tình thì im lặng một chút được không? Làm gì mà phải đưa lên các trang báo như thế chứ? Thật mất mặt quá.

- Cái gì? Ngoại tình?

Triệu Chí Dương nghe thấy thì hét ầm lên, tin tức này quả khiến cho anh ta quá kinh ngạc.

- Này Từ Dịch Phàm, cậu cũng ngoại tình cơ à? Mình tưởng cậu chỉ có một tình nhân là Tống Nhã Nhược thôi, hóa ra... Mau nói đi xem nào, ai là tình nhân mới của cậu thế?

Ánh mắt của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi đổ dồn về hướng của Triệu Chí Dương. Thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương bèn chữa lời:

- À quên, mình nói nhầm, cậu không có tình nhân nào cả.

Từ Dịch Phàm lúc này mới lên tiếng:

- Em bảo rằng tôi có tình nhân bên ngoài, và hiện nay các báo đều đang đưa tin này sao?

- Phải. Anh bảo tôi đừng có làm mất mặt anh, tôi cũng chẳng làm gì quá. Bây giờ thì anh làm mất mặt tôi rồi. Anh nói xem Từ Dịch Phàm, anh bảo tôi về sau ra đường biết nhìn mặt ai?

- Em lại đây.

- Hà?

- Em lại đây.

Phùng Lộ Phi tiến gần đến chỗ bàn làm việc của Từ Dịch Phàm. Anh xoay chiếc laptop về hướng cô rồi nói:

- Phùng Lộ Phi, không phải là em chưa đọc kỹ những tin tức ở trên mạng đã vội chạy đến đây hỏi tôi tôi đây chứ? Bây giờ em đọc lại xem, xem người mà tôi ngoại tình giống ai.

Gương mặt của Phùng Lộ Phi trở nên nhẵn nhọt hơn bao giờ hết. Lại còn bảo cô xem lại, Từ Dịch Phàm đúng là không biết ngượng là gì nữa rồi. Mặt còn đỏ hơn cả thớt.

- Cái gì đây?

Phùng Lộ Phi kinh ngạc lên tiếng. Bây giờ cô mới để ý đến bức hình chụp Từ Dịch Phàm với tình nhân.

- Em thấy cô tình nhân này của tôi giống ai không?

Phùng Lộ Phi cười khò nhìn Từ Dịch Phàm. Cô gái tình nhân của Từ Dịch Phàm trong hình không phải là Phùng Lộ Phi cô hay sao? Người và khung cảnh... hình như là mới chụp sáng nay thì phải, lúc Phùng Lộ Phi gặp Từ Dịch Phàm ở trong quán cà phê. Bên dưới hình lại còn đề thêm chú thích "Từ Dịch Phàm và tình nhân" nữa chứ.

Triệu Chí Dương cũng tiến lại gần xem:

- Lộ Phi à, cô tình nhân mới này của Dịch Phàm quả thật trông giống em thật đấy, càng nhìn càng giống. Cả bộ đồ mà cô ta mặc cũng giống hệt em luôn.

Phùng Lộ Phi nhìn lại bộ đồ, ngượng đến mức cúi đầu xuống.

- Thế nào, bây giờ em đã biết cô gái tình nhân mà tôi gặp ở quán cà phê sáng nay là ai chưa? – Từ Dịch Phàm hỏi.

- Biết rồi. – Phùng Lộ Phi trả lời nhưng vẫn cúi đầu xuống, không có ý ngẩng lên.

- Bây giờ còn muốn hỏi tôi nữa không?

Phùng Lộ Phi lắc đầu.

- Thế em có thể yên tâm được chưa? Còn chuyện gì muốn hỏi hay tra vấn tôi nữa không?

- Không còn.

- Xong rồi chứ?

- Xong rồi.

Phùng Lộ Phi chỉ có thể trả lời ngắn gọn. Cô tự nhủ, những tin tức như thế này, lần sau phải đọc kỹ hơn mới được. Nhưng dù có thể nào đi chăng nữa thì hôm nay cũng thật mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cô ấy là vợ tôi

Lúc này, trợ lý Trương của Từ Dịch Phàm gõ cửa rồi đi vào trong. Từ Dịch Phàm thấy vậy thì hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Tổng giám đốc, bên dưới có rất nhiều nhà báo phóng viên muốn gặp anh để phỏng vấn về tin tức của anh hôm nay ở trên báo. Phóng viên quá đông nên bảo vệ khó có thể ngăn cản họ được.

- Chà Dịch Phàm, tin tức cậu ngoại tình lan nhanh thật đấy. Có muốn xuống xem bọn họ hỏi gì không?

Triệu Chí Dương nói xen vào, còn Từ Dịch Phàm thì chẳng hề quan tâm đến anh ta.

- Trợ lý Trương, gọi thêm vệ sĩ đến đây đi. Phải ngăn bằng được đám phóng viên đó lại cho tôi.

- Vâng ạ.

- Đi làm việc đi.

Trợ lý Trương nhanh chóng ra ngoài làm việc.

- Được rồi, cũng phải nói cho đám nhà báo, phóng viên ở bên dưới kia biết một số chuyện rồi.

- Anh muốn nói chuyện gì? – Phùng Lộ Phi thấy vậy, không hiểu bèn hỏi Từ Dịch Phàm.

- Chuyện cần phải biết.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Phùng Lộ Phi vẫn nhìn Từ Dịch Phàm, lời nói của anh lúc nào cũng úp úp mở mở, thật sự rất khó hiểu.

Từ Dịch Phàm đứng dậy, lại gần chỗ Phùng Lộ Phi, nắm lấy tay cô và kéo cô đi ra ngoài.

Triệu Chí Dương lúc này đứng như trời trồng, tròn mắt lên nhìn cặp vợ chồng nào đó mới rời đi:

- Cái gì thế này? Bọn họ cứ thế mà đi sao? Coi Triệu Chí Dương này như không khí hả?

.....

Từ Dịch Phàm vẫn nắm tay Phùng Lộ Phi cho đến khi xuống đại sảnh trong ánh mắt kinh ngạc của những nhân viên Từ Thị. Phùng Lộ Phi cũng không bỏ tay anh ra.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhân viên của Từ Thị không thể không khâm phục Tổng giám đốc của bọn họ. Công khai ngoại tình cơ đấy. Không lẽ là Tổng giám đốc thật sự muốn ly hôn với Từ Thiếu phu nhân sao? Họ mới kết hôn có 2 tháng.

Thấy Từ Dịch Phàm nắm tay Phùng Lộ Phi đi đến, phóng viên, nhà báo thi nhau chụp ảnh. Những vệ sĩ vừa mới được huy động tới cũng nhanh chóng ngăn cản đám phóng viên kia, dọn đường cho Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi đi.

- Từ Tổng giám đốc, xin hỏi vị tiểu thư bên cạnh anh là ai vậy? – Một phóng viên hỏi.
- Đây không phải là cô gái bị nghi là tình nhân của anh sao? – Lại thêm một câu hỏi nữa.
- Từ tiên sinh, anh công khai đi cùng với tình nhân như vậy, có phải là muốn ly hôn với vợ không? – Người khác lên tiếng.

Phùng Lộ Phi nhìn xung quanh. Quả thật có rất nhiều phóng viên đến. Cô vốn là vợ của Từ Dịch Phàm, chỉ vì một bức ảnh có liên quan mà bị đẩy xuống làm tình nhân thế này đây.

- Mong Tổng giám đốc Từ hãy phát biểu vài lời.

Từ Dịch Phàm vẫn nắm tay Phùng Lộ Phi đứng trước mọi người. Lúc này anh mới lên tiếng nói:

- Hôm nay tôi muốn giới thiệu với các vị. Cô gái đứng bên cạnh tôi đây chính là Phùng Lộ Phi, con gái thứ 3 của Chủ tịch tập đoàn Phùng Thị... và cũng là vợ của Từ Dịch Phàm tôi.

Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm. Còn Từ Dịch Phàm cũng quay sang nhìn cô và mỉm cười.

Những người đứng đó nghe thấy tuyên bố này của Từ Dịch Phàm thì hết sức kinh ngạc. Cô gái mà Từ Dịch Phàm gặp sáng nay không phải tình nhân của anh, mà là vợ anh.

- Xin tránh đường.

Vệ sĩ ngăn cản các phóng viên, giúp Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi lên xe. Lái xe Trần cũng đã đợi sẵn ở đó.

.....

Trên xe ô tô.

- Em hài lòng rồi chứ? – Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi một câu không đầu không đuôi.
- Hài lòng cái gì?
- Bây giờ thì tất cả mọi người đã biết em là vợ của Từ Dịch Phàm tôi rồi, sẽ chẳng ai nghi em là tình nhân nữa đâu.

Phùng Lộ Phi thở dài:

- Có gì đâu chứ. Bây giờ thì mọi người biết thân phận của tôi rồi, về sau càng phiền phức hơn.
- Em thấy như vậy hả?
- Chứ còn gì nữa.

Xe vẫn tiếp tục đi. Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi cũng chẳng nói thêm gì với nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Buổi tiệc lớn (1)

Kể từ sau khi Từ Dịch Phàm tuyên bố chuyện Phùng Lộ Phi chính là vợ của anh thì tên tuổi cô càng ngày càng “hot” hơn. Tuy được giải oan vụ “tình nhân”, nhưng từ đó trở đi lúc nào cũng bị đám phóng viên nhà báo làm phiền. Phùng Lộ Phi cũng chán nản đến mức chẳng muốn ra khỏi nhà nữa, để tránh gặp chuyện phiền phức không đáng có.

Lần trước lúc đến tòa soạn báo Kinh tế nộp bài, ai ai cũng nhìn Phùng Lộ Phi như nhìn người ngoài hành tinh vậy. Nhưng sau đó họ lại xúm lại hỏi Phùng Lộ Phi những câu như “Cô là vợ của Từ Dịch Phàm thật à?”, “Từ Dịch Phàm là chồng cô thật sao?”,... hay đại loại những câu gần như thế. Họ cũng giải được nghi vấn vì sao Từ Dịch Phàm lại đồng ý trả lời phỏng vấn của Phùng Lộ Phi dễ dàng như vậy, tận những hai lần liền. Lý do duy nhất được đưa ra, Phùng Lộ Phi chính là vợ của Từ Dịch Phàm.

Không chịu được những câu hỏi ấy, Phùng Lộ Phi vội chạy đi gặp biên tập Lâm rồi chạy mất dạng luôn.

Khi đến gặp Trương Uyển Tâm thì cả buổi cô ấy chỉ ngồi cười, bảo Phùng Lộ Phi nay đã trở thành người nổi tiếng rồi, còn nổi hơn những minh tinh màn bạc hiện nay nữa. Còn khi gặp Hoắc Tử Minh, anh cũng chẳng nhắc gì đến chuyện này. Phùng Lộ Phi và Hoắc Tử Minh cũng chỉ nói những chuyện đời thường và những chuyện có liên quan thôi.

.....

Hôm nay là bữa tiệc gặp mặt thường niên của những người trong giai cấp thượng lưu, nói chính xác là hội Lệ Hoa do mẹ chồng của Phùng Lộ Phi thành lập. Mặc dù cũng được coi là một sự kiện khá quan trọng nhưng Phùng Lộ Phi cũng chẳng để tâm lắm. Cô ăn trưa xong thì về thẳng phòng, leo lên giường ngủ chẳng biết trời đất gì nữa.

Từ Dịch Phàm vừa vào phòng thì thấy Phùng Lộ Phi vẫn đang ngủ. Anh đứng bên gọi cô. - Lộ Phi... Phùng Lộ Phi...

- Cái gì thế? Phiên chết đi được, tránh ra cho người ta ngủ. Đập cho một trận bây giờ.

Phùng Lộ Phi trở người, nói bằng giọng ngái ngủ.

- “Đập cho một trận?” Phùng Lộ Phi, em dậy đi. Tôi muốn xem em đập tôi một trận sẽ như thế nào.

- Đi ra.

- Phùng Lộ Phi... Dậy đi....

Từ Dịch Phàm hét to. Phùng Lộ Phi giật mình ngồi bật dậy. Cô tròn mắt lên nhìn Từ Dịch Phàm, giọng tức giận:

- Từ Dịch Phàm, anh đang làm cái gì thế hả? Anh không thấy là em đang ngủ hay sao?

- Em có biết hôm nay là ngày gì không mà vẫn còn nằm ngủ ngon lành được như thế hả? - Ngày gì cũng mặc kệ. Bây giờ em phải đi ngủ đã, cả đêm qua em viết bài nên mất ngủ.

Phùng Lộ Phi lại nằm xuống giường, kéo chăn lên đến ngang eo, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

- Em thử ngủ nữa xem.

Cô quay sang nhìn Từ Dịch Phàm:

- Ở kia, em ngủ thì làm sao hả? Anh có cần phải nói những lời uy hiếp như vậy không?

- Tôi hỏi lại em một lần nữa Phùng Lộ Phi, em còn nhớ hôm nay là ngày gì không vậy? Phùng Lộ Phi nhú mày, nghĩ đi nghĩ lại. Cô thật sự nghĩ không ra hôm nay là ngày gì nữa.

- Hôm nay là ngày gì nhỉ? Từ Dịch Phàm, anh nói thử xem, rốt cuộc hôm nay là ngày gì?

- Trí nhớ em cũng chán thật đấy. Hôm nay là kỷ niệm 10 năm ngày thành lập hội Lệ Hoa của mẹ đấy. Bây giờ đã 4 giờ 30 chiều rồi, em còn không mau dậy chuẩn bị đi.

Phùng Lộ Phi lại ngồi bật dậy lần nữa, nhanh chóng xuống giường lên, cuống quýt đi tìm đồ:

- Sao anh không nói với em sớm hơn?

- Tôi gọi em dậy nhưng em vẫn cứ ngủ, còn dọa sẽ đập cho tôi một trận còn gì nữa. Em định đập tôi kiểu gì?

- Gì chứ, nếu như anh mà là em, đang ngủ ngon thì bị ai đó phá hỏng giấc ngủ. Lúc đấy thì anh cũng tức giận như em thôi, có gì lạ đâu chứ. Anh coi như chưa nghe thấy câu đấy của em đi.

Từ Dịch Phàm tiến lại gần chiếc sofa, cầm bộ đồ dạ hội màu tím óng ánh lên đưa cho Phùng Lộ Phi:

- Bộ đồ em cần đây, mau cầm lấy đi thay nhanh lên rồi còn đi, không lại muộn bây giờ.

- Em biết rồi.

Phùng Lộ Phi cầm lấy bộ đồ và mấy thứ có liên quan chạy nhanh vào phòng tắm, mãi lâu sau mới trở ra.

Còn Từ Dịch Phàm chỉ nhìn Phùng Lộ Phi, mỉm cười rồi lắc đầu. Sau đó anh đi xuống phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Buổi tiệc lớn (2)

Xe vừa mới dừng trước cửa khách sạn thì lái xe Trần vội đi xuống, mở cửa cho Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi.

Ngồi bên trong nhìn ra, Phùng Lộ Phi thấy xung quanh toàn là đám phóng viên ký giả. Đứng ngay trước cửa khách sạn là hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen. Cũng hoành tráng thật. Phùng Lộ Phi khoác tay Từ Dịch Phàm đi vào. Hôm nay trông cô cực kỳ nổi bật. Bộ váy quây màu tím óng ánh được làm riêng, bộ đồ trang sức bằng kim cương trắng do mẹ chồng tặng cũng được làm riêng nốt. Mái tóc uốn được vén sang bên trái. gương mặt xinh đẹp cùng thân hình có thể nói là hoàn hảo thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Hôm nay có vẻ rất náo nhiệt, còn hoành tráng hơn cả tổ chức liên hoan phim nữa. Phùng Lộ Phi cùng Từ Dịch Phàm đi vào trong, cô thấy hơi lạ vì hai hàng vệ sĩ tự nhiên lại cúi chào. Trước khi cô và Từ Dịch Phàm xuống xe, cũng có vài vị khách đi vào. Nhưng đám vệ sĩ lại không cúi đầu chào. Trông có vẻ phân biệt đối xử quá nhỉ? - Này Từ Dịch Phàm, sao hai hàng vệ sĩ kia lại cúi chào chúng ta mà những người khác thì không vậy?

- Vậy em nghĩ người tổ chức bữa tiệc hôm nay là ai? – Từ Dịch Phàm nhìn thẳng về phía trước.

- Mẹ.

- Còn tôi và bà ấy có quan hệ gì?

Lúc này Từ Dịch Phàm mới quay sang nhìn Phùng Lộ Phi. Phùng Lộ Phi thấy vậy thì bĩu môi.

- Anh muốn nói họ nể mặt anh thì nói thẳng ra luôn đi, lại còn chơi trò vòng vo nữa.

- Không phải là họ nể mặt tôi, mà đây là một sự tôn trọng bắt buộc phải có. Em đừng có nhầm lẫn từ ngữ như thế.

- Tôn trọng bắt buộc phải có cơ đấy.

Hai người sau đó cũng nhanh chóng đi vào thang máy, đi thẳng lên hội trường chính nơi tổ chức bữa tiệc.

.....

Hội trường bữa tiệc.

Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm vừa bước vào thì mọi ánh nhìn đều tập trung hết về phía bọn họ. Phùng Lộ Phi thì mỉm cười thay cho những lời chào hỏi, trong khi đó Từ Dịch Phàm vẫn bình thản như vậy, khuôn mặt cũng không có gì quá lạnh lùng.

- Mẹ!

Cô và Từ Dịch Phàm bước đến trước mặt của Từ phu nhân. Phùng Lộ Phi là người lên tiếng trước.

- Ủ, hai con đến rồi đấy à?

- Vâng.

- Lộ Phi à, trông con thật sự rất đẹp đấy. Bộ đồ trang sức này cũng rất hợp với con. Hôm nay con nổi bật nhất ở đây rồi.

- Con cảm ơn mẹ.

Từ phu nhân quay sang nói với Từ Dịch Phàm:

- Bố con đang nói chuyện với vài người bạn bên kia kia, nếu con muốn gặp ông ấy thì qua đó đi. Còn mẹ với Lộ Phi cũng có chuyện riêng nên tốt nhất con đừng làm phiền.

- Vậy thì con đi.

Từ Dịch Phàm cũng đi đến chỗ Từ lão gia, còn Phùng Lộ Phi thì đi cùng với Từ phu nhân.

- Lộ Phi, đây là Triệu phu nhân, chắc con vẫn còn nhớ, bà ấy cũng đến hôn lễ của con đấy.

- Rất vui được gặp lại Triệu phu nhân ạ.

- Ủ. Từ hôm đám cưới của cháu và Dịch Phàm, chúng ta cũng không có cơ hội gặp lại.

- Vâng

Về sau Phùng Lộ Phi mới biết, Triệu phu nhân này hóa ra là mẹ của Triệu Chí Dương, Tổng giám đốc công ty Tài chính Đông Viễn, cũng là bạn thân của Từ Dịch Phàm.

Sau đó Từ phu nhân cũng đưa Phùng Lộ Phi đi gặp vài vị phu nhân nữa, như là Lý phu nhân, Hoàng phu nhân, Dương phu nhân, Từ phu nhân đều nói mấy vị phu nhân đó hôm lễ cưới của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm có đến cả. Nhưng rốt cuộc là nhiều quá đến nỗi Phùng Lộ Phi cũng chẳng nhận ra nổi ai cả. Cô cũng chỉ đơn giản nói vài câu giao tiếp với họ thôi.

- Bà thông gia, bà đến rồi à?

Từ phu nhân sau khi thấy Phùng phu nhân đến thì rất vui vẻ chào hỏi. Phùng phu nhân đến cùng với Phùng Hiểu Nguyệt.

- Chào bà, hôm nay có chút việc nên tôi đến trễ một chút. Bà thông gia không trách đấy chứ?

- Đâu có đâu, có gì mà trách chứ.

Phùng Lộ Phi mím môi:

- Mẹ, chị hai.

- Lộ Phi, mẹ nhớ con quá.

Lâm phu nhân hồ hởi lên tiếng rồi lại gần Phùng Lộ Phi. Trong khi đó Phùng Hiểu Nguyệt chẳng thềm nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Buổi tiệc lớn (3)

Bữa tiệc lớn này của hội Lệ Hoa hôm nay cũng có khiêu vũ. Từ Dịch Phàm kéo Phùng Lộ Phi đi khiêu vũ cùng anh.

Vừa rồi lúc gặp lại mẹ đẻ và chị gái Phùng Hiểu Nguyệt, Phùng Lộ Phi vẫn thấy có chút gì đó bối rối. Không khác gì dự đoán trước đó của Phùng Lộ Phi, quả nhiên Phùng Hiểu Nguyệt chẳng thềm để tâm đến cô.

Sau vài câu nói có phần “lạnh nhạt” với mẹ đẻ, Phùng Lộ Phi cùng Từ phu nhân tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, nhà báo. Phùng Lộ Phi cũng chỉ nói vài câu đơn giản, còn lại toàn là Từ phu nhân nói hết. Sau đó bà cáo lui, lên sân khấu phát biểu.

- Em không thể bình thường một chút được à? Em nói là em biết khiêu vũ, nhưng sao mà chán thế? – Từ Dịch Phàm thấy Phùng Lộ Phi suy nghĩ đi đâu đó bèn lên tiếng nói.

- Đúng là em biết khiêu vũ, nhưng mà em chỉ học khiêu vũ có 1 tháng thôi. Đã được chưa?

- Một tháng? Thảo nào mà người em cứ cứng đờ lại như vậy, mỗi bước đều không chuẩn xác.

Phùng Lộ Phi nghe vậy thì bĩu môi. Từ Dịch Phàm nhìn thấy cô như thế thì mỉm cười. Anh lại tiếp tục nói:

- Tôi nhìn thấy rồi.

- Nhìn thấy cái gì? Phùng Lộ Phi ngẩng đầu nhìn Từ Dịch Phàm. Anh đúng là thích nói những câu không đầu không đuôi, làm cho người nghe như Phùng Lộ Phi chẳng hiểu gì cả, thậm chí còn gây ra hiểu lầm.

- Tôi nhìn thấy cảnh em gặp mặt mẹ đẻ cùng với chị gái em rồi. Chẳng tự nhiên chút nào cả.

- Nhìn thấy hết rồi à?

- Ủ, không xót một chi tiết nào đâu.

- Chắc anh cũng hiểu hết rồi nhỉ? Nhìn thấy cảnh tượng như vậy hôm về nhà em, ai mà chẳng hiểu rõ.

Trong khi gương mặt của Phùng Lộ Phi không vui thì Từ Dịch Phàm lại vẫn cứ mỉm cười nói:

- Em có thể tự giải tỏa những chuyện khúc mắc trong lòng không? Nếu muốn thì tôi có thể giúp đấy.

Phùng Lộ Phi cười đều:

- Thôi đi Từ Dịch Phàm, anh thì giúp em được gì cơ chứ? Đừng có phá bình là được rồi.
- Em không tin tưởng tôi à?
- Tin tưởng? Không phải cái gì cũng có thể tin tưởng được đâu. Còn phải xem nó là gì nữa.

Tay trái của Từ Dịch Phàm đang ôm eo của Phùng Lộ Phi. Anh mạnh tay một chút, Phùng Lộ Phi suýt nữa thì ngã hẳn vào người Từ Dịch Phàm. Khoảng cách của hai người càng gần hơn.

- Em nhảy chán quá.
- Ủ. Nhưng mà lần sau anh muốn mạnh tay thì cũng nên nhắc cho em một tiếng trước đã.
- Có chuyện gì thì cứ nói ra đi. Tôi nghĩ là tôi có thể giúp được em đấy. Không thử tin một lần được à?

Phùng Lộ Phi im lặng một hồi rồi nói:

- Anh có biết tính cách của Hiểu Nguyệt không?
- Không biết. Tính cách của em thì tôi còn biết, chứ cô ta thì ngoài tên ra tôi chẳng biết cái gì.
- Từ nhỏ, em và Hiểu Nguyệt rất thân thiết với nhau. Nhiều người nhận xét, tính cách của Hiểu Nguyệt có phần đanh đá, lại hơi chảnh nữa còn em thì ngược lại với chị ấy. Anh cũng biết đấy, khi còn nhỏ tuổi bao giờ cũng suy nghĩ mọi chuyện rất đơn giản mà.

Từ Dịch Phàm trầm lặng nhìn Phùng Lộ Phi.

- Nhưng đến khi trưởng thành, em và Hiểu Nguyệt đều có con đường của riêng mình, mỗi người đi một hướng khác nhau. Trong khi em có mỗi một người bạn trai là Từ Minh thì Hiểu Nguyệt lại có đến cả chục người. Nhưng mà, đám người đó toàn là một lũ lợi dụng. Có một lần em đến gặp Hiểu Nguyệt thì gặp bạn trai của chị ấy. Thế là sau vài ngày, Hiểu Nguyệt và bạn trai chia tay. Lý do là vì người bạn trai đó của chị ấy thích em.

Phùng Lộ Phi cười, một nụ cười buồn bã.

- Và cứ như thế, dần dần giữa em và Hiểu Nguyệt bắt đầu có những hiểu lầm và khoảng cách giữa chúng em cũng xa dần đi. Hiểu Nguyệt luôn cho rằng em cướp bạn trai của chị ấy. Bọn em không bằng mặt cũng chẳng bằng lòng đã 8 năm nay rồi, cứ gặp thì y như rằng cãi nhau. Nhưng anh biết sự việc này lên đến đỉnh điểm là khi nào không hả?
- Lại còn đỉnh điểm nữa sao? Nghe thì cũng có vẻ rất thú vị đấy. Em thử kể đi xem nào.
- Đúng là rất thú vị. Hiểu lầm của em và Hiểu Nguyệt càng lớn hơn khi em kết hôn với anh, Từ Dịch Phàm.

Phùng Lộ Phi không cười cũng chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn Từ Dịch Phàm. Còn anh vẫn mỉm cười như vậy. Một tay ôm chặt eo, một tay nắm chặt tay của Phùng Lộ Phi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Say xỉn

Từ Dịch Phàm lên tiếng:

- Hóa ra, những lời mà em mắng chửi tôi tối hôm đó không phải là chỉ thuận miệng nói ra. Có vẻ lỗi cũng nằm ở tôi. Cũng vì tôi mà mối quan hệ của hai chị em em đã xấu lại càng xấu hơn.

Phùng Lộ Phi lại mỉm môi nói:

- Phải, tất cả lỗi cũng là do anh đấy. Hiểu Nguyệt cũng yêu anh, nhưng người anh lại kết hôn là em. Một người có chút cao ngạo như chị ấy thì làm sao chịu được? Em gái của mình kết hôn với người mình yêu? Đến bản thân em còn chịu không nổi.

Lúc này, bản nhạc kết thúc. Phùng Lộ Phi cũng bỏ tay Từ Dịch Phàm ra, đi đến chỗ khác.

.....

Trên xe ô tô.

- Từ Dịch Phàm, anh có muốn uống rượu không? Nghe nói tử lượng của anh rất tốt. Mà rượu đâu hả? Mau mang rượu ra đây đi, em muốn uống rượu, muốn uống rượu...

- Em im lặng một chút đi. Đừng có ồn ào như thế nữa. Thật sự đúng là... đúng là... Đáng lý tôi nên theo dõi em, không cho em uống rượu mới phải. Tử lượng đã kém lại còn uống lắm.

Nhìn Phùng Lộ Phi cứ khoa chân múa tay như thế, Từ Dịch Phàm cũng chẳng còn gì để nói.

Vừa rồi sau khi khiêu vũ xong, Phùng Lộ Phi bèn đi cầm mấy ly rượu để uống. Mới không để ý có một chút thôi mà Phùng Lộ Phi đã say mềm ra rồi, chân đứng không vững nữa. Kết quả là Từ Dịch Phàm phải bế Phùng Lộ Phi ra xe ô tô và về bằng cửa sau.

- Thiếu gia, có nên... - Lái xe Trần lên tiếng hỏi.

- Anh cứ lái xe của anh đi.

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, cô đang tựa đầu vào vai anh, nói những điều linh tinh:

- Từ Dịch Phàm, anh có thấy số em xui xẻo không?

- Từ Dịch Phàm, sao em lại như vậy nhỉ?

- Từ Dịch Phàm, sao anh không mang rượu đến đây. Rượu hôm nay ngon quá, rượu gì thế nhỉ?

Rồi cô lại gơ tay ra trước mặt anh. Thấy Phùng Lộ Phi có biểu hiện lạ, Từ Dịch Phàm hỏi:

- Này Phùng Lộ Phi, em sao thế?

“Phụt”

Từ Dịch Phàm tròn mắt lên nhìn Phùng Lộ Phi. Cô đã nôn hết vào quần áo của anh rồi.

- Thiếu gia...

- Cứ lái xe về biệt thự đi.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm không còn lời nào để nói nữa. Phùng Lộ Phi nhìn thấy anh thì cười, sau đó dựa vào cửa kính ngủ tiếp.

.....

Biệt thự.

Từ Dịch Phàm bế Phùng Lộ Phi lên tận trên phòng và đặt cô lên trên giường. Anh quay sang nói với thím Vương:

- Thím thay đồ ra cho cô ấy rồi lau người luôn cho cô ấy đi. Rồi sau đó pha cho cô ấy canh giải rượu. Thím cũng xịt luôn một ít nước hoa vào trong này luôn đi, mùi khó chịu quá. Loại nào mùi dịu thôi, đừng nặng mùi quá không đêm lại không ngủ được.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi một hồi rồi trở về phòng đi tắm. Cô đã nôn hết vào người anh rồi.

.....

Lúc Từ Dịch Phàm tắm xong và quay trở lại phòng của Phùng Lộ Phi thì cũng đã hơn 11 giờ đêm rồi. Thím Vương cũng đã làm xong mọi chuyện và đi ra ngoài. Trong căn phòng chỉ còn lại ánh đèn ngủ mờ ảo. Nhìn Phùng Lộ Phi lúc này, có lẽ cô đang ngủ rất ngon.

Cái tướng ngủ của Phùng Lộ Phi cũng không phải dễ nhìn gì. Cô đạp chân ra, còn gác chân lên chân nữa. Nếu cứ như thế này thì đêm nay Phùng Lộ Phi chắc chắn sẽ chết lạnh.

Phùng Lộ Phi lúc này tuy ngủ nhưng vẫn hơi nhú mảy. Từ Dịch Phàm cũng chẳng hiểu tại sao cô nhú mảy nữa, ngay cả lúc ngủ thế này. Thấy gối của Phùng Lộ Phi kê cao quá, Từ Dịch Phàm sợ cô sáng hôm sau dậy sẽ đau cổ nên đỡ đầu cô rồi bỏ một chiếc gối ra.

Khi chưa kịp bỏ tay ra thì Phùng Lộ Phi đã xoay đầu về hướng cánh tay của Từ Dịch Phàm, khiến anh không thể nào rút tay ra được nữa. Nếu rút tay ra,

chỉ sợ Phùng Lộ Phi sẽ tỉnh lại.

Nhìn đi nhìn lại, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nhìn Phùng Lộ Phi, cuối cùng Từ Dịch Phàm nhẹ nhàng nằm xuống, mặt đối diện với cô. Lúc này Từ Dịch Phàm mới thấy rõ, Phùng Lộ Phi không còn nhũn mỳ nữa rồi. Anh cũng nhẹ nhàng kéo chăn lên, cố gắng đắp cẩn thận cho Phùng Lộ Phi. Sau đó Từ Dịch Phàm cũng từ từ nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Suy nghĩ lung tung

Sáng hôm sau.

Chưa mở mắt nhưng Phùng Lộ Phi đã cảm thấy rất đau đầu, lại còn thấy hơi mơ hồ nữa chứ. Rốt cuộc là cô đã làm những gì để rồi đau đầu như búa bổ thế này không biết.

Từ từ mở mắt ra, Phùng Lộ Phi thấy đối diện với mình là gương mặt của Từ Dịch Phàm. Trông điển trai thật đấy, có vẻ như là anh vẫn đang ngủ. Phùng Lộ Phi một hồi sau mới tròn tròn mắt nhìn đi nhìn lại, kinh ngạc quá độ, hết ằm lên với âm lượng cực đại:

- Á.....

Sau đó Phùng Lộ Phi dùng hết sức lực của mình, hai chân đá Từ Dịch Phàm ngã ngay xuống đất, còn hai tay thì cố gắng kéo chăn lên, che hết toàn bộ cơ thể của mình.

- Thiếu phu nhân... Có chuyện gì xảy ra thế ạ? Cô không sao chứ ạ? Cô... Thiếu gia...

Thím Vương ở gần đó, sau khi nghe thấy tiếng hét của Phùng Lộ Phi thì vội vàng chạy tới. Thím Vương nhìn Phùng Lộ Phi đang ngồi trên giường và cũng nhìn Từ Dịch Phàm đang ở dưới đất.

Từ Dịch Phàm đứng dậy, nói:

- Thím Vương, không có chuyện gì cả đâu. Cô ấy bị phá rối giấc ngủ nên mới hét lên. Thím đi làm việc của thím đi.

- Vâng.

Thím Vương lại nhìn Phùng Lộ Phi rồi cũng đi ra ngoài ngay, nhân tiện cũng đóng cửa lại.

- Em làm cái gì mà hét ầm lên như thế hả? Có biết là sẽ khiến cho người khác hiểu lầm hay không? Với lại tôi đã làm cái gì mà em đá tôi xuống giường thế hả? Thật đúng là...

Nghe Từ Dịch Phàm nói vậy, Phùng Lộ Phi ấp a ấp úng, chỉ tay vào anh, nói không nổi một câu:

- Anh... anh sao... sao lại nằm trên giường của em? Không lẽ là đêm qua... đêm qua...

Từ Dịch Phàm ngán ngẩm thở dài. Phùng Lộ Phi chắc vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn nên mới nói lung tung như thế. Anh tiến lại gần, ngồi xuống mép giường, mặt đối mặt với Phùng Lộ Phi:

- Phùng Lộ Phi, em đúng là theo nghề viết báo có khác, trí tưởng tượng đúng là cũng phong phú hơn những người bình thường. Em xem xem tôi đã làm gì em nào. Thử xem đi.

- Cái này...

Phùng Lộ Phi nhìn ngó lại bản thân rồi lại nhìn mọi thứ xung quanh. Bộ đồ cô đang mặc cũng chẳng có gì xộc xệch lắm, cảnh ở trong phòng này cũng không giống với những cảnh gì đó trong tiểu thuyết hay miêu tả. Hình như là không có gì cả.

- Em đã tỉnh ngủ chưa vậy? - Từ Dịch Phàm này, hình như em bị mất trí nhớ ngắn hạn rồi thì phải. Em nhớ hôm qua có đến bữa tiệc tại hội Lệ Hoa của mẹ, sau đó thì chẳng nhớ gì nữa cả. Anh biết hôm qua em thế nào không?

Từ Dịch Phàm bật cười:

- Mất trí nhớ cái gì chứ hả? Em nghĩ mọi chuyện cũng hay thật đấy. Hôm qua em uống rượu, say đến nỗi chẳng biết trời đất gì nữa. Tôi phải đưa em về bằng lối cửa sau đấy.

- Thế à?

- Còn “thế à” nữa sao? Từ lượng của em đã kém như thế thì uống nhiều rượu như thế làm gì? Lúc đang trên đường trở về biệt thự, em toàn nói linh tinh và cuối cùng nôn hết vào người tôi.

Phùng Lộ Phi nghe thế thì cười sặc sụa:

- Em nôn hết vào người anh à? Xin lỗi, xin lỗi nhé. Nhưng thật sự em cũng rất muốn nhìn bộ dạng của anh lúc đấy.

- Tôi đưa em về nhà rồi bảo thím Vương thay đồ cho em đấy. Tôi chỉ muốn giúp em bỏ bớt gối kê đầu ra thôi, nào ngờ lại lúc đó lại biến tay tôi thành gối của em luôn. Em nhìn đi, tay tôi bây giờ rất đau, đến nỗi còn chẳng cử động được. Thế mà sáng nay em dậy lại nở đả tôi xuống giường như thế. Đúng là chẳng nhớ đến ân nghĩa gì cả.

- Vì em đè lên tay anh, anh không rút tay ra nên mới nằm ngủ ở phòng em suốt cả đêm?

- Ừ.

Phùng Lộ Phi bấu môi rồi xuống giường:

- Em có bảo anh không được rút tay ra đâu, là do anh cứ để tay như thế đấy chứ. Bây giờ anh đau là do anh thôi, cũng chẳng trách được em. Trong chuyện này em vô tội.

- Em ..

- Này, anh không định chuẩn bị xuống ăn sáng để rồi đi làm à? Đứng ở đây làm gì nữa?

Nói xong, Phùng Lộ Phi cũng bỏ mặc Từ Dịch Phàm ở bên ngoài, bình thần đi vào bên trong phòng tắm sau khi biết bản thân vẫn ổn, đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả.

Từ Dịch Phàm cũng rời phòng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chuyện không ngờ tới

Trước khi thím Vương mang đồ ăn sáng lên thì Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi ngồi đối diện nhìn nhau.

- Phùng Lộ Phi, em nhìn tôi làm cái gì? À, không phải em nhìn tôi vì tôi đẹp trai quá đấy chứ?

- Ô hay, em có gì mà phải nhìn anh chứ? Em chẳng có hứng ngồi nhìn anh đâu, đừng có ảo tưởng nữa. Nhưng mà này, anh nhìn em làm cái gì hả? Bị bệnh rồi hay sao vậy?

- Em không nhìn tôi thì làm sao biết tôi nhìn em? Đúng là tự mang đá đập vào chân mình.

Phùng Lộ Phi bấu môi, chẳng nói được gì hết. Từ Dịch Phàm rất biết đánh vào chỗ sơ hở của người khác.

- Thiếu gia, Thiếu phu nhân mời dùng bữa sáng.

- Cảm ơn thím.

Đúng lúc này thì điện thoại của Từ Dịch Phàm bỗng reo lên. Anh bình thần trả lời điện thoại:

- Trợ lý Trương, có chuyện gì vậy?

Phùng Lộ Phi cũng có để ý đến gương mặt của Từ Dịch Phàm lúc nghe điện thoại. Ban đầu trông Từ Dịch Phàm có vẻ rất bình thường. Nhưng sau đó thì bỗng nhúm mày lại, gương mặt trở nên khó coi hơn. Không biết trợ lý Trương gì đó đã nói những gì.

- Được rồi, tôi sẽ tới tập đoàn ngay tức. Cậu cũng mau chóng chuẩn bị một cuộc họp khẩn đi.

Từ Dịch Phàm tắt máy, lúc này gương mặt của anh trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

- Em ăn sáng đi, bây giờ tôi phải đến tập đoàn bây giờ, có chuyện gấp. Có lẽ hôm nay không về được đâu. - Có chuyện gì à?

- Không sao, không có chuyện gì đâu, chuyện này em cũng không cần phải quan tâm đâu.

Sau đó Từ Dịch Phàm cầm áo vest đi luôn. Phùng Lộ Phi vẫn tiếp tục ăn sáng mà chẳng quan tâm gì đấy. Cô biết Từ Dịch Phàm rất giỏi nên chuyện gì đó ở tập đoàn chắc cũng không làm khó anh được.

.....

Sau bữa sáng có phần “trống vắng”, Phùng Lộ Phi ra phòng khách ngồi, bật TV lên xem tin tức. Vừa bật đã có ngay tin tức về Từ Thị cũng như tin tức về Từ Dịch Phàm.

“Theo như thông tin mới nhất, tập đoàn Kiến Hưng vừa mới phá sản 3 ngày trước không phải là đã ăn cắp bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị mà là ngược lại. Tổng giám đốc của tập đoàn Từ Thị là Từ Dịch Phàm đã cho người ăn cắp giá khu đất trong dự án 802 của tập đoàn Kiến Hưng, sau đó thì đưa ra giá thấp hơn của Kiến Hưng 200 nghìn USD. Từ Tổng giám đốc Từ Dịch Phàm đã lợi dụng chuyện này để khiến cho tập đoàn Kiến Hưng phải phá sản. Hơn nữa, theo tin tức mà chúng tôi vừa nhận được thì những bí mật của tập đoàn Từ Thị đã bị lộ ra khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc. Hiện nay, giá cổ phiếu của tập đoàn Từ Thị đang giảm rất nhanh, mức thấp nhất kể từ khi thành lập đến nay. Chuyện này đang khiến uy tín của Từ Thị giảm sút nghiêm trọng...”

Phùng Lộ Phi nghe thấy vậy thì hết sức kinh ngạc, cô vội vàng chuyển sang kênh khác.

“Sáng sớm nay, phóng viên nhà báo đã có mặt tại tập đoàn Từ Thị vì muốn nghe một câu từ phía Tổng giám đốc Từ Dịch Phàm. Tuy nhiên Từ Tổng giám đốc lại không đưa ra bất cứ câu trả lời nào. Đại diện của Từ Tổng giám đốc đã yêu cầu cánh phóng viên nhà báo rút lui khỏi tập đoàn Từ Thị, nếu không sẽ sử dụng đến pháp luật...”

Phùng Lộ Phi tắt luôn TV, thở dài:

- Như thế này mà anh bảo chỉ là chuyện bình thường thôi sao? Đúng là chuyện quá bình thường rồi.

Nhìn thấy hình ảnh Từ Dịch Phàm bị đám phóng viên nhà báo xung quanh vây kín đến nỗi chẳng có đường đi lại khiến cho Phùng Lộ Phi nhú mày lại. Cô lầm bầm một mình:

- Chuyện này là thế nào nhỉ?

Sau đó Phùng Lộ Phi trở về phòng.

.....

Tập đoàn Từ Thị.

- Cuộc họp khẩn đã chuẩn bị xong chưa vậy trợ lý Trương? Các cổ đông đã có mặt đủ rồi chứ?

Từ Dịch Phàm vừa đi vừa lên tiếng hỏi. Đằng sau anh còn có trợ lý Trương và 5, 6 người khác đi theo.

- Vâng. Sau khi gọi cho Tổng giám đốc, tôi đã báo người liên lạc với các cổ đông ngay lập tức. Giờ này họ chắc là đã có mặt đầy đủ rồi ạ, chỉ chờ mỗi Tổng giám đốc thôi.

- Được rồi. Hôm nay tôi không muốn gặp bất kỳ ai cả nên có ai đến thì từ chối tiếp cho tôi.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm đứng trước thang máy, nói nốt một câu cuối với trợ lý Dương trước khi vào trong:

- Nếu Triệu Tổng có đến thì bảo cậu ấy đợi tôi trong phòng làm việc. Còn những người khác, tôi không gặp.

- Vâng ạ.

Từ Dịch Phàm đi vào trong thang máy lên phòng họp. Có 5, 6 người kia đi cùng anh, còn trợ lý Trương tiếp tục đi xử lý công việc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Họp cổ đông (1)

Phòng họp.

Từ Dịch Phàm đang ngồi nghe các vị cổ đông phát biểu. Từ nãy đến giờ anh vẫn chưa nói câu gì.

Một vị cổ đông đứng ở gần máy chiếu, nói:

- Tổng giám đốc, bắt đầu phiên giao dịch buổi sáng nay, giá cổ phiếu của Từ Thị chúng ta đã tụt dốc không phanh. Mức điểm bây giờ đã là -11 rồi ạ. Với mức giảm như hiện nay, chúng ta cũng từ đó mà đã mất trắng 2 tỷ USD. Từ Thị hiện giờ đang gặp khủng hoảng nghiêm trọng và những tin tức không hay cứ vây quanh chúng ta, cần phải nghĩ ra phương án tốt nhất để giải quyết. Nếu không thì hậu quả sẽ không tưởng nổi.

Một vị cổ đông khác cũng lên tiếng:

- Tổng giám đốc, tôi nghĩ chuyện này là do Mạc Kiến Huy của Kiến Hưng gây ra. Vì bên Từ Thị chúng ta có được dự án 802 từ bên phía bọn họ nên bọn họ ôm hận, tung ra những tin tức bất lợi này cho chúng ta. Tên Mạc Kiến Huy này thật nham hiểm.

- Đúng vậy Tổng giám đốc, chuyện này nhất định là do tên Mạc Kiến Huy đó gây ra...

- Phải ngăn chặn thật nhanh. Nếu không thì Từ Thị của chúng ta khó lòng mà đứng trên thương trường.

Các vị cổ đông đưa ra ý kiến của mình. Từ Dịch Phàm nghe họ nói một hồi rồi mới lên tiếng:

- Các vị cho rằng chuyện này là do Mạc Kiến Huy gây ra sao? Thật sự nghĩ như vậy?

- Tổng giám đốc, anh còn nghi ngờ gì nữa chứ? Chuyện này chắc chắn là do tên đó gây ra.

- Đúng vậy Tổng giám đốc.

Trong lúc tình hình đang nước sôi lửa bỏng thế này mà Từ Dịch Phàm vẫn tỏ vẻ rất bình thản. Đối với anh, càng nóng lòng, càng vội vàng thì càng dễ dàng thất bại thôi.

- Vậy chắc hẳn các vị cũng đã đọc tin tức tập đoàn Kiến Hưng đã chính thức phá sản rồi chứ?

- Tổng giám đốc, ý của anh...

- Ý của tôi chắc các vị cũng không khó mà đoán ra được. Nếu như Mạc Kiến Huy muốn kéo tôi và cả Từ Thị xuống bùn thì trước khi tập đoàn Kiến Hưng tuyên bố phá sản, hẳn đã làm rồi. Tin tức lộ bí mật thương mại này là một tin rất lớn, gây ảnh hưởng không nhỏ chút nào. Nếu tin này được đưa ra trước khi Kiến Hưng phá sản thì công ti này may ra còn chống đỡ được một khoảng thời gian. Nhưng lại phá sản rồi mới đưa ra tin này và những bí mật khác của Từ Thị? Có nên dùng "tại sao" để suy nghĩ không? Mạc Kiến Huy lăn lộn trong giới kinh doanh này bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ lại không biết suy nghĩ đến mức ấy sao? Và các vị, là cổ đông của Từ Thị thì cũng nên suy nghĩ sâu xa một chút.

Những vị cổ đông bên dưới bàn tán xôn xao. Sau đó có một vị khác bắt đầu lên tiếng:

- Theo như những gì Tổng giám đốc mới phân tích thì Mạc Kiến Huy không có liên quan gì đến vụ việc này mà là một người khác sao ạ? Nhưng người đó có thể là ai chứ?

- Kẻ này chắc phải có thù hằn sâu sắc lắm với Từ Thị của chúng ta nên mới làm như vậy.

- Đúng là kẻ đó phải biết rõ về Từ Thị của chúng ta. Nhưng tôi thật sự không nghĩ ra được người đó là ai.

Từ Dịch Phàm lại nói:

- Hiện nay, những việc chúng ta làm thì đã làm hết rồi, phải suy nghĩ đến việc khác giúp chúng ta thoát khỏi nguy cơ này. Với lại, các vị có nghĩ đến ai là chủ mưu không?

- Tổng giám đốc, những bí mật kèm theo của Từ Thị bị lộ ra, người biết những điều này có thân phận không nhỏ. Người đó hẳn là nắm rõ khá nhiều chuyện của Từ Thị.

Thấy vị cổ đông kia phát biểu, các vị cổ đông khác chỉ nhủ mồm nhìn nhau không nói gì. Không phải ý của ông kia muốn nói là những vị cổ đông ở đây đáng nghi nhất sao?

- Đúng vậy, ông nói rất đúng. Nhưng các vị yên tâm đi, ngoại trừ một người thì tôi không nghi ngờ các vị đâu.

- Người mà Tổng giám đốc muốn nói đến...

- Là Tổng Nhả Nhục.

Cả phòng họp bỗng chốc rơi vào im lặng. Tổng Nhả Nhục là cái tên mà bọn họ chẳng hề nghĩ tới.

.....

Phòng Tổng giám đốc.

- Trợ lý Trương, Tổng giám đốc của các anh bao giờ mới họp xong vậy, tôi đợi cả tiếng đồng hồ rồi.

Triệu Chí Dương nhìn đồng hồ rồi hỏi trợ lý Trương. - Triệu Tổng, cuộc họp này rất quan trọng nên có lẽ không thể kết thúc nhanh được.

- Quan trọng thì quan trọng nhưng cũng không đến nỗi trưa rồi mà chưa xong đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Họp cổ đông (2)

Trợ lý Trương chẳng nói gì nữa.

- Thôi anh đi làm việc của anh đi.

- Vâng.

Trợ lý Trương đi ra ngoài, bên trong còn mỗi Triệu Chí Dương. Anh ta đang mất dần kiên nhẫn trong việc chờ đợi.

.....

Phòng họp.

- Phó giám đốc Tống Nhã Nhục? Nhắc đến cô ấy tôi mới nhớ ra, Phó giám đốc Tống không đến tập đoàn mấy ngày nay rồi. Tổng giám đốc vừa nói như thế, không phải là...

Một vị cổ đông lên tiếng trong bầu không khí im lặng đến đáng sợ mà chẳng ai dám nói cả.

- Phải, chính là Tống Nhã Nhục. Các vị chắc cũng không biết chuyện này, nhưng Tống Nhã Nhục và Mạc Kiến Huy có quan hệ rất thân thiết. Dự án 802 lần trước, Tống Nhã Nhục cũng biết rất rõ giá mà chúng ta đưa ra để mua. Bên Mạc Kiến Huy có được tin tức này thì đã mau chóng sửa lại giá, chỉ cao hơn của chúng ta có 200 nghìn USD. Việc này tôi đã biết ngay từ đầu rồi, vì thế mà mới nhờ đến cảnh sát điều tra, buộc tội cho Mạc Kiến Huy cũng như Kiến Hưng tội ăn cắp bí mật thương mại.

- Tổng giám đốc, Tống Nhã Nhục là Phó giám đốc bộ phận Marketing, đương nhiên là cô ta sẽ biết được cả những điều bí mật của Từ Thị. Những bí mật này là do cô ta làm lộ ra cũng không có gì quá ngạc nhiên. Nhưng mục đích của cô ta là gì?

Khi biết Từ Thị gặp phải nguy nan khó giải quyết này, Từ Dịch Phàm đã nghĩ ngay đến Tống Nhã Nhục. Người đàn bà này đúng là thâm hiểm. Vụ việc để lộ bí mật thương mại kia, Từ Dịch Phàm đã nương tay, tha cho Tống Nhã Nhục. Nhưng cô ta lại không biết suy nghĩ đúng sai, làm mọi chuyện lớn đến như thế này. Nếu như Tống Nhã Nhục đã ra tay với Từ Dịch Phàm như vậy thì anh cũng chẳng có lý do gì để nương tay lần nữa với cô ta cả. Lần này Từ Dịch Phàm sẽ khiến cho Tống Nhã Nhục mất tất cả, như những gì mà cô ta đã làm với anh.

- Hẳn là các vị đang nghĩ đến, tôi và Tống Nhã Nhục có mối quan hệ không đơn giản, tại sao Tống Nhã Nhục lại giúp Mạc Kiến Huy phản lại tôi đúng không?

Các vị cổ đông im lặng.

- Tống Nhã Nhục đã bắt đầu phản lại tôi kể từ khi tôi kết hôn với Phùng Lộ Phi, tiểu thư của Phùng gia rồi. Và đỉnh điểm chính là việc tập đoàn Kiến Hưng phá sản.

- Tôi không nghĩ Tống Nhã Nhục lại thâm hiểm đến như vậy đấy. - Một vị cổ đông bức xúc lên tiếng.

- Mấy ngày nay Tống Nhã Nhục mất tích, không đến Từ Thị nữa nhưng tôi vẫn không nghi ngờ cô ta.

- Thật quá nham hiểm.

Mọi mũi dùi chỉ trích đều hướng thẳng về phía Tống Nhã Nhục. Cô ta đã làm ra một việc ngu ngốc.

- Tổng giám đốc, chuyện này chúng ta cần phải báo với bên cảnh sát để giải quyết cho ổn thỏa.

- Tôi cũng có ý này.
- Cần phải nhờ đến sự giúp đỡ của cảnh sát.

Từ Dịch Phàm vẫn rất bình thản nói:

- Chuyện này đương nhiên là chúng ta phải cần đến sự giúp đỡ của phía cảnh sát rồi. Nhưng các vị cũng thấy đấy, tình hình hiện nay của Từ Thị không ổn chút nào cả. Nếu muốn giả cổ phiếu tăng lại, e rằng chỉ còn cách khiến tiêu điểm của dư luận là Từ Thị thôi.

Câu nói của Từ Dịch Phàm khiến cô đông suy nghĩ.

.....

Phòng Tổng giám đốc.

- A, Dịch Phàm, cuối cùng cậu cũng họp xong rồi, làm mình ngồi đợi mãi từ nãy đến giờ.
- Cuộc họp hơi lâu một chút.
- Cũng không có gì.

Cả Từ Dịch Phàm và Triệu Cảnh Dương đều ngồi xuống sofa. Từ Dịch Phàm nói tiếp:

- Bây giờ muốn thoát khỏi nguy nan hiện nay, Từ Thị cần khởi động mấy dự án. Chí Dương, mình có thể khởi động được những dự án này hay không đều phải nhờ cậu đấy.

Triệu Chí Dương vắt chân, vẫn ngồi với cái tư thế thường ngày, mỉm cười nói:

- Chuyện này thì có khó gì chứ. Yên tâm đi, Đồng Viên của mình sẽ ra sức giúp Từ Thị của cậu.
- Cảm ơn cậu.
- Tình hình của Từ Thị đã ổn định hơn chưa?
- Cũng không thể nói là ổn định hoàn toàn được, nhưng không thể áp dụng cách này lâu được.

Triệu Chí Dương gật đầu.

- Ủ. Mà Tổng Nhã Nhục này cũng độc ác quá. Làm mình cứ tưởng cô ta thanh cao lắm.
- Tổng Nhã Nhục này, cô ta đã ra tay với mình như vậy thì mình cũng sẽ không để yên cho cô ta đâu. Mình sẽ bắt cô ta phải trả giá, thậm chí cả tính mạng của cô ta nữa.

Giọng nói lạnh lùng của Từ Dịch Phàm vang lên. Lần này anh sẽ không nương tay với bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Khác biệt

Tối hôm đó, Phùng Lộ Phi vờn vai một mối đi xuống phòng ăn. Ngó không thấy Từ Dịch Phàm, cô hỏi thám Vương:

- Thám Vương, Dịch Phàm vẫn chưa về à? Giờ cũng khá muộn rồi, chẳng lẽ anh ấy vẫn còn ở tập đoàn?
- Thiếu gia về rồi đấy à, Thiếu phu nhân không biết sao? Có lẽ bây giờ cậu ấy đang ở trên thư phòng.
- Thì ra là về rồi. Thế anh ấy đã ăn tối chưa à?
- Hình như là chưa đâu. Nhưng cũng có thể là Thiếu gia đã ăn ở bên ngoài rồi mới về nhà. Phùng Lộ Phi đứng dậy đi lên thư phòng của Từ Dịch Phàm. Tối hôm qua cô uống say quá đến mức sáng nay đầu đau như búa bổ, đến bây giờ đầu vẫn còn hơi nhức. Cả ngày hôm nay cô lên mạng xem xét thông tin về tập đoàn Từ Thị và những chuyện xung quanh. Vững bền mà Từ Thị dính phải, e rằng khó có thể dễ dàng bước ra.

“Cộc, cộc, cộc...”

- Vào đi. Giọng của Từ Dịch Phàm nói vọng ra.

- Anh vẫn đang làm việc à?

Lúc này Từ Dịch Phàm mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phùng Lộ Phi thì mỉm cười hỏi:

- Sao vậy? Em lại gặp phải chuyện gì à?

- Từ Thị gặp chuyện lớn như vậy mà anh bảo với em là chuyện nhỏ. Thế này mà nhỏ sao? Ảnh hưởng nghiêm trọng như thế.

- Tôi có thể giải quyết được mà. Yên tâm đi, cũng không đến mức khiến cho cả Từ Thị sụp đổ được.

- Nói thế mà cũng nói.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống đối diện với Từ Dịch Phàm, lúc này mới thấy rõ trên bàn anh có rất nhiều tài liệu.

- Anh ăn tối chưa vậy? Hay là ăn ở bên ngoài rồi?

- Chưa, tôi vẫn chưa ăn. Nhưng mà em cũng thấy đấy, công việc của tôi hiện giờ đang rất bận, không có thời gian nghĩ đến những việc khác, và lại tôi cũng không muốn ăn.

- Không ăn? Anh nói hay nhỉ?

Lúc này Từ Dịch Phàm mới nhìn đồng hồ:

- Chắc em cũng chưa ăn tối đúng không? Đến giờ ăn rồi đấy, mau xuống bên dưới nhà ăn tối đi.

- Này, em đang nói với anh, anh lắng đi chuyện gì thế hả? Cũng rất biết cách lắng chuyện đấy.

- Em đi ăn cơm đi, không lại đói. Không còn sớm nữa đâu.

- Này, anh là một tên cuồng công việc đấy hả? Làm gì mà đến nỗi không ăn cơm như vậy? Không giữ gìn tốt sức khỏe thì anh còn làm việc được sao? Mau đi ăn cơm nhanh lên.

Phùng Lộ Phi đứng dậy, lúi Từ Dịch Phàm xuống phòng bếp, bắt anh phải ăn cơm rồi mới được đi làm tiếp. Từ Dịch Phàm cũng không phản kháng, ngồi ăn cơm với Phùng Lộ Phi.

.....

Sáng hôm sau.

Phùng Lộ Phi lại ngồi quán cà phê với Trương Uyển Tâm. Những những gì Trương Uyển Tâm nói thì Phùng Lộ Phi lại chẳng để lọt tai câu nào. Cô đang suy nghĩ đi đâu ấy.

- Này Phùng Lộ Phi...

Nghe tiếng gọi lớn của Trương Uyển Tâm, Phùng Lộ Phi lúc này mới giật mình sức tỉnh:

- Cậu có chuyện gì hả?

- Chuyện gì? Mình đang nói chuyện với cậu đấy. Nhưng mà rốt cuộc cậu có nghe thấy mình đang nói cái gì không? Cậu lại đang nghĩ đến những chuyện gì mà gây người ra thế?

- Không có gì.

Trương Uyển Tâm nghe thế thì bĩu môi.

- Phải rồi, dạo này mối quan hệ của cậu và Từ Dịch Phàm có tiến triển hơn không vậy?

- Tiến triển? Tiến triển cái gì?

Trương Uyển Tâm lắc đầu chán ngán.

- Vậy cậu có cảm thấy, 2 tháng nay giữa cậu và Từ Dịch Phàm có những thay đổi gì không?

- Thay đổi? À, mình và Dịch Phàm không còn cãi nhau như trước nữa, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rồi.

- Dịch Phàm?

Trương Uyên Tâm ngạc nhiên. Thấy bộ dạng của Trương Uyên Tâm, Phùng Lộ Phi chẳng hiểu gì.

- Lộ Phi, cậu chuyển sang gọi anh ta là Dịch Phàm từ lúc nào thế? Trước thì toàn gọi là Từ Dịch Phàm, không thể thì gọi “tên này, tên kia”,... đủ các kiểu luôn. Nhưng bây giờ lại gọi một cách thân thiết như thế. Mình nên hiểu như thế nào đây hả?

- Hiểu thế nào thì tùy cậu.

- Thế là mình...

- Mình phải đi vào WC đã.

- Ồ...

Phùng Lộ Phi cầm túi chạy ngay vào WC.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Phát hiện

Đã hơn một ngày trôi qua kể từ khi Từ Thị dính phải chuyện rắc rối. Phùng Lộ Phi cũng xem rất nhiều tin tức, thấy toàn tin gây bất lợi cho Từ Thị. Không biết Từ Dịch Phàm sẽ giải quyết chuyện này như thế nào nữa. Nhưng chắc là sẽ có cách thôi.

Phùng Lộ Phi hàng ngày vẫn nhìn thấy Từ Dịch Phàm. Sáng và tối. Vừa rồi ăn tối cùng với Từ Dịch Phàm xong thì anh lại lên thư phòng tiếp tục vùi đầu vào công việc.....

Phùng Lộ Phi mang theo một bình café lên thư phòng của Từ Dịch Phàm. Gõ cửa mãi mà chẳng thấy gì, cô đẩy cửa đi vào. Từ Dịch Phàm không ở đây, anh đi đâu rồi nhỉ?

Đặt bình café xuống bàn, Phùng Lộ Phi tiến đến gần chỗ băng trắng. Dự án 214 – Rome (Italia), dự án Quảng trường Xanh – Paris (Pháp), dự án 1214 – London (Anh), công ty Hải Nam, công ty JL...

- JL? Công ty JL sao?

Phùng Lộ Phi lăm lăm, cô nhú mày lại.

- Đã khuya rồi sao em còn ở đây làm gì thế? Mau đi ngủ đi không ngày mai dậy lại đau đầu.

Phùng Lộ Phi giật mình quay lại. Nhìn Từ Dịch Phàm lúc này, Phùng Lộ Phi đoán chắc anh vừa tắm xong.

- Em mang café vào cho anh.

- Cảm ơn em. Được rồi, về đi ngủ đi.

- Dịch Phàm, anh vẫn chưa giải quyết xong vụ việc này của Từ Thị sao? Rắc rối lắm à?

Từ Dịch Phàm ngồi xuống bàn làm việc, sắp xếp lại một số tài liệu, báo cáo rồi nói:

- Ừ, rắc rối lắm.

Phùng Lộ Phi ngồi xuống đối diện với Từ Dịch Phàm, phải một hồi sau cô mới ấp úng nói:

- Hôm nay em có đi uống café với Trương Uyên Tâm. Bất chợt có nghe được một tin, không biết đúng hay sai nữa.

- Ừ. – Từ Dịch Phàm không để tâm lắm.

- Bọn họ nói, công ty JL, công ty con của tập đoàn Từ Thị ấy, đã âm thầm rút khỏi việc khai khoáng từ lâu rồi. Bọn họ sẽ nhanh chóng tuyên bố về chuyện phá sản thôi.

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn Phùng Lộ Phi:

- Em nói cái gì? Thật sự là như vậy?

- Chuyện này, anh không biết à? Bên JL đã rút khỏi công việc khai khoáng hơn 2 tháng nay rồi.

Từ Dịch Phàm vội cầm điện thoại gọi cho ai đó:

- Cậu điều tra giúp tôi, có phải công ti JL đã rút khỏi khai khoáng hơn 2 tháng nay rồi không. Nhanh lên.

Ngay cả chuyện này anh cũng không nắm rõ nữa. JL là công ty nằm trong tay anh, mà tin tức về nó lại chẳng có cái nào.

- Bây giờ tình hình của Từ Thị như vậy, nếu như JL mà rút khỏi khai khoáng và phá sản, e rằng Từ Thị cũng gặp nguy theo. Đúng là những việc không muốn vẫn cứ liên tục kéo đến.

- Dịch Phàm, nếu như tin tức về JL là thật thì anh sẽ làm gì?

- Phải tìm một cách khiến JL không thể liên quan đến Từ Thị.

- Nếu như vậy, anh nghĩ chuyện đem bán công ti JL đầy liệu có được không? Bán đi thì sẽ không liên quan đến Từ Thị nữa.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, nói:

- Hình như là em đã nghĩ ra cách gì đó cho chuyện này. Mau nói ra suy nghĩ của em đi.

- Anh mua JL được 3 năm rồi à?

- Ừ. Mua được 3 năm rồi. Hồi đó vì biết JL có tham gia vào việc khai khoáng nên công ty, tập đoàn nào cũng muốn có được nó. Nhưng cuối cùng JL lại nằm trong tay của Từ Thị. Anh mua JL lúc đó với giá hơn 2 tỷ USD, tính đến nay giá trị đã lên 10 tỷ USD rồi. Nửa đầu năm nay, nhờ việc khai khoáng mà Từ Thị đã thu về hơn 6 tỷ USD. Nhưng anh thật không nghĩ đến JL lại âm thầm rút khỏi việc khai khoáng như thế.

Phùng Lộ Phi mím môi, nói tiếp:

- Tính đến ngày hôm nay thì Từ Thị đã lỗ mất tổng cộng bao nhiêu tiền trên sàn chứng khoán rồi?

- 5 tỷ USD.

- Dịch Phàm, em nghĩ, tại sao chúng ta không bán JL đi chứ? Chúng ta có thể thu về 10 tỷ, cũng khiến cho dư luận chú ý đến chúng ta. Giá cổ phiếu sẽ có thể tăng trở lại.

Từ Dịch Phàm gật đầu. Lúc này điện thoại của anh reo lên.

- Thế nào rồi?... Được rồi, tôi biết.

Tắt điện thoại đi, anh nhìn Phùng Lộ Phi.

- Quả nhiên là JL đã âm thầm rút khỏi việc khai khoáng hơn 2 tháng nay. Em nói không sai.

Phùng Lộ Phi nhìn gương mặt lúc này của Từ Dịch Phàm. Bề ngoài thì bình thản nhưng anh có lẽ đang rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bất ngờ

Phùng Lộ Phi lại lên tiếng:

- Vậy thì chúng ta nhanh chóng bán JL đi ngay, nếu không thì Từ Thị khó có nguy cơ đứng dậy được.

- Em nói đúng, chúng ta cần phải bán JL đi. Nhưng mà Lộ Phi, em không hiểu, nếu như Từ Thị tuyên bố muốn bán JL đi thì mọi chuyện sẽ rắc rối đấy. Khó có thể bán đi được.

- Em nghĩ thế này, anh xem có được không.

Từ Dịch Phàm nhú mày nhìn Phùng Lộ Phi, còn cô thì đứng dậy, vừa đi đi lại lại vừa nói:

- Em sẽ giúp anh viết một bài báo và nhấn mạnh đến chuyện của JL. Trong bài báo ấy sẽ nhắc đến việc “Từ Thị muốn bán JL”. Lúc này, mọi sự chú ý sẽ đổ dồn vào Từ Thị. Những người muốn mua JL chắc chắn sẽ liên lạc với anh, còn những người muốn hại Từ Thị chắc chắn sẽ phải điều tra kỹ chuyện này. Bài báo khi đã đưa lên thì chắc chắn sẽ có nghi ngờ, nhất là những bài báo không có chứng cứ xác thực. Bên JL muốn đối phó với Từ Thị, ắt hẳn trong Từ Thị có người của bọn họ, như vậy bọn họ mới nắm chắc được thông tin.

- Chắc chắn có một nội gián để nắm chắc tin tức. Người nội gián này không thể là một nhân viên bình thường được, chỉ có thể là một trong những cổ đông hiện nay của Từ Thị.

- Phải.

Sau đó Từ Dịch Phàm lại gọi điện, yêu cầu người nào đó điều tra nội gián của JL trong Từ Thị.

- Nếu bán JL, anh muốn bán cho ai? Hiện nay có công ty hay tập đoàn có khả năng mua lại JL?

- Có lẽ là tập đoàn MT. Từ trước đến nay, MT vẫn luôn đối đầu với Từ Thị, cản trở con đường của Từ Thị. Bọn họ cũng nhắm nhe tới công ty JL và đã từng thương lượng muốn Từ Thị bán JL cho bọn họ. Công ty nào mà chẳng muốn sở hữu núi vàng như JL.

- Đúng vậy, JL mà người ta biết chính là một núi vàng thật sự. Ngày mai, bài báo của em đưa lên, nhưng anh phải ra vẻ như anh sẽ không muốn bán JL. Sau đó anh tìm người đại diện đến gặp phía MT. Tình hình lúc này, MT sẽ không nghi ngờ đâu. Bọn họ sẽ cho rằng, bên phía Từ Thị bán JL là muốn bù lại số vốn đã lỗ hiện nay.

- Còn bên phía JL, chúng ta sẽ tỏ ra như không biết tình hình của bọn họ. Đợi đến khi MT mua được JL rồi thì “quả bom hẹn giờ” này sẽ nổ, chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta. Phải không?

Phùng Lộ Phi gật đầu mỉm cười:

- Ý của anh giống em thật.

- Tôi không nghĩ cái bằng Thạc sĩ quản trị kinh doanh kia của em có ngày lại sử dụng được.

Phùng Lộ Phi bấu môi, Từ Dịch Phàm nói tiếp:

- Việc bán JL sẽ giúp chúng ta thu hút được dư luận, giá cổ phiếu sẽ tăng lên. Nhưng nếu muốn tăng đến mức bắt buộc là 37 điểm thì chúng ta cần thu hút bằng những dự án khác.

Anh đứng dậy đi đến chỗ bảng trắng kia:

- Em nhìn này, đây chính là những dự án sắp thực hiện của tập đoàn Từ Thị trong thời gian tới. Hiện nay, thành phố A đang là trung tâm kinh tế của cả nước nên rất được chú ý, và đương nhiên tôi sẽ phải chọn dự án này ở thành phố A. Tiếp theo đó, tôi muốn chọn dự án 214 ở Rome vì hiện nay, thành cổ Ildian đang được truyền thông thế giới chú ý đến, bởi năm nay thành cổ này có khả năng trở thành kỳ quan thế giới mới. Nhưng còn một dự án nữa, tôi không biết là dự án nào thích hợp nhất để chọn.

Phùng Lộ Phi nhìn tấm bảng trắng viết đầy chữ kia, quả thật là khó để tìm ra dự án kế tiếp của Từ Thị.

- Dịch Phàm, dự án của thành phố A là ở châu Á, dự án 214 của châu Âu, có phải chúng ta nên chọn một dự án nào đó ở châu Mỹ hay không? Như vậy nghe có vẻ hợp lý.

- Em nói đúng. Tôi sẽ chọn dự án IFY ở New York, Mỹ. Hy vọng những gì mà chúng ta đã nghĩ sẽ đúng.

- Hy vọng nhờ chuyện này Từ Thị sẽ có những bước biến chuyển, vượt qua nguy nan trước mắt.

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, không lâu sau thì cô cũng quay sang nhìn anh.

Từ Dịch Phàm bước một bước tới gần Phùng Lộ Phi, cô cũng chẳng hiểu anh muốn làm gì nữa.

Bỗng chốc Từ Dịch Phàm đặt một nụ hôn lên môi của Phùng Lộ Phi khiến cô đờ người ra. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng bước lùi hai bước, giọng nói ấp úng:

- Xin lỗi... em xin lỗi... em...

- Không có gì, phải là tôi xin lỗi em mới phải. Bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, em về đi nghỉ đi.

- À vâng. Anh cũng mau đi nghỉ sớm đi, đừng có thức khuya quá, không tốt cho sức khỏe đâu.

- Ừ. Phùng Lộ Phi nhanh chóng ra khỏi phòng. Bên ngoài, cô thở dốc, lấy tay vỗ vỗ ngực.

Còn Từ Dịch Phàm, anh cầm tách trà mà Phùng Lộ Phi mang lên lúc nãy uống, gương mặt đắm chìm suy nghĩ.

Chương 67: Giải quyết nguy cơ (1)

Tập đoàn Từ Thị.

Kế hoạch ứng phó với nguy nan trước mắt Từ Dịch Phàm đã chuẩn bị xong hết, chỉ còn chờ kết quả thôi. Anh rất hy vọng những suy tính trước đó sẽ không bị đi sai bước nào cả.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc gồm có Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi và Triệu Chí Dương đang ngồi ở sofa chờ đợi kết quả. Trong khi Từ Dịch Phàm vẫn bình thản thì Phùng Lộ Phi lại lo lắng, còn Triệu Chí Dương tỏ vẻ như chẳng quan tâm.

- Áy, vợ chồng hai người không uống chút rượu vang nào sao? Loại rượu này là cực phẩm đấy.

Triệu Chí Dương đưa hai ly rượu đến trước mặt Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi. Từ Dịch Phàm không uống rượu, còn Phùng Lộ Phi nhìn thấy rượu liền mỉm cười ngay. Việc say xỉn lần trước tại bữa tiệc, Phùng Lộ Phi cô không muốn hôm nay lại lặp lại.

- Cậu uống đi, mình không uống.

- Em cũng không uống.

- Chán hai người thật đấy, chẳng biết thưởng thức gì cả. Thôi để mình tôi uống vậy.

Bài báo hôm qua mà Phùng Lộ Phi nói sẽ viết hiện giờ đã đăng lên mạng, được truyền đi rất nhanh. Hiện nay, bài báo này của Phùng Lộ Phi đang đứng số một trong những bài báo được đọc nhiều nhất.

Từ Dịch Phàm cũng đã cho người liên lạc với đại diện của tập đoàn MT về việc bán công ty JL. Mặc dù vẫn còn nghi ngờ về vụ mua bán có phần kỳ lạ này nhưng bên phía MT vẫn quyết định thu mua lại “húi vàng” mang tên JL với cái giá 10 tỷ USD.

Trợ lý Dương cùng với ba người khác đại diện cho Từ Dịch Phàm đi ký bản hợp đồng tỷ đô này. Tuy nhiên, bây giờ đã 10 giờ sáng rồi mà bọn họ vẫn chưa quay về khiến mọi người cũng sốt ruột.

Ngồi thêm một lúc nữa thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, thì ra là trợ lý Dương đã quay về rồi.

- Mọi chuyện thế nào rồi? – Từ Dịch Phàm nói với giọng bình thản và gương mặt chẳng biểu cảm gì.

- Tổng giám đốc, mọi chuyện đã thành công ngoài dự liệu. Tập đoàn MT đã chính thức mua lại công ty JL rồi ạ.

- Thật tốt quá.

- Mọi chuyện đã nằm trong đúng dự liệu của chúng ta rồi.

Nghe thấy tin này, tâm trạng của Phùng Lộ Phi cũng tốt hẳn lên, cô vui mừng lên tiếng.

- Đấy, mọi chuyện đã diễn ra đúng như kế hoạch của vợ chồng cậu rồi, đã yên tâm chưa đấy? – Triệu Chí Dương nói.

- Em phải gọi điện đã.

Phùng Lộ Phi lập tức cầm điện thoại lên.

- Alo, biên tập Lâm ạ? Vâng, bài báo mà em nói với anh sáng nay có thể cho đăng lên rồi.

Biên tập Lâm ở đầu dây bên kia nói gì đó không ai rõ, Phùng Lộ Phi mỉm cười trả lời:

- Không đâu ạ, tin tức hoàn toàn chính xác. Anh đương nhiên biết rõ em là ai mà. Vâng, cảm ơn anh.

Sau đó cô tắt máy, lập tức bật laptop.

- Này Lộ Phi, anh nghĩ trong lúc Từ Thị đang thế này, em cũng sẽ lo lắng như Dịch Phàm cơ đấy. Hóa ra là vẫn còn hứng viết báo để nộp nữa. Vợ chồng hai người khác lạ thật. – Triệu Chí Dương vừa uống rượu vừa quay sang nói với Phùng Lộ Phi.

- Triệu Chí Dương, ý anh bảo em vô tâm quá đấy hả? Em cũng lo cho Từ Thị lắm chứ. Với lại, bài báo mà em viết là viết về Từ Thị đấy, một bài báo rất có lợi cho chúng ta.

- Chà chà, thì ra Từ thiếu phu nhân đây cũng đã có những bước suy nghĩ khác cơ đấy.

Phùng Lộ Phi bật cười.

Một lúc sau Phùng Lộ Phi vào mạng, đọc bài báo của cô vừa mới được đăng lên. Quả là đúng như cô dự đoán, bài báo này đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

- Bài báo với tựa đề, “Tập đoàn MT đã mua lại thành công công ty JL từ tay tập đoàn Từ Thị” của em hiện đang dẫn đầu trong số những tin mạng được đọc nhiều nhất đấy. Đợi thêm một lúc nữa là chúng ta có thể xem tình hình giá cổ phiếu thế nào rồi.

- Bật TV lên đi.

Trợ lý Dương ngay lập tức mở màn hình TV lên. Có lẽ thông tin về giá cổ phiếu của Từ Thị cũng sắp được đưa rồi.

- Tập đoàn MT kia cũng láu cá thật đấy. Tự tin quá mức nên mới mua lại “hàng bỏ đi” của Từ Thị.

- Bọn họ quá tham lợi ích và bỏ qua việc suy xét. Cứ nghĩ rằng mình bán JL là muốn bù lỗ.

- Nhưng nói chung là bọn họ quá ngu ngốc đi. Tình hình hiện tại mà không điều tra cho kỹ lưỡng. Đúng là bị lợi nhuận làm chu mờ mắt rồi. Đây có đúng là đối thủ lâu năm của cậu không đấy Dịch Phàm? Chẳng xứng là đối thủ gì hết.

Lúc này, trên TV đang bắt đầu nói về giá cổ phiếu của Từ Thị.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Giải quyết nguy cơ (2)

“Theo thông tin mới nhất mà chúng tôi vừa nhận được thì tập đoàn bất động sản Từ Thị đã bán thành công công ty JL cho tập đoàn MT với giá 10 tỷ USD. Nhờ vụ mua bán giá cực lớn này mà giá cổ phiếu của Từ Thị đã có xu hướng tăng trở lại. Từ -17 điểm, giá cổ phiếu hiện nay đã tăng lên mức điểm 4, tức là tăng 21 điểm. Quả là mức tăng chóng mặt và nhanh nhất từ trước đến nay. Mặc dù có thể nói Từ Thị bán công ty JL là để bù lỗ, nhưng lý do chính xác thì vẫn chưa có thể đoán được...”

Mọi người nghe xong tin tức này thì cảm thấy có phần thoải mái và yên tâm hơn nhiều.

- Cuối cùng cũng có thể loại bỏ được một phần gánh nặng rồi. Dịch Phàm, bây giờ anh chỉ cần công bố mấy dự án mới chuẩn bị khởi động và tìm ra thủ phạm phía sau vụ việc là được.

Phùng Lộ Phi mỉm cười nhìn Từ Dịch Phàm nói. Lúc này anh cũng quay sang nhìn cô.

- Mọi chuyện có tiến triển tốt, cậu nên yên tâm rồi đấy. – Triệu Chí Dương cũng nói xen vào.

- Ủ. Trợ lý Trương, anh tiếp tục đưa ra thông tin Từ Thị sẽ cho khởi công 3 dự án trong cùng một thời điểm là dự án ở thành phố A, dự án 214 – Rome, Italia, dự án IFY – New York, Mỹ. Nhớ đấy, phải làm lớn mọi chuyện lên thì mới có hiệu quả tốt.

- Vâng.

Ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại của trợ lý Trương vang lên. Anh ta ra ngoài nghe điện thoại rồi nhanh chóng trở vào.

- Tổng giám đốc, cảnh sát đã bắt Tống Nhã Nhục rồi ạ. Còn Mạc Kiến Huy vẫn đang chạy trốn, bên phía cảnh sát đang truy nã. Có thể anh ta đã trốn ra nước ngoài rồi.

- Được rồi, anh đi làm việc đi.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm đứng dậy, đi ra phía cửa sổ. Trầm ngâm một hồi lâu sau anh mới lên tiếng:

- Tống Nhã Nhục, tất cả đều do cô ta tự làm tự chịu thôi. Một suy nghĩ thù hận chẳng được tác dụng gì, mà còn gây hại và ảnh hưởng đến rất nhiều người khác nữa.

Tổng Nhã Nhược sao?

Phùng Lộ Phi quay sang nhìn Triệu Chí Dương, anh ta lắc đầu. Cô lại nhìn Từ Dịch Phàm. Mọi quan hệ của Từ Dịch Phàm và Tổng Nhã Nhược, Phùng Lộ Phi cô cũng có thể hiểu một chút. Nghe nói rằng Từ Dịch Phàm cũng quen Tổng Nhã Nhược lâu lắm rồi, nói cô ta là tình nhân của anh cũng không có gì sai. Nhưng có vẻ chuyện xảy ra đối với Từ Thị thật sự là quá lớn, Từ Dịch Phàm không thể nương tay đối với Tổng Nhã Nhược được. Thế còn mối quan hệ với Tổng Nhã Nhược thì sao? Từ Dịch Phàm không phải vẫn còn dính líu đến Tổng Nhã Nhược đấy chứ?

“Cộc...cộc...cộc”

- Vào đi.

Lúc này, thư ký Trịnh nhanh chóng bước vào nói với Từ Dịch Phàm:

- Tổng giám đốc, bên phía cảnh sát vừa mới gọi điện tới, họ muốn anh đến sở cảnh sát để lấy lời khai cho chuyện của Từ Thị. Anh đến sở cảnh sát hay để tôi liên lạc với luật sư đại diện đi thay anh?

- Không cần đâu, tôi sẽ đích thân đến đó. Báo với luật sư Tổng, tôi sẽ đến sở cảnh sát ngay bây giờ.

- Vâng.

Thư ký Trịnh đi ra ngoài. Triệu Chí Dương đặt ly rượu xuống bàn, tiến lại gần chỗ của Từ Dịch Phàm:

- Cậu cũng không nhất thiết phải đến sở cảnh sát đâu, chuyện này bây giờ cũng chẳng có gì quá to tát nữa rồi. Cứ ủy quyền cho đại luật sư Tống Thừa Huân của chúng ta đi thay là được rồi.

- Mình muốn đến đó xem Tổng Nhã Nhược nói những gì. Để xem cô ta chối cãi được đến đâu.

Từ Dịch Phàm đã chắc chắn với quyết định đến sở cảnh sát của mình. Cả Phùng Lộ Phi và Triệu Chí Dương cũng không nói thêm gì nữa, cũng chẳng ngăn cản quyết định của anh.

- Nếu cậu muốn đến cái nơi chán ngắt và vô cùng tẻ nhạt đó thì mình cũng chẳng ngăn cản làm gì. Mà cũng đến trưa rồi, cậu đến sở cảnh sát e rằng sẽ muộn mới về được. Bây giờ mình sẽ cùng với Lộ Phi đi ăn trưa. Được không vậy Từ Thiếu phu nhân xinh đẹp?

- À em...

Phùng Lộ Phi lại nhìn Từ Dịch Phàm, nhưng anh đang nghĩ gì đó mà không nhìn cô.

- Thôi được rồi, nhìn Dịch Phàm làm cái gì.

Anh ta đến chỗ Phùng Lộ Phi, kéo tay cô:

- Đi thôi, anh đói lắm rồi. Nếu như em muốn có thể bảo cô bạn thân của em đến cũng được.

- Vâng, Dịch Phàm, vậy em đi trước.

Lúc này Từ Dịch Phàm mới quay lại nhìn Phùng Lộ Phi, gật đầu.

Triệu Chí Dương nhanh chóng kéo tay Phùng Lộ Phi đến một nhà hàng sang trọng ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Gặp mặt

Tại một nhà hàng cao cấp.

Phùng Lộ Phi và Triệu Chí Dương vừa mới đến không lâu, đang ngồi chờ Trương Uyển Tâm.

Trương Uyển Tâm cũng nhanh chóng đi tới, thấy Triệu Chí Dương thì cười nói rất vui vẻ:

- A, chào anh Tổng giám đốc Triệu, không ngờ là chúng ta lại có thể gặp lại nhau thế này đấy.

- Nếu như Trương tiểu thư cô mà không phải bạn của Phùng Lộ Phi thì chắc sẽ không gặp mặt như vậy.

Nghe Triệu Chí Dương nói như vậy, Trương Uyển Tâm nhún vai rồi ngồi xuống bên cạnh Phùng Lộ Phi:

- Triệu Tổng giám đốc anh đừng đùa như thế chứ. Nếu như tôi không phải bạn của Lộ Phi thì làm sao đến đám cưới của cô ấy được, làm sao biết anh được cơ chứ, đúng không? Có khi bây giờ, dù có may mắn gặp ngoài đường thì cũng coi như người xa lạ mà thôi.

- Quả nhiên là luật sư có khác.

- Tất nhiên.

Triệu Chí Dương chỉ nói vậy thôi, chứ thực tế thì anh không nói lại nổi Trương Uyển Tâm.

- Thôi được rồi hai người, đừng nói nữa, nếu mà nói thêm khéo cãi nhau đấy. Mau gọi món đi.

Phùng Lộ Phi mỉm cười lên tiếng, nhanh chóng phá tan không khí đối đầu giữa Trương Uyển Tâm và Triệu Chí Dương.

- Bữa trưa này có phải là Triệu Tổng thanh toán hết không vậy? Vừa rồi tôi có nghe Lộ Phi nói nhưng không chắc lắm nên đành phải hỏi lại Triệu Tổng anh đây thôi.

- Đúng vậy.

- Nay Lộ Phi, nếu Triệu Tổng đây đã hào phóng thanh toán toàn bộ thì chúng ta cũng không cần khách sáo đâu, cứ tự nhiên đi vậy. Triệu Tổng, anh thấy có đúng không?

Triệu Chí Dương im lặng nhìn gương mặt gian tà của Trương Uyển Tâm. Bạn của Phùng Lộ Phi quả nhiên không phải dạng vừa.

Khi nhân viên phục vụ đến, Trương Uyển Tâm gọi mang đến tất cả những món ngon nhất của nhà hàng khiến Triệu Chí Dương kinh ngạc không nói nên lời. Cô gái này thật sự...

- Trương Uyển Tâm, Trương tiểu thư à, cô gọi nhiều như vậy, có ăn hết nổi không đây?

- Ấy Triệu Tổng đừng nói như vậy chứ. Không ăn hết thì thôi, dù sao cũng là anh thanh toán mà. Nếu như tôi cứ khách khí quá thì lại khiến cho Triệu tổng anh cảm thấy tôi giả dối quá. Tôi đây tính tình thẳng thắn, có gì thì Triệu tổng cũng đừng trách.

- Cô...

Triệu Chí Dương sầm mặt lại, Trương Uyển Tâm vui sướng vì đã cho anh ta một vố, còn Phùng Lộ Phi suýt nữa thì sặc nước.

.....

Sở cảnh sát.

Trong phòng hội cung của sở cảnh sát, Từ Dịch Phàm đang ngồi đối diện với Tổng Nhã Nhục. Ngoài ra, còn có cảnh sát trưởng, luật sư của Từ Dịch Phàm và Tổng Nhã Nhục.

- Từ Dịch Phàm tiên sinh, theo như những gì luật sư đại diện của anh nói với chúng tôi thì Tổng Nhã Nhục tiểu thư đây đã tiết lộ bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị, gây ảnh hưởng lớn và rất nghiêm trọng đến tập đoàn của anh. Có phải vậy không?

Vị cảnh sát trưởng lên tiếng hỏi nhưng Từ Dịch Phàm lại không trả lời. Anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tổng Nhã Nhục. Còn Tổng Nhã Nhục, cô ta không dám nhìn vào mắt của Từ Dịch Phàm nữa. Nhưng tại sao? Tất cả mọi chuyện đều là do Từ Dịch Phàm, tại sao Tổng Nhã Nhục cô lại cảm thấy sợ hãi như thế này chứ? Đúng vậy, tất cả mọi chuyện là do Từ Dịch Phàm anh chứ không phải là Tổng Nhã Nhục cô.

- Từ tiên sinh? – Cảnh sát trưởng nhìn Từ Dịch Phàm, nhắc lại với giọng hơi to một chút.

- Phải.

Từ Dịch Phàm cuối cùng cũng đã lên tiếng trả lời. Tuy nhiên, anh lại không nhìn cảnh sát trưởng kia.

- Tổng Nhã Nhục tiểu thư, có phải thật sự cô đã tiết lộ những bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị ra không?

Tay của Tổng Nhã Nhục tự nhiên lại run lên, cô ta không thể nào mở miệng trả lời.

- Tiểu thư? Tiểu thư? – Vị luật sư của Tổng Nhã Nhục ngồi bên cạnh cô ta gọi nhỏ.

- Há?

Tổng Nhã Nhục giật mình ngẩng đầu lên. Vị cảnh sát trưởng kia lại nhìn cô ta hỏi tiếp:

- Xin hỏi Tổng tiểu thư, những lời cáo buộc bên phía Từ tiên sinh đây là đúng hay sai?

Tổng Nhã Nhượng càng run hơn, cô ta nhìn về phía Từ Dịch Phàm. Không thể cứ nhận tội được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Nhận tội

Tổng Nhã Nhượng lên tiếng:

- Cảnh sát trưởng này, anh nghĩ thế nào vậy? Từ Dịch Phàm tiên sinh đây buộc tội tôi như thế, tôi có thể chấp nhận được không đây hả? Những việc mà anh ta cáo buộc tôi, đều hoàn toàn sai sự thật hết. Tôi làm việc ở Từ Thị nhưng chưa từng tiết lộ thông tin cơ mật nào của tập đoàn. Từ tiên sinh và cảnh sát trưởng anh, nếu như muốn buộc tội tôi thì phải có chứng cứ đầy đủ. Nếu không thì đừng hòng bắt tôi ngồi tù.

Từ Dịch Phàm nhìn Tổng Nhã Nhượng, cười hơi nhếch mép lên nhưng với nói giọng lạnh lùng:

- Tổng Nhã Nhượng, cô ở bên cạnh tôi đã lâu, hẳn là cũng biết rõ tính cách của tôi? Có đúng không?

- Cảnh sát trưởng, lời nói này của Từ tiên sinh mang tính uy hiếp đến thân chủ của tôi, anh nên...

- Tôi vẫn đang nói chuyện với Tổng Nhã Nhượng, ông tốt nhất là nên tôn trọng một chút.

Từ Dịch Phàm ngắt lời luật sư đại diện của Tổng Nhã Nhượng, sau đó lại nhìn cô ta mà nói tiếp:

- Tổng Nhã Nhượng, những gì cô làm, tôi đều biết cả, cô nghĩ rằng tôi là một kẻ ngu ngốc hay sao? Nếu như vậy, tôi đã chẳng thể đứng vững ở trên thương trường bao nhiêu năm nay.

- Từ Dịch Phàm, anh muốn nói gì? Anh là đang muốn vu oan giá họa cho tôi sao? Đừng có mơ.

Tổng Nhã Nhượng tức giận lên tiếng. Cô ta bỗng nhiên rất lo lắng, liệu mọi chuyện có...

- Cô vừa mới nói cần bằng chứng đầy đủ có đúng không? Vậy tôi sẽ cho cô thấy bằng chứng. Thừa Huân, cậu hãy đưa ra tất cả những bằng chứng để cho Tổng tiểu thư đây khám phục khẩu phục đi.

- Đây.

Tổng Thừa Huân nhanh chóng mở đoạn băng ghi âm ra, Tổng Nhã Nhượng nghe thấy đoạn ghi âm thì hết sức kinh ngạc. Đoạn ghi âm này đã được ghi vào hôm Từ Dịch Phàm chất vấn Tổng Nhã Nhượng để mất một dự án của Từ Thị vào tay Mạc Kiến Huy.

- Cảnh sát trưởng, Từ tiên sinh, đoạn ghi âm này không thể dùng để kết tội thân chủ của tôi.

- Đúng vậy, đúng là không thể dùng nó để kết tội Tổng Nhã Nhượng. Thừa Huân, tiếp tục đưa ra bằng chứng khác nữa đi.

- Được rồi.

Lần này Tổng Thừa Huân đưa ra bằng chứng tiếp theo, đó là email mà Tổng Nhã Nhượng đã gửi đi cho Mạc Kiến Huy. Tổng Nhã Nhượng đã gửi thư cho Mạc Kiến Huy, nói cho anh ta cái giá của Từ Thị đưa ra cho dự án lần trước. Tổng Nhã Nhượng chỉ có thể im lặng.

- Cảnh sát trưởng, chúng tôi không chỉ có hai bằng chứng như vậy thôi đâu. Mời anh tiếp tục xem.

Tổng Thừa Huân lại đưa ra những bằng chứng khác cáo buộc Tổng Nhã Nhượng. Cô ta càng lúc càng sợ hãi.

- Tổng Nhã Nhượng, cô nghĩ rằng tôi có thể thua dưới tay cô hay sao hả? Đừng có nghĩ xa vời như thế chứ. Những chuyện mà cô đã làm không thể làm hại gì đến tôi đâu.

- Anh đã biết tất cả mọi chuyện, tại sao bây giờ mới ra tay chứ? À không, không cần phải hỏi nữa. Từ Dịch Phàm anh đương nhiên là thâm hiểm, ắt phải có suy nghĩ khác trong chuyện này.

- Ban đầu tôi đã nghĩ rằng bản thân không thể nương tay cho cô được. Nhưng tôi vẫn cho rằng có phải mình nên cho cô một cơ hội cuối cùng để cô ra tự thú hay không. Cuối cùng cô lại không làm như vậy. Cơ hội mà tôi cho cô cũng đã biến mất rồi.

Tổng Nhã Nhược đột nhiên cười lớn:

- Từ Dịch Phàm, anh đừng có giả nhân giả nghĩa nữa, tất cả mọi chuyện không phải là do anh mà ra à? Nếu anh không ép tôi thì tôi cũng không đi đến bước đường này.

- Không phải là do tôi ép cô, mà chính là do oán hận làm mờ mắt cô thôi. Tổng Nhã Nhược, cô thông minh như vậy, cô hẳn phải hiểu kết quả của những việc này. Cô đã biết tất cả nhưng lại bỏ qua chúng. Là tự cô đưa bản thân mình đi vào con đường này thôi.

- Tôi có nên cảm ơn anh không đây hả Từ Dịch Phàm? Vì anh đã từng cho tôi cơ hội?

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn cảnh sát trưởng:

- Cảnh sát trưởng, tất cả mọi chuyện chắc anh cũng đã hiểu rõ rồi chứ? Mọi chuyện đến đây là kết thúc.

- Từ tiên sinh, anh...

- Xin lỗi cảnh sát trưởng, nhưng tôi nghĩ tôi nên rời khỏi đây rồi. Tôi không có thời gian để ở sở cảnh sát nữa đâu.

- Ấy...

Từ Dịch Phàm đứng dậy đi luôn. Tổng Thừa Huân cũng đi theo, những bằng chứng cũng được để lại. Vị cảnh sát trưởng quay sang nhìn Tổng Nhã Nhược. Giọt nước mắt của cô ta đang rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Giải quyết xong

Phùng Lộ Phi quay trở lại Từ Thị sau khi dùng bữa trưa xong với Triệu Chí Dương và Trương Uyển Tâm. Cô nghe thư ký Trịnh nói, Từ Dịch Phàm đến sở cảnh sát vẫn chưa về. Đã 2 giờ chiều mà Từ Dịch Phàm vẫn chưa quay về. Phùng Lộ Phi đợi anh cũng khá lâu rồi. Chẳng biết làm gì mà lâu vậy. Trong khi đợi Từ Dịch Phàm, cô đọc báo, tạp chí và uống cà phê. Sau đó lại đứng dậy đi loanh quanh, ra phía cửa kính ngắm cảnh vật bên ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Phùng Lộ Phi vội quay lại. Nhìn thấy Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ Dịch Phàm tiến lại gần Phùng Lộ Phi, hỏi:

- Tôi cứ tưởng là em về luôn rồi. Sao lại quay lại đây thế? Không phải là hết chỗ để chơi rồi đấy chứ?

Vừa nói, Từ Dịch Phàm vừa ngồi xuống sofa. Phùng Lộ Phi cũng ngồi xuống ghế gần anh.

- Em chỉ là qua xem tình hình thế nào thôi. Cũng không thể yên tâm hoàn toàn được.

- Bây giờ thì em thấy rõ rồi, tình hình đang dần ổn định hơn một chút, không cần phải quá lo đâu.

- Ồ... Thế nhưng anh làm gì ở sở cảnh sát mà bây giờ mới về thế? Không phải là đã gặp rắc rối gì đấy chứ?

Từ Dịch Phàm rót một cốc trà rồi đẩy về hướng của Phùng Lộ Phi, anh nhẹ nhàng nói:

- Không phải, mọi chuyện rất thuận lợi. Tất cả đều do Tổng Nhã Nhược gây ra cả. Tất cả vật chứng chứng minh cô ta có tội đều đầy đủ cả, vì thế mà cô ta không thể chối cãi được.

- Thế à? Vậy thì tốt quá rồi còn gì, cuối cùng thì Từ Thị cũng đã giải được oan uổng này.

Bộ dạng có phần hơi lơ đãng của Phùng Lộ Phi khiến cho Từ Dịch Phàm khi nhìn cô phải bật cười.

- Anh cười cái gì? – Phùng Lộ Phi nhún mày, cô không hiểu người đàn ông kia cười cái gì.

- Được rồi, những việc phụ em cũng đã hỏi xong. Vậy cũng nên hỏi việc chính đi chứ?

- Việc chính?

- Phải, hỏi thì hỏi nhanh lên, không cần phải vòng vo mất thời gian như vậy đâu. Theo như tôi biết thì em không phải là người thích vòng vo. Nói điều em muốn hỏi đi.

Phùng Lộ Phi quả thật rất khâm phục sự thông minh của Từ Dịch Phàm. Anh đã nhanh chóng đoán được ý của cô.

- Lần trước em có nghe anh nói là muốn giúp em giải tỏa những nỗi lo về chuyện gia đình. Anh bảo em nên làm thế nào đây? Em cũng chẳng muốn có xung đột với ai cả.

- Thì ra chuyện em muốn hỏi là chuyện này à? Bây giờ mới nghĩ đến tôi rồi sao? Có phải hơi muộn không?

Phùng Lộ Phi mím môi hỏi Từ Dịch Phàm:

- Thật sự là đã muộn?

- Tôi chỉ đùa một chút thôi. Theo tôi thấy, xung đột với mẹ em nên giải quyết nhanh đi. Dù sao cũng là mẹ con, không thể cứ giữ thái độ như vậy được đâu. Em nghĩ thế nào về vấn đề xung đột giữa hai mẹ con em? Là bà ấy tạo ra xung đột khiến em như vậy? Nếu bà ấy có sai thì hãy ngồi xuống, thẳng thắn nói chuyện với bà ấy. Hãy giải quyết mọi chuyện đơn giản một chút, như vậy sẽ tốt hơn cho cả em và mẹ em.

- Phải, em sẽ gặp bà ấy nói chuyện, cố gắng giải quyết những xung đột giữa em và mẹ.

- Còn về chuyện của chị em, có vẻ rắc rối hơn đấy. Mặc dù em chẳng có liên quan đến cuộc sống riêng tư của chị ấy nhưng lại bất ngờ bị lôi vào mọi chuyện. Muốn giải quyết chuyện này, e rằng em phải đi từ từ vào nội tâm của Phùng Hiểu Nguyệt mới được, khiến cho chị ta hiểu ra rằng, mọi chuyện không phải do em, là do chị ta bao nhiêu năm nay hiểu lầm em. Em cũng đừng tỏ vẻ cứng rắn hay mềm yếu quá làm gì. Như vậy sẽ khiến cho khúc mắc của em và Phùng Hiểu Nguyệt càng khó giải hơn.

Phùng Lộ Phi vẫn nhìn Từ Dịch Phàm cho đến khi anh nói đến câu cuối cùng. Cô cười:

- Cảm ơn anh, Dịch Phàm. Cảm ơn những lời giải tỏa kia của anh. Nó giúp em rất nhiều. Có lẽ lần này em sẽ giải quyết được tất cả những khúc mắc là nhờ có anh đấy.

- Thôi, không cần cảm ơn tôi đâu, lời cảm ơn của em tôi cảm thấy có phần nặng nề quá. Mọi chuyện bây giờ cũng đã xong rồi, tối nay cùng tôi ra ngoài ăn cơm được không?

- Được, tối nay em sẽ đến. Bây giờ em đi đây, không làm phiền anh làm việc nữa. Tạm biệt.

- Ừ.

Phùng Lộ Phi mỉm cười nhìn Từ Dịch Phàm, cầm theo túi xách rời khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc. Từ Dịch Phàm cũng gọi điện đặt bàn trước ở nhà hàng rồi cũng đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hòa giải (1)

Phùng Lộ Phi lái xe đi dạo xung quanh, cuối cùng dừng chân tại một quán cà phê. Phùng Lộ Phi tính chỉ vào quán mua một cốc cà phê rồi đi luôn, nào ngờ lại nhìn thấy Phùng Hiểu Nguyệt đang ngồi đó. Thật không ngờ hôm nay Phùng Lộ Phi lại có thể gặp được Phùng Hiểu Nguyệt ở đây.

- Chị! Phùng Lộ Phi đến gần Phùng Hiểu Nguyệt rồi lên tiếng trước. Phùng Hiểu Nguyệt không thèm quan tâm đến Phùng Lộ Phi, còn nhân đó mà nói móc ngoáy mỉa mai cô:

- Đến một chút không gian riêng mà cô cũng không cho tôi là sao đây? Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.

Mặc dù bị đuổi như vậy nhưng Phùng Lộ Phi vẫn không rời đi, cô ngồi xuống đối diện với Phùng Hiểu Nguyệt:

- Em nghe anh cả nói chị chuyển ra ngoài sống mấy ngày nay rồi. Tại sao phải chuyển ra ngoài chứ?

- Tôi chuyển đi đâu thì liên quan gì đến cô? Bây giờ cả những chuyện này cô cũng quản hả?

- Không phải, chỉ là em lo cho chị thôi. Sống ở nhà bao giờ mà chẳng tốt hơn bên ngoài chứ, hơn nữa còn có mọi người chăm sóc. Chị sống một mình bên ngoài cũng không tốt lắm đâu.

Phùng Hiểu Nguyệt đứng hẳn dậy:

- Nếu cô không đi thì tôi đi.

- Chị...

Lúc này tầm mắt của Phùng Hiểu Nguyệt hướng tới một người đàn ông đứng cách đó không xa, còn đang âu yếm một người phụ nữ khác bên cạnh. Cô ta tức giận đi đến ngay chỗ người đàn ông kia, không quan tâm đến thể diện, chỉ trích ngay anh ta cùng cô gái:

- Vương Lâm, anh giỏi thật đấy. Hóa ra mấy ngày này anh không gặp tôi là vì ở bên cô ta hả?

- Tôi hẹn hò với cô ấy thì sao hả? Phùng Hiểu Nguyệt, cô ngoài diện mạo bên ngoài cùng với gia thế giàu có ra thì cô có những gì hả? Chảnh chọe đánh đả lại kiêu kỳ, luôn cho bản thân là nhất. Tôi chán cô từ lâu lắm rồi. Chia tay đi cho xong.

- Chia tay?

Phùng Hiểu Nguyệt sững sờ. Cô gái đứng bên cạnh anh chàng kia cũng lên tiếng mỉa mai:

- Sao hả Phùng Hiểu Nguyệt, cô không nghe rõ những gì mà Vương Lâm vừa nói à? Là chia tay đấy, Phùng Hiểu Nguyệt cô chẳng xứng với Lâm chút nào, chỉ có tôi thôi.

- Cô im miệng đi, tôi đang nói chuyện với Vương Lâm, cô cút sang một bên. Thật chướng mắt.

- Phùng Hiểu Nguyệt, cô mới là người nên cút sang một bên thì đúng hơn. Cô thử xem xem, cô ấy xinh đẹp hơn cô lại giàu có hơn cô, tính tình cũng tốt hơn cô nhiều...

- Vương Lâm, anh...

- Phùng Hiểu Nguyệt, tôi không cần đến cô nữa đâu. Giá trị lợi dụng của cô hết từ lâu rồi...

“Bốp”

Phùng Lộ Phi mạnh tay tát anh chàng tên Vương Lâm kia một cái trước sự kinh ngạc của Phùng Hiểu Nguyệt cùng với mọi người xung quanh. Phùng Lộ Phi tức giận nói:

- Anh vừa nói chị ấy là gì hả? Có giỏi thì nhắc lại một lần nữa xem nào. Nào, nói đi chứ?

- Con ranh, mày là đứa nào hả? Mày là đứa nào mà dám đánh tao, mày có tin là tao...

- Tôi là em gái của Hiểu Nguyệt đấy, thì sao nào? Anh dám làm gì tôi đây? Đánh hả? Có dám ra tay không?

- Con này, mày...

Cô gái đang đứng bên cạnh Vương Lâm bỗng giựt giựt tay áo anh ta rồi quay sang nói nhỏ:

- Này, anh đừng có động đến cô ta. Cô ta là vợ của Từ Dịch Phàm đấy. Chúng ta nên rút thôi.

- Nhưng mà chuyện này... - Tên Vương Lâm nghe thế nhưng vẫn không chịu được nhục nhã này.

- Mau đi thôi. Tốt nhất chúng ta đừng động đến cô ta làm gì kéo lại rước họa vào thân đấy.

Rồi cô gái kia nhanh chóng kéo tên Vương Bằng ra khỏi quán cà phê. Mọi chuyện đã yên ổn trở lại, mọi người cũng không còn quan tâm đến Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt nữa.

- Chị, chị không sao chứ? - Phùng Lộ Phi lo lắng quay sang nhìn Phùng Hiểu Nguyệt hỏi.

- Cô xen vào chuyện của tôi làm gì? Chuyện của tôi tôi khác tự giải quyết được, không cần cô lo.

- Phải, chuyện của chị không cần em lo đúng không? Chị coi em là gì đây hả? Em là em gái chị đấy.

Phùng Hiểu Nguyệt thanh toán tiền rồi rời khỏi đó. Phùng Lộ Phi cũng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hòa giải (2)

Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt ngồi ghé đá ở gần bờ hồ. Phùng Hiểu Nguyệt bỗng lên tiếng trước:

- Cô lại ra về gì khi mà vừa nãy tát Vương Lâm như vậy? Cũng may thân phận của cô khác biệt với người khác, nếu không những hậu quả về sau cô có chịu được không?

Giọng nói của Phùng Hiểu Nguyệt có phần nhẹ nhàng, không còn gay gắt như ở quán cà phê nữa. Nhưng cô ta không nhìn Phùng Lộ Phi mà lại nhìn thẳng về phía trước.

- Chị, chị cũng biết em chịu đựng rất giỏi đấy. Chỉ vì tên đàn ông đó quá đáng quá nên em mới không thể nhịn được nữa. Em còn đang nghĩ sẽ đánh cho hắn một trận nữa cơ. Nhưng mà sao chị chịu đựng được vậy? Phải đánh cho anh ta một trận mới phải.

- Nhiều lúc cô chỉ biết suy nghĩ trước mà chẳng bao giờ nghĩ đến hậu quả của mọi việc cả.

- Việc ngày hôm nay em không quan tâm đến hậu quả đâu, mà cũng chẳng có thời gian quan tâm.

Phùng Hiểu Nguyệt quay sang nhìn Phùng Lộ Phi:

- Nếu như cô không phải là vợ của Từ Dịch Phàm thì chắc hẳn hôm nay rắc rối to rồi đấy.

- Chị đừng nhắc đến nếu như, mọi chuyện hôm nay không thể dùng nếu như mà nói đâu.

- Tại sao hôm nay cô lại làm vậy? Cô vốn dĩ chẳng có lý do gì để đánh người ta như vậy cả.

- Chị hỏi tại sao làm gì? Có quan trọng không? Chị là chị của em, em đương nhiên là phải bảo vệ chị chứ, làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn chị bị người ta bắt nạt được.

- Đừng tỏ vẻ cao thượng như thế.

Phùng Lộ Phi bật cười:

- Cao thượng gì, em vốn là như thế mà.

- Ngộ nhờ cô mà xảy ra chuyện gì thì chẳng phải Từ Dịch Phàm sẽ đến hỏi tội tôi hay sao? Đạo này tình cảm của hai người tốt như vậy, cô xảy ra chuyện khéo anh ta còn cho tôi một trận.

- Chẳng phải em vẫn bình yên còn gì nữa. Hơn nữa chị yên tâm, Dịch Phàm sẽ chẳng làm gì chị đâu.

Rồi sau đó, cả Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt đều không nói gì cả. Một lúc sau Phùng Lộ Phi mới nói tiếp:

- Hiểu Nguyệt, mọi chuyện xảy ra với hai chị em mình trước đây đều là hiểu lầm cả. Những người bạn trai trước đây của chị, em chẳng quyến rũ ai cả, chẳng cướp ai từ chị cả. Chị cũng biết đấy, lúc ấy em đã là bạn gái của Từ Minh rồi còn gì. Chị, chị có thể nghĩ lại, có thể xóa bỏ những hiềm khích, hiểu lầm giữa chúng ta không?

- Đến hôm nay tôi mới hiểu rõ mọi chuyện, tại sao những người đàn ông đó lại chịu đến với tôi rồi. Chỉ vì nhà chúng ta giàu và có địa vị, chỉ vì nghĩ có thể lợi dụng nên bọn họ mới tiếp cận tôi thôi. Tính cách của tôi xưa nay đúng như Vương Lâm nói, chẳng có gì tốt đẹp. Còn cô, tính cách của cô lại được nhiều người yêu thích. Đó chính là lý do mà những người đàn ông ấy phản bội tôi, quay sang thích cô như vậy.

- Chị...

- Tôi yêu Từ Dịch Phàm nhưng cuối cùng bỏ mẹ lại để cô lấy anh ấy. Và bây giờ tôi cũng hiểu vì sao họ làm như vậy rồi. Nếu tôi lấy Từ Dịch Phàm thì không sớm thì muộn sẽ xảy ra chuyện thôi. Đến lúc ấy e rằng Phùng Thị và cả Phùng gia đều khó giữ.

Giọng của Phùng Hiểu Nguyệt bỗng trầm xuống. Khóe mắt rung rung, mũi lại hơi cay.

- Tất cả mọi chuyện đều là do tôi lúc ấy tức giận mà thành như vậy, là do tôi suy nghĩ không thông, không biết rõ mọi thứ. Tôi đã khiến cho mọi người phải suy nghĩ nhiều, khiến cho chính bản thân tôi không sống được chính cuộc sống của mình.

- Hiểu Nguyệt, chị đừng nói như vậy. Không sao cả, tất cả mọi chuyện đều có thể làm lại mà. Nếu chị đã hiểu rõ như vậy thì những chuyện trong tương lai có thể thay đổi được.

Phùng Hiểu Nguyệt quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, giọt nước mắt rơi xuống, giọng buồn bã:

- Lộ Phi, bây giờ chị đã biết tất cả đều là lỗi của chị. Em có thể tha thứ cho chị được không?

- Sao chị lại nói như thế chứ? Chúng ta là chị em thì làm gì có oán thù gì chứ hả? Được rồi, đừng buồn.

Phùng Hiểu Nguyệt ôm chặt lấy Phùng Lộ Phi, những giọt nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn:

- Chị xin lỗi, chị không nên hiểu lầm em như vậy. Chị xin lỗi, thật sự xin lỗi, Lộ Phi...
- Không sao, không sao nữa rồi. Tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi, không cần phải nghĩ nhiều nữa.
- Chị xin lỗi...

Phùng Hiểu Nguyệt càng ôm chặt Phùng Lộ Phi hơn. Bây giờ cô mới hiểu ra là mình đã sai, bây giờ cô mới hiểu ra người em gái này quan trọng với cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vui vẻ

Cuối cùng thì Phùng Lộ Phi và Phùng Hiểu Nguyệt cũng đã hòa giải được với nhau. Quả là một chuyện rất vui. Chiều hôm đó, Phùng Lộ Phi giúp Phùng Hiểu Nguyệt dọn đồ trở về Phùng gia. Biết được những hiểu lầm của hai chị em đã được giải tỏa, ai trong gia đình cũng vui mừng. Phùng Lộ Phi cũng nói chuyện với Phùng phu nhân, cô cũng mong muốn rằng mọi chuyện sẽ qua, đừng ai nhắc đến nữa.

Chính bản thân Phùng Lộ Phi cũng không ngờ rằng, mọi chuyện lại được hóa giải nhanh đến như vậy. Đến khi nhìn lại đồng hồ, Phùng Lộ Phi mới sực nhận ra, nếu như cô không nhanh chóng đến chỗ Từ Dịch Phàm thì sẽ lại lỡ hẹn với anh lần nữa.

.....

Nhà hàng.

Dù có cố gắng nhanh đến thế nào thì Phùng Lộ Phi vẫn đến trễ 15 phút. Từ Dịch Phàm vẫn ngồi đó đợi cô.

- Dịch Phàm, xin lỗi, em lại đến trễ nữa rồi. Vì có chút việc nên em mới đến trễ. Anh đừng giận nhé?

Từ Dịch Phàm cứ nhìn chằm chằm Phùng Lộ Phi một hồi lâu rồi mới bật cười hỏi cô: - Phùng Lộ Phi, rốt cuộc là cả buổi chiều nay em đã làm gì mà mặc một bộ đồ nguyên cả ngày như thế?

Phùng Lộ Phi nhìn lại mình, chỉ có thể cười trừ rồi nhanh chóng ngồi xuống đối diện Từ Dịch Phàm:

- À, do hôm nay có chút chuyện nên em không kịp về nhà thay bộ đồ khác. Nhưng dù sao hôm nay em đang rất vui nên bữa tối hôm nay em sẽ mời anh. Có được không vậy?

- Mời tôi bữa này sao? Mà em có chuyện gì vui vậy? Chắc chuyện vui này không nhỏ đâu nhỉ?

- Tất nhiên.

Phùng Lộ Phi hào hứng kể toàn bộ chuyện hôm nay cho Từ Dịch Phàm nghe. Từ chuyện cô tát tên đàn ông khốn nạn Vương Lâm kia cho đến việc cô và Phùng Hiểu Nguyệt hóa giải hiểu lầm.

- Thật sao? Em đã tát người đàn ông tên Vương Lâm ấy trước sự chứng kiến của bao nhiêu người?

- Phải. Nhìn những hành động cũng như lời nói của hắn, em chịu không nổi nên mới ra tay.

- Em cũng to gan thật đấy nhỉ. Em có nghĩ đến hậu quả của mọi chuyện này hay không?

- Em không nghĩ đến và cũng chẳng muốn nghĩ đến. Nếu có hậu quả em sẽ tự gánh chịu.

Từ Dịch Phàm uống ly nước rồi nói:

- Nhưng dù sao đó cũng là một chuyện vui. Em cuối cùng cũng đã hóa giải được hiểu lầm với Phùng Hiểu Nguyệt cũng như mẹ em. Về sau có thể yên tâm được rồi chứ?

- Đúng vậy, về sau em có thể yên tâm được rồi. Cảm giác có một gia đình hoàn hảo thật tốt.

- Nghe em nói như vậy thì hôm nay em đúng là phải trả toàn bộ tiền cho bữa tối này rồi.

Phùng Lộ Phi nghe Từ Dịch Phàm nói vậy thì bĩu môi rồi cười. Anh sau đó gọi nhân viên phục vụ đến. Không lâu sau đó, nhân viên phục vụ đã đưa lên những món ăn mà Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đã gọi.

- Lộ Phi, chuyện của Từ Thị đã bình thường trở lại rồi. Tôi phải cảm ơn em vì mọi chuyện.

- Được, em nhận lời cảm ơn này của anh. Nói thế nào đi chẳng nữa thì anh cũng là chồng của em nên em. ...

Nói đến đây thì Phùng Lộ Phi bỗng dừng lại. Ánh mắt của Từ Dịch Phàm cứ nhìn cô mãi khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng, vội gấp thức ăn ăn ngay và cũng chẳng nói gì nữa.

- Có gì mà ngượng thế? Kiểu nói dở này của em cứ như tôi không phải là chồng của em vậy.

- Nhưng mà nói thật ra, dù có thế nào đi chẳng nữa, Phùng Lộ Phi em cũng không thể thấy chết không cứu. Đây là đạo lý ở đời mà, đúng không? Em mà gặp khó khăn thì chắc anh cũng giúp như vậy thôi.

Từ Dịch Phàm hơi nhú mồm nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi:

- Em cho rằng mọi thứ bình thường như vậy? Tôi cũng bình thường giống như bao người khác?

- Em. ...

Phùng Lộ Phi không thể đáp trả lại bất cứ lời nào. Cô nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

- Ô, sao cứ nói suốt như thế vậy, anh không ăn đi à? Để nguội ăn thì sẽ không ngon đâu.

- Cũng không cần phải lảng chuyện đi như thế đâu Phùng Lộ Phi. Mà thôi, tôi cũng không hỏi em về vấn đề này nữa, để tránh việc em ngượng quá rồi lại không ăn được gì.

Phùng Lộ Phi cúi gầm đầu xuống ăn. Từ Dịch Phàm nhìn bộ dạng này của cô, chỉ có thể cười.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nhàn nhã

Ngày thứ 7 yên tĩnh.

Cuối cùng những nguy nan của tập đoàn Từ Thị cũng đã được giải giải quyết, tình hình lại bình ổn như xưa, giá cổ phiếu tiếp tục tăng lên nhanh chóng. Mọi việc lại như xưa khiến nhiều người cứ nghĩ rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra đối với Từ Thị.

Từ phu nhân lại gọi Từ Dịch Phàm cùng Phùng Lộ Phi về đại biệt thự chơi vài ngày. Những tưởng Từ Dịch Phàm sẽ từ chối, nào ngờ anh lại đồng ý ngay. Phùng Lộ Phi cũng không phản đối gì cả. Đạo này tâm trạng của cô đang rất tốt vì đã hóa giải được hiểu lầm bao nhiêu qua với Phùng Hiểu Nguyệt, chị em lại êm đẹp như xưa.

.....

Đại biệt thự.

- Nay Dịch Phàm, mẹ trông con có vẻ gầy đi đấy. Lo lắng chuyện tập đoàn quá nhiều à?

Từ phu nhân ngồi ở ghế giữa, hết nhìn Phùng Lộ Phi lại quay sang nhìn Từ Dịch Phàm.

- Vậy mẹ nghĩ những ngày biến động vừa rồi, con có thể yên tâm ăn uống ngủ nghỉ như thường không? Biết bao nhiêu chuyện xảy ra, không muốn lo cũng không được.

- Nếu mà mệt quá thì cũng đừng cố làm gì. Vẫn còn có bố con đây, cứ để bố con làm. Đạo này bố con không ra ngoài chơi thì lại rủ mấy người đến chơi cờ, thưởng trà. Nhân rồi quá chẳng có việc gì để làm, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy việc đấy thôi.

- Thì mẹ cứ để bố như thế đi. Nhưng mà chẳng phải bố mẹ đi du lịch còn gì? Sao cứ đi mấy ngày lại quay về thế? Không phải chuyến du lịch ấy không ra gì đấy chứ?

Từ phu nhân chán ngán, uống tách trà nói:

- Đúng là không ra gì. Đi suốt đi mãi như thế không chán mới lạ đấy. Không còn chỗ nào nữa à?

- Nếu mẹ không muốn đi những nơi đó, con có thể thuê phi thuyền cho bố mẹ đi vòng quanh vũ trụ ngắm cảnh. Đây cũng là ý tưởng du lịch mới tuyệt vời đấy. Mẹ muốn thử không?

- Thôi đi. Du lịch ngoài vũ trụ cái gì chứ? Thật là... Mẹ vẫn còn muốn bế mấy đứa cháu cơ.

Từ phu nhân lại quay sang nhìn Phùng Lộ Phi:

- Lộ Phi này, lát nữa mẹ muốn ra ngoài mua sắm một chút, con có đi cùng mẹ không?

- Vâng ạ? Nếu mẹ không chê con phiền phức thì con sẽ đi. Ở nhà một mình cũng chán lắm.

- Thế thì tốt. Cũng khá lâu rồi mẹ con ta không đi cùng nhau mua sắm. Hình như lại có hàng mới ra thì phải.

Mấy người họ lại nói chuyện một hồi, sau đó Từ Dịch Phàm đi tìm Từ lão gia, còn Phùng Lộ Phi đi mua sắm cùng Từ phu nhân.

.....

Trung tâm thương mại.

Từ phu nhân bảo nhân viên mang những bộ trang phục mới nhất ra cho Phùng Lộ Phi thử. Cô hỏi mẹ chồng:

- Mẹ, sao mẹ không chọn đồ cho mình vậy ạ? Từ này tới giờ toàn là để con thử đồ thôi.

- Thì đi mua sắm chủ yếu là mua đồ cho con chứ cho ai? Nào, mau vào thử nhanh lên.

Phùng Lộ Phi lại tiếp tục mang bộ đầm dạ hội màu đen vào bên trong thử. Hôm nay mẹ chồng cô thật có nhã hứng. Hết chọn túi, giày dép, bây giờ lại đến quần áo nữa. Bà còn nói sau khi mua quần áo cho cô xong sẽ đi mua đồ cho Từ Dịch Phàm và cả Từ lão gia. Tiếp theo đó sẽ đến mấy cửa hàng trang sức xem mấy món đồ mới ra...

- Lộ Phi, bộ đầm này trông rất hợp với con đấy. Rất đẹp, sang trọng lại quý phái nữa.

- Vâng.

- Cô này, gói luôn bộ này vào cho tôi. À, mấy bộ kia cũng gói lại luôn đi, đừng để quên bộ nào đấy.

- Vâng Từ phu nhân.

Cô nhân viên niềm nở nhanh chóng lên tiếng. Phùng Lộ Phi vào trong thay đồ ra rồi đưa cho cô nhân viên gói vào. Hôm nay, những đồ mua đều do Từ phu nhân trả tiền hết.

- Con còn muốn mua gì nữa không? Nhân tiện hôm nay chúng ta đi thì mua luôn một thể.

- Dạ thôi ạ, con thấy như này đủ rồi. - Ủ. Thế bây giờ chúng ta đi mua vài thứ đồ cho bố con và Dịch Phàm, sau đó thì đi chọn trang sức.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi lại lẻo đẻo đi theo Từ phu nhân chọn đồ. Tài xế cũng đi theo xách đồ cho hai người.

Quả nhiên hôm nay Từ phu nhân nhã hứng cao quá, cứ nhìn thấy thích cái gì là mua luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tai nạn (1)

Đại biệt thự.

Từ Dịch Phàm đang ngồi trong thư phòng nói chuyện với Từ lão gia. Đến giờ này mà Phùng Lộ Phi với Từ phu nhân vẫn chưa về. Quả nhiên phụ nữ mà đã đi mua sắm thì cả ngày cũng chưa xong.

- Dịch Phàm, chuyện rắc rối của tập đoàn mấy ngày trước con giải quyết đúng là rất tốt. Những kế hoạch đưa ra đều rất chu toàn, nhất là việc bán được công ty JL kia cho tập đoàn MT. - Từ lão gia vừa uống trà vừa lên tiếng khen ngợi Từ Dịch Phàm.

- Lần này bán được công ty JL đi quả thật là thành công cũng là may mắn lớn nhất của chúng ta. Và cũng may có Lộ Phi giúp đỡ, nếu không thì mọi chuyện đã đi theo hướng khác rồi.

- Lộ Phi sao? Trong chuyện của Từ Thị lần này Lộ Phi cũng tham gia vào cùng con ư?

Từ Dịch Phàm rót trà cho Từ lão gia, nói:

- Ban đầu con không biết công ty JL lại đơn phương rút khỏi ngành khai khoáng nên chẳng quan tâm nhiều lắm. Lộ Phi sau đó có nói với con, cô ấy vô tình nghe được một cuộc nói chuyện về JL nên con mới biết chuyện này thôi. Và cô ấy cũng bảo với con nên gấp rút bán ngay công ty JL, nếu không thì sẽ có chuyện lớn xảy ra. - Lộ Phi con bé này quả thật rất thông minh đấy. Không ngờ lại có thể nghĩ ra cách chu toàn như vậy.

- Nếu như không có Lộ Phi, con e rằng tình hình hiện tại của Từ Thị còn nguy nan hơn.

Từ lão gia thở dài:

- Vậy còn Tống Nhã Nhược và Mạc Kiến Huy bây giờ thế nào rồi? Vẫn chưa bắt được Mạc Kiến Huy đúng không?

- Vâng, hiện nay bên phía cảnh sát vẫn đang ra lệnh cho truy nã Mạc Kiến Huy, không rõ hắn đã chạy đến chỗ nào rồi. Còn Tống Nhã Nhược thì cũng đã nhận tội, chắc chắn không thể thoát khỏi vòng lao lý. Cô ta tự làm ra những việc đó thì cũng phải tự chịu thôi. Chỉ vì những suy nghĩ ngu ngốc mà đã lôi rất nhiều người vào việc này.

- Được rồi. Mọi chuyện đến đây cũng nên chấm dứt rồi, từ nay đừng nhắc đến nữa làm gì cho mệt. Mà chẳng biết mẹ con và Lộ Phi đã về chưa, cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi.

- Chúng ta ra ngoài thôi bố. Có lẽ mẹ và Lộ Phi cũng sắp trở về rồi, cả hai đi lâu vậy rồi mà.

- Ừ.

Nói xong, Từ lão gia sắp xếp lại một số thứ rồi cùng Từ Dịch Phàm ra ngoài chờ Phùng Lộ Phi và Từ phu nhân.

.....

Trên xe ô tô.

Sau cả buổi sáng mưa sấm một đồng hồ, cuối cùng Từ phu nhân cũng quyết định đi về. Phùng Lộ Phi cũng chẳng dám ca thán gì, cô chỉ đang đau chân vì đi quá lâu thôi.

- Lộ Phi à, dạo này Dịch Phàm cũng có vẻ thay đổi nhiều lắm rồi đấy. Mẹ thấy nó quan tâm đến con nhiều hơn trước, không còn cái vẻ thờ ơ như khi hai đứa mới kết hôn nữa. Từ phu nhân bắt ngờ lên tiếng nói về Từ Dịch Phàm khiến cho Phùng Lộ Phi cảm thấy bối rối.

- Con nghĩ thế nào? Mẹ biết hai đứa trước đây bằng mặt không bằng lòng. Nhưng bây giờ thì có vẻ tốt hơn.

- Mẹ, con cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

- Bây giờ suy nghĩ cũng chưa quá muộn đâu con. Lộ Phi à, không phải mẹ nói hộ cho Dịch Phàm đâu, nhưng mẹ nghĩ rằng hai đứa cũng nên hiểu rõ bản thân mình một chút. Mẹ biết Dịch Phàm có tình cảm với con, và con chắc cũng có, đúng không?

- Con...

Phùng Lộ Phi lại ấp úng. Cô bỗng nhớ đến nụ hôn với Từ Dịch Phàm hôm ở thư phòng. Quả thật nếu Từ Dịch Phàm không có tình cảm gì với cô thì đã chẳng tùy tiện hôn cô.

- Trước đây mẹ mong muốn Dịch Phàm lấy Nhã Nhược bởi thấy hai đứa nó rất hợp. Nhưng Dịch Phàm cứ khẳng khái không thừa nhận. Nó bảo Nhã Nhược làm bạn gái thì được, nhưng kết hôn thì không phù hợp. Dịch Phàm nói rằng sẽ tìm người khác. Nào ngờ một ngày kia, nó lại đồng ý kết hôn với con. Mẹ cũng ngạc nhiên lắm.

- Vâng.

- Mẹ chỉ muốn hai đứa nhìn nhận lại vấn đề, hiểu rõ tình cảm thật sự của bản thân thôi.

- Con hiểu ý mẹ.

Đúng lúc này điện thoại của Phùng Lộ Phi vang lên. Là Trương Uyển Tâm gọi đến.

- Uyển Tâm, có chuyện gì vậy?

Không biết Trương Uyển Tâm nói những gì. Nhưng sau khi nghe xong thì cô rất lo lắng. Tắt máy, Phùng Lộ Phi quay sang nói với Từ phu nhân:

- Mẹ, con xin lỗi, nhưng bạn của con bị ốm, con muốn đến nhà xem cô ấy thế nào. Có được không ạ?

- Để mẹ bảo tài xế đưa con đi.

- Thôi, không cần đâu ạ. Đây là đường về đại biệt thự, nếu quay lại thì lâu lắm.

Cuối cùng tài xế dừng xe lại, Phùng Lộ Phi xuống xe, bắt taxi đến chỗ Trương Uyên Tâm. Từ phu nhân về nhà một mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tai nạn (2)

Đại biệt thự.

Từ phu nhân vừa trở về đại biệt thự thì gặp ngay Từ Dịch Phàm và Từ lão gia đang ngồi ngoài phòng khách. - Ủa mẹ, sao mẹ về có một mình thế? Lộ Phi đâu ạ? Cô ấy không phải đi cùng mẹ à? – Từ Dịch Phàm nhìn ngó xung quanh không thấy Phùng Lộ Phi đâu, cảm thấy lạ bèn hỏi.

- Phải đấy, Lộ Phi đâu bà? Không phải là con bé có chuyện gấp gì phải đi đấy chứ? – Từ lão gia cũng hỏi.

- Lộ Phi ấy hả? Vừa rồi lúc đang trên đường về thì con bé nhận được một cuộc điện thoại nào đó. Sau đó Lộ Phi bảo mẹ về đại biệt thự, con bé phải đến chỗ bạn bị ốm.

- Vậy à?

Bạn của Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm biết ngay đó là Trương Uyên Tâm. Khi không nhìn thấy Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm bỗng nhiên lo lắng. Nhưng khi nghe Từ phu nhân nói như thế, trong lòng anh bỗng cảm thấy yên tâm hơn. Cô vẫn bình thường.

- Được rồi, chúng ta cũng mau vào trong dùng bữa thôi, bây giờ cũng khá muộn rồi đấy. Từ lão gia im lặng một hồi bây giờ mới lên tiếng.

- Phải đấy, mau đi ăn cơm thôi, Dịch Phàm.

- Vâng.

Họ cùng vào trong dùng bữa trưa. Mọi chuyện vẫn bình thường dù không có Phùng Lộ Phi.

.....

Căn hộ của Trương Uyên Tâm.

Vừa rồi nghe Trương Uyên Tâm nói cô ấy bị bệnh, Phùng Lộ Phi thật sự đã rất lo lắng. Cô vội vàng đi mua thuốc rồi đến nhà của Trương Uyên Tâm ngay. Biết Trương Uyên Tâm chưa ăn gì, Phùng Lộ Phi bèn nấu cháo, dỗ dành cô bạn thân ăn hết.

- Được rồi Lộ Phi, mình đã ăn hết bát cháo này theo yêu cầu của cậu, thuốc thì mình cũng uống xong rồi, cậu cũng không cần phải lo nữa đâu. Bây giờ mình cảm thấy hơi buồn ngủ, chắc ngủ đây là khỏe ngay thôi mà. Cậu không cần ở lại đây với mình đâu, nếu bận rộn gì thì cứ đi lo chuyện của cậu đi. Mình không sao đâu, không cần lo lắng.

- Không sao đâu, mình bây giờ thì cũng không có chuyện gì bận rộn cả nên mình sẽ ở lại đây với cậu một lúc. Nhìn cậu ốm yếu như thế này, mình cứ đi thì chẳng yên tâm nổi đâu. Thôi nào, mau ngủ đi, đến bao giờ cậu hạ sốt thì mình đi cũng chưa muộn. - Ừ. Cậu chưa ăn trưa đúng không? Mau đi ăn đi không lại đói. Tự nhiên mình cảm thấy có lỗi với cậu quá.

Phùng Lộ Phi bịu môi:

- Có lỗi gì chứ. Mau ngủ đi.

- Ừ.

Trương Uyên Tâm nhắm mắt lại. Phùng Lộ Phi ngồi cạnh cô ấy một lát rồi đi ra ngoài, làm một chút đồ ăn. Từ trưa đến giờ Phùng Lộ Phi chưa có gì bỏ bụng, cảm thấy hơi đói.

Ăn uống xong, dọn dẹp một chút thì cũng đã hơn 2 giờ chiều. Phùng Lộ Phi lại vào bên phòng xem tình hình của Trương Uyên Tâm. Trán cũng đã bớt nóng, hạ sốt rồi.

Phùng Lộ Phi ra sofa phòng khách ngồi. Cô bỗng nhớ lại những lời mẹ chồng nói hồi trưa.

“Lộ Phi à, không phải mẹ nói hộ cho Dịch Phàm đâu, nhưng mẹ nghĩ rằng hai đứa cũng nên hiểu rõ bản thân mình một chút. Mẹ biết Dịch Phàm có tình cảm với con, và con chắc cũng có, đúng không?”

Lời nói ấy của mẹ chồng cứ văng vẳng bên tai, khiến Phùng Lộ Phi không thể không suy nghĩ đến.

- Rốt cuộc thì mình nghĩ như thế nào?

Phùng Lộ Phi lẩm bẩm một mình. Hôm mà bức ảnh của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm lan tràn trên mạng, cô bị gán danh là “tình nhân” của anh, rồi anh lại nắm tay cô đi đến trước mặt nhà báo, phóng viên, tuyên bố với họ cô là vợ của anh thì lúc đấy, mọi suy nghĩ nghĩ của cô về anh đã khác trước rất nhiều. Và, hôm anh hôn cô trong thư phòng đã khiến cô có những suy nghĩ lệch lạc. Có phải là Phùng Lộ Phi cô cũng đang dần mềm lòng trước người đàn ông tên Từ Dịch Phàm kia không? Có phải cô cũng muốn được như những cặp vợ chồng khác, sống thật hạnh phúc? Có phải là cô muốn được người đàn ông này yêu thương và bảo vệ? Có phải là cô cũng cần anh, mong muốn anh luôn ở bên cạnh cô?

- Liệu mình có thể làm được như vậy không đây? Từ Dịch Phàm... Từ Dịch Phàm... anh ấy đối với mình như thế nào? Trong mắt anh ấy, vị trí của mình là gì? Anh ấy...

Phùng Lộ Phi đột nhiên lắc đầu rồi thờ dài.

- Nói chung chuyện này vẫn cần phải suy nghĩ một chút. Thôi, để nghĩ sau, ngủ một lát trước đã.

Sau đó, Phùng Lộ Phi tiện thể nằm luôn xuống sofa, mệt mỏi nhắm mắt ngủ một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tai nạn (3)

Đại biệt thự Từ gia.

“Theo những thông tin, hình ảnh mới nhất mà chúng tôi vừa cập nhật được thì Thiếu phu nhân của Tổng giám đốc Từ Thị Từ Dịch Phàm, chính là Phùng Lộ Phi đã bị tai nạn giao thông. Xe của cô Phùng Lộ Phi đâm phải hai chiếc xe bị tai nạn khiến cô cũng bị thương. Sau khi cung cấp lời khai cho bên phía cảnh sát, Phùng Lộ Phi đã phải đến ngay bệnh viện. Không rõ tình trạng hiện giờ của cô ấy thế nào...”

Vừa nghe thấy tin tức về Phùng Lộ Phi trên TV, Từ Dịch Phàm đã lo lắng vô cùng. Từ Dịch Phàm gọi điện thoại mãi cho Phùng Lộ Phi nhưng mãi mà cô cũng không bắt máy. Cuối cùng, anh bảo trợ lý Dương cử người đi kiểm tra xem Phùng Lộ Phi hiện đang ở bệnh viện nào. Từ Dịch Phàm rất lo lắng, anh lái xe đi tìm Phùng Lộ Phi.

.....

Bệnh viện.

Từ Dịch Phàm cuối cùng cũng đã biết được Phùng Lộ Phi đang ở bệnh viện nào, anh nhanh chóng lái xe đến đó với tâm trạng càng lo lắng hơn trước. Từ Dịch Phàm khi đến bệnh viện vội chạy đi tìm Phùng Lộ Phi, rồi nhanh chóng thấy cô từ phòng khám bệnh bước ra. Từ Dịch Phàm vội vã chạy đến ôm Phùng Lộ Phi, ôm cô rất chặt:

- Em không sao chứ hả? Em làm cái gì vậy Phùng Lộ Phi? Em có biết là tôi lo lắng thế nào không?

Phùng Lộ Phi cũng ôm Từ Dịch Phàm, mỉm cười nói:

- Sao thế? Anh lo lắng cái gì chứ? Em có bị làm sao đâu? Anh nhìn xem này, vẫn bình thường. Được rồi, em không sao cả, không sao cả đâu, anh không cần phải lo lắng như vậy.

Từ Dịch Phàm buông tay ra, rồi lại nâng bàn tay trái của Phùng Lộ Phi lên, xót xa nói:

- Như thế này mà em bảo bình thường hả? Làm sao mà em để xảy ra tai nạn như thế?

- À, hôm nay em đi cùng với mẹ thì nhận được cuộc gọi của Uyên Tâm, cô ấy nói rằng cô ấy bị ốm nên em vội đến đó ngay. Mãi vừa rồi em mới về. Ban đầu em cũng định đón taxi về nhưng Uyên Tâm lại nói bây giờ đã muộn rồi, chỗ khu nhà ở của cô ấy giờ này có ít taxi đi qua lắm nên bảo em cứ lái xe của cô ấy về rồi trả sau cũng được. Khi em lái xe đến chỗ ngõ, đang định rẽ phải thì đâm phải 2 chiếc xe vừa mới gặp tai nạn. Tại chỗ ngõ ấy hơi tối, em nhìn không rõ đường nên mới bị thương thôi.

- Nhìn không rõ đường? Thật đúng là bất cẩn. Mà vết thương của em có nặng không?

- Không sao đâu, cũng chỉ là vết thương nhỏ ấy. Vài ngày sau là sẽ khỏi ngay ấy mà.

Từ Dịch Phàm nắm chặt tay của Phùng Lộ Phi:

- Bây giờ chúng ta vào trong kiểm tra tổng thể lại lần nữa. Em như thế này, tôi không yên tâm.

- Được rồi, em đã nói là em không sao rồi mà, anh cứ yên tâm đi. Bác sĩ vừa rồi khám cho em cũng bảo em không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu. Cũng muộn rồi, mau về thôi.

- Nhưng...

- Không sao thật mà.

Nhìn nụ cười mím đầy ngọt ngào kia của Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm cũng không ép cô đi kiểm tra tổng thể nữa. Tối hôm đấy, anh lái xe đưa cô về đại biệt thự.

.....

Đại biệt thự.

Vừa về đến đại biệt thự thì Phùng Lộ Phi gặp bố mẹ chồng. Họ lo lắng cho cô đến nỗi không ngủ được.

- Lộ Phi à, con lái xe kiểu gì thế? Nghe tin con bị tai nạn, bố mẹ lo quá đi mất, sợ con gặp chuyện gì. – Từ phu nhân rất lo lắng, vừa thấy Phùng Lộ Phi bèn vội hỏi ngay.

- Con à, tốt nhất về sau con đi cùng với lái xe, như vậy bố mẹ và Dịch Phàm cũng yên tâm hơn. Chứ cứ như thế này thì không biết liệu lần sau đi còn được may mắn không bị thương nặng không.

Từ lão gia cũng lên tiếng. Vừa nghe tin Phùng Lộ Phi bị tai nạn giao thông, ông cũng rất lo lắng.

- Bố mẹ, con xin lỗi vì đã khiến bố mẹ phải lo lắng cho con. Nhưng bố mẹ cứ yên tâm đi ạ, con không sao đâu. Cũng chỉ là vết thương nhỏ. Về sau con sẽ cẩn thận hơn.

- Ủ, nếu con không sao là bố mẹ yên tâm rồi. Cũng muộn rồi, hai con cũng mau đi nghỉ đi.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi đang chuẩn bị cùng Từ Dịch Phàm lên phòng thì Từ phu nhân bỗng nói:

- À Lộ Phi này, mẹ con vừa gọi điện sang cho mẹ đấy, bà ấy rất lo lắng cho con. Con nhớ gọi cho bà ấy nhé.

- Con biết rồi ạ. Chúc bố mẹ ngủ ngon.

- Ủ.

Từ phu nhân và Từ lão gia trở về phòng. Từ Dịch Phàm cũng đưa Phùng Lộ Phi lên tầng 2.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Âm áp

Phòng ngủ.

Sau khi gọi điện báo bình an cho bên phía Phùng gia xong, Phùng Lộ Phi cũng nhanh chóng đi tắm. Vì tay đang băng bó nên Phùng Lộ Phi cũng mất khá nhiều thời gian để tắm. Đến lúc ra ngoài thì thấy Từ Dịch Phàm đã ngồi sẵn ở trên giường rồi. Muộn thế này rồi mà anh vẫn còn ở phòng của cô, sao không đi nghỉ đi nhỉ?

- Ủa Từ Dịch Phàm, sao anh lại ở đây thế? Trời cũng đã khuya lắm rồi đấy, anh cũng nên đi nghỉ đi. Cũng không cần phải lo cho em đâu, em vẫn ổn. Chỉ là bị thương nhẹ ở tay thôi, không phải là gãy tay gì cả, chưa đến mức không làm được việc gì.

- Vừa rồi là em hỏi tôi tại sao lại ở đây hả? Có đúng không vậy? – Từ Dịch Phàm quay sang hỏi Phùng Lộ Phi.

- Phải. Hỏi như thế thì có làm sao đâu chứ. Em nhắc lại, bây giờ cũng đã muộn rồi đấy, anh cũng nên trở về phòng mà nghỉ ngơi đi. Không sáng mai thức dậy lại mệt mỏi.

- Em muốn đuổi tôi?

Phùng Lộ Phi nhú mày nhìn Từ Dịch Phàm, cô chẳng hiểu anh hiện giờ đang nói những gì.

- Mẹ đã sắp xếp cho chúng ta ngủ trong phòng này. Em đuổi tôi, tôi biết ngủ ở đâu?

- Há? Anh nói cái gì đấy hả? Đừng bảo là em nghe nhầm đấy.

Phùng Lộ Phi kinh ngạc nhìn Từ Dịch Phàm. Những lời này... cô không nghe nhầm đấy chứ?

- Còn há cái gì nữa? Những lời mà tôi vừa nói em không nghe nhầm đâu. Vợ chồng không phải là ngủ cùng nhau hay sao? Điều bộ ngạc nhiên kia của em là có ý gì?

- Em...

Nhìn thấy bộ dạng của Phùng Lộ Phi lúc này, Từ Dịch Phàm không thể nhịn cười được nữa:

- Muốn nhường giường cho tôi, em định ra sofa ngủ à? Nếu như thế tôi cũng không từ chối đâu.

- Cái gì?

- Nếu em thích ngủ ở sofa thì ra đi.

Phùng Lộ Phi bấu môi. Từ Dịch Phàm cũng tưởng tượng quá đấy. Cô nhanh chóng lên giường:

- Anh nói cái gì thế hả? Em đâu phải là một đứa ngốc mà đi nhường giường cho anh rồi ra sofa ngủ chứ. Em sẽ ngủ ở trên giường, đêm lạnh, ngủ sofa thì không chịu nổi, sáng dậy còn đau người nữa. Nếu như anh thích, anh cũng có thể ra sofa ngủ.

Phùng Lộ Phi nhanh chóng nằm luôn xuống giường, kéo chăn lên đắp ngang người. Từ Dịch Phàm cũng nằm xuống, quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, mỉm cười nói:

- Như em vừa nói lúc nãy, trời ban đêm cũng lạnh lắm nên ngủ ở sofa không tốt. Hơn nữa sáng dậy lại còn đau người nữa. Tôi cũng giống em, không phải là một kẻ ngốc nên sẽ không ra sofa ngủ đâu. Ngủ ở giường vẫn tốt hơn. Em thấy đúng không?

- Vậy... vậy thì ngủ đi.

Phùng Lộ Phi nằm xoay lưng về phía Từ Dịch Phàm, với tay tắt đèn ngủ ở đầu giường. Từ Dịch Phàm mỉm cười rồi cũng tắt đèn ngủ đi. Trong căn phòng trở nên im lặng hơn.

Có Từ Dịch Phàm ngủ bên cạnh như thế này đương nhiên là Phùng Lộ Phi chẳng dễ dàng ngủ được. Tuy nhắm mắt, dùng hết mọi cách nhưng cô vẫn không tài nào ngủ. Phùng Lộ Phi cảm thấy, hình như Từ Dịch Phàm đang ở gần cô hơn. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm cũng như hơi thở của anh. Gần sao? Không phải anh nằm ở mép giường à?

Từ Dịch Phàm đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Phùng Lộ Phi, kéo cô vào lòng. Phùng Lộ Phi bất ngờ quá hỏi:

- Đây Từ Dịch Phàm, anh làm gì thế? Sao lại ôm em như thế? Buông tay ra đi, khó chịu quá.

Từ Dịch Phàm càng ôm chặt cô hơn, giọng nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm đi, tôi sẽ không làm việc gì vượt quá giới hạn cho phép đâu, tôi chỉ là muốn ôm em ngủ thế này thôi. Cả ngày nay em cũng mệt rồi, mau nghỉ đi, muộn rồi đấy.

- Anh... Anh cứ ôm như thế này, anh không cảm thấy khó chịu à, không sợ đau tay à?

- Có gì mà khó chịu với đau tay chứ? Được rồi, đừng ồn ào nữa, em mau ngủ đi, muộn rồi đấy.

- Em...

- Ngủ đi.

Từ Dịch Phàm vẫn ôm Phùng Lộ Phi như vậy, không có ý định buông tay. Phùng Lộ Phi chỉ có thể nằm yên trong vòng tay của anh. Chẳng hiểu sao lúc này cô cảm thấy rất vui vì đến nỗi nở một nụ cười cùng với gương mặt ngập tràn niềm hạnh phúc.

Hơi thở nóng nhẹ của Từ Dịch Phàm phả vào cổ cô. Một lúc sau Phùng Lộ Phi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ này của cô đặc biệt tốt, yên bình và cũng thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Nhắc nhở

Sáng hôm sau.

Khi Phùng Lộ Phi tỉnh dậy thì Từ Dịch Phàm đã tỉnh giấc trước. Không biết anh đã dậy lâu chưa. Phùng Lộ Phi lúc này đang mặt đối mặt, nằm đối diện với Từ Dịch Phàm.

- Chào buổi sáng. – Phùng Lộ Phi vẫn có nhả hứng lên tiếng chào Từ Dịch Phàm trước.

- Ừ, chào em.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, mỉm cười đáp lại. Nhưng nhìn gương mặt anh lúc này có gì đó rất lạ.

Phùng Lộ Phi lúc này mới để ý đến tư thế ngủ quái gở của mình. Tay cô nắm chặt lấy áo của Từ Dịch Phàm, còn chân thì gác lên người anh. Phùng Lộ Phi vội vàng ngồi dậy.

Từ Dịch Phàm cũng ngồi dậy, anh quay sang nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Phùng Lộ Phi, nói:

- Thật không ngờ bộ dạng lúc ngủ của em cũng đặc biệt như thế đây. Bây giờ tôi mới thấy được. Khiến cho tôi cả đêm không thể trở mình được, sáng còn thức dậy sớm nữa.

Câu nói này của Từ Dịch Phàm càng khiến cho Phùng Lộ Phi thêm ngượng hơn. Cô ấp úng:

- Sao anh... sao anh không gọi em dậy? Em nằm như thế mà anh không cảm thấy khó chịu à?

- Gọi em dậy ư? Em nói có vẻ đơn giản quá nhỉ? Em đang ngủ say như vậy, tôi mà gọi em dậy thì sẽ như thế nào đây hả? Em đột nhiên bị tỉnh giấc sẽ bức mình rồi quay sang mắng tôi thì sao đây? Tôi cũng không dại gì để em quát mắng lần nữa đâu.

- Đây là do anh chứ do ai, do anh không gọi em dậy. Anh không trở mình được là việc của anh.

Nói xong, Phùng Lộ Phi vội vàng xuống giường, nhanh chóng chạy ngay vào phòng tắm.

Từ Dịch Phàm vẫn ngồi trên giường nhìn cô, mỉm cười.

.....

Sau khi dùng xong bữa sáng, Phùng Lộ Phi cùng Từ Dịch Phàm và bố mẹ chồng ra phòng khách nói chuyện.

Từ phu nhân lên tiếng nói trước:

- Dịch Phàm, Lộ Phi này, hay là buổi sáng nay hai con trở về Phùng gia một chuyến đi. Hôm qua lúc nghe giọng của bà thông gia, mẹ biết là bà ấy đang rất lo lắng cho con dâu Lộ Phi. Cho nên hôm nay hai con qua đó xem sao, cũng để cho bên đó yên tâm, buổi tối về đây ăn cơm rồi sau đó về biệt thự riêng. Hai con thấy thế nào?

- Mẹ nghĩ cũng phải. Vậy được, con và Lộ Phi sẽ chuẩn bị để đến Phùng gia, tối sẽ về đây.

- Vâng ạ.

Ý kiến của Từ phu nhân đều được Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm đồng ý. Từ lão gia nói:

- Vậy thì các con mau đi đi. Nếu mà còn ngồi thêm chút nữa thì e rằng sẽ muộn đấy.

- Con biết rồi. – Từ Dịch Phàm nói.

- Dịch Phàm, anh ngồi đây nói chuyện với bố mẹ, em sẽ lên phòng chuẩn bị rồi chúng ta cùng đi.

- Ừ.

Phùng Lộ Phi đi lên phòng chuẩn bị vài thứ để trở về Phùng gia. Sau khi Phùng Lộ Phi đi khuất rồi, Từ phu nhân mới nói:

- Dịch Phàm, hôm qua mẹ đã nói chuyện với Lộ Phi rồi. Mẹ cũng bảo con bé nên suy nghĩ lại một chút về chuyện giữa con và nó. Có vẻ như con bé vẫn còn bối rối lắm.

- Vâng.

- Con trai à, nếu như Lộ Phi không lên tiếng thì con hãy chủ động trước. Nếu như cả hai bên đều cứ im lặng mãi cũng không tốt đâu. Hãy nói ra với Lộ Phi những lời thật lòng của con.

Từ lão gia cũng lên tiếng khuyên bảo Từ Dịch Phàm. Anh nghe xong thì cũng gật đầu.

- Bố con nói đúng đấy. Con là đàn ông, chuyện này con nên làm trước. Suy nghĩ thì suy nghĩ, mẹ thấy Lộ Phi cũng đối với con không còn quá xa cách như trước nữa.

- Những chuyện này, con hiểu.

- Nếu đã hiểu rồi thì con biết bản thân phải làm gì chứ? Phải tự gây dựng hạnh phúc cho bản thân đi.

- Vâng.

Từ phu nhân mỉm cười:

- Có lẽ Lộ Phi cũng sắp xuống rồi đấy. Con mau chuẩn bị xe rồi đi đi. Nhớ kỹ lời bố mẹ nói.

- Con biết rồi.

- Được rồi, mau đi đi.

Từ Dịch Phàm ra chuẩn bị xe, anh ngồi đợi bên trong đợi Phùng Lộ Phi rồi cùng cô trở về Phùng gia.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Về Phùng gia

Vì không muốn người bên Phùng gia lo lắng nên Phùng Lộ Phi đã quyết định về bên đó và Từ Dịch Phàm đã lái xe đưa cô đi. Trên đường đi, Phùng Lộ Phi hỏi Từ Dịch Phàm:

- Này, vừa nãy anh với mẹ nói chuyện gì mà thần bí thế? Kể cho em nghe xem nào.

- Này cái gì mà này, tôi không có tên hay sao mà em lại gọi như vậy? Hay về sau tôi cũng gọi em như thế nhé?

- Được rồi, Dịch Phàm, thế bây giờ anh có thể kể cho em vừa nãy anh với mẹ nói gì hay không đây?

Phùng Lộ Phi liếc nhìn gương mặt của Từ Dịch Phàm lúc này, trông có gì đó hơi “nguy hiểm”.

- Vừa rồi mẹ nói với tôi, chúng ta kết hôn bao nhiêu lâu như thế mà đến nay em vẫn chưa mang thai, cả bố mẹ đều sốt ruột lắm rồi. Mẹ vừa rồi nói như thế đấy.

- Mang thai?

- Phải, là mang thai.

Nghe đến đây, Phùng Lộ Phi chẳng nói thêm được gì nữa. Cô với Từ Dịch Phàm đến chung giường còn chưa xong hưởng chi là mang thai chứ? Mẹ chồng cũng thật thẳng thắn.

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn bộ dạng lúc này của Phùng Lộ Phi, gương mặt ngơ ngác của cô khiến anh buồn cười.

.....

Không lâu sau, xe của Từ Dịch Phàm đã dừng trước biệt thự Phùng gia. Phùng phu nhân sau khi biết Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm sẽ đến thì vội vàng

ra bên ngoài đợi.

- Lộ Phi, con không sao chứ? Đến đây mẹ xem nào. Hôm qua nghe tin của con mà cả nhà lo quá.

- Con không sao.

Phùng phu nhân nâng bàn tay đang băng bó của Phùng Lộ Phi lên nhìn, lắc đầu nói:

- Con đi xe lâu năm như thế có làm sao đâu? Đừng nói hôm qua uống rượu rồi đi gây tai nạn đấy nhé.

- Đâu có, con làm gì có thói quen uống rượu rồi lái xe như thế chứ? Chỉ là đường đi tối quá không nhìn thấy gì nên mới bị tai nạn thôi. Nhưng không sao, con cũng không bị nặng lắm.

- Được rồi các con, đừng đứng ở đây nữa, mau vào bên trong đi. Hôm nay thì ở lại đây ăn cơm nhé?

- Vâng.

Phùng phu nhân kéo tay Phùng Lộ Phi đi vào trong. Từ Dịch Phàm mỉm cười đi phía sau, tay cầm thêm vài túi đồ nữa.

.....

Phùng Lộ Phi ngồi bên cạnh Phùng phu nhân, bà cứ nắm chặt tay cô không bỏ ra. Cô biết rõ dù trước đây giữa hai mẹ con có xích mích gì nhưng bà vẫn thật sự quan tâm và lo lắng cho cô.

- Mẹ, Hiền Nguyệt đâu ạ? Sao con không thấy chị ấy vậy?

- Hiền Nguyệt hả? Con bé vừa ra ngoài có chút việc ấy mà, lát nữa về ngay thôi. Nhìn hai đứa các con bây giờ đã hòa thuận như xưa, mẹ thật sự rất mừng.

- Dù sao cũng là chị em ruột với nhau, bà nghĩ chúng nó còn có thể từ mặt nhau được bao lâu chứ?

- Phải, phải.

Lúc này Phùng lão gia mới quay sang hỏi Từ Dịch Phàm:

- Dịch Phàm, lần này Từ Thị biến động, bố đã được thấy cách xử lý tình huống tuyệt vời của con. Quả nhiên là một Tổng giám đốc tài giỏi, mọi việc khó khăn đối với con cũng dễ dàng.

- Bố, bố quá khen con rồi. Lần này Từ Thị gặp biến, nếu không nhờ có Lộ Phi giúp đỡ thì e rằng con cũng khó mà giải quyết được mọi chuyện êm xuôi thế này đâu ạ. - Thật sao?

- Vâng. Vậy nên con muốn cảm ơn bố mẹ đã sinh ra Lộ Phi rồi gả cô ấy cho con. Lộ Phi thật sự rất tuyệt vời.

Trong khi mọi người trong nhà đều cười nói vui vẻ thì Phùng Lộ Phi lại nhìn chằm chằm Từ Dịch Phàm. Anh công khai khen ngợi cô thì đã đành, nay còn nói cả những câu hoa mỹ như vừa rồi thật sự khiến cô không quen. Từ Dịch Phàm của ngày hôm nay thật sự khác với Từ Dịch Phàm của mấy tháng trước quá.

- Em gái à, sao mặt lại đỏ lên như vậy? Dịch Phàm mới khen có vài câu mà đã ngượng như vậy rồi sao?

- Em...

- Con bé này, có gì đâu mà ngượng chứ. Dịch Phàm là chồng con, khen con thì có làm sao đâu.

Phùng Lộ Phi quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, anh lúc này cũng đang nhìn cô cười. Nụ cười của anh cũng thật sự rất khác biệt, nhẹ nhàng, ấm áp và cũng tình cảm hơn.

Mấy ngày nay, Phùng Lộ Phi không thể phủ nhận, Từ Dịch Phàm đứng trước mặt cô thay đổi quá nhiều rồi, không còn là anh của ngày trước nữa. Nhưng quả thật, Phùng Lộ Phi cũng rất thích Từ Dịch Phàm, Từ Dịch Phàm của bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cuộc gọi thần bí

Chưa kịp lên tiếng nói gì thì điện thoại của Từ Dịch Phàm bỗng vang lên. Anh vội xin phép đi ra ngoài nghe.

Phùng Lộ Phi vẫn nhìn theo bóng lưng của Từ Dịch Phàm cho đến khi anh đi khuất. Cô cũng không tò mò người vừa mới gọi đến cho Từ Dịch Phàm rốt cuộc là ai.

- Alo?

Từ Dịch Phàm cuối cùng cũng vẫn nhấc máy dù thấy số điện thoại gọi đến là một số lạ. - “Anh là Từ Dịch Phàm, Từ tiên sinh phải không?” - Ở đầu dây bên kia, giọng của một người đàn ông vang lên.

- Phải, là tôi. Nhưng anh là ai?

- “Tôi là Hoắc Từ Minh.”

Hoắc Từ Minh... Hoắc Từ Minh... Từ Dịch Phàm cảm thấy cái tên này rất quen nhưng anh thật tình không thể nhớ ra nổi đã từng nghe cái tên này ở đâu nữa.

- “Từ tiên sinh, có lẽ anh không biết tôi, tôi là Hoắc Từ Minh, bạn trai cũ của Lộ Phi.”

Khi nói tên mình ra, Hoắc Từ Minh không nghe thấy Từ Dịch Phàm nói gì cả. Anh biết ngay là rất có thể, Từ Dịch Phàm cũng chẳng biết anh là ai nên đành nói thẳng. - À, Hoắc Từ Minh, Hoắc tiên sinh, tôi nhớ ra anh rồi. Lần trước tôi có nghe Lộ Phi nhắc đến anh, nhưng lâu dần không nghe đến nữa thì cũng quên tên của anh luôn.

- “Hóa ra là Lộ Phi có nhắc tôi với anh.”

Nghe giọng điệu của Từ Dịch Phàm, Hoắc Từ Minh nghĩ rằng anh nói vậy chỉ là muốn trêu tức. Anh vẫn cho rằng Từ Dịch Phàm không biết mình là ai và Phùng Lộ Phi cũng chưa từng nói gì.

- Nhưng mà Hoắc tiên sinh này, tôi có một điều không hiểu lắm. Chúng ta nói ra thì chẳng có mối quan hệ gì, vậy anh gọi điện cho tôi làm gì? Còn số điện thoại của tôi sao anh lại biết? Đừng nói với tôi là Lộ Phi cho anh số này đấy.

- “Không có. Tuy tôi vẫn nói chuyện bình thường với Lộ Phi nhưng cô ấy chưa từng nói số điện thoại của anh cho tôi biết. Tôi chỉ là tìm hiểu một chút thôi.”

- Thì ra là vậy.

- “Từ tiên sinh, hôm nay tôi gọi điện cho anh là muốn hẹn gặp anh ra ngoài nói chuyện một chút. Không biết Từ tiên sinh có thể dành cho tôi một chút thời gian hay không?

Lời mà Hoắc Từ Minh nói thật sự khiến Từ Dịch Phàm không an tâm một chút nào. Nếu là người bình thường thì không sao, nhưng Hoắc Từ Minh lại là bạn trai cũ của Phùng Lộ Phi. Dù có đoán thế nào thì Từ Dịch Phàm cũng chẳng biết rốt cuộc người đàn ông kia muốn gặp mình là có chuyện gì. Nhưng chắc chắn, đây không phải là cuộc nói chuyện bình thường gì cả, và đương nhiên là có liên quan đến Phùng Lộ Phi.

- “Từ tiên sinh?”

Thấy Từ Dịch Phàm yên lặng không nói gì, Hoắc Từ Minh ở đầu dây bên kia cũng trở nên sốt ruột hơn.

- Được, tôi sẽ gặp mặt anh. Nhưng anh muốn gặp lúc nào?

- “Tùy anh thôi, tôi thì lúc nào cũng được.”

- Tôi biết rồi, chiều nay tôi có thời gian, nếu được thì hôm nay chúng ta có thể gặp nhau.

- “Tôi biết rồi.”

Từ Dịch Phàm vừa tắt máy định trở vào trong thì thấy Phùng Lộ Phi đi ra. Cô mỉm cười hỏi anh:

- Dịch Phàm, mẹ bảo là chúng ta hôm nay ăn cơm ở đây, tối về đại biệt thự sau. Em thấy cũng được, còn anh thấy thế nào?

- Được, em muốn thế nào thì như thế.

- Lại còn cái kiểu ấy nữa. Mà vừa rồi ai gọi điện cho anh thế? Không phải là tập đoàn có chuyện gì đấy chứ?

Từ Dịch Phàm lắc đầu, mỉm cười nhìn Phùng Lộ Phi, nói rằng:

- Không có chuyện gì đâu, em yên tâm đi. Chỉ là chiều nay tôi có một cuộc hẹn thôi.

- Quan trọng lắm à?

- Cũng có thể coi là như vậy. Nhưng em yên tâm đi, tôi vẫn sẽ về kịp giờ để ăn tối ở đây, sau đó đưa em về. Mấy ngày qua em vì chuyện của Từ Thị cũng mệt mỏi lắm rồi, chẳng mấy khi về nhà mẹ đẻ thì cứ nghỉ ngơi thoải mái đi. À phải, nếu như em chưa muốn về nhà vợ thì cứ ở lại đây vài ngày cũng được.

Lời nói nhẹ nhàng như thế này được nói ra từ miệng của Từ Dịch Phàm, nếu là trước đây thì Phùng Lộ Phi chắc chắn không thể tin nổi. Nhưng bây giờ thì đã tin hoàn toàn rồi.

- Em làm sao vậy? Sao cứ nhìn tôi như thế? Trên mặt tôi có dính bẩn hay bị làm sao?

- Không có gì?

- Vậy em nhìn tôi làm gì?

- Vì anh đẹp trai quá.

Nói xong, Phùng Lộ Phi vội vàng đi vào trong. Còn Từ Dịch Phàm vẫn cứ đứng đấy nhìn theo bóng lưng của Phùng Lộ Phi rồi nở một nụ cười rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cuộc gặp lạ lùng

Chiều hôm nay, Từ Dịch Phàm đã hẹn gặp Hoắc Từ Minh ở một phòng trà của Nhật Bản.

Khi gặp mặt nhau, ấn tượng đầu tiên mà Từ Dịch Phàm thấy được ở Hoắc Từ Minh chính là vẻ thư sinh, có nét gì đó chu đáo và có vẻ như là người rất được lòng người khác. Còn Hoắc Từ Minh thì thấy rằng, Từ Dịch Phàm lại là một người đàn ông chín chắn, nếu như anh có thể ở vị trí Tổng giám đốc này thì không phải là người bình thường.

- Hôm nay gặp được anh, tự dưng tôi lại cảm thấy có gì đó rất hụt hẫng, hơi thất vọng.

Hoắc Từ Minh vừa rót trà vào chén vừa lên tiếng nói trước. Nhưng giọng của anh lại không hề ẩn chứa sự mỉa mai.

- Vậy tôi có nên cảm ơn anh vì anh đã khen tôi không?

- Tùy anh thôi. Nhưng tôi vừa rồi lại không cho rằng anh sẽ nói như vậy. Tôi cho rằng anh sẽ nghĩ lời mà tôi nói có hàm ý mỉa mai cơ đấy. Tôi chắc phải khen anh là hiểu lòng người chứ nhỉ?

- Tôi không biết anh là người như thế nào, tôi chỉ biết tính cách của Phùng Lộ Phi ra sao mà thôi.

Từ Dịch Phàm có thể nhận thấy vẻ khác lạ của Hoắc Từ Minh khi anh nhắc đến Phùng Lộ Phi. Và Từ Dịch Phàm cũng nhận ra, Hoắc Từ Minh rõ ràng là vẫn còn rất nặng tình với Phùng Lộ Phi.

- Tại sao anh lại nói như thế?

- Tôi cho rằng, người mà Phùng Lộ Phi đã từng yêu chắc chắn phải có điểm gì đó đặc biệt hơn người. Vừa rồi thấy anh, tôi thấy anh có nét giống một thư sinh. Mà thư sinh thì như thế nào nhỉ? Có lẽ thư sinh là một người biết ăn nói chứ không phải nói mà không suy nghĩ.

- Từ tiên sinh thật sự rất hiểu lòng người đấy. Tôi nghĩ dù chúng ta mới gặp mặt lần đầu nhưng nói chuyện có vẻ như rất ăn ý. Quả thật, tôi rất thích cách nói chuyện của anh.

Từ Dịch Phàm bất giác hơi nhếch mép lên. Chính bản thân anh cũng thấy nói chuyện với Hoắc Từ Minh rất hợp.

- Lộ Phi thật sự đã kể về tôi cho anh nghe?

- Một chút thôi, nói đúng hơn thì cô ấy cho tôi biết tên của anh và thân phận của anh.

- Anh cảm thấy thế nào khi vợ anh lại nói với anh về người yêu cũ của cô ấy hả Từ tiên sinh?

Lúc này, Từ Dịch Phàm tự dưng lại lắc đầu. Hành động của anh khiến Hoắc Từ Minh cảm thấy khó hiểu.

- Hoắc tiên sinh, anh cho rằng khi nghe Lộ Phi nói như vậy thì tôi sẽ ghen với anh sao?

- Tôi đang nghĩ như vậy đó.

- Mặc dù lúc ấy mối quan hệ giữa tôi và Lộ Phi chưa có nhiều tiến triển và cũng không hiểu nhau như bây giờ, nhưng tôi dám khẳng định, cô ấy sẽ chẳng chơi cái trò ngoại tình kia đâu. Hoắc Tử Minh uống một ngụm trà nhỏ, nói tiếp:

- Thật ra hôm nay, tôi hẹn anh ra đây là muốn nói chuyện gì thì chắc Tử tiên sinh cũng biết rồi chứ?

- Tôi biết là anh đang muốn nói về chuyện có liên quan đến Phùng Lộ Phi. Nhưng thật sự nói những cái gì thì tôi cũng không biết được. Chúng ta mở đầu câu chuyện cũng mất khá nhiều thời gian rồi, bây giờ anh đã nói vào chủ đề chính được chưa?

Hoắc Tử Minh thở dài, anh ngồi trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng nói tiếp:

- Tử tiên sinh, anh có yêu Lộ Phi không?

Quả thật, câu hỏi này của Hoắc Tử Minh đã khiến cho Tử Dịch Phàm giật mình. Anh không nghĩ tới việc Hoắc Tử Minh lại hỏi mình câu hỏi như thế này.

- Hoắc tiên sinh, đây là câu hỏi chính của anh trong cuộc gặp ngày hôm nay của chúng ta?

- Phải. Nhưng mà e rằng Tử tiên sinh vẫn chưa tìm được cho mình một câu trả lời chính xác thì phải.

- Anh muốn nghe tôi trả lời như thế nào?

Hoắc Tử Minh bỗng nhíu mày lại. Rõ ràng là anh đang hỏi Tử Dịch Phàm sao lại bị hỏi ngược lại thế?

- Tử tiên sinh, câu trả lời là do anh đưa ra chứ có phải là muốn anh trả lời theo ý của tôi đâu?

- Vậy... Tôi yêu Phùng Lộ Phi thì sao, mà không yêu cô ấy thì sao? Anh hỏi tôi như vậy để làm gì?

- Tôi chỉ muốn chắc chắn với quyết định của mình hơn mà thôi.

Lại đến lượt Tử Dịch Phàm nhíu mày. Hoắc Tử Minh mỉm cười, lại tiếp tục nói:

- Có lẽ Tử tiên sinh vẫn chưa hiểu rõ ý của tôi rồi. Tôi chỉ muốn nói rằng, liệu ngày trước tôi để cho Lộ Phi ở bên cạnh Tử Dịch Phàm anh, rồi cuộc quyết định đó là đúng hay sai mà thôi. Tôi suy nghĩ nhiều hơn anh tưởng, tôi thật sự mong muốn Lộ Phi có thể có được hạnh phúc thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Là như vậy?

Tử Dịch Phàm vẫn đang suy nghĩ những lời mà Hoắc Tử Minh nói. Ban đầu anh đoán, không lẽ Hoắc Tử Minh muốn cướp Phùng Lộ Phi từ tay anh hay sao? Nhưng bây giờ đã gặp mặt, lại còn nói chuyện nữa đã khiến anh thay đổi những suy nghĩ trước đó.

- Hoắc tiên sinh, thật sự câu trả lời của tôi đối với anh rất quan trọng. Là như vậy sao?

- Phải, rất quan trọng.

- Được, tôi nói với anh, tôi yêu Phùng Lộ Phi. Tôi nghĩ việc cùng cô ấy kết hôn là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời của tôi. Hoắc tiên sinh, câu trả lời này vừa ý anh chứ?

Hoắc Tử Minh cứ nhìn chằm chằm Tử Dịch Phàm. Câu trả lời này, cuối cùng anh cũng đã nhận được.

- Tử tiên sinh, hôm nay tôi gặp anh nói chuyện không phải là muốn cùng anh tranh giành Lộ Phi, chỉ là muốn nghe câu trả lời thật lòng của anh mà thôi. Nhìn anh, tôi biết chắc rằng những lời vừa rồi mà anh nói, chắc chắn là thật lòng rồi.

- Ý anh là gì?

- Khi tôi và Lộ Phi gặp lại, cô ấy nói chúng tôi có duyên vô phận, nhưng chúng tôi vẫn có thể là bạn tốt. Tôi biết, kể từ sau khi ở bên anh, Lộ Phi dường như thay đổi không ít. Tôi nghĩ rằng, có lẽ Lộ Phi cũng đã yêu anh mất rồi.

Lại một câu nói khác của Hoắc Tử Minh khiến Tử Dịch Phàm giật mình. Nhưng lúc này, anh chẳng thể nói được gì.

- Từ Tổng giám đốc, dù bây giờ tôi và Lộ Phi đã chia tay nhưng tôi thật sự vẫn luôn quan tâm và lo lắng cho cô ấy. Tôi chỉ mong, Lộ Phi kết hôn với anh là một quyết định đúng đắn. Tôi cũng hy vọng, anh có thể chăm sóc, yêu thương và bảo vệ cô ấy suốt đời như lời yêu mà anh vừa mới nói. Như vậy có được không?

- Được.

- Cảm ơn. Nhưng nếu mà anh bắt nạt Lộ Phi thì tôi sẽ không nể nang gì anh đâu. Lộ Phi mà bị tổn thương, tôi vẫn sẵn sàng đứng dậy cướp cô ấy về tay mình.

- Hoắc tiên sinh, anh yên tâm đi, tôi cũng không bao giờ để anh phải làm như vậy đâu.

Hoắc Tử Minh mỉm cười, nói:

- Tôi tin anh.

Nói chuyện cả buổi chiều với Hoắc Tử Minh, Từ Dịch Phàm nhận thấy hóa ra “tình địch” này của mình cũng không hiểu thắng lắm. Hoắc Tử Minh hẹn gặp Từ Dịch Phàm anh chỉ là muốn xác nhận xem Phùng Lộ Phi ở bên anh liệu có thể hạnh phúc hay không thôi.

Nhưng dù có như thế nào thì Từ Dịch Phàm vẫn sẽ luôn cố gắng đem lại hạnh phúc thật sự cho Phùng Lộ Phi.

.....

Sau bữa tối, Phùng Lộ Phi lên phòng gặp Phùng Hiểu Nguyệt. Mối quan hệ giữa họ đã tốt trở lại nên việc nói chuyện cũng không còn gặp khó khăn như trước nữa.

- Đây, chị thấy Từ Dịch Phàm hôm nay có vẻ rất lạ.

- Lạ? Lạ cái gì?

- Em không để ý à? Hôm nay Từ Dịch Phàm nhìn em rất nhiều lần đấy, hơn nữa còn nhìn rất chăm chú.

Phùng Lộ Phi bật cười, nói tránh đi:

- Nhìn thì cũng có gì ghê gớm đâu chứ?

- Cái gì mà không ghê gớm? Ánh mắt ấy ngập tràn tình cảm đấy, nồng nàn, đắm thiết...

- Đạo này chị đổi hướng sang đọc mấy truyện ngôn tình rồi à? Một ánh mắt thôi mà miêu tả ghê quá.

Phùng Hiểu Nguyệt vỗ nhẹ lên vai của Phùng Lộ Phi, thấy bộ dạng em gái mình lúc này thì bữu môi nói:

- Em đúng là chẳng biết cái quái gì cả. Ở bên cạnh Từ Dịch Phàm lâu như thế mà không biết anh ta nghĩ gì về mình à?

- Nghĩ cái gì chứ? Chị biết à? Nói về chuyện hiểu lòng người thì em kém lắm.

- Theo như kinh nghiệm tình trường lâu năm của chị thì chị chắc chắn, Từ Dịch Phàm có tình cảm với em rồi đấy. Ánh mắt ấy của Từ Dịch Phàm, không thể nhầm lẫn được.

Nhìn Phùng Hiểu Nguyệt, có vẻ như cô cũng chắc chắn với lời nói của mình. Nhưng thật sự, Phùng Lộ Phi cũng có thể cảm thấy, mối quan hệ giữa cô và Từ Dịch Phàm đã tiến triển theo hướng tốt đẹp hơn, ít ra cũng không còn tranh cãi vô lý nữa.

Từ Dịch Phàm có tình cảm với Phùng Lộ Phi cô sao? Thật sự là như vậy? Phùng Lộ Phi còn nhớ, lần trước suýt nữa Từ Dịch Phàm đã hôn cô. Ngày cô bị tai nạn, gương mặt anh đã lo lắng đến nhường nào. Cô cũng vẫn nhớ rõ cái cảm giác anh ôm cô nằm ngủ. Thật sự Phùng Lộ Phi chưa từng cảm thấy ấm áp như vậy, nhẹ nhàng như vậy, thoải mái như vậy, và hơn nữa là hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Có đúng là vậy?

Thấy Phùng Lộ Phi cứ ngồi thừ ra như vậy, Phùng Hiểu Nguyệt hươ hươ tay ra trước mặt cô.

- Em nghĩ gì mà chuyên tâm thế? Có phải là đã nhận ra lời nói của chị rất đúng hay không?

- Đúng cái gì mà đúng chứ?

- Lại còn không phải nữa, đúng thì cứ nói thẳng ra đi, phủ nhận làm cái gì. Phải rồi, chị hỏi em một vấn đề.

- Chị hỏi đi xem nào.

Phùng Hiểu Nguyệt ngồi sát vào Phùng Lộ Phi, khuôn mặt trở nên hớn hờ hơn, hỏi:

- Lộ Phi, chị hỏi em, mấy tháng qua em ở bên Từ Dịch Phàm như thế, có phải là đã yêu anh ta rồi đúng không?

- Cái gì?

Nghe thấy câu hỏi này, Phùng Lộ Phi kinh ngạc đến mức hết âm lên. Phùng Hiểu Nguyệt ngồi bên cạnh cũng phải bật tai lại.

- Chị biết em lúc này đang rất xúc động, nhưng dù có xúc động thế nào thì cũng phải kiềm chế lại chứ? Làm gì mà hét to lên như thế, muốn cho cả nhà đều nghe thấy à?

- Em...

Thật sự là lúc này, Phùng Lộ Phi chẳng thể nói gì được nữa. Vấn đề này cô có nghĩ đến, nhưng đều không nghĩ quá sâu.

- Em gái à, em có yêu Từ Dịch Phàm hay không?

- Em không biết.

Giọng của Phùng Lộ Phi bỗng nhỏ dần đi. Không phải là cô không muốn trả lời, bởi căn bản là cô không biết bản thân mình nên trả lời như thế nào cho đúng nữa.

- Thôi, em không cần nói nữa. Nhìn bộ dạng của em thế này, chị biết ngay là em đã động lòng với Từ Dịch Phàm rồi.

- Chị...

- Không cần phải lảng chuyện nữa đâu. Chị là người ngoài cuộc nên nhìn chuyện sẽ rõ ràng hơn người trong cuộc như em. Em quả thực đã yêu Từ Dịch Phàm mất rồi.

Ranh giới giữa yêu và không yêu mỏng manh lắm, sớm muộn cũng sẽ bị phá vỡ mà thôi. Nhưng Phùng Lộ Phi lại không nghĩ rằng, điều này lại xảy ra với cô và Từ Dịch Phàm.

- Lộ Phi, nếu như em yêu Từ Dịch Phàm thì đừng phủ nhận làm gì. Chuyện này cũng đâu phải khó nói đâu. Dù sao bây giờ thì em cũng đã là vợ của Từ Dịch Phàm rồi.

- Nghe những lời chị nói có vẻ rất đúng. Hình như là em cũng hơi hơi thích Từ Dịch Phàm rồi.

Một lần nữa, Phùng Hiểu Nguyệt lại phải bấu môi trước những lời nói có phần ngô nghê này của em gái.

- Hơi hơi thích cái quái gì chứ? Thừa nhận yêu đối với em khó thế cơ à? Rõ ràng là em cũng yêu Từ Dịch Phàm.

- Nếu như thế thật...

- Sao nói về vấn đề này thì em lại kém như thế? Chị đây còn biết rõ là em yêu anh ta mất rồi kia kìa.

- Có lẽ là yêu thật rồi.

Phùng Hiểu Nguyệt quàng tay qua vai của Phùng Lộ Phi, hỏi nhỏ:

- Thừa nhận là tốt rồi, nhưng mà Lộ Phi này, chuyện của em và Hoắc Tử Minh đã giải quyết ổn thỏa hay chưa vậy? Rốt cuộc là bây giờ em còn lưu luyến Từ Minh không?

- Sau đám cưới với Dịch Phàm thì em cũng đã đi gặp Từ Minh để nói chuyện rõ ràng rồi. Em nói với anh ấy tuy em và anh ấy không thể ở bên nhau nhưng chúng em sau này vẫn có thể làm bạn tốt. Từ Minh lúc đấy cũng đồng ý.

- Như vậy là tốt rồi. Chị chỉ sợ là em với Từ Minh còn vướng mắc, dẫn đến chuyện em và Dịch Phàm gặp trục trặc. Nhưng có thể yên tâm được rồi. Lộ Phi, những lời chị nói em phải nghe thật kỹ đấy nhé, đừng có bỏ sót bất kỳ từ nào đấy.

Phùng Lộ Phi ngẩng đầu lên nhìn Phùng Hiểu Nguyệt, lúc này cô lại tiếp tục nói:

- Chị bảo, nếu như Từ Dịch Phàm chưa bày tỏ tình cảm với em thì em nên nói trước với anh ta. Chị biết em là người mạnh dạn lắm nên chuyện này cũng

không khó, đúng không?

- Nhưng em ngại.

- Ngại cái gì? Ngại có đổi lại được hạnh phúc hay không đây? Tối nay em về nói hết những suy nghĩ của em cho Từ Dịch Phàm nghe để xem anh ta sẽ nói cái gì.

Nói chuyện khác thì có thể chứ việc đi bày tỏ tình cảm thế này, Phùng Lộ Phi cảm thấy rất ngại.

- Được rồi, nếu như em thấy ngại thì đợi vài ngày nữa xem Từ Dịch Phàm có biểu hiện gì không. Nếu anh ta không bày tỏ trước thì em nên mặt dày nói ra suy nghĩ của mình. Chị nói rồi, nếu như em cứ ngại thì đến bao giờ em mới có hạnh phúc?

- Em biết rồi. Em sẽ suy nghĩ kỹ về những lời góp ý này của chị. Chị yên tâm đi.

- Thế thì tốt.

Nói chuyện với Phùng Hiểu Nguyệt một lúc nữa, Phùng Lộ Phi cùng Từ Dịch Phàm cũng rời Phùng gia để về đại biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Từ Dịch Phàm là gay?

Kể từ ngày trở về từ Phùng gia, Phùng Lộ Phi cảm thấy Từ Dịch Phàm có gì đó rất kỳ lạ, nhưng lạ như thế nào thì cô không thể nói ra được. Từ Dịch Phàm vốn dĩ làm mọi việc rất từ từ, nhưng dường như gần đây anh trở nên vội vàng hơn, như muốn nhanh chóng hoàn tất mọi việc.

Hôm nay Từ Dịch Phàm nói với Phùng Lộ Phi là anh bận đi gặp đối tác, rất có thể sẽ về muộn nên bảo cô không cần chờ cơm. Vốn định rủ Trương Uyển Tâm ra ngoài thì nào ngờ có một vị khách không mời mà đến. Đó là Lưu Cảnh Dương – Tổng giám đốc của tập đoàn đá quý Lưu Thị, cũng là một trong Tứ tổng nổi tiếng của thành phố B, bạn thân của Từ Dịch Phàm.

- Lộ Phi, em còn nhớ anh không vậy?

Lưu Cảnh Dương vừa gặp được Phùng Lộ Phi, chưa kịp chào hỏi gì thì anh đã hỏi ngay câu này.

- Lưu Tổng đình đình đại danh của thành phố B thì sao em dám quên chứ? Em còn nhớ lần cuối chúng ta gặp nhau là trong đám cưới của em và Dịch Phàm. Cũng nhanh thật, mấy tháng rồi.

- Không ngờ em vẫn còn nhớ đến anh.

- Được rồi, anh mau vào bên trong đi.

Phùng Lộ Phi và Lưu Cảnh Dương ngồi xuống sofa ở phòng khách, cô còn dặn thím Vương mang trà và một ít hoa quả ra nữa.

- Cảnh Dương, anh đến thành phố A khi nào vậy?

- Mới đến sáng nay thôi, công tác ấy mà. Chiều mai anh lại trở về thành phố B, công việc dạo này cũng bận rộn quá, không có thời gian đi chơi ở thành phố A xinh đẹp này.

- Cũng tiếc thật đấy. Mà anh đã gọi điện cho Dịch Phàm chưa? Hôm nay anh ấy bảo là phải đi tiếp đối tác nên về hơi muộn một chút.

- Vừa rồi trước khi đến đây anh cũng gọi cho Dịch Phàm rồi, cậu ấy bảo sẽ trở về nhanh nhất có thể. Với lại cậu ấy bảo muốn nhờ việc gì đó, không biết là việc gì nữa. Em có biết không?

Phùng Lộ Phi lắc đầu, tay vẫn cầm ấm trà rót cho Lưu Cảnh Dương:

- Chuyện đấy thì em làm sao biết được chứ? Nhưng mà nghe anh nói, chắc không phải chuyện hay ho gì đâu nhỉ?

- Có lẽ vậy.

Đúng lúc này, Phùng Lộ Phi nghe thấy tiếng xe ô tô. Không cần phải đoán, cô cũng nhận ra Từ Dịch Phàm đã trở về.

Không lâu sau thì Từ Dịch Phàm cũng bước vào trong. Gặp Lưu Cảnh Dương, gương mặt của anh trở nên vui vẻ hơn bao giờ hết:

- Cảnh Dương, cậu đến thật đúng lúc đấy.
- Nghe câu nói này của cậu thì mình cũng an tâm hơn rồi. Chỉ sợ mình đột ngột đến đây khiến cậu không thích thôi.
- Nếu mà cậu không đến thành phố A thì không khéo vài ngày tới mình phải đến tận thành phố B để tìm cậu nhờ một số việc đấy. Cậu đúng là hiểu ý mình quá nên mới đến đúng lúc như vậy. Được rồi, lên thư phòng mình, mình có chuyện muốn nói với cậu.

Lưu Cảnh Dương lúc này quay sang nhìn Phùng Lộ Phi, nở một nụ cười và nói với cô:

- Có gì lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp nhé?
- Vâng
- À phải rồi Lộ Phi, nhờ em nói với thím Vương bảo thím ấy làm nhiều đồ một chút, tối nay tôi muốn giữ Cảnh Dương ở lại đây.
- Em biết rồi.

Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm và Lưu Cảnh Dương thân thiết như vậy khiến cô không khỏi bồn chồn. Nhìn bộ dạng của hai người này bây giờ, không phải là bọn họ... có quan hệ mờ ám đấy chứ?

.....

Sau khi vào bếp dọn đồ thím Vương một số điều, Phùng Lộ Phi đi ra ngoài và nhận được điện thoại của Phùng Hiểu Nguyệt.

- “Lộ Phi, chuyện giữa em và Từ Dịch Phàm thế nào rồi? Sao mấy ngày nay chẳng thấy em nói gì thế?” – Không kịp chờ Phùng Lộ Phi lên tiếng, Phùng Hiểu Nguyệt ở đầu dây bên kia đã vội vàng hỏi.
- Hiểu Nguyệt à, chuyện của em hình như không xong rồi. Dịch Phàm mấy ngày nay lạ quá.
- “Lạ là lạ thế nào? Em mau nói rõ ra đi, cứ vòng vo như thế này thì chị làm sao hiểu được chứ?”

Phùng Lộ Phi liếc nhìn về hướng cầu thang rồi giọng trầm xuống, nói tiếp:

- Lưu Cảnh Dương vừa mới đến nhà em. Chị có biết Lưu Cảnh Dương không? Tổng giám đốc của tập đoàn đá quý Lưu Thị ở thành phố B ấy. Chị không biết đâu, nhìn bộ dạng thân thiết quá mức của Dịch Phàm với Lưu Cảnh Dương vừa rồi, em thật sự, thật sự...
- “Thật sự cái gì?” Nghe đến đây, Phùng Hiểu Nguyệt ở đầu dây bên kia cũng không không chế được sự tò mò.
- Hiểu Nguyệt, em nói điều này, cảm chị không được đi ba hoa với mọi người đâu đấy, không thì đừng trách em.
- “Được rồi, nói đi xem nào.”

Phùng Lộ Phi nuốt nước bọt, cố gắng lấy lại bình tĩnh mà nói:

- Em nghi ngờ Dịch Phàm là... gay.
- “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ngạc nhiên

Rót cho Lưu Cảnh Dương một ly rượu xong, Từ Dịch Phàm chưa kịp nói gì thì anh ta đã vội lên tiếng:

- Nay Dịch Phàm, rốt cuộc là cậu muốn nhờ mình việc gì vậy? Cứ úp úp mở mở khiến cho người ta tò mò.
- Cảnh Dương, thật ra mình chỉ muốn nhờ cậu làm một việc nhỏ giúp mình, đó là thiết kế một bộ đồ trang sức bao gồm vòng cổ, vòng tay, nhẫn và khuyên tai. Như vậy được không?
- Thiết kế một bộ đồ trang sức thì có gì khó chứ, chuyện này quá đơn giản mà. Nhưng mà Dịch Phàm này, cậu muốn tặng bộ đồ trang sức này cho ai à? Hay sắp đến sinh nhật của Lộ Phi?

Từ Dịch Phàm lắc đầu, nói:

- Sinh nhật của Lộ Phi vào tháng 3 cơ. Mình muốn mua đồ trang sức để tặng không phải vào dịp ấy.
- Vậy người cậu muốn tặng là Lộ Phi nhưng không phải là vào sinh nhật cô ấy. Muốn tặng vào giáng sinh à? Nhưng từ nay đến Giáng sinh vẫn còn hơn 2 tháng nữa mà.
- Thật ra thì...

Lưu Cảnh Dương cứ nhìn chăm chăm vào Từ Dịch Phàm. Anh biết ngay là người bạn thân này chắc chắn đang có chuyện gì đó. Từ trước đến nay, anh chưa thấy Từ Dịch Phàm có lúc cũng bối rối thế này.

- Cảnh Dương, mình muốn làm bộ đồ trang sức này là vì Phùng Lộ Phi. Mình yêu cô ấy mất rồi nên mình muốn làm như vậy để cùng cô ấy bắt đầu lại một lần nữa. Cậu có thể giúp mình không?

Nghe những lời thừa nhận này của Từ Dịch Phàm, Lưu Cảnh Dương không khỏi kinh ngạc mà há hốc miệng. Từ Dịch Phàm đã từng khiến anh nhiều lần kinh ngạc nhưng chưa lần nào như lần này. Kể từ lần trước Từ Dịch Phàm thông báo kết hôn với Phùng Lộ Phi cũng không ngạc nhiên như việc anh thừa nhận yêu cô. Chuyện này thật khiến Lưu Cảnh Dương không thể nói gì được.

- Ngậm miệng lại đi. Nhìn mặt hình tượng một Tổng giám đốc tài danh của thành phố B quá đi.

Mãi Lưu Cảnh Dương mới có thể ngậm miệng lại. Anh vội uống một ngụm lớn rượu rồi quay sang hỏi Từ Dịch Phàm

- Từ Dịch Phàm, cậu yêu Phùng Lộ Phi rồi? Thật sự là cậu đã yêu Phùng Lộ Phi rồi sao?
- Ừ.
- Bao nhiêu lâu rồi?
- Ai mà biết được chứ.

Lưu Cảnh Dương ngồi sát Từ Dịch Phàm, lại hỏi:

- Cậu thật sự cho rằng cậu làm như vậy sẽ khiến cho em gái Phùng cảm động sao? Lỡ như cô ấy không yêu cậu thì sao đây?
- Mình làm sao mà biết được.
- Cái kiểu gì đây không biết nữa.
- Nhưng mà dù có thất bại đi chăng nữa thì mình cũng nhất định phải nói những lời thật lòng mình cho Lộ Phi nghe. Còn nếu như cô ấy từ chối mình thì mình cũng sẽ không ép buộc cô ấy.

Quả thật, Lưu Cảnh Dương rất phục cái tính chịu chơi và dám chịu thua này của Từ Dịch Phàm.

- Cậu có hối hận không?
- Mình mà không nói thật lòng mình với Lộ Phi thì cả đời này mình sẽ sống trong hối hận đấy.

Lưu Cảnh Dương vỗ nhẹ vào vai của Từ Dịch Phàm, gật đầu nói:

- Chuyện này mình ủng hộ cậu. Chắc chắn bọn Hạ Quân Dật với Trình Minh Viễn cũng ủng hộ cậu thôi.
- Cảm ơn các cậu nhé.
- Được rồi, chiều mai mình sẽ quay về thành phố B, đồng thời triển khai luôn kế hoạch tỏ tình của cậu. Mình sẽ thiết kế cho cậu vài mẫu, cậu thích mẫu nào thì sẽ làm mẫu đấy. À phải, mình cũng sẽ báo với Lâm Nhã Tĩnh, nhà thiết kế đồ trang sức nổi tiếng mà mình vừa mời thiết kế cho cậu. Yên tâm đi, kế hoạch này của cậu sẽ chu toàn mà thôi.

Cảm động trước những lời nói của Lưu Cảnh Dương, Từ Dịch Phàm bỗng đứng ôm chầm lấy anh:

- Cảnh Dương à, cậu đúng là một người bạn rất tốt, rất tốt của mình đấy. Cậu làm mình cảm động quá.
- Mình sẽ nhận lời cảm ơn của cậu. Nhưng mà Từ Dịch Phàm, cậu có buông tay ngay ra không? Nhìn cái cảnh này mờ ám quá đi.
- Được rồi, buông tay thì buông tay. À phải Cảnh Dương, mình muốn khắc chữ A&E trên bộ đồ trang sức này.
- A&E? A nghe giống như tên tiếng Anh của cậu, Alfred. Thế còn E? Tên tiếng Anh của Lộ Phi à?

Từ Dịch Phàm gật đầu:

- Ủ, Evelyn là tên tiếng Anh của Lộ Phi. Mình không cần bộ đồ trang sức này cầu kỳ lắm đâu, đơn giản là được rồi. Sử dụng vàng trắng với kim cương loại tốt nhất đi.

- Ok.

- Thật sự là mình hồi hộp quá. Nhưng mà trong vòng nửa tháng có thể làm xong được không? Mình không chờ lâu được.

- Sẽ làm theo yêu cầu của cậu.

Nhìn Từ Dịch Phàm hạnh phúc thế này, Lưu Cảnh Dương cũng mừng thay. Cuối cùng thì Từ Dịch Phàm cũng có thể tìm được hạnh phúc thật sự rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tổ tình (1)

Nửa tháng sau đó.

Mối quan hệ giữa Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi vẫn như vậy. Họ sống trong hòa bình, cũng thường xuyên hỏi han lẫn nhau. Đặc biệt, Từ Dịch Phàm cũng thường xuyên trở về ăn tối cùng Phùng Lộ Phi, cuối tuần thì chẳng đi đâu cả, chỉ ở nguyên trong biệt thự. Mặc dù thấy Từ Dịch Phàm có thay đổi nhiều nhưng thật sự, Phùng Lộ Phi chẳng cảm thấy quá lạ.

- Ấy Lộ Phi, em đi đâu vậy?

Vừa mới nhìn thấy Phùng Lộ Phi cầm túi xách từ trên phòng đi xuống, Từ Dịch Phàm vội chạy ra hỏi.

- Em định đi ra ngoài gặp Uyển Tâm nói chuyện thôi. Gần đây cô ấy bận quá nên bọn em ít có thời gian gặp mặt.

- Vậy à.

- Có việc gì không vậy?

- À không, anh chỉ muốn nhắc em về bữa cơm tối nay của chúng ta thôi. Anh sợ em quên mất.

Phùng Lộ Phi mỉm cười nhìn Từ Dịch Phàm, nói:

- Anh yên tâm đi, em không quên được đâu. Được rồi, em đi đây, tối nay hẹn gặp lại anh.

- Ủ.

Sau khi thấy Phùng Lộ Phi đã lái xe rời khỏi, Từ Dịch Phàm vội vàng gọi điện cho Triệu Chí Dương. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, vẫn chưa kịp nói thêm điều gì thì Từ Dịch Phàm đã nói một tràng dài:

- Triệu Chí Dương, rốt cuộc cậu bây giờ đang ở đâu thế? Bao giờ cậu mới mang đồ của mình về thành phố A đây? Tối nay là phải dùng đến nó rồi đấy, nếu mà lỡ thì cậu đừng có trách.

- “Này Từ Dịch Phàm, cậu làm gì mà cuống lên như thế hả? Bây giờ mới có sáng sớm, mình đang bận ngủ. Chuyến bay từ thành phố B đến thành phố A 2 giờ chiều nay mới có. Vẫn còn sớm chán, lo cái gì.”

Từ Dịch Phàm nghe rõ cái giọng ngái ngủ của Triệu Chí Dương. Quả thật lúc này anh vội vàng quá.

- Thôi được rồi, mình chẳng quan tâm cậu như thế nào, chỉ cần cậu mang đồ về đây đúng giờ cho mình là được.

- “Mình biết rồi. Bây giờ mình phải ngủ thêm một lúc nữa đã, mấy ngày nay bận việc quá chẳng có thời gian để ngủ.”

Chưa kịp nói thêm điều gì, Từ Dịch Phàm đã nghe thấy những tiếng “tút” ngân dài. Anh chán nản tắt máy. Chỉ mong Triệu Chí Dương có thể về thành phố A đúng giờ là được.

.....

Quán cà phê.

Đến quán cà phê, Phùng Lộ Phi phải đợi 20 phút nữa Trương Uyên Tâm mới xuất hiện. Nhìn gương mặt mệt mỏi và gầy đi của Trương Uyên Tâm, Phùng Lộ Phi biết rằng mấy ngày qua cô thật sự đã làm quá nhiều việc.

- Uyên Tâm, cậu dạo này gầy đi nhiều đấy. Cuối năm nên áp lực công việc lớn lắm hả?

- Ừ, cuối năm bao giờ công việc cũng nhiều, chẳng giống như đầu năm được ăn chơi thỏa thích. Mà này Lộ Phi, mới mấy ngày không gặp, trông cậu có vẻ béo lên rồi đấy.

- Béo hả?

Phùng Lộ Phi sờ tay lên má, nhưng cô không cảm thấy mình tăng cân.

- Phải, béo lên rồi còn gì. Sao vậy, mấy ngày nay có Từ Dịch Phàm chăm bẵm cho, thảo nào mà tăng cân nhanh thế.

- Chăm bẵm cái gì chứ. - Đúng rồi, lần trước cậu nhắn tin cho mình, bảo rằng Từ Dịch Phàm dạo này thay đổi và cũng lạ lắm. Rốt cuộc là như thế nào, cậu nói rõ hơn đi.

Phùng Lộ Phi nuốt nước bọt, nói nhỏ:

- Nửa tháng trước ấy, Lưu Cảnh Dương, Tổng giám đốc của Lưu Thị có đến chỗ mình ấy. Hôm đấy mình thấy Dịch Phàm và Lưu Cảnh Dương trông cực kỳ thân thiết.

- Bọn họ là bạn thì đương nhiên phải thân thiết rồi.

- Không phải, không phải cái kiểu thân thiết như cậu nói đâu. Nhìn bọn họ, mình còn tưởng là đồng tính nữa.

- Cái gì?

Trương Uyên Tâm hét lớn đến mức những người ngồi gần đấy đều quay sang nhìn cô. Thấy vậy, Trương Uyên Tâm chỉ cười ngượng rồi quay lại nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi:

- Cậu chắc chứ?

- Mình thấy 80% là đúng.

- Nhưng mà hình như cậu có vẻ không vui lắm thì phải. Không phải là ghen với cả Lưu Cảnh Dương đấy chứ?

Phùng Lộ Phi bỗng dưng đỏ mặt, chẳng nói được cái gì nữa. Vấn đề này thật sự là rất nhạy cảm.

- Lộ Phi à, mình thấy biểu hiện gần đây của cậu cũng lạ lắm nên mình suy đoán ra một chuyện.

- Chuyện gì?

- Cậu yêu Từ Dịch Phàm rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tổ tình (2)

Lúc này, Phùng Lộ Phi cứ nhìn chăm chăm Trương Uyên Tâm, chẳng biết nên nói những gì nữa. Câu hỏi này của Trương Uyên Tâm có lẽ là câu hỏi khó nhất mà Phùng Lộ Phi từng nghe.

- Sao thế, không trả lời được à?

- Thế cậu bảo mình nên trả lời cậu như thế nào đây?

- Gì vậy? Tình cảm của cậu thì chính bản thân cậu phải biết chứ? Cậu yêu Từ Dịch Phàm hay không cậu cũng không biết à?

Phải, chuyện tình cảm của Phùng Lộ Phi cô thì đương nhiên cô phải biết rõ hơn Trương Uyên Tâm rồi. Nhưng chẳng hiểu sao chính bản thân cô vẫn chẳng thể rõ ràng được chuyện tình cảm với Từ Dịch Phàm. Rốt cuộc, giữa cô và anh có xuất hiện chữ “yêu” mà Trương Uyên Tâm nói không?

- Lộ Phi, mình nói này, bây giờ cậu đang là vợ của Từ Dịch Phàm, có đúng không? Hai người sớm tối chạm mặt như vậy, chẳng lẽ đến một chút tình cảm cũng không có hay sao?

- Cũng không phải là không có. Đạo gần đây bọn mình hòa thuận hơn hẳn, không còn tranh cãi như những ngày đầu nữa.

- Thế cậu có thấy trong tình cảm ấy có gì lạ không? Ví dụ như cậu thấy Từ Dịch Phàm là một người rất đặc biệt chẳng hẳn, hay là đã từng thử nghĩ sẽ sống hòa thuận với anh ấy chưa?

Phùng Lộ Phi bỗng nhiên nín thở lại. Những ngày qua, cô sống một cuộc sống bình lặng bên cạnh Từ Dịch Phàm, cảm thấy thời gian trôi qua không còn nhạt nhẽo như trước nữa. Những suy nghĩ về Từ Dịch Phàm cũng thay đổi, là biểu hiện cho cái gì đây?

- Trong cậu thế này, biết là hỏi những câu cao siêu như thế cậu sẽ không trả lời được mà. Vậy bây giờ mình hỏi sang câu khác, thời gian gần đây cậu còn nghĩ đến chuyện cùng Từ Dịch Phàm ly hôn không? Phải trả lời thật lòng đấy, cấm nói linh tinh.

- Không nghĩ đến nữa.

- Vậy cậu có thấy cuộc sống hiện giờ rất tốt không?

- Rất tốt.

Trương Uyên Tâm gật đầu không nói gì. Phùng Lộ Phi thấy thế thì nhú mày lại, chẳng hiểu ý tứ của cô bạn này là gì.

- Rốt cuộc là cậu muốn nói gì vậy?

- Mình bảo này, cậu cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt và cũng không có ý định ly hôn chứ gì? Thế tại sao cậu không tiếp tục sống cuộc sống này đến trọn đời luôn đi?

- Cái gì?

Quả thật hôm nay, Trương Uyên Tâm đã nói khá nhiều câu khiến Phùng Lộ Phi phải kinh ngạc. Cứ nghĩ hôm nay sẽ nói chuyện thoải mái, nào ngờ Trương Uyên Tâm lại nói về cuộc hôn nhân của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm, biến nó thành chủ đề chính.

- Cậu và Từ Dịch Phàm sống vui vẻ yên ổn như thế, tốt quá rồi còn gì. Cậu với anh ấy là vợ chồng thật sự chứ có phải hàng giả đầu mà lo. Nếu như cuộc sống hiện nay của hai người đã tốt đẹp như vậy thì sao cậu với Từ Dịch Phàm không nghĩ đến chuyện gắn bó lâu dài? Không lẽ bây giờ cậu vẫn muốn cùng Từ Dịch Phàm ly hôn rồi đi tìm lại tình yêu sao? Với Từ Minh?

- Ý của mình không phải là như thế. Nhưng chuyện này, mình chẳng thấy Từ Dịch Phàm nói gì cả.

- Ồ... Thế cậu còn muốn Từ Dịch Phàm nói gì nữa? Nếu bây giờ anh ấy chưa tỏ tình với cậu thì sao cậu không chủ động đi?

- Chủ.. chủ động?

Phùng Lộ Phi đứng là từ trước đến nay khá thích mấy công việc mạo hiểm, nhưng bảo cô đi tỏ tình như thế này... - Trương Uyên Tâm, da mặt mình mỏng lắm.

- Mình biết da mặt cậu mỏng lắm. Nhưng mà Phùng Lộ Phi, cậu đem so sánh hạnh phúc cả đời với chuyện ngượng mặt xem, cái nào đáng giá hả? Cậu ấy, có thể hạnh phúc hay không thì tùy thuộc vào việc mặt cậu có đủ dày hay không thôi. Đợi Từ Dịch Phàm nói trước thì đến bao giờ?

- Cậu nói như vậy nghe cũng có lý đấy. Nhưng mà đứng trước mặt Từ Dịch Phàm, mình chỉ sợ mình run quá rồi quên hết thôi.

Trương Uyên Tâm vỗ nhẹ vào bàn tay của Phùng Lộ Phi, gương mặt trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết:

- Yên tâm đi, không sao cả. Mình tin kiểu người như Từ Dịch Phàm sẽ không lời chuyện cậu đi tỏ tình ra làm trò đùa đâu.

- Thật chứ?

- Thật, mình nói dối cậu làm gì chứ. Mà này, tối nay cậu với Từ Dịch Phàm cùng đi dùng bữa thì nhân tiện đó nói luôn. Bữa tối lãng mạn như thế, nói chuyện này là thích hợp nhất.

- Nhưng không hiểu sao mình cứ sốt ruột quá.

Ngay lúc này đây, mồ hôi từ hai bàn tay của Phùng Lộ Phi cứ chảy hết ra, tim đập nhanh hơn lúc bình thường.

- Bình tĩnh bình tĩnh, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nghe lời mình. Nào, hít vào... thở ra...

Mấy cái bài tập hít vào rồi thở ra của Trương Uyên Tâm đến cuối cùng vẫn chẳng được cái tác dụng gì. Phùng Lộ Phi vẫn run bần người lên vì sợ. Đây là lần đầu tiên cô đi tỏ tình với một người đàn ông.

Chương 90: Tổ tình (3)

Nhìn đồng hồ, đã 4 giờ 30 chiều, trong lòng Từ Dịch Phàm lúc này càng trở nên sốt sắng hơn bao giờ hết.

Anh vội cầm lấy điện thoại, bấm số của Triệu Chí Dương. Phải sau 4 hồi chuông, người bên kia mới nghe máy.

- Triệu Chí Dương, đừng có nói với mình là bây giờ cậu vẫn chưa lên máy bay đấy nhé? Muộn rồi đấy chưa?

- “Dịch Phàm, bình tĩnh, bình tĩnh một chút đi. Mình vừa mới lên, máy bay cũng chuẩn bị cất cánh rồi. Yên tâm, mình sẽ trao món đồ này đến kịp lúc cho cậu. Đừng giận.”

- Nếu như mà cậu về không kịp thì sao?

- “Thì tùy cậu xử lý.”

Từ Dịch Phàm gật đầu, lúc này trông gương mặt anh đã có vẻ bình tĩnh hơn lúc vừa rồi.

- Được. Cậu bây giờ tốt nhất là nên cầu nguyện máy bay về thành phố A đừng có trễ, nếu không thì đừng có trách.

- “Mình biết rồi, biết rồi.”

Không lâu sau, Từ Dịch Phàm cũng tắt máy. Thời gian cứ lẳng lặng trôi qua như vậy càng khiến anh sốt ruột. Chỉ mong mọi thứ hôm nay anh sắp xếp có thể được thực hiện đầy đủ.

.....

Nhà hàng.

Đã 6 giờ 45 tối nhưng Từ Dịch Phàm vẫn chưa thấy mặt của Triệu Chí Dương đâu cả.

Cũng may vừa rồi Phùng Lộ Phi gọi điện nói cô sẽ đến muộn một chút vì kẹt xe. Nếu như cô mà đến bây giờ thì chính Từ Dịch Phàm anh cũng chẳng biết nên xử lý cái khung cảnh trong phòng kia như thế nào nữa.

- Cái tên Triệu Chí Dương này, bỏ từ sân bay đến đây hay sao mà lâu như vậy chứ. Sắp muộn đến nơi rồi.

Từ Dịch Phàm liên tục nhìn đồng hồ. Nếu như Triệu Chí Dương mà làm hỏng việc, chắc anh sẽ lột da tên này thật.

- Dịch Phàm!

Đúng lúc này, xe của Triệu Chí Dương dừng ở đó. Triệu Chí Dương lao vội xuống xe, cầm theo chiếc túi đưa cho Từ Dịch Phàm

- Bạn thân à, nhiệm vụ đầy gian lao và nguy hiểm này mình đã hoàn thành xong cả rồi.

- Vừa kịp giờ. Nếu như cậu đến muộn một chút nữa thôi, làm hỏng việc của mình thì cậu chết chắc rồi.

- Mình sao dám chứ. Thôi được rồi, mình về trước đây, cả chiều ngồi chờ máy bay mệt chết rồi. Phải rồi, chuyện xong kết quả thế nào thì nhớ phải báo ngay cho mình biết đấy.

- Biết rồi.

Triệu Chí Dương đang định rời đi thì vừa đúng lúc nhìn thấy Phùng Lộ Phi lái xe đi đến. Từ Dịch Phàm nhìn cô mà hết sức ngạc nhiên. Kẹt xe mà sao vẫn đến sớm như vậy?

- Ủa Chí Dương, sao anh lại ở đây vậy? Vừa dừng xe, Phùng Lộ Phi đã vội bước xuống, đứng ngay trước mặt Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương.

- À, hôm nay anh cũng đến đây ăn, không ngờ lại gặp Dịch Phàm ở đây. Cậu ấy nói là hẹn với em.

- Anh có rảnh không, vào ngồi cùng với bọn em cho vui?

Liếc nhìn Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương đã ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của người bạn thân này. Dĩ nhiên là Triệu Chí Dương anh

không thể ở đây lúc này.

- Em nói thế thì anh ngại quá, bữa cơm riêng tư của vợ chồng em sao anh dám chen ngang vào được chứ. Thôi để hôm khác chúng ta tụ họp cũng được, hôm nay dành không gian riêng cho hai người.

- Em...

- Chí Dương, chẳng phải cậu nói cậu bận hay sao?

- Ừ ừ, bận. Vậy anh đi trước nhé.

Từ Dịch Phàm đã đe dọa bằng câu nói kia, Triệu Chí Dương anh mà không chạy nhanh thì chắc chết rồi.

- À phải Dịch Phàm, em xin lỗi vì đến hơi muộn.

- Không muộn giờ đâu, cũng vừa kịp lúc mà. Đến giờ rồi, chúng ta cũng mau vào bên trong đi.

- Vâng.

Từ Dịch Phàm đi vào trước, trong lòng anh lúc này cũng đang lo lắng lắm. Dù sao cũng là lần đầu tiên đi tỏ tình, không run mới lạ. Nhưng tất cả vì tương lai của Từ Dịch Phàm anh và Phùng Lộ Phi cô, lần này anh nhất định phải thật mạnh dạn, phải để cô thấy được tấm chân tình của anh.

Trong khi đó, Phùng Lộ Phi cũng lo lắng không kém. Mồ hôi tay đã đổ ra, vì lo lắng quá nên Phùng Lộ Phi đã nắm chặt hai bàn tay lại. Cô chưa từng chủ động đi tỏ tình với bất kỳ ai, với Từ Dịch Phàm lần này chính là lần đầu tiên. Biết làm sao đây, cô chỉ sợ là lát nữa không can đảm lại nói sai câu gì đó thì coi như là đi tong luôn.

Nhưng rốt cuộc, Phùng Lộ Phi vẫn cố gắng bình tĩnh lại, hít vào rồi lại thở ra. Vì hạnh phúc cả đời, phải thử một lần thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tỏ tình (4)

Chưa bao giờ Từ Dịch Phàm lại cảm thấy run như thế này. Nhưng cuối cùng anh vẫn cố gắng trấn an lại bản thân, kế hoạch hôm nay đã xếp ra, bắt buộc phải hoàn thành hết. Mọi chuyện hôm nay, cho dù là thành công hay thất bại, Từ Dịch Phàm anh cũng bắt buộc phải nói hết cho Phùng Lộ Phi nghe.

Đẩy cửa bước vào trong căn phòng thuê riêng, Phùng Lộ Phi cảm thấy rất ngạc nhiên. Thật không ngờ Từ Dịch Phàm cũng lãng mạn như vậy, mua đầy hoa sắp vào đây, còn thấp cả đồng nền nữa.

Từ Dịch Phàm vội vàng mở hộp đồ trang sức ra, lấy chiếc nhẫn kim cương rồi quay lại, quỳ một chân trước Phùng Lộ Phi khiến cô giật mình.

- Phùng Lộ Phi, anh không biết là anh làm như thế này có muộn hay không nhưng dù thế nào anh cũng vẫn muốn làm. Nửa năm qua ở bên em, anh thật sự đã tìm được một ánh sáng mới trong cuộc đời của anh, ánh sáng ấy thật sự rất ấm áp. Lộ Phi, anh không giỏi nói năng về chuyện này, anh chỉ muốn nói với em là anh yêu em.

- Em...

- Lộ Phi, anh hy vọng em đừng ly hôn với anh. Anh thật sự yêu em mà. Anh chỉ mong chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, tìm ra được hạnh phúc thật sự chỉ của riêng chúng ta mà thôi.

Không biết được nữa nhưng mắt của Phùng Lộ Phi bỗng mờ hẳn đi. Rồi những giọt nước mắt cứ thế mà rơi xuống, ngay chính cả bản thân Phùng Lộ Phi cũng không ngăn lại được nữa.

- Dịch Phàm, anh thật sự muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu, sống một cuộc sống mới của riêng chúng ta sao?

- Phải. Em có đồng ý không?

Lúc này, Phùng Lộ Phi đỡ Từ Dịch Phàm đứng dậy, cô lau hết nước mắt rồi bình tĩnh hỏi anh:

- Dịch Phàm, em nói cho anh biết, nhược điểm của em còn nhiều hơn cả ưu điểm nữa đấy.

- Không sao, anh cũng chẳng có nhiều ưu điểm hơn em đâu.

- Em không xinh đẹp, em nấu ăn kém lắm, lại còn cả cái tính hậu đậu, so đo tính toán nữa chứ. À phải, em còn rất hẹp hòi, hơn nữa, em cũng chẳng gọn gàng gì đâu, sống bừa bộn lắm.

- Anh cũng có đẹp trai gì đâu chứ. Anh từ nhỏ đến giờ cũng chưa từng vào bếp, tính tình anh trẻ con lắm, anh cũng hay so đo và thích áp đặt. Tính cách của anh cũng giống em

Phùng Lộ Phi nghe thế thì bật cười:

- Anh không chê em hả?
- Chê em cái gì? Chính bản thân anh cũng có hơn em cái gì đâu mà ở đây chê em cơ chứ.
- Anh thật sự muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu?
- Phải.

Tự nhiên Phùng Lộ Phi mỉm cười và gật đầu. Cô nhìn thẳng vào Từ Dịch Phàm mà nói:

- Dịch Phàm, anh đưa thêm chiếc nhẫn này nữa thì nhẫn cưới em đang đeo vứt đi đâu đây hả?
- Em thích vứt đi đâu thì vứt. Nhưng chiếc nhẫn này, em bắt buộc phải đeo. Em nhìn này, ở đây có khắc chữ A&E, tức là tên tiếng Anh của anh và em đây. Như vậy mới ý nghĩa.
- Thật không ngờ anh có nhiều trò như vậy.

Từ Dịch Phàm vẫn nhìn chăm chăm Phùng Lộ Phi như vậy, có điều không hiểu bèn hỏi:

- Lộ Phi, thế bây giờ em có thể nhận chiếc nhẫn này của anh không?
- Nếu anh đã có thành ý như vậy, nếu như anh đã chấp nhận được mọi thói hư tật xấu của em thì em đồng ý.
- Cảm ơn em.

Từ Dịch Phàm đeo chiếc nhẫn lên tay cho Phùng Lộ Phi, rồi lấy luôn mấy món đồ khác rồi đeo hết lên cho cô.

- Từ Dịch Phàm, em yêu anh. Thật ra hôm nay em muốn nhân cơ hội này để tỏ tình với anh, chấp nhận cả việc anh từ chối. Nhưng thật không ngờ, anh lại nói chuyện này trước với em.
- Em yêu anh từ lúc nào?
- Em không biết.

Rồi Từ Dịch Phàm ôm chặt lấy Phùng Lộ Phi, anh ôm chặt cô đến nỗi cô sợ cô sẽ rời khỏi vòng tay của anh vậy.

- Lộ Phi, anh không mong điều gì cả, anh chỉ mong cuộc sống sau này của chúng ta trôi qua thật nhẹ nhàng và hạnh phúc. Anh biết lúc bắt đầu của chúng ta không tốt nhưng thời gian còn dài, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian để xây dựng hạnh phúc sau này của chúng ta.
- Em biết, Dịch Phàm. Em biết là em có rất nhiều khuyết điểm nhưng mà anh yên tâm, vì hạnh phúc sau này của chúng ta, em sẽ cố gắng sửa đổi cho bằng hết.
- Không cần đâu Lộ Phi, em không cần phải thay đổi điều gì. Anh yêu em, yêu con người em của hiện tại chứ không phải con người em sau khi đã thay đổi. Thật đấy, chỉ cần đơn giản là đủ rồi.
- Em yêu anh.

Từ Dịch Phàm buông tay ra, cúi người hôn lên đôi môi của Phùng Lộ Phi.

Lúc này, cả Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi mới cảm nhận được tình yêu và hạnh phúc thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tụ hợp

Một cuộc sống hôn nhân thật sự rất hạnh phúc!

Sau khi sắp xếp công việc ở tập đoàn ổn thỏa, Từ Dịch Phàm đã đưa Phùng Lộ Phi đi tuần trăng mật. Và địa điểm đầu tiên họ đặt chân đến chính là thành phố B, là nơi mà đa số bạn bè của Từ Dịch Phàm sinh sống.

Mấy vị Tổng giám đốc này Phùng Lộ Phi đã gặp hết hồi đám cưới của cô. Ban đầu, cô thậm chí còn chẳng biết hóa ra Từ Dịch Phàm lại quen biết rộng rãi đến như thế, toàn những người “máu mặt” cả.

- Vợ chồng son cuối cùng cũng đã đến rồi à, tưởng phải để cho anh em tụi tôi đây chờ thêm mấy tiếng nữa chứ? Minh còn đang nghĩ liệu có nên hẹn vợ chồng cậu dịp khác hay không nữa, sợ khéo hạnh phúc quá không đến.

Vừa nghe giọng nói này, Phùng Lộ Phi đã nhận ra ngay là của Lưu Cảnh Dương. Lần trước Lưu Cảnh Dương có đến thành phố A và gặp Từ Dịch Phàm, nhìn hai người bọn họ ban đầu cô còn tưởng là gay.

- Đây Lưu Cảnh Dương, cậu đừng có mà nói móc nói ngoáy như thế chứ? Lắm lúc cái miệng cậu cũng chẳng nói ra được lời hay ho gì.

Từ Dịch Phàm liền đỡ Phùng Lộ Phi ngồi xuống ghế. Chưa kịp ngồi đàng hoàng thì đã lại có người lên tiếng chọc ngoáy:

- Ấy Dịch Phàm, bọn mình thấy Cảnh Dương nói có sai gì đâu chứ, thậm chí nói còn trúng cả ý của mình luôn.

- Phải rồi còn gì. Đây, ban đầu đến tham dự đám cưới hoành tráng kia của cậu với em gái Phùng, mình còn nghĩ là sau nửa năm thì hai người sẽ ly hôn cơ. Nào ngờ sau nửa năm lại còn ngọt ngào tình cảm hơn.

- Hồi ấy tất cả bọn mình đều cá cược cậu với Lộ Phi ly hôn. Nhưng không ngờ sự tình lại thế này rồi.

- Nói chung là sự việc ngày hôm nay tất cả bọn mình đều không ngờ tới được luôn. Quá đổi kinh ngạc.

Nghe thấy những lời “rùa đầu” của đám bạn thân, Từ Dịch Phàm vớ lấy quả nho rồi ném về phía Hạ Quân Dật.

- Các cậu đúng là một lũ bạn tốt nhỉ? Chẳng hy vọng mình sống vui vẻ hạnh phúc lại còn cầu cho bọn mình ly hôn nữa.

- Ô, bọn mình có nói sai cái gì đâu. Đây, nhìn bề ngoài, mình vốn thấy cậu với em gái Phùng có gì hợp nhau đâu chứ. Cậu sinh ra cái tính trẻ con thích áp đặt, còn em gái Phùng đây tính cách thất thường, thích sống cái kiểu tự do tự tại không thích bó buộc. Minh thấy hai người sống với nhau nửa năm là quá lâu rồi đấy, còn tưởng sẽ ly hôn sau 2 tháng cơ.

- Tổng Thừa Huân, cậu được lắm.

- Minh quá được ấy chứ.

Đúng lúc này, Phùng Lộ Phi ôm chặt lấy cánh tay của Từ Dịch Phàm, tươi cười nhìn về phía Tổng Thừa Huân mà nói:

- Mặc kệ mấy anh có rủa đều bọn em thế nào thì bây giờ bọn em cũng rất rất hạnh phúc. Tổng Thừa Huân, anh chẳng có một mảnh tình vắt vai nào. Hạ Quân Dật anh đào hoa như thế thì chắc còn lâu mới lấy được vợ. Còn anh, Lưu Cảnh Dương, cái miệng anh độc địa như thế thì chắc nhà thiết kế Lâm cũng bỏ chạy sớm mà thôi. Nói chung là Dịch Phàm nhà em vẫn tốt nhất.

- Ôi ghê quá vợ chồng nhà này. Muốn thể hiện tình cảm thì về giường mà tình cảm đi, ở đây toàn một lũ độc thân thôi đấy.

- Vì các cậu toàn một lũ độc thân nên mình với Lộ Phi mới đến đây để cho các cậu thấy mà ghen tị.

Từ Dịch Phàm vừa nói vừa cười sung sướng.

Trong khi đó, những ánh mắt như lưỡi dao kia đang hướng hết về phía vợ chồng Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi.

- Thôi được rồi, nói đùa thế thôi. Nói chung là mình cũng phải cảm ơn Cảnh Dương và Lâm Nhã Tĩnh đã giúp mình thiết kế ra được một bộ đồ trang sức đẹp để tặng cho Lộ Phi.

- Phải đấy Cảnh Dương, bộ đồ trang sức này em rất thích. Thật sự cảm ơn anh với nhà thiết kế Lâm.

- Khỏi cần phải cảm ơn, chỉ cần hai người có thể bày tỏ được lòng mình và về sau chung sống hạnh phúc là được rồi. Nói thế nào thì nói, dù không nghĩ đến chuyện hai người sẽ hạnh phúc nhưng bọn mình vẫn luôn chúc phúc cho cậu. Nhìn hai người sống tốt là vui lắm rồi.

Không khí trong căn phòng bỗng ngưng trệ xuống. Dù hay nói chọc ngoáy lẫn nhau nhưng cũng không thể phủ nhận, hội bạn bè của Từ Dịch Phàm thật sự rất tốt và biết quan tâm lẫn nhau.

- Thôi đi mấy cậu, chẳng mấy khi mới tụ họp như thế này, đừng có bày ra gương mặt ảm đạm ấy nữa. Phải rồi Từ Dịch Phàm, bao giờ cậu với Lộ Phi mới có kế hoạch sinh con đây?

- Bọn mình còn chưa vội, cậu vội cái gì?

- Có cái gì đâu, mình chỉ muốn xem xét để tương lai cùng cậu trở thành thông gia mà thôi.
- Cảnh Dương nói thế thì mình cũng phải suy nghĩ thêm về việc làm thông gia với cậu đấy Dịch Phàm.

Phùng Lộ Phi ngồi ở đấy nghe mà bật cười. Vừa rồi không khí còn trùng xuống, nay đã được khơi dậy rồi. Mọi người lúc này đang vui vẻ bàn về chuyện làm thông gia trong tương lai.

Nhưng nói đến chuyện sinh con, Phùng Lộ Phi lại cảm thấy lo lắng. Tuy trước đó đã từng nghĩ đến việc sinh con nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lúc này lại dâng lên một nỗi sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Không ngờ tới

Tết Nguyên Đán đã qua được một tuần, Từ Dịch Phàm cũng phải trở về Từ Thị để làm việc, tuần trăng mật ngọt ngào của anh và Phùng Lộ Phi cũng nhanh chóng kết thúc.

Sau chuyến du lịch dài ngày với Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi cảm thấy bản thân mình trở nên lười hơn. Công việc cộng tác với tòa soạn báo kinh tế, cả tháng qua cô chỉ nộp được cho bên đó có 7 bài. Từ Dịch Phàm cũng nói, bảo cô khỏi cần phải đi làm cái nghề này nữa nhưng cô không thích. Cứ ở nhà ăn chơi ngồi không thế này thật sự rất chán.

Đang ngồi viết bài để gửi đi, Phùng Lộ Phi cảm thấy trong người rất khó chịu. Cô chạy vội vào trong nhà tắm nôn thốc nôn tháo.

Nhìn gương mặt đang tái nhợt đi của mình trong gương, Phùng Lộ Phi kinh ngạc tròn mắt lên. Không phải là như thế chứ? Mọi chuyện sao lại trùng hợp như vậy chứ hả? Trúng số rồi?

Phùng Lộ Phi vội chạy ra ngoài, bấm điện thoại gọi cho Trương Uyển Tâm. Khi Trương Uyển Tâm vừa bắt máy, cô vội nói:

- Uyển Tâm, mình gặp chuyện không xong rồi. Lần này thì chắc chắn mình gặp chuyện không xong rồi.
- “Cái gì? Cậu gặp chuyện gì hả? Nào nào, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, kể rõ cho mình nghe.” – Nghe thấy Phùng Lộ Phi nói vậy, Trương Uyển Tâm cũng trở nên lo lắng hơn.
- Này, mình nghĩ là mình có thai rồi.
- “Cái gì?”

Thấy Trương Uyển Tâm ở đầu dây bên kia im lặng mãi không nói gì, Phùng Lộ Phi càng sốt ruột:

- Cậu nói gì đi chứ?
- “Ồ hay Phùng tiểu thư à, cậu mà có thai thì phải báo cho chồng cậu biết chứ, nói cho mình làm gì?”
- Nhưng thật sự lúc này mình chưa muốn mang thai.
- “Nhưng cậu có chắc là cậu mang thai không vậy?”

Phùng Lộ Phi bỗng dưng nhíu mày lại. Tình trạng của cô vừa rồi có thể tính là đã mang thai hay không?

- Mình cũng chẳng biết được, mình thấy trong phim nhân vật nữ mà nôn như thế thì chắc chắn là mang thai rồi.
- “Thôi được rồi, bây giờ cậu vẫn đang ở nhà chứ gì? Mình sẽ qua hiệu thuốc mua cho cậu một cái que thử thai xem thế nào.”
- Ủ, cảm ơn cậu.

Sau khi tắt máy, Phùng Lộ Phi phải đợi 20 phút sau mới thấy Trương Uyển Tâm đi đến.

- Đây, que thử thai của cậu, mau đi thử đi.

Phùng Lộ Phi cầm theo que thử thai rồi vào trong nhà tắm. Ở bên trong, cô vẫn còn nghe thấy tiếng của Trương Uyển Tâm đang nói vọng bên ngoài. Thì ra vừa rồi cô ấy đi mua que thử thai, bị bà chủ hiệu lầm là mua cho cô ấy. Bà chủ còn khuyên cô ấy nếu đã nghi ngờ bản thân mang thai thì đừng đi giày

cao gót và chạy nhanh như vậy. Phùng Lộ Phi còn nghe thấy cả tiếng thở dài của Trương Uyển Tâm, cô ấy kêu ca về chuyện từng này tuổi vẫn chưa có người yêu.

Ngồi mãi trong đó, cuối cùng Phùng Lộ Phi cũng đem theo que thử thai ra ngoài. Trương Uyển Tâm vội vàng chạy đến, nhìn que thử thai trên tay của Phùng Lộ Phi, nhíu mày nói:

- Theo như hướng dẫn thì 2 vạch tức là mang thai. Ở đây hiện rõ 2 vạch thế này... Lộ Phi, chúc mừng cậu nhé, mang thai rồi.
- Nhưng mà mình vẫn chưa muốn mang thai. Cứ nghĩ đến chuyện mang thai là mình lại sợ.

Phùng Lộ Phi đặt chiếc que thử thai lên bàn, khuôn mặt nhăn nhó ngồi xuống sofa. Trương Uyển Tâm cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

- Sợ cái gì mà sợ chứ? Cậu với Từ Dịch Phàm như thế rồi, chẳng lẽ cậu không muốn sinh con cho anh ấy hả? Vợ chồng mà đã kết hôn thì chắc chắn là phải sinh con rồi.
- Mình vẫn chưa chuẩn bị tinh thần mà. Không phải là mình không muốn sinh con, mình chỉ muốn có thêm một chút thời gian nữa thôi.
- Đúng là lảm chuyện. Phùng Lộ Phi, cậu tháng sau là tròn 27 tuổi rồi, vừa đúng thời điểm hợp nhất để tính chuyện sinh con đấy. Mình nhớ mình có đọc mấy bài báo, nói Từ Dịch Phàm rất thích trẻ con.
- Từ Dịch Phàm thích trẻ con à? Sao mình không biết nhỉ?
- Đúng là đồ vô tâm

Rồi Phùng Lộ Phi lại quay sang nhìn Trương Uyển Tâm, nói:

- À phải, nói thì nói vậy chứ nhưng chắc gì que thử thai đã đúng, cũng có nhiều trường hợp sai lầm. Còn mình thì chắc là ăn phải thứ gì đó nên mới xảy ra hiện tượng này, hoặc đau dạ dày.
- Nếu cậu đã nghĩ như vậy thì đứng dậy thay quần áo đi, mình đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra cho chắc ăn.
- Phải đi à?
- Bất buộc phải đi.

Trong lòng Phùng Lộ Phi lúc này có rất nhiều ý nghĩ, lo lắng, hào hứng, sợ hãi và cả vui mừng.

Những cảm xúc, những ý nghĩ ấy cứ đan xen khiến Phùng Lộ Phi chẳng hiểu rõ tâm trạng của mình lúc này là như thế nào nữa. Nếu cô thật sự mang thai thì đây là một chuyện vui, nhưng chính cô cũng rất lo lắng. Cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Tin vui (1)

Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm cùng bước ra khỏi khoa phụ sản. Trên tay Phùng Lộ Phi đang cầm tờ kết quả, gương mặt cô lúc này như sắp khóc đến nơi vậy.

Đúng lúc này Hoắc Từ Minh đi đến, nhìn thấy Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm bèn gọi:

- Lộ Phi.
- Từ Minh, là anh à?
- Ủa Lộ Phi, sao hôm nay em đến bệnh viện vậy? Không phải là bị đau ốm ở đâu đấy chứ?

Không cần đợi Phùng Lộ Phi trả lời, Hoắc Từ Minh đã nhìn thấy tờ giấy kết quả trên tay cô. Anh nhìn rõ ràng tên của cô, nhìn rõ ràng kết quả bên dưới có ghi là: Đã mang thai được 3 tuần.

Mặc dù Hoắc Từ Minh với Phùng Lộ Phi đã chia tay nhưng khi nhìn thấy cái này, anh không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Bây giờ Hoắc Từ Minh mới nghĩ, thật sự anh và Phùng Lộ Phi đã trở thành hai đường thẳng song song mất rồi.

- Từ Minh?

- Ủ, anh biết. Em đã mang thai thì nên chú ý chăm sóc đến sức khỏe của bản thân hơn. Nhưng Từ tiên sinh đã biết chuyện này chưa vậy?

- Anh ấy chưa biết.

Hoắc Từ Minh lại nhìn thẳng vào Phùng Lộ Phi, mỉm cười nói:

- Lộ Phi, chúc mừng em. Nhìn thấy cuộc sống của em bây giờ hạnh phúc như vậy, anh cũng rất vui. Nhưng mà này, em mang thai là chuyện vui, sao gương mặt lại như thế kia?

- Em vốn chưa từng nghĩ sẽ mang thai sớm như vậy.

- Sớm gì nữa, em đã 27 tuổi rồi. Mang thai lúc này là thời điểm rất tốt đấy. Được rồi, về báo cho Từ tiên sinh biết đi.

- Vâng. Phải rồi Từ Minh, nếu như có thời gian thì em mời anh đi ăn. Lần trước có nói nhưng em chưa sắp xếp được thời gian.

Nghe Phùng Lộ Phi nói, Hoắc Từ Minh mỉm cười gật đầu:

- Được, thời gian thì anh có, chỉ sợ em bận rộn thôi.

- Cứ quyết như thế nhé.

- Ủ.

Nói chuyện được một lúc thì Phùng Lộ Phi và Trương Uyển Tâm cũng rời khỏi bệnh viện. Nhưng Trương Uyển Tâm sau đó lại có việc nên Phùng Lộ Phi lại tự bắt taxi đi về. Đi được nửa đường, cô lại bảo tài xế chuyển hướng đến Từ Thị chứ không trở về biệt thự nữa.

.....

Từ Thị.

Phùng Lộ Phi đi thang máy chuyên dụng lên trên thì vừa vặn gặp phải thư ký Trịnh, thư ký của Từ Dịch Phàm.

- Thư ký Trịnh, Dịch Phàm có ở đây không?

- Dạ có thiếu phu nhân. Nhưng mà lát nữa Tổng giám đốc còn có một cuộc họp quan trọng nữa ạ.

- Vậy à.

Lúc Phùng Lộ Phi đẩy cửa phòng Tổng giám đốc đi vào trong thì thấy Từ Dịch Phàm đang bận rộn với đồng giấy tờ.

- Lộ Phi? Sao em đến đây vậy?

- Em có chút chuyện muốn nói với anh ấy mà?

- Ủ, em nói nhanh đi, anh đang phải chuẩn bị cho cuộc họp quan trọng với hội đồng quản trị ấy mà.

Phùng Lộ Phi cứ đứng như thế nhìn Từ Dịch Phàm. Anh nói thì nói vậy chứ anh đang bận, làm sao để ý đến cô được.

- Lộ Phi, em đi xe đến đây hay là gọi taxi? Nếu không thì để anh bảo tài xế Trần lái xe đưa em về nhà. Bây giờ anh phải đi họp ngay nên không có thời gian nói chuyện với em được nữa.

- Dịch Phàm... em...

- Được rồi, anh đi đây.

Từ Dịch Phàm cầm theo tập tài liệu đang định đi ra thì Phùng Lộ Phi bỗng hét ầm lên:

- Từ Dịch Phàm, anh là tên vô lương tâm.

Thấy vậy, Từ Dịch Phàm vội dừng lại, đi đến trước mặt của Phùng Lộ Phi, vội vàng hỏi cô:

- Bà xã, em sao vậy? Anh lại đắc tội gì với em rồi? Nhưng nếu mà anh đắc tội với em thì để tối nay về anh chịu tội với em được không? Còn bây giờ anh phải đi họp đã.

- Anh...

Khi Từ Dịch Phàm vừa mới bước đi được 2 bước, Phùng Lộ Phi lại nói:

- Từ Dịch Phàm, anh đứng lại cho em. Em mang thai rồi, anh cứ thế mà bỏ đi à? Anh không chịu trách nhiệm à?

- Cái gì?

Cái câu “em mang thai” kia khiến Từ Dịch Phàm hết sức kinh ngạc. Anh lại quay lại, ôm lấy bả vai của Phùng Lộ Phi, vui mừng hỏi:

- Lộ Phi, em vừa nói cái gì? Em nói là em đã mang thai rồi sao? Anh không nghe nhầm đấy chứ?

- Em không biết đâu, em sợ mang thai lắm. Em còn chưa chuẩn bị tinh thần mang thai nữa.

Ngay lúc này, Từ Dịch Phàm hạnh phúc ôm chầm lấy Phùng Lộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tin vui (2)

Từ Dịch Phàm vỗ nhẹ lên lưng của Phùng Lộ Phi, giọng nói bỗng trở nên dịu dàng lạ thường:

- Được rồi được rồi, là anh không tốt, anh sai rồi. Đáng lý là dù có bận việc gì anh cũng phải nghe em nói hết đã.

- Nhưng mà Dịch Phàm, em sợ lắm.

Từ Dịch Phàm lại buông tay ra, cúi đầu xuống nhìn gương mặt có phần lo lắng của Phùng Lộ Phi lúc này.

- Nói cho anh nghe, em sợ cái gì?

- Em đã từng nghĩ đến việc mang thai rồi sinh con nhưng không nghĩ lại đến sớm như vậy. Em rất sợ, cũng rất lo lắng là mình sẽ không thể trở thành một người mẹ tốt được.

- Không sao đâu. Lộ Phi, em yên tâm, trong khoảng thời gian này anh lúc nào cũng ở bên cạnh em. Anh còn nhớ mẹ từng nói, lúc mẹ mang thai mẹ cảm thấy rất hạnh phúc.

- Thật à?

Thấy gương mặt của Phùng Lộ Phi đã bình tĩnh hơn, Từ Dịch Phàm lại mỉm cười nói:

- Phải đấy. Không tin em có thể hỏi mẹ mà.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Thư ký Trịnh đẩy cửa vào nhìn thấy hai vợ chồng Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi bèn hơi cúi đầu xuống nói:

- Tổng giám đốc, đã đến giờ họp rồi ạ.

- Đúng rồi thư ký Trịnh, nhân tiện hủy luôn cuộc họp này đi giúp tôi, bây giờ tôi phải đi có việc quan trọng hơn.

- Dạ?

Thư ký Trịnh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Từ Dịch Phàm. Cuộc họp ngày hôm nay bị hủy, rốt cuộc Tổng giám đốc có chuyện gì quan trọng hơn đến như vậy chứ? Chẳng lẽ liên quan đến vị thiếu phu nhân này?

- Dịch Phàm, nếu cuộc họp ấy quan trọng thì anh cứ đi đi, không sao cả, em về với lái xe Trần cũng được.

- Không sao đâu, cuộc họp có thể hủy nhưng con của chúng ta thì không thể không quan tâm. Bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện khám thai rồi bảo thám Vương làm vài món tâm bổ cho em.

Lúc này thư ký Trịnh mới nghe rõ vấn đề, hóa ra Tổng giám đốc hủy họp vì thiếu phu nhân mang thai.

- Thư ký Trịnh, cứ làm như lời tôi nói đi.

- Vâng ạ.

- Được rồi, cô ra ngoài đi.

Thư ký Trịnh không nói gì thêm nữa, nhanh chóng đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn mỗi Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi.

- Lộ Phi, bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra.
- Ấy, không cần đâu. Vừa rồi em đã đến bệnh viện kiểm tra rồi, bác sĩ bảo thai nhi rất tốt, phát triển bình thường.
- Không được, anh muốn đưa em đi kiểm tra tổng thể, để đảm bảo là hiện tại em đang rất khỏe mạnh.

Không ngăn cản quyết định của Từ Dịch Phàm nữa, Phùng Lộ Phi đi theo anh đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa.

.....

Từ gia.

Về đến nhà, Từ Dịch Phàm trên tay vẫn cầm lấy những bức ảnh chụp siêu âm con của anh và Phùng Lộ Phi. Vừa rồi lúc trở về Từ gia, anh còn ghé vào một cửa hàng để mua cuốn sổ lưu niệm. Từ Dịch Phàm nói, anh muốn ghi lại hết thời kỳ con của hai người cho đến lúc sinh ra. Sau này mở ra đọc lại, coi như là một kỷ niệm đáng nhớ.

Phùng Lộ Phi ngồi bên cạnh chăm chú nhìn Từ Dịch Phàm viết từng chữ một. Anh vừa viết vừa mỉm cười, gương mặt lúc này thật sự rất hạnh phúc.

- Về sau khi già, anh sẽ lấy cuốn sổ lưu niệm này ra để xem hình của con, một kỷ niệm đẹp đúng không?
 - Phải, kỷ niệm đẹp.
 - Đến bây giờ em đã hết lo lắng chưa? Còn sợ hãi nữa không? Đừng lo, anh đã nói rồi, anh sẽ luôn ở bên em mà.
- Phùng Lộ Phi ôm chặt lấy Từ Dịch Phàm, khóe mắt lúc này đã bắt đầu ngấn nước nhưng cố gắng không để chúng rơi xuống.
- Có anh ở bên cạnh, em không sợ nữa, càng không phải lo lắng nữa.
 - Thế mới phải chứ. Phải rồi, ngày mai đúng lúc là thứ 7, chúng ta cùng về đại biệt thự thông báo tin này cho bố mẹ biết. Hẳn là họ rất vui mừng đây. Anh đang nghĩ, hay chúng ta chuyển về đại biệt thự nhỉ? Có mẹ ở bên cạnh, bà sẽ giúp em trong thời gian em mang thai.

- Được, cứ làm theo ý anh.

Từ Dịch Phàm buông tay ra, nhìn Phùng Lộ Phi trìu mến nói:

- Bây giờ em mau đi tắm đi rồi chúng ta cùng xuống ăn tối. Thím Vương chuẩn bị cho em nhiều đồ bồi bổ lắm đấy.
- Em biết rồi.

Anh lại hôn lên môi của Phùng Lộ Phi khiến cô giật mình:

- Em đi đi.
- Vâng.

Phùng Lộ Phi mỉm cười lấy quần áo rồi đi vào trong nhà tắm. Hôm nay đối với cô và Từ Dịch Phàm, thật sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Sinh nhật (1)

Thời gian trôi qua thật nhanh, không ngờ Phùng Lộ Phi đã mang thai được 2 tháng rồi.

Những ngày qua, cả Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi đều chuyển hẳn về đại biệt thự ở. Từ phu nhân sau khi biết Phùng Lộ Phi mang thai thì rất vui mừng, liền lập tức tìm hiểu đồ bồi dưỡng để bồi bổ cho cô. Mới 1 tháng thôi, Phùng Lộ Phi đã cảm thấy mình tăng cân khá nhiều. Gương mặt trái xoan kia hơi tròn lên, nhìn trông bầu bĩnh rất đáng yêu.

Ngày 10/3 là sinh nhật của Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm quyết định sẽ tổ chức một sinh nhật thật hoành tráng cho cô tại khách sạn lớn nhất thành phố A này. Không những thế, anh cũng đã gửi thiệp mời đến cho rất nhiều người, mời họ đến chúc mừng sinh nhật cô. Hôm nọ nghe Từ Dịch Phàm nói chuyện

điện thoại, Phùng Lộ Phi biết chắc đám bạn thân của anh ở thành phố B sẽ đến đây.

- Dịch Phàm, bụng em hơi nhô lên rồi, mặc chiếc váy dạ hội này vào có phải là xấu lắm không?

Phùng Lộ Phi mặc bộ váy dạ hội màu trắng, đứng trước gương nhìn mãi từ nãy tới giờ. Hôm nay là sinh nhật cô, Từ Dịch Phàm đã đặt mua bộ này cho cô từ thương hiệu Vivian Limer.

Từ Dịch Phàm từ phía sau ôm lấy Phùng Lộ Phi, giọng dịu dàng nói:

- Không xấu đâu, bà xã của anh mặc bộ đồ nào cũng đẹp hết. Mà em nhìn xem, chẳng ai nhận ra là em đang mang thai đâu. Dáng của em trông vẫn đẹp như thế này mà.

- Từ lúc nào mà miệng anh lại trở nên ngọt như vậy thế?

- Không phải là miệng anh ngọt mà sự thật vốn dĩ đã là như vậy rồi. Vợ của anh rất đẹp còn gì.

Kể từ lúc mang thai, tính khí của Phùng Lộ Phi cũng vì thế mà thay đổi thất thường hơn. Thế là cũng từ lúc đấy Phùng Lộ Phi phát hiện ra, miệng của Từ Dịch Phàm trở nên ngọt ngào như bôi mật vậy.

- Dù sao cũng chỉ là sinh nhật thôi, anh không cần phải làm lớn như vậy đâu, tốn kém lắm.

- Không biết, anh chỉ muốn nhân cơ hội này tuyên bố cho mọi người cùng biết, em là vợ anh, là người duy nhất trên thế giới này có thể làm vợ anh, có thể khiến anh phải yêu suốt đời.

- Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em

Phùng Lộ Phi vòng tay ôm lấy Từ Dịch Phàm. Thật sự những ngày qua có Từ Dịch Phàm ở bên cạnh, Phùng Lộ Phi cảm thấy rất hạnh phúc. Cô muốn giữ mãi niềm hạnh phúc này đến suốt đời.

.....

Xe ô tô dừng trước khách sạn lớn nhất thành phố A, cũng là khách sạn trực thuộc tập đoàn Từ Thị.

Từ Dịch Phàm xuống xe, gờ tay đỡ lấy Phùng Lộ Phi. Để đảm bảo an toàn cho gia đình và khách khứa hôm nay, Từ Dịch Phàm đã huy động một lượng lớn vệ sĩ đến đây. Bữa tiệc sinh nhật của Phùng Lộ Phi đã gây chú ý đến giới truyền thông thành phố A, bọn họ muốn đến chụp hình và viết tin tức nhưng đã bị Từ Dịch Phàm ngăn cản.

Còn nhớ lần trước, sau khi tuyên bố với mọi người Phùng Lộ Phi là vợ của mình, Từ Dịch Phàm không lâu sau đó đã cho gỡ hết toàn bộ hình ảnh của anh và cô xuống. Anh muốn giải thích cho mọi người không hiểu lầm cô, nhưng cũng không muốn để điều đó ảnh hưởng đến đời sống riêng tư của cô. Từ Dịch Phàm biết, anh muốn Phùng Lộ Phi có một cuộc sống bình thường như cô vẫn mong, không muốn bất cứ điều gì không hay tác động đến cô.

- Em nhớ hình như em đến khách sạn này 2 lần rồi, nhưng hôm nay khách sạn trang trí rất đẹp. Màu sắc tươi tắn nhưng cũng không đến mức chói mắt. Anh chắc phải chuẩn bị lâu lắm à?

- Phải đấy, anh đã phải lên một đồng ý tưởng cho buổi sinh nhật ngày hôm nay của em.

- Dịch Phàm, thật ra em không cần điều gì quá to lớn, quá hoành tráng cả. Chỉ cần anh ở bên em, dù anh chỉ nói với em một câu “chúc mừng sinh nhật” thôi thì đối với em cũng là quá đủ rồi.

Từ Dịch Phàm mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của Phùng Lộ Phi, lắc đầu nói:

- Anh muốn làm cho em tất cả những gì mà anh có thể làm được. Anh chỉ muốn nói với em, vì em anh sẵn sàng làm tất cả. Dù những thứ này chỉ là vật chất, nhưng anh vẫn muốn với em, nó sẽ là một kỷ niệm đẹp. Lộ Phi à, anh sẽ làm mọi thứ có thể, vì em

Đối với Phùng Lộ Phi, điều gì cũng không quan trọng. Cô biết trong thời gian qua, Từ Dịch Phàm đã làm nhiều điều vì cô. Phùng Lộ Phi đáng lý nên phải cảm ơn ông trời, cảm ơn ông đã để cho cô tìm kiếm được một người đàn ông tốt như Từ Dịch Phàm anh giữa biển người mệnh mông.

- Những điều mà anh làm cho em trong suốt thời gian vừa qua, em cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Dịch Phàm, anh biết không, em cảm thấy những ngày bên anh là những ngày em cảm thấy hạnh phúc nhất. Có thể cùng anh đi chung một con đường, em không còn gì để nuối tiếc nữa.

- Em yên tâm, anh sẽ không bao giờ để em phải cảm thấy nuối tiếc khi ở bên cạnh anh đâu.

- Em tin.

Từ Dịch Phàm nở một nụ cười hết sức hạnh phúc, nắm chặt tay đưa Phùng Lộ Phi lên hội trường tổ chức sinh nhật.

Chương 97: Sinh nhật (2)

Từ Dịch Phàm nắm chặt tay đưa Phùng Lộ Phi đi đến hội trường tổ chức sinh nhật ngày hôm nay.

Cửa chính vừa mở ra, Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi đi vào trong sự chú ý của tất cả mọi người ở đó. Anh vẫn nắm chặt tay Phùng Lộ Phi, đỡ cô đi lên bục trên cao kia. Trước đông đảo tất cả mọi người, Từ Dịch Phàm mỉm cười, giọng nhẹ nhàng nói qua micro:

- Thưa quý vị và các bạn, hôm nay là sinh nhật lần thứ 27 của vợ tôi, Lộ Phi. Và đây cũng là sinh nhật lần đầu tiên mà tôi với cô ấy đón cùng nhau sau khi kết hôn. Tôi thật sự rất hạnh phúc.

Mọi người ở bên dưới đều chăm chú nghe Từ Dịch Phàm nói. Còn Phùng Lộ Phi, cô đứng ở ngay bên cạnh Từ Dịch Phàm, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười ngọt ngào và ánh mắt hạnh phúc nhìn anh.

- Cũng nhân dịp sinh nhật của Lộ Phi và mọi người đều có mặt đầy đủ ở đây, tôi cũng xin tuyên bố một chuyện vui. Đó là Lộ Phi đã mang thai được 2 tháng rồi, dự kiến tháng 10 năm nay sẽ sinh.

- Chúc mừng chúc mừng...

Phùng Lộ Phi quay xuống nhìn bên dưới, mọi người đều đang vỗ tay chúc mừng vợ chồng cô.

- Cảm ơn mọi người.

Đúng lúc này, có một người đẩy chiếc bánh sinh nhật đến gần chỗ của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi.

Vừa nhìn thấy chiếc bánh này, Phùng Lộ Phi cảm thấy rất ngạc nhiên rồi nhanh chóng bật cười. Chiếc bánh sinh nhật màu trắng lớn 5 tầng này khiến cô không khỏi bất ngờ. Ở tầng trên cùng là hình của cô được làm bằng bột, trông rất sinh động. Không những thế, dòng chữ trên chiếc bánh là “Chúc mừng sinh nhật bà xã. Anh yêu em” nữa. Phùng Lộ Phi ngẩng đầu lên nhìn Từ Dịch Phàm, cô cảm động suýt rơi nước mắt.

- Lộ Phi, anh đã từng nói với em điều này, nhưng hôm nay anh vẫn muốn nhắc lại cho em nghe. Dù em đang ở đâu, đang làm gì thì anh vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh em. Em yên tâm, bờ vai của anh sẽ mãi luôn là chỗ dựa vững chắc nhất cho em. Cả đời này, anh sẽ luôn yêu thương em và bảo vệ em. Cả đời này, anh chỉ yêu một mình em mà thôi.

Lúc này, những lời nói của Từ Dịch Phàm thật sự đã khiến cho Phùng Lộ Phi cảm động đến rơi nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc này, cô cũng không muốn ngăn chúng lại nữa.

Từ Dịch Phàm mỉm cười nhìn Phùng Lộ Phi rồi hát lên bài hát “Chúc mừng sinh nhật”. Không ngờ, giọng của anh lại hay đến thế.

- Chúc mừng sinh nhật em, bà xã của anh. Anh yêu em.

Phùng Lộ Phi cũng tiến lại gần chỗ micro, nhìn Từ Dịch Phàm, nói với giọng cực kỳ hạnh phúc:

- Em yêu anh.

Từ Dịch Phàm gạt đầu rồi nhanh chóng đặt lên môi của Phùng Lộ Phi một nụ hôn. Bên dưới, mọi người vỗ tay.

- Được rồi bà xã, em mau cầu nguyện rồi thôi nấn đi.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi cầu nguyện rất nhanh rồi thổi 5 ngọn nến trên bánh sinh nhật. Từ Dịch Phàm lúc này quay sang hỏi:

- Em đã cầu nguyện gì vậy?

- Anh hỏi làm gì chứ? Em nói với anh để cho lời cầu nguyện mất thiêng à? Em sẽ không nói đâu.

- Dù em không nói thì anh cũng đoán ra rồi.

- Mọi người, chúng ta cùng hát chúc mừng sinh nhật cho Từ thiếu phu nhân xinh đẹp đi nào.

Phùng Lộ Phi nghe thấy giọng của Triệu Chí Dương ở bên dưới vang lên. Mọi người lúc ấy cũng bắt đầu hát bài “Chúc mừng sinh nhật” dành tặng cho cô

khiến cô rất vui.

.....

Mọi người vẫn tiếp tục bữa tiệc.

Từ Dịch Phàm đỡ Phùng Lộ Phi đi gặp mấy người bạn của anh.

- Dịch Phàm à, sau Tuyết Dao thì trong hội bạn thân này thì cậu là người có con sớm nhất đấy. Chúc mừng nhé.

- Cảm ơn các cậu.

- À phải rồi Lộ Phi, giới tính của đứa bé là gì vậy? - Này Tổng Thừa Huân, Lộ Phi mới mang thai có 2 tháng thì làm sao nhận biết được giới tính cơ chứ? Nhưng mà cậu muốn làm thông gia với Dịch Phàm à? Nhìn cậu xem, đến một người phụ nữ bên cạnh còn chẳng có thì biết bao giờ mới sinh con chứ hả?

Nghe Tôn Hạo nói, mọi người đứng ở gần đấy đều bật cười. Tổng Thừa Huân nhận ra, Tôn Hạo đang chọc ngoáy mình.

- Mình nhận làm thông gia thì kệ mình. Nhưng mà các cậu chắc cũng muốn còn gì nữa, phải không Minh Viễn, Quân Dật? - Ý kiến thông gia cũng hay đó.

- Mình đã bảo rồi mà.

- À phải Lộ Phi, lần trước anh nghe Dịch Phàm nói là em rất thích bộ đồ trang sức anh với Tuyết Tâm thiết kế. Phùng Lộ Phi nghe thấy Lưu Cảnh Dương nói thế thì mỉm cười:

- Vâng, bộ đồ trang sức ấy rất đẹp, em rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Sinh nhật (3)

Lưu Cảnh Dương nghe thấy thế thì thích thú nói:

- Cũng may là em thích.

- Mà này Dịch Phàm, hôm nay làm sinh nhật cho em gái Phùng cậu đã bỏ ra bao nhiêu tiền vậy? Nhìn mọi thứ từ ngoài vào trong đều hoành tráng rực rỡ như thế này, tốn rất nhiều đúng không?

- Ấy, sao lại nói như vậy chứ? Người ta vì bà xã mà cả núi vàng cũng sẵn lòng bỏ ra đấy. Chỗ ít ỏi này thì nói làm gì chứ?

- Ủầy, anh bảo cả núi vàng sao? Không phải là anh muốn bảo em chính là “hồng nhan họa thủy” đấy chứ?

- Đâu đâu, anh đâu có nói như vậy.

Nói chuyện với hội bạn thân của Từ Dịch Phàm một hồi lâu, Phùng Lộ Phi đi đến gặp Hoắc Từ Minh và Trương Uyển Tâm.

- Lộ Phi à, trông hôm nay cậu đẹp quá đấy. Nhìn không giống là đang mang thai 2 tháng đâu.

- Vậy à? Mình lại thấy chiếc váy này làm lộ bụng quá. Với cả 1 tháng qua được chăm bẵm nên nhìn tăng cân hẳn lên.

- Đâu có, đẹp lắm mà.

Phùng Lộ Phi mỉm cười, lúc này cô mới nghe thấy giọng nói trầm trầm ấm áp của Hoắc Từ Minh:

- Lộ Phi, nhìn thấy em hôm nay hạnh phúc như vậy, anh cũng cảm thấy rất vui. Chỉ hy vọng em cứ mãi mãi như thế này.

- Cảm ơn anh. Em hôm nay quả thật rất hạnh phúc và em cũng muốn anh sẽ như em vậy. Em tin, anh chắc chắn sẽ tìm được một cô gái khiến cho anh hạnh phúc sớm thôi.

- Ừ.

Phùng Lộ Phi lấy một cốc nước hoa quả từ một người phục vụ, uống một ngụm cho mát giọng rồi lại nói:

- Nhưng mà dạo này anh đang làm gì mà có vẻ bận như vậy hả? Lần trước em muốn mời anh đi ăn mà anh không đi được.
- À, gần đây trường đại học Thanh Đông có mời anh về đây thuyết giảng, bệnh viện lại có thêm nhiều việc nên mới không có thời gian. Khi nào anh mời em đi ăn bù lại vậy.
- Từ Minh, anh muốn chuyển sang làm giáo sư luôn rồi đấy hả? Nhưng như thế cũng được đấy, vừa làm giáo sư vừa làm bác sĩ.
- Thôi, anh không đủ sức kiêm hai nghề đâu. Thuyết giảng cũng chỉ vài buổi thôi, không có ý định ở lại trường.

Từ phía xa, Từ Dịch Phàm nhìn thấy Phùng Lộ Phi đang nói chuyện vui vẻ với Hoắc Từ Minh và Trương Uyển Tâm.

Nhìn Hoắc Từ Minh, Từ Dịch Phàm không còn ghen với anh nữa. Anh biết Phùng Lộ Phi và Hoắc Từ Minh bây giờ là những người bạn thân thiết. Với Hoắc Từ Minh, Phùng Lộ Phi luôn đối xử ở mức vừa phải. Cô tuyệt nhiên không để cho Từ Dịch Phàm hiểu lầm mối quan hệ giữa hai người.

.....

Phải đến 9 giờ 30 bữa tiệc sinh nhật mới kết thúc.

Trên xe ô tô, Phùng Lộ Phi dựa đầu vào vai của Từ Dịch Phàm. Cả tối hôm nay bận rộn tiếp khách, lại còn đang lúc mang thai nên Phùng Lộ Phi cảm thấy mệt hơn bình thường.

- Bà xã, hôm nay anh thấy em nói chuyện vui vẻ với Hoắc Từ Minh lắm. Hai người nói những chuyện gì vậy?
- Nói nhiều chuyện lắm. Nhưng mà sao anh lại hỏi chuyện này vậy? À Dịch Phàm, không phải là anh đang ghen đấy chứ?
- Em nghĩ gì vậy hả? Vị trí của anh và Hoắc Từ Minh khác nhau như thế, anh việc gì phải ghen với anh ta. Với lại, em nghĩ anh hẹp hòi đến như vậy sao hả? Anh không đến nỗi như vậy đâu.

Phùng Lộ Phi ôm chặt lấy cánh tay của Từ Dịch Phàm, nụ cười hạnh phúc lại nở ra, cô nói:

- Bọn em chỉ nói về tình hình của đôi phương thời gian gần đây thôi. Từ Minh gần đây rất bận, lần trước em nói mời anh ấy đi ăn một bữa nhưng anh ấy không có thời gian.
- Ừ. Mà em thấy cô bạn Trương Uyển Tâm của em với Hoắc Từ Minh có đẹp đôi không? Anh thấy bọn họ mà nên duyên thì cũng được.
- Uyển Tâm từng nói với em, cô ấy sẽ không bao giờ đi tranh giành người yêu với bạn thân đâu, làm như vậy cảm thấy rất xấu xa dù hai người có chia tay rồi đi chẳng nữa. Với lại, Uyển Tâm cũng bảo rằng, Từ Minh không giống với mẫu người mà cô ấy thích. Theo như Uyển Tâm thì Từ Minh hơi khô khan và có phần tè nhạt.
- Vậy à? Thế em thấy anh có khô khan và tè nhạt không?

Phùng Lộ Phi ngẩng đầu lên nhìn Từ Dịch Phàm, bật cười nói:

- Anh ấy hả? Ai nói anh khô khan và tè nhạt chứ? Anh làm cho em hạnh phúc, làm cho em cười suốt ngày đấy thôi.
- Em nói miệng của anh bôi mật nên mới ngọt, nhưng anh thấy miệng của em còn ngọt hơn đấy. Câu nào câu nấy của em đều khiến anh rất vui. Quả nhiên là nhà báo có khác.
- Đừng có giỡn.
- Anh đâu có giỡn.

Phùng Lộ Phi lại dựa đầu vào vai của Từ Dịch Phàm, còn anh lại ôm chặt cô hơn. Đối với họ, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hạnh phúc

Thời gian trôi qua thật sự quá nhanh. Tính đến hôm nay thì Phùng Lộ Phi đã mang thai được hơn 8 tháng rồi. Trong suốt thời gian mang thai, cô và Từ Dịch Phàm cũng chuyển về đại biệt thự ở luôn. Từ phu nhân với mấy thím trong nhà mỗi ngày đều làm ra những món ngon khác nhau cho Phùng Lộ Phi bồi bổ. Ăn nhiều đến nỗi Phùng Lộ Phi đến nay đã tăng 9 kg rồi.

Hôm nay là một ngày thứ 4 đẹp trời.

Phùng Lộ Phi đang ngồi ăn sáng cùng với Từ Dịch Phàm và bố mẹ chồng. Cô đã mang thai hơn 8 tháng, còn khoảng 1 tháng nữa là đến ngày sinh rồi nên mọi người càng lo lắng cho cô hơn. Từ Dịch Phàm tuy rất muốn nghỉ luôn ở nhà với Phùng Lộ Phi nhưng do công việc vẫn còn chất đống nên anh không thể không đến tập đoàn được.

- Dịch Phàm, con hãy cố gắng sắp xếp công việc của tập đoàn cũng như thời gian, hàng ngày đưa Lộ Phi đi dạo xung quanh, như thế đến lúc sinh sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ngày trước khi sinh con, mẹ cũng phải đi dạo nhiều lắm, bố con cũng sắp xếp công việc đi cùng mẹ. Bây giờ công việc đã có bố con giúp đỡ rồi nên không cần phải quá lo.

Từ phu nhân vừa uống cốc sữa vừa lên tiếng.

- Phải đấy, nếu công việc nhiều quá thì cũng đừng giải quyết một mình, để bố giúp cho. – Từ lão gia cũng nói.

- Không sao đâu ạ, con có thể sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa nên bố mẹ cũng không cần phải quá lo lắng đâu. Với lại bố lâu rồi không còn quản lý công việc của tập đoàn nữa nên có nhiều chuyện cũng không thể nắm rõ được. Vậy nên chuyện tập đoàn và chuyện gia đình, con có thể tự sắp xếp và lo liệu được. Bố mẹ cứ yên tâm, con sẽ cố gắng dành thời gian cho Lộ Phi và đứa trẻ.

- Thế nghe còn được.

Từ phu nhân quay sang nhìn Phùng Lộ Phi:

- Lộ Phi, có phải chiều nay con đi khám thai không? Lần khám thai này đi một mình à?

- Đúng là chiều nay con có lịch hẹn với bác sĩ đi khám thai rồi ạ. Nhưng mà bố mẹ cũng không cần phải lo lắng đâu, bởi Dịch Phàm tối qua đã bảo là sẽ cùng con đi khám rồi ạ. - Haha... con trai, mẹ cứ tưởng là con không đi cùng Lộ Phi cơ, hóa ra tính hết rồi à?

- Mẹ đừng có nói như thế chứ, mẹ nghĩ con trai mẹ thế nào vậy? Hiện giờ Lộ Phi và con trai con rất quan trọng đấy nên không thể không để tâm đến được. Con là một người chồng, một người cha tốt mà.

- Ừ phải.

Từ phu nhân và Từ lão gia cùng cười. Phùng Lộ Phi im lặng một hồi lúc này lại lên tiếng nói tiếp:

- Bố mẹ, thật ra con cũng chẳng nhớ lịch khám thai của con nữa. Nhưng bố mẹ không biết đâu, Dịch Phàm nhớ dai lắm. Tối qua mà không phải anh ấy nhắc con thì chắc cũng quên luôn.

- Thế mới đúng đấy Dịch Phàm à, quả nhiên không hổ là con trai mẹ. Rất tốt, rất tốt.

- Con cũng là con của bố nữa.

- Phải phải...

Mọi người vừa ăn sáng vừa nói chuyện rất vui vẻ. Phùng Lộ Phi cảm thấy rất hạnh phúc với cảnh tượng này.

.....

Đến giờ Từ Dịch Phàm đi làm, Phùng Lộ Phi tiễn anh ra đến tận cổng. Từ Dịch Phàm nói:

- Được rồi, em mau vào đi. Ở nhà chơi cùng mẹ, đến chiều anh sẽ đưa em đi khám thai.

- Em biết rồi.

- Tặng anh một nụ hôn tạm biệt đi.

Phùng Lộ Phi nghe xong thì bium môi. Nhưng cuối cùng, cô vẫn kiễng chân lên, hôn vào má Từ Dịch Phàm.

- Như thế này đã được chưa?

- Được rồi. Anh đi làm đây, tạm biệt bà xã.

- Tạm biệt.

Phùng Lộ Phi đứng nhìn cho đến khi xe của Từ Dịch Phàm đi khuất bóng. Đúng lúc này Từ phu nhân đi ra:

- Dịch Phàm đi rồi hả con?

- Vâng ạ. Mẹ này, con muốn đi ra ngoài dạo một lát. Hôm nay trời đẹp, rất thích hợp đi dạo.
 - Ủ, vậy con đi đi, mẹ còn phải gọi điện cho mấy người khác để bàn thảo về hoạt động tiếp theo của hội Lệ Hoa. Nhưng mà con cũng đi quá xa đấy, đi chỗ nào gần thôi.
 - Vâng.
- Từ phu nhân lại nói tiếp:
- Về sớm nhé, mẹ cũng có vài chuyện muốn nói riêng với con đấy. Mặc dù không quá quan trọng nhưng vẫn phải nói.
 - Con sẽ về sớm ạ.
 - Ủ.

Đợi đến khi Từ phu nhân đi hẳn vào bên trong, Phùng Lộ Phi mới đi ra ngoài dạo phố.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Bắt cóc (1)

Phùng Lộ Phi vừa dạo phố vừa ôm bụng, gương mặt thể hiện rõ vẻ hạnh phúc chưa từng có. Mặc dù gần đến ngày sinh cô có chút lo lắng cũng như thấp thỏm nhưng Từ Dịch Phàm luôn ở bên cạnh nhắc nhở bảo cô hãy yên tâm, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Những câu nói quan tâm của Từ Dịch Phàm khiến Phùng Lộ Phi thoải mái hơn.

Phùng Lộ Phi đi chậm chậm lại, nhìn cảnh vật xung quanh. Hôm nay quả thật quá đẹp. Tuy nhiên con đường mà Phùng Lộ Phi đi bây giờ vắng người quá, chẳng có một ai cả.

Rồi có một chiếc xe ô tô cũ kỹ đi gần đến nhưng Phùng Lộ Phi không quan tâm. Chiếc xe dừng ngay trước mặt cô.

Một người đàn ông mặc áo xám nhanh xuống xe, tóm lấy tay Phùng Lộ Phi, kéo cô đẩy lên ghế sau xe.

- Bỏ tôi ra... bỏ tôi ra... các người là ai? Tại sao lại bắt tôi?... Mau bỏ tôi ra... bỏ ra...

Tên mặc áo xám kia mạnh tay tát Phùng Lộ Phi, cô trở nên sợ hãi và lo lắng không nói được gì.

- Mày tốt nhất là nên im miệng đi, nếu còn kêu gào nữa thì mày cẩn thận với đứa con của mày đấy.

Nghe tên áo xám kia lớn tiếng nói, Phùng Lộ Phi sợ quá ôm lấy bụng, giọng run sợ:

- Các người không được làm hại đến con của tôi. Bỏ ra. Nhưng... rốt cuộc các người là ai?

Tên mặc áo đen đang lái xe bỗng lên tiếng:

- Chúng ta lại gặp lại rồi. Trường hợp này nên nói là có duyên mới phải nhỉ? Tôi nên gọi cô là gì nhỉ? Gọi thẳng tên e rằng có chút bất lịch sự. Hay gọi là Từ thiếu phu nhân nhé?

Phùng Lộ Phi nhíu mày nhìn người đàn ông đang lái xe kia. Tên đó trông khoảng 30 thì phải, trông hơi luộm thuộm, còn có cả râu nữa. Nghe hẳn nói, chẳng lẽ cô cũng quen hẳn?

- Chắc cô không nhớ tôi rồi Phùng Lộ Phi. Nhưng mà... tôi lại biết cô đấy, và biết rõ cả Từ Dịch Phàm nữa. Và tôi cũng chẳng quan tâm cô có biết tôi không, tôi chỉ quan tâm đến tâm trạng của hẳn khi biết vợ yêu của hẳn bị bắt cóc sẽ như thế nào thôi.

- Anh nói cái gì?

- A Báo, mày lấy điện thoại của cô ta, mau chóng gọi điện cho Từ Dịch Phàm bảo hẳn mang tiền đến chỗ hẹn. Nếu như hẳn không đến, tao sẽ lấy mạng của Phùng Lộ Phi và con của hẳn.

- Biết rồi.

Tên mặc áo xám tên A Báo kia vội giắt lấy điện thoại từ tay Phùng Lộ Phi rồi lấy chiếc dây thừng trói Phùng Lộ Phi lại để cô khỏi cựa quậy. Từ Dịch Phàm... Từ Dịch Phàm... Bọn người bắt cóc này rốt cuộc là muốn gì đây? Chỉ là bắt cóc thông thường?

Tên A Báo nhanh chóng tìm thấy số của Từ Dịch Phàm và gọi cho anh. Không lâu sau Từ Dịch Phàm nhấc máy:

- “Lộ Phi à... anh đến tập đoàn rồi, hiện giờ đang xử lý công việc. Nhưng có gì mà em gọi cho anh thế?”

- Dịch Phàm... Dịch Phàm...

Phùng Lộ Phi bỗng gọi lớn. Tên A Báo vội lấy chiếc giẻ nhét ngay vào miệng của cô.

- “Lộ Phi... Lộ Phi... em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” – Giọng của Từ Dịch Phàm trở nên lo lắng.

- Từ Dịch Phàm, mày chắc nghe thấy giọng của vợ mày rồi chứ hả? Rất lo lắng phải không?

Tên A Báo lớn tiếng nói.

- “Mày là ai?”

- Tao là ai không quan trọng lắm đâu, nhưng nói chung thì chúng ta vẫn là người quen cũ. Từ Dịch Phàm, tao nói cho mày biết, nếu như đúng 5 giờ chiều nay mà mày không mang tiền đến đúng hẹn thì tao sẽ rạch bụng Phùng Lộ Phi và đưa con mày chào đời sớm đấy.

- “Mày cần bao nhiêu?”

Giọng của Từ Dịch Phàm có vẻ bình thản nhưng lại rất lo lắng. Anh cố gắng bình tĩnh nói.

- Từ Dịch Phàm, mày cũng biết điều đấy, quả không hổ danh là Tổng giám đốc của Từ Thị. 5 giờ chiều nay mày hãy mang 20 triệu USD đến nhà 32 đường số 5 ngoại ô thành phố. Và còn một điều mà mày nên nhớ kỹ, tốt nhất là mày hãy đến một mình, nếu có người khác, đặc biệt là bọn cảnh sát thì tao sẽ giết Phùng Lộ Phi và con mày ngay.

- “Được, tao sẽ làm theo tất cả những gì mà mày bảo. Nhưng mày tốt nhất là đừng có đụng vào một sợi tóc của vợ tao. Nếu không dù có chết tao cũng phải lôi chúng mày theo.”

- Tất nhiên là bọn tao sẽ chăm sóc cho Từ thiếu phu nhân của mày thật tốt rồi. Thế nhé

Rồi Phùng Lộ Phi chỉ còn nghe thấy tiếng “tút...turut” từ điện thoại vang lên thôi. Từ Dịch Phàm đã tắt máy.

Cô nhìn tên bắt cóc kia, cảm thấy thật sự rất lo lắng. Tự nhiên cô có một dự cảm chẳng lành.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Bắt cóc (2)

Tập đoàn Từ Thị. Phòng Tổng giám đốc.

Trong khi Từ Dịch Phàm đang đi lại lại trong phòng với tâm trạng vô cùng lo lắng thì Triệu Chí Dương cũng ngồi ở sofa suy nghĩ đến chuyện Phùng Lộ Phi bị bắt cóc.

- Bọn chúng đòi những 20 triệu USD sao? Đúng là một lũ khốn nạn mà. Nhưng mà cậu đừng lo, mình sẽ gọi điện ngay báo người bên mình rút 20 triệu USD ra ngay cho cậu.

- Ừ.

- Mà cậu đừng có đi đi lại lại như thế nữa được không, chóng hết cả mặt. Cứ như này thì làm sao nghĩ ra cách để cứu Lộ Phi. Mau ngồi xuống đây, bình tĩnh lại một chút đi.

Từ Dịch Phàm cuối cùng cũng ngồi xuống sofa. Thật sự lúc này anh đang rất lo lắng cho Phùng Lộ Phi.

- Nghĩ ra được cách nào chưa? Triệu Chí Dương vừa uống cốc cà phê vừa quay sang hỏi Từ Dịch Phàm. Vốn dĩ hôm nay anh ta đến tập đoàn Từ Thị để bàn bạc mấy công việc với Từ Dịch Phàm, nào ngờ lại có chuyện này xảy ra. Với tư cách là một bạn thân của Từ Dịch Phàm bao năm nay, anh ta đương nhiên là không thể bỏ đi vào những lúc quan trọng như thế này được.

- Tên bắt cóc kia nói mang 20 triệu USD đến nhà 32 đường số 5 ở ngoại ô thành phố A lúc 5 giờ chiều nay. - Bây giờ là 10 giờ, còn 7 tiếng nữa, cậu cũng chuẩn bị đi, mình sẽ giúp cậu sắp xếp.

- Chí Dương, có phải là cậu đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi không vậy? Mình cảm thấy...

Triệu Chí Dương nhú mày, hỏi:

- Ý cậu là gì?

- Theo mình thấy, chắc chắn bọn chúng sẽ không nhốt Lộ Phi ở nhà 32 đường số 5 ấy đâu.

- Sao cậu lại nói vậy?

Hai bàn tay của Từ Dịch Phàm đan chặt lấy nhau, anh thở dài, dựa hẳn lưng vào sofa rồi nói:

- Nếu bọn chúng đã bắt cóc Lộ Phi để uy hiếp mình, ắt hẳn là đã suy tính từ lâu rồi. Hơn nữa, nghe tên bắt cóc nói, mình nghĩ bọn bắt cóc không chỉ có một người thôi đâu. Địa chỉ căn nhà ấy chỉ là nói ra thôi, chúng sẽ ngóc đến mức nói ra địa chỉ thật đâu.

- Nghe cũng có lý. Bọn chúng bắt cậu phải đi một mình, không có ai khác đi cùng, đặc biệt là cảnh sát. Nhưng chúng cũng biết, cậu chắc chắn sẽ không đi một mình đâu.

Từ Dịch Phàm bấm số, gọi điện thoại bảo trợ lý Trương vào, anh có chuyện muốn nói.

Trợ lý Trương nhanh chóng gõ cửa đi vào.

- Tổng giám đốc, Triệu Tổng, không biết anh có việc gì ạ?

Nhìn gương mặt đang rất lo lắng của Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương lúc này, trợ lý Trương có thể nhận ra là đã có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra rồi. Nhưng là chuyện gì thì anh ta không thể đoán ra.

- Trợ lý Trương, hiện giờ vợ của tôi đang bị bắt cóc. Bọn chúng cũng đã gọi điện đưa ra yêu cầu với tôi rồi. Bây giờ anh lập tức huy động toàn bộ người, kiểm tra toàn bộ khu ngoại ô, cố gắng tìm kiếm bằng được chỗ mà vợ tôi đang bị nhốt. Nhớ kỹ, phải tìm thật cẩn thận nhưng cũng phải thật kín đáo, không để cho bất cứ ai biết cả. - Vâng.

Trợ lý Trương đang định đi thì Triệu Chí Dương lên tiếng:

- Trợ lý Trương, đợi đã.

Trợ lý Trương đứng lại. Từ Dịch Phàm thấy vậy thì quay sang hỏi Triệu Chí Dương:

- Cậu muốn làm gì vậy?

- Kiểm tra nguyên mỗi khu ngoại ô e là hơi có vấn đề. Bên cậu huy động người tìm ở ngoại ô, mình cũng sẽ cho người tìm kiếm trong khu vực nội thành. Hơn nữa, chúng ta cũng cần sự trợ giúp từ phía cảnh sát nữa để đảm bảo. Cậu thấy có đúng không?

- Phải.

- Dịch Phàm, cậu quen biết Cục trưởng Lương bên Cục cảnh sát thành phố A này đúng không? Mau chóng liên lạc với ông ta đi. Trợ lý Trương, anh hãy nhớ rõ, mọi chuyện không thể làm ầm lên được, nếu không sẽ rất nguy hiểm cho Lộ Phi và đứa trẻ.

- Vâng.

- Cậu đi làm việc đi.

Trợ lý Trương nghe xong lời của Triệu Chí Dương thì lập tức ra ngoài ngay, bắt đầu làm việc.

- Dịch Phàm, cậu mau gọi điện cho Cục trưởng Lương đi, mình sẽ gọi điện dặn người của mình.

- Được.

Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương, mỗi người bắt đầu làm một công việc của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Bắt cóc (3)

Sau khi biết chuyện xảy ra với Phùng Lộ Phi, Từ lão gia và Từ phu nhân rất lo lắng bèn đến ngay Từ Thị.

- Dịch Phàm, mọi chuyện thế nào rồi con. Lộ Phi... Lộ Phi... con bé vẫn ổn chứ hả?

Vừa mới gặp Từ Dịch Phàm, Từ phu nhân đã rất lo lắng, vội vàng lên tiếng hỏi anh ngay.

- Mẹ, Lộ Phi nhất định là không sao. Bọn bắt cóc ấy cần tiền, sẽ không làm hại Lộ Phi đâu.

- Mong rằng Lộ Phi sẽ bình an. Con bé không được xảy ra bất cứ chuyện gì, không thể được.

- Được rồi bà, mau ngồi xuống ghế đi, bà cũng phải bình tĩnh lại chứ, đừng quá lo lắng. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Lộ Phi là người thế nào bà cũng biết mà, con bé sẽ bình an.

Từ lão gia đưa Từ phu nhân ngồi xuống sofa. Cả Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương cũng ngồi xuống.

- Dịch Phàm, mẹ xin lỗi, thật sự mẹ xin lỗi. Đáng lý ra hôm nay mẹ nên đi cùng với Lộ Phi, không nên để con bé đi một mình như vậy. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của mẹ cả.

Giọng của Từ phu nhân run run, nước mắt bà sắp rơi xuống đến nơi. Bà cảm thấy hối hận.

- Mẹ, mẹ đừng nói như vậy. Kế hoạch bắt cóc này đã được bọn chúng sắp đặt từ trước rồi. Mẹ khi ấy có đi cùng Lộ Phi hay không thì kế hoạch ấy cũng vẫn diễn ra thôi.

- Dịch Phàm nói đúng đấy bác. Nếu hôm nay mà bác đi cùng với Lộ Phi, e rằng mọi chuyện xảy ra sẽ còn phiền phức hơn nữa. Chỉ có một mình Lộ Phi, may ra cũng biết cô ấy còn an toàn.

Triệu Chí Dương ngồi im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng nói. Lời của anh ta không phải là không có lý.

- Lời cháu nói nghe rất có lý.

Từ lão gia nhìn Triệu Chí Dương, nói.

Lúc này, Từ Dịch Phàm mới nói tiếp:

- Bố mẹ, bọn bắt cóc đòi con giao ra 20 triệu USD, con cũng đã nhờ bên phía công ty của Chí Dương rồi. Nhưng nghe cách nói của bọn bắt cóc đó, con cho rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Con cũng bảo trợ lý Trương cử người đến ngoại ô tìm, còn người của Chí Dương sẽ tập trung tìm trong nội thành. Con cũng đã gọi điện nhờ Cục trưởng Lương rồi, ông ấy đồng ý cử người giúp chúng ta điều tra bọn bắt cóc. Bây giờ chúng ta chỉ có thể ngồi đợi thôi.

- Ừ. Như vừa rồi con có nói, bọn chúng chắc chắn sẽ không làm hại đến Lộ Phi và đứa trẻ trong bụng con bé lúc này đâu. Chuyện này, con nhớ kỹ, phải làm thật cẩn thận. Nếu để cho bọn bắt cóc biết được, e rằng Lộ Phi và đứa trẻ sẽ rất nguy hiểm đấy.

- Chuyện này con biết cách xử lý thật tốt. Bố mẹ cứ yên tâm đi. Dù có thế nào con cũng sẽ cứu được Lộ Phi.

- Được rồi.

Tiếng chuông điện thoại của Triệu Chí Dương vang lên. Anh ta nghe một hồi rồi tắt máy.

- Hai bác, Dịch Phàm, người của cháu vừa gọi đến báo rằng trong nội thành không có bất kỳ sự xuất hiện nào của bọn bắt cóc. E rằng bọn bắt cóc đúng là bắt Lộ Phi đến ngoại thành rồi.

- Có lẽ là như vậy. Bây giờ thì chúng ta chỉ có thể ngồi chờ tin tức từ người của Dịch Phàm thôi.

- Thật là lo quá.

Từ phu nhân vừa lau nước mắt vừa nói:

- Mong rằng sẽ không có bất kỳ chuyện gì xảy ra. Lộ Phi nhất định sẽ được bình an vô sự.

- Bà cứ yên tâm

Từ lão gia vỗ nhẹ lên vai Từ phu nhân.

- Hai bác đừng lo, mọi chuyện Dịch Phàm tự biết cách xử lý ổn thỏa mà. Nhất định sẽ ổn thôi.

- Ủ.

Đúng lúc này thì trợ lý Trương gõ cửa đi vào. Anh ta chào tất cả mọi người trong đó.

- Trợ lý Trương, bên anh điều tra thế nào rồi? - Triệu Chí Dương lên tiếng nói thay Từ Dịch Phàm.

- Tôi đã điều tra ra được rồi ạ.

Trợ lý Trương kể hết tất cả mọi chuyện. Từ Dịch Phàm thở dài rồi nhắm mắt lại. Một lúc sau anh mở mắt ra, nói:

- Thì ra tất cả đúng như những gì tôi đã suy nghĩ. Hóa ra mọi chuyện lại thành như thế.

- Tổng giám đốc...

- Dịch Phàm.

- Bố mẹ cứ yên tâm, con đã nghĩ ra cách giải quyết chuyện này rồi. Lộ Phi nhất định sẽ an toàn.

Tất cả mọi người đều nhìn Từ Dịch Phàm. Gương mặt anh lúc này rất lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Bắt cóc (4)

Phùng Lộ Phi bị hai tên bắt cóc kia đưa đến một căn nhà tồi tàn. Đây không phải là địa điểm mà bọn chúng đã nói với Từ Dịch Phàm. Rốt cuộc đây là đâu chứ? Tên bắt cóc mặc áo đen bỏ chiếc giẻ ra khỏi miệng cô, tháo dây trói ra, cười nhếch mép nói:

- Phùng Lộ Phi, vừa rồi chắc cô cũng nghe rõ rồi đấy nhỉ? Khi mà Từ Dịch Phàm đến đây, hắn sẽ phải chết, chắc chắn là sẽ phải chết thôi. Nhưng mà dù Từ Dịch Phàm có chết hàng vạn lần, hắn cũng chẳng thể nào chuộc được những tội mà hắn đã gây ra.

- Anh... Rốt cuộc anh là ai hả? Anh đã hẹn với Dịch Phàm ở tại căn nhà 32 đường số 5 cơ mà? Đây không phải là đường số 5? Anh nói đi, đây là đâu hả? Anh nhốt tôi ở đâu?

- Đúng như cô nói, đây vốn dĩ không phải đường số 5. Tôi bảo tên A Báo nói vậy, chỉ là dụ Từ Dịch Phàm đến đó nhằm cắt đứt mọi liên quan của hắn với bọn cảnh sát thôi.

- Anh... Phùng Lộ Phi kinh ngạc. Thì ra tất cả là như vậy. Từ Dịch Phàm, anh thông minh như vậy, anh có đoán ra gì không?

- Tôi... hình như tôi đã từng gặp qua anh rồi, trông anh rất quen. Anh nói đi, anh là ai?

- Phùng Lộ Phi, câu này cô đã hỏi tôi nhiều lần rồi. Nhưng mà cũng không ngờ cô lại có can đảm hỏi tôi như vậy. Nếu là những người khác thì đã sợ không dám nói gì rồi.

Tên áo đen định quay người bước đi thì Phùng Lộ Phi nói:

- Mạc Kiến Huy? Anh có phải là Mạc Kiến Huy, Tổng giám đốc của tập đoàn Kiến Hưng không?

Tên đó quay lại, nhìn Phùng Lộ Phi:

- Cô cũng thật thông minh đấy, nhanh như vậy đã đoán ra tôi là ai. Nếu như đã biết tôi, cô chắc là phải hiểu tại sao tôi lại bắt cóc cô đến đây để uy hiếp Từ Dịch Phàm rồi chứ?

- Thì ra là anh.

Phùng Lộ Phi bỗng chốc nhớ lại tất cả mọi chuyện. Tổng Nhã Nhược ăn cắp bằng giá của dự án nào đó của tập đoàn Từ Thị cho tên Mạc Kiến Huy. Và cuối cùng Mạc Kiến Huy đã đầu giá thành công, có được dự án ấy. Nhưng về sau, Từ Dịch Phàm đưa ra thông báo là Mạc Kiến Huy ăn cắp bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị và bên cạnh đó còn những bí mật động trời khác. Trên đường bị đưa về sở cảnh sát, Mạc Kiến Huy đã bỏ trốn. Tập đoàn Kiến Hưng cũng vì thế mà nhanh chóng phá sản.

- Mạc Kiến Huy, chuyện này thì có liên quan gì đến Dịch Phàm chứ hả? Là anh và Tổng Nhã Nhược đã thông đồng với nhau ăn cắp bí mật thương mại của tập đoàn Từ Thị cơ mà. Chính vì thế mà anh mới bị bắt, tập đoàn Kiến Hưng mới bị phá sản.

- Phùng Lộ Phi, là do cô quá bảo vệ Từ Dịch Phàm hay là cô quá ngây thơ đây hả? Cô phải biết rằng, chuyện mà Nhã Nhược đưa bí mật giá kia cho tôi, Từ Dịch Phàm cũng biết. Chuyện ăn cắp bí mật thương mại, cô nghĩ có nghiêm trọng đến mức khiến cho Kiến Hưng phải rơi vào tình trạng phá sản, nợ nần chồng chất hay không?

- Ý anh là gì?

- Không chỉ biết giá dự án đã bị ăn cắp, Từ Dịch Phàm còn là thủ phạm chính khiến cho Kiến Hưng phá sản.

Phùng Lộ Phi không nói gì nữa cả. Cô chỉ im lặng nghe xem người đàn ông kia sẽ nói gì tiếp.

- Chính Từ Dịch Phàm đã gây ra tất cả mọi chuyện đấy, cô hiểu chưa? Chính hắn đã dồn tôi vào chân tường. Bây giờ tôi bắt được cô, tôi nhất định khiến hắn phải lộ mặt ra. Tôi sẽ khiến Từ Dịch Phàm phải trả giá cho tất cả những gì mà hắn đã gây ra cho tôi.

- Anh đừng có ngụy biện cho những sai lầm của bản thân. Tất cả mọi chuyện mới là do anh gây ra.

- Im mồm, cô không có tư cách nói tôi như thế. Phùng Lộ Phi, cô vốn chẳng biết cái gì cả.

Phùng Lộ Phi đứng dậy, cô ôm lấy bụng lớn, tiến lại gần tên Mạc Kiến Huy kia, nói:

- Mạc Kiến Huy, anh bắt được tôi thì anh nghĩ anh sẽ làm hại được Dịch Phàm hay sao? Đừng có mơ. Dịch Phàm thông minh như vậy, anh ấy sẽ không để anh bắt được đâu.

- Đúng, Từ Dịch Phàm rất thông minh. Và hắn chỉ ngu ngốc trước mặt cô thôi, Phùng Lộ Phi ạ.

Phùng Lộ Phi lại hét lớn:

- Tôi nói cho anh biết Mạc Kiến Huy, anh sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích của mình đâu. Tốt nhất anh nên ra đầu thú đi, có thể sẽ được khoan hồng, nếu không thì...

“Bộp”

Mạc Kiến Huy cảm lấy thanh sắt ở dưới chân, đập mạnh vào đầu của Phùng Lộ Phi.

Máu nhanh chóng chảy xuống, Phùng Lộ Phi kinh hoàng. Cô đưa tay lên ôm lấy đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Bắt cóc (5)

Tên A Báo nghe thấy tiếng thì vội mở cửa chạy vào trong xem có chuyện gì xảy ra không.

- Này Mạc Kiến Huy, mày đánh cô ta như thế, nếu cô ta mà chết thì chúng ta lấy tiền kiểu gì. Chi sợ đến lúc đó mất cả chì lẫn chài, cả tao và mày không đạt được mục đích.

- Mày yên tâm đi, đừng có cuống lên lo lắng như thế. Tiền thì chắc chắn sẽ lấy được thôi. Còn Phùng Lộ Phi, cô ta vẫn chưa thể chết khi mà Từ Dịch Phàm còn chưa đến.

Nói xong, tên Mạc Kiến Huy kia nhanh chóng đi ra ngoài. Tên A Báo sau đó cũng ra ngoài luôn.

Trong căn nhà tối tăm chỉ còn lại mỗi mình Phùng Lộ Phi. Cô ngồi sụp xuống, ôm bụng, nói nhỏ:

- Con trai à, đừng đạp nữa con. Con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con. Bố con nhất định sẽ cứu mẹ con mình. Con hãy cố gắng, phải thật cố gắng nhé. Nhất định phải như thế.

Giọng của Phùng Lộ Phi thật sự rất nhẹ nhàng, đầy tình yêu thương. Lúc này, đứa bé trong bụng cô không còn đạp nữa.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời gian mà Từ Dịch Phàm đến đưa tiền chuộc sắp đến rồi.

Trong căn nhà, Phùng Lộ Phi vẫn ngồi bình thản, dựa người vào cột nhà. Tên A Báo liên tục quay sang nhìn Phùng Lộ Phi. Còn tên Mạc Kiến Huy đứng nhìn ra cửa sổ, tay có cầm khẩu súng.

- Mạc Kiến Huy, còn 10 phút nữa là đến 5 giờ. Mày có nghĩ là Từ Dịch Phàm sẽ đến không?
- Mày cần gì phải cuống lên như thế chứ hả? Có Phùng Lộ Phi ở đây, Từ Dịch Phàm chắc chắn sẽ phải đến.
- Nhưng mà...
- Im đi.

Mạc Kiến Huy bỗng nhiên gất lên giận dữ. Tên A Báo im bất chẳng nói thêm câu gì nữa.

Từ giây từng phút trôi qua, trong lòng Phùng Lộ Phi càng lo lắng hơn. Cô ôm chặt bụng.

Khi tên Mạc Kiến Huy đang định cầm điện thoại lên gọi thì cánh cửa mở ra. Từ Dịch Phàm xuất hiện!

Tên A Báo thấy tình hình này vội kéo Phùng Lộ Phi đứng ngay dậy rồi chìa súng vào thẳng đầu cô.

Nhìn thấy Phùng Lộ Phi như thế, trên đầu còn có vết thương khiến Từ Dịch Phàm rất đau lòng.

- Từ Dịch Phàm, không ngờ mày cũng đến đúng giờ thật đấy. Nhanh hơn tao tưởng nhiều.

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn tên Mạc Kiến Huy:

- Cuối cùng thì mày cũng đã trở về rồi. Nhưng chọn cái cách thế này để bắt tao xuất hiện, thật bản thủ vô cùng.
- Đừng nói thế chứ Từ Dịch Phàm. Mày cũng đâu có sạch sẽ gì. Nói đi, tại sao mày biết đây là nơi tao nhốt Phùng Lộ Phi?
- Khi bọn mày gọi đến cho tao, khi nói ra địa chỉ thì tao đã hiểu rõ ràng tất cả rồi. Chúng mày không ngu ngốc đến mức chọn nơi đó là địa điểm chính cho vụ bắt cóc lần này. Vì thế mà tao đã cho người đi điều tra rõ mới biết mày giữ vợ tao ở nơi này.

Tên Mạc Kiến Huy nhếch mép cười.

- Thông minh, thông minh lắm.
- Mạc Kiến Huy, mày đừng có khen tao vội như vậy. Tao không đến đây một mình theo yêu cầu của mày đâu.
- Có những ai?
- Người của tao và... cảnh sát.

Mạc Kiến Huy cười lớn:

- Vậy thì tao phải khen mày quá ngu ngốc rồi Từ Dịch Phàm. Mày ngu ngốc quá thôi. Phùng Lộ Phi và con của mày vẫn đang nằm trong tay tao đấy. Muốn bọn chúng chết sao?
- Mày không thể giết Lộ Phi.
- Từ Dịch Phàm, mày đã dẫn tao đến nước này, mày nghĩ còn có gì mà tao không thể làm nữa chứ? Hôm nay dù có phải chết, tao cũng phải kéo theo mày, Phùng Lộ Phi và con mày đi cùng.
- Từ Dịch Phàm tiến lại gần Mạc Kiến Huy. Hắn cũng giờ khẩu súng hướng về phía anh.
- Suy nghĩ của mày thật đúng là giống tao. Nhưng mà, mày mới là người ngu ngốc nhất đấy Mạc Kiến Huy. Kế hoạch bắt cóc có vẻ rất chu toàn, nhưng những chuyện sau đó thì có vẻ loi lỏm quá.
- Mày nói cái gì?
- Có muốn thử không?
- Cái gì?

Từ Dịch Phàm nhanh chóng tóm lấy nòng súng, đoạt ngay được khẩu súng rồi tóm lấy tay Mạc Kiến Huy, kéo hắn về phía mình, chìa súng thẳng vào đầu Mạc Kiến Huy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bắt cóc (6)

Ngay lập tức cảnh sát và người của Từ Dịch Phàm xông vào trong. Từ Dịch Phàm nói với Mạc Kiến Huy:

- Mạc Kiến Huy, tao đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng trước khi đến đây rồi. Chuyện này chắc mày không nghĩ đến đúng không? Những chuyện đời như thế này, mày còn non kém lắm.

Sau đó anh ngược đầu nhìn tên A Báo đang run rẩy:

- Thả cô ấy ra, tao sẽ cho mày sống. Còn nếu mày không làm theo lời tao, đừng trách tao vô tình.

Giọng nói lạnh lùng của Từ Dịch Phàm thật sự rất đáng sợ. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Thật không ngờ chỉ trong có vài giây thôi mà Từ Dịch Phàm đã bắt được Mạc Kiến Huy rồi.

Tên A Báo vứt khẩu súng xuống đất, cảnh sát lập tức tới còng tay anh ta. Từ Dịch Phàm lại nói với Mạc Kiến Huy:

- Mày lại thua rồi Mạc Kiến Huy, mày sẽ không bao giờ thắng được tao đâu. Bây giờ thì yên tâm đi theo cảnh sát đi.

Từ Dịch Phàm buông tay ra, vứt khẩu súng xuống đất rồi nhanh chóng tiến lại gần chỗ Phùng Lộ Phi. Nhưng...

“Đoàng”

Bỗng Phùng Lộ Phi ôm lấy Từ Dịch Phàm. Vừa rồi Phùng Lộ Phi thấy tên Mạc Kiến Huy cầm khẩu súng lên hướng nhanh về phía Từ Dịch Phàm thì cô chẳng suy nghĩ nhiều, ôm lấy anh, đẩy anh sang bên trái. Và, viên đạn kia đã bắn trúng sau lưng cô.

“Đoàng đoàng...”

Những tiếng súng liên tiếp vang lên sau đó, tên Mạc Kiến Huy bị Từ Dịch Phàm bắn chết ngay tại chỗ.

- Lộ Phi...

Tay của Phùng Lộ Phi trượt xuống, cô từ từ ngã xuống.

- Lộ Phi...

Từ Dịch Phàm ôm lấy Phùng Lộ Phi. Trên tay anh toàn máu của cô. Ở chân cô, máu cũng đang chảy xuống.

- Dịch Phàm... Dịch Phàm...

- Lộ Phi, sao em lại làm vậy chứ?

Phùng Lộ Phi giọng thều thào, đưa bàn tay đầy máu sờ lên gương mặt của Từ Dịch Phàm:

- Dịch Phàm... anh không sao... là tốt rồi...

- Lộ Phi...

Và Phùng Lộ Phi ngất đi. Từ Dịch Phàm rất sợ hãi hét lên:

- Lộ Phi, Lộ Phi... em mau tỉnh lại đi... Lộ Phi... Người đâu, mau chuẩn bị xe, nhanh lên...

- Vâng.

Đám vệ sĩ của Từ Dịch Phàm nhanh chóng đi lấy xe. Còn Từ Dịch Phàm bế Phùng Lộ Phi ra ngoài.

.....

Bệnh viện.

Chính bản thân Phùng Lộ Phi cũng không biết cô ngất đi từ khi nào, nhưng cô biết rõ một điều là người ôm cô lúc đó chính là Từ Dịch Phàm. Không ai có vòng tay ấm áp hơn anh cả!

Hoắc Tử Minh là bác sĩ mổ chính trong ca phẫu thuật cho Phùng Lộ Phi lần này. Khi biết Phùng Lộ Phi chính là bệnh nhân ngày hôm nay mà anh phải phẫu thuật, Hoắc Tử Minh suýt nữa đã ngã xuống. Trong khoa thần kinh, Hoắc Tử Minh là người giỏi nhất, vậy nên chủ nhiệm đã quyết định để anh vào

phẫu thuật cho Phùng Lộ Phi. Hoắc Tử Minh cố gắng lấy lại bình tĩnh, anh nhất định phải cứu được Phùng Lộ Phi.

- Bác sĩ Hoắc, bệnh nhân có 2 vết thương, 1 là chấn thương não, 2 là bị trúng đạn ở sau lưng. Theo quan sát thì viên đạn sau lưng có vị trí rất gần tim. Và điều quan trọng là bệnh nhân đã mang thai hơn 8 tháng rồi. Ca phẫu thuật e rằng sẽ không thể thành công được.

Y tá trưởng báo cáo tình hình cho anh và các bác sĩ phẫu thuật khác. Hoắc Tử Minh gật đầu:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Rồi ạ.

- Chúng ta bắt đầu thôi. Trước tiên là tiến hành phẫu thuật đưa đứa bé ra đã. Đứa trẻ này vẫn còn sống.

Họ bắt đầu tiến hành phẫu thuật để đưa đứa trẻ trong bụng của Phùng Lộ Phi ra. Họ làm vô cùng cẩn thận bởi tình trạng của Phùng Lộ Phi bây giờ đang rất nguy hiểm.

- Máu không đủ, tiếp máu...

Giọng Hoắc Tử Minh vang lên, y tá nhanh chóng đi lấy thêm máu. - Tình trạng bệnh nhân không ổn định...

- Bác sĩ Trần, mau đưa đứa bé ra nhanh lên...

- Nhanh lên...

Đứa bé được đưa ra, tiếng khóc của đứa bé vang lên...

“Lộ Phi, anh phải làm sao bây giờ, anh phải làm sao mới có thể cứu được em đây? Nói cho anh nghe đi, anh bắt buộc phải cứu được em, bắt buộc. Anh không thể để cho em chết được.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Nguy kịch (1)

Hoắc Tử Minh vừa nhìn thẳng bé vừa nghĩ. Lúc này, bác sĩ Trần khoa Phụ sản đưa đứa bé đến phòng khác.

- Bác sĩ Hoắc, đứa bé đã được đưa ra, tình trạng của bệnh nhân lại không được ổn định, nếu chúng ta tiến hành hai cuộc phẫu thuật liên thì e rằng bệnh nhân không chịu nổi.

- Bác sĩ Diệp, tiến hành thôi...

- Nhưng mà bác sĩ Hoắc, cô ấy vốn không thể sống được nữa rồi, chúng ta có phải là...

Hoắc Tử Minh mở một chiếc hộp ra, anh lấy trong đó một lọ bằng thủy tinh, đưa kim tiêm lấy thuốc trong đó ra.

- Bác sĩ Hoắc, anh làm gì vậy?

Hoắc Tử Minh tiêm thuốc đó vào người Phùng Lộ Phi. Khi bác sĩ Diệp nhìn lên, thấy tình trạng hiện tại của Phùng Lộ Phi đã dần ổn định hơn thì không khỏi kinh ngạc.

- Mau tiến hành phẫu thuật thôi.

- Được.

Bọn họ vừa phẫu thuật vừa cố gắng để ý đến tình trạng của bệnh nhân. Hoắc Tử Minh sau đó còn tiêm vào người Phùng Lộ Phi thêm hai lần thuốc nữa khiến bác sĩ Diệp ở bên cạnh cũng vô cùng ngạc nhiên. Anh ta cũng không biết đó là loại thuốc gì nữa.

Ca phẫu thuật đã qua được 4 tiếng. Vết thương ở đầu của Phùng Lộ Phi, Hoắc Tử Minh đã khâu lại xong xuôi, chỉ còn vết thương ở sau lưng nữa thôi. Bác sĩ Diệp vô cùng cẩn trọng trong từng bước. Cuối cùng, anh ta cũng đã lấy được viên đạn đó ra.

- Khâu lại vết thương... Bác sĩ Hoắc, tôi đã làm hết sức có thể rồi, đạn cũng đã lấy ra rồi, nhưng anh xem tình hình của cô gái này xem, cô ấy vốn dĩ là không thể sống được.

Điều này Hoắc Tử Minh biết. Anh giúp bác sĩ Diệp khâu lại vết thương cho Phùng Lộ Phi.

“Lộ Phi, anh phải làm gì đây? Tất cả mọi cách anh đã dùng hết, thật sự không thể cứu em được sao?”

.....

Đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng cũng mở ra.

Từ Dịch Phàm thấy thế vội vàng đứng dậy đi đến chỗ cửa phòng. Vì chuyện Phùng Lộ Phi mà cả Từ gia, Phùng gia, Triệu Chí Dương, Trương Uyên Tâm, Trình Minh Viễn rồi Tống Thừa Huân đều đến hết cả.

Từ Dịch Phàm thấy vậy vội hỏi:

- Bác sĩ, tình hình vợ tôi thế nào rồi? Ca phẫu thuật của mọi người thành công chứ? Phải không?

- Thật sự xin lỗi Từ tiên sinh, nhưng chúng tôi đã làm hết sức có thể rồi. Mong gia đình đừng quá đau buồn. Theo như tình hình hiện tại thì may ra cô ấy còn có thể trụ được 1-2 giờ nữa thôi. Còn đứa trẻ đã được phẫu thuật đưa ra, tình hình vẫn rất ổn.

Từ Dịch Phàm suýt nữa đã ngã, may mà có Trình Minh Viễn đỡ. Phùng Phu nhân nghe xong sốc quá đã ngất xỉu, Từ Phu nhân không tin vào sự thật này, Trương Uyên Tâm lau nước mắt.

.....

Phùng Lộ Phi được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt, tất cả mọi người đều ở bên cạnh cô. Lúc này ổng thở, kim truyền trên người Phùng Lộ Phi đã được gỡ bỏ hết rồi.

Từ Dịch Phàm nắm chặt lấy tay cô, những giọt nước mắt của anh rơi xuống. Đây chỉ là trò đùa thôi đúng không? Không phải, đây chỉ là một con ác mộng, chắc chắn chỉ là con ác mộng.

Hoắc Tử Minh cũng đang ở trong phòng, anh nhìn Phùng Lộ Phi, tự trách bản thân mình. Ngày trước Hoắc Tử Minh anh không thể cho Phùng Lộ Phi có cuộc sống hạnh phúc, bây giờ anh lại không cứu được mạng sống của cô. Anh trách mình vô dụng quá.

Phùng Lộ Phi từ từ mở mắt, người đầu tiên cô nhìn thấy là Từ Dịch Phàm. Giọng anh đầy đau đớn:

- Lộ Phi, em không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn, sẽ ổn thôi mà.

Phùng Lộ Phi nhú mày nhìn Từ Dịch Phàm ở bên cạnh, cô không thể nói được gì nữa cả.

Từ phu nhân cùng y tá bế đứa trẻ đi đến, đặt bên cạnh giường của Phùng Lộ Phi. Từ Dịch Phàm nói:

- Lộ Phi, đây là con của chúng ta, em thấy không, thằng bé rất giống anh đấy, không phải giống em đâu.

Phùng Lộ Phi cố gắng liếc nhìn đứa bé ở bên cạnh, đứa bé đang ngủ, trong thật đáng yêu.

Mọi người xung quanh nghe thấy những lời này thì kim lòng không nổi, nước mắt rơi xuống.

Thấy những giọt nước mắt của Từ Dịch Phàm rơi xuống, tay của Phùng Lộ Phi run run đưa lên định lau nước mắt đi cho anh nhưng anh lại nắm chặt luôn tay cô.

- Lộ Phi, em sẽ không sao, em phải ở bên cạnh anh và con nữa. Cố gắng lên, em phải cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Nguy kịch (2)

Từ Dịch Phàm lại nói tiếp:

- Em đã hứa với anh những gì thì đừng nuốt lời đấy. Em không phải là người hay nuốt lời đúng không? Lúc này Phùng Lộ Phi cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, cô mệt lắm rồi, chỉ muốn ngủ thôi...

“Tít...tít...tít”

Tiếng “tít tít tít” kêu lên liên hồi không ngừng lại, Phùng Lộ Phi dần nhắm mắt lại, tay buông thõng xuống. Từ Dịch Phàm kinh ngạc, anh vội vàng cầm lấy tay của Phùng Lộ Phi.

Hoắc Tử Minh vội vàng chạy đến. Anh thở dài, hai tay cũng buông xuống, giọng nói trở nên đau buồn hơn:

- Cô ấy đã qua đời rồi.

Từ Dịch Phàm nghe xong, anh bỗng bật khóc. Lời mà Hoắc Tử Minh vừa nói như một con dao đâm thẳng vào trái tim của Từ Dịch Phàm lúc này vậy. Từ Dịch Phàm ôm lấy Phùng Lộ Phi. Tại sao lại như vậy, tại sao ông trời lại đối với anh như vậy chứ? Tại sao chỉ sau một thời gian ngắn như vậy mà ông trời đã cướp đi người mà anh yêu nhất như vậy?

Trong phòng bệnh chỉ còn những tiếng khóc đầy tang thương kèm theo nỗi đau bất tận...

.....

Ngay trong đêm hôm đó, Từ Dịch Phàm đưa Phùng Lộ Phi trở về nhà. Từ lúc cô qua đời, anh như một người mất hồn, chẳng nói gì, chẳng ăn uống gì, chẳng quan tâm đến mọi việc xung quanh nữa. Anh ngồi bên cạnh Phùng Lộ Phi, cứ nhìn cô như vậy. Trương Uyển Tâm đưa lên trên phòng một bộ váy trắng cùng đồ trang sức của Phùng Lộ Phi, cô định giúp Phùng Lộ Phi thay đồ nhưng cuối cùng Từ Dịch Phàm lại bảo để việc đó cho anh làm. Trương Uyển Tâm thấy vậy cũng đành ra ngoài. Trước khi ra Trương Uyển Tâm còn dặn anh nên lấy lại tinh thần đi xuống ăn cơm, tắm rửa nghỉ ngơi, hôm nay sẽ hỏa táng cho Phùng Lộ Phi. Thế nhưng Từ Dịch Phàm chẳng nói gì cả. Trương Uyển Tâm cũng rất đau buồn nhưng cô cũng chẳng làm được gì.

Từ Dịch Phàm lấy một chiếc khăn sạch lau người cho Phùng Lộ Phi, sau đó thì mặc chiếc váy trắng vào cho cô. Từ Dịch Phàm còn đeo đồ trang sức lên cho Phùng Lộ Phi nữa. Anh nắm chặt lấy tay Phùng Lộ Phi, ngồi bên cạnh giường suốt mấy tiếng đồng hồ liền.

.....

Sáng hôm sau, Phùng gia cũng đã đến. Hôm nay là ngày đưa Phùng Lộ Phi đi hỏa táng.

Từ Phu nhân bảo anh đi thay một bộ đồ khác, đừng để bản thân như thế này, Phùng Lộ Phi sẽ rất buồn. Nghe nhắc đến Phùng Lộ Phi, anh mới chịu buông tay cô ra đi vào nhà tắm tắm rửa thay đồ.

Đích thân Từ Dịch Phàm đóng nắp quan tài của Phùng Lộ Phi lại. Anh không muốn cô rời xa anh, chưa bao giờ muốn như vậy nhưng anh chẳng thể làm gì được nữa rồi. Một hồi lâu sau đó, mọi người cùng lên xe đi đến ngoại ô.

.....

Ngoại ô. Nhà hỏa táng.

Khi thấy người của Từ gia đã đến, những người hỏa táng nhanh chóng ra bên ngoài tiếp đón.

- Các anh đã chuẩn bị xong chưa? – Phùng lão gia lên tiếng trước hỏi người hỏa táng.

- Chúng tôi đã chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ rồi ạ. Xin các vị cứ yên tâm đi. Đảm bảo sẽ gọn gàng.

Từ phu nhân ở bên cạnh cũng lên tiếng:

- Hỏa táng mất bao nhiêu lâu?

- Nếu như không gặp phải chuyện gì trục trặc thì thường thường mất khoảng 1 tiếng đồng hồ.

- Được rồi. Các anh làm việc đi.

- Vâng.

Bọn họ nhanh chóng đưa quan tài của Phùng Lộ Phi vào bên trong, chuẩn bị hỏa táng.

.....

Tất cả mọi người đều tập trung ngồi ở phòng chờ. Hôm nay tất cả mọi người đều đến đầy đủ, chỉ thiếu mỗi Triệu Chí Dương. Nghe bảo anh ta có việc quan trọng không thể đến được.

Từ Dịch Phàm ngồi im lặng, không nói lấy một tiếng nào như người mất hồn vậy, mắt chỉ hướng đến phòng hỏa táng. Phùng Lộ Phi đang ở trong đấy. Từ phu nhân nhìn Từ lão gia, lắc đầu. Sau đó bà ngồi xuống cạnh Từ Dịch Phàm, ôm lấy anh và nói:

- Dịch Phàm à, mẹ rất hiểu tâm trạng hiện giờ của con. Nhưng mọi chuyện thật sự là như vậy rồi con ạ. Con à, con phải thật bình tĩnh và phấn chấn lên. Lộ Phi mà thấy con như thế này thì con bé sẽ đau lòng lắm đấy. Con không muốn Lộ Phi không được yên lòng, cứ phải lo lắng mãi cho con hay sao? Có đúng như vậy không?

Từ phu nhân lúc này vỗ nhẹ lên lưng của Từ Dịch Phàm. Anh vẫn im lặng không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Tình yêu của anh

Thời gian trôi qua thật là chậm, không biết là đã bao nhiêu lâu rồi nữa. Mọi người vẫn ngồi đây, người lo lắng, người thấp thỏm không yên. Họ đều nhìn Từ Dịch Phàm.

Phùng Vĩnh Khang từ trong phòng hỏa táng đi ra, nói:

- Bố mẹ, Từ lão gia, Từ phu nhân, con vừa vào hỏi rồi, việc hỏa táng cũng sắp xong.

- Ừ.

- Thế thì được rồi.

Vì thấy mãi chưa hỏa táng xong nên Phùng Vĩnh Khang đi vào hỏi xem thế nào. Những người bên trong đó nói vẫn đang hỏa táng, mong mọi người đợi cho một lúc.

Nhưng một lúc của bọn họ chẳng hiểu là bao lâu nữa. Từ lúc hỏa táng đến giờ đã mất 2 tiếng đồng hồ rồi. Đang định đi vào trong hỏi cho ra lẽ thì những người hỏa táng đi ra.

- Các người làm gì mà lâu như vậy hả? Bảo là 1 tiếng đồng hồ, bây giờ là 2 tiếng rồi.

Trương Uyển Tâm vừa nhìn thấy thì tức giận lên tiếng trách móc những người hỏa táng.

Một người hỏa táng bèn nói:

- Xin lỗi các vị, do có một số trục trặc xung quanh việc hỏa táng nên hơi lâu một chút. Mong các vị thông cảm.

- Các người...

- Uyển Tâm, được rồi. Cháu cũng đừng trách bọn họ nữa. Mọi việc cũng đã xong rồi.

Phùng phu nhân lên tiếng can Trương Uyển Tâm. Trương Uyển Tâm vẫn tức giận nhìn sang chỗ khác.

Một người cầm bình tro cốt của Phùng Lộ Phi đi ra rồi đưa về hướng của Từ Dịch Phàm. Tay anh run lên, đón lấy bình tro cốt này. Từ Dịch Phàm nắm chặt bình tro cốt.

Phùng phu nhân đưa ra tấm séc, nói:

- Chuyện chậm trễ này, bọn tôi sẽ bỏ qua. Thấy các người làm việc có vẻ cẩn thận nên thôi. Cảm lấy đi.

- Cảm ơn phu nhân.

Từ lão gia nói:

- Chúng ta mau đi ra chỗ nghĩa trang thôi. Nếu không thì e rằng sẽ không kịp giờ mất.

- Phải, mau đi thôi.

- Nhanh lên, không lại muộn giờ.

- Dịch Phàm, chúng ta đi.

Từ Dịch Phàm không nói gì, hai tay cầm lấy bình tro cốt của Phùng Lộ Phi, thần thờ đi ra bên ngoài.

.....

Nghĩa trang.

Tất cả mọi công việc đã làm xong cả, bức hình của Phùng Lộ Phi đã được gắn lên bia mộ. Hình ảnh của Phùng Lộ Phi trên bia mộ, thật khiến mọi người thêm đau lòng.

Mọi người đứng nhìn mọi thứ đang dần được hoàn thiện hết, ai cũng đau lòng cả. Phùng Lộ Phi còn rất trẻ, cô mới chỉ có 27 tuổi thôi. Rốt cuộc Phùng Lộ Phi đã làm những gì? Phùng Lộ Phi đã làm sai những gì? Tại sao ông trời lại đối xử với cô ấy như vậy chứ? Phùng Lộ Phi... Phùng Lộ Phi... Bây giờ chỉ còn lại sự đau đớn thôi.

- Dịch Phàm, thôi, bố biết con đang rất đau lòng nhưng có thể làm được gì chứ? Lộ Phi cũng đã mất rồi. Con cũng không thể cứ như thế này mãi. Con vẫn còn Hạo Văn mà.

Từ lão gia vỗ nhẹ lên vai của Từ Dịch Phàm, giọng nói lúc này trầm trầm hơn bao giờ hết.

- Bố con nói phải đấy Dịch Phàm. Bố biết tình cảm của con dành cho Lộ Phi, con hãy để cho Lộ Phi được an tâm đi.

Phùng lão gia cũng lên tiếng nói.

- Tất cả mọi việc cũng đã xong xuôi hết rồi. Chúng ta cũng nên trở về rồi, không thể ở mãi đây được.

- Phải.

Từ Dịch Phàm lên tiếng:

- Mọi người cứ về trước đi ạ, con muốn ở lại đây với Lộ Phi thêm một chút nữa. Lát nữa con sẽ về sau.

- Dịch Phàm...

- Thôi bà, cứ nghe lời con đi.

- Vậy được rồi. Con đừng ở đây quá lâu, phải về sớm đấy. Có gì thì nhớ gọi điện báo cho bố mẹ.

Xong xuôi, tất cả mọi người đều rời đi cả.

Trong nghĩa trang, chỉ còn mỗi một mình Từ Dịch Phàm.

Trời bắt đầu đổ mưa, một cơn mưa phùn nhỏ.

Từ Dịch Phàm đứng dưới trời mưa, đưa tay hứng lấy những giọt nước mưa đang rơi xuống.

“Đó chính là những giọt nước mắt của em phải không?”

Từ Dịch Phàm mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Lộ Phi, tình yêu của anh...”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Sau 3 năm là một điều bất ngờ (1)

3 năm sau... Tập đoàn Từ Thị. Sau 3 năm, Tập đoàn Từ Thị ngày càng phát triển mạnh hơn trước, vị trí trong giới kinh doanh càng ngày càng vững chắc khiến nhiều người phải nể phục. Và quan trọng hơn, Từ Thị có được vị trí “bất khả chiến bại” như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ có Từ Dịch Phàm.

Ở bên ngoài kia, thư ký của Từ Dịch Phàm đang đưa một người đàn ông và một người phụ nữ đi đến phòng Tổng giám đốc. Nhìn vẻ kính cẩn cũng như thái độ rất nghiêm túc của cô thư ký này thì hình như hai người kia là những người có vị thế không hề nhỏ.

- Tổng giám đốc, Tổng giám đốc Châu của Tập đoàn Thiên Thành cùng cố vấn Đàm đã đến rồi ạ.

Trước phòng Tổng giám đốc, cô thư ký lên tiếng nói, giọng vừa đủ để Từ Dịch Phàm bên trong nghe thấy.

Từ Dịch Phàm đang ngồi làm việc ở bên trong, không ngẩng đầu lên, chỉ nói vọng ra:

- Mời họ vào.

- Vâng. Rồi cô thư ký quay sang bên hai người kia, mỉm cười nói:

- Châu Tổng, cô vẫn Đàm, xin mời!

Cô thư ký nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, mời vị Châu Tổng và cô vẫn Đàm kia vào bên trong. Cùng lúc này, Từ Dịch Phàm cũng đứng dậy tiếp đón:

- Châu Tổng, rất vui khi anh đã đến.

- Chào anh, chúng tôi cũng thật sự rất hân hạnh khi được gặp Từ Tổng giám đốc như thế này.

Màn chào hỏi hết sức bình thường nhưng... Từ Dịch Phàm dường như lại không quan tâm nhiều đến màn chào hỏi ấy, điều anh quan tâm nhất chính là cô gái ở bên cạnh vị Châu Tổng kia. Cô gái đó khiến anh rất bất ngờ, bất ngờ đến nỗi nhìn chằm chằm.

Lộ Phi? Là Lộ Phi?

Đó là những gì mà Từ Dịch Phàm đang suy nghĩ bây giờ. Cô gái bên cạnh Châu Tổng này, cô ấy... rất giống Phùng Lộ Phi. Không thể nào. Không thể nào có chuyện như thế được. Nhưng... liệu cô gái này và Phùng Lộ Phi... có quan hệ gì không?

- Từ Tổng, lần đầu tiên gặp mặt. Tôi là Đàm Lệ Linh, cô vẫn kinh tế tài chính của tập đoàn Thiên Thành.

Đàm Lệ Linh biết Từ Dịch Phàm vẫn đang nhìn chằm chằm mình, cô cũng cảm thấy rất tò mò không hiểu vì sao lại như vậy nên cũng nhanh chóng chào hỏi anh một cách lịch sự nhất. Có thể đối với nhiều người, cách nhìn này của Từ Dịch Phàm sẽ khiến họ cho rằng anh không phải là một người tử tế gì. Nhưng Đàm Lệ Linh biết rằng, Từ Dịch Phàm anh chắc chắn không phải loại người đó, cách nhìn của anh không phải như vậy, tuy nhiên ý nghĩ sâu xa trong con mắt ấy cô lại không đoán ra được.

- Đàm Lệ Linh?

Từ Dịch Phàm bất giác nói. Cô gái này tên là Đàm Lệ Linh ư? Hơn nữa còn là cô vẫn kinh tế tài chính của Thiên Thành? Tự dưng anh lại muốn cười chính bản thân mình.

- Từ Tổng? - Thấy biểu hiện khác thường của Từ Dịch Phàm, Châu Tổng kia lên tiếng.

- À... Thật sự xin lỗi... mời hai vị ngồi.

Cùng lúc đó, thư ký vừa nãy mang trà và cafe vào, đặt ngay ngắn rồi nhanh chóng ra ngoài.

Người đàn ông ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm lúc này Châu Kiến Thành, Tổng giám đốc của Tập đoàn Bất động sản Thiên Thành. Thiên Thành là tập đoàn đã được thành lập 10 năm nay, cũng là một cái tên xuất sắc trên thương trường. Mấy năm nay tập đoàn này rất được chú ý, có được nhiều thành tích khá tốt, vị trí trong giới kinh doanh cũng lên hơn trước nhiều.

Nhưng Từ Dịch Phàm vẫn chú ý nhiều tới Đàm Lệ Linh, cô vẫn của Thiên Thành thay vì vị Tổng giám đốc Châu Kiến Thành kia. Thật sự không ngờ trên đời này lại có người giống Phùng Lộ Phi đến như vậy. Anh còn tưởng rằng Đàm Lệ Linh là chị em sinh đôi của Phùng Lộ Phi. Nhưng mà nghĩ lại thì Đàm Lệ Linh với Phùng Lộ Phi ngoài vẻ bề ngoài giống hệt nhau thì những cái khác đều không có gì giống cả. Nếu như Phùng Lộ Phi của anh là một người chuộng cách ăn mặc đơn giản nhưng vẫn rất nổi bật thì Đàm Lệ Linh lại có vẻ như là người thích cách ăn mặc đầy vẻ quyền rũ và gợi cảm. Phùng Lộ Phi có cách nói khá đơn giản, có phần nhẹ nhàng thì Đàm Lệ Linh lại là một người rất biết cách ăn nói, cách nói thông minh và sắc bén của cô gái này có thể khiến người khác phải im lặng không thể nói gì. Phùng Lộ Phi là một người tính cách khá trẻ con, có phần ương bướng thì Đàm Lệ Linh, qua màn chào hỏi ngắn gọn vừa rồi, anh có thể nhận ra cô là người chín chắn, trưởng thành.

Phùng Lộ Phi và Đàm Lệ Linh... Vốn dĩ là hai người khác nhau, không thể là một người được!

- Từ Tổng, như chúng tôi đã liên hệ trước với bên anh thì chuyện về dự án xây dựng Quảng trường Thế Kỷ tại thành phố A chúng tôi rất quan tâm. Bên phía Thiên Thành chúng tôi rất muốn cùng Từ Thị hợp tác xây dựng Quảng trường này. Anh thấy như thế nào?

Mãi không thấy Từ Dịch Phàm nói tiếng nào, Châu Kiến Thành nhanh chóng lên tiếng nói thẳng vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Sau 3 năm là một điều bất ngờ (2)

Mặc dù sự xuất hiện của Đàm Lệ Linh khiến cho Từ Dịch Phàm gần như không thể chú tâm vào công việc nhưng anh vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh trước mặt Châu Kiến Thành. Từ Dịch Phàm cố gắng nói chuyện xong về dự án kia đã, còn những chuyện khác sẽ suy nghĩ sau, lúc này không thể phân tâm

được. Tuy nhiên, hồ sơ mà Châu Kiến Thành đưa ra, anh lại không đọc lấy một chữ, có vẻ như anh không quá quan tâm đến bộ hồ sơ này nói về điều gì.

- Bên phía chúng tôi cũng đã qua gặp nhiều tập đoàn, công ty khác muốn hợp tác xây dựng Quảng trường Thế Kỷ chứ không chỉ có riêng tập đoàn Thiên Thành của các vị. Vì đây là một dự án lớn của chính phủ nên anh cũng biết rồi đấy, Châu Tổng, chúng tôi cần phải suy nghĩ thêm một chút, hiện tại thì vẫn chưa thể đưa ra ngay quyết định được. Châu Tổng, bên phía anh sẽ không có gì phản đối đúng không?

- Chúng tôi...

- Từ Tổng giám đốc, bên phía Thiên Thành chúng tôi cũng biết dự án Quảng trường Thế Kỷ này là một dự án lớn của chính phủ trong năm nay, tất nhiên là không thể làm qua loa cho xong chuyện được. Chính quyền thành phố A đã giao lại dự án này cho Từ Thị, dự án được coi sẽ là bộ mặt của thành phố trong tương lai thì tôi tin rằng, bọn họ rất tin tưởng vào tập đoàn Từ Thị của anh. Với lại, dự án này cũng cần thêm một công ty nữa hợp tác để xây dựng nên Từ Thị đã đưa ra thông báo này. Chúng tôi cũng phải chắc chắn lắm thì mới dám liên hệ trực tiếp với Từ Thị. Nhưng mà Từ Tổng giám đốc này, tôi nghĩ rằng ngoài Thiên Thành của chúng tôi ra, sẽ không còn một công ty hay tập đoàn nào khác sẽ đáp ứng được những yêu cầu cao của Từ Thị nữa đâu. Nếu Từ Tổng anh đã nói muốn suy nghĩ kỹ thêm về việc này thì chúng tôi cũng không có quyền phản đối hay ép buộc anh điều gì cả, và cũng không thể nào phản đối được. Anh thấy có đúng như vậy không, Từ Tổng giám đốc?

Châu Kiến Thành chưa kịp nói thì Đàm Lệ Linh đã ngắt lời anh. Những lời nói của cô khiến cho Từ Dịch Phàm phải bật cười. Có thể nói, Châu Kiến Thành không nói chuyện quá thẳng thắn và chắc chắn như Đàm Lệ Linh. Lời nói của Đàm Lệ Linh giống như một lời uy hiếp hơn. Và chuyện vừa rồi Từ Dịch Phàm nhìn cô như vậy cũng khiến cô không được thoải mái cho lắm, ấn tượng ban đầu về anh cũng không như suy nghĩ ban đầu của cô.

- Lệ Linh... - Châu Kiến Thành quay sang nhìn Đàm Lệ Linh, hơi chút nhún mày nói nhỏ. Anh ta cũng không ngờ hôm nay Đàm Lệ Linh lại nói có phần nặng lời như thế.

- Những gì mà cô vẫn Đàm cô vừa nói, có thể làm được sao? - Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh.

- Có thể, à không, là chắc chắn. Chúng tôi chắc chắn với những gì vừa nói. - Đàm Lệ Linh trả lời.

- Cô vẫn Đàm, cô có vẻ như đã chắc chắn quá rồi thì phải. Có thật sự là Thiên Thành của các vị sẽ đáp ứng được toàn bộ những yêu cầu của Từ Thị chúng tôi không? Lời này của cô...

Đàm Lệ Linh nhanh chóng ngắt lời:

- Tôi chắc chắn. Nếu như tôi đã nói ra được những lời như vậy trước mặt Từ Tổng thì tôi phải chắc chắn những lời đó là sự thật. Mặc dù đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhưng tôi đã được nghe rất nhiều về anh. Tôi tin rằng, cách làm việc của Từ Tổng giám đốc sẽ đúng là khác với những vị Tổng giám đốc khác. Tôi không biết trong số những tập đoàn và công ty khác muốn hợp tác với Từ Thị đã đưa ra những điều gì trong hồ sơ tài liệu của bọn họ nhưng tôi vẫn nghĩ là anh nên lựa chọn tập đoàn chúng tôi thì hơn.

Lần đầu tiên gặp? Lời này của Đàm Lệ Linh cứ luẩn quẩn trong đầu Từ Dịch Phàm. Nhưng cũng phải công nhận, đó là sự thật. Có lẽ, Đàm Lệ Linh chỉ là một người giống với Phùng Lộ Phi thôi, trên đời này, chuyện có nhiều người giống nhau cũng chẳng phải chuyện lạ gì. Nhưng mà giống nhau quá thế này, Từ Dịch Phàm nghĩ, có thể anh và cô gái này cũng có duyên.

- Từ Tổng, thật xin lỗi, Lệ Linh là một người thẳng thắn. Những lời của cô ấy thật sự...

- Châu Tổng, tôi thích những người thẳng thắn như cô vẫn Đàm đây. Hồ sơ của các vị tuy tôi vẫn chưa đọc qua nhưng theo như tôi đoán thì hình như chính cô là người viết nó phải không cô vẫn Đàm?

- Phải, tôi là người viết. Nhưng mà Từ Tổng, chuyện quan trọng không phải ai là người viết ra nó. Anh cũng không quan trọng chuyện ai là người viết đấy chứ? Và tôi cũng nghĩ chắc anh là người coi trọng kết quả hơn là quá trình.

Từ Dịch Phàm lại mỉm cười, anh uống chút cafe rồi nói:

- Đúng là không quan trọng. Như cô vừa nói là tôi có cách làm việc khác với những vị Tổng giám đốc khác. Hơn nữa tôi cũng nghĩ rằng bộ hồ sơ của Thiên Thành các vị cũng sẽ khác với những bộ hồ sơ mà những tập đoàn, công ty khác đưa đến.

- Anh muốn nói đến điều gì?

Đàm Lệ Linh cố gắng giữ bình tĩnh.

- Có lẽ tôi sẽ không nói loanh quanh nữa, sợ rằng các vị lại không hiểu ý tôi. Cho nên tôi quyết định sẽ hợp tác cùng Tập đoàn Thiên Thành trong dự án Quảng trường Thế Kỷ.

Từ Dịch Phàm quyết định rất nhanh trong việc tìm kiếm đối tượng hợp tác. Và anh cũng tin rằng, quyết định lần này sẽ không sai. Thế nhưng quyết định này có vẻ đối lập với lời nói muốn suy nghĩ thêm của anh vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Sau 3 năm là một điều bất ngờ (3)

- Từ Tổng, chúng tôi thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Tôi không nghĩ rằng anh lại đồng ý hợp tác với Thiên Thành chúng tôi. Điều này quả thực tôi đã không ngờ tới trước đó.

Châu Kiến Thành thật sự rất vui vẻ lên tiếng. Trước khi đến đây, dù có Đàm Lệ Linh bên cạnh nhưng Châu Kiến Thành vẫn không chắc chắn có thể thuyết phục Từ Dịch Phàm đồng ý hợp tác. Thật không ngờ Từ Dịch Phàm đồng ý nhanh như vậy.

- Từ Tổng giám đốc, tôi muốn hỏi anh một câu. Lý do mà anh muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Thành của chúng tôi rốt cuộc là gì vậy? Có lẽ nó không chỉ đơn giản như vậy đâu nhỉ? Anh cũng không cần phải đưa ra quyết định nhanh chóng đến như vậy chứ? Chẳng phải vừa rồi anh đã nói là muốn suy nghĩ thêm còn gì nữa? Tôi không tin là Từ Tổng giám đốc anh lại suy nghĩ nhanh như vậy đấy. Với lại anh không sợ rằng bản thân sẽ có một quyết định sai lầm hay sao ư? - Đàm Lệ Linh hỏi.

- Có vấn đề gì không chỉ là một người rất thẳng thắn mà còn là một người cũng khá đa nghi nữa thì phải. Lúc tôi chưa đồng ý thì trông cô có vẻ khá vội vàng, nhưng đến lúc tôi đồng ý rồi thì cô lại cho rằng lời của tôi không mấy tin cậy cho lắm. Tôi đang nghĩ không biết nên làm gì để cho hợp ý cô đây. Có vấn đề gì cô có thể nói cho tôi biết hay không? Nhưng mà cho dù có như thế nào đi chăng nữa, Từ Dịch Phàm tôi đây cũng không phải là loại người chỉ biết nói lời mà không biết giữ lời đâu. Như cô đã nói thì lý do bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Có thể cô là người coi trọng lý do, cô muốn biết nó nhưng tôi thì lại không. Có lý do hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn cả, tôi tin là cô chắc cũng hiểu điều này. Phải không?

Đàm Lệ Linh nghe như vậy thì không nói được gì thêm nữa và vốn dĩ cũng chẳng thể nói được gì. Đúng như những gì Đàm Lệ Linh cô đã nghe mọi người nói, một khi Từ Dịch Phàm đã thật sự lên tiếng thì không ai có thể đáp trả lại lời nói của anh. Mà cho dù cô có thể đáp trả lại thì cũng không cần nữa rồi, mặc dù rất muốn biết nhưng cô có thể ép Từ Dịch Phàm lên tiếng được hay sao? Con người này, bề ngoài có thể thấy anh rất bình thường, trầm lặng nhưng nội tâm sâu xa đến mức thật khó đoán.

- Chúng ta sẽ tiếp tục bàn luận sâu hơn và cụ thể hơn về vấn đề này vào thứ 2 tuần sau. Châu Tổng, anh cảm thấy thế nào? Anh không phản đối quyết định này của tôi chứ?

Biết rằng Đàm Lệ Linh sẽ không lên tiếng đáp trả lại anh nhưng Từ Dịch Phàm vẫn cố gắng đợi một lúc rồi mới lên tiếng tiếp. Không hiểu sao anh lại muốn nghe cô đáp trả bằng cái vẻ thẳng thắn cũng như có chút đa nghi kia.

- Nếu Từ Tổng giám đốc đã nói như vậy thì chúng ta sẽ bàn luận kỹ hơn về chuyện này vào thứ 2 tuần sau. Tôi cũng không có phản đối gì cả. Quyết định chính vẫn là do Từ Tổng giám đốc anh thôi. - Châu Kiến Thành nói.

- Còn bây giờ, thật sự xin lỗi hai vị, nhưng tôi vẫn còn nhiều việc khác phải giải quyết. Nếu đã vậy, chúng ta sẽ gặp nhau vào tuần sau vậy. - Từ Dịch Phàm bình thản trả lời.

- À, nếu đã vậy thì chúng tôi không làm phiền Từ Tổng nữa. Chúng tôi xin phép đi trước.

Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành vừa mới đứng lên thì Từ Dịch Phàm đã vội nói tiếp:

- Đúng rồi có vấn đề gì, vừa rồi cô có nói rằng tôi là một người trọng kết quả hơn là quá trình. Nhưng tôi nghĩ cô hình như đã hiểu lầm về cách làm việc thường ngày của tôi rồi thì phải. Từ Dịch Phàm tôi, có vấn đề gì cô và ngay cả Châu Tổng đây đều rất coi trọng quá trình. Với tôi, nếu quá trình tốt thì ắt hẳn sẽ có được một kết quả tốt đúng như mong đợi, nếu quá trình không ra gì thì sẽ dẫn đến một kết quả tồi tệ. Tôi quả thật coi trọng kết quả nhưng tôi lại coi trọng quá trình hơn nhiều. Cũng giống như cô hay Châu Tổng vậy thôi. Cô hiểu ý của tôi chứ, cô Đàm Lệ Linh?

Từ Dịch Phàm nói với giọng quá đỗi bình thản và trầm ổn. Nhưng đến câu cuối cùng, anh không gọi Đàm Lệ Linh là có vấn đề gì mà ban đầu nữa mà gọi hẳn tên cô ra.

- Thật xin lỗi anh Từ Tổng giám đốc vì tôi đã không hiểu được ý chính trong lời nói của anh. Còn nữa, việc hợp tác giữa tập đoàn Từ Thị và Thiên Thành chúng ta sẽ bàn bạc vào tuần sau như ý của anh. Chúng tôi đi trước, không làm phiền anh nữa.

- Vậy chúng ta sẽ nói chuyện vào tuần sau.

Từ Dịch Phàm ấn điện thoại, thông báo cho thư ký bảo cô vào trong tiền Châu Kiến Thành kia cùng Đàm Lệ Linh về.

Trở lại bàn làm việc, Từ Dịch Phàm ngồi xuống ghế, tay cầm lấy bức ảnh anh chụp cùng với Phùng Lộ Phi lên xem. Bức ảnh này anh vẫn luôn đặt ở trên bàn làm việc này, chưa từng một lần di chuyển đến chỗ nào khác. Ngày nào cũng nhìn thấy Phùng Lộ Phi, Từ Dịch Phàm luôn tự an ủi mình rằng cô vẫn luôn ở bên cạnh anh mọi lúc mọi nơi, chưa từng một lần rời xa anh. - Lộ Phi, nhìn thấy cô gái tên Đàm Lệ Linh ấy, anh còn cứ tưởng rằng đó là em. Cô gái đó thật sự giống em, giống em vô cùng, giống đến nỗi suýt nữa anh chạy đến và ôm cô ấy.

Anh bật cười, tự cười chính mình. Nhưng phải làm thế nào, Phùng Lộ Phi đã chết 3 năm trước rồi, cô chẳng thể nào có thể xuất hiện trước mắt anh. Mà dù có xuất hiện, cô cũng sẽ chẳng quên anh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Không hiểu rõ con người này

Châu Kiến Thành lái xe đưa Đàm Lệ Linh về tập đoàn. Khi thấy biểu hiện có phần hơi lạ của Đàm Lệ Linh, anh lo lắng lên tiếng:

- Lệ Linh, em không sao đấy chứ? Nhìn sắc mặt của em hình như không được ổn lắm.
- Không sao đâu, em chỉ thấy hơi đau đầu chút thôi.

Với Đàm Lệ Linh thì căn bệnh đau đầu này cũng chẳng quá xa lạ nữa rồi. Thời gian gần đây, Đàm Lệ Linh bận rộn với công ty và kế hoạch hợp tác với Từ Thị nên không quá quan tâm đến sức khỏe của mình. Không thể tự chăm sóc, bệnh tật kéo đến là phải.

- Hay là anh đưa em về nhà nhé?
- Thôi, đưa em về tập đoàn, giờ vẫn còn chưa hết giờ làm việc mà. Uống vài viên thuốc sẽ đỡ.
- Em cường công việc quá đấy. Vậy thì anh sẽ đưa em về tập đoàn, nếu thấy không ổn thì phải nghỉ ngơi nhé?
- Vâng.

Đàm Lệ Linh hơi mỉm cười, một lúc sau lại lên tiếng:

- Hôm nay, Từ Dịch Phàm cứ nhìn chăm chăm vào em, thật sự rất khó hiểu. Biểu hiện lúc đó của anh ta không giống với hình ảnh của một Từ Dịch Phàm mà em biết. Thật không hiểu vì sao anh ta lại nhìn em như vậy nữa. Đúng thật là một con người kỳ lạ.
- Đúng là cũng lạ thật.

Như nhớ ra một chuyện, Đàm Lệ Linh lại nói:

- Còn một chuyện nữa em cũng tò mò. Nó không giống với phong cách làm việc của anh ta thì phải.
- Chuyện gì vậy?

Châu Kiến Thành quay sang bên cạnh nhìn Đàm Lệ Linh.

- Từ Dịch Phàm không đọc qua hồ sơ của tập đoàn chúng ta dù chỉ một chữ, chỉ nói vài câu rồi đồng ý hợp tác với chúng ta ngay. Anh ta làm như vậy là có ý gì chứ? Nếu là một người cẩn thận, nếu anh ta coi trọng việc tìm người hợp tác cùng thì dù như thế nào anh ta cũng phải đọc qua một chút về hồ sơ, cho dù chỉ là đọc qua loa. Đây anh ta lại chẳng để ý gì đến nó. Mà anh có để ý không, anh ta dường như không quan tâm lắm đến dự án kia, chủ đề của chúng ta hôm nay là thành ý muốn hợp tác, trong khi đó chủ đề mà anh ta quan tâm lại là một chủ đề khác, những gì liên quan đến dự án Quảng trường Thế Kỷ đối với anh ta có vẻ không quan trọng lắm.

- Em cũng tìm hiểu nhiều về Từ Dịch Phàm rồi còn gì nữa, anh ta nổi tiếng là người đưa ra quyết định nhanh chóng nhưng lại vô cùng chính xác. Công nhận là anh cũng rất muốn biết về nguyên nhân mà anh ta muốn hợp tác với chúng ta. Châu Kiến Thành cũng không biết nhiều về Từ Dịch Phàm, chỉ là biết qua loa một chút. Khi nghe Từ Dịch Phàm đồng ý hợp tác, anh đã rất vui và cũng có phần bất ngờ.

- Dường như đối với Từ Dịch Phàm, anh ta không mấy quan tâm lắm đến dự án này thì phải. Dự án này quan trọng đến như vậy, khi kết thúc chẳng với tập đoàn Từ Thị nói chung và anh ta nói riêng sẽ vô cùng có lợi hay sao? Từ Dịch Phàm thật sự là một người có lòng dạ rất khó đoán. Chẳng ai biết rõ trong lòng anh ta đang nghĩ gì.

- Lệ Linh, chẳng phải lần trước em đã nói với anh, Quảng trường Thế Kỷ này là một dự án vô cùng lớn của chính quyền thành phố, khi mà bọn họ thông báo về dự án này thì đã chắc chắn nhắm đến tập đoàn Từ Thị rồi, ai ai cũng biết đến điều đấy. Chính quyền thành phố muốn Từ Thị tìm thêm một tập đoàn, công ti nữa để hợp tác chỉ vì muốn dự án này hoàn thành một cách tốt nhất, hoàn hảo nhất mà thôi. Theo như anh thấy, Từ Dịch Phàm có vẻ như chắc chắn dự án này sẽ hoàn thành một cách tốt đẹp nên mới không quá quan trọng đến việc hợp tác với công ty hay tập đoàn nào. Đối với anh ta, có thêm một tập đoàn, công ti khác hợp tác cũng chẳng có gì xấu cả, hơn nữa lại rất có lợi. Đến khi dự án hoàn thành, những lợi ích đa phần sẽ thuộc về Từ Thị mà thôi.

Đàm Lệ Linh cười:

- Em biết là anh bên ngoài thì rất muốn hợp tác với Từ Thị nhưng bên trong thì lại không. Anh cho rằng lợi ích mà chúng ta nhận được từ dự án ấy khi kết thúc sẽ là rất nhỏ hay sao? Có vẻ như anh vẫn chưa suy nghĩ kỹ về khoản lợi ích ấy thì phải. Đúng như anh nói, Từ Thị sẽ nhận được nhiều lợi ích nhất bởi tập đoàn này cầm đăng chuỗi dao mà. Nhưng, kể từ khi dự án này mới bắt đầu, mọi thông tin về nó sẽ rất được chú ý. Điều này rất có lợi cho bên phía chúng ta. Dự án càng được chú ý, chúng ta càng có lợi.

- Vẫn là em suy nghĩ thấu đáo, thế nên hầu như những quyết định đưa ra, anh chẳng phải vẫn hỏi ý kiến của em còn gì.

Châu Kiến Thành vừa nói vừa mỉm cười nhìn Đàm Lệ Linh. Kể từ khi biết Đàm Lệ Linh cho đến khi cô đến làm ở Thiên Thành, Châu Kiến Thành đã biết cô chính là một trợ thủ đắc lực mà anh cần từ lâu. Cô đến làm ở Thiên Thành, tập đoàn càng ngày càng phát triển hơn. Có thể nói cô giống như một ngôi sao may mắn mà anh luôn tìm kiếm. - Kiến Thành, cũng sắp đến tập đoàn rồi, chúng ta không bàn về chuyện này nữa, có gì để thứ 2 tuần sau gặp Từ Dịch Phàm rồi nói sau. Có thể lúc đấy chúng ta sẽ biết được nguyên nhân từ anh ta cũng nên. - Ừ.

Mặc dù vẫn còn đau đầu nhưng Đàm Lệ Linh vẫn tiếp tục làm việc. Quay về tập đoàn, cô chỉ uống vài viên thuốc và ngồi nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại bảo thư ký mang hồ sơ còn tồn đọng từ tuần trước đến.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Hoài niệm

Chiều hôm đó, tại một nghĩa trang ở ngoại ô thành phố. Nhìn bầu trời âm u như sắp mưa vậy, nhưng mãi từ này tới giờ mà vẫn không thấy mưa. Trông như vậy nhưng có khi lại không mưa.

Từ Dịch Phàm mang theo một bó hoa tuyết nhuộc lan trắng đi đến trước ngôi mộ của Phùng Lộ Phi. Anh nhẹ nhàng đặt bó hoa trước mộ cô và ngồi xuống bên cạnh mộ. Từ Dịch Phàm biết khi còn sống Phùng Lộ Phi thích tuyết nhuộc lan trắng nhất nên cuối tuần nào đến thăm mộ cô, anh đều mang theo hoa này đến đây. Biệt thự riêng của hai người, sau khi Phùng Lộ Phi mất Từ Dịch Phàm cũng đã đặt lại tên là Ngọc Tuyết Viên, một tên khác của hoa tuyết nhuộc lan. Thế nhưng Từ Dịch Phàm lại rất ít về ngôi nhà ấy, anh sợ bản thân sẽ xúc động. Vì thế mà anh chuyển đến biệt thự lớn của bố mẹ, như vậy Hạo Văn cũng có người chăm sóc, anh cũng an tâm hơn rất nhiều.

Hôm nay không phải ngày cuối tuần, chỉ mới là thứ 4 thôi nhưng mà Từ Dịch Phàm vẫn đến thăm mộ của Phùng Lộ Phi, có lẽ cũng chính là vì chuyện xảy ra sáng nay.

Nhìn bức ảnh trên bia mộ, Từ Dịch Phàm lại thở dài. Mỗi lần nhìn bức ảnh này anh chỉ có thể thở dài mà thôi. Phùng Lộ Phi quả nhiên khi cười thật sự rất đẹp, nhất là nụ cười mỉm kia. Nhưng nụ cười ấy lần nào cũng như vậy, mãi chẳng có gì thay đổi cả.

- Lộ Phi, em có biết không, hôm nay anh đã gặp phải một chuyện khiến anh gần như không thể nào giữ được bình tĩnh như thường ngày nữa. Cô gái mà anh gặp sáng nay thật sự khiến anh rất bất ngờ. Không ngờ cô ấy lại giống em đến như vậy, giống đến nỗi trong chốc lát anh cứ nghĩ là em thật sự đã quay trở về bên cạnh anh rồi...

Nói đến đây Từ Dịch Phàm bỗng bật cười, một nụ cười khó khăn và cũng có phần đau buồn.

- Nhưng mà em biết không, cô ấy giới thiệu tên cô ấy là Đàm Lệ Linh và còn nói rằng đây là lần đầu tiên cô ấy gặp anh nữa. Khi nghe như vậy anh đã tự cười chính mình. Đúng, cô ấy không thể nào là em được, vốn dĩ không thể là em. Trên đời này đúng là có rất nhiều người giống nhau, Đàm Lệ Linh giống em về ngoại hình nhưng lại không giống em về tính cách.

Từ Dịch Phàm hơi mỉm môi, cái điệu bộ mỉm môi này là anh thấy được từ Phùng Lộ Phi. Trước đây anh luôn nhắc cô là đừng mỉm môi nhiều như vậy, sẽ rất dễ chảy máu mắt. Nhưng đến cuối cùng có nhắc nhở đến thế nào đi chăng nữa cô vẫn không chịu nghe lời anh. Không hiểu sao mấy năm nay, nhiều lúc bản thân suy nghĩ, anh hay mỉm môi như cô ngày trước. Rồi Từ Dịch Phàm lại nhìn sang bức ảnh của Phùng Lộ Phi:

- Đạo này anh đang suy nghĩ về rất nhiều chuyện, nhất là những chuyện về Hạo Văn. Con thật sự rất ngoan, đôi mắt của thằng bé rất giống em đấy, một đôi mắt vô cùng đẹp. Con tuy nhiều lúc có hơi quậy một chút nhưng lại rất nghe lời. Lắm lúc anh nghĩ, nếu như có em bên cạnh thì cả nhà chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc nhất.

Từ Dịch Phàm lấy từ trong ví ra một bức ảnh mới chụp của Hạo Văn rồi đặt trước mộ:

- Đây là bức ảnh mới chụp của Hạo Văn, em thấy không, thằng bé càng ngày càng đẹp trai hơn đấy. Anh còn nhớ ngày trước chúng ta đã từng thỏa thuận rằng sẽ sinh hai đứa con, 1 trai 1 gái. Con trai sẽ giống anh và con gái thì sẽ giống em. Nhưng em rút cuộc mới chỉ sinh cho anh một con trai thôi.

Cảm xúc buồn bã lại trở về, mắt Từ Dịch Phàm lại đọng nước mắt, nước mắt anh như sắp rơi xuống nhưng có vẻ anh đã ngăn nó lại. Anh không muốn để Phùng Lộ Phi thấy anh khóc.

- Đến thăm em chủ nhật tuần trước, anh đã quyết định tất cả mọi chuyện rồi. Mẹ nói đúng, nếu như chỉ có một mình anh thì anh muốn sống kiểu gì cũng được, nhưng bên cạnh anh còn có Hạo Văn nữa, anh không thể để thằng bé sống thiếu thốn tình thương như vậy được. Vậy mà hôm nay, anh nghĩ là anh không thể làm được nữa rồi, cô gái tên Đàm Lệ Linh kia khiến anh không thể làm được. Lộ Phi à, nói cho anh nghe đi, anh nên làm gì?

Giọng nói tràn đầy sự buồn bã. Những lần trước đến thăm mộ Phùng Lộ Phi, anh không như vậy. Mỗi lần đến anh đều kể những chuyện vui của anh và Hạo Văn. Còn lần này...

- Anh ước gì em vẫn còn bên cạnh anh thì thật tốt. Nếu có em, anh sẽ không như thế này. Anh muốn hàng ngày được nhìn thấy em, được nghe em nói. Mỗi khi anh gặp chuyện gì rắc rối, dù có giúp được anh hay không thì em đều bên cạnh ủng hộ anh. Lộ Phi, anh vẫn luôn giữ những bức ảnh của em để tự an ủi chính mình. Nhưng mà còn có thể không? Anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em. Nhưng rốt cuộc thì mọi chuyện lại như vậy...

Từ Dịch Phàm trầm mặc một hồi lâu, anh nói ra hết những gì đang suy nghĩ trong lòng.

- Anh xin lỗi.

Rồi anh đứng dậy, nói tiếp:

- Thôi, bây giờ anh phải đi rồi, không nói nhiều chuyện với em được nữa, hôm nay anh đã hứa với Hạo Văn sẽ đưa con ra ngoài ăn. Chủ nhật này anh sẽ đến đây với em.

Từ Dịch Phàm nhìn bức ảnh của Phùng Lộ Phi mỉm cười, sau đó anh đứng dậy và rời đi....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Mọi thứ vẫn bình thường

Dạo này vì chuyện liên quan đến dự án Quảng trường Thế Kỷ mà Từ Dịch Phàm trở nên bận rộn hơn rất nhiều. Vì sợ rằng không thể chăm sóc tốt cho con nên anh đã đưa thằng bé về chỗ bố mẹ đẻ. Từ Phu nhân cũng bảo Từ Dịch Phàm ở lại luôn bởi bà thấy anh dạo này có vẻ gầy đi rất nhiều.

Kể từ ngày Phùng Lộ Phi mất, mọi tình cảm của Dịch Phàm đều đặt hết lên Hạo Văn. Anh chăm sóc thằng bé rất chu đáo và cũng rất chiều chuộng. Mọi người trong gia đình ai cũng yêu quý Hạo Văn bởi thằng bé rất ngoan và rất nghe lời. Bên gia đình nhà Phùng Lộ Phi cũng như bạn cô là Trương Uyên Tâm cũng hay đến thăm Hạo Văn.

- Bố, thật sự hôm nay bố không ở nhà được hả?

Giọng nói nũng nịu của Hạo Văn vang lên. Từ Dịch Phàm vừa bế thằng bé vừa mỉm cười nói:

- Hôm nay thì không được rồi, bố vẫn còn nhiều việc chưa làm xong, đợi cuối tuần nhé? Cuối tuần bố sẽ đưa con đi công viên chơi đu quay với tàu lượn... Được không?

- Bố không được nuốt lời. - Thằng bé bĩu môi.

- Tất nhiên, bố sẽ không nuốt lời. Đến giờ rồi, bố phải đi làm. Chiều nay về bố sẽ mua đồ chơi cho con. Hôn bố một cái nào.

Hạo Văn hôn vào má trái của Từ Dịch Phàm. Anh mỉm cười hạnh phúc rồi đặt thằng bé xuống.

- Dịch Phàm?

Hạ An Nhiên vừa nói vừa đi đến chỗ hai bố con.

- À, cô đến rồi. - Hạo Văn chạy đến chỗ Hạ An Nhiên.

- Em đến rồi à? - Dịch Phàm lên tiếng.

- Hôm nay bác muốn em cùng đi mua sắm nên em đến sớm một chút. Anh đang định đi làm à?

- Ừ.

Lúc này Từ Phu nhân đang đứng bên ngoài, thấy vậy bèn lên tiếng:

- An Nhiên đến rồi hả cháu?

- Cháu chào bác.

Từ Phu nhân vui vẻ từ trong đi ra. Bà có vẻ như rất thích cô gái tên Hạ An Nhiên này.

Cũng phải thôi, Hạ An Nhiên là một cô gái xinh đẹp, tài giỏi, lại xuất thân trong một gia đình thế tộc hào môn nữa chứ, có thể nói là tài sắc vẹn toàn. Thế nhưng điều mà Hạ An Nhiên khiến cho Từ Dịch Phàm và cả Từ gia phải chú ý đến nhất chính là tính cách của cô. Tính cách của Hạ An Nhiên thật sự

rất giống với Phùng Lộ Phi!

- Bác cứ nghĩ là Dịch Phàm hôm nay sẽ đi cùng chúng ta nhưng nó lại bận rồi. Vậy là chỉ có 3 chúng ta thôi.

- Không sao đâu bác ạ. Đạo này Từ Thị có rất nhiều dự án quan trọng, anh ấy bận cũng phải rồi ạ. Vẫn còn lần sau nữa mà bác. - Hạ An Nhiên vừa mỉm cười vừa nói.

- Cháu nói cũng phải. Mà Dịch Phàm này, ra đây một lát, mẹ muốn nói vài câu với con.

Hạ An Nhiên thấy vậy liền đưa Hạo Văn đi ra chỗ khác chơi. Từ Dịch Phàm không nói gì đến chỗ bàn ở phía đó không xa ngồi xuống. Anh bình thản lên tiếng hỏi Từ phu nhân:

- Mẹ, mẹ muốn nói điều gì?

- Dịch Phàm, con định tính chuyện này như thế nào đây? Con và An Nhiên quen nhau cũng lâu như vậy rồi, cũng nên nghĩ đến chuyện kết hôn đi chứ. Con đã 31 tuổi rồi chứ có phải 21 nữa đâu. Hạo Văn cũng cần có người chăm sóc nữa.

Từ Phu nhân nói. Bà cố gắng không nhắc đến Phùng Lộ Phi vì sợ anh nghe được sẽ buồn.

- Chuyện đấy, tính sau đi ạ.

- Mẹ thật chẳng hiểu con đang nghĩ gì nữa. Con không phải là không biết, An Nhiên tốt như vậy, hiếm có người nào lại quan tâm chăm sóc Hạo Văn tốt như con bé. Đừng có kéo dài chuyện này nữa, con cũng nên nghĩ đến tâm trạng của An Nhiên chứ?

Trước khi Đàm Lệ Linh xuất hiện, Từ Dịch Phàm đã quyết định sẽ kết hôn với Hạ An Nhiên, anh cũng định để cuối tuần này sẽ nói với Từ phu nhân. Nhưng không ngờ Đàm Lệ Linh lại xuất hiện ngay trước mặt anh như vậy, khiến anh cảm thấy như Phùng Lộ Phi trở về. Chính vì thế, anh chỉ có thể kéo dài chuyện này, chưa thể quyết định được, anh cần phải suy nghĩ.

Đúng như mẹ anh vừa nói, Hạ An Nhiên thật sự rất tốt. Nhưng mà ban đầu, thật lòng mà nói, Từ Dịch Phàm bắt đầu mối quan hệ với Hạ An Nhiên chỉ vì tính cách của cô ấy quá giống với Phùng Lộ Phi ngày trước. Dù Hạ An Nhiên không có vẻ bề ngoài giống Phùng Lộ Phi nhưng cứ nhìn thấy cô anh lại nhớ đến Phùng Lộ Phi. Thời gian qua, có cô anh cảm thấy tâm trạng nặng trĩu nỗi buồn kia cũng đã giải tỏa được phần nào, trong lòng thoải mái hơn đôi chút.

- Cho con một chút thời gian, bây giờ con không thể quyết định chuyện này được nữa rồi. Con đi làm đã.

- Ấy...

Từ Dịch Phàm đứng dậy rời đi, Từ Phu nhân ngán ngẩm lắc đầu. Bà rất quý Hạ An Nhiên, rất muốn cô trở thành con dâu của mình nhưng Dịch Phàm cứ dây dưa mãi mà không chịu quyết định. Bà cũng không biết nên nói thế nào nữa, càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Phản đối

Từ Dịch Phàm hôm nay có một cuộc họp với Hội đồng quản trị, anh biết rằng bọn họ nhất định sẽ nói chuyện về vấn đề hợp tác với tập đoàn Thiên Thành. Mà trong những dự án hiện nay của tập đoàn Từ Thị thì dự án Quảng trường Thế Kỷ kia là dự án được quan tâm nhất nên đương nhiên mấy vị cổ đông kia sẽ chỉ có thể nói về dự án đó mà thôi. Và anh cũng đã nghĩ đến chuyện cổ đông sẽ phản đối quyết định này.

- Tổng giám đốc, anh không thể tự ý quyết định như vậy được. Dự án Quảng trường Thế Kỷ là một dự án lớn, nào có thể qua loa như vậy. Anh vốn dĩ trước khi quyết định cũng nên nói với chúng tôi một tiếng chứ. - Một vị trong Hội đồng quản trị lên tiếng.

- Tập đoàn Thiên Thành mới thành lập được có 10 năm, tuy cũng có khá nhiều thành tích tốt trong thương giới nhưng để hợp tác thì không ổn một chút nào. Anh nên suy nghĩ lại đi Tổng giám đốc. Mọi chuyện không thể dễ dàng quyết định như vậy được đâu. - Tổng giám đốc, dù có như thế nào anh cũng nên thảo luận trước với chúng tôi chứ....

- Anh vốn không nên tự đưa ra quyết định nhanh chóng như vậy Tổng giám đốc ạ...

- Tôi không thể tin vào khả năng của tập đoàn Thiên Thành này được. Anh rút lại quyết định đi.

Từ Dịch Phàm nhìn bọn họ một hồi lâu. Những người trong Hội đồng quản trị này vốn dĩ chỉ nói được chứ có bao giờ làm được đâu. Cùng thảo luận để đưa ra quyết định sao? Từ Dịch Phàm biết rằng bọn họ chắc chắn không đồng ý hợp tác cùng Thiên Thành.

- Tổng giám đốc....

- Tôi muốn làm như vậy đây. Đừng nói với tôi là các vị chưa đọc qua hồ sơ mà tập đoàn Thiên Thành đưa qua đây. So với những công ti, tập đoàn khác thì Thiên Thành vẫn tốt hơn nhiều. Chính vì vậy mà tôi mới nhanh chóng đồng ý hợp tác cùng bọn họ.

Từ Dịch Phàm lên tiếng.

- Nhưng mà anh cũng nên bàn bạc với chúng tôi một tiếng chứ? Anh tự mình quyết định như vậy, anh coi chúng tôi là gì đây hả? Không lẽ trong mắt anh, Hội đồng quản trị chúng tôi không quan trọng sao? - Giám đốc Trần nào đó tức giận lên tiếng nói.

- Phải đấy. Tổng giám đốc, anh coi chúng tôi là gì đây? Anh đã quyết định tất cả rồi thì nói làm gì.

- Tổng giám đốc cũng nên có một chút gì đấy tôn trọng chúng tôi mới phải. Đáng lý anh phải nói chuyện này trước với chúng tôi.

- Đúng vậy.

- Anh nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định đi Từ tổng. Anh đường đường là Tổng giám đốc của Từ Thị, tại sao lại có những suy nghĩ và hành động bốc đồng như vậy?

Từ Dịch Phàm nghe vậy như đang nghe thấy một chuyện cười. Anh bật cười. Anh đứng dậy đi đến gần chỗ một vị cổ đông, đặt tay lên vai ông ta, hơi cúi người xuống:

- Những suy nghĩ và hành động bốc đồng sao? Ông coi tôi là đứa con nít mới lên 3 hay sao đây hả? Một khi Từ Dịch Phàm tôi đã đưa ra quyết định thì bất cứ ai cũng không thể thay đổi được, ngay cả chính ông cũng vậy. Tôi cũng khuyên ông một câu, nên suy nghĩ thật cẩn trọng trước khi nói. Tôi cũng không phải là người dễ dàng gì đâu.

Rồi Từ Dịch Phàm đứng thẳng người lên, nhìn tất cả mọi người đang ngồi trong phòng này, giọng nói lạnh lùng cứng rắn vang lên như muốn khẳng định chắc chắn quyết định của mình:

- Tôi nói cho các vị biết, nếu tôi muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Thành thì không ai có thể ngăn cản tôi được. Muốn ép tôi thay đổi lại quyết định ư? Nên suy nghĩ đến cách tốt nhất có thể ép tôi có thể thay đổi thành công, đừng có xin nghỉ việc hay đình công gì đó, đối với tôi, nó chỉ là trò trẻ con thôi, chẳng có một chút tác dụng nào đâu.

Tất cả mọi người không ai nói gì được nữa.

- Nếu không còn gì nữa thì buổi họp kết thúc tại đây. Các vị đi làm việc của mình đi.

Mang tiếng là cuộc họp Hội đồng quản trị nhưng lại kết thúc quá nhanh. Từ Dịch Phàm nhanh chóng rời khỏi phòng họp. Những vị cổ đông kia tức đến không còn gì để nói được nữa. Từ Dịch Phàm vừa nói rồi, bọn họ vốn không thể làm gì được anh.

- Vị Tổng giám đốc này thật quá đáng rồi đấy, không coi chúng ta ra gì nữa rồi. – Một vị cổ đông bức xúc nói.

- Thì anh ta vốn có coi chúng ta ra gì đâu chứ, ông còn không hiểu Từ Dịch Phàm hay sao?

- Từ Dịch Phàm càng lúc càng quá đáng rồi. Thật không hiểu anh ta đang nghĩ cái gì nữa.

Một vị cổ đông lắc đầu, lại gần:

- Thôi, nói làm gì nữa. Từ Dịch Phàm vốn xưa nay có coi ý kiến của chúng ta ra gì đâu. Anh ta quyết định trước đó sẵn rồi, hỏi chúng ta cho có lệ thôi.

- Thật quá đáng mà.

- Thôi thôi, đừng ở đây nữa. Mau đi làm đi.

Rồi bọn họ nhanh chóng rời khỏi phòng họp. Nhưng trên gương mặt ai cũng thể hiện sự tức tối không thể giải tỏa được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Suy nghĩ

Phòng Tổng giám đốc.

Từ Dịch Phàm vừa mới bước vào đến cửa thì đã thấy Triệu Chí Dương đang ngồi nhàn nhã ở sofa, đang nhấm nháp li rượu vang đỏ. Anh đặt hồ sơ xuống bàn làm việc rồi cũng đến sofa ngồi, tự rót lấy một li rượu cho mình. Giương mặt anh lúc này nói bình thản thì cũng không phải, nhưng nói là đang bận tâm suy nghĩ thì e rằng cũng không đúng.

- Cậu có chuyện gì vậy hả Dịch Phàm? Hôm qua nói chuyện điện thoại thấy giọng cậu có gì đó hơi lạ. Thấy hơi lo nên mình phải quay về đây đây. Tiện thể cũng mang một chai rượu vang đến đây để thưởng thức cùng cậu luôn. Chai này là rượu ngon đấy.

- Chí Dương, cậu biết Đàm Lệ Linh, cổ vấn kinh tế tài chính của tập đoàn Thiên Thành không?

- Hà? Đàm Lệ Linh? Nghe cũng biết là tên con gái rồi. Thế nào, cô gái đó đẹp không?

Triệu Chí Dương quả không hổ danh là hoa hoa công tử số một của thành phố A này, vừa nghe nhắc đến Đàm Lệ Linh thì đã vội hỏi xem người đó có đẹp hay không. Nhưng khi thấy Từ Dịch Phàm nhìn mình như thế, Triệu Chí Dương bèn cười trừ:

- Nói đùa thôi mà, đừng nhìn mình như vậy. Nhưng thật lòng mà nói, cậu cũng biết tính mình rồi đấy, muốn tìm kiếm một cô gái, trước hết phải xem cô ta có đẹp hay không.

- Bỏ đi, cái tính này của cậu đương nhiên là mình hiểu rõ. Mà hôm qua mình có gặp Đàm Lệ Linh.

- Ủ, hôm qua cậu gặp cô gái tên Đàm Lệ Linh gì đó. Rồi sau đó thế nào nữa? Đã có chuyện gì xảy ra sao? Không phải cậu trúng tiếng sét ái tình với cô gái tên Đàm Lệ Linh ấy rồi đấy chứ hả? Haha... Xem ra có vẻ như mình đã đoán đúng rồi thì phải.

- Đừng có nói linh tinh. Chỉ là, Đàm Lệ Linh rất giống hệt Lộ Phi khiến mình kinh ngạc.

Triệu Chí Dương đang uống rượu thì sặc, ho mãi không ngừng. Từ Dịch Phàm phải đưa khăn giấy cho anh ta. Mãi một lúc sau cơn ho mới chấm dứt, Triệu Chí Dương hỏi lại cho chắc ăn:

- Từ Dịch Phàm, cô gái Đàm Lệ Linh mà cậu vừa mới nhắc đến, cậu bảo cô ta giống hệt Lộ Phi sao? Thật như vậy hả? Có phải mình đang nghe nhầm hay không đây?

- Đúng như vậy đấy, cậu không nghe nhầm đâu. Ban đầu mình còn tưởng cô ấy chính là Lộ Phi nữa cơ. Nhưng tính cách của Đàm Lệ Linh và Lộ Phi khác hẳn nhau hoàn toàn. Vậy nên, có lẽ giữa bọn họ vốn dĩ chẳng tồn tại bất kỳ quan hệ nào cả.

- Haha... Nay, bên cạnh cậu có một Hạ An Nhiên bề ngoài thì không giống Lộ Phi chút nào nhưng tính cách lại giống hệt cô ấy. Bây giờ lại xuất hiện thêm một Đàm Lệ Linh nữa, tuy không có tính cách giống Lộ Phi nhưng lại có vẻ bề ngoài thì y chang. Haizz... Cậu đúng là rơi vào cái vòng luẩn quẩn rồi bạn thân ạ. Nay, có vẻ như càng ngày càng trở nên rắc rối hơn rồi đấy. Từ Dịch Phàm đặt li rượu xuống bàn. Lời của Triệu Chí Dương nói cũng có phần đúng. Hiện tại anh đúng là rơi vào một cái vòng luẩn quẩn rồi, chẳng biết nên làm gì nữa.

- Cậu có nói với mình tuần trước, cậu sẽ kết hôn với Hạ An Nhiên, vậy chuyện đó....

Từ Dịch Phàm lắc đầu:

- Không thể kết hôn được nữa rồi. Mình sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn với An Nhiên nữa. Coi như là chưa nghĩ đến chuyện đấy. Cậu cũng đừng nhắc chuyện này nữa.

- Là vì cô gái tên Đàm Lệ Linh kia ư? Cậu vì cô ta mà không kết hôn với Hạ An Nhiên nữa sao? Không lẽ vẻ bề ngoài của Đàm Lệ Linh hơn tính cách của Hạ An Nhiên?

- Có lẽ là như vậy.

Triệu Chí Dương thở dài.

- Mà có kết hôn với Hạ An Nhiên thì cậu cũng khiến cho người ta đau khổ thôi. Cậu không yêu Hạ An Nhiên, cậu chỉ coi cô ấy giống như người có thể thay thế cho vị trí của Lộ Phi thôi. Nếu An Nhiên không có tính cách giống Lộ Phi thì chắc cậu cũng không quan tâm đến cô ấy đâu. Chuyện của cậu đúng là thật phức tạp, mình chẳng muốn nhúng tay vào nữa.

- Mình chẳng biết nên làm gì nữa. Nếu Đàm Lệ Linh không xuất hiện thì mọi chuyện đã đơn giản hơn rồi. Nhưng mà thật không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Có lẽ từ trước đến nay, những chuyện mà mình nghĩ đến đã sai rồi.

- Nếu cậu đã thừa nhận là bản thân sai thì đừng có nghĩ đến nữa, chỉ tỏ đau đầu thôi.

- Ủ.

- Nhưng mà công nhận, mình mà là cậu thì mình cũng không biết nên giải quyết chuyện này thế nào cho hợp lý nữa. Cứ suy nghĩ thêm vài ngày nữa đi. Nhưng mà theo mình, cậu nên chọn Hạ An Nhiên thì hơn. Cô ấy rất tốt còn gì, lại rất quan tâm đến Hạo Văn nữa chứ. Còn bây giờ thì mình nghĩ mình phải đi rồi. Chai rượu vang đỏ này để lại luôn cho cậu đấy. Bye.

Nói xong Triệu Chí Dương đứng dậy đi luôn, chỉ còn lại một mình Từ Dịch Phàm ngồi tựa lưng vào ghế sofa, tay cầm chặt li rượu. Anh cố gắng suy nghĩ

lại mọi chuyện. Nhưng anh lại không biết nên làm thế nào cho đúng cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Cầu hôn (1)

Buổi tối. Tối hôm nay đúng là rất đẹp. Khó có thể dùng lời mà nói về buổi tối hôm nay.

Tại một nhà hàng cao cấp nhất thành phố A.

Đàm Lệ Linh đang ngồi đối diện với Châu Kiến Thành. Cô đang mãi nghe bản nhạc Moonlight Sonata nổi tiếng của Beethoven mà người chơi dương cầm ngồi phía xa đang đánh. Cũng đã lâu lắm rồi cô mới nghe được bản nhạc hay đến như vậy.

Hôm nay Đàm Lệ Linh mặc một bộ váy đen quyến rũ, mái tóc uốn dài hơi búi gọn phía sau. Cô là một người rất biết cách ăn mặc, luôn làm cho mình nổi bật, quyến rũ và gọi cảm trước đám đông và những nơi cô xuất hiện. Còn Châu Kiến Thành thì mặc một bộ vest đen rất chỉnh tề, tuy nhiên có vẻ như anh đang lo lắng đến điều gì đấy.

- Em thấy nhà hàng này thế nào? - Châu Kiến Thành mỉm cười nhìn Đàm Lệ Linh rồi lên tiếng.

- Cũng rất được. Em rất ít khi đến những nơi thế này nhưng nếu đây đã là nhà hàng số một của thành phố A thì chắc chắn phải rất đặc biệt rồi. Và cũng phải công nhận rằng, người chơi dương cầm ở đây rất tuyệt, cả bản nhạc Moonlight Sonata kia của Beethoven cũng thế. Đã lâu em không được nghe bản nhạc hay thế này đây. Tự nhiên thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

- Nếu em thích thì tốt rồi.

Châu Kiến Thành tự tay rót rượu cho Đàm Lệ Linh.

- Cảm ơn anh.

Đàm Lệ Linh mỉm cười. Nụ cười này của cô rất đẹp. Châu Kiến Thành từ trước đến nay vẫn rất thích nụ cười này của Đàm Lệ Linh. Anh luôn cảm thấy hạnh phúc khi Đàm Lệ Linh cười.

Rồi có một nhân viên nhà hàng mang một bó hoa hồng đỏ đến trước mặt Lệ Linh, mỉm cười nói với cô:

- Đàm tiểu thư, đây là bó hoa tặng cho cô. Xin chúc mừng cô và Châu tiên sinh. Chúc mừng.

Đàm Lệ Linh ngạc nhiên với câu nói của cô nhân viên phục vụ rồi nhìn bó hoa hồng đỏ, ở giữa còn có một chiếc hộp nhỏ nữa. Cô đón lấy bó hoa và cũng nhìn về phía Châu Kiến Thành đang ngồi đối diện mình. Có vẻ như Đàm Lệ Linh đã phần nào hiểu ra câu chuyện này rồi. Nhưng cô vẫn quay sang cô nhân viên phục vụ kia, cười nói:

- Cảm ơn cô.

- Không có gì ạ.

Nói xong, cô nhân viên kia nhanh chóng rời khỏi đó. Ở đây chỉ còn lại Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành cùng với tiếng đàn dương cầm trầm bổng mà nhẹ nhàng kia.

Đàm Lệ Linh cầm lấy chiếc hộp nhưng nhỏ gắn trên bó hoa kia, rồi đặt bó hoa sang bên cạnh, từ từ mở chiếc hộp ra. Bên trong đó là một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp!

Châu Kiến Thành vội đứng dậy đi đến gần chỗ Đàm Lệ Linh, gương mặt rất vui vẻ nói:

- Lệ Linh, em có đồng ý kết hôn với anh không? Anh nói lời này là thật lòng đấy, không đùa đâu.

Đàm Lệ Linh ngược đầu lên nhìn Châu Kiến Thành, rồi lại nhìn bó hoa cùng chiếc nhẫn kim cương vừa đẹp mà cũng vừa đắt tiền kia. Đàm Lệ Linh chỉ có thể thờ dãi, sau đó đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Châu Kiến Thành và nói:

- Kiến Thành, tại sao anh muốn kết hôn với em? Thật sự mà nói thì em..

Châu Kiến Thành vội ngắt lời:

- Lệ Linh, từ lâu anh đã yêu em rồi nhưng lại không dám mở lời vì sợ em từ chối. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều lần và cuối cùng cũng có can đảm

để nói những lời này với em.

Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành quen nhau cũng khá lâu rồi nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện làm bạn gái anh huống chi là kết hôn với anh. Vừa rồi cô nhân viên phục vụ kia đưa bó hoa cùng hộp nhẫn đến, cô đã biết ngay là chủ ý của Châu Kiến Thành rồi, cô cũng đoán ra được một phần nào suy nghĩ của anh.

Đóng hộp đựng nhẫn lại, cô nói:

- Kiến Thành, nói thật với anh, chuyện kết hôn này em vẫn chưa nghĩ đến và có lẽ cũng không nghĩ đến. Và hơn nữa, em cũng nghĩ bản thân không thể kết hôn với anh.

- Em nói vậy là có ý gì? Tại sao em lại không đồng ý chứ? Em nói rõ ra đi. - Châu Kiến Thành vội vàng hỏi.

- Mấy năm qua, em thật sự rất cảm ơn anh vì anh đã giúp em. Nếu không có anh thì em không biết là mình bây giờ sẽ như thế nào nữa. Trong lòng em luôn chỉ có sự biết ơn đối với anh thôi. Em cũng vẫn luôn coi anh như 1 người bạn chứ không phải là một người yêu.

Châu Kiến Thành đặt tay lên vai của Đàm Lệ Linh:

- Lệ Linh, đừng nói như vậy. Em có thể cho anh một cơ hội được không? Dần dần chúng ta sẽ...

- Kiến Thành...

Đàm Lệ Linh nhún mày. Cô có rất nhiều lý do không thể kết hôn với Châu Kiến Thành được. Những việc mà Châu Kiến Thành đã làm cho cô, cô không biết phải trả ơn anh thế nào. Nếu anh đã đề nghị kết hôn thì cô nên đồng ý mới phải, nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Cầu hôn (2)

- Có phải anh đã làm điều gì khiến em không muốn kết hôn với anh không? Hãy nói cho anh nghe đi? Nếu có gì sai thì anh nhất định sẽ sửa. Lệ Linh, có được không?

Đàm Lệ Linh lắc đầu. Cô không phải có ý như vậy, cũng càng không có những suy nghĩ như vậy. Đàm Lệ Linh chưa từng nghĩ rằng bản thân cô lại sẽ rơi vào một trường hợp rắc rối, lòng vòng như thế này. Đàm Lệ Linh cô cũng chắc chắn rằng chính cô là người không muốn làm tổn thương đến Châu Kiến Thành nhất. Nhưng mà rất cuộc...

- Không phải, anh rất tốt, thật sự là rất tốt, Kiến Thành. Nói đúng ra thì anh chính là mẫu đàn ông hoàn hảo mà mọi cô gái trên đời này đều mong muốn có thể tìm kiếm cho mình. Anh không làm gì sai bất cứ điều gì cả và cũng không cần sửa gì cả.

- Nếu vậy thì tại sao cơ chứ? Tại sao em lại từ chối anh như vậy hả? Lệ Linh, em nói đi.

- Là em, chính bởi em không thích hợp với anh thôi Kiến Thành. Xung quanh anh có nhiều người con gái thích hợp với anh hơn em nhiều. Thật đấy. Kiến Thành, anh có thể hiểu cho em hay không? Em thật sự không muốn thấy anh bị tổn thương chút nào.

Giọng nói của Đàm Lệ Linh lúc này hơi trầm xuống. Châu Kiến Thành cũng bỏ hai tay từ vai cô ra. Có lẽ mọi chuyện là như vậy, ông trời không cho anh bất cứ cơ hội nào cả. Châu Kiến Thành anh từ trước đến nay vẫn quá tự tin. Anh tự tin rằng Đàm Lệ Linh sẽ đồng ý lời cầu hôn này. Nhưng đâu phải thế chứ.

- Vậy mà anh cứ nghĩ rằng em sẽ đồng ý cơ đấy. Hóa ra là anh đã quá hi vọng rồi. Ban đầu, anh vốn nên nghĩ đến ngày hôm nay mới phải. Là anh suy nghĩ quá hạn hẹp.

Châu Kiến Thành lúc này đành quay về chỗ rồi ngồi xuống. Anh cũng uống hết li rượu trước mặt với gương mặt không vui. Đàm Lệ Linh vô cùng áy náy. Cô lên tiếng:

- Kiến Thành, em thật sự xin lỗi. Nguyên nhân mà em từ chối anh, bây giờ em không thể nói cho anh nghe được. Để sau này có được không? Lúc đó em sẽ nói cho anh.

- Lệ Linh, lúc trước anh đã từng nghĩ nếu như cầu hôn em mà em từ chối thì anh nhất định sẽ cầu hôn em lần thứ 2, thứ 3, thậm chí cho đến khi nào em đồng ý mới thôi. Nhưng mà ngày hôm nay, nếu như em đã nói như vậy thì cho dù anh có cầu hôn em bao nhiêu lần đi chăng nữa thì chắc chắn em cũng vẫn không đồng ý. Vậy nên anh nghĩ, có lẽ anh sẽ không làm như vậy nữa. Anh sợ nếu anh cứ như vậy, em sẽ ghét anh mất.

Giọng Châu Kiến Thành có vẻ rất chán nản. Nhưng anh nói đúng, Đàm Lệ Linh cũng nghĩ vậy, cho dù anh có cầu hôn bao nhiêu lần nữa thì cô cũng

không thể đồng ý với anh được. Trong lòng Đàm Lệ Linh cô vẫn còn vướng mắc một chuyện mà bao lâu nay cô chưa tháo gỡ được. Hiện tại, ngồi đối diện Châu Kiến Thành, cô đã giả dụ, nếu như không có những khúc mắc kia hoặc những khúc mắc đó đã được giải quyết thì cô chắc chắn sẽ nhận lời cầu hôn của Châu Kiến Thành. Nhưng đó chỉ là giả dụ mà thôi!

- Kiến Thành, em..

- Mà thôi Lệ Linh, có lẽ chúng ta không nên nói đến chuyện này nữa, về sau cũng vậy. Có phải là em đói rồi đúng không? Anh cũng đói rồi. Cũng nên gọi món lên chứ nhỉ? Đàm Lệ Linh có phần lo lắng hỏi anh.

- Kiến Thành... anh... anh không giận em chứ? Nếu mà như vậy thì em, em nghĩ rằng... - Sao anh có thể giận em được chứ. Em không đồng ý thì anh đâu thể ép em được. Mỗi người chúng ta đều có những suy nghĩ và quyết định của riêng mình mà. Em cũng vậy, em cũng có.

- Kiến Thành, chúng ta sau này vẫn còn có thể làm bạn như trước có đúng không? Em thật sự mong muốn chúng ta sẽ như những ngày trước đây vậy. Như vậy thật rất thoải mái. Châu Kiến Thành nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp kia của Đàm Lệ Linh, chỉ mỉm cười trả lời:

- Sao em lại hỏi mấy câu linh tinh như thế chứ? Sao chúng ta lại không thể làm bạn hả? Lần sau đừng hỏi như vậy nữa. Nếu không anh sẽ giận em thật đấy. Em biết tính anh rồi mà.

- Vậy em sẽ không hỏi nữa.

- Ừ.

Đàm Lệ Linh không nói gì nữa. Sau đó thì Châu Kiến Thành gọi người mang đồ ăn lên. Tối hôm đó bọn họ tuy vẫn nói chuyện với nhau nhưng không được bình thường như mọi ngày, cả hai đều ăn rất ít. Không khí bữa ăn cũng chẳng được thoải mái lắm. Việc hôm nay Châu Kiến Thành cầu hôn Đàm Lệ Linh vô hình chung đã tạo nên cho họ một bức tường ngăn cách khiến họ khó có thể như trước đây nữa.

Khi bữa tối kết thúc, Đàm Lệ Linh nói rằng cô muốn đi dạo một mình cho thư thái, bảo Châu Kiến Thành cứ về trước, không cần lo cho cô. Châu Kiến Thành cũng chỉ có thể cười, bảo Đàm Lệ Linh nên về nhà nghỉ ngơi sớm. Anh thanh toán tiền, cầm theo hộp nhẫn kim cương kia, còn Đàm Lệ Linh cảm ơn và mang áo khoác ngoài, cả hai cùng đi đường khác nhau ra về.

Trên bàn ăn kia chỉ còn lại bó hoa hồng cùng với bản nhạc buồn cứ vang lên trong không khí trầm lắng..

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Gặp lại

Từ Dịch Phàm đang đi dạo gần bờ hồ, nơi anh và Phùng Lộ Phi trước kia thường hay đi đến. Ban đầu anh vốn chẳng nghĩ sẽ có một ngày mình sẽ ngồi đây ngắm cảnh đêm thế này, thật không ngờ sau khi ngồi cùng Phùng Lộ Phi ở đây, anh lại cảm thấy thích nơi này. Kể từ sau khi Phùng Lộ Phi mất, anh cũng đến đây thường xuyên hơn.

- Vẫn chỉ có nơi này là thoải mái và yên tĩnh nhất. Lộ Phi nói quả thật không sai chút nào.

Đúng là nơi này đủ yên tĩnh để anh suy nghĩ tất cả mọi chuyện. Triệu Chí Dương nói nếu có kết hôn thì nên lấy Hạ An Nhiên bởi cô ấy rất tốt. Nhưng mà... Mọi chuyện tự dừng lại đi đến nước này, anh vốn định kết hôn với Hạ An Nhiên rồi nhưng Đàm Lệ Linh lại xuất hiện khiến mọi quyết định của anh đều trở nên vô nghĩa cả. - Từ Dịch Phàm, thật không ngờ mày cũng có lúc lâm vào hoàn cảnh như thế này đây.

Từ Dịch Phàm tự cười chính bản thân mình. Thật vớ vẩn! Mọi chuyện thật đúng là quá vớ vẩn.

Thế nhưng, nghĩ đúng ra thì Hạ An Nhiên ở bên cạnh anh cũng đã lâu rồi, bố mẹ anh cũng rất quý cô ấy và đặc biệt là Hạ An Nhiên rất thân với Hạo Văn. Nếu như kết hôn với Hạ An Nhiên thì anh có thể yên tâm là cô sẽ giúp anh chăm sóc Hạo Văn chu đáo.

Còn Đàm Lệ Linh? Đúng như cô đã nói hôm qua, hai người mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên thôi. Mới gặp nhau có một lần thì sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa, dường như Đàm Lệ Linh không có thiện cảm với anh. Có lẽ là do anh nghĩ quá nhiều thôi.

Nhưng... một lần thôi cũng đủ khiến Từ Dịch Phàm anh phải thay đổi mọi quyết định của mình. Đàm Lệ Linh này cũng thật sự có gì đó rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến Từ Dịch Phàm không thể nào không suy nghĩ đến cô.....

Ở phía xa, Đàm Lệ Linh cũng đang đi đến. Cô cũng đang rất chán nản vì chuyện Châu Kiến Thành cầu hôn mình ngày hôm nay. Cô cảm thấy dạo này những chuyện không hay thường kéo đến với mình.

- Haizzz... Đàm Lệ Linh ơi là Đàm Lệ Linh... số mày thật là xui xẻo quá đi. Sao lại vướng phải mấy cái không đâu kia cơ chứ. Châu Kiến Thành là một người tốt như vậy cơ mà...

Cô vừa đi vừa thờ dãi, lại bịu môi.

- Nhưng mà mày cũng đâu có yêu Kiến Thành chứ. Mày vốn luôn nghĩ là kết hôn phải dựa trên nền tảng chính là tình yêu. Kiến Thành yêu mày mà mày lại không yêu anh ấy, mày lấy anh ấy chỉ để trả ơn cho những gì mà anh ấy đã làm cho mày trong suốt mấy năm qua. Như vậy thì chẳng thà đừng kết hôn nữa cho xong, kết hôn với anh ấy khéo mày còn khiến anh ấy khổ hơn bây giờ. Cũng không thể để Kiến Thành phải khổ vì mày được.

Đàm Lệ Linh từ trước đến nay vẫn luôn biết Châu Kiến Thành là một người đàn ông rất tốt, rất đáng để lấy làm chồng. Nhưng mà mọi chuyện... Nói chung là hiện tại bên cạnh cô có một đám rắc rối, không thể kết hôn được, dù người đó là ai đi chăng nữa.

- Không phải là anh ấy không đủ tiêu chuẩn để lấy làm chồng mà là mày không có khả năng trở thành vợ của anh ấy. Và hơn nữa, tiêu chuẩn làm vợ của mày cũng không có.

Vỗ vỗ tay nhẹ vào trán, Đàm Lệ Linh tiếp tục đi thẳng về phía trước. Tối nay cô đi giày cao gót, vì thế nên mới đi có một lúc thôi mà đã cảm thấy đau chân rồi. Đôi khi đẹp cũng vô dụng.

- Kiểm chỗ nào ngồi đã. Tối nay thật chẳng ra sao cả. Mọi chuyện diễn ra rắc rối và phiền phức quá.

Bỗng dưng cô nhủ mày lại.

- Ô... người ngồi ghế đằng kia.... không phải là Từ Dịch Phàm đấy chứ? Anh ta cũng ở đây sao?

Cô tò mò tiến đến gần hơn. Quả nhiên người đàn ông ngồi ghế ngắm cảnh đêm kia chính là Từ Dịch Phàm.

- Từ Tổng?

Đàm Lệ Linh lên tiếng trước cùng với một nụ cười mỉm. Từ Dịch Phàm quay đầu sang nhìn thấy cô. Tối nay cô mặc một bộ váy đen, khoác một chiếc áo bên ngoài, đi thêm giày cao gót cùng màu. Rất gợi cảm, rất quyến rũ, và cũng vô cùng thu hút. Có vẻ như cô vừa đi một bữa tiệc hay nơi nào đó. Hình ảnh của cô bây giờ khác với hình ảnh ngày hôm qua.

- Có vấn đề gì, sao cô lại ở đây?

Từ Dịch Phàm đứng dậy đối diện cô, hỏi.

- À, tôi đi dạo ấy mà. Từ Tổng cũng đến đây ngắm cảnh đêm sao? Cảnh đêm nơi này có vẻ thu hút nhiều người thật đấy, kể cả những người khó tính, trong đó có cả anh, Từ Tổng.

- Tôi cũng chẳng phải là người quá khó tính lắm đâu. Nơi này, tôi thường xuyên đến đây, bởi ở đây khiến tâm trạng trở nên thoải mái và nhẹ nhõm hơn, cũng an tĩnh được phần nào.

- Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện thì hơn, đứng mãi thế này thật không hay lắm.

Nói xong Đàm Lệ Linh ngồi luôn xuống ghế, chân trái nhẹ nhàng vắt lên chân phải, hai tay đặt lên trên đùi. Từ Dịch Phàm cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Anh quay sang nhìn Đàm Lệ Linh, cách ngồi của cô thật là vô cùng tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Bạn bè

Đàm Lệ Linh lên tiếng trước:

- Tôi cũng là một người hay đi dạo ở chỗ này lắm nhưng chẳng lần nào tôi gặp Từ Tổng cả.

- Chắc là lúc tôi ở đây thì cô lại không tới, và ngược lại, cô tới thì tôi không xuất hiện.

- Hình như là như vậy rồi. Tôi cũng không thể ngày nào cũng đến đây được. Nhưng không ngờ hôm nay có thể gặp anh thế này. Tự nhiên lại thấy có gì đó bất ngờ.

Đàm Lệ Linh nói chuyện với anh tối nay thật khác với hôm qua. Cách nói chuyện tự nhiên, còn hôm qua...

- Có vấn đề gì, hình như cô không có mấy thiện cảm với tôi thì phải? Đúng không? - Anh tò mò hỏi.

- Sao Từ Tổng lại hỏi như vậy? Anh thấy tôi là người như thế hay sao? Có đúng như vậy không?

- Hôm qua lúc gặp cô, cách cô nói chuyện như muốn dẫn tôi vào đường cùng vậy, không tự nhiên như bây giờ. Tôi nghĩ rằng cô không có thiện cảm với tôi nên mới vậy.

Cô bật cười, một nụ cười mà Từ Dịch Phàm luôn cho rằng rất giống với Phùng Lộ Phi. Nhìn kỹ thì đúng là rất giống, à không, phải là hai nụ cười của hai người khác nhau mà như của một người vậy.

- Từ Tổng, sáng qua anh nhìn tôi chăm chăm, nguyên nhân là gì vậy? Tôi thật tò mò.

- Là vì tôi nhìn cô chăm chăm, cô cho rằng tôi có ý đồ không tốt nên cô không có thiện cảm với tôi?

Đàm Lệ Linh lắc đầu:

- Anh nhìn tôi như vậy, nếu là người khác thì họ sẽ cho rằng anh có ý đồ không tốt thật. Nhưng tôi biết, chắc phải có nguyên nhân gì đó mới khiến cho Từ Tổng giám đốc nổi tiếng của Từ Thị nhìn tôi như vậy. Cách anh nhìn tôi không có ý xấu gì, chỉ là một ý gì đó mà tôi không thể biết, chỉ có một mình anh biết thôi. Anh có thể nói cho tôi không?

- Nói ra chỉ e là cô sẽ tức giận.

- Nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không thể ép anh được. Nhưng nếu mà có một ngày anh cảm thấy có thể nói ra thì nhớ nói cho tôi biết đấy, tôi thật sự rất tò mò.

- Được.

Im lặng một hồi, Đàm Lệ Linh lại nói:

- Từ Tổng này, tôi nghĩ chúng ta xưng hô như này có vẻ không hay lắm, nghe rất xa lạ.

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn cô:

- Xa lạ? Vậy cô nói nên xưng hô kiểu gì?

- Ừm... Chúng ta bây giờ không phải ở tập đoàn, cũng chẳng phải chỗ làm việc, gọi anh là Từ Tổng thì hơi... Tôi nghĩ nên gọi cách khác.

- Được, cô không cần gọi tôi là Từ Tổng, vậy sẽ gọi kiểu gì?

Đàm Lệ Linh ngẩng đầu suy nghĩ 1 hồi, rồi quay sang nói:

- Từ Tiên sinh?

Từ Dịch Phàm nghe xong thì bật cười. Lần đầu tiên Đàm Lệ Linh thấy được một nụ cười thoải mái như vậy từ người đàn ông này. Nhưng tự dưng bây giờ cô lại cảm thấy hơi đau đầu. Phải chăng là bệnh cũ tái phát?

- Từ Tiên sinh? Nếu so với cách gọi Từ Tổng kia thì cũng xa lạ như nhau thôi, chẳng có gì gần gũi cả.

- Vậy anh bảo tôi nên gọi anh thế nào cho đúng đây? Có thể đưa ra chút gợi ý hay không?

- Gọi tên tôi cũng được mà.

- Từ Dịch Phàm?

Anh gật đầu.

- Gọi cả họ ra như thế thì thật không hay cho lắm. Có lẽ là tôi nên gọi anh là Dịch Phàm.

- Tôi có thể gọi cô là Lệ Linh không? Hay là vẫn nên gọi là cố vấn Đàm hoặc là Đàm Tiểu thư?

- Cứ gọi tên là được rồi mà, tôi cũng không quá quan trọng về vấn đề này đâu. Nói thật, tôi không khó tính.

Từ Dịch Phàm mỉm cười. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói:

- Lệ Linh, chúng ta có thể trở thành bạn bè không?

- Bạn bè? Tôi thật sự không nghĩ đến có ngày anh lại đề nghị làm bạn với tôi cơ đấy.

- Cô không đồng ý?

- Không phải, là bạn với Từ Tổng nổi tiếng nhất thành phố B đương nhiên là vinh dự của tôi rồi.

Chính anh cũng không ngờ hai người lại có thể trở thành bạn bè chỉ sau hai lần gặp mặt. Nhưng không hiểu sao tự dưng anh lại cảm thấy lo lắng, không biết là vì điều gì.

- Dịch Phàm, tại sao anh muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Thành vậy? Lý do thật sự là gì?

Anh băn khoăn. Nên nói gì? Chẳng lẽ lại nói với cô rằng vì tôi thấy cô giống vợ tôi nên mới nhanh chóng đồng ý mà không cần đọc hồ sơ sao? Điều này sẽ khiến cho cô ấy tự ái.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Nói chuyện vui vẻ

- Tôi sẽ nói với cô sau được không? Lý do thật sự cũng hơi khó nói, mà nói bây giờ thì...

- Vậy thì thôi. Tôi đã bảo là tôi không hay ép buộc người khác mà. Khi nào cảm thấy tiện thì anh nói cũng được.

- Ừ.

- Lần đầu tiên anh đến đây là khi nào?

Đàm Lệ Linh nhanh chóng thay đổi chủ đề. Nói mãi chuyện kia cũng thấy chán quá rồi.

- Lần đầu tiên?

- Phải, lần đầu tiên. - Đàm Lệ Linh mỉm cười nói.

Lần đầu tiên Từ Dịch Phàm đến đây là hôm đi cùng Phùng Lộ Phi đến dự một bữa tiệc cưới của người quen. Lúc đi về vì xe hỏng nên mới phải tạm ngồi ở đây chờ một lát. Đó cũng là lần đầu tiên Từ Dịch Phàm đến đây. Và cũng từ đó về sau anh rất hay đến đây ngắm cảnh cùng Phùng Lộ Phi, giải tỏa phiền muộn. Nếu không đi cùng Phùng Lộ Phi thì có lẽ anh sẽ không đến đây. - Là 4 năm trước, lần đầu tiên tôi đến đây là 4 năm trước. Lúc ấy tôi đã đi cùng vợ tôi. - Thì ra là vậy à? Nghe anh nói như vậy, tôi lại thấy vợ chồng anh có vẻ rất lãng mạn đấy.

- Còn cô?

Tự nhiên Đàm Lệ Linh lấy tay đỡ trán, tay cô cũng bỗng dưng run lên, mồ hôi như sắp chảy ra đến nơi. Từ Dịch Phàm thấy vậy, cảm thấy rất lo lắng bèn ngồi gần lại hỏi:

- Lệ Linh, cô không sao chứ?

- Không... không có gì. Tôi chỉ hơi đau đầu một chút thôi. Bệnh cũ tái phát ấy mà, không có gì đáng ngại đâu. Thấy bộ dạng hiện giờ của cô, anh không nghĩ là chỉ đau đầu một chút. Anh hỏi lại:

- Bệnh cũ tái phát sao? Lệ Linh, cô thật sự không có gì chứ? Tôi cảm thấy...

Đàm Lệ Linh quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, chỉ mỉm cười và cố gắng nói:

- Tôi không sao, thật đấy.

Nhưng Từ Dịch Phàm vẫn cảm thấy không yên tâm. Trông cô lúc này thật sự rất mệt mỏi.

- Hay là tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra nhé? Đến bệnh viện kiểm tra vẫn tốt hơn.

- Tôi uống vài viên thuốc là sẽ đỡ ngay ấy mà. Dịch Phàm, không hiểu tại sao mà mỗi lần gặp anh là tôi lại cảm thấy đau đầu nhỉ? Hôm qua cũng vậy, mà hôm nay như cũng vậy. Trùng hợp thật đấy. Đúng là chẳng hiểu là tại sao nữa.

Mặt Đàm Lệ Linh tái nhợt đi nhưng vẫn cố mỉm cười. Tự dưng anh cảm thấy rất lo lắng.

- Nhưng tình trạng cô thế này....

Đàm Lệ Linh nhanh chóng ngắt lời Từ Dịch Phàm:

- Có thể đưa tôi về nhà được không? Cũng muộn rồi, đường này không bắt được taxi nữa.

- Được. Tôi đưa cô về.

Thế rồi Từ Dịch Phàm đưa Đàm Lệ Linh về căn hộ riêng của cô. Lúc trên đường đưa Đàm Lệ Linh về, Từ Dịch Phàm vẫn nhắc lại chuyện đưa cô đến bệnh viện cho chắc chắn nhưng Đàm Lệ Linh chỉ mỉm cười lắc đầu. Thấy cô có vẻ “ngang bướng”, anh cũng thôi không cố ép nữa, chỉ xin cô số điện thoại.

Đến trước chung cư, anh nhìn cô hỏi:

- Lệ Linh, hay là tôi đưa cô lên nhà nhé? Nhìn cô thế này tôi không an tâm..

- Thôi, tôi thật sự vẫn ổn mà. Dịch Phàm, cũng khuya rồi, anh về sớm đi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Nụ cười của Đàm Lệ Linh lúc này tuy có nhẹ nhàng nhưng đầy rẫy sự mệt mỏi. Còn Từ Dịch Phàm, nói đi nói lại thì anh vẫn không thể nào an tâm về Đàm Lệ Linh được.

- Nhưng mà...

- Thật sự tôi không sao.

- Vậy cô vào trước đi.

Đàm Lệ Linh mỉm cười gật đầu. Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh đi vào trong cho đến khi cô đi khuất thì mới lái xe đi về. Từ Dịch Phàm cảm thấy rất lo lắng nhưng lại không gọi điện cho cô, sợ rằng lúc này cô đã đi ngủ.

Anh chỉ có thể thở dài. Nói hôm nay đến chỗ bờ sông để suy nghĩ nhưng cuối cùng lại chẳng nghĩ được gì cả...

.....

Sáng hôm sau khi đang chuẩn bị đi làm thì Từ Dịch Phàm nhận được một cuộc gọi từ Đàm Lệ Linh:

- “Nhìn anh hôm qua có vẻ rất lo cho tôi thì phải. Hôm nay tôi đã khỏe lại rồi nên gọi điện báo cho anh biết.” - Giọng nói của Đàm Lệ Linh có vẻ tốt hơn, không mệt mỏi như hôm qua. - Vậy hả? Tôi muốn gọi cho cô tôi qua nhưng tôi sợ rằng lúc đấy cô vẫn đang nghỉ ngơi nên không gọi nữa. - Từ Dịch Phàm nghe giọng nói của Đàm Lệ Linh cũng yên tâm hơn nhiều.

- “Bây giờ thì anh có thể yên tâm được rồi, không cần phải lo lắng cho tôi nữa đâu.”

- Cô nhớ giữ gìn sức khỏe.

- “Cảm ơn anh.”

Bọn họ nói chuyện không lâu. Nhưng nghe giọng của Đàm Lệ Linh thì anh có thể khẳng định rằng cô đã khỏe hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lại nhớ đến

- Bố, chiều qua bố bảo sẽ mua quà cho con nhưng bố lại không mua. Bố còn về rất muộn nữa chứ. Hạo Văn đi đến chỗ Từ Dịch Phàm, chu môi lên nói. Thăng bé có vẻ không vui, chắc là giận Từ Dịch Phàm rồi.

Từ Dịch Phàm nghe con trai nói vậy, anh liền bế thăng bé lên, nói với giọng chiều chuộng:

- Con trai yêu quý, bố xin lỗi. Hôm qua bố bận nhiều việc quá nên quên mất. Hôm nay bố sẽ mua bù cho con nhé?

- Bố đừng nuốt lời nữa đấy. Bố mà nuốt lời nữa là con sẽ không chơi với bố nữa đâu.

- Ủ, lần này bố sẽ không nuốt lời nữa. Bây giờ con đã có thể tha thứ cho bố được chưa?

- Được rồi ạ.

Anh bế Hạo Văn ra ngoài vườn giao cho thím Vương bởi trong nhà, Hạo Văn hay chơi với thím Vương.

- Hạo Văn, con chơi với thím Vương, bây giờ bố phải đi làm rồi. Chiều về sẽ chơi với con.
- Vâng, con chào bố.
- Ủ, chào con. Rồi anh quay sang chỗ thím Vương - Thím chơi với thằng bé nhé.
- Vâng.

Sau đó thì anh đến chỗ gara, lái xe đi làm

.....

Trưa hôm đó Hạ An Nhiên có nhắn tin cho Từ Dịch Phàm hỏi anh có bận không, nếu không thì đi ăn cùng cô ấy. Từ Dịch Phàm suy nghĩ một hồi lâu rồi nhắn tin đồng ý.

Hai người bạn họ đã khá lâu không đi ăn cùng nhau. Lần này thì Hạ An Nhiên đề nghị anh trước.

- Em có làm phiền anh không? Em chỉ sợ là dạo này anh bận quá nên không có thời gian.
- Không sao, bây giờ anh có thời gian. Chẳng phải giờ này là giờ ăn trưa hay sao? Thế nào cũng phải nghỉ ngơi một chút.
- À, gọi món thôi.

Hạ An Nhiên gọi những món mà Từ Dịch Phàm hay ăn, và cũng gọi vài món mà Phùng Lộ Phi thích ăn. - Hạo Văn hay quậy lắm, cũng nghịch ngợm, thằng bé không khiến em khó chịu chứ?

- Không, Hạo Văn rất ngoan. Hơn nữa em cũng biết thằng bé lâu rồi, làm sao khó chịu chứ.

Hạ An Nhiên vẫn tươi cười nói chuyện. Nhìn biểu hiện dạo gần đây của Từ Dịch Phàm, cô nghĩ là có chuyện gì đó. Nhưng Từ Thị vẫn bình thường, có lẽ là chuyện riêng của anh. Có chuyện gì cơ chứ? Liệu có liên quan gì đến...

- Dạo này anh có vẻ gầy đi, ăn nhiều một chút vào, đừng có quá chú tâm vào công việc. Không giữ gìn được sức khỏe thì làm sao làm việc được cơ chứ. Nào, mau ăn đi.

Từ Dịch Phàm nhìn Hạ An Nhiên. Câu mà Hạ An Nhiên vừa nói rất giống câu nói của Phùng Lộ Phi đã từng nói với anh trước kia: “Anh là một tên cuồng công việc đấy hả? Làm gì mà đến nỗi không ăn cơm vậy? Không giữ gìn tốt sức khỏe thì anh còn làm việc được sao? Mau đi ăn cơm nhanh lên.”

Lúc đó vì Từ Thị gặp phải một số trục trặc nên Từ Dịch Phàm phải làm rất nhiều việc, không có thời gian, bận đến nỗi bỏ không ăn cơm luôn. Phùng Lộ Phi lúc ấy thấy vậy nên tức giận nói thế và bắt anh đi ăn cơm. Và cuối cùng Từ Dịch Phàm cũng đành phải rời thư phòng, cùng cô ấy xuống tầng 1.

Hạ An Nhiên lúc này nói nhẹ nhàng còn Phùng Lộ Phi lúc đấy thì nói có phần tức giận. Nhưng dù ở thời điểm nào thì anh cũng cố gắng ăn cơm. Đúng là phải giữ gìn sức khỏe trước mới có thể làm việc được.

- Em cũng ăn đi.
- À, hôm qua Hạo Văn giận anh lắm đấy. Thằng bé đợi anh cả buổi chiều nhưng anh không về.
- Hôm qua...

Hôm qua anh ở chỗ bờ sông suy nghĩ mọi chuyện, quên mất không về nhà. Nghỉ được một tí thì gặp Đàm Lệ Linh.

- Em biết là anh bận nên về muộn mà. Thế hai bố con anh đã giảng hòa với nhau chưa vậy?
- Rồi, anh cũng đã hứa với thằng bé chiều nay về sẽ mua quà bù. Hạo Văn là đứa bé không giận dai thù lâu.
- Có cần em mua giúp anh không vậy? Không sợ anh lại bận việc rồi quên mất thì...
- Không cần đâu. Mấy chuyện ở tập đoàn anh cũng giải quyết xong rồi, không bận lắm.

Hạ An Nhiên mỉm cười.

- An Nhiên này, có một số chuyện anh muốn nói rõ với em. Khi nào chúng ta gặp nói chuyện cụ thể được không?
- Vâng. Đồ ăn nguội rồi, anh mau ăn đi.
- Ủ.

Anh ăn trưa cùng với Hạ An Nhiên nhưng ăn không nhiều lắm. Hạ An Nhiên cũng vậy, cô tin rằng những chuyện mà anh sắp nói chắc cũng chẳng tốt lành gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Cửa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chuyện dự án (1)

Thứ 2 tuần sau, buổi thảo luận về việc hợp tác giữa tập đoàn Từ Thị và Thiên Thành diễn ra.

Châu Kiến Thành đi cùng với Đàm Lệ Linh đến Từ Thị gặp Từ Dịch Phàm. Từ hôm mà Đàm Lệ Linh từ chối lời cầu hôn của Châu Kiến Thành thì hai người gặp nhau cũng cảm thấy có chút e ngại hơn và nhiều lúc đành tránh mặt nhau. Tuy nhiên sự tình cảm giữa hai người sẽ rạn nứt, sợ Châu Kiến Thành giận mình nên Đàm Lệ Linh đành trực tiếp đi gặp anh nói rõ vài chuyện. Vậy nên sau khi nghe Đàm Lệ Linh nói, những suy nghĩ trong lòng Châu Kiến Thành cũng được giải tỏa đi ít nhiều, hai người cũng thoải mái với nhau như trước kia, coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

- Có vẻ như chúng ta chỉ cần thảo luận với Từ Tổng giám đốc này thôi thì phải, không phải chạm mặt với Hội đồng quản trị của tập đoàn Từ Thị nữa. Nhưng dù có bọn họ hay không thì anh vẫn cảm thấy hơi lo. - Vừa lái xe Châu Kiến Thành vừa nói.

- Anh đừng lo. Em tin chắc rằng Hội đồng quản trị của tập đoàn Từ Thị sẽ phản đối việc Từ Dịch Phàm đồng ý hợp tác với chúng ta vì nhiều lý do lắm, cả những lý do không thực tế nhất bọn họ cũng có thể nói ra được. Nhưng chẳng phải Từ Dịch Phàm lần trước đã nói sẽ hợp tác với chúng ta rồi còn gì. Từ Dịch Phàm đã nói thì chắc chắn sẽ không thể nuốt lời. - Đàm Lệ Linh ngồi ở ghế phụ, vừa xem xét lại hồ sơ vừa trả lời.

- Mà này Lệ Linh, em có vẻ hiểu rất rõ về Từ Dịch Phàm thì phải. Em hình như tìm hiểu quá kỹ về anh ta rồi đấy. Anh tìm hiểu mãi về anh ta mà còn chẳng hiểu mấy nữa.

Đàm Lệ Linh chỉ cười trừ cho qua. Chính cô cũng không hiểu lắm về điều này. Dù có tìm hiểu về Từ Dịch Phàm nhiều thế nào thì cũng không thể hiểu anh ta rõ như vậy chứ? Nhưng Châu Kiến Thành cũng từng nói rằng cô là một người có khả năng nhìn rõ lòng người. Cũng có khả năng cô có thể nhìn ra điều gì đấy từ Từ Dịch Phàm chẳng hạn. Có lẽ là như vậy cũng nên.

- Chắc là từ việc nhìn hành động, cách nói cũng như những biểu hiện của Từ Dịch Phàm nên em phần nào hiểu được anh ta thôi. Một con người bí hiểm sâu xa như anh ta, em sao mà hiểu rõ như chính bản thân anh ta được chứ.

- Có lẽ vậy. Em đã chuẩn bị kỹ hồ sơ chưa vậy? Lần trước em bảo sẽ chỉnh sửa lại mà.

- Xong rồi. Bộ hồ sơ lần trước mà em đưa cho Từ Dịch Phàm khi chúng ta đến Từ Thị quả thực là em đã chuẩn bị rất kỹ càng. Nhưng mà sau khi kết thúc cuộc gặp với anh ta thì em lại xem lại lần nữa. Có vài chỗ em nghĩ là nên chỉnh sửa lại thì tốt hơn.

- Từ Dịch Phàm liệu đã đọc hồ sơ của chúng ta chưa vậy? Lần trước anh ta còn chẳng thèm ngó qua.

Đàm Lệ Linh thở dài.

- Đúng là lần trước thật sự có bức mình về con người này thật. Nhưng em chắc chắn là anh ta đã đọc rồi, khi chúng ta kết thúc buổi gặp mặt hôm đó với anh ta. Từ Dịch Phàm chắc cũng không phải con người vô trách nhiệm đến vậy.

- Anh ta nhất định sẽ yêu cầu thay đổi hồ sơ đấy. Suy nghĩ của Từ Dịch Phàm thật khó đoán. - Cứ đến gặp anh ta đã rồi tính tiếp. Nhưng em tin rằng Từ Dịch Phàm sẽ không làm khó chúng ta đâu.

- Ừ.

Châu Kiến Thành tiếp tục lái xe cùng với Đàm Lệ Linh đến Từ Thị. Anh cũng có chút lo lắng về buổi thảo luận ngày hôm nay và không rõ Từ Dịch Phàm liệu có đưa ra ý kiến gì không.

.....

Từ Thị.

Vẫn giống như lần trước, thư ký của Từ Dịch Phàm tiếp đón và đưa hai người lên phòng Tổng giám đốc. Sau màn chào hỏi, cả ba người lại ra sofa ngồi. Thư ký mang trà và cafe vào rồi ra ngoài. Lúc này bọn họ mới bắt đầu buổi thảo luận.

- Từ Tổng, lần trước chúng tôi đến gặp anh thì anh không có đọc hồ sơ của chúng tôi. Liệu sau vài ngày, anh đã đọc chưa? - Châu Kiến Thành là người lên tiếng trước.

Từ Dịch Phàm hơi mỉm cười, anh đi đến chỗ bàn làm việc, cầm bộ hồ sơ đặt trước mặt Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành:

- Hồ sơ, tôi cũng đã đọc rồi. Cố vấn Đàm của các vị thật sự đã viết một bộ hồ sơ rất hoàn hảo, không thể chê vào đâu được. Nhưng cho dù có hoàn hảo đến mức độ nào thì cũng không thể không có chỗ thiếu sót. Có vài điểm tôi muốn nói thêm với hai vị.

- Từ Tổng, tôi cũng rất muốn nghe ý kiến của anh về bộ hồ sơ. Sau lần gặp trước của chúng ta tôi đã chỉnh lý lại một số điều trong đó. Nhưng tôi nghĩ là nên nghe ý kiến của Từ Tổng trước.

Đàm Lệ Linh nói, Từ Dịch Phàm mỉm cười nhẹ nhàng và bắt đầu nói ra ý kiến của mình. Cả Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành đều thấy rằng, những ý kiến mà Từ Dịch Phàm đưa ra đều rất chuẩn xác và chặt chẽ. Quả nhiên không hổ danh là một Tổng giám đốc thông minh và tài giỏi hơn người, Từ Dịch Phàm khiến cho cả Đàm Lệ Linh và Châu Kiến Thành phải khâm phục.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Chuyện dự án (2)

Từ Dịch Phàm nói xong, Đàm Lệ Linh đặt trước mặt anh bộ hồ sơ mà cô đã chỉnh lý lại mấy hôm trước.

- Anh thử đọc bộ hồ sơ này xem sao.

Anh mở bộ hồ sơ ra, vừa đọc vừa nhìn Đàm Lệ Linh. Tuy nhiên anh không đọc hết cả bộ, chỉ đọc có vài trang. Nhưng dù chỉ đọc có ngần ấy thôi anh cũng đủ hiểu cả hồ sơ này.

- Thật không ngờ ý kiến mà tôi đưa ra lại trùng khớp với những điều mà cố vấn Đàm đã chỉnh lý lại.

- Chính tôi cũng bất ngờ.

Những ý kiến mà Từ Dịch Phàm đưa ra không khác là mấy so với những gì mà Đàm Lệ Linh đã chỉnh sửa lại trong hồ sơ vừa rồi. Có thể nói là “tám ý tương thông.”

- Vậy cũng không nói nhiều về bộ hồ sơ này nữa. Cô có ý kiến gì nữa không cố vấn Đàm?

- Bên anh đã chuẩn bị bản thiết kế Quảng trường Thế Kỷ chưa? Bản thiết kế này rất quan trọng đấy.

- Cố vấn Đàm, tôi nghĩ rằng bên cô nên cử kiến trúc sư sang bên Từ Thị chúng tôi. Chúng ta sẽ cùng xem xét và đưa ra bản thiết kế hợp lý nhất. Tôi nghĩ đó là ý kiến hay nhất.

- Tôi cũng thấy vậy.

Châu Kiến Thành lên tiếng sau một hồi im lặng. Bản thân anh cũng thấy ý kiến mà Từ Dịch Phàm đưa ra rất hợp lý.

- Từ Tổng, chúng ta sẽ bắt đầu khởi công vào thời gian nào đây? Không phải là 2 tháng sau như mấy bài báo mạng đấy chứ? Nhưng tôi lại thấy thời gian đó là hợp lý nhất.

- Cố vấn Đàm cũng hay đọc mấy bài báo lá cải thật. Và cô cũng tin những điều đó hay sao? Thời gian khởi công không phải vào 2 tháng sau mà là 1 tháng sau.

- 1 tháng sau?

Cả Châu Kiến Thành và Đàm Lệ Linh đều rất bất ngờ khi nghe Từ Dịch Phàm nói. Đàm Lệ Linh cho rằng nó quá gấp gáp và thời gian 2 tháng sau thì có vẻ hợp lý hơn. Vốn là người có tính thẳng thắn nên cô cũng hỏi luôn:

- Anh có nghĩ 1 tháng là quá gấp gáp hay không? Về bản thiết kế dự án chúng ta thậm chí còn chưa đi đến thống nhất nữa là. Tôi thấy thời gian 2 tháng sau sẽ tốt hơn.

- Đúng đấy Từ Tổng. Tôi e rằng trong thời gian 1 tháng chúng ta sẽ không chuẩn bị kịp.

- Không phải là không kịp. Tôi cũng đã nghĩ đến rồi, chắc chắn thời gian 1 tháng sẽ kịp.

Lời nói của Từ Dịch Phàm đầy chắc chắn. Đàm Lệ Linh ngồi đối diện anh cũng chỉ có thể thở dài mà không nói được gì.

- Các vị thấy thế nào? Tháng 9 thời gian tốt nhất rồi còn gì, tháng 10 sẽ mưa nhiều, ảnh hưởng không tốt cho việc khởi công.

Nghe vậy Đàm Lệ Linh tự nhiên bật cười:

- Thật không ngờ Từ Tổng giám đốc nổi tiếng của Từ Thị lại là một người “trên thông thiên văn dưới tường địa lý” cơ đấy. Anh khiến cho tôi càng ngày càng khâm phục rồi. Từ Tổng này, tôi chắc phải cấp sách theo anh học thêm mới được.

Cả Từ Dịch Phàm và Châu Kiến Thành đều bật cười khi nghe Đàm Lệ Linh nói vậy. Từ Dịch Phàm uống chút cafe rồi nói:

- Nếu cô muốn cấp sách theo học tôi thì tôi đồng ý ngay. Ai mà chẳng muốn có một học trò như cô.

- Thôi, tôi biết là anh chỉ đùa.

Không khí trong phòng có chút thoải mái hơn. Nói chuyện với Đàm Lệ Linh, Từ Dịch Phàm dường như nói khá thoải mái, không lạnh lùng như khi nói chuyện với những người khác.

- Từ Tổng, hôm khởi công chắc chắn người của chính quyền thành phố cũng sẽ đến, người dân cũng sẽ có mặt và sẽ có rất nhiều cánh nhà báo phóng viên xuất hiện. Vì đây là dự án lớn nên chúng ta càng phải thêm cẩn thận. - Châu Tổng nói rất đúng, chúng ta đúng là cần phải cẩn thận hơn. À, tôi còn một điều muốn nói.

- Anh cứ nói.

- Tôi muốn cố vấn Đàm sẽ là người đại diện của Thiên Thành trong khi chúng ta hợp tác. Hai vị thấy thế nào?

Châu Kiến Thành nhìn sang Đàm Lệ Linh, còn Đàm Lệ Linh thì nhìn thẳng vào Từ Dịch Phàm. Người đại diện?

- Tôi tin là cố vấn Đàm sẽ là người hiểu rõ dự án này nhất, thậm chí hiểu rõ hơn cả tôi. Cách làm việc của cố ấy khiến cho mọi người đều tin tưởng. Một cách làm rất chắc chắn và kết quả hoàn hảo.

Một lời yêu cầu dưới danh nghĩa một lời khen!

- Nhưng mà tôi...

- Lệ Linh, Từ Tổng nói rất đúng đấy. Em là người suy nghĩ luôn thấu đáo nên dự án này anh tin tưởng em và muốn em làm người đại diện của Kiến Thành.

Châu Kiến Thành thuyết phục Đàm Lệ Linh.

- Cố vấn Đàm, cô thấy thế nào?

- Thôi được.

Sau đó bọn họ tiếp tục bàn luận thêm một số điều nữa. Đến khi kết thúc cũng là 10 giờ 30.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Giống nhau

Sau đó vài ngày.

Từ Dịch Phàm hôm nay hẹn gặp Đàm Lệ Linh tại một nhà hàng cao cấp để thảo luận vài vấn đề riêng với cô. Vì là đại diện của tập đoàn Thiên Thành nên Đàm Lệ Linh dù có như thế nào đi chăng nữa cũng bắt buộc phải đi gặp, không thể nào từ chối được. Mà chính bản thân Đàm Lệ Linh cũng có điều cần nói với Từ Dịch Phàm.

- Chúng ta không phải là sẽ tiện thể ăn bữa trưa luôn ở đây đấy chứ hả Dịch Phàm? Có phải không vậy? – Đàm Lệ Linh đặt túi xách xuống ghế, vừa ngồi xuống vừa hỏi.

- Đúng vậy. Bây giờ cũng đã 10 giờ rồi. Ngồi một lúc nữa chẳng phải cũng đến bữa trưa rồi còn gì. Không phải cô nghĩ là chúng ta sẽ bàn bạc một lúc, đến bữa trưa thì kết thúc rồi mỗi người tự đi ăn trưa một mình đấy chứ? Nghe có vẻ rắc rối lắm.

Nghe Từ Dịch Phàm nói như vậy, Đàm Lệ Linh bật cười rồi lắc đầu. Đúng là việc thảo luận này không thể chỉ xong trong vài phút được. Anh nói cũng không có gì là sai cả.

- Vậy thì chúng ta đành vừa bàn bạc công việc vừa ăn trưa luôn vậy. Tôi cũng không muốn phức tạp hóa vấn đề lên đâu. Hơn nữa tôi lại là một người

thích sự đơn giản. Càng đơn giản càng tốt. Những thứ đơn giản có khi lại khiến cho người ta thấy thoải mái.

- Được, gọi đồ uống đã... Phục vụ!

Từ Dịch Phàm vẫy tay gọi nhân viên phục vụ. Cô nhân viên phục vụ đó nhanh chóng đến chỗ hai người. Cả Đàm Lệ Linh và Từ Dịch Phàm đều gọi cà phê. Nhưng nếu Đàm Lệ Linh gọi cà phê mang thêm đường và sữa thì Từ Dịch Phàm chỉ uống cà phê đặc thôi, không cho thêm bất cứ thứ gì vào cả.

Một lúc sau nhân viên đó mang đồ uống lên cho cả hai người. Trước mặt Đàm Lệ Linh là một tách cà phê, một cốc sữa đặc và một cốc đựng đường. Còn Từ Dịch Phàm chỉ có mỗi một tách cà phê đặc.

Đàm Lệ Linh cho hai thìa sữa vào cốc rồi khuấy lên, sau đó ngẩng lên nhìn Từ Dịch Phàm hỏi:

- Anh uống cà phê như vậy thôi hả? Không cho thêm đường hay sữa vào uống cho ngon sao?

- Ủ. - Đáng ngắt mà anh cũng uống được? Tôi cũng thật phục anh luôn đấy Từ Tổng giám đốc à.

- Đáng cũng là một vị rất riêng, khá đặc biệt. Nếu thích cô cũng nên thử một lần xem sao.

- Thôi đi, cà phê uống vào dễ hại đến dạ dày lắm, tuy có thể giúp người ta tỉnh táo nhưng lại gây ức chế thần kinh. Tôi cũng thích uống cà phê nhưng toàn phải cho thêm đường và sữa vào thôi. Uống như vậy mới gọi là đặc biệt.

Rồi Đàm Lệ Linh cầm lấy tách cà phê đặc kia của Từ Dịch Phàm về phía mình, cho thêm vào đó hai thìa sữa, khuấy đều lên rồi lại đặt lại trước mặt anh:

- Đừng uống cà phê đắng như vậy chứ, chẳng có chút hương vị gì mà đặc biệt cả đâu. Tôi vừa cho vào đó hai thìa sữa rồi, anh uống thử xem. Cà phê sữa mới là đặc biệt nhất đấy. Về sau đừng uống cà phê không như vậy nữa, không tốt có gì là tốt mấy đâu.

Nói xong Đàm Lệ Linh cầm tách cà phê lên uống, còn Từ Dịch Phàm thì lại vẫn nhìn cô. Cảnh tượng lúc này lại khiến anh nhớ đến Phùng Lộ Phi của trước đây. Cô cũng rất thích uống cà phê sữa và có thể nói là gần như ngày nào cũng uống một tách như vậy.

Từ Dịch Phàm còn nhớ có lần hai người hẹn gặp nhau đó là ở trong một quán cà phê, anh bảo nhân viên phục vụ mang hai tách cà phê mà không hỏi Phùng Lộ Phi muốn uống gì. Lúc đó Phùng Lộ Phi đã bảo nhân viên kia mang thêm cho cô một cốc sữa nữa.

Khi mọi thứ đã được mang lên, Phùng Lộ Phi lấy tách cà phê trước mặt Từ Dịch Phàm, cho thêm vào đó hai thìa sữa rồi khuấy đều lên, bảo với anh rằng: “Uống cà phê như anh sao? Cà phê đặc đắng ngắt chứ có gì ngon đâu mà uống làm thế không biết nữa. Lần sau nếu có uống thì anh nhớ cho thêm sữa hoặc đường vào, uống như thế mới cảm nhận được vị đặc biệt của cà phê. Cà phê đặc này ảnh hưởng không tốt đến dạ dày và hệ thần kinh đâu, anh đang tự hủy hoại sức khỏe bản thân đấy, chẳng hiểu anh đang nghĩ gì nữa.”

Lời nói của Phùng Lộ Phi lúc ấy khiến cho Từ Dịch Phàm không còn uống cà phê đặc nữa, chỉ uống cà phê sữa thôi. Nhưng anh sẽ uống cà phê sữa khi không có Phùng Lộ Phi bên cạnh. Mỗi lần ngồi cùng với Phùng Lộ Phi thì Từ Dịch Phàm lại gọi cà phê đặc, nhưng lại không gọi thêm sữa hay đường gì nữa cả. Phùng Lộ Phi lúc đó nhìn Từ Dịch Phàm chỉ có thể lắc đầu cười trừ. Thế là từ lúc đó, Phùng Lộ Phi đều phụ trách việc cho thêm sữa vào cà phê cho Từ Dịch Phàm. Đó cũng trở thành việc làm hàng ngày của Phùng Lộ Phi.

Nhưng kể từ sau khi Phùng Lộ Phi qua đời cho đến nay, chẳng còn ai cho sữa vào cốc cà phê cho Từ Dịch Phàm nữa nên cũng từ lúc đấy anh lại uống cà phê đặc như trước kia. Không phải là Từ Dịch Phàm ngại việc cho thêm sữa vào cốc cà phê, mà bởi vì có cho thêm vào, anh cũng không thể tìm được hương vị ngày trước, hương vị ngọt ngào mà Phùng Lộ Phi luôn cho thêm vào cốc cà phê cho anh.

Nhưng thật không ngờ đến ngày hôm nay còn có người cho sữa vào cốc cà phê cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Bất ngờ gặp

Thấy mãi mà Từ Dịch Phàm không lên tiếng nói lời nào, Đàm Lệ Linh hươ hươ tay trước mặt anh:

- Từ Tổng? Từ Dịch Phàm?

- À, xin lỗi cô... - Từ Dịch Phàm giật mình, biết là mình đã thất lễ nên vội xin lỗi Đàm Lệ Linh.

- Anh không sao đấy chứ? Có chuyện gì mà từ nãy giờ suy nghĩ đến thù người ra vậy? - Không sao, không có gì cả. Tôi chỉ suy nghĩ vài chuyện linh tinh ấy mà, cô đừng để ý.

Đàm Lệ Linh lại uống chút cà phê rồi nói tiếp:

- Hôm nay trông anh cũng thật là lạ đấy, nhìn tôi chăm chăm như lần đầu tiên chúng ta gặp mặt vậy. Có chuyện gì hả? Tôi không nghĩ là trên mặt tôi có dính gì đâu.

- Chỉ là đột nhiên tôi lại nhớ đến một vài chuyện trước kia thôi. Có rất nhiều chuyện mà cả đời cũng không quên được. Tự nhiên hôm nay lại nhớ lại đến nó thôi.

- Chắc với anh thì đó là chuyện vô cùng quan trọng rồi. À đúng rồi Dịch Phàm, chẳng phải anh bảo sẽ mang mấy hồ sơ của những công ty tập đoàn khác cho tôi mượn còn gì, không phải anh không mang theo đấy chứ? Quên rồi? Có thật là quên rồi?

Từ Dịch Phàm chỉ mỉm cười, rồi sau đó đưa cho Đàm Lệ Linh 4 bộ hồ sơ và nói tiếp:

- Tôi làm sao có thể nuốt lời được chứ. Cô nghĩ tôi là người không giữ chữ tín đến vậy hả?

- Đâu có, tôi nào có nghĩ như vậy đâu chứ. Một Từ Tổng giám đốc tài giỏi như anh thì đâu dễ gì mà nuốt lời phải không. Tôi vừa rồi chỉ là nói đùa chút xíu thôi, là nói đùa ấy mà.

Trong khi Đàm Lệ Linh ngồi đọc những bộ hồ sơ kia thì Từ Dịch Phàm bình thần uống cafe. Đã lâu rồi anh không uống cafe sữa, gần như đã quên mất mùi vị của nó.

- Bộ hồ sơ của công ty này cũng không tồi lắm đâu, nhưng lại có nhiều thiếu sót và điểm bất cập quá. Nếu bọn họ có thể chỉnh sửa lại một chút nữa thì chắc là anh đồng ý hợp tác với họ rồi, không đến lượt Kiến Thành chúng tôi đâu nhỉ? Có phải không?

- Mọi chuyện cũng không thể quyết định quá gấp gáp được. Phải nên từ từ suy nghĩ trước.

- “Không thể quyết định quá gấp gáp sao?” Anh đừng đùa với tôi như vậy chứ Dịch Phàm à? Chúng ta gặp nhau thảo luận lần trước ấy, trong vòng chưa đầy 1 tiếng mà anh đã ngay lập tức đồng ý hợp tác với chúng tôi trong khi còn chưa đọc hồ sơ nữa. Anh lúc đấy có suy nghĩ kỹ càng trước khi quyết định mọi chuyện không vậy? Từ Dịch Phàm chỉ mỉm cười, rồi anh nói:

- Hôm nay cô có đau đầu không?

- Đau đâu? – Đàm Lệ Linh nghe xong thì có phần ngạc nhiên trước câu hỏi lảng tránh này của Từ Dịch Phàm.

- Lần trước chúng ta gặp nhau ở bờ sông, cô bảo cả hai lần gặp tôi cô đều đau đầu cả. Hôm thứ hai tôi không thấy cô nói gì, cũng quên không hỏi cô. Hôm nay lại gặp cô lần nữa, tôi phải hỏi xem sao. Tôi không muốn vì tôi mà cô lại đau đầu như lần trước.

- À, hôm nay thì không sao.

- Vậy thì tốt.

Rồi cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, giật mình:

- Thôi chết rồi, tôi quên mất một cuộc gọi quan trọng không gọi mất rồi. Dịch Phàm, anh ở đây đợi tôi một lát nhé, tôi phải đi gọi một cuộc điện thoại đã, sẽ quay lại nhanh thôi.

- Cô cứ đi đi.

Đàm Lệ Linh chỉ cầm theo mỗi điện thoại chạy nhanh ra chỗ khác để gọi điện thoại.

.....

Ở đằng xa...

- An Nhiên, kia không phải là ông xã tương lai Từ Dịch Phàm của cậu sao? Sao lại ngồi đấy một mình nhỉ?

Hạ An Nhiên đi cùng một người bạn đến nhà hàng này. Cô không ngờ Từ Dịch Phàm cũng ở đây.

- Chắc là anh ấy gặp đối tác thời ấy mà, có gì lạ đâu chứ. Đạo này Dịch Phàm bận lắm. - Thật không vậy?

- Gì đây? Cậu có ý gì hả?

Người bạn của Hạ An Nhiên cười.

- An Nhiên, mình đi vào trước, cậu ra đó gặp ông xã tương lai đi. Mình biết là cậu muốn gặp anh ấy mà.

- “Ông xã tương lai?” Nói vớ vẩn.

- Ngoài miệng thì nói thế nhưng không biết trong lòng thì đang nghĩ gì nữa. Mình vào trong trước.

Cô bạn kia đi vào trong, còn lại mỗi mình Hạ An Nhiên. Cô thở dài rồi bước đến chỗ Từ Dịch Phàm với gương mặt mỉm cười vui vẻ.

- Dịch Phàm?

Từ Dịch Phàm đang xem xét tài liệu thì nghe thấy giọng Hạ An Nhiên, anh ngẩng đầu lên.

Hạ An Nhiên thấy trên bàn còn một tách cafe uống dở, ở ghế còn có một chiếc túi xách nữ. Cô chắc chắn rằng Từ Dịch Phàm còn đi với một người nữa, mà đó lại là phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Kinh ngạc

Từ Dịch Phàm đứng dậy đối diện với Hạ An Nhiên, anh cũng không ngờ cô lại ở đây.

- An Nhiên? Em cũng ở đây sao?

- À, em đến đây ăn trưa với bạn ấy mà. Anh có hẹn với khách hàng hả? Em làm phiền anh rồi?

- Không có gì đâu, chỉ là...

Đúng lúc này thì Đàm Lệ Linh bước đến. Nghe thấy tiếng giày cao gót ở phía sau thì Hạ An Nhiên vội quay lại.

“Phùng Lộ Phi?”

Hạ An Nhiên hết sức kinh ngạc khi bắt gặp Đàm Lệ Linh. Cô trở nên bối rối hơn bao giờ hết. Những suy nghĩ cùng sự ngạc nhiên tột độ kia nhanh chóng bủa vây Hạ An Nhiên.

“Phùng Lộ Phi? Cô ta... cô ta tại sao lại có thể ở đây được? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô ta, không phải là cô ta... Mọi chuyện... mọi chuyện rồi cuộc là như thế nào?” Hạ An Nhiên đang lo lắng với những suy nghĩ cùng sự kinh ngạc. Từ Dịch Phàm thì bình thản không nói gì. Đàm Lệ Linh đành lên tiếng phá tan bầu không khí có vẻ “âm u” kia:

- Chắc là tôi đã làm phiền hai người nói chuyện rồi phải không? Tôi nghĩ rằng tôi nên tránh mặt một lát thì tốt hơn. Dịch Phàm, hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài một lát.

- À không không, không cần đâu... Tôi... tôi mới là người nên rời khỏi đây mới phải.

Hạ An Nhiên quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, ấp úng nói:

- Dịch Phàm... em... em cũng phải đi trước đây không bạn em lại chờ. Hẹn gặp lại anh sau. Tạm biệt anh.

Rồi Hạ An Nhiên cúi đầu xuống, nhanh chóng rời khỏi đây với khuôn mặt lo sợ vô cùng. Từ Dịch Phàm cũng không ngăn Hạ An Nhiên lại hay làm bất cứ điều gì khác.

- Tôi mà quay lại muộn thêm một chút nữa thì hai người có thể sẽ nói chuyện thoải mái hơn rồi. Ban đầu tôi lại cứ nghĩ đó là nhân viên phục vụ hay quản lý gì đó ở đây cơ. Nhưng nhìn kỹ thì không phải. Chà, có lẽ vì sự xuất hiện của tôi mà cô gái ấy trở nên bối rối hơn hẳn. Tự nhiên thấy có gì đó áy náy.

Bọn họ ngồi xuống ghế, Từ Dịch Phàm nói:

- Nghe như cô đang tự trách bản thân mình vậy. Không có gì đâu, đừng tự trách bản thân.

- Tôi cũng có một phần nào đó tự trách bản thân mình, trong trường hợp như thế này thì không thể không tự trách được, ai cũng như tôi thôi. Anh nói có phải không? Chính bản thân anh cũng sẽ như vậy. Nhưng mà tôi có điều thắc mắc là tại sao anh không đuổi theo cô bạn gái kia của anh và giải thích luôn cho cô ấy hiểu đi? E rằng là cô ấy sẽ hiểu lầm đấy. Tôi không muốn bị người ta hiểu lầm gì đâu. Nhất là dính phải hiểu lầm với anh, càng khó nói hơn. - Bạn gái? Cô thấy cô ấy giống bạn gái của tôi sao? Không phải là đoán mò đấy chứ?

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì nhúm mày ngạc nhiên. Đàm Lệ Linh cười, uống ngụm cafe rồi nói tiếp:

- Tất nhiên, là bạn gái. Nếu cô ấy là người nhà hoặc bạn bè của anh thì khi gặp tôi cô ấy đã không mất tự nhiên đến như vậy đâu nhỉ? Có phải không nào? Cô ấy chắc chắn sẽ còn nói với anh vài câu nữa rồi mới rời đi, hẳn sẽ nói chuyện rất tự nhiên, khéo khi còn quay sang hỏi han tôi cùng nên. Biểu hiện như vừa rồi chẳng phải đã nói lên tất cả rồi còn gì. Cô ấy gọi hẳn tên anh ra như vậy, lại hơi ấp úng, có phần e ngại. Chỉ là bạn gái mới như vậy thôi.

Với lại cô ấy gặp tôi, có thể nghĩ tôi là đối tác của anh, nhưng dù có biện minh thế nào cũng không thể không có suy nghĩ gì. Còn nữa, vừa rồi tôi cũng gọi thẳng tên anh ra như thế, cô bạn gái này của anh sẽ nghĩ rằng mối quan hệ của chúng ta sẽ không bình thường quá mức đến nỗi gọi như vậy đâu.

- Chỉ có ngần ấy điều thôi mà cô đã chắc chắn rằng Hạ An Nhiên là bạn gái của tôi sao? Kết luận có phải nhanh quá không? – Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh, bình thản nói.

- À, thì ra cô gái vừa rồi tên là Hạ An Nhiên hả? Tên cũng thật hay đấy. Nhưng cô ấy không phải người nhà hay bạn bè, cũng chẳng phải bạn gái của anh, vậy cô ấy là ai đây?

Từ Dịch Phàm chỉ im lặng không nói được gì thêm nữa. Đúng là có nhiều người nói rằng Hạ An Nhiên là bạn gái anh, anh cũng chưa từng nghĩ đến mấy cách gọi này.

- Tôi nói đúng rồi còn gì nữa. Bây giờ thì Từ Tổng giám đốc hết đường chối cãi rồi đấy nhé. Hóa ra cũng có lúc anh không đáp trả được câu nói của người khác cơ đấy.

- Thôi, đừng nhắc đến chuyện ấy nữa. Mà có phải chúng ta nên bàn luận tiếp vấn đề còn đang dang dở vừa nãy hay không? Tôi cũng có một số điều muốn hỏi cô.

- Anh nói đúng, đúng là cần phải bàn luận thêm. Nhưng tôi nghĩ là nên ăn trưa đã rồi sẽ tiếp tục bàn bạc về vấn đề ấy. Nếu không ăn chắc tôi và anh sẽ chết đói mất.

- Được.

Rồi Đàm Lệ Linh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến. hai người gọi đồ ăn, những món khá đơn giản. Khi bữa trưa kết thúc, họ nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục bàn bạc công việc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Sinh nhật Hạo Văn và ngày giỗ Phùng Lộ Phi (1)

Sau 1 tháng.

Dự án khởi công Quảng trường Thế Kỷ chính thức được diễn ra. Ngày hôm đó, người của chính quyền thành phố A cũng xuất hiện, Từ Dịch Phàm đến cùng Châu Kiến Thành và vài người nữa. Người dân đến xem rất đông. Cánh phóng viên nhà báo chụp ảnh lia lịa.

Nhưng... Đàm Lệ Linh lại không xuất hiện.

Cô nói rằng dạo này cô thật sự không được khỏe nên không thể tham gia. Mấy ngày nay cô hay đau đầu, những cơn đau không thể dứt nhanh được, có uống thuốc cũng không có tác dụng. Cho nên hôm qua Đàm Lệ Linh đã đến gặp bác sĩ. Ông ấy bảo đó là do chấn thương 3 năm trước để lại, nếu như cô không suy nghĩ quá nhiều hay bị chuyện gì đó kích động mạnh thì sẽ chẳng có chuyện gì.

Đừng quá suy nghĩ và đừng để bị kích động? Thật không ngờ cô lại vướng phải căn bệnh chẳng ra sao này. Công việc hiện tại của cô mà không phải suy nghĩ sao? Vớ vẩn hết sức.

Dự án Quảng trường Thế Kỷ được khởi động hết sức thành công. Và hình ảnh của Từ Dịch Phàm bắt đầu lan tràn trên mọi tạp chí. Quả nhiên như Đàm Lệ Linh đã nói, dự án này rất được sự quan tâm của dư luận. Chỉ cần thành công, lợi ích thu được sẽ rất lớn.

.....

Ngày 21/9 là ngày khởi công dự án Quảng trường Thế Kỷ, còn ngày 22/9 là sinh nhật của Hạo Văn, cũng là ngày giỗ của Phùng Lộ Phi. Cứ đến ngày này hàng năm, Từ Dịch Phàm lại không thể ngăn nổi những nỗi đau cứ tràn về, vây quanh anh không dứt.

- Bố, bố chuẩn bị xong chưa vậy? Sao mà hôm nay bố lâu ra thế? Bố làm gì trong đây?

Giọng Hạo Văn vang lên. Thăng bé đang ở trong phòng của Từ Dịch Phàm. Anh nói rằng anh phải thay áo nên bảo thăng bé đợi một chút. Nhưng có vẻ như Từ Dịch Phàm mãi vẫn chưa thay xong quần áo.

- Được rồi, bố xong rồi.

Từ Dịch Phàm đi ra ngoài với hình ảnh sơ mi đen, quần đen cùng áo vest đen. Anh mặc khá đơn giản nhưng vẫn rất nổi bật, đúng kiểu mặc của Phùng Lộ Phi ngày trước.

- Wow... bố của con hôm nay đẹp trai quá!
- Haha... Hạo Văn của bố cũng rất đẹp trai. Nhưng mà bố chỉ đẹp trai mỗi hôm nay thôi sao?
- Đầu ạ. Bố của con lúc nào cũng rất đẹp trai mà. Vậy nên mới sinh ra con đẹp trai chứ ạ.
- Con lại học những lời này từ chú Chí Dương phải không? Mà bây giờ thì chúng ta mau xuất phát thôi.
- Vâng ạ.

Anh nắm tay Hạo Văn đi xuống gara. Hôm nay vừa là sinh nhật của Hạo Văn, vừa là ngày giỗ của Phùng Lộ Phi. Hàng năm vào ngày này, anh đều đưa Hạo Văn đến thăm mộ Phùng Lộ Phi, còn mẹ anh thì ở nhà giúp anh chuẩn bị sinh nhật cho con trai.

- Bố ơi, mẹ Uyển Tâm có đến không ạ? Sao dạo này mẹ ấy toàn bảo bận thế, giống y hệt bố.
- Có, mẹ Uyển Tâm sẽ đến mà.

Cùng lúc đó thì Từ Phu nhân đi đến. Từ Dịch Phàm đưa Hạo Văn lên xe, thắt dây an toàn cho thằng bé rồi đóng cửa lại. Từ Phu nhân mỉm cười nhìn thằng bé rồi quay sang nói với Từ Dịch Phàm:

- Dịch Phàm, con với An Nhiên có chuyện gì hay sao mà mẹ thấy con bé có gì đó lạ lắm.
 - Sao mẹ lại hỏi con chuyện này, mẹ hỏi thằng cô ấy không phải hơn sao. Dù gì thì con...
 - Con nói hay thật đấy. Chí Dương nói với mẹ rồi, bảo là tháng trước con đã quyết định sẽ kết hôn với An Nhiên, nhưng không hiểu sao sau đó lại không muốn nữa. Là sao vậy?
- Hóa ra là Triệu Chí Dương nói cho Từ Phu nhân biết. Nhưng có điều anh ta không nhắc đến có một Đàm Lệ Linh giống hệt Phùng Lộ Phi.
- Chuyện đó mẹ đừng nhắc đến nữa. Con muốn suy nghĩ thêm, thật sự là rất khó để có thể quyết định.
 - Con suốt ngày chỉ lải cái lý do muốn suy nghĩ thêm ra để trả lời thôi. Mẹ thật chẳng biết con đang nghĩ gì nữa.
 - Mẹ, hôm nay là sinh nhật của Hạo Văn, cũng là ngày giỗ của Lộ Phi. Bây giờ con phải đưa Hạo Văn đến mộ của Lộ Phi đã. Chuyện này để sau khi kết thúc sinh nhật của Hạo Văn rồi nói tiếp. Con đi đã.

Từ Phu nhân không thể nói gì nữa, chỉ có thể đứng đó nhìn xe của Từ Dịch Phàm đi khuất. Khi Phùng Lộ Phi còn sống, bà rất yêu quý cô. Bà biết tình cảm mà Từ Dịch Phàm dành cho Phùng Lộ Phi lớn như thế nào. Nhưng bà cũng đã từng nói với anh rồi, anh cũng nên kết hôn để có một người chăm sóc cho Hạo Văn. Thằng bé không có tình yêu thương của mẹ là một thiếu thốn rất lớn. Từ Phu nhân cũng tin rằng đây sẽ là lý do thuyết phục được Từ Dịch Phàm kết hôn với Hạ An Nhiên, nhưng có vẻ như bà đã sai. Với bà thì Hạ An Nhiên rất, cô lại rất yêu quý Hạo Văn nên thích hợp để kết hôn. Tuy nhiên, nếu muốn Từ Dịch Phàm kết hôn với Hạ An Nhiên, có lẽ không phải là bây giờ. Như Triệu Chí Dương đã nói, ban đầu Từ Dịch Phàm đã quyết định kết hôn nhưng sau đó lại hủy bỏ. Có nguyên nhân gì khiến anh như vậy? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra khiến anh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Sinh nhật Hạo Văn và ngày giỗ Phùng Lộ Phi (2)

Nghĩa trang.

Từ Dịch Phàm ôm một bó hoa tuyết nhụy lan trắng, nắm tay Hạo Văn đi đến chỗ mộ của Phùng Lộ Phi. - Mẹ, mẹ ơi, hôm nay con và bố đến thăm mẹ đây này. Con và bố đều nhớ mẹ lắm đấy.

Hạo Văn chạy đến trước mộ của Phùng Lộ Phi, ngồi đối diện mộ. Từ Dịch Phàm thấy trước mộ của Phùng Lộ Phi cũng có một bó hoa tuyết nhụy lan trắng. Có lẽ là Trương Uyển Tâm đã đến đây trước rồi. Anh cũng không quá để ý đến điều đó nữa.

Đặt bó hoa xuống bên cạnh mộ, Từ Dịch Phàm mỉm cười nhìn bức ảnh gắn trên bia mộ kia, hình ảnh Phùng Lộ Phi đang cười với một nụ cười thật ấm áp.

- Anh và con đến rồi.
- Bố, sao chúng ta chỉ có thể nhìn ảnh mẹ thế này? Sao không thể gặp mẹ được thế ả?

Từ Dịch Phàm xoa đầu Hạo Văn:

- Mẹ con phải đến một nơi rất xa, chưa thể quay về với chúng ta ngay bây giờ được. - Bao giờ mẹ mới về? Con thật sự rất nhớ mẹ, con không muốn cứ nhìn ảnh mẹ mãi thế này, con muốn mẹ ôm con cơ. Bố, bố nói đi xem nào. Mẹ có về hay không?

Nghe Hạo Văn nói, Từ Dịch Phàm như muốn khóc. Anh ôm lấy Hạo Văn vào trong lòng, nói:

- Mẹ vẫn chưa thể về được.

- Con rất nhớ mẹ.

Vừa ôm Hạo Văn, Từ Dịch Phàm vừa quay sang nhìn bức ảnh trên bìa mộ của Phùng Lộ Phi. Tình huống thế này, anh chẳng thể làm được gì cả. Chỉ có thể đợi đến khi Hạo Văn lớn lên thôi. Khi thằng bé lớn sẽ hiểu mọi chuyện.

- Đừng khóc nữa con à. Mẹ con sẽ không vui nếu như con cứ khóc mãi thế này đây.

- Vâng, con không khóc nữa.

- Chẳng phải con bảo có rất nhiều chuyện muốn nói với mẹ còn gì. Sao không nói đi.

- Vâng. Hạo Văn kể chuyện cho Phùng Lộ Phi nghe, có rất nhiều chuyện buồn cười. Cậu bé còn bảo rằng Từ Dịch Phàm dạo này bận quá, không hay ở bên cậu bé.

Từ Dịch Phàm và Hạo Văn ở nghĩa trang thêm một lúc nữa rồi đi về. Hôm nay còn là ngày sinh nhật của Hạo Văn, anh cũng nên về xem bữa tiệc tối nay chuẩn bị thế nào rồi.

.....

Khi hai người trở về đại biệt thự thì gặp Hạ An Nhiên và Trương Uyển Tâm. Hạo Văn vừa nhìn thấy Trương Uyển Tâm liền chạy ngay đến chỗ cô, giọng nói giận dữ:

- Mẹ Uyển Tâm, mẹ cũng thật là quá đáng. Mẹ sao không đến thăm con vậy? Chẳng có ai chơi với con hết.

Trương Uyển Tâm cười nhẹ nhàng và đưa món quà mà cô đã mua cho Hạo Văn. - Hạo Văn, mẹ xin lỗi, chỉ là dạo này mẹ bận quá không đến thăm con được. Đây con xem, mẹ đã mua hũ quà cho con để thay cho lời xin lỗi rồi đây. Thích không nào?

- Thích ạ, cảm ơn mẹ Uyển Tâm.

Thằng bé thấy món quà vui quá nên cũng không giận dữ Trương Uyển Tâm nữa. Từ Dịch Phàm thấy vậy cũng chỉ có thể mỉm cười lắc đầu. Hạo Văn từ trước đến nay không giận dai, rất dễ quên. Còn Hạ An Nhiên đứng bên cạnh vẫn cố gắng bình thản như không có chuyện gì xảy ra vậy. Chuyện cô gặp Đàm Lệ Linh ở cùng với Từ Dịch Phàm tại nhà hàng lần trước khiến cô đã phải suy nghĩ rất nhiều, tuy nhiên cũng không có khơi lại chuyện này mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn không thể giải đáp.

- À, bây giờ em vào trong xem bữa tiệc tối nay chuẩn bị thế nào rồi. Hai người cứ nói chuyện đi.

Hạ An Nhiên nói xong đi luôn. Từ Dịch Phàm nhìn bóng cô rồi quay sang hỏi Trương Uyển Tâm:

- Vừa rồi em có đến mộ của Lộ Phi à? Anh thấy có một bó hoa tuyết nhụy lan ở đó.

- Không có, hôm nay em không có đến mộ của Lộ Phi. Em đến mộ Mi Thi ngày hôm qua rồi. Với lại em cũng không có mang theo hoa tuyết nhụy lan đến đó. Nhưng mà đã có chuyện gì sao hả anh? - Trương Uyển Tâm vừa bế Hạo Văn vừa trả lời.

- À không, cũng không có gì đâu. Chắc có lẽ là bên gia đình của cô ấy đến thăm ấy mà.

Nhưng đột nhiên lúc này Từ Dịch Phàm lại nhớ đến Hoắc Tử Minh. Cũng có thể Hoắc Tử Minh đã đến mộ của Phùng Lộ Phi.

- Có lẽ là vậy. Mà dạo này em cũng bận quá nên không thể đến thăm Hạo Văn thường xuyên được. Chuyện của anh em cũng đã nghe Chí Dương nói qua rồi. Anh cũng nên quyết định mọi thứ đi. Em nghĩ chuyện này, Lộ Phi cũng sẽ không trách anh đâu.

Từ Dịch Phàm chỉ thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Sinh nhật Hạo Văn và ngày giỗ Phùng Lộ Phi (3)

6 giờ tối.

Có một chiếc ô tô dừng ở ngay phía trước đại biệt thự. Đàm Lệ Linh từ trên xe bước xuống, đưa cho người gác cổng thiệp mời dự tiệc. Bọn họ thấy thiệp mời liền để cô vào trong.

- Mời cô. – Một người gác cổng nói.

- Cảm ơn.

Đàm Lệ Linh vừa mới đi vào bên trong thì đã gặp ngay được Từ Dịch Phàm. Sở dĩ có thể gặp anh là vừa rồi cô nhắn tin bảo anh là cô sắp đến, cho nên anh mới đi ra đây.

- Cô đến rồi sao? Sức khỏe của cô dạo này đã tốt hơn chưa vậy? Từ Dịch Phàm không hỏi gì khác mà hỏi luôn đến sức khỏe của Đàm Lệ Linh.

- Cảm ơn anh đã quan tâm. Tôi cũng không sao nữa rồi, anh không cần phải lo nữa đâu. Mà anh đã đưa thiệp mời cho tôi thì hôm nay dù có thế nào thì nhất định tôi cũng phải đến. Không đến thì cũng không phải cho lắm.

Từ Dịch Phàm nhìn thấy trên tay Đàm Lệ Linh có cầm theo túi quà bèn hỏi: - Cô còn mua quà nữa sao? Không nhất thiết phải làm như vậy đâu. Đến một mình cũng được mà. - Tôi nghĩ rằng mình không thể đến tay không được. Trẻ con mà, không thể không tặng quà.

- Đứng ở đây cũng thật là bất tiện quá. Hay chúng ta đến vườn sau nói chuyện tiếp đi.

- Ừ.

- Đi thôi.

Đàm Lệ Linh đi cùng Từ Dịch Phàm đến chỗ vườn sau của đại biệt thự. Người giúp việc ngay lập tức mang trà đến cho hai người. Càng nhìn Đàm Lệ Linh, Từ Dịch Phàm càng thấy đôi mắt của cô trông rất giống mắt của Phùng Lộ Phi và cả Hạo Văn nữa. Đó cũng là một trong những nguyên do khiến anh luôn nghĩ cô là Phùng Lộ Phi.

Hôm nay Đàm Lệ Linh mặc một bộ trang phục khá giống với những bộ trang phục đi làm thường ngày của cô cùng với một đôi giày cao gót. Đàm Lệ Linh ăn mặc trang nhã, có phần đơn giản nhưng vẫn rất nổi bật và xinh đẹp. Điểm này có phần rất giống với phong cách của Phùng Lộ Phi trước đây.

- Tôi cứ nghĩ anh sẽ lại uống cafe như lần trước cơ đấy. Sao, bây giờ lại chuyển sang uống trà rồi à? Trà có gì đặc biệt vậy? – Đàm Lệ Linh bất ngờ lên tiếng nói trước.

- Cũng không thể cứ uống mãi cafe như vậy được. Uống trà khiến cho người ta cảm thấy thư thái hơn nhiều. Mà cô không thích trà sao? Tôi bảo người đời cho cô nhé?

- Không cần phải đổi đâu, như vậy thì phiền phức lắm. Mà nghe anh nói như vậy thì uống trà có vẻ cũng rất thú vị đấy chứ nhỉ? Đúng là cũng không thể mãi uống cafe hay một thứ nào đó được, cũng nên đổi vị. Như vậy sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc lâu, từ chuyện về khởi công dự án Quảng trường Thế Kỷ ngày hôm qua cho đến sức khỏe của Đàm Lệ Linh và sinh nhật của Hạo Văn.

- Tôi thấy...

- Mẹ.....

Hạo Văn đột nhiên chạy đến chỗ Đàm Lệ Linh, vừa chạy vừa gọi “mẹ” khiến Đàm Lệ Linh rất bất ngờ.

- Mẹ, hóa ra là mẹ đã về rồi. Thật là vui quá đi. Mẹ, mẹ có biết không, con nhớ mẹ lắm đấy, nhưng mà bố cứ bảo là mẹ hiện tại vẫn chưa thể về được. Nhưng bây giờ mẹ đã về rồi.

- Hạo Văn, cô ấy không phải là mẹ con đâu, cô ấy... – Từ Dịch Phàm vội vàng lên tiếng.

Đàm Lệ Linh bỗng cảm thấy có gì đó rất sợ hãi, thằng bé này... thằng bé này có điều gì đó... Tự nhiên tay Đàm Lệ Linh run lên, cô nhìn Từ Dịch Phàm với ánh mắt vô cùng lo sợ. Từ Dịch Phàm cũng hết sức ngạc nhiên khi thấy Đàm Lệ Linh như vậy.

- Hạo Văn, con...

- Mẹ, con dẫn mẹ đến một chỗ...

Hạo Văn nắm lấy tay Đàm Lệ Linh định kéo cô đi. Nhưng Đàm Lệ Linh nhanh chóng lấy tay đỡ trán, khuôn mặt tái nhợt, con đầu đầu bỗng đứng ập đến, mồ hôi đầm đìa.

- Lệ Linh, cô không sao chứ?

- Mẹ, mẹ sao vậy?

Từ Dịch Phàm rất lo lắng chạy đến đỡ lấy Đàm Lệ Linh, cô lúc này run rẩy nhưng vẫn cố nói:

- Thằng bé, thằng bé này.... Chưa nói hết câu thì Đàm Lệ Linh đã gục xuống ngất xỉu. Từ Dịch Phàm lo lắng gọi:

- Lệ Linh, Lệ Linh, cô làm sao vậy? Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi! Người đâu, người đâu...

Mọi người xung quanh đó nghe thấy Từ Dịch Phàm gọi cũng lo lắng chạy đến ngay.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Thẳng thắn (1)

Hơn 9 giờ tối.

Đàm Lệ Linh tỉnh lại trong một căn phòng rộng. Cô nhúu mày. Vẫn còn đau đầu nhưng...

- Đây là đâu?

Bước xuống giường, Đàm Lệ Linh nhìn mọi thứ xung quanh. Cách bài trí trong phòng này khá đơn giản, chủ yếu là màu trắng. Cô nhớ đến lúc vừa rồi, khi đó cô đang nói chuyện với Từ Dịch Phàm thì có một thằng bé chạy đến và gọi cô là “mẹ”. Lúc ấy cô đau đầu dữ dội và sau đó thì không biết gì nữa.

Kéo rèm cửa ra nhìn xuống bên dưới thấy có khá nhiều người. Thì ra cô vẫn đang ở trong biệt thự của Từ gia. Có vẻ như sinh nhật của con trai Từ Dịch Phàm vẫn chưa kết thúc.

- Cô tỉnh rồi sao?

Từ Dịch Phàm đẩy cửa đi vào bên trong thì nhìn thấy Đàm Lệ Linh đang đứng trước cửa sổ bèn lên tiếng hỏi. Đàm Lệ Linh quay lại, thấy Từ Dịch Phàm thì mỉm cười:

- Ban đầu tôi còn nghĩ không biết mình đang ở đâu nữa, giờ thì biết hóa ra là vẫn ở nhà anh.

- Cô tỉnh dậy là tốt rồi, vừa rồi cô thật khiến tôi lo lắng. Suýt nữa thì tôi đưa cô đi bệnh viện luôn. - Xin lỗi anh.

Lúc này khi Đàm Lệ Linh ngất xỉu, Từ Dịch Phàm đã vô cùng lo lắng, anh gọi người đến và đích thân bế cô lên phòng. Bố mẹ anh, Trương Uyển Tâm, Triệu Chí Dương và cả Hạ An Nhiên nữa khi thấy tình huống này đều vô cùng kinh ngạc. Căn bản là vì Đàm Lệ Linh quá giống với Phùng Lộ Phi!

Bác sĩ tư kiểm tra cho Đàm Lệ Linh và nói rằng cô đã từng bị chấn thương ở đầu, từ đó gây nên chứng bệnh đau đầu. Có vẻ như Đàm Lệ Linh đã bị kích động mạnh nên bệnh mới tái phát đến mức ngất xỉu. Sau đó ông tiêm thuốc cho cô, nói vài điều rồi đi.

Tất cả mọi người lúc đó đều ở trong căn phòng này, họ đều chú ý đến Đàm Lệ Linh, ngạc nhiên có và bối rối cũng có. Họ đều thắc mắc về cô nhưng sau đó thì Từ Dịch Phàm đã giải thích rõ mọi chuyện cho họ nghe. Mọi người lúc ấy mới bình tâm được.

- Không sao đâu, không cần phải xin lỗi tôi.

Rồi anh đi đến chỗ cửa sổ, thấy khách khứa cũng đang rời đi. Bữa tiệc sinh nhật của Hạo Văn đã kết thúc.

- Đã làm phiền đến anh cả buổi tối ngày hôm nay rồi, tôi nghĩ là tôi cũng nên về thôi.

- Sức khỏe của cô...?

- Tôi ổn mà. Không sao.

- Để tôi đưa cô về.

Đàm Lệ Linh nhìn anh, nhưng rồi đồng ý để anh đưa về. Khi gặp bố mẹ của Từ Dịch Phàm cùng với Trương Uyển Tâm, Triệu Chí Dương và Hạ An Nhiên, Đàm Lệ Linh đã chào hỏi rất lịch sự. Mọi người cũng chào lại, họ cũng đã nghe Từ Dịch Phàm nói rồi, cô chỉ là một người giống Phùng Lộ Phi mà thôi.

.....

Từ Dịch Phàm lái xe đưa cô về nhưng Đàm Lệ Linh lại bảo anh đưa đi ngắm cảnh đêm thành phố A. Thế là bọn họ lại đến chỗ bờ hồ lần trước, ngồi ở đó ngắm cảnh đêm.

- Sao cô muốn ngồi đây?
- Tối nay đẹp như vậy, tôi muốn ngồi đây một lúc. Tự dưng hôm nay lại muốn đến đây.
- Chuyện Hạo Văn gọi cô là “mẹ”, xin lỗi cô..., bởi vì cô và mẹ Hạo Văn, cũng là vợ tôi rất giống nhau.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nhìn anh.

- Thật hả? Tôi rất giống vợ anh?

Từ Dịch Phàm lấy trong ví ra bức ảnh của Phùng Lộ Phi đưa cho Đàm Lệ Linh. Cô xem xong thì cười lớn:

- Haha... Hóa ra anh nhìn chăm chăm tôi như vậy bởi vì tôi giống hệt vợ anh. Nguyên nhân là vậy. Và... anh nhanh chóng đồng ý hợp tác với Thiên Thành, có phải là vì tôi?

Anh gật đầu.

- Nhưng không hiểu sao, tôi lại tin rằng hợp tác với Thiên Thành là tốt nhất. Cô không giận tôi chứ?
- Ai ở trong hoàn cảnh như anh thì cũng đều như vậy cả thôi. Tôi không trách anh đâu.

Đàm Lệ Linh đưa trả bức ảnh lại cho Từ Dịch Phàm. Anh nhìn gương mặt tái nhợt kia của cô cùng nụ cười mỉm giống hệt của Phùng Lộ Phi, thật sự khiến anh nghĩ đến nhiều chuyện trước kia.

- Lệ Linh, cô bị bệnh gì vậy? Tình trạng của cô hôm nay nên đến bệnh viện của cô kiểm tra kỹ thì tốt hơn.

Nghe thế cô quay sang nhìn anh:

- Tôi đã đến bệnh viện mấy hôm trước rồi, mặc dù rất ghét bệnh viện nhưng vẫn đến, không sao cả. Thật ra nguyên nhân là do 3 năm trước đầu của tôi bị chấn thương, dù đã chữa trị khỏi nhưng di chứng vẫn còn và ảnh hưởng cho đến tận bây giờ. Bác sĩ nói tôi không nên suy nghĩ quá nhiều, đừng để bị kích động mạnh thì sẽ không đau đầu. Nhưng không hiểu sao, khi gặp anh và con trai anh, đầu tôi lại đau đến như vậy. Vốn dĩ chẳng có nguyên nhân gì khiến hai người làm tôi kích động như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Thẳng thắn (2)

Từ Dịch Phàm im lặng một hồi rồi hỏi:

- Không thể chữa khỏi sao?

Cô gật đầu rồi lại nói tiếp:

- Nhưng không sao đâu, bây giờ gặp anh tôi cũng không còn cảm thấy đau đầu như trước kia nữa rồi. Dần dần sẽ quen thôi mà. Vì thế anh cũng không cần quá lo lắng đâu.
- Nhưng như vậy... – Từ Dịch Phàm nói, dù Đàm Lệ Linh có nói thế nào thì anh vẫn cứ lo.
- Dịch Phàm, thật ra tôi cũng muốn hỏi anh một chuyện được không? Có thể trả lời tôi không?

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Nhưng Từ Dịch Phàm lại không nói gì cả. Đàm Lệ Linh dù thế vẫn hỏi:

- Thật sự thì anh... Anh có phải, có phải... coi tôi là thế thân của vợ anh hay không vậy?
- Sao cô lại hỏi vậy? Câu hỏi này của Đàm Lệ Linh khiến cho Từ Dịch Phàm cảm thấy rất bất ngờ, và cũng có phần lúng túng. Không ngờ cô lại hỏi anh câu này. Và anh cũng không biết nên trả lời cô thế nào cho đúng nữa. Câu hỏi đưa anh vào tình trạng khó xử không biết nên làm gì.

- Nhìn qua thôi, tôi có thể nhận thấy rằng anh rất yêu vợ anh, thật đấy. Nhưng tôi cũng rất mong rằng anh đừng bao giờ coi tôi là thế thân của cô ấy. Đúng là diện mạo bên ngoài của tôi rất giống với cô ấy. Nhưng anh cũng biết đấy, trên thế gian này chẳng có một người con gái nào lại mong mình làm thế thân cho người khác cả.

Đàm Lệ Linh nhìn Từ Dịch Phàm bằng đôi mắt mệt mỏi, cô cũng không còn cười như vừa nãy nữa.

- Quả thật là lần đầu nhìn thấy cô tôi đã nghĩ ngay đến vợ tôi. Tôi cứ nghĩ là cô ấy đã trở về bên tôi rồi. Nhưng nói thật thì chuyện đó không thể xảy ra được, cô và cô ấy chỉ là hai người giống nhau thôi. Vì cô ngày hôm đó, tôi đã rất cố gắng để bình tĩnh bởi lúc đó tôi bắt buộc cần phải làm như vậy. - Vậy à?

- Cô khiến tôi phải thay đổi mọi suy nghĩ, mọi quyết định mà tôi đã đưa ra trước đó. Tôi cũng đã nghĩ rất nhiều vấn đề nhưng lại không có một cách giải quyết nó cho thật hoàn hảo. Và tôi cũng biết, cho dù có như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không phải là cô ấy, tôi không thể coi cô là cô ấy được.

Đàm Lệ Linh hơi cúi đầu xuống, tay cô nắm chặt lấy ví. Cô mím môi rồi cố gắng nói:

- Thật may, thật may là cuối cùng anh vẫn coi tôi là Đàm Lệ Linh. Cảm ơn. Vậy là tôi yên tâm rồi.

- Cô...

- Chúng ta vẫn có thể là bạn bè như trước có đúng không? Tôi vẫn còn có thể cùng anh ngồi ở đây ngắm cảnh của đêm thành phố A đúng không? Tôi vẫn có thể nói chuyện với anh có đúng không? Và tôi vẫn có thể gọi tên anh như bình thường đúng không? Và tôi vẫn có thể... gặp anh đúng không?

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì gật đầu. Khi nghe Đàm Lệ Linh nói vậy, tự dung anh lại cảm thấy đau lòng. Còn Đàm Lệ Linh thấy vậy thì mỉm cười. Đàm Lệ Linh hỏi như vậy chỉ là muốn khẳng định chắc chắn rằng, mối quan hệ giữa Từ Dịch Phàm và cô không có ai cản trở cả, họ vẫn là bạn bè tốt.

- Cô sẽ không suy nghĩ quá nhiều về chuyện hôm nay chứ? Mọi chuyện có vẻ sẽ khiến....

- Tôi không phải người nhớ dai.

- Mà Lệ Linh này, tôi thật sự rất lo cho bệnh của cô. Lỡ như về sau mà xảy ra chuyện gì...

Đàm Lệ Linh bỗng đứng dậy, nhìn lên bầu trời đầy sao kia, sau đó thì quay lại nhìn anh:

- Tôi sẽ không sao đâu, thật đấy. Anh không cần phải lo lắng đâu. Sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- Nhưng..

- Yên tâm đi. À, mai tôi đến nhà anh lấy xe được không? Nếu không có lẽ là tôi sẽ phải bắt taxi hoặc đi bộ đi làm mất.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nhìn Từ Dịch Phàm mà nói. Từ Dịch Phàm giọng nói trở nên trầm xuống:

- Cô không cần phải đến nhà tôi lấy lại xe đâu. Cô cứ đưa chìa khóa xe đây cho tôi, ngày mai tôi sẽ bảo người lái xe về căn hộ cho cô, sức khỏe cô không tốt, đừng đi lại nhiều.

- Vậy phiền anh rồi.

- Bây giờ tôi đưa cô về nhà được chưa? Cũng muộn rồi. Tôi sợ cô lại ngã bệnh nữa thì...

Đàm Lệ Linh vội ngắt lời:

- Anh không cho rằng tôi yếu ớt đến như vậy chứ? Sức khỏe của tôi bây giờ cũng ổn hơn rồi.

- Được rồi, về thôi.

- Ừ.

Sau đó Từ Dịch Phàm đưa Đàm Lệ Linh trở về căn hộ của cô. Cô không cần anh đưa lên tận trên căn hộ, bảo anh cũng nên về sớm nghỉ ngơi vì cũng đã muộn. Nhưng anh vẫn ngồi trong xe cho đến khi cô đi khuất, cho đến khi anh thấy căn hộ của cô sáng đèn...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Sống mãi trong giấc mơ

Sáng hôm sau quả nhiên Từ Dịch Phàm đã báo lái xe Trần lái xe của Đàm Lệ Linh về chỗ khu chung cư chỗ cô, anh ta còn mang chìa khóa lên tận phòng cho cô nữa. Đàm Lệ Linh nhận lấy chìa khóa và cảm ơn, còn có ý định mời anh ta vào bên trong uống cốc trà nhưng lái xe Trần nhanh chóng từ chối, sau đó thì đi luôn, không chân chừ ở lâu.

Sức khỏe cũng đã tốt hơn nhiều rồi, Đàm Lệ Linh vẫn còn nhiều công việc ở tập đoàn chưa giải quyết xong, hơn nữa sáng nay còn có một cuộc họp khá quan trọng nữa nên không thể nào vắng mặt được, còn dự án Quảng trường Thế Kỷ cô cũng phải đến chỗ thi công xem xét tiến độ hiện nay như thế nào nữa. Công việc không có thì thôi, một khi đã có thì nhiều vô kể.

Đi từ nhà tắm đi ra, Đàm Lệ Linh ngồi trước bàn trang điểm thờ dài. Mọi ngày cô khá lười trang điểm, toàn trang điểm qua loa rồi đi làm, chủ yếu dùng kem dưỡng da là chính. Nhưng với gương mặt có phần tái nhợt cùng quảng mắt thâm kia, e rằng đến tập đoàn sẽ dọa ma người ta. Thế nên Đàm Lệ Linh đành cố gắng nhẫn nại mà ngồi xuống trang điểm cho kỹ.

Nhìn kĩ vào gương thấy cũng ổn rồi, định đứng dậy thì thấy ngăn kéo vẫn chưa đóng hẳn lại. Tuy nhiên Đàm Lệ Linh không đẩy ngăn kéo vào mà lại kéo nó ra. Có một chiếc hộp mà cô vẫn để trong ngăn kéo suốt 3 năm qua, đó là thứ duy nhất, vật duy nhất của cô, vật duy nhất mà nhiều lúc cô có thể lấy ra và tự hồi tưởng về mình.

Từ từ mở chiếc hộp ra, bên trong có một sợi dây chuyền mặt hình trái tim, một chiếc vòng tay thiết kế đơn giản, đôi khuyên tai và một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế vô cùng tinh xảo.

- Đã lâu mình không động vào chiếc hộp này.

Đàm Lệ Linh nhìn vào chiếc hộp này hồi lâu, cô bỗng chốc thở dài một hơi. Nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, cô cảm thấy mọi thứ như một giấc mơ vậy, một giấc mơ mà bỗng dưng cô muốn tỉnh lại, căn bản là dạo này cô cảm thấy rất bất an, rất mệt mỏi.

- Mình chỉ còn những thứ này thôi. Chỉ có những thứ này mới khẳng định được mình không phải là mình.

Câu nói của Đàm Lệ Linh sẽ khiến cho người nghe nó phải hiểu lầm, nhưng chỉ có cô mới hiểu được nguyên nhân thực sự.

- Mà thôi, sống trong giấc mơ như thế này, tuy có nhiều điều không như mong muốn, nhưng nếu muốn sống thật với thực tại, quả thật là một điều quá đổi khó khăn.

Đóng chiếc hộp lại, đặt vào chỗ cũ rồi đẩy ngăn kéo vào, cô cầm túi xách và vài tài liệu rời khỏi căn hộ.

.....

Tập đoàn Thiên Thành.

Đàm Lệ Linh gõ cửa rồi nhanh chóng đi thẳng vào bên trong phòng làm việc của Châu Kiến Thành. Cô đặt trước mặt anh vài tài liệu và nói thẳng vào vấn đề chính luôn:

- Đây là những tài liệu em đã chỉnh lý xong, anh xem nếu không còn gì sửa lại nữa thì ký vào, em sẽ lập tức thực hiện. Nếu mà để lâu quá thì e rằng cũng không tốt lắm đâu.

- Được. Anh biết là em sẽ làm rất tốt nên không cần phải kiểm tra kĩ lưỡng lại làm gì nữa.

Rồi Châu Kiến Thành ngẩng đầu lên nhìn Đàm Lệ Linh, anh đứng dậy tiến đến chỗ cô, hỏi lo lắng:

- Lệ Linh, em ốm sao?

- Không có gì đâu, em vẫn khỏe mà.

Đàm Lệ Linh đáp trả anh bằng một nụ cười nhẹ.

- Anh ít khi thấy em trang điểm, mà có trang điểm cũng không trang điểm đậm như vậy.

- Đêm qua em mất ngủ, mắt lại có quảng thâm nên mới trang điểm lại một chút ấy mà.

Chuyện Đàm Lệ Linh bị bệnh như vậy Châu Kiến Thành cũng đã biết, bạn của anh cũng là một trong những bác sĩ điều trị chính cho cô, mà bản thân anh trước đây cũng đã từng học Y nhưng sau đó lại chuyển sang kinh doanh.

- Nếu như em mệt mỏi thì cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe lại, không cần phải đến tập đoàn làm gì đâu. Dự án Quảng trường Thế Kỷ vừa mới khởi công, có nhiều việc cần giải quyết nhưng em cũng không cần lo lắng quá, chuyện này để anh giải quyết. Vậy nên em chú ý sức khỏe, khi nào thật sự khỏe hẳn thì đi làm cũng chưa muộn đâu.

- Cảm ơn anh, nhưng em đã khỏe rồi. Với lại hôm nay em cũng muốn đến chỗ thi công xem thế nào.

- Chuyện này...

- Em không sao đâu, thật đấy.

Châu Kiến Thành thở dài, anh không thể thuyết phục được Đàm Lệ Linh, thôi, đành để cô ấy tự quyết vậy.

- Được rồi, anh vốn không ngăn được em. Nhưng nếu mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi đấy.

- Em biết rồi. 15 phút nữa sẽ có cuộc họp. Cuộc họp kết thúc thì em sẽ đến chỗ thi công. - Ủ.

Đàm Lệ Linh rời khỏi phòng làm việc để đi đến phòng họp. Sau cuộc họp, cô tự mình đến chỗ thi công.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Dạy con (1)

Vài ngày sau.

Kể từ sau chuyện bị ngắt xủ ở nhà Từ Dịch Phàm lần trước, Đàm Lệ Linh cũng không còn mấy liên lạc gì với anh nữa bởi cô biết rằng, khi dự án Quảng trường Thế Kỷ kia khởi công, anh nhất định sẽ rất bận, chẳng có mấy thời gian rảnh nên cô không thể vì thế mà làm phiền anh được cho nên mới không gọi điện, liên lạc gì với anh.

Sức khỏe tốt hơn rất nhiều nên hôm nay Đàm Lệ Linh quyết định đến trung tâm thương mại mua sắm vài thứ đồ. Không muốn mua cũng không được, trong nhà Đàm Lệ Linh cô nhìn quá đơn giản đến mức thiếu thốn rồi. Mặc dù chủ trương đơn giản, nhưng đơn giản đến mức ấy thì trông như nhà hoang.

Chủ nhật nên có đông người đến đây hơn mọi ngày thường nhiều. Vì ít đến những nơi thế này nên Đàm Lệ Linh cũng khá băn khoăn khi lựa chọn đồ cần mua. Nhìn một món đồ mà có tận hai loại liên, nhưng vì thích cả hai lại không biết chọn loại nào nên cô cầm luôn cả hai loại ấy, không cần xem giá cả, chẳng quan tâm đắt rẻ thế nào.

Đẩy xe đi mua vài món đồ nữa thì Đàm Lệ Linh bất ngờ gặp ngay Từ Dịch Phàm cũng đang đi mua sắm cùng một người phụ nữ nào đó. Người phụ nữ này cô cũng đã gặp ở đại biệt thự của Từ gia mấy hôm trước rồi, nhưng lại không biết tên. Và người phụ nữ đi cùng Từ Dịch Phàm lúc này không ai khác chính là Trương Uyển Tâm!

Từ Dịch Phàm đang đẩy xe hàng, anh cũng đến đây mua sắm đồ đạc sao? Đàm Lệ Linh căn bản không nghĩ Từ Dịch Phàm anh lại đến những nơi như này. Mà vốn dĩ anh cũng không cần đến.

- Lệ Linh?

Từ Dịch Phàm là người lên tiếng trước dù phải một hồi sau anh mới nhìn thấy cô. Anh và Trương Uyển Tâm đều đi đến chỗ Đàm Lệ Linh. Đàm Lệ Linh cũng mỉm cười lên tiếng chào hỏi:

- Thật không ngờ Từ Tổng giám đốc anh cũng là người hay đến những nơi như thế này mua sắm đấy. Tôi cứ nghĩ là khéo khi anh còn chẳng biết nơi này là đâu nữa chứ.

Đàm Lệ Linh nói với Từ Dịch Phàm xong thì quay sang mỉm cười và gật đầu với Trương Uyển Tâm. Trương Uyển Tâm cũng chỉ mỉm cười đáp lễ lại chứ không nói gì. Khi nhìn thấy Đàm Lệ Linh lần đầu tiên ở Từ gia, Trương Uyển Tâm đã giật mình kinh ngạc. Nhưng lúc đấy cô vẫn có thể giữ được bình tĩnh bởi Trương Uyển Tâm cũng biết rằng Phùng Lộ Phi đã mất 3 năm trước rồi, cô ấy không thể là Phùng Lộ Phi được. Là một luật sư, cô không thể có những suy nghĩ trái sự thật như vậy. Sau khi nghe Từ Dịch Phàm nói, Trương Uyển Tâm cũng chỉ có thể thờ dài. Người giống người trên thế giới này nhiều lắm.

- Tôi cũng không nghĩ cô cũng sẽ đến đây đấy Lệ Linh. À mà sức khỏe của cô dạo này vẫn ổn đấy chứ? Sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm đi? – Từ Dịch Phàm lên tiếng hỏi. Anh cũng không quan tâm đến những lời nói đùa vừa rồi của Đàm Lệ Linh.

- Tôi khỏe rồi, cảm ơn lời hỏi thăm của anh. Vì có vài đồ cần phải mua nên tôi mới đến đây.

- À, đúng rồi, tôi quên mất không giới thiệu hai người. Uyển Tâm, cô ấy chính là Đàm Lệ Linh, cố vấn kinh tế tài chính của tập đoàn Thiên Thành, đối tác mới của tập đoàn anh. Lệ Linh, cô ấy là Trương Uyển Tâm, luật sư của tập đoàn Phùng Thị, bạn của tôi. - Chào cô.

Cả hai người lại chào nhau lần nữa một cách khá đơn giản. Lần trước Đàm Lệ Linh chỉ gặp lướt qua Trương Uyển Tâm ở nhà của Từ Dịch Phàm, cũng không có cơ hội nhìn kĩ. Như Từ Dịch Phàm vừa nói, Trương Uyển Tâm cũng đã nhìn ra, cả hai người đứng là bạn bè bình thường, chẳng có gì vượt mức cả.

Tiếng chuông điện thoại của Trương Uyên Tâm bỗng dưng vang lên, cô vội vàng tránh đi chỗ khác nghe điện thoại, chỗ này chỉ còn lại Từ Dịch Phàm và Đàm Lệ Linh.

- Anh mua đồ chơi cho con trai sao không đưa thằng bé đi cùng để chọn cho dễ vậy? Lỡ thằng bé không thích mấy món đồ này thì sao? Lúc ấy chẳng phải mua tốn tiền à?

Từ Dịch Phàm nhìn lại trên xe đầy hàng toàn đồ chơi dành cho trẻ con, anh chỉ mỉm cười:

- Tôi muốn cho thằng bé một bất ngờ nên mới tự mình đi mua ấy mà. Với lại Uyên Tâm cũng biết nhiều thứ mà Hạo Văn thích nên mới gọi điện bảo cô ấy đi cùng thôi.

- Vậy hả?

Nghe Từ Dịch Phàm nói chuyện như vậy, kể về lý do mà Trương Uyên Tâm đi cùng anh cứ như là đang giải thích sợ bị hiểu lầm chuyện gì đó vậy. Đàm Lệ Linh nghe thấy vậy thì chỉ có thể cười mà thôi. Từ Dịch Phàm lúc này không hiểu gì bèn hỏi:

- Cô cười gì vậy?

- Anh trả lời tôi như cách của một người chồng đi ngoại tình chẳng may bị vợ bắt gặp được vậy.

Câu trả lời của Đàm Lệ Linh khiến Từ Dịch Phàm rất kinh ngạc và không còn gì để nói thêm được nữa, chỉ có thể cười trừ thôi. Không ngờ Đàm Lệ Linh cô lại nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Dạy con (2)

Trương Uyên Tâm vội vàng đi đến, cô nói với Từ Dịch Phàm bằng giọng vô cùng gấp gáp và khẩn trương.

- Dịch Phàm à, bây giờ em có chuyện gấp phải đi ngay, anh đi một mình có được không vậy?

- Nếu vội thì em cứ đi trước đi, anh đi một mình cũng được. Không có gì đâu.

- Vậy em đi trước. Đàm tiểu thư, thất lễ rồi.

- Không sao. Cô cứ đi đi.

Nói xong Trương Uyên Tâm đi luôn. Đàm Lệ Linh cười:

- Anh ít khi đến những nơi như thế này nên mới nhờ Trương tiểu thư đi cùng. Bây giờ cô ấy bận, anh phải tự đi rồi. Liệu mua đồ có quá khó không?

- Tôi vẫn còn có cô mà.

- Tôi?

Đàm Lệ Linh nghe vậy thì có phần ngạc nhiên.

.....

Từ Dịch Phàm và Đàm Lệ Linh ngồi nói chuyện ở một quán cà phê nhỏ đối diện với trung tâm thương mại. Sau khi Trương Uyên Tâm đi thì họ có mua thêm vài thứ rồi cũng rời đó luôn. - Anh không thích cà phê sữa sao? Vẫn cứ uống cà phê đặc là thế nào vậy? Nó chẳng có gì tốt cho sức khỏe khi cứ uống như vậy đâu. – Đàm Lệ Linh vừa uống cà phê vừa hỏi.

- Không phải là tôi thích uống như vậy. Trước đây tôi cũng toàn uống cà phê sữa thôi. Nhưng mà... Từ Dịch Phàm mới nói được nửa chừng thì bỗng nhiên dừng lại. Vốn là chẳng còn ai giúp Từ Dịch Phàm cho sữa vào cà phê như Phùng Lộ Phi ngày trước nữa nên anh mới chuyển sang uống cà phê đặc. Dù có đề cắc sữa trước mặt Từ Dịch Phàm thì anh cũng không cho vào cà phê. Từ Dịch Phàm vẫn thích cách mà Phùng Lộ Phi cho sữa vào giúp anh.

- À, là trước đây anh thích uống cà phê sữa, bây giờ thì không thích nữa, chuyển sang cà phê đặc?

Từ Dịch Phàm lắc đầu rồi lại nói tiếp:

- Tôi vẫn thích cafe sữa.

- Từ Tổng giám đốc à, anh cũng lạ thật đấy. Anh nói anh thích cafe sữa nhưng mà lại đi uống cafe đặc này. Tôi chưa thấy có ai lại không uống đồ mà mình thích như anh cả. Tôi chẳng thể hiểu nổi anh nữa rồi đấy. À không phải, là do anh quá khó hiểu.

Từ Dịch Phàm chỉ cười mà không nói gì nữa. Và Đàm Lệ Linh lại cầm cốc cafe của Từ Dịch Phàm lên, cho vào đó hai thìa sữa, khuấy đều lên và đẩy trả lại cho anh.

- Cần thận không anh lại đau dạ dày đấy. Đến lúc đấy thì đừng trách tôi không nhắc anh trước.

Đàm Lệ Linh uống một ngụm cafe rồi hỏi Từ Dịch Phàm:

- Mà hôm nay tôi thấy anh toàn mua đồ chơi trẻ con chứ chẳng mua thêm gì nữa cả.

- Tôi đến trung tâm thương mại này thì có mua gì ngoài đồ chơi cho Hạo Văn đâu chứ.

- Thấy anh mua nhiều thế này thì chắc thằng bé có rất nhiều đồ chơi thì phải. - Đúng vậy.

Đàm Lệ Linh thở dài, lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẫm. Từ Dịch Phàm thấy hành động này của cô cảm thấy rất khó hiểu.

- Cô có ý gì vậy? Không cần như vậy chứ? Tôi vừa nói gì sai à?

- Anh làm vậy không phải là đã dạy hư thằng bé rồi sao? Thật sự là đã dạy hư rồi đấy.

- Cô biết không, 3 năm trước, ngày mà Hạo Văn được sinh ra cũng là ngày mà vợ tôi mất. Mấy năm nay, ngày sinh nhật của thằng bé cũng chính là ngày giỗ của cô ấy. Hạo Văn sinh ra đã mất mẹ khiến tôi rất đau lòng và cũng chẳng thể làm gì quá nhiều cho thằng bé ngoài việc tận lực cố gắng làm tròn trách nhiệm của một người cha. Những năm qua tôi cố gắng cho thằng bé một cuộc sống tốt đẹp nhất, hoàn hảo nhất nhưng thằng bé lại thiếu tình yêu thương của một người mẹ. Tôi chỉ có thể nói với Hạo Văn là mẹ của thằng bé đang ở một nơi rất xa, hiện giờ chưa thể về được. Đến khi thằng bé lớn rồi sẽ hiểu thôi.

Đàm Lệ Linh cười lắc đầu.

- Vợ của anh qua đời, anh dồn hết tình yêu thương cho con trai cũng không phải là chuyện gì sai trái cả. Nhưng mà anh yêu thương chiều chuộng thằng bé quá mức rồi đấy.

- Không làm như vậy thì cô nghĩ tôi phải làm gì? Tôi chẳng thể làm gì hơn cho thằng bé.

- Dịch Phàm, chẳng ai cấm anh yêu thương cũng như chiều chuộng con trai của anh cả. Nhưng cái cách mà anh yêu thương và chiều chuộng thằng bé lại không đúng. Anh nhìn cô đây về thắc mắc.

- Anh nghĩ xem, Hạo Văn không có tình yêu thương của mẹ nó kể từ khi sinh ra, tình yêu thương của bố, của ông bà, của người thân và những người xung quanh không thể giống với tình yêu của người mẹ được. Anh có vẻ luôn nhường nhịn, nghe lời thằng bé. Anh cũng nên biết rằng, cách mà anh yêu thương thằng bé hiện tại không hiệu quả đâu, ngược lại còn dạy hư thằng bé nữa. Hạo Văn từ nhỏ được mọi người xung quanh yêu thương, bao bọc, chở che, những gì thằng bé muốn đều được thực hiện. Như vậy về sau thằng bé sẽ ỷ lại vào tất cả mọi người, thằng bé sẽ cho rằng nó muốn gì sẽ được nấy, tính tình cũng vì vậy mà sẽ thay đổi theo. Tôi cũng tin chắc chắn rằng từ khi thằng bé sinh ra cho đến giờ chưa bị bắt cứ ai đánh cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Dạy con (3)

- Cô có con rồi sao? - Hà?

Từ Dịch Phàm chuyển sang chủ đề khác khiến cho Đàm Lệ Linh nghe xong ngạc nhiên vô cùng.

- Anh có ý gì đây?

- Những lời cô vừa nói giống như lời của một người đã từng có con vậy, rất có lí lẽ đấy. Tôi không tin một người chưa từng có con lại có thể nói ra được những lời sâu xa như vậy.

Đàm Lệ Linh cười khỏ:

- Từ Tổng giám đốc à, anh làm rồi, tôi đây vẫn còn độc thân, độc thân đấy. Đến người yêu còn chưa có thì làm sao có con được chứ. Nhưng những

người chưa có con chẳng lẽ lại không thể nói ra những lời này hay sao đây? Hơn nữa những người chưa có con chẳng lẽ lại không thể hiểu mọi chuyện như vậy sao? Suy nghĩ của anh thật là...

- Không, ý tôi không phải vậy. Tôi nghĩ bọn họ dù có con cũng sẽ không hiểu sâu xa như cô.

- Có thể những lời tôi vừa nói vẫn còn thiếu sót nhất định. Nhưng mà Dịch Phàm này, tôi biết anh rất yêu thương Hạo Văn, một phần cũng vì người vợ đã qua đời nhiều năm trước của anh. Vậy anh tin rằng cô ấy sẽ đồng tình với cách dạy con hiện tại của anh hay sao? Tôi nghĩ là không đâu.

- Cô muốn tôi đừng quá chiều chuộng Hạo Văn?

Đàm Lệ Linh im lặng một lúc rồi mới nói:

- Khi con còn nhỏ là lúc dạy con tốt nhất, đừng để cho đến khi thằng bé trưởng thành rồi mới dạy.

- Những lời này của cô...

- Nếu anh thấy những lời tôi nói không phải thì cũng không cần làm theo đâu. Tôi chỉ đứng ở lập trường của mình, dựa vào những gì mà tôi biết để nhắc nhở anh thôi. Nếu anh muốn tốt cho con trai thì mong rằng anh cũng nên suy nghĩ lời tôi nói.

Anh lắc đầu:

- Không phải là những lời của cô nói không đúng, mà chỉ là do tôi không biết cách dạy con thật. Tôi sẽ làm theo những lời mà cô nói. Tôi nghĩ những lời nói đó là đúng.

- Lời của tôi vẫn còn thiếu sót. Anh nên hỏi ý kiến của mọi người xung quanh xem sao, tôi tin là rất hữu ích đấy.

- Được.

Bỗng dung Từ Dịch Phàm lại có phần tò mò hơn về gia đình của Đàm Lệ Linh, anh bỗng hỏi:

- Gia đình cô thế nào? Chắc hẳn là họ dạy dỗ cô rất tốt.

Đàm Lệ Linh chỉ nhìn anh, im lặng một hồi lâu. Thế rồi cô bật cười:

- Gia đình tôi, anh đang nói đến gia đình tôi hả? Sao anh không coi tôi như một cô nhi đi?

Cô nhi? Ý Đàm Lệ Linh không phải là cô không có cha mẹ anh chị em gì đấy chứ? Nếu như vậy thì hoàn cảnh của cô cũng thật éo le quá rồi. Từ Dịch Phàm cũng chẳng nói gì.

- Có thể những điều tôi nói ra sẽ khiến anh cười đấy. Anh thậm chí sẽ không tin lời tôi.

- Tôi tin cô.

Đàm Lệ Linh nhìn thẳng vào anh. Tự dung cô cảm thấy ảm áp lạ thường. Anh ấy tin cô!

- Ba năm trước tôi bị tai nạn và được Kiến Thành cứu sống, nhưng tôi lại bị mất trí nhớ ngay sau khi tỉnh lại và chẳng nhớ bất cứ điều gì nữa. Cũng may mà Kiến Thành cứu tôi, nếu không tôi không biết bây giờ mình sẽ như thế nào nữa, hoặc cũng có thể là tôi không còn sống, không thể ngồi nói chuyện với anh như thế này. Nhưng anh biết không, cuộc sống hiện tại của tôi không phải là một thực tại thứ hai mà là một giấc mơ kéo dài không có kết thúc.

- Cô sống hạnh phúc không?

- Là sao?

- Cuộc sống hiện tại cô có cảm thấy hạnh phúc không? Cô bảo đây không phải là thực tại mà chỉ là một giấc mơ.

Cô mỉm cười:

- Đạo này tôi cảm thấy bất an, tự dung muốn biết về cuộc sống trước kia của tôi như thế nào nhưng mà chẳng có ai biết thân thế thật sự của tôi cả. Tôi vốn đâu phải tên là Đàm Lệ Linh. Đó cũng chỉ là một cái tên tôi tự đặt cho mình sau khi cố gắng lấy lại trí nhớ mà không được.

- Có thể trước kia cô sống rất hạnh phúc thì sao? Có thể cô vẫn còn gia đình, bố mẹ, chứ không phải là cô nhi.

- Anh nói cũng phải.

- Tôi có thể giúp cô. Lệ Linh, cô còn có gì có thể chứng minh được thân phận trước đây của mình không?

Cô gật đầu:

- Tôi chỉ có một bộ trang sức thôi.
- Đưa cho tôi, tôi sẽ giúp cô tìm lại khoảng kí ức, thực tại trước kia, được không?
- Anh có thể giúp tôi?
- Tôi sẽ giúp cô, bằng mọi cách.

Đàm Lệ Linh nhìn Từ Dịch Phàm, những lời anh nói khiến cô như sắp rơi nước mắt, tự dưng cảm thấy bản thân được an ủi. Hóa ra, à không, anh là người duy nhất muốn giúp cô thoát khỏi giấc mơ dài này, anh là người duy nhất muốn cô trở về với thực tại...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Bữa Tiệc (1)

Đàm Lệ Linh vẫn còn nhớ tới những lời mà Từ Dịch Phàm nói với cô khi hai người gặp nhau lần trước. Anh thật sự muốn giúp cô tìm lại con người thật của cô, muốn giúp cô trở lại với hiện thực thay vì sống mãi trong một giấc mơ mà không thể tỉnh lại.

Khi Từ Dịch Phàm nói ra những điều này, Đàm Lệ Linh thật sự đã rất cảm động, thật sự vô cùng cảm động. Cô đã nghĩ, hóa ra trên đời vẫn còn có người muốn giúp cô. Thật sự Đàm Lệ Linh cô đã rất vui mừng khi biết như vậy. Nhưng mà đến tận hôm nay...

- Tất cả giống như một cái vòng tròn vậy, đi mãi vẫn không thể đến điểm đích mà chỉ là quay về điểm xuất phát. Liệu có thể đi được nữa hay không đây? Hay nên dừng lại?

Đàm Lệ Linh cảm chặt lấy chiếc hộp đựng bộ đồ trang sức kia, suy nghĩ lan man một hồi lâu. Cũng đã 1 tuần rồi, Đàm Lệ Linh vẫn chưa cho Từ Dịch Phàm một câu trả lời nào cả. Với lại cô cũng không biết nên nói với anh thế nào.

- Trong trường hợp của mình, thực tế tốt hơn giấc mơ hay là giấc mơ tốt hơn thực tế đây? Mình đã mong muốn tìm lại chính con người thật của mình, cuộc sống thực sự của mình, nhưng rốt cuộc lại chẳng thể làm gì... Liệu cuộc sống trước kia, con người thật của mình trước kia có tốt hơn bây giờ hay không?

Đàm Lệ Linh rơi vào mớ suy nghĩ hỗn độn. Phải chăng khi Từ Dịch Phàm đề nghị giúp thì cô phải đồng ý chứ? Tại sao lại chần chừ đến bây giờ? Chỉ là vì cô thấy cuộc sống bây giờ của cô rất tốt, mà cuộc sống trước kia liệu có được như bây giờ không?

Mặc dù cô bất an, cô lo lắng nhưng cô biết suy nghĩ. Có lẽ, cuộc sống hiện tại như này đã quá tốt đẹp với cô rồi...

.....

Tối hôm đó. Tại khách sạn Royal Hotel - 1 trong 5 khách sạn lớn nhất, sang trọng nhất thành phố A này.

Châu Kiến Thành đề nghị Đàm Lệ Linh cùng tham gia một bữa tiệc do Hạ Tổng giám đốc chủ trì được tổ chức tại Royal Hotel. Suy nghĩ khá lâu, cuối cùng cô cũng đồng ý. Hôm nay Đàm Lệ Linh không ăn mặc gọi cảm, quyến rũ, không theo phong cách thường ngày mà chỉ mặc một chiếc váy quây trắng dài đơn giản, đồ trang sức không quá mức tinh xảo. Mặc dù có đơn giản nhưng trông cô vẫn rất xinh đẹp và nổi bật.

- Tiệc mà Hạ Tổng tổ chức là tiệc gì vậy? - Ngồi trên xe, cô lên tiếng hỏi Châu Kiến Thành.

- Chỉ là bữa tiệc họp mặt của những thương nhân thôi, nhưng bữa tiệc này được tổ chức rất lớn, nhiều nhân vật có tên tuổi cũng xuất hiện. – Châu Kiến Thành vừa lái xe vừa trả lời.

- Vậy à.

- Biết em bao lâu nay, nhưng bộ trang phục, cách trang điểm hôm nay không phải phong cách của em thì phải.

Đàm Lệ Linh nhìn ra bên ngoài, cô nghe rõ câu hỏi của Châu Kiến Thành, nhưng mãi mới trả lời:

- Tự dưng em muốn thay đổi một chút, cứ giữ mãi một phong cách cũng rất nhàm chán.

- Cũng phải.

Xe đến Royal Hotel. Đàm Lệ Linh đợi Châu Kiến Thành rồi cả hai cùng đến hội trường nơi tổ chức tiệc.

- Ô, Châu Tổng đây mà, đã lâu không gặp cậu rồi nha.

Người vừa lên tiếng là Cố Tổng của tập đoàn Cố Thị. Ông ta cũng đã hơn 60 tuổi rồi.

- Cố Tổng, tôi cũng rất muốn hẹn ngài đi đánh golf nhưng ngài cũng thấy đấy, dạo này tôi bận quá.

- Tôi biết, tôi biết. Yên tâm đi, tôi không trách cậu đâu. Hiện tập đoàn Thiên Thành của cậu hiện đang hợp tác với Từ Thị trong dự án Quảng trường Thế Kỷ thì đương nhiên là bận rồi.

Nói xong thì ông ta quay sang phía Đàm Lệ Linh:

- Châu Tổng, tiểu thư xinh đẹp bên cạnh cậu là...

- Xin chào Cố Tổng, tôi là Đàm Lệ Linh, nghe danh ngài đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, thật vinh hạnh cho tôi.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nói.

- Ô, thì ra đây chính là cô vẫn Đàm Lệ Linh mà Châu Tổng hay nhắc đến đây hả? Cố vấn Đàm, cô quả thực xinh đẹp hơn trong suy nghĩ của tôi đấy. - Cố Tổng quá khen rồi.

- Châu Tổng nói rằng cố vấn Đàm đây thực sự rất tài năng, rất xinh đẹp, vô cùng xuất sắc. Thiên Thành càng ngày càng vững chắc cũng có đóng góp rất lớn của cố vấn Đàm đấy. Hơn nữa cậu ta cũng nói cô là một ngôi sao may mắn, cậu ta rất may mắn khi có cô bên cạnh. Có đúng như vậy không hả Châu Tổng?

Châu Kiến Thành chỉ cười mà không nói gì.

- Thật ngại quá Cố Tổng. Nhưng được Cố Tổng khen ngợi như vậy tôi cảm thấy rất may mắn thì đúng hơn.

- Haha...

Bọn họ cùng nói chuyện vài câu nữa rồi Châu Kiến Thành cùng Đàm Lệ Linh đi đến chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bữa tiệc (2)

Cùng lúc đó thì Từ Dịch Phàm cũng xuất hiện, anh đi cùng với Hạ An Nhiên. Đàm Lệ Linh cũng không quá ngạc nhiên khi thấy Từ Dịch Phàm đến đây. Châu Kiến Thành đã nói đây là buổi gặp mặt của những thương nhân do chính Hạ Tổng giám đốc đích thân chủ trì, đương nhiên là Từ Dịch Phàm sẽ được mời tới rồi. Hơn nữa, Hạ Tổng giám đốc này lại là bố của Hạ An Nhiên, Hạ An Nhiên cùng Từ Dịch Phàm lại có quan hệ, nói theo một cách khác thì anh không thể không đến được. Mà nhìn kỹ lại thì nơi này quả nhiên đúng là có rất nhiều nhân vật “máu mặt” nhất của thành phố A.

Từ Dịch Phàm nhìn thấy cô thì mỉm cười, còn cô cũng nhìn anh nhưng lại không nói gì cả.

Có nhiều người ở đây khi nhìn thấy Đàm Lệ Linh thì vô cùng ngạc nhiên, bàn tán này nọ. Bọn họ đa phần đều nhầm lẫn cô với Phùng Lộ Phi. Nhưng sau khi giới thiệu qua thì bọn họ mới biết rằng cô chỉ là Đàm Lệ Linh mà thôi.

Từ Dịch Phàm tay cầm li rượu tiến đến chỗ Đàm Lệ Linh trong khi Hạ An Nhiên đi gặp bố cô ta, chính là chủ bữa tiệc hôm nay Hạ Tổng giám đốc. Từ Dịch Phàm hỏi:

- Cô sao vậy?

Đàm Lệ Linh nhìn anh, hỏi lại:

- Ý trong câu hỏi của anh là gì?

- Cô nhìn tôi như người xa lạ vậy.

- Tôi không nghĩ là khi nhìn thấy anh, tôi phải chạy ngay đến chỗ anh, tay bắt mặt mừng đâu. Đúng không?

Không hiểu sao khi thấy Từ Dịch Phàm đi cùng với Hạ An Nhiên thì Đàm Lệ Linh lại chẳng vui vẻ gì.

- Có lẽ là như vậy. Nhưng mà có ai chọc giận đến cô sao? Trông cô có vẻ không vui.

- Thật à? Anh nghĩ có ai có thể chọc đến tôi đây? Cô nói xong thì cười, Từ Dịch Phàm cũng không thể nhịn cười trước câu nói này của cô.
- Đúng vậy.
- Sao anh không đi cùng Hạ tiểu thư đến gặp cha vợ tương lai vậy? Để cô ấy đi một mình thế kia.
- “Cha vợ tương lai?” Tôi và cô ấy đi cùng nhau nhưng không có nghĩa là đã xác định mối quan hệ.

Đàm Lệ Linh thở dài.

- Vậy mà tôi cứ tưởng anh và cô ấy đã...
- Tôi đã nói với cô tuần trước, tôi sẽ giúp cô tìm lại chính cô trước đây. Nhưng có vẻ cô muốn từ chối thì phải.

Cô đặt li champagne xuống bàn, nhìn thẳng vào đôi mắt cuốn hút kia của Từ Dịch Phàm.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhiều đến nỗi tôi đã tự mình kéo những con đau đầu đến.
- Cô...
- Tôi đã cho mình một câu hỏi, đó là: “Thực tế tốt hơn giấc mơ hay giấc mơ tốt hơn thực tế.” Xét cho cùng, tôi vẫn không thể trả lời được câu hỏi đó, cho đến tận bây giờ.

Từ Dịch Phàm hiểu ý cô muốn nói gì. Và anh cũng không thể giúp cô trả lời câu hỏi kia được.

- Từ Tổng, thì ra anh ở đây.

Châu Kiến Thành vừa nói vừa đi đến chỗ hai người.

- Châu Tổng.
- Vừa rồi tôi thấy anh đến nhưng đến khi quay lại thì chẳng thấy anh đâu cả. Hóa ra là anh đang nói chuyện với Lệ Linh.
- Đúng vậy.

Rồi lại có vài người đi đến chỗ Đàm Lệ Linh, tuy nhiên bọn họ chú ý nhất vẫn là Từ Dịch Phàm.

- Từ Tổng, tôi nghĩ chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này vào lúc khác vậy. – Đàm Lệ Linh nói với Từ Dịch Phàm
- Có phải chúng tôi đã làm phiền anh không Từ Tổng.
- À...
- Tôi đi trước.

Đàm Lệ Linh nhìn Từ Dịch Phàm, nở một nụ cười ngọt ngào, nhìn những người khác gật đầu rồi cầm li rượu đi đến chỗ khác. Sau đó cô lại rời phòng tiệc đi đến WC.

Nhưng, Đàm Lệ Linh lại chạm mặt Hạ An Nhiên tại WC.

Đàm Lệ Linh vẫn nhớ người con gái xinh đẹp này cô đã gặp tại một nhà hàng, hôm đó cô gặp Từ Dịch Phàm để thảo luận vài vấn đề. Cô có đưa ra phán đoán đó là “người yêu” của anh, và Từ Dịch Phàm không nói gì cả, không thừa nhận mà cũng chẳng thừa nhận. Lần gần đây nhất là gặp tại nhà Từ Dịch Phàm hôm sinh nhật Hạo Văn, nhưng chỉ là gặp thoáng qua thôi.

- Đàm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Không ngờ Hạ An Nhiên lại là người lên tiếng chào hỏi trước. Cách nói của Hạ An Nhiên lần này có vẻ không giống với vẻ e ngại, lo lắng lần trước. Hạ An Nhiên lúc này cũng chẳng giữ vẻ nhẹ nhàng, dịu dàng quý phái vừa rồi nữa.
- Hạ tiểu thư, thật trùng hợp khi gặp lại cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Bữa tiệc (3)

Hạ An Nhiên cười nhìn Đàm Lệ Linh, nhưng nụ cười này của cô ta cũng không phải là một nụ cười thân thiện gì. Nếu như là bình thường, chắc chắn Hạ An Nhiên sẽ không nói chuyện với Đàm Lệ Linh làm gì, nhưng nhìn cách mà Từ Dịch Phàm đối xử với Đàm Lệ Linh khiến cô ta không thể im lặng được. Thế nên khi thấy Đàm Lệ Linh đi vào WC, cô ta liền đi theo. Nói chuyện với Đàm Lệ Linh bên ngoài không tiện, nên nói trong này sẽ tốt hơn.

- Đàm tiểu thư này, Dịch Phàm có vẻ rất quan tâm đến cô thì phải. Vừa đến, anh ấy đã đi gặp cô rồi.

- Cô cho đó là “rất quan tâm” sao hả Hạ tiểu thư? Có vẻ như cô đang cho rằng tôi sẽ cướp đi vị trí nào đó vốn là của cô thì phải. Không cần phải lo lắng đến như vậy đâu.

Đàm Lệ Linh hiểu ý nghĩa thật sự trong câu nói của Hạ An Nhiên. Cô ta như muốn cảnh cáo cô vậy.

- Đàm tiểu thư, ý cô là gì?

- Hạ tiểu thư, tôi hiểu cô đang muốn nói gì với tôi. Nhưng cô cũng nên hiểu tôi một chút thì hơn. Từ trước đến nay tôi không muốn làm kẻ thứ 3 chen vào mối quan hệ của người khác. À phải, lần trước nói chuyện với Dịch Phàm, là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy, tôi không nghe thấy anh ấy thừa nhận mối quan hệ nào với cô cả. Cho nên Hạ tiểu thư này, cô nên cư xử cho đúng mực một chút. Còn bây giờ, tôi đi trước.

- Cô...

Hạ An Nhiên nghe thấy vậy thì rất tức giận. Cô ta muốn khiến cho Đàm Lệ Linh tự “biết khó mà rút lui”, nhưng nào ngờ Đàm Lệ Linh cũng chẳng phải một người vừa gì.

- Ô, xin lỗi nhé Hạ tiểu thư, tôi nghĩ là tôi phải ra ngoài đây, không thể tiếp chuyện cô được nữa. Tạm biệt. Đàm Lệ Linh nói một câu rất bình thản rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Đàm Lệ Linh cũng không muốn nói ra những điều như thế, cũng không muốn chọc tức vị Hạ tiểu thư kia đâu, nhưng là do cô ta muốn “chỉnh” cô trước thôi. Mặc dù cho đến bây giờ, ấn tượng của cô về Từ Dịch Phàm là rất tốt nhưng cô cũng biết rằng, Hạ An Nhiên là đối tượng mà anh sẽ kết hôn trong tương lai, cô thật sự không muốn mọi người bảo cô là người thứ 3 chen vào mối quan hệ giữa Từ Dịch Phàm và Hạ An Nhiên.

.....

Đàm Lệ Linh lại gặp Từ Dịch Phàm khi vừa mới trở lại hội trường chính của buổi tiệc. Lúc này mọi người đang khiêu vũ. Lần này thì Đàm Lệ Linh lại là người lên tiếng trước:

- “Người yêu” của anh chắc cũng sắp ra rồi đấy. Anh mau đi đón cô ấy đi còn gì nữa.

Anh chỉ cười.

- Đây, anh cười cái gì chứ? Tôi nói như vậy không đúng sao? Hạ tiểu thư kia là bạn gái anh còn gì.

- Tôi có thể mời cô nhảy bản nhạc này được không? Tôi quả thật rất thích bản nhạc này.

- Tôi...

Chưa kịp nói gì thêm thì Đàm Lệ Linh đã bị Từ Dịch Phàm kéo ra, một tay anh nắm tay cô, còn tay kia thì đặt lên eo cô. Đàm Lệ Linh cũng chẳng biết làm gì nữa, đành đặt tay lên vai anh. Khiêu vũ, cô cũng biết đôi chút nhưng cũng không hẳn là giỏi.

- Anh nghĩ mọi người ở đây sẽ không có ai hiểu làm mối quan hệ giữa chúng ta đấy chứ? - Cô nói.

- Có nhiều người quen tôi nhận nhầm cô là vợ tôi. Nhưng họ cũng biết rằng vợ tôi đã mất rồi.

- Người với người giống nhau trên đời này cũng nhiều lắm. Khéo khi một ngày nào đó ra ngoài đường tôi lại gặp một người giống hệt Từ Dịch Phàm anh thì sao đây nhỉ?

- Lúc đấy nhớ gọi điện cho tôi hoặc là chụp ảnh người đó cho tôi xem xem giống đến mức nào.

Đàm Lệ Linh cười. Cô cũng không nói với Từ Dịch Phàm chuyện cô và Hạ An Nhiên trong WC. - Cô bảo sẽ nói tiếp chuyện với tôi vào dịp khác mà. Bây giờ có thể nói tiếp không?

- À... anh nghĩ nói chuyện ở đây sẽ thích hợp sao? Nếu khi nào rảnh thì đến chỗ nào vắng vẻ một chút thì hơn. Tôi không muốn thu hút sự chú ý của nhiều người đâu.

- Kết thúc bữa tiệc này, có được không? Tôi rất muốn trả lời câu hỏi vừa rồi của cô.

Cô nhún mày nhìn anh. - Tôi đã hỏi anh câu hỏi nào ư? Sao tôi chẳng nhớ gì thế này nhỉ? Là câu hỏi gì vậy?

- “Thực tế tốt hơn giấc mơ hay giấc mơ tốt hơn thực tế.” Cô vừa nói câu này với tôi vừa này.

- Tôi đã suy nghĩ nhưng cho đến tận ngày hôm nay vẫn chưa đưa ra cho bản thân một câu trả lời. Anh đừng nói với tôi là anh có thể trả lời cho tôi đấy. Nhưng nếu anh có thể trả lời được thì quả thực anh đã giúp tôi một việc rất quan trọng rồi.

- Lát nữa tôi sẽ cho cô câu trả lời.

Đàm Lệ Linh mỉm cười gật đầu. Trong khi đó, cả Châu Kiến Thành và Hạ An Nhiên, mỗi người đứng một chỗ nhưng bọn họ đều nhìn về phía Từ Dịch Phàm và Đàm Lệ Linh. Hạ An Nhiên tức giận nắm chặt tay, còn Châu Kiến Thành thì có vẻ buồn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Câu trả lời (1)

Bữa tiệc kết thúc lúc hơn 9 giờ tối. Đàm Lệ Linh đi cùng với Từ Dịch Phàm đến chỗ bờ hồ lần trước, nơi mà cả hai người đều thường xuyên đến đây ngắm cảnh tối.

Buổi tối, ở bờ hồ đương nhiên là lạnh hơn những chỗ khác nhiều, hơn nữa lại còn có gió. Đàm Lệ Linh hôm nay đi lại không mang theo áo khoác hay gì cả, chỉ mặc mỗi chiếc váy mỏng manh, giờ tự nhiên cô cảm thấy hơi lạnh. Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh lúc này bèn cởi áo vest bên ngoài của mình ra khoác cho Đàm Lệ Linh khiến cô cứ nhìn anh chăm chăm.

- Cô nhìn chăm chăm tôi như vậy là có ý gì thế? Hay là tôi đã lại làm chuyện gì thất lễ với cô rồi nên cô mới nhìn tôi như vậy? – Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh, vừa nói vừa cười.

- Không có gì, anh đâu có làm chuyện gì thất lễ với tôi. Chỉ là muốn cảm ơn áo của anh thôi.

- Cô có vẻ cũng là người rất hay quên đấy nhỉ? Lần sau cô nhớ mang theo áo, buổi tối trời lạnh đấy. Ăn mặc không cẩn thận khéo khi còn bị bệnh nữa. Chẳng ai thích bị bệnh cả.

- Tôi biết rồi.

Cả hai sau đó im lặng hồi lâu không nói gì, một lúc sau Từ Dịch Phàm mới lên tiếng trước:

- Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân thật sự mà cô không cần tôi giúp chuyện tìm hiểu về thân thể của cô trước kia được không vậy? Bởi ai như cô đều muốn tìm lại thân thể thật sự của mình cả. Nhưng khi nghe cô nói như vậy, tôi lại cảm thấy bất ngờ.

Đàm Lệ Linh quay sang nhìn anh:

- Ban đầu khi anh đề nghị muốn giúp tôi chuyện này, lúc đó tôi đã rất vui và định nhận lời ngay lập tức. Nhưng sau khi suy nghĩ một thời gian, tôi đã nhận ra rằng, chuyện đó đối với tôi cũng chẳng có gì quan trọng nữa rồi và cũng nghĩ rằng nó không có quan hệ gì với tôi nữa. Vì thế nên tôi đã từ chối, không nhận lời giúp đỡ từ anh.

- Tại sao?

- Thân thể của tôi trước khi tai nạn mất trí nhớ, anh nghĩ nó sẽ thế nào? Có thể là tôi được sinh ra trong một gia đình hào môn quý tộc gì đó, cũng có thể một gia đình đơn giản mà bình thường, hoặc thậm chí tôi chỉ là một đứa bé lưu lạc tại cô nhi viện. Trước đó, tôi đã sống và có cuộc sống như thế nào? Một cuộc sống rất êm ấm hạnh phúc sao? Hay đó là một cuộc sống bình thường yên ổn hay là một cuộc sống nghèo khó cực khổ? Và tôi khi ấy là một người thế nào? Người tốt hay là người xấu? Anh có biết hay không những chuyện đó? Nói đúng ra, chính tôi còn không biết về chính bản thân mình nữa là. Vì thế nên tôi không muốn làm gì cả. Tôi không muốn khơi gợi lại dù nó có như thế nào đi chăng nữa. Tôi chỉ cần một cuộc sống đơn giản như thế này thôi.

Từ Dịch Phàm vẫn nghe Đàm Lệ Linh nói, vẫn nhìn cô, anh không nói gì cả. Đàm Lệ Linh lúc này như đang nói hết ra tất cả những gì cô đang che giấu trong lòng bao lâu nay vậy.

- Cả tôi và anh đều không biết những chuyện đó sẽ là như thế nào nữa. Và trong đầu tôi lại xuất hiện một câu hỏi, đó là “Thực tế tốt hơn giấc mơ hay giấc mơ tốt hơn thực tế?” Cuộc sống bây giờ của tôi chính là một giấc mơ đấy. Mặc dù tôi có bất an, có lo lắng hay có sợ hãi như thế nào đi chăng nữa nhưng chắc gì cuộc sống trước kia của tôi đã tốt hơn cuộc sống bây giờ? Tôi đúng là có tò mò thắc mắc về thân thể thực sự của tôi trước kia nhưng chắc gì thân thể trước của tôi đã hoàn hảo? Tôi cũng muốn biết con người thật của tôi như thế nào nhưng chắc gì trước kia tôi đã tốt hơn bây giờ? Có rất nhiều điều mà tôi đã nghĩ đến, nhưng lại không muốn làm.

- Thế nên cô mới muốn kết thúc thực tế này để tiếp tục giấc mơ sẽ kéo dài cho đến hết cuộc đời của cô sao? Cô có thật là đã suy nghĩ mọi chuyện chưa vậy? Có thể đó là...

- Dịch Phàm, có những người mất trí nhớ, dù họ dùng cả đời để tìm lại trí nhớ của mình nhưng lại không thể nào có thể làm được. Anh có nghĩ tôi cũng sẽ giống như họ hay không? Hay là sau một thời gian nữa tôi sẽ nhớ được ra mọi chuyện như những nhân vật ở trong phim truyền hình đấy? Tự dưng tôi nghĩ tốt nhất đừng nghĩ lại còn hơn.

Từ Dịch Phàm thở dài. Anh muốn giúp Đàm Lệ Linh tìm lại cuộc sống trước kia của cô, dù cô bây giờ có nhớ ra được hay không. Nhưng có vẻ như cô không muốn tìm lại ký ức trước kia nữa.

- Dịch Phàm, anh đã cho tôi một tia hi vọng khiến tôi cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Thật sự tôi cảm ơn anh rất nhiều. Nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ sống với cuộc sống này. - Nhưng mà, cô có bao giờ nghĩ đến việc cô vẫn còn người nhà hay không? Cô có nghĩ họ cũng sẽ rất lo lắng và đau buồn vì cô không? Chắc hẳn bây giờ những người đã quen cô trước kia, có rất nhiều người vẫn còn nhớ đến cô và mong gặp lại cô đấy.

- Tôi có nghĩ đến. Họ nhớ tôi nhưng tôi không nhớ được họ. Tôi như thế này, sao họ không tìm? Nếu họ muốn tìm tôi, trong 3 năm qua lại không tìm được hay sao?

Rồi cô bật cười:

- Thôi, mà anh chẳng bảo là anh sẽ trả lời câu hỏi kia của tôi còn gì nữa. Mau nói đi xem nào. À mà anh đừng bảo với tôi là anh không có đáp án đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Câu trả lời (2)

- Cô đã nghe nói đến đến câu, thực tế và giấc mơ bao giờ cũng khác xa nhau chưa? Giấc mơ bao giờ cũng rất tốt đẹp, rất hoàn hảo hơn thực tế rất nhiều. Nhưng hiện tại chúng ta vẫn đang sống trong thực tế còn gì? Hiện tại không phải là cô đang sống trong giấc mơ, cô vốn vẫn sống trong thực tế. Nó chỉ là một thực tế mới sau khi cô tỉnh dậy, sau khi cô đã trải qua một phần nào đây biến cố của cuộc đời thôi. Nhưng thực tế này khác với thực tế trước, và nó càng khác so với những giấc mơ đẹp đẽ kia. Vậy nên Lệ Linh, đừng so sánh thực tế với giấc mơ, cô chỉ có thể so sánh hai thực tế với nhau mà thôi.

Đàm Lệ Linh nhìn thẳng về phía trước, nghe Từ Dịch Phàm nói vậy, phải mãi một lúc sau cô mới lên tiếng:

- Tôi vẫn luôn cho rằng cuộc sống hiện tại của tôi chính là một giấc mơ, cho dù giấc mơ hiện tại của tôi có đẹp hay không, tôi vẫn chưa bao giờ tôi nghĩ nó là thực tế cả. - Vậy từ bây giờ cô hãy coi nó là thực tế đi. Giấc mơ và thực tế vốn dĩ khác nhau, tôi vừa nói với cô rồi còn gì nữa và cô đừng coi nó là một. Cô không muốn tôi giúp cô, là cô tự muốn giúp chính mình sao? Với những suy nghĩ hiện giờ, cô có thể không?

Hai tay của Đàm Lệ Linh bắt giấc nắm chặt lấy vạt áo vest của Từ Dịch Phàm, cô trở nên bồn chồn, không biết nói gì cả. Từ lúc nào mà Đàm Lệ Linh cô lại bồn chồn trước mọi việc như vậy chứ? Trước đây cô đâu có như vậy? Điều này thật khiến cô chẳng còn hiểu gì về chính bản thân cô nữa. Tự dưng mọi thứ lại quá xa vời.

- Nếu như anh là tôi thì anh sẽ làm gì? Gặp phải tai nạn sau đó thì lại mất đi trí nhớ, sống 3 năm sau rồi có người nói muốn giúp tìm lại cuộc sống thật sự. Anh sẽ đồng ý chứ?

- Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ đến rằng một ngày nào đó tôi sẽ sống trong hoàn cảnh ấy. Nhưng nếu là tôi, tôi nhất định sẽ đồng ý ngay. Dù cuộc sống trước kia của tôi có hạnh phúc hay đau khổ, dù tôi trước đó là người tốt hay xấu hay là như thế nào đi chăng nữa thì nó cũng là một phần trong cuộc sống của tôi, một phần của tôi, dù tôi có nhớ hay không. Và dù có thế nào đi chăng nữa tôi cũng vẫn sẽ mỉm cười chấp nhận với mọi sự thật, tự mình đối mặt với tất cả mọi chuyện. Tôi sẽ không bao giờ trốn chạy với mọi chuyện. Đàm Lệ Linh bỗng nhìn Từ Dịch Phàm. Nói thẳng ra, cô không có đủ can đảm giống như anh. Nếu cô được một phần nào như anh thì thật tốt. Nhưng đó chỉ là “nếu” thôi.

- Tôi vẫn thấy bây giờ cuộc sống của tôi thật sự rất tốt. Hãy cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên đi. Nếu tôi may mắn còn có thể nhớ lại được mọi chuyện thì thật tốt, còn nếu mãi mãi không nhớ ra cũng chẳng sao cả. Tôi sẽ chấp nhận mọi thứ, không oán hận, không phàn nàn hay là bất cứ điều gì khác.

- Nếu cô đã muốn như vậy, tôi sẽ không ngăn cản cô nữa. Cứ làm những gì mà cô muốn đi. Nhưng, nếu cô muốn tôi giúp điều gì, tôi vẫn sẽ giúp cô bằng toàn bộ khả năng của tôi. Đột nhiên Đàm Lệ Linh ôm chặt lấy Từ Dịch Phàm. Thật ấm áp, thật sự rất ấm áp. Không biết kể từ lúc nào, Đàm Lệ Linh cảm thấy ở bên Từ Dịch Phàm rất yên bình, lời anh nói vô cùng ấm áp và thoải mái. Còn Từ Dịch Phàm, anh vỗ nhẹ vào lưng cô. Ôm Đàm Lệ Linh, anh cảm thấy có gì đó rất thân thuộc mà không thể diễn tả được.

- Mấy năm nay, tôi luôn cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực tế, tôi cũng giống những người phụ nữ khác thôi. Dịch Phàm, thật sự rất cảm ơn anh. Quen được anh, tôi cảm thấy mình thật may mắn.

Từ Dịch Phàm im lặng, không nói gì cả. Cảm giác ôm Đàm Lệ Linh rất giống với lúc anh ôm Phùng Lộ Phi vậy.

Đàm Lệ Linh buông tay ra, mỉm cười với Từ Dịch Phàm

- Hành động vừa rồi của tôi có phải khiến anh khó xử không? Nếu phải thì tôi xin lỗi.

- Không, không có gì đâu. Tôi không để ý những chuyện như vậy. Cô cũng không cần phải xin lỗi.

- Có lẽ là do tôi hơi kích động quá rồi. Từ Dịch Phàm lại nói tiếp:

- Chuyện của Hạo Văn lần trước, tôi thật sự vẫn muốn nói xin lỗi cô. Cô không để ý chứ?

- Chuyện đó thì có gì đâu mà tôi phải để ý? Nhưng mà chuyện này cũng nhỏ thôi mà, sao anh cứ xin lỗi tôi mãi như thế chứ? Mà thôi, cũng muộn rồi, cũng nên về thôi, tôi không thể bắt anh ngồi đây với tôi suốt đêm được. Anh vẫn còn có bạn gái nữa.

Đàm Lệ Linh cười, Từ Dịch Phàm cũng cười.

- Tôi đưa cô về.

Từ Dịch Phàm lái xe đưa Đàm Lệ Linh về, lần này là cô đứng nhìn cho đến khi xe của anh đi khuất.

“Thật sự cảm ơn anh, em cảm thấy rất hạnh phúc khi biết được anh. Nhưng em cũng đã nói rồi, em quyết sẽ không làm người thứ 3 chen giữa anh và Hạ An Nhiên đâu.”

Đàm Lệ Linh vừa nghĩ vừa đi lên căn hộ. Đến khi vào bên trong nhà, khóa cửa hần hoi, cô mới nhớ ra mình vẫn còn khoác áo của Từ Dịch Phàm, quên mất không trả lại cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Bị uy hiếp (1)

Lại có thêm một ngày chủ nhật nữa đến. Thời gian dạo này có vẻ trôi qua rất nhanh.

Đàm Lệ Linh lái xe đi lòng vòng quanh thành phố A vì ở nhà một mình chán quá, lại hết việc để làm, cô kiếm việc mà không ra. Lái xe một lúc thì Đàm Lệ Linh dừng lại, lại đèn đỏ nữa, cô cực kỳ ghét đèn đỏ. Mà hôm nay hình như cô bị đèn đỏ “ám”, từ lúc ra khỏi nhà cho đến bây giờ gặp rất nhiều đèn đỏ.

- Lệ Linh?

Đàm Lệ Linh quay sang trái rồi lại quay sang phải, nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang ngồi trong xe bên cạnh, cũng đang dừng trước đèn đỏ. Cô nhìn thấy anh thì mỉm cười.

.....

Khu vui chơi giải trí.

- Cô Lệ Linh, cháu xin lỗi cô, tại lần trước nhìn cô trông giống với mẹ của cháu quá nên mới gọi cô là “mẹ”. Cô đừng giận cháu nhé, đừng giận cháu nữa. Có được không ạ?

Hạo Văn nói với Đàm Lệ Linh với giọng xin lỗi. Đàm Lệ Linh nhìn Từ Dịch Phàm rồi ngồi xổm xuống đối diện với thằng bé, cũng mỉm cười trả lời:

- Hạo Văn, không sao, cô không giận cháu đâu. Cũng chẳng phải chuyện gì lớn lắm mà. Chỉ có vậy mà cũng giận thì thật vớ vẩn, cô không phải là người thù dai nhớ lâu đâu.

- Cô Lệ Linh ơi, nhưng mà tại sao trông cô giống mẹ cháu thế ạ? Cô có biết mẹ cháu không vậy? Bố cháu nói rằng mẹ cháu đang ở một nơi rất xa, xa lắm, bây giờ chưa thể quay về ngay với bố con cháu được. Sinh nhật cháu mẹ cháu cũng không về luôn.

Đàm Lệ Linh chỉ cười:

- Cô quen mẹ cháu. Mẹ cháu đúng là đang ở một nơi rất xa chỗ này. Mẹ cháu cũng rất nhớ cháu với bố cháu đấy, cũng muốn về với cháu nhưng tạm thời vẫn chưa thể về được. Yên tâm đi, rồi mẹ cháu sẽ về thôi. Dù thế nào mẹ cháu cũng sẽ về mà. - Cô nói với Hạo Văn những lời y hệt những gì cô đã nghe được từ Từ Dịch Phàm lần trước.

- Vâng.

- Chúng ta ra kia chơi nhé.

- Vâng ạ.

Cả 3 người họ đi vào bên trong trông chẳng khác gì một gia đình vậy!

.....

- Lần trước tôi quên không trả áo cho anh, lần này gặp anh nhưng lại không mang áo. Để lần sau vậy. Được không?

Đàm Lệ Linh nói. Cả hai người đang đứng bên ngoài xem Hạo Văn chơi trò đu quay.

- Cô trả tôi chiếc áo lúc nào cũng được. Tôi cũng đâu phải chỉ có mỗi cái áo ấy thôi đâu.

- Hôm nọ gặp con trai anh thì tôi đau đầu, có vẻ như hôm nay đã tốt hơn rồi, không còn thấy đau đầu nữa. Hình như là gặp nhiều cũng quen, thích ứng được nên sẽ chẳng sao.

- Sao cô lại đi chơi cùng với chúng tôi vậy?

Cô nhìn anh, thờ dãi:

- Ngày chủ nhật ở nhà một mình chán quá nên tôi lái xe ra ngoài đi dạo. Thật không ngờ lại gặp anh. Với lại tôi cũng muốn đến khu vui chơi giải trí này xem thế nào, có vài trò cũng hay lắm.

- Hóa ra cô cũng muốn chơi mấy trò trẻ con này. Có trò tàu lượn, cô muốn trải nghiệm cảm giác mạo hiểm không?

- Vậy hả? Được thôi. Tôi thích mấy trò mạo hiểm như vậy. Chắc phải thú vị lắm nhỉ?

Hai người đang nói chuyện thì Hạo Văn chạy đến, hóa ra là trò chơi đu quay đã kết thúc rồi.

- Chơi xong rồi hả con?

- Vâng ạ.

Đàm Lệ Linh mỉm cười xoa đầu thẳng bé, hỏi:

- Có vui không?

- Rất vui ạ.

- Để bố đi mua đồ uống nhé?

- Được ạ.

Từ Dịch Phàm hỏi Đàm Lệ Linh muốn uống gì, cô nói:

- Hay là để tôi đi mua cho.

- Thôi, tôi đi.

- Anh muốn uống gì?

Thấy Đàm Lệ Linh nói vậy, Từ Dịch Phàm cũng chẳng ngăn cản được cô nữa, đành nói đồ mà anh muốn uống. Sau đó Đàm Lệ Linh đi mua đồ uống, còn lại hai bố con Từ Dịch Phàm ở đấy đợi, tiện thể chụp vài bức hình.

Một lúc sau, Đàm Lệ Linh có vẻ cũng sắp về thì Từ Dịch Phàm thấy có cảnh sát xuất hiện, mọi người nháo nhào lo lắng.

- Bố, cô Lệ Linh về rồi kìa.

Hạo Văn vẫy tay với Đàm Lệ Linh còn Từ Dịch Phàm thì mỉm cười đứng đó nhìn cô. Đàm Lệ Linh cũng mỉm cười nhìn họ, cô chỉ cách họ khoảng 10 m. Nhưng đột nhiên có một người đàn ông cầm theo khẩu súng va vào Đàm Lệ Linh khiến mọi thứ trên tay cô rơi xuống hết. Tên mặc đồ đen đó kéo tay Đàm Lệ Linh rồi đi khẩu súng vào thái dương cô, hất bắt cô làm con tin!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Bị uy hiếp (2)

Cảnh sát có mặt ở khu vui chơi giải trí này rất đông, mọi người xung quanh đầy đều lo lắng sợ hãi. Từ Dịch Phàm là người lo lắng nhất vì Đàm Lệ Linh đang nằm trong tay tên giết người kia. Thì ra tên đó là một tên giết người đang bị cảnh sát đuổi bắt. Hắn chạy vào khu trung tâm giải trí này vì nghĩ nơi này đông người, sẽ dễ dàng tẩu thoát hơn. Nào ngờ cảnh sát được huy động truy bắt hắn lại đông như vậy, nên bọn họ đã nhanh chóng tìm được hắn trong đám đông người ở đây. Nhưng phía cảnh sát lại không ngờ đến, Đàm Lệ Linh lại trở thành con tin trong tay hắn, bị hắn đem ra uy hiếp.

- Chúng mày không được lại gần đây, nếu không tao sẽ bắn chết nó. Đứng im ở đây.

Hắn dí sát súng vào thái dương của Đàm Lệ Linh hơn. Từ Dịch Phàm lại càng thêm lo lắng nhìn Đàm Lệ Linh, còn cảnh sát thì đứng im, không dám động đây, sợ sẽ gây nguy hiểm cho con tin. Bọn họ cũng chưa nghĩ ra được cách nào an toàn nhất.

Tay Đàm Lệ Linh bỗng nhiên run lên, cô trở nên lo lắng và sợ hãi hơn bao giờ hết. Những cơn đau đầu dữ dội lại nhanh chóng xuất hiện. Cô không thể chịu đựng được nữa.

- Anh muốn gì?

Thấy tình trạng lúc này của Đàm Lệ Linh có vẻ không ổn, Từ Dịch Phàm vội lên tiếng.

- Tao muốn gì hả? Được, chỉ cần bọn cảnh sát chúng mày rút lui hết rồi mang tiền đến đây cho tao thì tao sẽ thả con ranh này ra ngay. Mau làm đi nhanh lên. Nếu chúng mày không đồng ý thì tao sẽ giết nó ngay lập tức. Thế nào đây hả? Có làm không?

- Anh mau thả con tin ra ngay, nếu không tội trạng của anh sẽ càng nặng hơn đây. Vội lại, anh hiện tại cũng không thoát được khỏi đây đâu. Hãy giờ tay đầu hàng ngay đi.

Viên cảnh sát trưởng lên tiếng.

- Bỏ hết súng xuống cho tao. Nhanh lên.

Tên giết người lớn tiếng uy hiếp. Cảnh sát lúc này vẫn còn đang chần chừ, chưa bỏ súng xuống.

- Nhanh lên. Nếu chúng mày còn muốn con ranh này sống thì mau làm theo những gì tao nói.

- Này anh, anh nghĩ là anh có thể dễ dàng thoát khỏi nơi đây dễ dàng như thế sao hả? Nhìn xung quanh mà xem, anh chỉ có một mình, còn cảnh sát thì có bao nhiêu? Trong tay anh có một khẩu súng, trong khẩu súng có mấy viên đạn hả? May ra là 7 viên chứ gì? Anh cứ thử bắn chết con tin đi, anh cũng sẽ chết mà thôi. Như vị cảnh sát kia vừa nói, nếu anh bỏ súng xuống đầu hàng và thả con tin ra thì tội trạng của anh sẽ được giảm nhẹ. Anh muốn trốn tức là anh muốn sống nhưng như thế này liệu anh có thể sống được hay không đây? Anh bây giờ chỉ có 2 sự lựa chọn thôi, một là sống, hai là chết. Tự chọn đi.

- Mày nói cái gì?

Tên giết người kia nghe thấy vậy thì hét lên, hắn tự nhiên suy nghĩ những gì mà Từ Dịch Phàm vừa nói. Còn Từ Dịch Phàm thì đang rất lo lắng cho Đàm Lệ Linh. Về phía Đàm Lệ Linh, cô càng ngày càng sợ hơn, càng lúc càng đau đầu dữ dội hơn, mồ hôi trên trán đầm đìa. Trong đầu cô lúc này xuất hiện những hình ảnh gì đó rất mơ hồ, không rõ ràng. Nhưng những cảnh tượng lúc này, cô hình như đã từng thấy rồi.

- Bố, cô Lệ Linh sẽ không sao chứ ạ? Người kia dí súng vào đầu cô ấy. Người đó không phải người tốt đúng không ạ?

Hạo Văn hỏi nhỏ.

- Đúng vậy, tên đó không phải người tốt, hắn là kẻ xấu. Vội lại đừng lo con trai, cô Lệ Linh sẽ không sao đâu.

Từ Dịch Phàm nói nhỏ nhẹ với Hạo Văn để cho thằng bé không lo sợ. Nhưng anh tin rằng Hạo Văn sẽ bình tĩnh.

Tình hình trở nên nguy cấp hơn bao giờ hết. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Đàm Lệ Linh, sợ cô gặp vấn đề gì.

- Thế nào, anh đã suy nghĩ xong chưa vậy? Anh cũng chỉ có hai sự lựa chọn ấy thôi. Chết thì có gì tốt chứ, chẳng phải sống vẫn tốt hơn còn gì, vẫn còn nhiều việc để làm.

- Mày im miệng đi.

Tên giết người kia bỗng nhiên lại hét lớn lên. - Tôi đang giúp anh giải quyết vấn đề hiện tại còn gì nữa, cũng giúp anh đưa ra phương án lựa chọn tốt nhất rồi còn gì, phải không? Nhưng mà tôi cũng chỉ có thể khuyên bảo anh như thế thôi, quyền quyết định đương nhiên là nằm trong tay anh rồi.

Đàm Lệ Linh lúc này thật sự không thể trụ nổi nữa rồi, chân cô như nhũn ra, không đứng vững nữa. Đầu cô choáng váng, cô nhanh chóng ngã gục xuống đất. Tên giết người thấy vậy vẫn chưa kịp làm gì thì Từ Dịch Phàm đã chạy cướp khẩu súng của hắn và đánh hắn ngã xuống. Cảnh sát vội chạy đến. Tên đó bị còng tay lại và bị cảnh sát dẫn đi. Mọi thứ lại bình thường trở lại.

- Lệ Linh, Lệ Linh à, em làm sao vậy hả, em mau tỉnh lại đi, Lệ Linh, Đàm Lệ Linh...

Trong lúc mơ hồ, Đàm Lệ Linh nghe thấy giọng nói lo lắng của Từ Dịch Phàm. Cô đưa tay lên, cố gắng để chạm vào gương mặt anh... Nhưng chưa đưa được tay lên, Đàm Lệ Linh đã nhanh chóng ngất xỉu, chìm vào một giấc mơ mơ hồ không rõ ràng.

Chương 144: Tỉnh lại

Bệnh viện.

Bác sĩ đi từ trong phòng bệnh đi ra, người này không ai khác chính là Hoắc Tử Minh.

- Cô ấy hiện giờ thế nào rồi? – Từ Dịch Phàm đến gần Hoắc Tử Minh, lo lắng lên tiếng hỏi.

- Anh đến phòng tôi đi.

Sau đó thì Từ Dịch Phàm đi theo Hoắc Tử Minh đến phòng làm việc của anh ta. Ngồi đối diện Hoắc Tử Minh, Từ Dịch Phàm lên tiếng nói trước với giọng có chút thâm trầm:

- Cô ấy không phải Lộ Phi đâu.

Hoắc Tử Minh nhìn Từ Dịch Phàm, anh ngồi im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng trả lời:

- Tôi biết.

- Vậy cô ấy thế nào rồi?

Hoắc Tử Minh đóng vài hồ sơ lại rồi nói:

- Theo kết quả chụp CT cho thấy cô ấy đã từng bị chấn thương nặng ở đầu. Vừa rồi là do bị kích động mạnh quá mức nên mới khiến cho cô ấy ngất xỉu, hiện tại vẫn chưa tỉnh. Nhưng, nếu trong những trường hợp khác thì bây giờ có lẽ cô ấy đã tỉnh rồi, vậy mà đến giờ này vẫn chưa có dấu hiệu nào cả. Từ Tiên sinh, rốt cuộc là cô ấy bị làm sao vậy? Anh có thể nói rõ không?

Từ Dịch Phàm nghe vậy thì càng lo lắng hơn, nhưng anh vẫn cố gắng giữ bình tĩnh và nói:

- Vừa rồi ở trung tâm giải trí, cô ấy bị một tên sát nhân bắt làm con tin. Lúc đó, tôi trông cô ấy rất lo sợ và hoảng loạn. Một lúc sau khi tên sát nhân bị bắt thì cô ấy bỗng ngất xỉu. Lần trước tôi cũng từng cô ấy cũng đã bị đau đầu dữ dội và ngất xỉu. Cô ấy nói rằng suy nghĩ nhiều và kích động mạnh sẽ khiến những cơn đau đầu kéo đến.

Hoắc Tử Minh đặt cây bút xuống bàn, nói:

- Bị một tên sát nhân uy hiếp như vậy, người nào cũng phải sợ rồi. Nhưng cho đến bây giờ cô ấy vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, có thể cô ấy như không muốn tỉnh lại vậy.

- Ý anh là gì?

- Anh đừng quá lo lắng. Chúng ta phải xem tình hình cô ấy trong hai ngày đã. Nếu như hai ngày sau mà cô ấy vẫn không tỉnh lại thì rất có thể cô ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Tay của Từ Dịch Phàm chỉ có thể nắm chặt lại.

.....

Rời phòng làm việc của Hoắc Tử Minh, Từ Dịch Phàm quay trở về phòng bệnh của Đàm Lệ Linh. Từ Dịch Phàm vẫn còn nhớ rõ những lời mà Hoắc Tử Minh nói vừa rồi. Tình hình của Đàm Lệ Linh bây giờ khiến Từ Dịch Phàm rất lo lắng, còn lo lắng hơn lần trước cô ngất xỉu tại nhà anh nữa.

Vừa rồi ở trung tâm giải trí quá hoảng loạn nên Từ Dịch Phàm đã gọi người đưa Hạo Văn về, còn anh thì ở lại bên cạnh Đàm Lệ Linh. Bây giờ đã là 3 giờ chiều rồi, thời gian đã trôi qua khá lâu rồi nhưng Đàm Lệ Linh vẫn chưa tỉnh lại. Cầu mong là cô vẫn ổn. Mong rằng cô đừng xảy ra chuyện gì cả.

Từ Dịch Phàm vừa ra khỏi phòng bệnh một lát thì Đàm Lệ Linh có dấu hiệu tỉnh lại. Trong lúc này, Đàm Lệ Linh đang gặp ác mộng nào đó khiến cho cô luôn miệng nói: “Đừng... đừng lại đây... đừng có lại gần tôi... tránh ra...” Trán Đàm Lệ Linh đầm mồ hôi, tay cứ hươ hươ mãi, giọng nói đầy lo sợ...

- Lệ Linh...

Từ Dịch Phàm vừa bước vào thì thấy tình hình Đàm Lệ Linh như vậy. Anh vội vàng chạy ngay đến cạnh giường Đàm Lệ Linh, nắm chặt lấy tay cô và gọi:

- Lệ Linh, em tỉnh dậy đi, Lệ Linh....

Đàm Lệ Linh giật mình tỉnh dậy. Khuôn mặt cô lúc này nhợt nhạt, sợ hãi, và cả lo lắng nữa. Thấy Từ Dịch Phàm, Đàm Lệ Linh vội vàng ngồi dậy, ôm chặt lấy anh. Với Đàm Lệ Linh mà nói, ở bên Từ Dịch Phàm sẽ khiến cô cảm thấy an toàn và bình yên hơn. Lúc này, Từ Dịch Phàm giống như một người duy nhất có thể che chở và bảo vệ cho Đàm Lệ Linh. Cô càng ôm chặt anh hơn.

- Lệ Linh, đừng sợ, không sao đâu, mọi chuyện ổn rồi. Yên tâm, tôi sẽ ở bên cạnh em.

Cô vẫn ôm chặt Từ Dịch Phàm hơn:

- Em mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ ấy em thấy có người đi súng vào đầu em để uy hiếp ai đó. Người bị tên đó uy hiếp, em thật sự không thể nhìn rõ mặt người đó. Em rất sợ...

- Chỉ là giấc mơ thôi.

Từ Dịch Phàm cố gắng nói để cho Đàm Lệ Linh có thể an tâm hơn, để cô bình tĩnh trở lại. Có thể chuyện vừa rồi ở trung tâm giải trí đã khiến Đàm Lệ Linh trở nên như vậy. Mà nói đi cũng phải nói lại, Đàm Lệ Linh cũng chỉ là một cô gái bình thường thôi, trong những tình huống như này, cô cũng mềm yếu như những người khác.

Còn Hoắc Tử Minh thì đứng bên ngoài nhìn vào, anh nhìn thấy cảnh Từ Dịch Phàm đang ôm Đàm Lệ Linh. Trên gương mặt anh thoáng nét u buồn. Sau đó anh cúi đầu rồi quay trở lại phòng làm việc. Mặc dù cô gái đó không phải là Phùng Lộ Phi nhưng vẫn khiến cho Hoắc Tử Minh buồn và có chút thất vọng, à không, phải là rất thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Quyết định

Cùng chiều ngày hôm đó, Từ Dịch Phàm đưa Đàm Lệ Linh trở về căn hộ. Căn bản là cô không ngờ lại ngất xỉu trước mặt anh. Trong 3 năm nay, cô chưa từng như vậy bao giờ ngoại trừ lần trước ở Từ gia.

- Em cảm thấy...

- Đừng quan trọng hóa vấn đề lên như thế.

- Vậy mọi chuyện ở chỗ khu vui chơi giải trí...

- À, tên sát nhân kia đã bị cảnh sát bắt rồi, còn mọi người ở xung quanh đây đều không sao cả. - Vậy Hạo Văn thì sao?

Từ Dịch Phàm dừng xe trước đèn đỏ, quay sang nhìn Đàm Lệ Linh, nhẹ nhàng nói với cô:

- Lúc em ngất xỉu ở đó, tình cảnh khá hỗn loạn nên tôi đã gọi người đến đưa Hạo Văn về.

- Đừng nói rằng anh đã ở bệnh viện với em cả ngày đấy.

- Vậy em muốn tôi bỏ em ở lại đó một mình sao?

Đàm Lệ Linh hơi cúi đầu xuống, Từ Dịch Phàm vẫn tiếp tục lái xe. Hôm nay Từ Dịch Phàm ở bên cạnh Đàm Lệ Linh, cuối cùng lại không đến thăm mộ Phùng Lộ Phi được.....

Khu chung cư.

Lần này Từ Dịch Phàm đưa Đàm Lệ Linh lên tận căn hộ của cô. Vừa rồi Từ Dịch Phàm không đưa Đàm Lệ Linh về thẳng chung cư mà đưa cô đến một nhà hàng ăn tối. Từ Dịch Phàm sợ rằng với một người bệnh như Đàm Lệ Linh thì về nhà sẽ chẳng tự nấu ăn được. Mà nếu cô có gọi đồ ăn ngoài thì chẳng tốt gì. Vốn dĩ đồ ăn ngoài có chất lượng gì đâu. Mặc dù Đàm Lệ Linh có từ chối nhưng cuối cùng vẫn đồng ý đi ăn tối cùng Từ Dịch Phàm.

Đàm Lệ Linh mời anh vào bên trong và vào phòng bếp pha cho anh một tách trà. Muốn tìm pha cho anh một tách cà phê nhưng cô đã lục tung phòng bếp lên nhưng chẳng thấy gì.

- Nhà em hết cà phê rồi, anh dùng tạm trà vậy.

- Cảm ơn em.

Nhìn căn hộ của Đàm Lệ Linh được trang trí tuy rất đơn giản nhưng lại đầy đủ như vậy, thật không giống với ngôi nhà của người đã quen sống một mình. Căn nhà này chủ yếu lấy màu trắng làm tông chính, Đàm Lệ Linh có vẻ như là người thích những màu lạnh, nhạt nhưng những màu đó lại tạo một cảm giác rất thoải mái và có phần bình lặng.

- Nhà em chỉ có như vậy thôi, anh đừng chê.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nói nhẹ nhàng rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Từ Dịch Phàm.

- Cũng không thể chê được. Nếu như tôi mà cũng sống một mình không có người giúp việc thì chẳng biết căn nhà của tôi sẽ thế nào nữa. Nhưng mà Lệ Linh này, em thật sự vẫn ổn đấy chứ?

- Em không sao đâu, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Đạo này, em hay mơ những giấc mơ rất mờ ảo, dù cố gắng nhớ lại nhưng em lại không thể nhớ được những giấc mơ đó là gì. Em cảm giác nó như một cái gì đó gắn chặt với em vậy.

Từ Dịch Phàm mỉm cười:

- Giấc mơ cũng mãi chỉ là giấc mơ thôi, đừng suy nghĩ quá nhiều, sẽ rất mệt mỏi đấy.

- Cảm ơn anh.

- Em nói với tôi khá nhiều lời cảm ơn và xin lỗi rồi đấy. Mà thôi, có lẽ tôi nên về, em cũng nghỉ ngơi đi, đừng làm gì khiến bản thân mệt mỏi, có gì thì gọi điện cho tôi.

- Được.

Đàm Lệ Linh tiễn Từ Dịch Phàm ra đến cửa, anh mỉm cười rồi đi. Cô đóng cửa rồi trở lại ghế sofa.

- Mọi chuyện là thế nào đây? Tên sát nhân hôm nay dí súng vào đầu mình... Chuyện này như thế trước kia mình đã gặp rồi. Với lại Dịch Phàm, thật sự rất quen. Cô nắm chặt lấy hai tay lại.

- Mình và Dịch Phàm thật sự... đã từng gặp nhau trước kia hay chưa? Tại sao mình cảm thấy những chuyện kia hình như có liên quan đến anh ấy vậy? Rốt cuộc là thế nào vậy?

Đàm Lệ Linh đi đến chỗ bàn trang điểm, mở ngăn kéo và lấy hộp đồ trang sức bên trong ra.

- Những thứ này... Cô nắm chặt hộp đồ này. - Từ hộp đồ này, Dịch Phàm có thể giúp mình tìm lại được hồi ức ngày trước hay không? Với lại chính bản thân mình lại e ngại chuyện này. Nhưng mà tất cả mọi thứ...

Đàm Lệ Linh lại băn khoăn suy nghĩ mọi chuyện. Nhưng đến cuối cùng Đàm Lệ Linh lại nhớ đến câu nói của Từ Dịch Phàm "Dù có như thế nào đi chăng nữa, là hạnh phúc hay đau khổ thì đó cũng là một phần hồi ức của tôi."

- Anh nói đúng, dù mình có nhớ lại được hay không thì đó cũng là một phần cuộc sống của mình. Mình không muốn tìm lại hồi ức ấy chỉ vì mình muốn trốn tránh mà thôi.

Đàm Lệ Linh thở dài. Cô đóng hộp đồ trang sức lại rồi đặt lên trên bàn. Có vẻ như lần này Đàm Lệ Linh đã quyết tâm tìm lại hồi ức ngày xưa của mình!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Nhờ giúp đỡ (1)

Ngày hôm sau.

Đàm Lệ Linh mặc dù vẫn chưa thật sự khỏe lại hẳn nhưng vẫn cố gắng đi làm. Châu Kiến Thành thấy sắc mặt cô có vẻ không ổn nên rất lo lắng, vội vàng hỏi ngay: - Lệ Linh, hôm nay em làm sao vậy? Trông sắc mặt em thật khó coi, lại ốm nữa sao?

- Phải, em lại bị ốm ấy mà. Nhưng mà anh cũng đừng lo, chỉ là bị cảm lạnh chút thôi. Sáng nay em đã uống thêm thuốc, thấy đã đỡ hơn nhiều. Mà cũng chẳng hiểu tại sao đạo này em lại mắc bệnh nhiều như vậy nữa. Cũng may là bệnh nhẹ, chứ bệnh mà nặng thì thật chẳng biết làm thế nào nữa.

- Lệ Linh, anh đã bảo em bao nhiêu lần là em nên chú ý giữ gìn sức khỏe mà em có bao giờ quan tâm đến những lời mà anh nói đâu. Đạo này ở tập đoàn đúng là có rất nhiều việc phải làm, nhưng em cũng đâu cần cố đến quá sức như thế chứ? Nếu bây giờ cảm thấy vẫn còn mệt thì mau về nhà nghỉ ngơi đi. Anh tự giải quyết mọi chuyện được.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nói:

- Không sao đâu, Kiến Thành, em vẫn ổn mà. Anh yên tâm, nếu cảm thấy mệt quá thì em sẽ về nghỉ ngơi. Còn bây giờ em về phòng giải quyết mấy công việc đọng đã.

- Ủ. Nhớ đừng có cố gắng quá. Lần trước anh đã bảo rồi, có gì thì anh sẽ giải quyết thay em.

- Vâng.

Đàm Lệ Linh cầm theo mấy hồ sơ tài liệu gì đó rồi đi ra khỏi phòng làm việc của Châu Kiến Thành. Vì không muốn để Châu Kiến Thành phải lo lắng thêm gì nữa nên Đàm Lệ Linh đã biện ra lý do bị cảm lạnh, không nói với anh biết chuyện cô bị tên sát nhân uy hiếp đến mức phải nhập viện nằm cả một ngày hôm qua. Mà chính Đàm Lệ Linh cô cũng không biết tại sao dạo gần đây bản thân mình lại ra nông nổi này nữa. Mọi chuyện xui xẻo cứ thi nhau ập đến khiến cho cô không thể nào tránh được.

.....

Buổi trưa, Đàm Lệ Linh liền gọi điện hẹn Từ Dịch Phàm đi ăn, tiện thể muốn nói với anh một vài chuyện. Đàm Lệ Linh cũng không ngờ Từ Dịch Phàm đã đồng ý nhanh như vậy.

- Tôi không nghĩ em lại là một người cuồng công việc đến mức độ như thế này đâu. Sức khỏe của em vẫn còn chưa tốt hẳn mà đã vội đi làm rồi. Chẳng phải em nên nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa sao? Em không sợ về sau sẽ xảy ra chuyện gì nữa hay sao đây?

Từ Dịch Phàm ngồi đối diện với Đàm Lệ Linh, nhìn cô hỏi. Anh thấy sắc mặt Đàm Lệ Linh vẫn thật sự chưa ổn chút nào cả. Đàm Lệ Linh dùng phần, đồ trang điểm để che vè nhọt nhọt trên khuôn mặt mình. Nếu nhìn kĩ thì sẽ rõ. - Thật ra thì hôm nay em mời anh ra ngoài là vì em có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

- Em nói đi.

Cô chần chừ một lúc rồi lên tiếng:

- Dịch Phàm, lần trước anh có nói với em rằng sẽ giúp em tìm lại một phần quá khứ đã mất của em. Liệu bây giờ anh còn muốn giúp em chuyện đó nữa hay không?

Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh. Khuôn mặt của Đàm Lệ Linh lúc này thể hiện rõ sự băn khoăn cũng như có gì đó khó xử. Có thể Đàm Lệ Linh nghĩ rằng Từ Dịch Phàm sẽ từ chối lời đề nghị này của cô bởi lần trước cô đã từ chối lời đề nghị của anh.

- Em đã từng nói với tôi thế này: “Thực tế tốt hơn giấc mơ hay giấc mơ tốt hơn thực tế?” và tôi cũng nói với em rằng: “Cho dù hồi ức trước kia của tôi có hạnh phúc hay đau khổ, có như thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là một phần cuộc đời tôi.” Khi em từ chối lời đề nghị của tôi, có vẻ như em đã nhận định rằng giấc mơ tốt hơn so với thực tế rất nhiều. Và bây giờ em đề nghị lại với tôi, là em nghĩ thực tế tốt hơn giấc mơ hay sao? Em có coi nó là một phần của cuộc đời em giống như tôi đã nói hay không?

- Nếu như chuyện ngày hôm qua không xảy ra thì rất có thể em sẽ chọn giấc mơ thay cho thực tế. Nhưng vì chuyện ngày hôm qua đã khiến em phải suy nghĩ lại mọi thứ. Đàm Lệ Linh ngồi yên lặng một hồi rồi mới nói tiếp:

- Em có nói với anh rồi đúng không? Dạo này em luôn mơ thấy những giấc mơ rất kỳ lạ, rất mơ hồ mà cũng rất mờ ảo. Em có cảm giác dường như trước khi mất trí nhớ em có quen anh hoặc đã từng gặp anh rồi. Không hiểu sao anh lại khiến cho em bị kích động và gây nên những cơn đau đầu vốn dĩ sẽ chẳng xuất hiện ấy. Em không hiểu vì sao em lại bị như vậy khi gặp anh. Và sau khi suy nghĩ kỹ, em mới nhận ra rằng, anh nói đúng, dù thế nào đó vẫn là một phần của quá khứ, không thể xóa bỏ được. Và bây giờ, em thật sự chắc chắn muốn tìm lại hồi ức đó dù nó có thể nào đi chăng nữa. Và em rất muốn biết, có phải em đã từng quen biết anh hay không.

Nghe những lời nói này của Đàm Lệ Linh, Từ Dịch Phàm cũng ngồi im lặng rất lâu.

- Phải, trước đây tôi rất luôn muốn em sẽ tìm lại hồi ức của bản thân trước kia. Và bây giờ, nếu em thật sự muốn tìm lại những hồi ức của quá khứ đó, tôi sẽ vẫn giúp em bằng mọi cách, bằng toàn bộ khả năng mà tôi có.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Nhờ giúp đỡ (2)

Nghe những lời nói này của Đàm Lệ Linh, Từ Dịch Phàm ngồi im lặng một hồi rồi mới lên tiếng:

- Phải, trước đây tôi rất luôn muốn em sẽ tìm lại hồi ức của bản thân em trước kia. Và bây giờ, nếu như em thật sự muốn tìm lại những hồi ức của quá khứ trước đó, tôi cũng sẽ vẫn giúp em bằng tất cả mọi cách, bằng toàn bộ khả năng mà tôi đang có.

Đàm Lệ Linh mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

- Đừng cảm ơn tôi bây giờ, hãy để sau khi tôi giúp em hoàn thành việc kia đã. Nhưng mà cũng không thể chắc chắn hoàn toàn được, nếu như tôi không thể tìm được hồi ức trước kia giúp em thì sao? – Giọng nói của Từ Dịch Phàm vẫn nhẹ nhàng như vậy.

- Không sao, không sao cả. Dù không tìm được thì em cũng không trách anh đâu bởi anh đã giúp đỡ cho em quá nhiều rồi mà. Có thể số em đã định sẵn phải như vậy rồi.

Rồi Đàm Lệ Linh cầm chiếc túi đựng hộp đồ trang sức đặt ở ghế chuyển cho Từ Dịch Phàm:

- Khi em tỉnh lại ở bệnh viện 3 năm trước, em vốn dĩ đã chẳng có thứ gì để chứng minh cho thân phận thật sự của em cũng như chứng minh thư hay giấy tờ tùy thân gì đó, em chỉ có mỗi bộ đồ trang sức này mang theo bên mình khi ấy thôi. Thật sự muốn tìm hiểu điều gì từ những thứ này cũng rất khó. Nếu anh có thể dựa vào những thứ này mà giúp em tìm được thì quá tốt, nhưng nếu mà không tìm được cũng chẳng sao cả. Em biết, chẳng có quá nhiều thứ có thể chứng minh, mặc dù rất mong có thể tìm lại những hình ảnh xưa nhưng em cũng không có hi vọng quá nhiều.

Từ Dịch Phàm cầm lấy túi đồ kia từ tay của Đàm Lệ Linh nhưng vẫn chưa mở ra xem trong đó có gì.

- Không thử thì làm sao biết được sẽ không tìm ra chứ. Em cũng đừng có mất đi niềm tin nhanh chóng như vậy. Ít ra thì em vẫn còn món đồ có thể giúp em xác định lại thân phận. Dù làm mọi cách thì tôi cũng sẽ giúp em tìm kiếm lại thân phận.

- Vâng, thật sự cảm ơn anh rất nhiều Dịch Phàm. Vậy thì tính ra bữa trưa ngày hôm nay em sẽ mời anh, coi như thay lời cảm ơn của em với anh vì anh đã nhận lời giúp em chuyện này, có được không? Còn nếu mà về sau có may mắn tìm lại được thân phận thật của em, anh muốn đưa ra yêu cầu gì đối với em cũng được, em đều chấp nhận.

- Được, nếu như em đã nói vậy thì tôi cũng không ngăn cản hay từ chối gì nữa. Vốn dĩ là tôi cũng không thể ngăn được quyết định của em. Hãy cứ làm như em nói đi.

Đàm Lệ Linh mỉm cười nhìn Từ Dịch Phàm. Cô gọi nhân viên phục vụ đến và bắt đầu gọi món ăn. Những món ăn này nhìn có vẻ khá bình thường nhưng không ngờ lại ngon đến như vậy. Tự dưng hôm nay cô lại thấy ngon miệng hơn bình thường rất nhiều. Phải chăng là vì bản thân có lẽ sắp tìm lại được quá khứ ngày xưa hay do là hôm nay ngồi cùng Từ Dịch Phàm?

- Vì dự án của Thiên Thành ở thành phố T có xảy ra chút vấn đề nên 2 giờ chiều nay em sẽ cùng với Kiến Thành đến đó xem tình hình hiện giờ thế nào, có thể ngày kia sẽ trở về đây. Thật không ngờ được dự án đó lại xảy ra vấn đề như vậy, nằm ngoài dự tính ban đầu của em. Mà hơn nữa, em lại chính là người chỉ đạo dự án này.

Hôm nay đến Tập đoàn Thiên Thành, khi nghe chuyện dự án ở thành phố T của Thiên Thành xảy ra vấn đề từ Châu Kiến Thành, Đàm Lệ Linh đã rất lo lắng. Châu Kiến Thành nói buổi chiều anh sẽ đến thành phố T để xem xét tình hình xem thế nào. Sở dĩ anh không báo cho cô vì anh sợ rằng cô vẫn chưa khỏe hẳn. Tuy nhiên, Đàm Lệ Linh vì lo lắng quá nên kiên quyết đi cùng Châu Kiến Thành đến thành phố T bằng được. Không ngăn cản được Đàm Lệ Linh nên Châu Kiến Thành đành báo trợ lý đặt thêm một vé máy bay.

- Đừng nên nói “thật không ngờ” vào bất kỳ trường hợp nào cả. Nếu dự án từ khi khởi công cho đến lúc hoàn thành mà không có vấn đề gì thì đúng là thật sự rất tốt. Nhưng mà nếu khi dự án đó đang thi công mà xảy ra trục trặc gì thì cũng chẳng phải vấn đề quá lạ, em cũng hiểu mà. Đừng lo lắng quá, chắc dự án ấy của Thiên Thành sẽ không sao đâu. Tôi tin nếu người chỉ đạo là em thì chuyện xảy ra chắc chắn sẽ không quá lớn. Được rồi, mau ăn đi.

- Chỉ mong rằng vấn đề ấy không quá lớn và có thể dễ dàng giải quyết được là tốt rồi.

- Ủ. Cho nên em muốn giải quyết được những vấn đề ấy thì tốt nhất nên ăn bữa trưa đi, cố gắng mà giữ gìn sức khỏe cho tốt vào. Đừng để lại ngã bệnh ra đây thì không lo được những chuyện khác nữa đâu. Hơn nữa sức khỏe em hiện giờ vốn có khỏe mạnh gì hơn người thường đâu. Vậy nên dù có làm gì thì cũng nên nghĩ đến sức khỏe bản thân.

- Cảm ơn Từ Tổng giám đốc anh đã nhắc nhở. Yên tâm, em sẽ biết cân nhắc mọi chuyện.

- Ủ.

Từ Dịch Phàm và Đàm Lệ Linh vừa ăn vừa nói một vài chuyện. Bữa trưa vừa kết thúc, Từ Dịch Phàm cầm theo chiếc túi kia trở về tập đoàn Từ Thị còn Đàm Lệ Linh thì nhanh chóng thanh toán tiền sau đó thì đón taxi chuẩn bị đến sân bay. Dù có nói thế nào thì trong lòng cô hiện tại vẫn có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Bất ngờ

Tập đoàn Từ Thị.

Từ Dịch Phàm trở về tập đoàn Từ Thị, vừa sát với giờ làm việc buổi chiều. Anh vốn muốn mở chiếc hộp mà Đàm Lệ Linh đưa để xem trong đó là thứ gì thì đột nhiên thư ký của anh gõ cửa đi vào. Cô ấy đặt trước mặt Từ Dịch Phàm vài tài liệu và nói:

- Tổng giám đốc, anh xem qua những tài liệu này còn vấn đề gì không. Nếu có thì tôi sẽ đem đi chỉnh lý ngay. Còn nếu không có gì nữa thì tôi sẽ mau chóng tiến hành.

- Được rồi.

Từ Dịch Phàm xem qua những tài liệu trước mặt, quả nhiên là không có vấn đề gì cần chỉnh sửa cả, có vẻ đã làm rất tốt. Sau đó anh cầm bút lên ký và giao lại cho thư ký.

- Tôi xin phép ra ngoài.

Từ Dịch Phàm gật đầu. Cô thư ký này đi ra thì cùng lúc đó thì Triệu Chí Dương nhanh chóng xuất hiện, ngồi ngay xuống đối diện với Từ Dịch Phàm, lo lắng hỏi một tràng dài:

- Này, Dịch Phàm, cậu không sao đấy chứ? Gặp chuyện gì vậy, kể cho mình nghe xem nào. Mình mới nghe qua loa thôi, vốn chưa hiểu chuyện gì với chuyện gì nữa cả.

- Chuyện gì? Từ Dịch Phàm hỏi lại anh ta. Triệu Chí Dương hỏi chuyện mà chẳng có đầu có đuôi gì cả khiến Từ Dịch Phàm muốn hiểu cũng chẳng hiểu được. Triệu Chí Dương trước nay là vậy. Quen anh ta từ lâu rồi, Từ Dịch Phàm cũng chẳng để ý nữa.

- Lại còn chuyện gì nữa chứ? Cậu nói cũng hay thật đấy, cứ làm như không biết gì ấy. Mình nghe tin cậu bị một tên sát nhân bắt uy hiếp ở chỗ khu vui chơi giải trí. Lo lắng quá nên mình phải bay ngay về thành phố A. Bây giờ đã biết chuyện gì chưa?

- À, thì ra là cậu muốn nhắc đến chuyện này hả? Thật ra hôm đấy không phải là mình bị tên đó bắt uy hiếp mà là Đàm Lệ Linh. Cô ấy mới chính là người bị tên đó bắt.

- Hà? Không phải cậu bị tên sát nhân đó bắt mà Đàm Lệ Linh mới là người bị bắt sao?

Triệu Chí Dương ngạc nhiên, hóa ra không phải là Từ Dịch Phàm mà là Đàm Lệ Linh bị tên sát nhân gì đó bắt. Còn Triệu Chí Dương anh thì lại nhận một tin tức sai lệch hoàn toàn rồi. Đang chơi thoải mái, nghe tin này thì Triệu Chí Dương lo lắng quá phải chạy ngay về thành phố A này. Nhưng rốt cuộc thì Từ Dịch Phàm vẫn bình yên vô sự chẳng bị làm sao cả. Hơn nữa trông tâm trạng của Từ Dịch Phàm hôm nay có vẻ khá thoải mái nữa chứ.

- Cậu đang nói đến cô gái Đàm Lệ Linh giống hệt Lộ Phi đấy chứ? Mà cậu đi đến khu vui chơi giải trí cùng Hạo Văn, sao cô ta lại ở đấy được vậy hả? Là cô ta tình cờ cũng đến đấy chơi hay là vốn dĩ ban đầu cậu đã đi cùng với cô ta vậy? Chuyện này nghe rất lạ.

- Đàm Lệ Linh ở khu vui chơi giải trí thì làm sao chứ? Chuyện này quan trọng lắm hả?

- Cũng không hẳn.

Từ Dịch Phàm lấy chiếc hộp trong túi ra, nói tiếp:

- Dù sao thì mọi chuyện cũng đã kết thúc từ lâu rồi, không có ảnh hưởng gì quá lớn nên cậu cũng không cần phải lo lắng nữa đâu. Nếu cậu còn muốn đi chơi tiếp thì cứ đi đi. Yên tâm, lần này sẽ không phiền cậu phải quay về nữa đâu. - Mình biết rồi. Ấy, nhưng mà cái hộp đấy là gì thế? Không phải đó là quà cậu mua để tặng cho cô gái nào đấy chứ hả? Là Hạ An Nhiên hay Đàm Lệ Linh? Hay là cô gái nào khác?

- Không phải quà gì cả. Đây chỉ là của Đàm Lệ Linh đưa cho mình thôi. Cô ấy nói 3 năm trước cô ấy gặp tai nạn nên mất trí nhớ, trên người lúc đó chẳng có thứ gì ngoài những thứ này. Mình đã đề nghị giúp đỡ cô ấy tìm lại quá khứ và cô ấy đồng ý. Vừa rồi cô ấy đưa nó cho mình, mong rằng từ những thứ này mình có thể nhanh chóng tìm lại được một phần quá khứ đã mất kia của cô ấy. Triệu Chí Dương nghe vậy cười lớn:

- Haha.... Từ Tổng giám đốc Từ Dịch Phàm của Tập đoàn quốc tế Từ Thị không phải là đã phải lòng cổ vấn Đàm Lệ Linh xinh đẹp của Tập đoàn Thiên Thành kia rồi đấy chứ hả? Vậy nên cậu mới giúp cô ấy tìm lại một phần quá khứ đã mất? Nghe giống phim thế?

- Bạn bè giúp nhau là chuyện bình thường, cậu có vẻ suy nghĩ quá nhiều rồi. Nếu như mình giúp đỡ cậu vài chuyện, cậu không phải cũng nghĩ mình phải lòng cậu đấy chứ?

Triệu Chí Dương xanh mặt:

- Nhìn cậu thế này nhưng hóa ra cậu cũng thật ghê tởm! Có lẽ mình nên tránh xa cậu ra thì hơn.

Từ Dịch Phàm cười. Rồi anh từ từ mở chiếc hộp đồ trang sức kia ra. Nhưng thật sự không ngờ:

- Thế là thế nào? Những món đồ này không phải là của Lộ Phi hay sao? Tại sao lại...?

Từ Dịch Phàm vội vàng cầm điện thoại gọi điện ngay cho Đàm Lệ Linh nhưng cô không nghe máy, anh gọi đi gọi lại rất nhiều lần. Trong lòng anh lúc này rất rối loạn.

- Đàm Lệ Linh, em nghe máy đi chứ...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Khó hiểu

Triệu Chí Dương xoay hộp đồ về phía mình, chính bản thân anh ta cũng vô cùng kinh ngạc:

- Là gì thế? Cậu nói đây là hộp đồ của Đàm Lệ Linh sao? Rõ ràng là của Lộ Phi cơ mà? Tại sao mà Đàm Lệ Linh lại có bộ đồ trang sức này của Lộ Phi chứ? Chuyện này là thế nào?

Từ đây chuyện, vòng tay, khuyên tai cho đến nhẫn kim cương kia đều là thiết kế duy nhất mà nhãn hiệu đồ trang sức nổi tiếng Lưu Thị được Lưu Cảnh Dương và Hạ Tuyết Tâm làm theo yêu cầu của Từ Dịch Phàm. Chuyện này Triệu Chí Dương cũng biết bởi anh vốn chính là người đã giúp Từ Dịch Phàm mang bộ đồ trang sức này về từ thành phố B, giúp người bạn thân này của mình đi tỏ tình với Phùng Lộ Phi.

- Không thể nào. Mọi chuyện không thể như thế được. Rốt cuộc là gì chứ? Là gì đây?

Từ Dịch Phàm gọi mãi cho Đàm Lệ Linh nhưng không được, cô không bắt máy. Từ Dịch Phàm chạy vội vàng ra ngoài mặc kệ Triệu Chí Dương gọi thế nào đi chăng nữa. Nhân viên trong tập đoàn Từ Thị thấy Từ Dịch Phàm như vậy, họ cũng đều rất ngạc nhiên vì chưa từng thấy anh vội vàng như vậy.

Từ Dịch Phàm vội vàng lái xe đến sân bay với tốc độ nhanh nhất có thể. Lúc này, trong đầu Từ Dịch Phàm đầy rẫy những câu hỏi mà anh không thể nào có thể trả lời được. Anh buộc phải tìm Đàm Lệ Linh. Chỉ có cô mới có thể cho anh một câu trả lời.

.....

Sân bay.

Từ Dịch Phàm chạy khắp nơi để tìm Đàm Lệ Linh nhưng không thấy cô đâu cả. Anh nhìn lại đồng hồ, hóa ra đã 1 giờ 55 chiều rồi. Có thể lúc này Đàm Lệ Linh đã lên máy bay rồi.

Sau đó anh nghe thấy thông báo nói rằng chuyến bay từ thành phố A đến thành phố T đã khởi cánh. Từ Dịch Phàm chỉ có thể lắc đầu thở dài. Anh vốn muốn tìm Đàm Lệ Linh hỏi rõ về những món đồ trang sức kia nhưng cô lại đi mất rồi. Bây giờ, anh chỉ có thể quay về tập đoàn.

.....

Triệu Chí Dương ngồi ở sofa chờ hồi lâu, đang định đi thì Từ Dịch Phàm quay về. Anh ta vội vàng đến hỏi:

- Cậu đi đâu vậy?

- Mình đến sân bay tìm Đàm Lệ Linh nhưng không ngờ cô ấy lại đến thành phố T mất rồi.

- Cậu có biết bao giờ cô ấy về không?

- Cô ấy bảo ngày kia.

- Nay, sao chúng ta không đến thành phố T đi? Cũng không phải là không thể đến mà.

Từ Dịch Phàm nhìn Triệu Chí Dương, rồi sau đó anh cũng đi đến ngồi xuống ghế sofa:

- Chuyến bay sớm nhất đến thành phố T là ngày mai. Triệu Chí Dương ngồi xuống bên cạnh Từ Dịch Phàm:

- Nay Dịch Phàm, cậu không phải là muốn đến thành phố T ngay bây giờ đấy chứ? Dùng luôn máy bay của cậu luôn hả? - Ừ.

Sau đó Từ Dịch Phàm gọi điện báo người chuẩn bị máy bay đưa anh đến thành phố T. Từ Dịch Phàm cũng gọi trợ lý vào, báo hủy tất cả mọi lịch làm việc của anh trong vòng 3 ngày tới. Trợ lý cũng rất kinh ngạc bởi Từ Dịch Phàm vẫn còn hai cuộc họp quan trọng nữa. Nhưng cuối cùng trợ lý không thể ngăn được Từ Dịch Phàm, anh ta bèn làm theo tất cả những gì anh nói. Còn Triệu Chí Dương, anh ta cũng đi cùng Từ Dịch Phàm đến thành phố T.

- Cậu bình tĩnh chút đi, gặp được Đàm Lệ Linh chúng ta có thể biết được mọi chuyện.

Từ Dịch Phàm nhìn chiếc túi đựng hộp đồ trang sức kia. Anh thật sự không hiểu tại sao Đàm Lệ Linh lại có được nó. Những món đồ này vốn dĩ là của anh tặng cho Phùng Lộ Phi.

- Cậu còn nhớ chuyện 3 năm trước chứ? – Từ Dịch Phàm không nhìn Triệu Chí Dương nhưng vẫn hỏi.

- Có nhớ. Sao vậy?

- 3 năm trước Lộ Phi bị bắt cóc, cô ấy vẫn đeo những món đồ này trên người. Kể từ khi mình tặng những món đồ này cho cô ấy, Lộ Phi chưa từng tháo chúng ra cho dù có như thế nào đi chăng nữa. Chỉ đến khi đưa Lộ Phi vào bệnh viện cấp cứu, y tá mới tháo những món đồ này ra giao lại cho mình bởi lúc đó bọn họ đang phẫu thuật cho cô ấy. Nhưng cuộc phẫu thuật ấy không thành công, cô ấy để lại Hạo Văn cho mình và ra đi mãi mãi.

Nước mắt của Từ Dịch Phàm rơi xuống, anh lấy tay gạt đi, Triệu Chí Dương ngồi bên cạnh cũng nhìn thấy.

- Khi đưa Lộ Phi vào quan tài để mang đi hỏa táng, mình đã đeo chúng lên cho cô ấy. Người hỏa táng đã đưa bình tro cốt cho mình, mình đã nghĩ những món đồ này đã được đốt cháy theo cô ấy. Nhưng... cậu cũng thấy đấy, tại sao chúng lại xuất hiện được chứ? Những món đồ này là duy nhất trên thế giới, không thể có mẫu thứ hai được. Trên mặt sợi dây chuyền có khắc chữ “A&E”, nghĩa là “Alfred & Evelyn”. Đàm Lệ Linh tại sao có những thứ này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Không thể đoán ra

Triệu Chí Dương vỗ nhẹ lên vai của Từ Dịch Phàm, im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp:

- Mình vừa nghĩ ra một giả thuyết, nghe không? Mình nghĩ giả thuyết này khá đúng và cũng có vẻ hợp lý.

- Ừ, nói đi.

Triệu Chí Dương háng giọng, trông có vẻ rất nghiêm túc nói ra giả thuyết của anh ta: - Liệu có phải khi đưa Lộ Phi vào bên trong lò hỏa táng, những người hỏa táng kia nhìn thấy những món đồ trang sức này có giá trị quá nên mới ăn cắp định đem bán hay không? Và trùng hợp hơn nữa là Đàm Lệ Linh lại là người có được món đồ trang sức này. Có lẽ Đàm Lệ Linh thấy nó đẹp nên mới mua chẳng hạn. Mà cậu cũng thử nghĩ lại xem trước kia, liệu khi Lộ Phi còn sống có phải có quen biết gì với Đàm Lệ Linh hay không? Khéo khi bọn họ còn là bạn bè lâu năm cũng nên đấy.

- Không thể nào. Mọi quan hệ xung quanh của Lộ Phi mình đều biết cả. Cô ấy chỉ có một người bạn thân nhất đó là Trương Uyên Tâm mà thôi. Những người bạn khác tuy có quen nhưng không thân và cũng rất ít khi qua lại. Còn Đàm Lệ Linh... Mà mình cũng từng nghe Lệ Linh nói, cô ấy bảo cô ấy trước kia hình như có quen biết mình thì phải. Không rõ là thế nào.

- Thế à? Đàm Lệ Linh ngày trước có quen cậu sao? Chuyện này lại thêm một tình tiết mới thú vị.

- Ừ, nhưng mình lại không quen biết Đàm Lệ Linh, cũng chưa từng gặp cô ấy. Vậy cô ấy biết mình kiểu gì chứ?

Triệu Chí Dương suy nghĩ, sau đó lại nói:

- À, có thể là thế này. Cậu bảo Đàm Lệ Linh mất trí nhớ sau một vụ tai nạn 3 năm trước đúng không?

- Ừ.

Triệu Chí Dương nghe vậy thì cười. Anh ta lại đưa thêm một giả thuyết mà anh ta cho là hợp lý nhất:

- Nghe cậu nói vậy làm mình lại có thêm một suy nghĩ nữa. Rất có thể trước đó Đàm Lệ Linh có tình cảm với cậu, nhưng cậu lại không biết đến sự tồn tại của cô ta. Trong khi đó, cậu lại chỉ yêu có một mình Lộ Phi thôi. Biết cậu không thể nào quên Lộ Phi được nên sau khi Lộ Phi mất, cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ để giống với Lộ Phi nhằm quyến rũ cậu cũng nên. Sau đó cô ta bắt gặp được bọn trộm trang sức kia, nhận ra những món đồ này là của Lộ Phi nên đã mua chúng. Nhưng không ngờ về sau đó Đàm Lệ Linh bắt gặp bị tai nạn giao thông nên mới mất hết trí nhớ. Mình nghĩ đây là lý do hợp lý nhất cho việc cô ta có ngoại hình giống hệt với Lộ Phi đấy.

Từ Dịch Phàm lại tiếp tục nhìn Triệu Chí Dương. Những điều mà Triệu Chí Dương vừa nói tuy chỉ là mang tính suy đoán bình thường thôi nhưng không phải là không có lý.

- Nếu những lời cậu vừa nói là sự thật thì cũng chẳng còn gì phải tìm hiểu thêm nữa cả, và cũng chẳng cần phải đến thành phố T tìm Đàm Lệ Linh để hỏi chuyện nữa làm gì. Nhưng mà có một điểm mình vẫn không hiểu. Nói đúng ra là quá khó hiểu.

- Là gì vậy? À mà này, nói đơn giản một chút, mình vốn là người đơn giản nên phức tạp quá thì không hiểu đâu.

- Đôi mắt của Đàm Lệ Linh giống hệt của Lộ Phi. Mọi người đều nói gương mặt của Hạo Văn rất giống mình, riêng chỉ có đôi mắt là giống của Lộ Phi thôi. Vậy phải giải thích tại sao khi Đàm Lệ Linh cũng có đôi mắt giống cả Lộ Phi và Hạo Văn đây? Cậu có giải thích được chuyện này không?

Triệu Chí Dương nghe xong không nói được gì nữa cả. Đàm Lệ Linh có thể đi phẫu thuật để giống Phùng Lộ Phi, nhưng trời sinh đôi mắt mỗi người không thể giống y hệt nhau được. Vấn đề tiếp tục lại trở nên nan giải và khó đưa ra được đáp án.

- Nghe thì thật quá rắc rối rồi đây. Chuyện của cậu đúng là khiến những người nghe như mình cảm thấy đau đầu mà. Nhưng mà cậu cũng khiến mình nghĩ đến việc Đàm Lệ Linh và Phùng Lộ Phi là cùng một người đây. Nhưng chuyện đây không thể nào xảy ra được, Lộ Phi đã được đưa đi hỏa táng từ 3 năm trước rồi mà nhỉ? Dù phẫu thuật thẩm mỹ giống y hệt như sinh đôi nhưng còn mắt thì sao đây chứ? Không phải là Đàm Lệ Linh này cũng đi “thay mắt” rồi đây chứ hả? À mà chuyện này cũng không thể. Trên đời này kiếm đâu được đôi mắt giống Lộ Phi chứ?

- Tính cách của Lộ Phi và Đàm Lệ Linh lại vô cùng khác biệt. Nếu cậu tiếp xúc với Đàm Lệ Linh thì cậu sẽ nhận ra ngay thôi. Họ chẳng có gì giống nhau ngoài ngoại hình cả.

- Này Từ Dịch Phàm, chuyện gì liên quan đến cậu thì cũng thật khó giải quyết. Chuyện của cậu mà cũng đơn giản, bình thường như mấy chuyện của mình thì có phải là tốt không cơ chứ. Chuyện gì mà cứ như phim với tiểu thuyết thế không biết nữa.

- Không có đâu, hai chúng ta vốn dĩ khác nhau.

Chuyện về món đồ trang sức – Phùng Lộ Phi - Đàm Lệ Linh khiến cả Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương rơi vào một vòng rối rối khó có thể thoát ngay ra được. Bọn họ thật sự không hiểu nổi chuyện này có nghĩa là như thế nào. Nhưng Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương vẫn đến thành phố T để gặp Đàm Lệ Linh. Triệu Chí Dương cho rằng lẽ đâu Đàm Lệ Linh biết điều gì đó thì sao, trong khi Từ Dịch Phàm lại không nghĩ đến điều đó. Đàm Lệ Linh là một người mất trí nhớ! Cô có thể biết những gì?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 151: Đi gặp

Khi máy bay của Từ Dịch Phàm hạ cánh thì trời cũng đã tối, cả anh và Triệu Chí Dương đều trở về biệt thự riêng của Từ Dịch Phàm ở thành phố T. Từ Dịch Phàm gọi rất nhiều lần cho Đàm Lệ Linh nhưng cô lại tắt máy khiến cho anh càng thêm gấp gáp và vội vàng hơn bao giờ hết. Mặc dù Từ Dịch Phàm cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng Triệu Chí Dương vẫn nhận ra Từ Dịch Phàm anh đang nghĩ gì. Chuyện liên quan đến Phùng Lộ Phi như vậy, Từ Dịch Phàm có muốn bình tĩnh cũng rất khó.

- Gọi từ nãy tới giờ mà vẫn chưa gọi được cho Đàm Lệ Linh sao? – Triệu Chí Dương hỏi.

- Ừ. – Từ Dịch Phàm trả lời ngắn gọn. Anh trở nên có gì đó vội vàng nhưng cũng lo lắng.

- Đừng cố gắng bình tĩnh để che giấu sự lo lắng gấp gáp kia của cậu nữa. Sao mình lại không biết cậu lúc này đang nghĩ gì cơ chứ. Cậu che giấu được tất cả mọi người nhưng mình thì không đâu. Cậu hãy nghĩ đơn giản mọi chuyện một chút, rồi sẽ nhanh chóng biết được mọi chuyện như thế nào thôi. Dù có là hộp Pandora đi chăng nữa. - Mình cũng chẳng biết nên làm gì tiếp theo nữa. Tự nhiên bây giờ chẳng biết nên nghĩ những gì.

Từ Dịch Phàm đặt di động lên bàn, bên cạnh chiếc hộp đồ trang sức của Phùng Lộ Phi mà Đàm Lệ Linh đưa cho anh. Từ Dịch Phàm cảm sợi dây chuyền lên, nhìn vào chữ “A & E” được khắc trên mặt hình trái tim kia. Ban đầu Từ Dịch Phàm không biết nên tặng món quà nào cho Phùng Lộ Phi với ý muốn bắt đầu lại từ đầu với cô, nhưng anh biết chắc chắn rằng món quà này phải là món quà đặc biệt nhất. Cũng may là lúc đấy anh gặp được Lưu Cảnh Dương, Tổng giám đốc của tập đoàn đá quý Lưu Thị nên đã nhờ anh ta cùng với Hạ Tuyết Tâm giúp đỡ. Nhờ có Lưu Cảnh Dương và Hạ Tuyết Tâm giúp đỡ nên Từ Dịch Phàm mới có một bộ đồ trang sức duy nhất trên thế giới, đơn giản, đẹp và vô cùng ý nghĩa. Khi Từ Dịch Phàm tặng bộ đồ trang sức này cho Phùng Lộ Phi, khuôn mặt cô lúc đó đã rất hạnh phúc. Phùng Lộ Phi cảm thấy rằng mình là người hạnh phúc nhất thế giới, chưa bao giờ cô cảm nhận được hạnh phúc như lúc đó. Phùng Lộ Phi đeo những món đồ đó và chưa bao giờ tháo chúng ra. Nhưng thật không ngờ đến ngày hôm nay, tất cả lại... Mọi chuyện không đi theo một hướng nhất định nào cả, rắc rối và cũng rất mơ hồ...

- Thôi nào, mình biết cậu đang suy nghĩ những gì. Bây giờ thì xuống dưới ăn tối đi, mình đã bảo quản gia nói với nhà bếp làm vài món ngon mà cậu thích ăn cho cậu rồi đây. Phải ăn mới có sức tìm hiểu chuyện này chứ. Nếu không ồm ồm ra đây thì còn làm gì được nữa đây. Lúc đó thì đúng là... Nào, mau xuống nhanh lên, mình chưa được ăn gì mấy tiếng nên sắp chết đói đến nơi rồi.

Từ Dịch Phàm không nói gì cả. Anh đặt sợi dây chuyền trở về chỗ cũ, đóng hộp đồ trang sức lại, chỉ cầm lấy di động rồi cùng Triệu Chí Dương xuống phòng bếp ở tầng 1.

- Mấy món này ngon thật đấy, đầu bếp nhà cậu quả nhiên không tồi đâu. Còn đầu bếp nhà mình thì đúng là chẳng ra sao cả. Thế mà cũng gọi là đầu bếp cao cấp từ Pháp về. Triệu Chí Dương vừa ăn vừa khen nãy khen đề. - Sao không đổi người mới đi mà còn ở đây ca thán làm gì nữa. Chủ yếu vẫn là do cậu chứ còn do ai nữa? Mà cậu cũng yêu cầu quá cao rồi nên mới chẳng có đầu bếp nào có thể làm vừa lòng cậu được. Hạ thấp tiêu chuẩn xuống đi.

Nếu không có ngày cậu chết đói thật. Từ Dịch Phàm không ngẩng đầu, chỉ chậm rãi ăn.

- Nếu mà đói được thì đã tốt rồi. Một tháng đói đến cả chục người mà không ai ra hồn cả. Vì thế chán quá nên mình mới ra ngoài ăn. Ít ra đồ bên ngoài còn đỡ hơn. Nếu biết sớm đầu bếp nhà cậu chuẩn thể này thì mình đến nhà cậu “ăn chùa” từ lâu rồi.

Triệu Chí Dương ca thán. Đó cũng chính là một trong những lí do mà anh ta ít ở nhà.

- Vậy thì cậu cứ nói với quản gia Lưu để cho đầu bếp nhà mình sang nhà cậu vài ngày. Nếu như cậu thích thì cứ giữ đầu bếp đó lại luôn đi. Mình không có tiêu chuẩn cao như cậu nên cũng không yêu cầu quá cao về việc chọn đầu bếp. Với lại mình không hay đến thành phố T, mình chỉ thuê đầu bếp này những khi mình đến đây thôi.

- Ý kiến được đó. Chưa bao giờ mình thấy cậu đưa ra một ý kiến nào chuẩn như hôm nay.

- Không cần cậu khen đâu.

- Haha... Thì mãi mình mới có thể tìm ra được một lý do để khen cậu mà. Từ trước đến nay chẳng biết nên khen cậu thể nào nữa. Mà cũng khó có thể khen bừa được. Đúng không?

Từ Dịch Phàm ăn thêm được một chút nữa thì dừng lại. Hôm nay anh chẳng thấy ngon miệng chút nào hết.

Rồi điện thoại của Từ Dịch Phàm vang lên, là của Đàm Lệ Linh.

- Cô ấy gọi đến rồi. - Anh nói.

- Đàm Lệ Linh gọi đến rồi sao? - Triệu Chí Dương vừa uống rượu vừa hỏi Từ Dịch Phàm.

- Ừ.

Từ Dịch Phàm nhấc máy.

- Alo...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Hẹn gặp

- “À, Dịch Phàm, thật sự xin lỗi anh vì bây giờ em mới gọi điện cho anh được. Chuyện về dự án ở tập đoàn em gặp phải chút rắc rối, việc giải quyết vẫn chưa xong, em lại quên không bật máy nên không biết anh gọi cho em. Có phải là có việc gấp không? Là chuyện gì thế?” Đàm Lệ Linh nói một câu dài. Vừa rồi khi bật máy, nhìn thấy hàng dài cuộc gọi nhớ của Từ Dịch Phàm nên Đàm Lệ Linh vội vàng gọi điện ngay cho anh, nghĩ rằng anh gọi cho cô nhiều cuộc như vậy ắt hẳn là có chuyện rất quan trọng gì đó rồi. - Lệ Linh, tôi có thể gặp em được không? Đúng là tôi có chuyện quan trọng muốn nói.

Đàm Lệ Linh bỗng dưng cười:

- “Anh đừng đùa như thế chứ. Mà từ khi quen anh đến giờ có thấy anh đùa như vậy đâu nhỉ? Anh cũng biết mà, hiện giờ em đang ở thành phố T còn anh đang ở thành phố A, làm sao gặp được chứ? Đợi sau khi em về thành phố A có được không? Nhưng chuyện đó rất quan trọng đúng không? Anh có thể nói qua điện thoại luôn không?” Từ Dịch Phàm chưa trả lời Đàm Lệ Linh có phải là có chuyện gấp nên anh mới gọi cho cô hay không nên cô tiếp tục hỏi lại anh. - Hiện tại tôi đang ở thành phố T. - “Anh đến thành phố T sao?” Đàm Lệ Linh nghe xong thì hết sức kinh ngạc, cô không ngờ tới việc Từ Dịch Phàm đến thành phố T nhanh như vậy. Chuyện Từ Dịch Phàm muốn nói ắt hẳn là rất quan trọng, nếu không anh cũng vội vàng đến như thế.

- Ừ. Tôi muốn gặp em, có chuyện quan trọng tôi rất muốn hỏi em, liên quan đến thân phận của em.

Đàm Lệ Linh im lặng một hồi rồi mới trả lời:

- “Dịch Phàm, bây giờ cũng đã muộn rồi, em vẫn còn đang bận chuyện của dự án kia chưa xong. Để sáng mai chúng ta gặp nhau được không?” - Giọng cô có phần bối rối.

- Được, sáng ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau nói chuyện cho rõ. Nhưng mà em muốn gặp ở đâu?

- “Khách sạn K, 9 giờ sáng được không?”

- Vậy mai chúng ta gặp nhau.

- “Anh nghỉ ngơi đi, em tắt máy trước.”

- Tạm biệt.

Sau đó Từ Dịch Phàm tắt máy. Triệu Chí Dương thấy Từ Dịch Phàm như vậy bèn hỏi:

- Thế nào rồi? Đàm Lệ Linh nói thế nào? – Triệu Chí Dương có phần còn vội vàng hơn.

- Ngày mai mình và cô ấy sẽ gặp nhau nói chuyện. – Từ Dịch Phàm trả lời một câu khá đơn giản.

- Chỉ thế thôi à, không còn gì nữa sao? Nói với nhau lâu như vậy mà chỉ có mỗi câu ấy thôi à?

- Ừ.

Từ Dịch Phàm uống chút nước lọc rồi nói tiếp:

- Nhưng cậu nghĩ một người mất trí nhớ như cô ấy thì chúng ta có thể hỏi được những gì đây? Đàm Lệ Linh mất trí 3 năm nay, có khi cô ấy cũng chẳng biết được gì.

- Cho dù không hỏi được nhưng có thể chúng ta sẽ biết được những điều gì đó có liên quan. Cậu làm gì mà có vẻ thất vọng như thế hả? Chưa làm mà biết là không được. Triệu Chí Dương có vẻ bình tĩnh với mọi chuyện hơn Từ Dịch Phàm nhiều. Mà cũng phải thôi, Triệu Chí Dương là người ngoài cuộc, những người ngoài cuộc thường sáng suốt hơn người trong cuộc. Anh ta đương nhiên là bình tĩnh hơn Từ Dịch Phàm.

Lần này là điện thoại của Triệu Chí Dương vang lên. Nghe được một hồi, anh ta bỗng mỉm cười, giống nụ cười của một kẻ chiến thắng. Sau đó thì anh ta nói với Từ Dịch Phàm:

- Dịch Phàm, chúng ta lên thư phòng đi, người của mình vừa gọi điện báo đã điều tra được thông tin về Đàm Lệ Linh rồi. Mình nghĩ lần này có thể biết về thân thế thật sự của cô ta rồi đây. Chà, tự nhiên thấy mọi chuyện đơn giản thế không biết nữa.

- Cậu đã cho người điều tra về Đàm Lệ Linh rồi sao? Bắt đầu điều tra từ khi nào vậy?

Từ Dịch Phàm có vẻ ngạc nhiên nhìn Triệu Chí Dương, anh có vẻ như không hiểu lắm về chuyện này. Chuyện điều tra về Đàm Lệ Linh đáng lí ra phải là do Từ Dịch Phàm sai người làm chứ không phải là Triệu Chí Dương. Và Triệu Chí Dương đã cho người điều tra về Đàm Lệ Linh từ lúc nào vậy chứ? - Trưa nay sau khi nghe cậu nói thì mình đã cho người điều tra về Đàm Lệ Linh bởi mình biết cậu chắc hẳn nói sẽ giúp cô ta nhưng vẫn chưa làm gì cả. Nào, đi thôi. Mình biết cậu bây giờ chẳng quan tâm nổi đến việc gì nữa. Với tư cách là bạn thân nhất của cậu nên mình đành ra tay giúp đỡ thôi. Mọi chuyện mà kết thúc thì nhớ trả ơn mình đây. Công của mình là lớn nhất!

Mọi chuyện chưa đầu vào đầu mà Triệu Chí Dương đã vội nghĩ ngay đến kết quả và công lao của anh ta. Triệu Chí Dương nói quả không sai, anh ta là người suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, đơn giản đến mức không biết nó vốn phức tạp đến như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Thông tin mới

Thư phòng.

Triệu Chí Dương nhanh chóng kết nối máy vi tính, Từ Dịch Phàm cũng ngồi bên cạnh anh ta. Từ Dịch Phàm là người muốn biết rõ nhất sự thật trong câu chuyện này.

- A Toàn, tôi sai cậu điều tra về một cô gái tên là Đàm Lệ Linh cùng mọi thứ xung quanh cô ta. Bây giờ cậu đã điều tra được những gì rồi? Nói cho tôi nghe kết quả đi.

Triệu Chí Dương lên tiếng. Bọn họ đang nói chuyện trực tuyến qua máy vi tính với một người tên A Toàn.

- “Triệu Tổng giám đốc, Từ Tổng giám đốc, những điều mà chúng tôi mới tìm hiểu được về cô gái Đàm Lệ Linh quả thực không nhiều lắm. Vào khoảng 3 năm trước, cô gái tên Đàm Lệ Linh được Tổng giám đốc của Tập đoàn Thiên Thành là Châu Kiến Thành cứu sau một vụ tai nạn rồi và được đưa đến bệnh viện chữa trị một khoảng thời gian khá lâu. Sau khi tỉnh dậy thì Đàm Lệ Linh chẳng nhớ bản thân mình là ai nữa, chính là do bị mất trí nhớ.”

- Mất trí nhớ sao? - “Vâng. Châu Kiến Thành cũng không biết Đàm Lệ Linh là ai nữa, cô ta vốn chỉ là một người mà anh ta cứu được trên đường. Trên người của Đàm Lệ Linh cũng không có bất kỳ giấy tờ tùy thân gì cũng như chẳng có lấy một vật nào chứng minh cho thân phận thật của cô ta, duy chỉ có một bộ đồ trang sức thôi. Thấy tình cảnh như vậy của Đàm Lệ Linh, Châu Kiến Thành còn thuê người chăm sóc cô ta cẩn thận cho đến khi cô ta khỏi bệnh nữa. Tuy nhiên trong thời gian chữa bệnh, Đàm Lệ Linh cũng không có hỏi han gì về thân thể hay những điều liên quan đến cô ta nữa. Châu Kiến

Thành cũng hết lòng giúp đỡ Đàm Lệ Linh cho đến khi cô ta xuất viện. Và cũng từ đó, cô ta tự đặt cho mình một cái tên mới, đó chính là Đàm Lệ Linh.”

Từ Dịch Phàm lúc này hơi nhũn mày lại. Thật không ngờ sự việc lại có thể là như vậy.

- “Vị Châu Tổng giám đốc kia còn giúp Đàm Lệ Linh mua hẳn một căn nhà, giúp cô ta tất tả mọi thứ khác nữa. Sau đó vài tháng, Đàm Lệ Linh khỏi hẳn bệnh rồi đến tập đoàn Thiên Thành làm việc và nhanh chóng trở thành cố vấn kinh tế tài chính của bọn họ. Kể từ khi Đàm Lệ Linh đến Thiên Thành làm việc, không những đã giúp cho tập đoàn này càng ngày càng phát triển mà còn khiến cho chỗ đứng trên thương trường ngày càng vững chắc hơn. Châu Kiến Thành từ đó luôn coi Đàm Lệ Linh như “ngôi sao may mắn” có vị trí rất quan trọng vậy. Vị trí của Đàm Lệ Linh trong tập đoàn Thiên Thành cũng rất lớn, nhân viên trong Thiên Thành cũng rất tôn trọng cũng như kính nể cô ta, coi quyền lực trong tay cô ta ngang ngửa với Tổng giám đốc của bọn họ là Châu Kiến Thành. Và cho đến tận bây giờ, trên người Đàm Lệ Linh chỉ có một vài giấy tờ đơn giản được làm sau khi mất trí nhớ mà thôi. Nhà của Đàm Lệ Linh, xe cộ và tất cả những thứ khác đều được mua dưới danh nghĩa của Châu Kiến Thành. Triệu Tổng giám đốc, chúng tôi mới điều tra được ngần ấy thôi. Nếu có gì không được vừa ý, mong hai vị Tổng giám đốc đừng trách tội.”

A Toàn nhanh chóng báo cáo tóm gọn cho Triệu Kiến Dương và Từ Dịch Phàm nghe. Những điều anh ta điều tra được có vẻ như không quá nhiều nhưng dường như cũng rất hữu ích.

- Được rồi, như vậy cũng được. Tôi biết trong thời gian ngắn như thế mà các cậu có thể điều tra ra được ngần này là cũng nhiều lắm rồi. Tôi và Từ Tổng giám đốc đây sẽ không trách tội các cậu đâu. Yên tâm, tôi sẽ chuyển đủ tiền cho các cậu. Chúng ta sẽ vẫn còn phải hợp tác nữa.

- “Cảm ơn Triệu Tổng.”

Triệu Chí Dương quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, thấy anh từ nãy giờ không nói gì bèn hỏi:

- Cậu nghĩ gì thế?

- Đàm Lệ Linh cũng đã từng nói với mình rằng, Châu Tổng giám đốc Châu Kiến Thành kia là chính ân nhân cứu mạng của cô ấy, nếu không có anh ta thì cô ấy có thể đã chết từ lâu rồi. Chuyện về Đàm Lệ Linh, có lẽ chúng ta nên hỏi Châu Kiến Thành, chắc chắn anh ta cũng biết được vài điều. – Từ Dịch Phàm nghe vậy thì lên tiếng.

- “Từ Tổng giám đốc, mấy năm nay Châu Kiến Thành không nói gì nhiều với Đàm Lệ Linh về chuyện thân thể thật sự cũng như việc cứu cô ta như thế nào, và Đàm Lệ Linh cũng không có hỏi han điều gì cả. Nhưng chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra về việc này. Xin hai vị cứ yên tâm.” - Người tên Toàn kia nói.

- Được, các cậu tiếp tục điều tra chuyện này cho tôi, càng kỹ càng tốt. Nhưng phải thật nhanh đấy, tôi không có nhiều thời gian để chờ đợi đâu. Có gì thì liên lạc nhanh với tôi.

- “Vâng”

- Mau đi làm đi.

Triệu Chí Dương nói xong thì tắt máy. Anh ta quay sang bên phía Từ Dịch Phàm, hỏi:

- Có giúp được gì cho chuyện của cậu không vậy? Quả thật những chuyện mà bọn A Cường điều tra cũng không nhiều lắm. Và lại, những chuyện đó chúng ta cũng đã biết được phần nào rồi. Có vẻ như mọi chuyện...

- Cảm ơn cậu. Dù không có nhiều nhưng cũng không phải là không có gì hữu ích. Mọi chuyện cứ để ngày mai mình gặp Lệ Linh xem thế nào. Mình muốn nghe xem Lệ Linh nói gì.

Triệu Chí Dương không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Từ Dịch Phàm rồi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Hỏi rõ ràng

Sáng hôm sau. Khách sạn K.

Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương vừa đến thì đã thấy Đàm Lệ Linh đợi sẵn ở đó rồi.

- Anh đến rồi à?

- Ừ.

Thấy Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương cùng đến, Đàm Lệ Linh vội đứng lên, mỉm cười nhẹ nhàng nói. Đàm Lệ Linh nghĩ rằng chỉ có một mình Từ Dịch

Phạm đến thôi, không ngờ lại còn có cả Triệu Chí Dương nữa. Nhưng anh ta đến đây làm gì?

- Đàm Tiểu thư, cô nhận ra tôi không? Chúng ta cũng đã từng gặp nhau lần trước rồi. - Triệu Chí Dương tiếp tục lên tiếng trong khi Từ Dịch Phạm lại không nói gì cả.

- Triệu Tổng giám đốc Triệu Chí Dương, tôi không thể nào không nhận ra anh được, một vị Tổng giám đốc tài giỏi nhưng cũng đào hoa không kém, danh tiếng nổi khắp thành phố A. Lần trước tôi có gặp anh ở đại biệt thự của Từ gia, hôm đó cũng là sinh nhật của Hạo Văn. Có đúng không vậy Triệu Tổng? Tôi nói không sai chứ?

- Haha... Tôi tưởng cô quên rồi chứ.

Sau đó bọn họ ba người cùng ngồi xuống và cùng gọi cafe. Tuy nhiên lần này, Từ Dịch Phạm lại không uống cafe sữa nữa, anh chỉ uống cafe đặc. Đàm Lệ Linh vẫn uống cafe sữa còn Triệu Chí Dương thì chỉ cho thêm ít đường vào cốc cafe của mình.

- Lệ Linh, thật ra tôi gặp em hôm nay là vì có chuyện muốn hỏi em. - Từ Dịch Phạm nhìn Đàm Lệ Linh nói.

- Anh nói đi.

Giọng nói của Từ Dịch Phạm trở nên nghiêm túc hơn mọi khi khiến cho Đàm Lệ Linh càng cảm thấy bất an.

Từ Dịch Phạm đặt trước mặt Đàm Lệ Linh hộp đồ trang sức mà lần trước cô đưa cho anh:

- Có thể nói cho tôi biết, từ đâu mà em có được những món đồ trang sức này không?

Đàm Lệ Linh kéo hộp đồ trang sức đã mở sẵn về phía mình, nhìn những món đồ kia một hồi rồi nói:

- Em cũng đã từng nói với anh rằng, 3 năm trước em bị tai nạn và được Kiến Thành cứu. Sau khi em tỉnh lại thì mất hết trí nhớ, chẳng nhớ được gì, cũng chẳng biết bản thân mình là ai nữa, thân thể thật sự ra sao, và trên người em cũng chẳng có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào cả. Kiến Thành cũng đã đưa những món đồ này cho em và nói với rằng chúng là của em, em đã đeo chúng trên người trước khi bị tai nạn rồi gặp được anh ấy. Khi phẫu thuật cho em, y tá đã tháo những món đồ này ra và đưa lại cho Kiến Thành. Lúc đó, Kiến Thành bảo đó là những vật duy nhất mà em có. Và từ đó đến bây giờ, em vẫn luôn giữ những món đồ trang sức này bên mình, bởi chúng là những đồ vật duy nhất có thể chứng minh em vốn không phải là em.

- Không phải.

Từ Dịch Phạm nói một câu nói khiến cho cả Đàm Lệ Linh và Triệu Chí Dương đều bất ngờ và cũng không hiểu nổi. Đàm Lệ Linh bỗng ngẩng đầu lên.

- Trên mặt sợi dây chuyền này, em có thấy khắc chữ “A & E” không? Và em có hiểu nghĩa của nó không?

Đàm Lệ Linh bỗng nhú mày lại. Cô quả thật là có thấy những chữ đó nhưng lại chẳng hiểu nó có nghĩa là gì. Đàm Lệ Linh cũng từng nghĩ đó là tên một thương hiệu đồ trang sức nào đó trên thế giới nhưng thật sự không phải. Nhắm mắt, thờ dài, rồi cô nhìn Từ Dịch Phạm với ánh mắt khó hiểu.

- Nó có nghĩa là “Alfred & Evelyn“. Alfred là tên tiếng Anh của anh, còn Evelyn là tên của vợ anh.

Đàm Lệ Linh nghe nói vậy thì hết sức kinh ngạc, tay bắt đầu run lên. Từ Dịch Phạm nói vậy... Không lẽ sợi dây chuyền, còn cả chiếc vòng tay cùng với chiếc nhẫn kia...

- Ý anh là gì?

- Tôi chỉ muốn biết, bộ đồ trang sức này của vợ tôi tại sao em lại có được? Rõ ràng là tôi đã đeo cho cô ấy nhưng sao em lại đeo nó? Tôi hoàn toàn không thể hiểu được.

Đàm Lệ Linh nắm chặt tay, cô vừa kinh ngạc vừa bối rối. Câu hỏi này của anh, cô thật không có câu trả lời.

- Đàm Tiểu thư, bộ đồ trang sức này trên thế giới chỉ có một bộ thôi, nó được Dịch Phạm đặt làm riêng từ tập đoàn Lưu Thị để tặng cho Lộ Phi, cũng là vợ của cậu ấy. Nhưng nó lại nằm trong tay cô. Chúng tôi thật sự không hiểu được. Cô có biết hay không?

- Triệu Tổng giám đốc, chuyện này anh hỏi tôi có lẽ là đã hỏi sai người rồi. Anh cũng biết tôi là một người bị mất trí nhớ, bộ đồ này là Kiến Thành đưa cho tôi sau khi tôi tỉnh lại. Ngoài ra, những chuyện liên quan đến bộ đồ trang sức này, và chuyện vì sao tôi lại đeo nó thì anh hỏi tôi thật sự là tôi không thể cho anh câu trả lời được. Mong anh thứ lỗi cho câu nói này của tôi.

Đàm Lệ Linh cố gắng thật bình tĩnh trả lời. Đàm Lệ Linh rõ ràng là trả lời Triệu Chí Dương nhưng mắt cô lại nhìn về hướng Từ Dịch Phạm. Cô cũng muốn có được một câu trả lời, nhưng câu trả lời gì chứ? Nói như vậy, bộ đồ trang sức này không phải là của cô, nó là của người vợ đã mất của Từ Dịch Phạm. Rốt cuộc là tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Câu trả lời vẫn chỉ là số 0

Từ Dịch Phàm nhìn cô hỏi. Anh thật muốn biết nhiều hơn nữa, mặc dù có thể không phải là toàn bộ.

- Em chỉ biết có từng ấy thôi sao? Thật sự không còn biết gì nữa ư. Một chút cũng...

- Phải, em chỉ biết có từng ấy mà thôi. Trong 3 năm qua, có nhiều lúc em đã rất muốn điều tra rõ ràng về thân thể của mình, rất muốn biết bản thân mình rốt cuộc là ai, muốn biết tất cả về mình, nhưng sau đó thì lại thôi không nghĩ đến nữa. Em cũng nghĩ rằng cuộc sống hiện tại này cũng không quá tệ. Có lẽ ông trời đã an bài cho em cuộc sống này chăng? Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến em không còn quá hi vọng vào cuộc sống trước kia cũng như quá khứ nào đó của mình.

Đàm Lệ Linh liền đóng hộp đồ trang sức ấy lại rồi đẩy trả về phía của Từ Dịch Phàm:

- Dịch Phàm, nếu như hộp đồ trang sức này thật sự là của vợ anh thì em sẽ trả lại nó cho anh, chẳng còn gì để em giữ lại nó nữa cả. Còn chuyện thân thể của em, anh cũng không cần giúp em điều tra nữa đâu. Chuyện này em cũng không có gì nuối tiếc bởi ban đầu em cũng không hi vọng quá nhiều vào nó rồi. Dù sao thì cũng cảm ơn anh.

Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh nghi hoặc, Triệu Chí Dương cũng không hiểu. Đàm Lệ Linh chỉ mỉm cười:

- Sao chứ? Em chẳng còn bất cứ thứ gì có thể đưa cho anh để anh giúp em điều tra về thân thể của em nữa rồi. Vả, em cũng không bắt ép anh giúp em điều tra. Bây giờ có muốn điều tra cũng thật khó. Vì thế có lẽ nên...

- Em có từng hỏi Châu Kiến Thành về em không? Tại sao em không nhờ anh ta giúp?

- Bởi vì em cũng từng nghĩ rằng Kiến Thành cũng không thể điều tra ra được gì về thân thể thật sự của em cả nên cũng không hỏi gì anh ấy, cũng chẳng muốn nhờ vả. Nhưng, mọi chuyện bây giờ đã như thế này rồi, có điều tra cũng chẳng được gì nữa đâu.

Đàm Lệ Linh có chút buồn và thất vọng. Trước đó cô từng tưởng rằng Từ Dịch Phàm có thể giúp cô tìm lại được quá khứ trước kia, ai dè mọi chuyện lại ra như thế này. Chính bản thân Đàm Lệ Linh cũng không hiểu rõ mọi chuyện, đồ trang sức của vợ Từ Dịch Phàm tại sao lại ở trên người cô?

- Em thật sự không muốn tôi giúp em điều tra nữa hay sao? Rõ ràng là em có nói là...

- Vâng, không cần phải điều tra nữa đâu. Mọi chuyện đã thành như thế rồi. – Đàm Lệ Linh ngắt lời Từ Dịch Phàm. Thực tế vốn có vẻ không tốt đẹp hơn giấc mơ là bao nhiêu!

- Em hãy hỏi Châu Kiến Thành xem, khi anh ta cứu em 3 năm trước, tình hình lúc đó là như thế nào. Tôi nghĩ rằng rất có thể từ đó chúng ta sẽ biết được thân phận của em.

Đàm Lệ Linh không nói gì cả, cô chỉ nhìn Từ Dịch Phàm. Anh vẫn muốn giúp cô điều tra sao?

- Đàm Tiểu thư, chúng tôi cũng muốn điều tra xem tại sao bộ trang sức này của Lộ Phi lại ở trong tay cô. Có thể Châu Kiến Thành cũng biết được ít nhiều chuyện này.

Lời Triệu Chí Dương nói như thế chỉ là “tiện thể thì điều tra luôn chuyện của Đàm Lệ Linh” vậy. Đàm Lệ Linh nhìn anh ta rồi im lặng một hồi lâu, mãi mới lên tiếng nói:

- Được, em sẽ hỏi Kiến Thành xem sao. Em cũng nghĩ rằng có thể anh ấy sẽ biết được điều gì đó.

Cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại của Đàm Lệ Linh vang lên. Cô đứng dậy đi ra chỗ khác để nghe.

- Cái gì? Tổng giám đốc đã bị tai nạn ở công trường rồi sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao anh ấy lại ở đây cơ chứ?... Thôi được rồi, cô ở bệnh viện đợi tôi, tôi sẽ đến đây ngay. Còn nữa, lập tức phong tỏa mọi tin tức, không được để chuyện này lộ ra ngoài.

Đàm Lệ Linh vội vàng tắt máy, cô nhanh chóng đi đến chỗ Từ Dịch Phàm, nói với anh:

- Dịch Phàm, em xin lỗi, nhưng Kiến Thành bị tai nạn ở công trường, hiện đang ở bệnh viện, em phải đến đó ngay. Chuyện này chúng ta sẽ nói vào hôm khác được không?

- Được.

- Tạm biệt.

Đàm Lệ Linh cầm túi xách rồi vội vàng rời đi luôn. Từ Dịch Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, anh có thể thấy được vẻ lo lắng cũng như bất an của Đàm Lệ Linh. Từ Dịch Phàm nhìn Đàm Lệ Linh cho đến khi cô lên taxi rồi đi xa.

- Rốt cuộc là chúng ta cũng chẳng thu thập thêm được gì cả. Đúng như cậu nói, Đàm Lệ Linh cũng chỉ là một cô gái mất trí nhớ thôi, cũng chẳng biết được điều gì hơn cả. - Triệu Chí Dương vừa uống cà phê vừa thờ dãi nói.

- Châu Kiến Thành bị tai nạn và đang ở trong bệnh viện. Muốn hỏi anh ta vài điều e rằng không thể rồi.

Triệu Chí Dương nhún vai, nhìn Từ Dịch Phàm:

- Đến thành phố T này cũng thật vô ích.

- Câu trả lời vẫn chỉ là số 0!

Từ Dịch Phàm trả lời một cách nhạt nhòa, trong lòng anh lúc này tràn đầy sự thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Vượt qua nguy hiểm

Đàm Lệ Linh sau khi nhận được cuộc gọi từ thư ký liền vội vàng bắt taxi đến bệnh viện ngay. Lúc Đàm Lệ Linh đến bệnh viện thì thư ký của cô đã đợi sẵn ngoài cửa và đưa cô đến chỗ phòng phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật cho đến nay vẫn chưa kết thúc.

Đàm Lệ Linh hỏi thư ký về chuyện của Châu Kiến Thành ngày hôm nay. Rõ ràng là Châu Kiến Thành bảo với Đàm Lệ Linh hôm nay giải quyết nốt một vài chuyện công vụ, thật không ngờ anh lại đến chỗ thi công và để rồi gặp phải chuyện như thế này.

Thư ký kể hết mọi chuyện cho hôm nay Đàm Lệ Linh nghe. Châu Kiến Thành vì vẫn lo lắng về chuyện dự án này nên mới đích thân đến công trường để xem xét mọi việc. Nhưng không ngờ dân giáo lại sập xuống khiến Châu Kiến Thành và hơn chục công nhân khác bị thương, cũng may là không có ai nguy hiểm đến tính mạng cả.

Đàm Lệ Linh chỉ có thể thờ dãi trong lo lắng. Cô cũng đã nói với Châu Kiến Thành ngày tối qua là hôm nay cô sẽ đến chỗ thi công để xem xét công việc, nhưng thật không ngờ anh lại đi thay cô. Đáng lý ra người nằm trong phòng phẫu thuật là Đàm Lệ Linh chứ không phải là Châu Kiến Thành. Nói đúng ra là anh đã thay cô đỡ một nạn rồi.

.....

2 giờ sau.

Đàm Lệ Linh cùng thư ký và vài người khác đã ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ 2 giờ rồi. Chẳng thấy có gì ngoài mấy cô y tá đi ra rồi lại đi vào bên trong. Đàm Lệ Linh bỗng dưng lo lắng hơn. Trong số những người bị thương thì Châu Kiến Thành bị thương nặng nhất. Không biết hiện giờ tình hình Châu Kiến Thành thế nào rồi.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa mở, bác sĩ đi ra. Đàm Lệ Linh vội vàng chạy đến chỗ bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ, bệnh nhân hiện giờ thế nào rồi ạ? Anh ấy vẫn ổn chứ? Có bị nặng không ạ?

- Cô là người nhà bệnh nhân sao?

- Vâng.

- Vậy cô đi cùng tôi.

Bác sĩ đi trước, Đàm Lệ Linh ngoái đầu lại nhìn chiếc giường bệnh của Châu Kiến Thành được y tá đẩy đến phòng chăm sóc đặc biệt. Châu Kiến Thành bị thương nặng ở phần đầu, trên tay thì lằng nhằng dây dợ. Đàm Lệ Linh lắc đầu rồi đi theo bác sĩ.

.....

Phòng làm việc của bác sĩ.

- Đàm Tiểu thư, Châu Tiên sinh bị thương nặng ở đầu nhưng cũng may là không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Những vết thương khác cũng không đáng ngại. Cô hiện tại có thể an tâm được rồi. Tuy nhiên, với tình trạng hiện nay thì Châu Tiên sinh khó có thể tỉnh dậy ngay được. - Ý của bác sĩ là gì? Không thể tỉnh lại sao?

Đàm Lệ Linh nghe vậy thì quá lo lắng, giọng hơi run rẩy. Bác sĩ chỉ vào những tấm chụp CT:

- Ý tôi không phải là Châu Tiên sinh không thể tỉnh lại, chỉ là lâu hơn bình thường một chút thôi. Cô nhìn này, vết thương khá nặng gây ảnh hưởng đến não, khiến anh ta không thờ tỉnh dậy sớm. Có thể trong 3 ngày nữa thì bệnh nhân mới có thể tỉnh lại.

Đàm Lệ Linh nhìn vào những tấm chụp CT, cô vốn chẳng hiểu gì cả. Nhưng cũng may bác sĩ đã giải thích cặn kẽ rõ ràng nên Đàm Lệ Linh mới có thể hiểu được một chút. Châu Kiến Thành hiện tại không làm sao là đã may lắm rồi. Nhưng nếu như mà...

- Anh ấy sẽ không sao chứ ạ?

- Cô yên tâm đi.

Trò chuyện với bác sĩ một hồi, Đàm Lệ Linh trở lại phòng bệnh của Châu Kiến Thành, thư ký nhìn thấy cô bèn đi đến:

- Có vấn đề gì?

- Cô cử thêm vệ sĩ đến đây canh chừng, còn chuyện sắp dàn giáo kia ắt hẳn không phải chỉ là tai nạn thôi đâu, cho người đi điều tra đi. Còn nữa, những công nhân bị thương kia, nhớ xem tình hình hiện nay của bọn họ thế nào, mọi chi phí xung quanh tập đoàn sẽ chịu trách nhiệm. Mau đi làm đi.

- Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.

Cô thư ký định đi thì Đàm Lệ Linh gọi lại:

- À, thế còn chuyện bên giới truyền thông thì sao? Có lộ ra tin tức gì không vậy? Nếu lộ ra sẽ rất bất lợi cho bên chúng ta đấy. Nhớ rằng mọi chuyện phải thật cẩn mật.

- Có vấn đề gì yên tâm đi ạ, tôi đã cho người phong tỏa tất cả mọi tin tức về chuyện này cũng như tin tức có liên quan như cô nói rồi, không có tờ báo nào đưa ra được tin tức đâu ạ. - Tốt lắm, cô đi làm việc đi.

- Vâng.

Thư ký rời đi nhanh để xử lý những công việc kia, còn Đàm Lệ Linh thì tiến đến chỗ giường bệnh. Nhìn những vết thương trên người của Châu Kiến Thành, Đàm Lệ Linh không khỏi thở dài. Vì chuyện của Châu Kiến Thành mà Đàm Lệ Linh cũng chẳng nhớ đến chuyện của chính bản thân mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Trở về

Thành phố A.

Từ Dịch Phàm cùng Triệu Chí Dương cũng nhanh chóng rời khỏi thành phố T trở về thành phố A ngay sau khi Đàm Lệ Linh đến bệnh viện vì chuyện Châu Kiến Thành gặp tai nạn. Từ Dịch Phàm nói rằng mọi chuyện ở thành phố T này chẳng còn gì nữa cả, có ở lại cũng vô ích thôi. Thế nên bọn họ mới quyết định rời thành phố T này.

Trước khi bọn họ trở về thì Triệu Chí Dương có đến khu trung tâm thương mại ở gần đó để mua vài món đồ chơi coi như để làm quà cho Hạo Văn. Anh ta nghĩ rằng Từ Dịch Phàm đang lo nghĩ về chuyện của Đàm Lệ Linh nên có thể đã quên mất chuyện mua quà cho thằng bé. Nhưng khi vừa ra đến cửa trung tâm thương mại thì anh ta bất ngờ gặp Từ Dịch Phàm đang đi đến. Hỏi ra thì mới biết Từ Dịch Phàm cũng đến đây mua quà cho Hạo Văn. Triệu Chí Dương lắc đầu, nói rằng đã thay anh mua quà cho Hạo Văn rồi. Từ Dịch Phàm không nói gì nữa cả, hai người họ cùng trở về.

Từ Dịch Phàm vừa về đến thành phố A là nhanh chóng đến gặp Hạo Văn ngay. Anh đưa mấy thứ đồ chơi mà Triệu Chí Dương đã mua hộ cho Hạo Văn. Thằng bé có vẻ rất vui. Mấy ngày nay Từ Dịch Phàm bận vì những chuyện kia nên Hạo Văn chỉ có thể ở đại biệt thự Từ gia chơi với Từ Phu nhân cùng với Trương Uyển Tâm và Hạ An Nhiên.

Từ Dịch Phàm nói với Hạo Văn rằng anh vẫn còn bận nhiều chuyện khác nên không thể ở lại đại biệt thự được. Hạo Văn cũng không giận Từ Dịch Phàm nên anh mới có thể về Ngọc Tuyệt Viên.

.....

Rời đại biệt thự, Từ Dịch Phàm đến nghĩa trang thăm mộ của Phùng Lộ Phi, còn Triệu Chí Dương thì về nhà anh ta. Từ Dịch Phàm ngồi bên cạnh mộ của Phùng Lộ Phi, kể cho cô nghe những chuyện xảy ra mấy ngày vừa qua. Từ Dịch Phàm chẳng biết mình nên làm gì nữa, anh muốn Phùng Lộ Phi nói cho anh biết anh nên làm gì cho phải. Nhưng, Phùng Lộ Phi vốn dĩ chẳng thể cho Từ Dịch Phàm được câu trả lời nào cả. - Rốt cuộc là em vẫn chẳng thể nói với anh được câu nào cả, chỉ toàn là anh nói thôi.

Từ Dịch Phàm nhìn vào bức hình trên bìa mộ của Phùng Lộ Phi, vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng mà anh nói em nghe cũng không sao cả, anh cũng không quan tâm đến chuyện ấy đâu. Đúng là mỗi lần có chuyện rắc rối gì anh chỉ có thể đến đây tìm em thôi.

Tự dưng Từ Dịch Phàm lại mỉm cười:

- Không hiểu làm sao mà anh vẫn luôn hy vọng, hy vọng vào một điều gì đó vốn dĩ không hề tồn tại. Nhưng mà Lộ Phi à, Đàm Lệ Linh... Cô ấy... anh thật sự thấy là...

Từ Dịch Phàm bỗng trở nên ấp úng:

- Xin lỗi em Lộ Phi. Nhưng thật sự thì anh cũng chẳng hiểu nổi nữa. Nhưng mà Đàm Lệ Linh khiến anh...

Từ Dịch Phàm dừng lại, anh tự cười chính mình:

- Thôi, có lẽ là anh không nên nói nữa. Anh nghĩ là anh cũng nên về rồi. Anh sẽ đến thăm em sau.

Nói xong, Từ Dịch Phàm vẫn còn chần chừ một hồi lâu nữa rồi mới đứng dậy ra về.

.....

Biệt thự Từ gia - Ngọc Tuyết Viên.

Từ Dịch Phàm vừa về thì đã thấy Triệu Chí Dương ngồi ngay ở sofa phòng khách đọc báo và uống cafe như nhà của anh ta vậy. Thấy Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương lên tiếng:

- Bạn thân mến, cậu về rồi đấy à? Sao lại về muộn như thế, làm mình ngồi đây đợi mãi.

- Sao giờ này rồi mà cậu còn đến đây vậy? Không phải cậu nói là cậu phải về nhà còn gì? – Từ Dịch Phàm đặt chiếc túi lên bàn, ngồi xuống đối diện Triệu Chí Dương.

- Mình còn có chút chuyện thắc mắc mãi mà không tìm ra được lời giải nên mới đến đây thỉnh giáo cậu thôi. Hơn nữa nhà hiện giờ mình cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cả, ngoài việc có thêm đầu bếp từ nhà cậu mới đến. - Triệu Chí Dương vừa cười vừa nói, tâm trạng anh ta có vẻ khá vui.

- Cậu chẳng bảo là đầu bếp nhà mình nấu ăn ngon, vậy không ở nhà mà ăn đi, đến đây làm gì?

Triệu Chí Dương cười, xua tay:

- Có gì đâu chứ, chuyện ăn uống thì để sau đi, mình vẫn đang tò mò chuyện của cậu hơn.

- Nói đi xem nào.

- Ủa, có gì thì để ăn tối xong đã chứ, mình sắp chết đói rồi.

Triệu Chí Dương lúc đến Ngọc Tuyết Viên vẫn chưa ăn tối, anh ta bảo thím Vương nói với nhà bếp làm vài món mà Từ Dịch Phàm thích, tiện thể nấu thêm phần cho anh ta nữa. Thím Vương biết là tối nay Từ Dịch Phàm sẽ về đây nên nói với nhà bếp những điều mà Triệu Chí Dương đã dặn.

- Mình không ăn đâu.

- Cậu buồn cười nhỉ. Định tự làm khổ bản thân đấy à? Để cho Lộ Phi biết thì cô ấy không vui đâu.

Từ Dịch Phàm nhìn Triệu Chí Dương. Quả nhiên cứ nhắc đến Phùng Lộ Phi là Từ Dịch Phàm mới chịu nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Nghi vấn mới (1)

Kết thúc bữa tối, Từ Dịch Phàm đi tắm còn Triệu Chí Dương thì đến thư phòng của anh ngồi đợi. Triệu Chí Dương đã đến đây nhiều lần rồi, cũng ngưỡng mộ Từ Dịch Phàm nhiều thứ nhưng ngưỡng mộ anh nhất vẫn là có đồng sách có thể đọc mãi không hết kia. Nhìn thấy chậu hoa tuyết nhợc lan trắng bên cửa sổ, Triệu Chí Dương bê lên xem. Cây tuyết nhợc lan bên dưới nhà đã rụng hoa hết rồi, chỉ còn có chậu hoa này thôi. Phùng Lộ Phi đã mất 3 năm, kể từ đó Từ Dịch Phàm thay cô chăm sóc chậu hoa. Nhưng tuyết nhợc lan này đâu thể sống lâu được. Sau khi hoa chết, Từ Dịch Phàm lại

trồng một cây hoa khác vào chậu, cứ thế cho đến ngày hôm nay.

Từ Dịch Phàm tắm xong thì bước ra, ngồi xuống sofa, vị trí khá gần với Triệu Chí Dương. Triệu Chí Dương cũng bắt đầu nói lên những ý kiến mà anh ta suy nghĩ bấy giờ:

- Trước khi gặp Đàm Lệ Linh, mình nghĩ cô ta chỉ đơn giản là người giống với Lộ Phi mà thôi. Nhưng sau khi gặp, tiếp xúc với cô ta, mình thấy cô ta và Lộ Phi vốn chỉ là một người. Có thể nói, càng ngày mình càng chắc chắn với giả thuyết này của mình.

Từ Dịch Phàm nghe thấy thế thì bật cười. Anh cho rằng những lời mà Triệu Chí Dương nói chẳng khác gì một người đang nói mơ cả. Làm gì có chuyện như vậy chứ.

- Trở lại thực tế đi Chí Dương, cậu có phải đang nằm mơ đâu. Hai người họ là hai người khác nhau, hơn nữa...

- Hơn nữa Lộ Phi đã mất từ lâu rồi đúng không? Cậu có phải đang muốn nói câu này?

Triệu Chí Dương nhanh chóng ngắt lời của Từ Dịch Phàm. Triệu Chí Dương cũng đang cố chứng minh cho Từ Dịch Phàm thấy là những lời nói của anh ta thật sự chính xác.

- Vậy cậu giải thích tại sao đồ trang sức của Lộ Phi lại trên người của Đàm Lệ Linh được? Nói thử xem nào?

- Chuyện đó...

- Có vẻ như cậu không thể giải thích được chuyện này. Mình đã bảo với cậu là vì thấy đồ trang sức của Lộ Phi có giá trị nên bọn người hỏa táng kia mới ăn cắp và bán lại cho Đàm Lệ Linh, vì thế đồ trang sức của Lộ Phi mới ở trên người Đàm Lệ Linh. Nhưng nghĩ lại, chuyện ăn cắp đồ của một người chết có phải là vớ vẩn không? Chẳng có gì tốt lành khi ăn cắp những đồ như vậy.

Từ Dịch Phàm vẫn nghe Triệu Chí Dương nói, anh tự dưng cảm thấy mình như đang ở trong một cái vòng luẩn quẩn mặc dù những lời Triệu Chí Dương nói nghe có vẻ mơ hồ.

- Lộ Phi mất 3 năm trước, cùng đó thì Đàm Lệ Linh nói rằng 3 năm trước cô ta gặp tai nạn mất trí nhớ và được Châu Kiến Thành cứu giúp. Mình nghĩ ít hần Châu Kiến Thành cũng biết một số sự việc xung quanh Đàm Lệ Linh, nhưng bây giờ anh ta lại bị tai nạn vẫn chưa tỉnh dậy, chúng ta cũng không thể điều tra thêm được chuyện gì nữa. Cậu đừng cho rằng mình ăn nói hồ đồ, càng ngày mình càng chắc chắn với những lời nói của mình. Thật đấy, mình chưa bao giờ chắc chắn như vậy đâu.

- Chí Dương, không phải mình không tin cậu, nhưng mà mọi chuyện cần phải có chứng cứ xác thực.

- Được, mình sẽ giúp cậu tìm ra chứng cứ.

Rồi Triệu Chí Dương lại cầm điện thoại gọi điện cho một người tên A Toàn lần trước:

- A Toàn, anh điều tra ngay cho tôi những người đã tham gia vào việc hỏa táng cho Phùng Lộ Phi, vợ của Tổng giám đốc Từ Dịch Phàm vào 3 năm trước. Rất có thể bọn họ biết được điều gì đó. Nhanh lên rồi báo ngay cho tôi biết. Nhớ đấy, càng nhanh càng tốt.

Sau đó Triệu Chí Dương tắt máy luôn. Từ Dịch Phàm nhìn anh ta đầy vẻ nghi hoặc.

- Đừng có nhìn mình như vậy chứ. Sở dĩ mình bảo A Toàn điều tra mấy tên hỏa táng ấy là có nguyên do cả. Cậu còn nhớ lúc mà Lộ Phi qua đời ở bệnh viện không?

- Có. Nhưng sao? Cậu đang muốn nói chuyện gì? Chuyện này thì có liên quan gì đâu chứ?

- Lúc đó, ở bên cạnh Lộ Phi chỉ có Từ Dịch Phàm cậu, gia đình cậu, gia đình của cô ấy, Hoắc Tử Minh, Trương Uyển Tâm và mình nữa thôi. Mọi người đều nhìn thấy những giây phút cuối cùng của Lộ Phi. Và rồi cô ấy chết, thậm chí những lời cuối cùng còn không nói.

Triệu Chí Dương như kể lại chuyện quá khứ. Hai tay của Từ Dịch Phàm nắm chặt lấy nhau. Chuyện lúc đó Từ Dịch Phàm mãi mãi sẽ không thể nào có thể quên được.

- Cậu ở bên cạnh Lộ Phi từ lúc cô ấy chết, thay y phục cho cô ấy, đeo đồ trang sức cho cô ấy và bế cô ấy vào đưa vào quan tài rồi sau đó đưa đến chỗ hỏa táng. Hôm hỏa táng Lộ Phi, mình có chuyện gấp nên không thể đến được. Nhưng Dịch Phàm, khi đưa quan tài của Lộ Phi đến chỗ lò hỏa táng, cậu có thật sự nhìn thấy Lộ Phi được đưa đi hỏa táng thật sự hay không vậy?

- Ý cậu là gì?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Nghi vấn mới (2)

Từ Dịch Phàm ngừng đầu lên nhìn Triệu Chí Dương, những lời nói này của anh ta khiến Từ Dịch Phàm không thể im lặng được nữa. Còn gương mặt Triệu Chí Dương bỗng trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, anh ta hỏi:

- Cậu có tận mắt chứng kiến Lộ Phi bị hỏa táng không?

Từ Dịch Phàm nhớ lại chuyện của 3 năm trước. Anh cùng với gia đình và Trương Uyên Tâm đưa quan tài của Phùng Lộ Phi đến ngoại ô thành phố A để hỏa táng. Những người tham gia hỏa táng Phùng Lộ Phi nói rằng Từ Dịch Phàm cùng những người khác không thể vào trong được. Bọn họ nói, thời gian hỏa táng sẽ chỉ mất 1 giờ, bảo mọi người cứ ngồi ngoài chờ, bọn họ nhất định sẽ làm cẩn thận. Sau đó thì bọn họ đưa quan tài của Phùng Lộ Phi vào bên trong. Từ Dịch Phàm cùng mọi người ngồi ngoài vốn dĩ không thể thấy Phùng Lộ Phi trong lúc hỏa táng. Những người hỏa táng kia bảo sẽ chỉ mất 1 giờ, nhưng cuối cùng lại mất gần 2 giờ liền. Bọn họ mang bình đựng tro cốt của Phùng Lộ Phi đưa cho Từ Dịch Phàm. Trương Uyên Tâm hỏi lý do tại sao lại mất gần 2 giờ mới xong thì bọn họ nói rằng vì xảy ra một số chuyện trục trặc nhỏ nên mới lâu như vậy. Bọn họ xin lỗi và không có ai hỏi gì nữa. Từ Dịch Phàm mang bình đựng tro cốt của Phùng Lộ Phi rồi đi luôn.

- Lúc đó mình cùng mọi người chỉ ngồi bên ngoài đợi thôi chứ không được vào trong xem xét việc hỏa táng kia. Cuối cùng thì chờ bọn họ hỏa táng cô ấy mất đến gần 2 giờ liền.

- Cậu không nghĩ trong lúc đưa Lộ Phi đi hỏa táng đã xảy ra chuyện gì sao? Mình nghĩ lúc đó có vấn đề. Có thể đây chính là mấu chốt khiến mọi chuyện về sau càng trở nên rắc rối hơn. Cậu cố gắng nghĩ lại đi, xem trong khoảng thời gian ấy có chuyện gì đặc biệt hay kỳ lạ xảy ra hay không.

- Nhưng mà Lộ Phi...

- Đúng là tất cả mọi người đã thấy tận mắt Lộ Phi chết, chiếc máy báo ở đó cũng báo hiệu là cô ấy đã qua đời, cậu ôm cô ấy cũng cảm nhận được rằng cô ấy không còn thở, tim cũng không còn đập nữa. Nhưng người chết vẫn có thể sống lại đây. Cậu có tin không? Mình không tin Đàm Lệ Linh chỉ là một người giống hệt Lộ Phi, giống đến cả đôi mắt như vậy. Chuyện này có ẩn tình, mình nghĩ cậu cũng nghĩ ngờ.

Từ Dịch Phàm nhắm mắt lại, anh chỉ thờ dài.

- Sao không xét nghiệm ADN đi cho nhanh? Lộ Phi là Thiếu tiểu thư của Phùng gia, chỉ cần Chủ tịch Phùng hoặc anh chị em gì đó của cô ấy là cũng có thể xác định được rồi. Nếu bọn họ không muốn đi kiểm tra thì chẳng phải chúng ta vẫn còn Hạo Văn hay sao? Đưa Hạo Văn và Đàm Lệ Linh cùng đi xét nghiệm là biết ngay thôi.

- Có thể không?

Từ Dịch Phàm lúc này trở nên phân vân, bối rối và cũng thấy bất an hơn bao giờ hết.

- Sao lại không chứ, chỉ là xét nghiệm ADN thôi mà. Có gì lớn đâu mà sao cậu trông bất an thế?

- Đàm Lệ Linh chính là Lộ Phi? Nếu như chuyện đó là thật thì bọn người đó đưa cho mình bình tro cốt giả sao? Nhưng nếu Lộ Phi sống lại thì tại sao lại bị tai nạn rồi mất trí nhớ chứ, hơn nữa còn trở thành Đàm Lệ Linh? Mọi chuyện thật sự rất khó hiểu.

Điều này cũng chính là điều mà Triệu Chí Dương nghĩ mãi không ra. Phùng Lộ Phi còn sống và sau đó tỉnh lại, cô ấy tại sao lại không đi gặp Từ Dịch Phàm cơ chứ? Tại sao lại có thể bị tai nạn rồi sau đó mất trí nhớ và sống như vậy đến tận hôm nay?

- Chuyện này quả thật là ngày càng rắc rối hơn rồi. Nhưng trước hết chúng ta cần phải xác định thân phận của Đàm Lệ Linh đã. Còn những chuyện khác từ từ giải quyết.

- Châu Kiến Thành là người chắc chắn là có thể biết được điều gì đó. Đàm Lệ Linh nói anh ta gặp được cô ấy rồi đưa cô ấy đến bệnh viện điều trị.

- Ừ. Mình biết. Mình nghĩ cậu nên liên lạc với Đàm Lệ Linh, nói với cô ấy chúng ta cần xét nghiệm ADN. Xét nghiệm ADN là cách duy nhất mà chúng ta có thể làm lúc này.

Từ Dịch Phàm đứng dậy đi đến chỗ cửa sổ.

- Cậu nghĩ chúng ta cần nói gì để Lệ Linh có thể hợp tác mà đi xét nghiệm ADN đây? Đàm Lệ Linh mà biết cô ấy đi xét nghiệm cùng Hạo Văn thì sẽ thế nào? Chuyện này...

- Có gì khó chứ. Cậu cứ nói với Đàm Lệ Linh là chúng ta đã tìm được một người thân trong gia đình cô ấy, cần phải xét nghiệm ADN để kiểm tra cho chắc chắn mọi chuyện. Hiện tại Đàm Lệ Linh đang lo cho Châu Kiến Thành trong bệnh viện, giải quyết chuyện của tập đoàn Thiên Thành nên sẽ không có thời gian để thắc mắc và suy nghĩ đâu. Cậu thấy như thế có được không?

Từ Dịch Phàm im lặng một hồi lâu, cuối cùng anh cũng đến chỗ bàn làm việc, cầm điện thoại gọi cho Đàm Lệ Linh. Đợi mãi Đàm Lệ Linh mới trả lời:

- “Alo, Dịch Phàm à? Có chuyện gì không?” - Giọng nói của Đàm Lệ Linh có phần vội vã.

- Không có gì. Tôi gọi điện chỉ là muốn nói cho em biết là tôi có chút việc cần giải quyết nên đã cùng với Chí Dương quay trở về thành phố A rồi.

- “VẬY Ậ?”

- Châu Tổng bị tai nạn, giờ thế nào rồi?

Từ Dịch Phàm không biết nên nói với Đàm Lệ Linh thế nào, chỉ có thể hỏi chuyện Châu Kiến Thành trước.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Nói dối

- “Kiến Thành bây giờ không sao nữa rồi, chỉ là vẫn chưa thể tỉnh lại ngay được thôi. Cũng may là không có nguy hiểm đến tính mạng. Nếu không thì mọi chuyện đã rắc rối hơn rồi. Nhưng mà Dịch Phàm, anh gọi cho em giờ này là có việc gì sao?”

Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Triệu Chí Dương, thấy anh ta ra hiệu thì mới nói tiếp:

- Lệ Linh, người của tôi có báo rằng đã tìm được một người có thể là bố của em. Nhưng chúng tôi vẫn chưa xác định được rõ ràng là có thật hay không. Vậy nên còn một cách duy nhất là xét nghiệm ADN để xem em và người đó thật sự có quan hệ hay không.

Đàm Lệ Linh ở đầu dây kia sau khi nghe Từ Dịch Phàm nói như vậy thì cũng không nói gì cả. Cô cảm thấy bất ngờ, kinh ngạc và cũng có phần không thể tin vào tai mình nữa. Thấy Đàm Lệ Linh im lặng hồi lâu mà không lên tiếng, Từ Dịch Phàm bèn hỏi:

- Lệ Linh? Em không sao chứ? Em có chuyện gì sao? Sao em lại không nói gì cả thế?

- “À, em không sao cả, không sao đâu. Nhưng Dịch Phàm, những điều anh vừa nói là sự thật sao? Có thật là anh đã tìm được một người có khả năng là bố em thật không?”

- Phải. Em có thể xét nghiệm ADN không? - “Người mà anh bảo là bố của em hiện cũng đang ở thành phố A?” - Lệ Linh hỏi lo lắng.

- Đúng vậy. Nhưng mà nếu em không thể về thành phố A thì có thể gửi mẫu máu của em về đây cũng được. Tôi cũng biết là dạo này em đang rất bận nên khó có thể...

Đàm Lệ Linh nghe vậy thì ngắt lời:

- “Không sao, không có vấn đề gì cả đâu. Em sẽ lập tức trở về thành phố A ngay đây.”

- Tôi sẽ đợi em. Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi đi.

- “Anh cũng vậy. Tạm biệt”.

Nói xong Từ Dịch Phàm tắt máy.

- Cô ấy nói sẽ về ngay. Có lẽ là nhanh thôi. – Từ Dịch Phàm đi đến chỗ sofa và ngồi xuống.

- Được rồi. Vậy là tất cả mọi chuyện đã có thể được giải quyết rồi. Tự dưng không hiểu sao lúc này mình lại cảm thấy háo hức mong chờ đến lúc kết quả quá. Triệu Chí Dương có vẻ vui mừng và mong chờ hơn cả Từ Dịch Phàm.

- Chí Dương, nếu như việc xét nghiệm ADN thất bại thì sao, Lệ Linh không phải mẹ của Hạo Văn, càng không phải là Lộ Phi thì sao đây? Mọi chuyện chẳng phải sẽ trở về điểm xuất phát còn gì. Cuối cùng là vẫn chẳng có gì...

- Mình chắc chắn là sẽ thành công. Tất cả mọi chuyện đã nằm chắc trong tay mình rồi.

Triệu Chí Dương nhìn Từ Dịch Phàm với ánh mắt vô cùng chắc chắn. Triệu Chí Dương cũng tin rằng những suy đoán của mình là chính xác, lần này tuyệt đối không sai.

.....

Thành phố T.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Từ Dịch Phàm, Đàm Lệ Linh trở về phòng bệnh của Châu Kiến Thành. Anh ta vẫn đang hôn mê như vậy, không có dấu hiệu tỉnh lại. Bác sĩ cũng nói là trước mắt tình hình vẫn ổn, Châu Kiến Thành không sao cả.

Đàm Lệ Linh suy nghĩ về những gì mà Từ Dịch Phàm vừa nói. Bố của cô sao? Từ Dịch Phàm đã tìm được người có thể là bố cô? Anh không có bất cứ thứ gì thì sao có thể điều tra nhanh như vậy chứ?

Thư ký của cô gõ cửa đi vào. - Có vấn đề, chuyến bay nhanh nhất để về thành phố A là chuyến bay lúc 11 giờ 30, có nghĩa là 2 giờ nữa. Nhưng mà chị về thành phố A làm gì vậy? Chuyện của Tổng giám đốc...

- Cô ở lại đây giúp tôi quan sát tình hình của Tổng giám đốc và chuyện của dự án kia. Nội trong ngày mai tôi sẽ về.

Đàm Lệ Linh nhìn Châu Kiến Thành một hồi, vừa cầm túi đang định đi thì cô thư ký kia gọi:

- Nhưng mà có vấn đề...

- Còn chuyện gì nữa sao?

- Không có gì ạ, chị nhớ về nhanh đây.

- Tôi biết rồi.

Nữ thư ký kia thở dài, nhìn Đàm Lệ Linh cho đến khi cô đi xa, khi không còn nhìn thấy bóng nữa.

.....

Sân bay thành phố T.

Đàm Lệ Linh ngồi chờ chuyến bay về thành phố A. Hai tay cô nắm vào nhau. Nếu như người đó là bố của cô, sao cô chẳng có chút cảm giác gì? Không vui, không hào hứng.

“Chuyến bay từ thành phố T đến thành phố A chuẩn bị cất cánh. Xin mời quý khách nhanh chóng đi làm thủ tục để chuẩn bị lên máy bay.”

Nhìn lại đồng hồ, đúng là đã đến giờ. Đàm Lệ Linh đứng dậy, đi làm thủ tục và lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Cuộc gặp bất ngờ (1)

Trên máy bay.

Chuyến bay từ thành phố T đến thành phố A hôm nay cũng không có nhiều khách lắm. Khoảng hạng 2 mà Đàm Lệ Linh ngồi, nhìn qua nhìn lại máy ra chỉ có tầm hơn chục người. Có lẽ cả chuyến bay buổi tối hôm nay chắc cũng không nổi 50 người. - Quý khách, mời cô hãy thắt dây an toàn vào và tắt điện thoại, máy bay sắp chuẩn bị cất cánh rồi.

- À, tôi biết rồi.

Cô tiếp viên hàng không đi đến chỗ Đàm Lệ Linh, nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở. Lúc này Đàm Lệ Linh mới chợt nhận ra là cô chưa thắt dây an toàn. Từ lúc lên máy bay đến giờ cô chỉ toàn nghĩ đến chuyện người bố mà Từ Dịch Phàm mới nhắc đến.

- Cô có cần tôi thắt dây giúp không? – Cô tiếp viên hàng không kia lại lên tiếng tiếp.

- À không, cảm ơn.

Sau đó cô tiếp viên hàng không rời khỏi, đi nhắc nhở những hành khách khác trên khoang. Đàm Lệ Linh tiếp tục suy nghĩ lan man vài chuyện, cả những chuyện nhỏ nhặt lẫn những chuyện linh tinh. Và cũng không hiểu sao lúc này cô đột nhiên lại nghĩ đến Trương Uyển Tâm – một người bạn thân của Phùng Lộ Phi cũng như Từ Dịch Phàm. Đàm Lệ Linh vô tình gặp Trương Uyển Tâm hôm nọ tại một quán cà phê ở thành phố T, hôm nay cô cũng lại thấy Trương Uyển Tâm xuất hiện ở sân bay trở về thành phố A. Trương Uyển Tâm bay cùng chuyến với Đàm Lệ Linh. Nhưng có lẽ Trương Uyển Tâm ngồi khoang hạng nhất, trong khi Đàm Lệ Linh lại ngồi khoang hạng 2.

Nhớ đến Trương Uyển Tâm, bất chợt Đàm Lệ Linh cũng nhớ đến những lời mà cô ấy nói hôm nọ...

.....

Tại một quán cà phê ở thành phố T, vào buổi chiều của một ngày nào đó. Đàm Lệ Linh ngồi ở đây cũng đã nửa tiếng, cô nghĩ rằng mình nên về thì hơn. Vừa mới thanh toán tiền xong, vừa mới bước ra đến chỗ cửa thì Đàm Lệ Linh gặp phải Trương Uyển Tâm, một người quen của Từ Dịch Phàm, một người mà

Hạo Văn gọi là “mẹ”.

- Chào Đàm Tiểu thư, không ngờ lại có thể gặp cô ở thành phố T. Cô còn nhớ tôi không? Tôi là Trương Uyển Tâm, chúng ta cũng từng gặp nhau vài lần trước đó rồi. – Trương Uyển Tâm nhìn Đàm Lệ Linh, mỉm cười nhẹ nhàng và lên tiếng trước.

- Chào Trương tiểu thư, cũng thật vui khi gặp cô ở đây. Tôi đương nhiên là vẫn nhận ra cô. – Đàm Lệ Linh cũng khá vui vẻ đáp trả lại lời chào của Trương Uyển Tâm.

- Thật ra thì Đàm tiểu thư, tôi cũng có một vài chuyện muốn nói với cô. Không biết thời gian của cô như thế nào, nhưng có thể dành ra cho tôi một chút thời gian hay không?

Đàm Lệ Linh nhìn Trương Uyển Tâm, đúng là bây giờ cô cần phải đi có việc, nhưng dù sao Trương Uyển Tâm cũng đã nói như vậy nên Đàm Lệ Linh cũng không tiện từ chối. Cuối cùng Đàm Lệ Linh cũng đồng ý quay vào ngồi nói chuyện với Trương Uyển Tâm.

Hai người gọi đồ uống kèm theo vài món đơn giản nữa, cũng không quá cầu kỳ hay phức tạp gì.

- Vì có một số chuyện liên quan đến pháp vụ của tập đoàn Phùng Thị nên tôi phải đến thành phố T này. Không ngờ ở nơi này cũng có thể gặp được Đàm tiểu thư. Chúng ta quả thật cũng có chút duyên phận. Chắc Đàm tiểu thư đến đây cũng vì công việc. Trương Uyển Tâm bắt đầu câu chuyện hôm nay một cách nhẹ nhàng.

- Đúng là tôi cũng đến thành phố T này vì công việc giống như Trương tiểu thư vậy. Không biết Trương tiểu thư muốn nói chuyện gì với tôi? – Đàm Lệ Linh lên tiếng hỏi.

- Vậy thì tôi sẽ nói thẳng ngay vào vấn đề để không làm mất thời gian của Đàm tiểu thư. Xin hỏi Đàm tiểu thư, cô có biết vợ của Từ Dịch Phàm, chính là Phùng Lộ Phi hay không? Đàm Lệ Linh nghe vậy thì cảm thấy khá bất ngờ. Trương Uyển Tâm này nhắc đến Phùng Lộ Phi để làm gì chứ? Nhắc đến Phùng Lộ Phi vì muốn cảnh cáo cô điều gì sao? Đàm Lệ Linh cũng đã từng nghe Từ Dịch Phàm kể, Trương Uyển Tâm là bạn thân nhất của Phùng Lộ Phi khi cô ấy còn sống. Thế nên cũng không có gì lạ khi mà Trương Uyển Tâm muốn nói chuyện để cảnh cáo cô. Trương Uyển Tâm chắc muốn cảnh cáo cô nên tránh xa Từ Dịch Phàm. Từ Dịch Phàm yêu Phùng Lộ Phi như vậy sẽ chẳng bao giờ để tâm đến một người con gái chỉ có ngoại hình giống người mình yêu là Đàm Lệ Linh cô.

- Trương tiểu thư, ý của cô rốt cuộc là gì vậy? Tôi không hiểu những điều mà Trương tiểu thư cô vừa nói có liên quan gì đến người vợ đã quá cố của Dịch Phàm vậy? Và chính bản thân tôi cũng không nghĩ ra là tôi lại có liên quan gì đến những điều mà Trương tiểu thư đây sắp nói với tôi tiếp theo.

- Đàm tiểu thư, đừng vội vàng. Tôi nghe nói cô vốn là một người thẳng thắn, không thích vòng vo. Và tôi cũng vậy. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi cô, cô biết Phùng Lộ Phi không?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Cuộc gặp bất ngờ (2)

Mặc dù không hiểu ý thật sự của Trương Uyển Tâm, nhưng Đàm Lệ Linh vẫn đành trả lời:

- Tôi đã từng nghe Dịch Phàm nói qua về vợ của anh ấy. Anh ấy cũng nói cô ấy và tôi có ngoại hình rất giống nhau.

- Đúng vậy. Đàm tiểu thư và Lộ Phi, người bạn thân nhất của tôi có ngoại hình quả thật rất giống nhau. Cho nên ngay từ lần đầu tiên gặp Đàm tiểu thư, tôi đã rất ngạc nhiên.

Đàm Lệ Linh nghe Trương Uyển Tâm nói đến đây, vẫn chưa thực sự hiểu chuyện, bèn hỏi tiếp:

- Mong Trương tiểu thư thứ lỗi cho sự hiểu biết hạn hẹp của tôi đây. Nhưng tôi thật sự vẫn chưa thể hiểu được ý chính trong cuộc trò chuyện này của chúng ta hôm nay. Trương tiểu thư vừa rồi có nói, cô cũng là một người thẳng thắn và không thích vòng vo. Nhưng có vẻ như lời nói của Trương tiểu thư vừa rồi không giống với tính cách của cô. Tôi vẫn đang mong Trương tiểu thư có thể nói luôn ý của mình, cô gặp tôi là muốn nói những gì?

Trương Uyển Tâm nghe Đàm Lệ Linh nói như vậy, chỉ nở một nụ cười hết sức bình thản.

- Tôi đã nói như vậy rồi, không biết Trương tiểu thư có thể đáp ứng hay không đây?

Trương Uyển Tâm không lên tiếng trả lời khiến cho Đàm Lệ Linh lại phải mở lời nói trước.

- Từ lần đầu tiên gặp Đàm tiểu thư, tôi thật sự rất có thiện cảm với cô, cũng một phần vì vẻ bề ngoài của cô giống với Lộ Phi. Đàm tiểu thư yên tâm, tôi không có ác ý gì cả.

Lần này lại đến Đàm Lệ Linh không nói gì cả. Đàm Lệ Linh không ngờ đến việc Trương Uyển Tâm lại có thể nói ra những lời này. Thấy vậy, Trương Uyển Tâm tiếp tục hỏi:

- Xin hỏi Đàm tiểu thư, cô có... yêu Dịch Phàm không?

- Tôi...

Câu hỏi bất ngờ và đột ngột này của Trương Uyển Tâm khiến Đàm Lệ Linh ấp úng.

- Trương tiểu thư... cô...

- Đây chính là điều mà tôi muốn hỏi cô đấy Đàm tiểu thư, vì thế mới muốn hẹn gặp cô thế này.

Đàm Lệ Linh không biết nên trả lời như thế nào nữa. Trương Uyển Tâm uống một chút cà phê rồi nói:

- Lộ Phi và Dịch Phàm kết hôn với nhau 4 năm trước, nhưng cuộc hôn nhân của họ chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, trong đó chỉ toàn là vì lợi ích. Phùng Thị bị khủng hoảng nghiêm trọng nên Lộ Phi mới đành phải lấy Dịch Phàm. Trước khi họ kết hôn, Dịch Phàm có cuộc sống riêng của mình, và Lộ Phi cũng đã có bạn trai. Nhưng Đàm tiểu thư biết không, số phận đưa đẩy, cuối cùng Lộ Phi và Dịch Phàm nhận ra là họ yêu nhau. Sau bao nhiêu trở ngại cuối cùng họ cũng có thể ở bên nhau...

Nghe Trương Uyển Tâm kể lại chuyện cũ, Đàm Lệ Linh bỗng nhiên nhũn mảy. Cô gái tên Trương Uyển Tâm này muốn cô phải nghe chuyện tình của Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi sao?

- Nhưng rồi nguy biến ập đến, Lộ Phi bị bắt cóc. Lúc này cô ấy đang mang thai Hạo Văn hơn 8 tháng. Vì để bảo vệ cho Dịch Phàm mà Lộ Phi đã bị bọn bắt cóc đánh trọng thương phần đầu. Cho đến khi Dịch Phàm cùng cảnh sát đến được chỗ bắt cóc, Lộ Phi lại tiếp tục đỡ cho Dịch Phàm một phát đạn nữa...

Hai tay của Đàm Lệ Linh đang cầm cốc cà phê bỗng bỏ xuống, nắm chặt đặt lên đùi. Đàm Lệ Linh tự nhiên cảm thấy đau đầu. Rốt cuộc là vì cái gì mà Trương Uyển Tâm kể những chuyện này?

- Và rồi Lộ Phi được đưa đến bệnh viện. Cô ấy nằm trong phòng phẫu thuật rất lâu. Khi Lộ Phi được đưa ra, bác sĩ bảo không thể cứu được cô ấy, chỉ cứu được Hạo Văn thôi. Vậy là cuối cùng Lộ Phi qua đời trong nước mắt đau khổ của Dịch Phàm...

Đàm Lệ Linh thở dài, cố gắng bình tĩnh không để cơn đau đầu ập chế. Cô nhìn thẳng vào Trương Uyển Tâm mà nói:

- Trương tiểu thư, cô càng khiến tôi không hiểu rõ mục đích chính mà cô muốn gặp tôi rốt cuộc là gì. Không lẽ cô gặp tôi cũng chỉ muốn kể những chuyện này cho cô hay sao?

- Đàm tiểu thư, cô đừng vội. Có thể nghe tôi nói tiếp hay không? Tôi vẫn chưa nói hết.

Trương Uyển Tâm tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ chắc là Đàm tiểu thư cũng biết Hạ An Nhiên chứ? Tôi và cái cô Hạ An Nhiên này có thể nói là bằng mặt không bằng lòng. Tôi biết cô ta chỉ giả bộ học theo tính cách của Lộ Phi thôi. Và tôi cũng từng nghe Triệu Chí Dương nói, Dịch Phàm có ý định muốn cưới Hạ An Nhiên làm vợ. Tuy ban đầu không muốn một chút nào cả nhưng tôi đâu có thể ngăn cản được quyết định của Dịch Phàm chứ. Vì thế mà tôi nghĩ, nếu Dịch Phàm có muốn lấy Hạ An Nhiên thì tôi cũng chẳng xen giữa gây chuyện làm gì. Chỉ cần Dịch Phàm tin rằng đó là việc đúng, chỉ cần Hạ An Nhiên thật lòng quan tâm và chăm sóc Hạo Văn là được. Nhưng về sau tôi mới biết thêm rằng, Dịch Phàm lại không muốn kết hôn với Hạ An Nhiên nữa. Tôi không hiểu lắm chuyện này. Nhưng khi gặp cô thì tôi đã biết, Đàm tiểu thư là một trong những nguyên nhân chính khiến cho Dịch Phàm không muốn kết hôn với Hạ An Nhiên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Cuộc gặp bất ngờ (3)

Đàm Lệ Linh nghe thấy vậy thì bỗng nhiên sững người lại ngạc nhiên. Không ngờ cô lại là nguyên nhân khiến cho Từ Dịch Phàm không kết hôn với Hạ An Nhiên nữa. - Đàm tiểu thư, cô không sao chứ? Trông sắc mặt của cô lúc này có vẻ không được tốt lắm.

Trương Uyển Tâm nhũn mảy nhìn Đàm Lệ Linh, cô cũng có chút lo lắng cho cô gái ngồi trước mặt mình.

- Tôi không sao, không có gì cả. Trương tiểu thư nếu có gì muốn nói thì cứ nói tiếp đi.

- Có lẽ là Đàm tiểu thư cũng không quá ngạc nhiên khi chuyện giữa Dịch Phàm và Hạ An Nhiên lại có liên quan đến cô thì phải. Thật lòng mà nói, tôi cũng không đồng ý hoàn toàn cuộc hôn nhân này một chút nào cả. Với lại tôi...

- Trương tiểu thư... Chúng ta nói chuyện từ nãy đến giờ cũng đã khá lâu rồi thì phải, tôi vẫn luôn thật lòng muốn nghe ý chính trong câu chuyện của cô. Bây giờ Trương tiểu thư đã có thể nói được chưa vậy? Tôi thật sự không có nhiều thời gian nữa.

Đàm Lệ Linh cố gắng giữ bình tĩnh, nói.

- Được.

Có vẻ như lần này, Trương Uyển Tâm sẽ vào luôn ý chính của câu chuyện dài đằng đặc kia.

- Những hành động ấy của Dịch Phàm, Đàm tiểu thư suy nghĩ như thế nào? Cô có từng nghĩ Dịch Phàm cũng có tình cảm với cô hay không? Nếu không tại sao anh ấy phải làm như vậy?

- Trương tiểu thư, cô...

- Đàm tiểu thư, theo những hiểu biết hạn hẹp của tôi đây, có phải cô cũng thích Dịch Phàm hay không?

Một câu nói nửa của Trương Uyển Tâm khiến cho Đàm Lệ Linh sửng người ra. Thật sự chuyện này...

- Nếu như Đàm tiểu thư và Dịch Phàm đều có tình cảm với nhau như vậy thì tại sao không nghĩ đến chuyện ở bên nhau chứ?

- Tôi...

- Đàm tiểu thư, tôi cũng không bắt ép cô phải nói ra suy nghĩ thật sự của bản thân cô, mà cô không nói cũng được. Nhưng mà, tôi mong cô hãy nghĩ kỹ, cô nên chọn cho mình một lối đi đúng đắn, đừng để mọi chuyện đã vượt qua khỏi sự kiểm soát của cô.

- Trương tiểu thư...

Đàm Lệ Linh lại ấp úng.

- Đàm tiểu thư, so với Hạ An Nhiên, tôi thật lòng hi vọng cô có thể ở bên cạnh Dịch Phàm.

Câu nói ấy của Trương Uyển Tâm khiến Đàm Lệ Linh vốn không thể nói gì, lúc ấy lại càng khó nói hơn...

.....

- Quý khách, cô có muốn dùng gì không?

Một cô tiếp viên hàng không đẩy hàng đi qua, mỉm cười nhẹ nhàng nói với Đàm Lệ Linh.

- Cô có thể lấy cho tôi một chai nước lọc không?

Cô tiếp viên lấy chai nước lọc đưa cho Đàm Lệ Linh:

- Của quý khách đây ạ.

- Cảm ơn cô.

Cô tiếp viên rời đi, Đàm Lệ Linh mệt mỏi thở dài.

.....

Thư phòng của Từ Dịch Phàm tại Ngọc Tuyết Viên. Trời bây giờ cũng đã vào khuya lắm rồi.

Cũng đã muộn rồi nhưng Triệu Chí Dương vẫn còn chưa rời khỏi Ngọc Tuyết Viên, vẫn còn muốn nói gì đó. Lúc này trông Từ Dịch Phàm có vẻ bối rối việc gì đó. Từ Dịch Phàm suy nghĩ một hồi lâu nhưng lại không nói gì khiến Triệu Chí Dương phát bực.

- Haizzz... Rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì vậy hả Dịch Phàm? Cậu không thể tính được bước đi tiếp theo của bản thân hay sao? – Triệu Chí Dương than vãn nhìn Từ Dịch Phàm.

- Chai rượu vang đỏ này cậu uống quá nửa rồi. Ngon lắm hả? Minh vẫn còn hai chai, cho cậu đấy.

Từ Dịch Phàm nhanh chóng lảng ngay sang chuyện mấy chai rượu vang đỏ. Dường như anh không muốn nhắc đến chuyện gì đó mà Triệu Chí Dương muốn nói thì phải.

- Công nhận là loại rượu vang đỏ này của cậu mùi vị rất đặc biệt đấy. Nếu cậu muốn cho mình hai chai rượu thì mình đây cũng không ngại mà từ chối đâu. Cảm ơn nhé. Nhưng mà Từ Dịch Phàm, cậu cũng đừng dùng mấy chai rượu để lảng chuyện.

Từ Dịch Phàm cũng biết, anh có thể lắng chuyện trước mặt nhiều người khác nhưng trước mặt Triệu Chí Dương thì không thể làm được. Anh ta hiểu quá rõ Từ Dịch Phàm anh.

- Dịch Phàm, cứ cho là Đàm Lệ Linh cùng với Lộ Phi không có bất kỳ quan hệ gì với nhau đi, vậy cậu chẳng lẽ không có một chút tình cảm nào với Đàm Lệ Linh hay sao?

- Minh...

Từ Dịch Phàm ấp úng, chẳng nói được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Gặng hỏi

Triệu Chí Dương lại nói:

- Bạn già à, mình biết là cậu cũng có tình cảm với Đàm Lệ Linh mà, đừng có vội vàng từ chối như thế. Mặc dù mình không biết cậu thích Đàm Lệ Linh vì nguyên nhân gì.

- Cậu nghĩ như vậy sao?

- Chẳng lẽ lại không phải như vậy sao? Cậu cho rằng là mình đang nói đùa với cậu đấy hả Dịch Phàm? Cậu không muốn kết hôn với Hạ An Nhiên nữa chẳng phải cũng vì Đàm Lệ Linh còn gì? Khi Đàm Lệ Linh ngắt xiu trong tiệc sinh nhật của Hạo Văn, cậu là người lo lắng cho cô ta nhất. Khi Đàm Lệ Linh bị tên sát nhân bắt uy hiếp ở khu trung tâm giải trí, cậu chẳng nghĩ ngợi gì mà bước lên đàm phán với tên đó... Qua những việc như vậy, cậu đừng nói với mình là cậu không có tình cảm gì với Đàm Lệ Linh.

Triệu Chí Dương thẳng thắn nói ra hết toàn bộ những suy nghĩ hiện giờ của mình mà chính anh ta cũng tự cho là đúng.

- Ủ. Minh chính xác là vì Đàm Lệ Linh nên mới làm mọi chuyện thành như vậy, kể cả chuyện ký hợp đồng với tập đoàn Thiên Thành trong dự án Quảng trường Thế kỷ.

Triệu Chí Dương nghe xong những lời này của Từ Dịch Phàm thì bỗng lắc đầu, uống hết rượu trong li rồi nói tiếp:

- Cho dù kết quả xét nghiệm ADN lần này có như thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng nên tự nghĩ cho bản thân mình đi. Đừng nói rằng cậu lo Đàm Lệ Linh sẽ từ chối.

- Không phải là mình nghĩ như vậy.

Triệu Chí Dương lại thở dài:

- Lại vì Lộ Phi rồi có đúng không đây? Mình nói cho cậu biết này, Lộ Phi cũng không muốn nhìn cậu phải cô đơn như thế này đến suốt đời đâu. Vì thế cậu cũng đừng có lôi Lộ Phi ra làm lá chắn cho mọi chuyện nữa. Với lại cậu nghĩ rằng Lộ Phi sẽ giận cậu nếu cậu yêu một cô gái khác sao? Lộ Phi của cậu không hẹp hòi như vậy đâu.

- Nhưng mình không cảm thấy Đàm Lệ Linh có bất kỳ tình cảm gì với mình cả. Có lẽ cô ấy vẫn chỉ coi mình là một người bạn, một người bạn bình thường của cô ấy thôi.

- Chưa thử mà sao cậu có thể đoán chắc như vậy chứ hả? Từ Dịch Phàm, cậu không phải nên nghe lời mình trong chuyện này sao? Mình có kinh nghiệm hơn cậu nhiều.

Từ Dịch Phàm lúc này đứng dậy, bê theo chậu hoa tuyết nhuộc lan trắng đặt trở về chỗ cửa sổ. Sau đó anh cầm theo bình xịt nước, xịt vào trong chậu hoa một chút nước.

- Thật là chán cậu quá đi. Này, mình làm như vậy tất cả cũng vì lo lắng cho tương lai của cậu đấy.

Triệu Chí Dương lần này thì hết lời để nói nữa rồi. Anh ta cũng chẳng biết nên khuyên nhủ bạn thân thế nào nữa.

- Đợi sau khi có kết quả xét nghiệm ADN rồi hãy hay. Mọi chuyện cũng không thể gấp rút như thế được. Sau hôm đây mình sẽ cân trọng suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

- Haizzz... Từ Dịch Phàm ơi là Từ Dịch Phàm, mình thật chẳng biết nên dùng từ nào để mô tả về cậu lúc này nữa rồi. Mình biết cậu là người cẩn trọng, nhưng cũng không đến nỗi cẩn thận như vậy chứ hả? Đợi cậu suy nghĩ cẩn trọng mọi thứ xong xuôi thì Đàm Lệ Linh kia đã bị Châu Kiến Thành nâng luôn

rồi đấy. Thật đúng là...

- Mọi quyết định vẫn là ở Đàm Lệ Linh thôi. Mình không thể quyết định thay cô ấy được.

Triệu Chí Dương đặt li rượu vang trống không trên mặt bàn rồi đi đến chỗ Từ Dịch Phàm

- Đúng là quyền lựa chọn là ở Đàm Lệ Linh. Nhưng cô ấy không thể quyết định được chuyện cậu ngỏ lời với cô ấy. Nói chung là cậu cứ nói với Đàm Lệ Linh tình cảm của mình đi, biết đâu chừng cô ấy sẽ nhận lời thì sao? Hơn nữa, Hạo Văn hình như có vẻ cũng rất thích Đàm Lệ Linh thì phải.

- Mình đã nói là mình sẽ suy nghĩ. Mà Triệu Chí Dương, đã nửa đêm thế này rồi mà cậu không định về nhà hả?

- Đấy, thấy chưa, vì lo chuyện của cậu mà mình đây nửa đêm còn chưa về được nhà.

Từ Dịch Phàm đặt bình xịt nước xuống bên cạnh chậu tuyết nhợc lan trên cửa sổ, nói:

- Cảm ơn cậu đã lo lắng cho chuyện của mình suốt thời gian qua. Nhưng mà cậu không định về thật sao? Có cần mình bảo người chuẩn bị giúp cậu phòng khách để cậu ở đây không?

- Ở đây luôn hả? Một ý kiến không tồi. - Được rồi, cậu thích về hay ở đây là tùy cậu. Mình bây giờ buồn ngủ rồi, đi ngủ đây.

- Ồ...

Từ Dịch Phàm nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

- Cái tên này, bạn bè thế đấy. Vì chuyện của hắn mà mình sai người đi điều tra khắp nơi.

Triệu Chí Dương trách mắng Từ Dịch Phàm.

- Nhưng mà nên về nhà hay ở đây nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Xét nghiệm ADN

Vừa đặt chân xuống khỏi máy bay, Đàm Lệ Linh đã nhanh chóng bắt taxi đến bệnh viện tư nhân mà Từ Dịch Phàm đã bảo trước đó mà không cần ăn uống hay thay quần áo gì cả. Hành động vội vàng này cũng đủ cho thấy Đàm Lệ Linh mong chờ được gặp người bố kia biết chừng nào. Cô thật sự rất muốn, rất muốn nhanh chóng gặp ông.

.....

Taxi dừng ngay trước cổng bệnh viện, Đàm Lệ Linh nhanh chóng trả tiền rồi xách túi xuống xe. Lúc này Đàm Lệ Linh đã nhìn thấy hình ảnh Từ Dịch Phàm đang đứng ngay ở trước cổng bệnh viện. Đàm Lệ Linh cứ đứng đấy nhìn Từ Dịch Phàm, và anh cũng đang nhìn cô. Tựa chừng lúc này Đàm Lệ Linh chỉ muốn chạy nhanh đến ôm lấy Từ Dịch Phàm thôi. Không hiểu tại sao mỗi lần khi ôm Từ Dịch Phàm, Đàm Lệ Linh đều cảm thấy vô cùng ấm áp, yên bình, không giống với khi cô ôm Châu Kiến Thành.

Nhưng trong lúc này, Đàm Lệ Linh làm sao có thể vô duyên vô cớ mà chạy đến ôm Từ Dịch Phàm như vậy được cơ chứ. Đàm Lệ Linh chỉ có thể thở dài thôi, nín thở rồi tiến lại gần chỗ Từ Dịch Phàm đang đứng, nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng, nói:

- Dịch Phàm!

- Em đã về rồi đấy à...

- Vâng.

Hai người họ đi vào trong, Từ Dịch Phàm có thể thấy rõ ràng bộ quần áo mà Đàm Lệ Linh đang mặc không hẳn là chỉnh tề lắm, cô có vẻ như chỉ chải qua loa đầu tóc, trang điểm vớ vẩn, rồi đi giày cao gót. Từ Dịch Phàm cũng biết kể từ lúc mà Châu Kiến Thành gặp phải tai nạn ở công trường kia thì mọi việc ở tập đoàn Thiên Thành đều do một mình Đàm Lệ Linh gánh vác. Đàm Lệ Linh chắc hẳn dạo gần đây đã rất vất vả để lo toan tất cả mọi chuyện.

- Trông sắc mặt em không được tốt lắm thì phải, đã mấy ngày em không ngủ rồi? Anh biết là dạo này em vì chuyện của Châu Kiến Thành và cả tập đoàn Thiên Thành nên bận rộn nhiều. Nhưng dù sao cũng phải nghĩ đến sức khỏe của bản thân mình chứ? Em thờ ơ với bản thân quá mức rồi đấy. Em mà cứ như thế này thì làm sao có thể chịu đựng được nổi chứ hả? Rốt cuộc là em đang nghĩ những gì thế? Đừng khiến cho mọi người lo lắng vì em.

Mãi một lúc sau Từ Dịch Phàm mới lên tiếng trước. Không hiểu sao không khí giữa hai người lúc này lại có chút gượng gạo, cũng không còn được tự nhiên như trước.

- Em không sao đâu, sức khỏe hiện giờ của em vẫn tốt lắm, anh đừng lo quá như vậy, cũng không cần lo cho em. À đúng rồi, người mà anh bảo có thể là bố của em hôm nay có đến đây không vậy? Em thật sự rất mong có thể gặp được ông ấy. Bây giờ em đang hồi hộp lắm.

Đàm Lệ Linh nhanh chóng hỏi Từ Dịch Phàm về người đàn ông kia. Trong lòng cô lúc này, thật sự rất mong chờ.

Từ Dịch Phàm im lặng một hồi lâu, anh biết là Đàm Lệ Linh chắc chắn sẽ hỏi đến vấn đề này. Thấy ánh mắt đầy vẻ chờ đợi và hy vọng của cô, anh chỉ còn cách tiếp tục nói dối:

- Không, ông ấy không đến đây được. Ông ấy bảo là công ty của ông ấy vừa xảy ra việc quan trọng nên không thể đợi đến lúc có kết quả ADN được. Ông ấy đã lên máy bay trở về từ sáng sớm nay rồi. Ông ấy cũng rất buồn khi không được tận mắt gặp em.

- Vậy à...

Đàm Lệ Linh có phần thất vọng. Cô đã rất mong muốn được gặp người đàn ông là bố của cô đó biết nhường nào, cho dù đó có phải là bố của cô hay không. Nhưng Đàm Lệ Linh mong ông ấy là bố cô, thật đấy, cô mong chờ có 1 gia đình hoàn hảo từ lâu lắm rồi. Đàm Lệ Linh mong muốn trở về với thực tại chứ không phải là sống mãi trong giấc mơ như Từ Dịch Phàm đã nói.

Từ Dịch Phàm cùng Đàm Lệ Linh đến phòng gặp bác sĩ. Sau khi nghe bác sĩ nói xong vài điều quan trọng thì Đàm Lệ Linh bèn vén tay áo lên để cho bác sĩ lấy máu đem đi xét nghiệm. Ông ấy nói rằng kết quả xét nghiệm đến ngày mai mới có. Đàm Lệ Linh nói với Từ Dịch Phàm rằng cô không thể ở thành phố A đến tận ngày mai để chờ kết quả được nên mai anh đến bệnh viện lấy kết quả rồi gửi fax cho cô. Từ Dịch Phàm gật đầu đồng ý.

.....

Sau khi lấy máu xong, hai người xuống vườn đi dạo một lúc. Đàm Lệ Linh nhìn lại đồng hồ, vẫn còn những 3 tiếng nữa mới có một chuyến bay khác đến thành phố T. Đến giờ này Đàm Lệ Linh vẫn không nhận được bất kỳ thông báo nào từ thư ký của cô, rất có thể mọi chuyện ở đó vẫn tốt. Như vậy Đàm Lệ Linh cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Từ Dịch Phàm từ nãy tới giờ cũng không nói thêm gì cả. Anh cảm thấy bối rối và lo lắng khi phải nói dối Đàm Lệ Linh như vậy. Từ ánh mắt của Đàm Lệ Linh, Từ Dịch Phàm có thể thấy mong muốn tìm lại được gia đình người thân của cô. Nhưng, chẳng có người đàn ông nào nhận là bố của Đàm Lệ Linh cả, chẳng có người đàn ông nào để máu lại xét nghiệm cả, chỉ có máu của Hạo Văn - con trai anh mà thôi.

- Dịch Phàm, anh không sao chứ hả? Từ nãy tới giờ anh không nói gì cả? Không phải anh bị bệnh chứ? À mà đây đang là bệnh viện, có gì thì đi kiểm tra luôn cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Khẳng định

Đàm Lệ Linh thấy Từ Dịch Phàm có vẻ khác thường nên mới hỏi như vậy. Nhưng Từ Dịch Phàm chỉ mỉm cười lắc đầu, trả lời một cách khá đơn giản:

- Anh không sao, cũng chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện vớ vẩn thôi ấy mà. Mà em dạo này rất mệt có đúng không? Châu Tổng bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, chỉ có một mình em nhưng lại phải gánh vác đủ thứ công việc của cả một tập đoàn và những chuyện khác. Nhưng cũng đừng cố quá. Đừng để bản thân quá mệt mỏi như vậy, chẳng tốt gì đâu.

- Đúng vậy, nói đúng ra thì quả thực là rất mệt. Anh biết không, ngày trước em chỉ là một cô vớ vẩn thôi, công việc của em đơn giản lắm, không phải lo lắng quá nhiều chuyện của tập đoàn, tất cả mọi chuyện đều do Kiến Thành giải quyết hết, vì thế mà em có vẻ như "lười" hơn nhiều so với những người khác. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thành ra như thế rồi, em có muốn lười cũng chẳng được. Hiện nay báo chí, báo mạng đều đưa tin Kiến Thành bị ốm nên mới biến mất mấy ngày liền. Nếu như tin anh ấy bị tai nạn mà lan truyền ra, sợ rằng Thiên Thành sẽ gặp một đợt khủng hoảng lớn.

Những chuyện này đương nhiên là Từ Dịch Phàm hiểu rõ hơn nhiều so với Đàm Lệ Linh rồi. Trong tình huống này, Đàm Lệ Linh làm vậy là rất đúng. Nhưng cái đúng của cô chẳng phải là đúng hoàn toàn, Đàm Lệ Linh cô cũng có những suy nghĩ thiếu.

- Vừa lo công việc của tập đoàn lại vừa phải chăm sóc cho cả Châu Kiến Thành nữa, có phải em đang cho tự bản thân mình chính là "superwoman" hay không đấy? Nhưng mà cho dù có là "superwoman" hay là thánh thần từ phương nào đi chăng nữa thì cũng cần phải nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe bản thân nữa chứ. Em có nghĩ là em đang tự hành hạ bản thân mình tới mức quá đáng quá rồi không đấy? Chẳng lẽ em không nghĩ đến chuyện này à? Em đôi khi cũng chẳng suy nghĩ chín chắn gì nhỉ?

- Không phải là em không nghĩ đến bản thân em. Em chỉ đang cố gắng làm hết sức mình, được đến mức nào thì được thôi. Anh cứ yên tâm đi, em vẫn chưa thể gục ngã vào lúc này được đâu. Khi nào mệt mỏi quá thì em sẽ nghỉ ngơi. Như vậy đã được chưa?

- Em có biết là cả hai lần liền em đều ngất xỉu ngay trước mắt anh, em nghĩ anh phải suy nghĩ thế nào đây. Hay là em cho rằng những chuyện đấy anh phải suy nghĩ đơn giản hơn?

Giọng nói của Từ Dịch Phàm có phần tức giận. Anh tức giận vì Đàm Lệ Linh không nghe lời mình giữ gìn sức khỏe cho tốt. Cô cứ tận lực như vậy có ngày sẽ xảy ra chuyện thôi.

- Em thật sự không sao đâu, thật đấy, anh cũng đừng lo lắng quá như thế. À phải rồi, cũng sắp đến chuyến bay về thành phố T rồi, em phải đi đây. Hẹn gặp lại anh sau.

- Đề anh đưa em đi.

Đàm Lệ Linh lại nhìn Từ Dịch Phàm, từ chối:

- Thôi, không cần đâu, để em tự bắt taxi đi cũng được, làm như vậy thì phiền anh quá rồi. Anh cũng bận rộn lắm chứ đâu có rảnh rỗi gì. Em đi đây.

Đàm Lệ Linh mỉm cười coi như một lời tạm biệt rồi nhanh chóng đi ngay, còn Từ Dịch Phàm vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng của cô mà không nói gì cả. Từ Dịch Phàm thật mong Đàm Lệ Linh chính là Phùng Lộ Phi như Triệu Chí Dương nói. Nhưng mọi chuyện thật không thể suy đoán trước được.

.....

Tập đoàn Từ Thị.

Triệu Chí Dương thản nhiên đẩy cửa đi vào, còn cầm theo một chai rượu vang đỏ nữa nhưng Từ Dịch Phàm vẫn đang chăm chú làm việc mà chẳng thêm để ý đến anh ta. Anh ta đặt chai rượu vang lên bàn làm việc của Từ Dịch Phàm, ngay trước mặt anh, nói:

- Cậu bận đến thế cơ à? Cứ mỗi lần đến gặp cậu là lại thấy cậu tất bật với công việc.

- Ừ.

- Làm việc lớn gì thì cũng cần phải nghỉ ngơi nữa chứ. Mà mình thấy bên tập đoàn Từ Thị các cậu có gì đâu mà bận rộn đến thế? Hình như cậu rất biết tự mọi việc ra để làm.

Từ Dịch Phàm ngẩng đầu lên nhìn Triệu Chí Dương, rồi lại quay sang nhìn chai rượu vang đỏ kia ở trên tay anh ta. Từ Dịch Phàm bỏ bút xuống, nói với giọng bình thản:

- Cậu thật sự cũng rất rảnh đấy. Những nhân viên ở tập đoàn của cậu có vẻ rất khổ sở?

- Khổ sở, cậu nói khổ sở sao? Có mà nhân viên tập đoàn Từ Thị này của cậu mới khổ sở. Ít ra mình biết sắp xếp công việc thế nào cho hợp lý, không như ai đấy, suốt ngày cắm đầu cắm cổ vào mấy cái công văn, tài liệu. Không cần thận có ngày sẽ mệt chết đấy. Rồi không cần thận còn chết sớm nữa cơ.

Từ Dịch Phàm đứng dậy đi ra chỗ sofa, Triệu Chí Dương thấy thế cầm theo chai rượu đến chỗ anh.

- Hai người đến bệnh viện rồi đúng không? Khi nào thì có kết quả xét nghiệm ADN vậy?

- Ngày mai.

- Thôi nào, Đàm Lệ Linh này chắc chắn chính là Lộ Phi thân yêu của chúng ta, cũng là mẹ của Hạo Văn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đừng quá chắc chắn

Triệu Chí Dương càng ngày càng chắc chắn với lời nói của mình, còn Từ Dịch Phàm thì lại phân vân. Lần trước Triệu Chí Dương dỗ dành mãi nhưng Hạo Văn vẫn không chịu đi cùng anh ta đến bệnh viện lấy máu để xét nghiệm ADN. Đang lúc phân vân không biết phải làm gì nữa thì Hạo Văn bị gai hoa hồng đâm vào tay chảy máu. Thế là sau khi băng bó xong vết thương kia, Triệu Chí Dương đã mang ngay bông dính máu của Hạo Văn đến bệnh viện cho bác sĩ xét nghiệm. Đến lúc thấy rõ ràng bác sĩ mang máu đi xét nghiệm, anh ta mới yên tâm. Sau đó thì liền chạy thẳng đến gặp Từ Dịch Phàm.

- Dịch Phàm, cậu đang suy nghĩ cái gì mà thờ người ra như vậy hả? Lại bảo là nghĩ đến chuyện quan trọng nào đó đi. Nhưng cậu thì có chuyện gì quan trọng để suy nghĩ ngoài việc xét nghiệm ADN kia nhỉ? Mà cũng đừng có lo lắng đến thế chứ? Thoải mái một chút đi, suy nghĩ nhiều quá ức chế thần kinh.

- Triệu Chí Dương vừa rót rượu ra ly vừa hỏi.

- Cũng không phải là đang suy nghĩ chuyện quan trọng gì cả, mình chỉ là thấy không hiểu một vài điều thôi. – Từ Dịch Phàm cầm ly rượu lên, uống lấy một ngụm.

- Không hiểu một vài điều sao? Nghe cậu nói thì có vẻ là thú vị đây. Cậu nói thử ra đi xem nào, đang thắc mắc chuyện gì đấy hả? – Triệu Chí Dương vừa rót rượu vừa hỏi.

- Nếu kết quả xét nghiệm ADN là không phải thì sẽ như thế nào đây? Mọi chuyện vẫn sẽ quay về điểm khởi đầu như lúc đầu thôi. Đột nhiên mình lại không muốn như vậy.

Triệu Chí Dương lúc này thở dài, đặt ly rượu xuống bàn, nhìn Từ Dịch Phàm một hồi lâu rồi mới nói:

- Gì mà không phải với chả phải? Vấn đề này cậu nói đi nói lại nhiều quá rồi đấy. Cậu đừng nói nếu với mọi chuyện như vậy chứ, cứ để ngày mai xem thế nào đã. Nhưng mình tin là mình đúng. Cậu cũng nên tự tin một chút đi, toàn suy nghĩ lung tung. Mà dù có như thế nào thì chẳng phải cậu cũng nên đi tỏ tình với Đàm Lệ Linh còn gì nữa? Mình đã nói rồi, cẩn thận không bị tên Châu Kiến Thành gì đó nẫng tay trên đấy.

- Triệu Chí Dương, cậu đừng có nói linh tinh như vậy. Với lại, có phải là cậu đã quá chắc chắn với mọi chuyện rồi không? Nếu như mọi chuyện không phải vậy thì sao chứ?

- Nay Từ Dịch Phàm, cậu nghi ngờ mình sao? BẠN bè kiểu thế đấy, thật không còn gì để nói.

Từ Dịch Phàm lắc đầu:

- Không thể quá chắc chắn như vậy được. Cậu bao giờ cũng tự tin thái quá như thế để rồi kết quả lại không như mong đợi. Đến lúc đấy thì thất vọng nhưng có làm gì được đâu.

- Yên tâm. Mà không hiểu sao mình thấy tính cách của Đàm Lệ Linh và Lộ Phi giống nhau, có khác gì đâu?

Điều này chính Từ Dịch Phàm cũng không hiểu nổi. Đàm Lệ Linh có hai tính cách sao?

.....

Thành phố T.

Đàm Lệ Linh vừa xuống máy bay thì vội đến ngay bệnh viện xem tình hình Châu Kiến Thành thế nào.

- Có vấn đề gì, hôm nay bác sĩ có đến kiểm tra sức khỏe cho Tổng giám đốc và nói rằng Tổng giám đốc vẫn bình thường, không có gì đáng ngại, sức khỏe cũng tốt lên nhiều.

- Ừ.

Nghe cô thư ký bên cạnh nói như vậy nên Đàm Lệ Linh cảm thấy có phần yên tâm hơn.

- Có vấn đề gì, trông cô có vẻ rất mệt mỏi, hay là cô nên về khách sạn tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì tôi sẽ báo ngay cho cô biết. Cô cũng đừng lo lắng quá.

Suy nghĩ một hồi lâu Đàm Lệ Linh mới đồng ý. Sau đó cô quyết định sẽ trở về khách sạn.

- Nếu có chuyện gì cô phải báo ngay cho tôi đây.

- Có vấn đề gì cứ yên tâm. Tình trạng của Tổng giám đốc có tiến triển hơn đôi chút nên chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Chị mau về khách sạn nghỉ ngơi đi, trông gương mặt chị thật sự rất nhợt nhạt đấy. Nếu chị mà ốm thì tôi không lo được những việc khác đâu ạ.

Đàm Lệ Linh nghe những câu nói đó của cô thư ký trẻ kia chỉ có thể mỉm cười thôi.

- Được rồi, vậy tôi về khách sạn, lát nữa sẽ đến.

- Vâng.

Sau đó Đàm Lệ Linh rời khỏi bệnh viện trở về khách sạn. Khuôn mặt cô thể hiện rõ nét mệt mỏi.

.....

Vừa về đến khách sạn Đàm Lệ Linh mới nhớ ra là mình chưa nhắn tin báo bình an cho Từ Dịch Phàm. Mở điện thoại ra mới thấy mấy cuộc Từ Dịch Phàm gọi cho, cô cũng không gọi lại mà chỉ nhắn tin, sau đó thì tìm quần áo rồi đi tắm. Đàm Lệ Linh còn báo với nhân viên khách sạn giờ này mang đồ ăn tối lên nữa.

Ngâm mình trong nước nóng quả nhiên là hết sức thoải mái. Tắm xong, Đàm Lệ Linh ăn qua bữa tối nhưng không ăn quá nhiều, xem vài tài liệu rồi lại đi đến bệnh viện.

Chương 168: Sai lệch

Sáng hôm sau.

Hôm nay là ngày có kết quả xét nghiệm ADN. Từ Dịch Phàm không đi một mình mà còn có cả Triệu Chí Dương đi cùng nữa. Triệu Chí Dương có vẻ rất hào hứng mong đợi bản kết quả kia.

- Từ Tiên sinh, Triệu Tiên sinh, đây là bản báo cáo xét nghiệm, kết quả xét nghiệm ADN là âm tính. Điều này cho thấy Từ Thiếu gia không phải là con trai của Đàm Tiểu thư.

Từ Dịch Phàm chau mày lại nhìn Triệu Chí Dương. Triệu Chí Dương giật lấy bản báo cáo kết quả xét nghiệm từ tay bác sĩ, xem đi xem lại, xem kỹ từng chữ từng chữ một.

- Không thể nào. Làm sao lại có thể có chuyện thế này cơ chứ. Có phải sai không vậy?

- Triệu Tiên sinh, kết quả đã như vậy rồi, không lẽ anh muốn chúng tôi xét nghiệm lại lần nữa ư? Nếu như anh không tin bệnh viện chúng tôi thì có thể đến bệnh viện khác.

Trong khi Triệu Chí Dương có vẻ như không tin vào mắt mình thì Từ Dịch Phàm lại bình tĩnh hơn. Kết quả ngày hôm nay, anh đã đoán ra được phần nào rồi.

- Cảm ơn ông.

- Vâng.

- Chúng ta mau đi thôi.

Từ Dịch Phàm nhìn Triệu Chí Dương, bảo anh ta đi về. Triệu Chí Dương vẫn cầm báo cáo kết quả kia, anh ta không tin nó là sự thật. Mọi chuyện làm sao có thể như vậy.

- Có cần đến bệnh viện khác xét nghiệm không? Nếu muốn thì đến thẳng bệnh viện Trung tâm hoặc bệnh viện Quốc gia. – Từ Dịch Phàm đi bên cạnh Triệu Chí Dương lên tiếng.

- Thôi khỏi. Dù có đi xét nghiệm tiếp thì như thế nào? Cậu có vẻ tin bản báo cáo này.

- Vậy cậu nghĩ có lý do gì để người ta đưa cho mình một bản báo cáo kết quả xét nghiệm giả đây?

Triệu Chí Dương im lặng không nói gì cả. Anh ta vẫn chắc như đinh đóng cột là Đàm Lệ Linh chính là mẹ ruột của Hạo Văn, là Phùng Lộ Phi. Thật không ngờ bản báo cáo này...

- Lát nữa mình sẽ gửi fax cho Lệ Linh. Có thể cô ấy sẽ rất buồn khi thấy kết quả này. Mà cậu cũng đừng như vậy nữa, mọi chuyện đã ra thế này rồi, còn thay đổi được gì? Bản thân mình còn bình tĩnh được, sao cậu có vẻ còn lo hơn cả mình vậy?

Anh ta trả bản báo cáo cho Từ Dịch Phàm, không vui:

- Mình đã chắc chắn vậy rồi mà. Tại sao Đàm Lệ Linh lại không phải là Lộ Phi cơ chứ.

- Chúng ta không đoán trước được tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì đâu. Kết quả xét nghiệm như thế này cũng không phải là chuyện lạ lùng gì cả. Còn những chuyện khác, chúng ta coi như hãy chấm dứt đi, mình không muốn đào bới lên làm gì nữa.

Từ Dịch Phàm đi, Triệu Chí Dương muốn nói nhưng lại chẳng nói được gì nữa. Phải công nhận, kết quả này khiến ai cũng phải thất vọng, kể cả Từ Dịch Phàm cũng vậy.

.....

Thành phố T. Khách sạn.

Đàm Lệ Linh đã nhận được bản fax từ Từ Dịch Phàm, cô chỉ chú ý đến mỗi dòng kết luận ở cuối trang: "Kết quả xét nghiệm cho biết, hai người không có mối quan hệ gì cả."

Cô không biết cô đã thất vọng bao nhiêu nữa, cô hi vọng rất nhiều, mong có thể tìm lại được người thân nhưng hóa ra lại không phải. Đàm Lệ Linh thờ dài nhìn ra phía cửa sổ.

Tiếng điện thoại vang lên, là của Từ Dịch Phàm.

- Dịch Phàm... - Cô lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ pha chút buồn bã, một nỗi buồn khó tả.

- "Em đã đọc bản báo cáo kết quả xét nghiệm mà anh vừa gửi cho em rồi chứ?" – Từ Dịch Phàm nói chậm rãi.

- Em đọc rồi.

- "Em buồn hả?"

Đàm Lệ Linh im lặng một hồi rồi mới nói:

- Đúng là em rất buồn, rất rất buồn. Khi anh thông báo với em là có một người đàn ông nhận là bố của em, em đã rất vui. Em những tưởng lần này mình có thể gặp lại được gia đình, người thân,... Ai ngờ... ông trời lại phụ lòng người, ban cho em kết quả như vậy.

- "Đừng lo lắng, cũng đừng buồn nữa. Chúng ta chẳng phải vẫn còn thời gian hay sao? Em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em tìm lại được gia đình, người thân của em."

- Cảm ơn anh. Nhưng mà Dịch Phàm, nếu như anh không thể tìm được thì cũng đừng có tìm nữa. Dù anh không tìm được gia đình em, em cũng không trách anh đâu.

Lần này, Từ Dịch Phàm ở đầu dây bên kia im lặng.

- Chuyện có tìm được phần quá khứ kia hay không, em cũng không còn quan trọng nữa, mặc dù em rất muốn giống như mọi người, có một gia đình đầy đủ. Nhưng có lẽ em...

- "Không sao đâu, sẽ ổn thôi."

- Được rồi, bây giờ em còn bận việc, để khi nào rảnh em sẽ gọi điện cho anh. Tạm biệt.

Đàm Lệ Linh nhanh chóng tắt máy, nước mắt cô rơi xuống. Nhưng cô vẫn cố gắng lau hết nước mắt, thờ dài lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Gặp mặt

- Thật sao? Được rồi, tôi sẽ đến ngay.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại từ cô thư ký, Đàm Lệ Linh cực kỳ vui vẻ. Cô nhanh chóng thay quần áo rồi chạy nhanh tới bệnh viện như không muốn chậm dù chỉ 1 giây.

.....

- Kiến Thành!

Đàm Lệ Linh đi nhanh đến chỗ của Châu Kiến Thành. Cô thư ký vừa rồi gọi điện đến cho Đàm Lệ Linh thông báo rằng sau 1 tuần Châu Kiến Thành cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi. Đàm Lệ Linh vui mừng quá, vội vàng thay đồ rồi nhanh chóng đến bệnh viện ngay.

- Kiến Thành, cuối cùng anh cũng đã tỉnh rồi. Anh có biết cả tuần qua em lo lắng cho anh như thế nào không? Em cứ tưởng anh ngủ như thế sẽ không tỉnh lại nữa chứ. Nay, 1 tuần vừa rồi em phải lo lắng rất nhiều việc của tập đoàn cũng như tình trạng sức khỏe của anh đấy. Một người lười như em mà phải làm bao nhiêu việc như vậy, mệt chết đi được. Tất cả đều do anh hết.

Đàm Lệ Linh ngồi bên cạnh giường bệnh ca thán một hồi với Châu Kiến Thành. Lúc này Châu Kiến Thành đã bỏ được ống thở ra rồi, mỉm cười nói với Đàm Lệ Linh:

- Nếu em phải gánh vác mọi chuyện như vậy thì đúng là lỗi của anh. Khó cho em quá rồi.

- Tất nhiên là khó rồi. Anh nhớ phải trả thêm công cho em đấy, em không phải là làm vô ích đâu. Vội lại, anh phải mau chóng khỏe lại để về làm việc giúp

em đi. Nếu mà anh vẫn cứ như thế này á, có một ngày em sẽ chết vì mệt thôi.

- Ừ...

Châu Kiến Thành mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Đàm Lệ Linh. Tự dưng anh ta cảm thấy rất ấm áp.

.....

Thành phố A

Châu Kiến Thành kiên quyết muốn trở về thành phố A nhưng Đàm Lệ Linh không đồng ý, cô chỉ sợ anh xảy ra vấn đề gì trên đường trở về. Đàm Lệ Linh bảo Châu Kiến Thành nên ở đây cho đến khi khỏi hẳn rồi hãy về. Cuối cùng Châu Kiến Thành cùng Đàm Lệ Linh đến gặp bác sĩ hỏi xem tình hình sức khỏe hiện tại của anh. Sau khi nghe những lời nói của bác sĩ nói rằng Châu Kiến Thành có thể ngồi máy bay về thành phố A nhưng vẫn cần có bác sĩ chuyên khoa đi cùng. Nghe xong Đàm Lệ Linh vẫn không đồng ý, Châu Kiến Thành nói mãi cô mới chịu gật đầu. Vậy là hai ngày sau tất cả mọi người trở về thành phố A, đồng hành cùng họ còn có bác sĩ và hai y tá.

Trở về thành phố A, Châu Kiến Thành vẫn phải nằm bệnh viện xem tình hình thế nào. Châu Kiến Thành cũng không ngờ chỉ có mỗi việc xem tình hình thôi khiến anh ta phải nằm ở viện suốt cả tháng trời. Trong hơn 1 tháng qua, Đàm Lệ Linh vẫn giúp Châu Kiến Thành mọi chuyện ở tập đoàn, trông cô thời gian này có vẻ gầy đi nhiều. Nhưng Đàm Lệ Linh khi gặp Châu Kiến Thành vẫn bảo cô không sao, chuyện ở tập đoàn không khiến cô mệt lắm.

.....

Hôm nay thời tiết khá mát mẻ, trời không quá nóng, lại thoải mái nên Châu Kiến Thành một mình rời phòng bệnh đi xuống vườn hoa của bệnh viện đi dạo. Anh đi lòng vòng một hồi lâu, đang muốn trở về phòng thì gặp được Từ Dịch Phàm đang đi đến.

Họ cách nhau khoảng 10m gì đấy. Châu Kiến Thành tỏ vẻ vui mừng trong khi Từ Dịch Phàm thì lại khá bình tĩnh nhưng vẫn có nét lạnh lùng, trầm lặng. Từ Dịch Phàm tự động đi đến chỗ Châu Kiến Thành, lên tiếng trước:

- Thật không ngờ lại gặp anh ở đây, tôi cứ nghĩ là anh phải ở trong phòng bệnh. Dạo này tôi bận quá nên không có thời gian, mãi hôm nay mới có thể đến thăm anh được.

- Từ Tổng, anh khách sáo quá rồi.

Rồi bọn họ ngồi xuống một chiếc ghế băng gần đó nói chuyện. Châu Kiến Thành biết Từ Dịch Phàm có chuyện muốn nói với anh, ắt hẳn không phải chuyện công việc.

- Châu Tổng chắc biết chuyện tôi giúp Lệ Linh tìm lại gia đình cô ấy rồi chứ? Có lẽ cô ấy đã nói với anh rồi.

- Đúng vậy, tôi cũng đã nghe Lệ Linh nói về chuyện này hôm nọ rồi. Lần trước cô ấy bảo có một người đàn ông tự nhận là bố của cô ấy, nhưng để cho chắc chắn thì vẫn cần phải đi xét nghiệm ADN. Nhưng cuối cùng kết quả lại không như mong muốn ban đầu của cô ấy. Tuy Lệ Linh không nói gì nhiều nhưng Lệ Linh rất buồn. Cô ấy đã rất hi vọng tìm lại được gia đình của mình.

- Tôi biết.

Chuyện này Từ Dịch Phàm biết. Đàm Lệ Linh vội vàng từ thành phố T về đây để xét nghiệm ADN, lúc đó Châu Kiến Thành vẫn còn đang hôn mê, công việc ở tập đoàn Thiên Thành lại rất nhiều nữa. Chỉ điều này thôi cũng đủ cho thấy Đàm Lệ Linh mong muốn tìm lại gia đình mình đến nhường nào. Khi kết quả có, Từ Dịch Phàm biết Đàm Lệ Linh đã vô cùng thất vọng nhưng vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc không để cho anh phải lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Điều quan trọng

- Thật ra hôm nay tôi vẫn còn một số chuyện muốn hỏi Châu Tổng, tôi nghĩ là anh có thể cho tôi câu trả lời.

Châu Kiến Thành khẽ nhìn Từ Dịch Phàm. Anh ta cũng biết Từ Dịch Phàm vốn nổi tiếng là một thương nhân rất thông minh tài giỏi, chính bản thân anh ta cũng còn ngưỡng mộ nữa là. Nhưng vấn đề Từ Dịch Phàm muốn hỏi là gì thì Châu Kiến Thành quả thực không biết gì cả, một chút cũng chẳng biết. Phải chăng là chuyện quan trọng gì đó?

- Từ Tổng, có việc gì anh cứ hỏi, nếu như có thể trả lời được thì tôi nhất định sẽ trả lời. Nhưng nếu có vấn đề mà tôi không trả lời được thì cũng mong anh lượng thứ cho.

Nghe vậy Châu Kiến Thành nói vậy, Từ Dịch Phàm im lặng một hồi, mãi anh mới nói:

- Châu Tổng, chuyện này thật ra có liên quan đến Lệ Linh và thân thể thật sự của cô ấy.

Châu Kiến Thành bỗng im lặng không nói gì nữa, chỉ ngồi nghe Từ Dịch Phàm nói.

- Lệ Linh nói với tôi, Châu Tổng anh chính là ân nhân cứu mạng của cô ấy, nếu như 3 năm trước anh không cứu cô ấy thì có lẽ cô ấy đã không sống được đến bây giờ rồi. Nhưng mà Châu Tổng này, 3 năm trước anh đã cứu Lệ Linh ở đâu và như thế nào vậy?

- Ba năm trước tôi đi cùng với người lái xe ra ngoại thành xem mấy mảnh đất, lúc quay về thì thấy Lệ Linh nằm ngay giữa đường, trên người cô ấy lúc đấy đầy máu. Lúc đó chúng tôi lại đang ở ngã 3, mà anh có lẽ biết rõ hơn tôi, ngã 3 ngoại thành ấy vốn dĩ là một nơi rất vắng vẻ. Nhìn thấy Lệ Linh như vậy, vết thương của cô ấy lại rất nặng, xung quanh cũng chẳng có ai cả, tôi cũng là con người, thấy cô ấy như thế chẳng lẽ lại bỏ qua không cứu? Vì thế tôi đã đưa cô ấy lên xe và bảo lái xe đưa đến bệnh viện gần nhất.

- Châu Tổng, vậy anh còn nhớ hôm mà anh cứu Lệ Linh là ngày bao nhiêu không vậy?

- 23/9, hôm đó chính là ngày 23/9. Sở dĩ tôi nhớ rõ ngày đó như vậy là vì cùng ngày hôm đấy tôi cũng đã phải trải qua một chuyện khiến tôi sau này nhớ mãi không quên.

23/9. Ngày hôm đó chính là ngày hỏa táng của Phùng Lộ Phi, cũng là ngày mà Châu Kiến Thành đã cứu được Đàm Lệ Linh! Một sự trùng hợp quá mức ngẫu nhiên?

- Lúc đó khi nhìn thấy Lệ Linh, tôi thật sự cảm thấy cô ấy rất đáng thương. Trước kia tôi cũng đã từng học Y nhưng rồi lại chuyển sang học MBA. Trên xe chẳng có gì để sơ cứu qua vết thương cho Lệ Linh cả, tôi chỉ có thể giục lái xe đi nhanh hơn thôi. Thấy cô ấy thở khó khăn, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện gì trước khi đến bệnh viện. Nhưng cũng may Lệ Linh vẫn chống chọi được.

Châu Kiến Thành đứng dậy, tiến lên phía trước vài bước:

- Ca phẫu thuật của Lệ Linh mất đến 4 tiếng liền. Bác sĩ nói trước khi bị tai nạn, trên người cô ấy vốn có nhiều vết thương khác nhưng đã được khâu lại. Tôi không quan tâm nhiều đến những chuyện ấy. Cuối cùng thì ca phẫu thuật thành công. Tôi cũng cảm thấy an tâm – Châu Kiến Thành nói.

- Vậy, sau đó...

- Vài ngày sau thì Lệ Linh tỉnh lại, tôi đến bên giường cô ấy, cô ấy nhìn thấy tôi thì hỏi tôi là ai, hỏi cô ấy là ai. Quả nhiên là cô ấy đã mất trí nhớ rồi. Tuy nhiên về sau cô ấy không thắc mắc bản thân là ai nữa, tôi cũng trả cho cô ấy bộ đồ trang sức kia. Thấy cô ấy chẳng có người thân nào bên cạnh nên tôi đã trả giúp cô ấy toàn bộ viện phí. Lệ Linh cũng chẳng coi tôi là người xa lạ, nói chuyện với tôi như người quen vậy. Dần dần cô ấy khỏe hơn, sức khỏe tốt hơn, bảo với tôi những gì cô ấy nợ tôi cô ấy sẽ trả. Vì không biết bản thân là ai nên cô ấy đã tự đặt cho mình cái tên là Đàm Lệ Linh!

- Châu Tổng, có phải Lệ Linh lúc đấy mặc một bộ váy trắng, tóc dài để xõa đúng không?

- Đúng như vậy đó. Nhưng mà Từ Tổng, tại sao anh lại biết những chuyện này vậy? Lúc đó anh không có mặt ở đấy, tại sao lại biết được Lệ Linh mặc váy trắng chứ? - Châu Kiến Thành hỏi, anh ta không hiểu vì sao Từ Dịch Phàm lại biết chuyện đó.

- Tôi...

Từ Dịch Phàm bỗng run lên. Hóa ra đều là do ông trời trêu ngươi anh như vậy. Mọi chuyện hóa ra là như thế này đây. Từ Dịch Phàm anh tự lừa mình dối người, cho rằng đó không phải sự thật, nhưng bây giờ thì thế nào? Nhưng còn bản xét nghiệm ADN lần trước thì sao đây? Không lẽ bản xét nghiệm lần đó sai? Sai hay có ai những tay vào?

- Từ Tổng, những chuyện liên quan đến Lệ Linh tôi đã kể hết cho anh nghe rồi. Còn chuyện về sau tôi nghĩ là anh cũng đã rõ hết, thậm chí khéo anh còn rõ hơn cả tôi nữa. Mong rằng anh sẽ giúp Lệ Linh tìm lại được gia đình, người thân của cô ấy.

- Châu Tổng, cảm ơn anh.

- Không có gì đâu, đây là chuyện tôi nên làm mà. Mong rằng có thể giúp một phần cho anh.

- Không còn sớm nữa, tôi đi trước.

Từ Dịch Phàm cố gắng che giấu bản thân đang rối loạn, nói lời cáo từ với Châu Kiến Thành rồi đi luôn. Châu Kiến Thành cũng chẳng nói thêm gì cả, từ từ trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Điều tra lại (1)

Từ Dịch Phàm cố gắng đi đến chỗ bãi đậu xe, anh cầm điện thoại định gọi cho Đàm Lệ Linh nhưng cuối cùng lại bấm vào số của Triệu Chí Dương:

- Chí Dương, bây giờ mình có chút chuyện gấp, hay là chúng ta gặp nhau đi, nói qua điện thoại thế này cũng không tiện lắm. Chỗ mình gần tập đoàn cậu, hay là mình đến đó luôn. - Khi Triệu Chí Dương nghe máy, anh chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

- "Này này Dịch Phàm, đợi chút đã, bây giờ mình đang ở công ty có chuyện quan trọng cần giải quyết. Việc này cũng rất quan trọng không kém việc của cậu đâu. Với lại là mình không nghĩ sẽ gặp cậu nhanh được. Đề tối nay đi." - Triệu Chí Dương nói.

- Ừ. Nếu cậu bận thì thôi, mình không làm phiền nữa. Dù gì chuyện liên quan đến Lệ Linh...

Nghe đến đây thì Triệu Chí Dương vội ngắt lời Từ Dịch Phàm:

- "Dịch Phàm, cậu đang định nói là chuyện quan trọng kia có liên quan đến Đàm Lệ Linh?"

- Đúng vậy.

- "Được rồi, cậu đến chỗ công ty mình đi."

Nói xong Từ Dịch Phàm liền tắt máy, lái xe đi thẳng đến công ty của Triệu Chí Dương.

Vốn dĩ lúc Từ Dịch Phàm gọi đến cũng là lúc mà Triệu Chí Dương đang họp dở. Triệu Chí Dương đưa điện thoại cho thư ký bảo nghe hộ, có ai gọi đến thì bảo là anh ta đang bận họp, nhưng nếu là Từ Dịch Phàm gọi thì phải báo ngay cho anh ta biết. Cô thư ký ngồi bên ngoài phòng họp chẳng làm gì ngoài việc trả lời điện thoại. Cô ta nghĩ sao không tắt máy đi nhỉ, vốn đang định tắt máy của Triệu Chí Dương đi cho đỡ mệt thì Từ Dịch Phàm lại gọi điện đến. Cô ta vội vàng vào bên trong phòng họp báo cho Triệu Chí Dương biết. Triệu Chí Dương cầm điện thoại ra ngoài nghe một lúc rồi vào trong, thông báo với cổ đông và nhiều người khác một cách rất bất ngờ:

- Cuộc họp hôm nay để ngày mai tiếp tục nói tiếp, bây giờ tôi có việc rất gấp phải đi ngay.

- Ô Tổng giám đốc, nhưng chúng tôi vẫn còn chuyện quan trọng chưa nói hết, anh như vậy... - Một vị cổ đông ngồi đó nghe thấy Triệu Chí Dương nói vậy bèn lên tiếng.

- Đúng đấy Tổng giám đốc, chuyện này rất gấp, nếu để đến ngày mai thì... - Một vị khác cũng nói.

- À chuyện gấp... chuyện gấp. Thế này đi, các vị về suy nghĩ chuyện gấp ấy đi, mai chúng ta sẽ thảo luận tiếp. Có thời gian để suy nghĩ thì thảo luận sẽ dễ dàng hơn. Tạm biệt!

Triệu Chí Dương nói hết sức bình thản khiến những người ngồi đó hết sức kinh ngạc. Bọn họ đang thảo luận đến vấn đề quan trọng thì Tổng giám đốc lại bảo để mai họp tiếp. Triệu Chí Dương đi, những người ngồi đấy kẻ lắc đầu, người thì cười khò. Nhưng dù sao thì Triệu Chí Dương cũng nắm 70% cổ phần, là người đứng đầu công ty, không thể tranh cãi với anh ta được.

.....

Từ Dịch Phàm lái xe đến chỗ của Triệu Chí Dương lúc nào không biết, chỉ khi tiếng tin nhắn điện thoại reo lên thì anh mới chợt nhớ ra. Nhân viên ở đây đều biết mối quan hệ thân thiết giữa Triệu Chí Dương và Từ Dịch Phàm nên cũng không có ai dám ngăn cản anh, thậm chí còn chào hỏi rất lịch sự, như là chào Triệu Chí Dương vậy. Từ Dịch Phàm cũng chỉ gật đầu coi như biết rồi.

- Tận nửa tiếng mới thấy cậu đến đây, cậu đi xe hay đi bộ đến vậy? Bệnh viện ấy đi xe mất 15 phút là cùng.

Triệu Chí Dương vừa thấy Từ Dịch Phàm bước vào liền ca thán ngay. Anh ta đã hủy họp từ nửa tiếng trước, rồi ngồi trong phòng chờ mãi mới thấy Từ Dịch Phàm đến. Chẳng hiểu chuyện mà Từ Dịch Phàm nói có thật sự quan trọng hay không nữa.

- Mình quên mất thời gian.

- Trông cậu như bị mộng du ấy nhỉ. Bộ dạng thì thất thần, Từ Tổng giám đốc Từ Dịch Phàm nổi tiếng mà cũng quên mất thời gian cơ đấy. Ba năm trước Lộ Phi mất mình mới thấy cậu có bộ dạng này, 3 năm sau lại tái diễn tiếp. Rốt cuộc Châu Kiến Thành đã nói những gì khiến cậu ra nông nổi này hả? Hay là anh ta nói chuyện gì khiến cậu kích động đến nổi ra thành thế này?

Từ Dịch Phàm ngồi xuống ghế sofa, Triệu Chí Dương từ từ rót hai ly rượu, vừa uống vừa đợi câu trả lời.

- Vừa rồi Châu Kiến Thành có nói với mình là 3 năm trước anh ta đã cứu được Lệ Linh ở trên đường số 3, ngoại ô thành phố A, trên người cô ấy lúc đó có 2 vết thương nặng, 1 ở đầu, 1 bị súng bắn sau lưng, vết thương ở bụng là phẫu thuật sinh con.

Triệu Chí Dương đang uống rượu bỗng sặc.

- Cái gì? Từ Dịch Phàm, cậu nói lại xem, cậu nói lại xem nào, mình nghe không rõ lắm.

- Lệ Linh chính là Lộ Phi!

Triệu Chí Dương nghe xong cười lớn, đứng dậy đi đến chỗ Dịch Phàm, ngồi xuống bên cạnh anh:

- Đây, mình đã bảo rồi mà, người chết cũng có thể sống lại, Đàm Lệ Linh chính là Lộ Phi mà lại.

- Nhưng còn có một khúc mắc mình không hiểu.

- Gì?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Điều tra lại (2)

- Bản xét nghiệm ADN đó rốt cuộc là như thế nào? Nếu Lệ Linh là Lộ Phi thì cô ấy đúng là mẹ của Hạo Văn mà.

Triệu Chí Dương nghe xong thở dài, đặt ly rượu xuống bàn, vỗ nhẹ lên vai Từ Dịch Phàm:

- Lại còn bản xét nghiệm ấy như thế nào. Cậu sao lại hỏi câu này chứ. Nhất định là đã có người giữ trò với bản xét nghiệm ấy rồi chứ còn sao nữa. Chuyện này mình sẽ giúp cậu điều tra.

Rồi anh ta cầm điện thoại gọi đến cho Viện trưởng. Triệu Chí Dương từng có ơn với Viện trưởng nên ông ta nói chuyện với anh vô cùng lịch sự. Triệu Chí Dương nói ngay vào vấn đề:

- Viện trưởng, lần trước tôi cùng Từ Tổng đến bệnh viện chỗ ông để làm một xét nghiệm ADN nhưng kết quả lại sai lệch. Bây giờ ông giúp tôi đến đó xem mẫu máu xét nghiệm còn hay không. Nếu còn thì nhờ ông bảo họ xét nghiệm lại dùm, nếu không tôi sẽ gửi mẫu khác đến.

Từ Dịch Phàm cố gắng bình tĩnh ngồi nghe Triệu Chí Dương nói chuyện điện thoại.

- À, tên hả? Từ Hạo Văn và Đàm Lệ Linh. Chuyện này nếu ông đích thân xét nghiệm thì càng tốt.... Vậy hả?.... Haha... Không có gì... Nhưng ông phải giữ bí mật đây, đừng để cho ai biết.... À, tôi biết rồi, tôi sẽ mời ông dùng bữa sau nhé... Vậy được rồi....

Triệu Chí Dương tắt máy, nói:

- Nếu mẫu máu của Hạo Văn và Đàm Lệ Linh vẫn chưa bị tiêu hủy thì có thể làm xét nghiệm lại, nếu không chúng ta gửi mẫu máu khác đến. Lần này đích thân Viện trưởng sẽ xét nghiệm. Đề ngày mai xem sao, cậu đừng lo quá. Nhưng chắc kết quả sẽ như chúng ta nghĩ thôi.

Đến lượt Từ Dịch Phàm thở dài, Triệu Chí Dương thấy vậy bèn hỏi:

- Cậu vẫn phiền lòng chuyện gì hả? À đúng rồi, đã gọi điện cho Đàm Lệ Linh... à Lộ Phi chưa vậy?

- Chưa.

- Thế thì gọi đi, chần chừ gì nữa.

Nhưng Từ Dịch Phàm chỉ cầm điện thoại mà không bấm số của Đàm Lệ Linh. Triệu Chí Dương thấy vậy bèn giật lấy điện thoại, tìm số của Đàm Lệ Linh rồi gọi ngay cho cô. Nhưng gọi bao nhiêu cuộc liên Đàm Lệ Linh đều tắt máy, có lẽ là máy hết pin.

- Không nghe máy.

- Có lẽ để mai gọi.

- Mà Dịch Phàm này, cậu còn băn khoăn chuyện gì nữa vậy hả? Mọi chuyện chẳng phải đã giải quyết xong rồi còn gì nữa. Chỉ cần cậu gặp được Đàm Lệ Linh, nói cho cô ấy nghe tất cả mọi chuyện, hai người chẳng phải lại trở về bên nhau đấy thôi.

Từ Dịch Phàm lắc đầu:

- Mình chẳng biết nữa. Châu Kiến Thành cứ cô ấy ở ngã 3 ngoại thành, cách chỗ hỏa táng không xa lắm.

- Chuyện đấy hả? Khi nào Đàm Lệ Linh lấy lại trí nhớ thì hỏi cô ấy xem. Lúc đó cô ấy phải rõ nhất.

- Những người hỏa táng vẫn đưa bình đựng tro cốt cho mình. Trong đó không phải là tro cốt.

Nghe những câu nói chẳng ra đầu vào đầu của Từ Dịch Phàm, Triệu Chí Dương chẳng biết nên nói gì. Suy đi nghĩ lại cuối cùng anh ta cũng nói:

- Từ Dịch Phàm, vì trong bình đó không phải là tro cốt của Lộ Phi nên cậu buồn hả?

- Cậu nghĩ thế sao?

- Thôi, mình biết bây giờ cậu không muốn suy nghĩ đến chuyện đấy nữa. Chẳng phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi còn gì, chúng ta làm lại xét nghiệm ADN chỉ là thêm phần chắc chắn thôi. Nếu cậu muốn chắc chắn hơn nữa thì mình cũng chẳng phản đối đâu. Yên tâm đi, cậu cứ ngồi đấy mà đợi kết quả.

Triệu Chí Dương lại bấm điện thoại gọi tiếp:

- A Toàn, là tôi đây. Tôi có chuyện muốn anh điều tra đây. Điều tra xem cho tôi 3 năm trước lúc hỏa táng cho Phùng Lộ Phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tốt nhất nên tìm mấy tên đã hỏa táng cho cô ấy mà hỏi. Mau điều tra cho tôi, càng nhanh càng tốt.

Sau đó anh ta tắt máy, quay sang nhìn Từ Dịch Phàm:

- Thế nào, cậu muốn có kết quả chắc chắn nhất thì mình sẽ giúp cậu có được kết quả đó.

- Đáng lý ra những chuyện này mình phải làm, không thể làm phiền cậu như thế được.

- Là chuyện cậu phải làm ấy hả? Để mình tìm cho cậu cái gương. Cậu xem lại bản thân cậu đi, trông như kẻ mất hồn vậy. Cậu như thế thì làm sao còn nghĩ ra được chuyện gì nữa chứ.

- Cảm ơn cậu.

Triệu Chí Dương nhìn anh cười nói:

- Cảm ơn hả? Bạn bè với nhau mình không cần lời cảm ơn của cậu đâu. Hay tối nay mời mình bữa tối cũng được đấy. Trưa nay mình chưa ăn gì cả, bụng đói cồn cào rồi.

- Ừ.

- Mau đi thôi.

Triệu Chí Dương kéo Từ Dịch Phàm đi ăn tối. Nhờ mấy lời của Triệu Chí Dương mà tâm trạng Từ Dịch Phàm đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều. Anh cũng gọi điện cho Đàm Lệ Linh nhưng không được, thậm chí còn để lại lời nhắn hẹn gặp cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Kết quả thật sự

Sáng hôm sau.

Triệu Chí Dương tay cầm bản fax kết quả xét nghiệm ADN vừa mới lấy đi thẳng đến tập đoàn Từ Thị với vẻ rất vội vàng. Vẫn như mọi khi, Triệu Chí Dương vẫn không cần gõ cửa, đi thẳng ngay vào bên trong phòng làm việc của Từ Dịch Phàm mà chẳng có ai ngăn cản. Anh ta giờ bản xét nghiệm ra:

- Bạn thân à, kết quả xét nghiệm ADN cuối cùng cũng đã có rồi đây. Mình không gọi điện, cũng chẳng gửi fax hay nhắn tin gì cả mà mang đến tận đây cho cậu xem đây này. Thấy mình tốt không hả? Lần này thì chắc chắn 100% rồi nhé, không sai nữa đâu.

- Phải, cậu rất tốt. Quen cậu bao nhiêu nay, mình vẫn biết là cậu rất tốt, Triệu Chí Dương.

Từ Dịch Phàm đứng dậy đi đến gần chỗ của Triệu Chí Dương cầm lấy bản fax báo cáo xét nghiệm ADN. Từ Dịch Phàm từ từ mở ra, xem xét kỹ càng còn Triệu Chí Dương ra chỗ sofa ngồi, tiện thể rót mấy ly rượu vang đỏ liền, uống như đang rất khát vậy.

"KẾT QUẢ: ĐÃ XÁC NHẬN, ĐÀM LỆ LINH LÀ MẸ ĐỂ CỦA TỪ HẠO VĂN"

Từ Dịch Phàm xem xong kết quả rồi lại nhìn Triệu Chí Dương, anh ta thấy vậy bèn nói:

- Nay Từ Dịch Phàm, cậu nhìn mình làm cái gì thế hả, kết quả chẳng phải đã có rồi sao? Đứng như cậu mong muốn rồi đấy còn gì nữa. Báo cáo kết quả lần trước một là làm sai, hai là do có người nào đó nhúng tay vào sửa lại. Mình nghĩ là có ai đó đã sửa.

- Vậy là rõ ràng rồi. Tất cả mọi chuyện rắc rối này cuối cùng cũng đã sáng tỏ hết cả rồi.

- Chứ còn gì nữa, những gì mình suy đoán trước đều đúng hết cả. Haizz... không ngờ cậu lại vướng phải những chuyện rắc rối như thế này. Chẳng khác gì phim. Cũng may bây giờ kết quả đã như vậy rồi, yên tâm chưa?

Đúng vậy, chính bản thân của Từ Dịch Phàm cũng không thể ngờ rằng mình lại có thể vướng phải những chuyện như thế này. Từ Dịch Phàm tưởng mọi chuyện chấm dứt từ 3 năm trước rồi, hóa ra đó chỉ là bắt đầu lại thôi.

- Thế đã gọi được cho Lệ Linh... à nhầm, Lộ Phi chưa? Phải nói rõ cho cô ấy biết chứ.

- Vẫn chưa, mình không gọi được cho cô ấy. Từ ngày hôm qua cho đến bây giờ cô ấy không bắt máy.

- Ồ hay nhỉ, những lúc quan trọng thì lại biến đi đâu mất. Cô gái này cũng hay thật đấy.

Từ Dịch Phàm đặt tài liệu lên bàn, hỏi:

- Cậu sai người điều tra hôm qua, thế nào rồi? Không phải là vẫn tìm ra được nguyên nhân đó chứ?

- Bên A Toàn vẫn chưa có tin tức gì cả. Nhưng mà mình chắc chắn là hôm nay cậu sẽ nhận được câu trả lời mà cậu muốn thôi. Cứ yên tâm đợi đi. Không cần phải lo lắng gì đâu.

- Ừ.

- Tôi nay kỷ niệm 35 năm ngày cưới của bố mẹ mình, cậu nhớ phải đến sớm đấy. Bố mẹ mình từ trước đến nay vẫn luôn rất quý cậu, còn quan tâm hơn cả con ruột là mình đây.

- Nhất định mình sẽ đến.

Kỷ niệm 35 năm ngày cưới của bố mẹ Triệu Chí Dương, Từ Dịch Phàm anh lại là bạn thân nhất của Triệu Chí Dương, đương nhiên, à không, bắt buộc phải đến rồi. Hơn nữa, bố mẹ Triệu Chí Dương lại rất quý Từ Dịch Phàm, anh không có lý do nào để từ chối không tham dự buổi dạ hội tối nay cả.

- Coi như đã xong một nửa, mình phải đi trước đây, vẫn còn chuyện của tập đoàn chưa giải quyết xong, tối nay gặp lại. Nhớ ăn mặc cho cẩn thận đấy, đừng để làm mình mất mặt.

- Ừ.

Nhưng chưa bước chân ra đến cửa thì Triệu Chí Dương nhận được điện thoại của A Toàn.

- Thế nào rồi?

- "Triệu Tổng, chúng tôi cuối cùng đã tìm được những người đã tham gia hỏa táng cho Từ Thiếu phu nhân 3 năm trước rồi ạ. Anh và Từ Tổng giám đốc có muốn gặp mặt hỏi rõ không? Nếu không tôi có thể tra hỏi hẳn rồi báo lên cho các anh kết quả sau."

Triệu Chí Dương quay lại nhìn Từ Dịch Phàm rồi nói:

- Gặp, nhất định phải gặp. Chỗ nào?

Thấy Triệu Chí Dương vẫn cứ đang nhìn mình như vậy, Từ Dịch Phàm cũng không rõ là chuyện gì đã xảy ra nữa. Triệu Chí Dương vừa tắt máy, Từ Dịch Phàm liền hỏi:

- Chuyện gì vậy? Liên quan đến mình à?

- Đúng vậy. A Toàn báo đã tìm được người hỏa táng cho Lộ Phi 3 năm trước rồi, hỏi chúng ta có đến đó gặp mặt hay không. Mình đã đồng ý gặp mặt rồi, cậu đi không?

Từ Dịch Phàm vừa nghe Triệu Chí Dương nói xong thì không thể mở lời được nữa. Đúng vậy, dù có như thế nào đi chăng nữa thì anh cũng phải đi gặp bọn chúng để biết sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Sự thật sáng tỏ (1)

Tại một nhà hàng cao cấp.

Khi nhìn thấy Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương đang đi đến, A Toàn vội vàng đứng lên chào, tên đứng bên cạnh anh ta thấy vậy cũng vội vàng đứng dậy, nhìn mặt trông có vẻ sợ sệt, từ nãy đến giờ không dám ngẩng đầu lên.

- Triệu tổng, Từ tổng.

- Ngồi xuống đi.

Triệu Chí Dương lên tiếng nói một câu ngắn gọn. Từ Dịch Phàm cũng chỉ im lặng mà không nói gì ngồi xuống bên cạnh Triệu Chí Dương. A Toàn ngồi bên cạnh tên kia, ngồi đối diện với Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương.

- Ngẩng đầu lên.

Triệu Chí Dương tiếp tục lên tiếng trong khi Từ Dịch Phàm lại không nói bất kỳ lời nào cả. Tên kia khi nghe thấy lời này thì vừa sợ hãi vừa run lên, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Triệu Chí Dương nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt của Từ Dịch Phàm.

- Mày chính là người hỏa táng có phải không? Chắc mày còn nhớ ngày 23/9 của 3 năm trước mày có tiến hành hỏa táng Từ Thiếu phu nhân Phùng Lộ Phi của Từ tổng đây chứ?

- Vâng... vâng ạ.

Tên kia sợ quá nói lắp bắp. Hắn cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn ai nữa. Trước mặt hắn đều là những người có quyền có thế của thành phố A này. Lần này đụng chạm đến bọn họ, e rằng khó sống rồi.

- Nhưng nếu đã hỏa táng như vậy, nếu đã trao tận tay cho Từ Tổng giám đốc đây tro cốt của Từ Thiếu Phu nhân, tại sao Từ Thiếu Phu nhân đến bây giờ vẫn còn sống thế hả? Mày thử nói cho tao nghe xem, chuyện này nên suy nghĩ thế nào mới phải đây?

- Dạ... dạ... chuyện này...?

- Sao vậy?

Triệu Chí Dương tuy nói giọng rất bình thản nhưng cũng đủ để khiến tên kia phải sợ hãi, hắn bắt giác run lên, tay đổ mồ hôi lạnh. Hắn càng cúi đầu xuống thấp hơn và không dám ngẩng lên nữa.

- Mày đừng có ấp a ấp úng như thế nữa, mày có nhanh nói ra mọi chuyện không hả? Nếu mày mà không nói hết tất cả mọi chuyện ra thì biết hậu quả rồi đây. Nhanh nói đi. - A Toàn ngồi bên cạnh hắn nói bằng giọng lạnh lùng khiến tên đó càng thêm sợ.

- Dạ.... vâng... tôi xin nói.... tôi nói ngay...

- Nói mau.

Tên kia sợ chết khiếp khi nghe lời đe dọa của A Toàn. Hắn sợ hãi nhìn qua Triệu Chí Dương rồi lại nhìn về phía Từ Dịch Phàm, sau đó hơi cúi đầu xuống kể mọi chuyện:

- 3 năm trước... chuyện 3 năm trước... thật ra là... hôm đó... hôm đó chúng tôi nhận được một điện thoại nói rằng Từ gia nào đó muốn hỏa táng cho Từ Thiếu phu nhân của bọn họ. Ban đầu khi nghe như vậy, chúng tôi không biết đó là Từ gia nào với Từ Thiếu phu nhân nào. Nhưng khi thấy Từ Tổng giám đốc đây thì chúng tôi mới biết người nằm trong quan tài kia chính là vị Từ Thiếu phu nhân, con gái của chủ tịch tập đoàn Phùng Thị.

Hắn nói đến đây thì dừng lại, nuốt nước bọt rồi lại nói tiếp:

- Chúng tôi cũng đã rất lo lắng sợ đắc tội với Từ gia nên cố gắng làm cho thật tốt mọi chuyện. Khi đưa quan tài vào trong, chúng tôi có rời đó một chút để chuẩn bị thêm một vài thứ. Nào ngờ lúc đi ra ngoài thì thấy nắp quan tài đã bị mở ra rồi, nhưng bên trong lại không có ai cả. Lúc đấy chúng tôi rất sợ hãi nên đã tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy gì cả. Những điều về Từ gia chúng tôi cũng có nghe qua. Vì sợ quá nên chúng tôi không dám nói ra sự thật về chuyện này. Sau đó chúng tôi vẫn đem quan tài cho vào lò hỏa táng, rồi giao lại cho Từ Tổng giám đốc một bình tro cốt giả. Thế nên thời gian hỏa táng ban đầu tính ra chỉ mất khoảng 1 giờ, nhưng vì thời gian đi tìm Thiếu phu nhân nên đã mất gần 2 giờ. Khi người bên phía Từ gia có thắc mắc về thời gian, tôi lúc đó chỉ dám nói do có một số trục trặc nên hỏa táng muộn.

Lúc đó Từ Dịch Phàm chỉ nắm chặt lấy bình đựng tro cốt kia, cũng cho rằng đó chính là tro cốt của Phùng Lộ Phi. Anh lúc đấy giống như một người mất hồn vậy, chẳng quan tâm đến mọi chuyện xung quanh nữa, cứ thế mà mang bình tro cốt kia đi thôi.

- Khi Từ gia rời đi, các người có tìm Từ Thiếu Phu nhân nữa không? - Triệu Chí Dương hỏi.

- Có ạ, chúng tôi có đi tìm. Nhưng chúng tôi tìm mãi vẫn không thấy, không biết xác cô ấy bị người ta trộm mất hay là cô ấy đi đâu. Tôi nghĩ là ai đó trộm xác, chứ cô ấy chết rồi..

- Chết cái gì mà chết chứ hả, ăn nói linh tinh. Từ Thiếu phu nhân vẫn còn sống sờ sờ kia kia....

Tên này nghe xong hoảng hồn, khuôn mặt trắng bệch. Từ Thiếu phu nhân vẫn còn sống? Nếu năm đó hắn hỏa táng sớm một chút thì chẳng phải là đã giết người rồi sao? Từ Thiếu phu nhân còn sống hay đã chết, Từ gia mà biết được bọn họ chắc chắn không được yên ổn.

- Từ Thiếu Phu nhân... Thiếu phu nhân vẫn còn sống ư? - Hắn ấp úng hỏi lại cho chắc ăn.

- Chứ còn gì nữa.

Từ Dịch Phàm không nói gì nữa, chỉ ngồi im lặng. Rồi, anh đã rõ tất cả mọi chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Sự thật sáng tỏ (2)

Lúc này, Triệu Chí Dương quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, thấy gương mặt anh trở nên lạnh lùng hơn, bèn hỏi:

- Dịch Phàm, cậu định xử lý tên khốn này như thế nào đây hả? Hắn ta lúc ấy suýt nữa thì giết chết Lộ Phi luôn rồi đó, nhưng cũng may là cô ấy vẫn còn sống sót cho đến tận bây giờ. Nhưng Lộ Phi vẫn còn sống như thế mà tên khốn này lại dám báo lại là đã hỏa táng xong xuôi, khiến chúng ta coi Lộ Phi như đã chết suốt 3 năm liền...

- Triệu Tổng giám đốc, Từ Tổng giám đốc, tôi biết sai rồi, đã biết sai rồi, tất cả đều là lỗi của tôi, xin hai vị hãy rộng lòng tha mạng cho tôi, xin hai vị hay tha mạng cho tôi. Nhưng mà Triệu Tổng, tôi làm sao biết Thiếu phu nhân đó còn sống đâu? Anh bảo tôi giết cô ấy...

- Cái gì?

- Dạ không ạ. Chỉ xin hai vị Tổng tài hãy tha cho tôi.

Tên hỏa táng kia sợ hãi quá đỗi, cuối cùng đành phải lên tiếng cầu xin tha mạng. Triệu Chí Dương không nói gì nữa mà chỉ để ý sắc mặt cũng như tâm trạng lúc này của Từ Dịch Phàm. Mọi chuyện đã sáng tỏ ra như thế này rồi, Từ Dịch Phàm đáng lý ra phải vui vẻ lên chứ, nhưng vẻ mặt sao lại buồn bã lạnh tanh như vậy? Thật đúng là 1 người đa tâm trạng quá mức.

- Tha cho anh ta đi.

- “Tha cho anh ta đi” hả. Cậu dễ tính quá đấy. Không ngờ cậu có thể tha thứ cho hắn được nữa. Mọi chuyện đã như thế rồi, phải cho hắn 1 trận thì mới thỏa lòng được.

- Không phải à? Dù sao thì Lộ Phi bây giờ cũng vẫn còn sống. Cô ấy vẫn sống là đã may mắn lắm rồi. Hắn cũng không phạm phải tội gì quá mức cả, chỉ là đã che giấu tất cả mọi chuyện 3 năm nay thôi. Chí Dương, nếu cậu muốn phạt hắn thì cũng nên phạt nhẹ một chút, không cần phải ra tay quá nặng làm gì cả. Hơn nữa, cũng đừng có gây ra án mạng, coi như là tích đức đi.

- Cảm ơn Từ Tổng giám đốc đã tha mạng cho tôi, cảm ơn Từ Tổng giám đốc đã tha mạng cho tôi...

Nói xong thì Từ Dịch Phàm đứng dậy rời khỏi nhà hàng luôn, cũng không quan tâm hay chú ý đến mọi việc tiếp theo sẽ thế nào nữa. Triệu Chí Dương cũng nói với A Toàn:

- A Toàn, cứ làm theo lời của Dịch Phàm nói đi, cậu muốn xử lý hắn ta thế nào thì tùy cậu. Và cũng đừng làm điều gì quá đáng quá, khiến mọi người chú ý đến chúng ta thì thật cũng chẳng hay ho gì cả. Sợ rằng đến lúc đấy còn tăng thêm phiền phức nữa.

- Vâng ạ. Triệu Tổng giám đốc anh cứ yên tâm đi ạ, chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện thật thỏa đáng. Anh và Từ Tổng giám đốc cũng không cần phải nhúng tay vào.

Rồi Triệu Chí Dương liếc nhìn tên kia, giọng trở nên lạnh lùng, pha thêm phần tức giận:

- Đây là do Từ Tổng giám đốc rộng lòng khai ân tha chết cho mày đấy biết chưa hả? Nếu như mà là tao thì chắc chắn tao sẽ đem mày thả xuống biển nuôi cá mập từ lâu rồi chứ tao không để cho mày còn được ngồi ở đây đâu.

- Dạ... dạ...

- Được rồi, bây giờ tôi phải đi có chút việc. Muốn giải quyết tên này như thế nào thì tùy cậu đấy. Còn tiền của cậu, tôi sẽ bảo người chuyển cho cậu.

- Vâng.

Triệu Chí Dương nói xong thì cũng đứng dậy đi luôn. Tên hỏa táng kia sợ hãi quá không nói được gì nữa, cũng không dám tỏ mạnh. Mọi chuyện sau đó

A Cường xử lý theo đúng như lời Từ Dịch Phàm nói. Ra tay nhẹ, tích công đức!

Từ Dịch Phàm sau đó lái xe đi lòng vòng, anh chẳng biết mình đang đi đến đâu nữa. Mọi chuyện coi như đã xong, trong lòng anh đã thoải mái hơn rồi, nhưng không hiểu sao anh vẫn cảm thấy lo lắng. Không lẽ sắp có chuyện gì xảy ra nữa sao?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Từ Dịch Phàm giật mình cầm điện thoại lên xem. Là một số lạ.

- Alo?
- "Dịch Phàm, là em Đàm Lê Linh đây."
- Anh gọi điện cho em rất nhiều lần nhưng em không thấy em bắt máy, anh còn tưởng em...
- "Em xin lỗi, em không sao đâu, anh đừng lo lắng thế. Nghe Kiến Thành nói hôm qua anh có gọi cho anh ấy để hỏi về em, em sợ anh có chuyện gì gấp nên phải gọi lại cho anh ngay. Điện thoại cũ của em bị rơi hỏng mất rồi, em cũng chẳng lấy lại sim nữa, nên vừa rồi mới qua cửa hàng mua luôn cái mới."
- Anh có chuyện quan trọng này muốn nói với em, chúng ta gặp nhau bây giờ được không?
- "Bây giờ sao? Em xin lỗi, bây giờ em vẫn còn vài việc quan trọng chưa giải quyết xong được. Tối nay có được không vậy? Tối nay là kỷ niệm 35 năm ngày cưới của Chủ tịch Triệu, em sẽ thay mặt Kiến Thành đến tham dự. Anh cũng sẽ đến đó phải không? À phải, mà anh là bạn thân của Triệu Tổng Triệu Chí Dương, tất nhiên phải đến rồi chứ nhỉ? Vậy hẹn gặp anh tối nay.."
- Ấy... khoan đã, Lộ Phi...

Nhưng Đàm Lê Linh đã vội tắt máy rồi, cô cũng không nghe thấy Từ Dịch Phàm gọi gì nữa.

Vậy là Từ Dịch Phàm chỉ có thể gặp cô tối nay!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Bữa tiệc quan trọng (1)

Buổi tối, tại khách sạn Hoàng Đình.

Khách sạn Hoàng Đình này, nơi tổ chức kỷ niệm 35 năm ngày cưới của bố mẹ Triệu Chí Dương. Đây là 1 trong 5 khách sạn lớn nhất của thành phố A này với chất lượng cao, uy tín rất tốt, được lòng rất nhiều khách hàng. Vì thế trong 5 khách sạn hàng đầu của thành phố A, khách sạn Hoàng Đình vẫn là nơi được ưu ái lựa chọn để tổ chức yến tiệc nhiều nhất. Nói trắng ra thì khách sạn Hoàng Đình này cũng nằm trong tay của Từ Dịch Phàm, cũng trực thuộc tập đoàn Từ Thị, và cũng là một phần tài sản nằm trong tay của Từ gia.

Bố mẹ của Triệu Chí Dương, cũng tức là Chủ tịch Triệu và Triệu Phu nhân ngày hôm nay tổ chức tiệc kỷ niệm 35 năm ngày cưới. Và đương nhiên ngày quan trọng như thế này, khách mời sẽ là những người có vị thế nhất, quyền lực nhất và cũng có ảnh hưởng nhất ở trong thành phố A này rồi. Cánh nhà báo, phóng viên cũng đến rất đông.

Vào bên trong, Từ Dịch Phàm gặp được Từ lão gia và Từ Phu nhân. Họ thấy anh thì mỉm cười.

- Dịch Phàm, trông sắc mặt con hôm nay không được tốt lắm, làm việc nhiều quá hay sao vậy? Hay là lại bệnh rồi? Mẹ đã bảo con rồi, cũng nên chú ý đến sức khỏe của bản thân mình nhưng con có bao giờ nghe đâu chứ. - Từ Phu nhân lo lắng lên tiếng.
 - Con không sao, mẹ đừng lo. Mọi chuyện cũng không phải là quá nhiều hay áp lực gì.
 - Bố giao Từ Thị lại cho con tuy biết là gánh nặng và áp lực rất lớn nhưng con cũng không cần phải suốt ngày cắm cúi vào công việc như thế chứ. Cũng nên dành thời gian cho bản thân đi, nghỉ ngơi và tự chăm sóc cho bản thân. Hạo Văn nói con càng ngày càng bận việc, không quan tâm gì đến thằng bé nữa rồi. Đừng để cho thằng bé giận.
 - Vâng.
- Từ Dịch Phàm mỉm cười nhẹ nhàng, có lẽ hôm nay anh sẽ gặp được Đàm Lê Linh, à, bây giờ phải là Phùng Lộ Phi mới đúng. Đến lúc đấy anh sẽ nói với bố mẹ tất cả mọi chuyện.
- Bố, mẹ, chúng ta vào trong thôi. Kết thúc bữa tiệc hôm nay con có chuyện muốn nói.

- Vậy à. Nào, vào trong thôi.

Từ Phu nhân nghe Từ Dịch Phàm nói vậy thì cứ tưởng rằng anh muốn nhắc đến chuyện kết hôn cùng với Hạ An Nhiên. Từ Phu nhân nghe xong thì lập tức vui vẻ hơn rất nhiều. Tối nay Hạ An Nhiên cũng sẽ đến đây, Từ Phu nhân cũng muốn gặp cô ta.

.....
Hội trường nơi tổ chức tiệc.

Phùng Lộ Phi nói là cô sẽ gặp Từ Dịch Phàm tối nay bởi tối nay cô sẽ thay mặt Châu Kiến Thành tham dự buổi dạ tiệc này. Nhưng nhìn mãi mà Từ Dịch Phàm vẫn không thấy Phùng Lộ Phi đâu cả. Không biết là Phùng Lộ Phi đang ở đâu hay là chưa đến.

- Dịch Phàm?

Từ Dịch Phàm quay lại thì chạm mặt với Hạ An Nhiên. Cô ta mỉm cười nhẹ nhàng đi đến chỗ anh.

- Dịch Phàm, trông anh giống như là đang chờ đợi ai đó thì phải. Có đúng không vậy? Mà hôm nay ngoài bác trai với bác gái ra, anh còn đến cùng ai nữa à? Là ai vậy?

- Ủ, đúng là anh đang chờ một người nhưng cô ấy mãi chưa đến. Em đến đây cùng chú Hạ sao?

- Vâng, chứ anh nghĩ là em còn có thể đi cùng với ai nữa sao? Em vốn định gọi cho anh nhưng rút cuộc thì máy của anh lại tắt máy suốt, hỏi bác Từ thì mới biết là anh dạo này đang bận công việc tập đoàn. Thế nên em cũng chẳng gọi điện làm phiền anh nữa, sợ anh lại tức giận cho rằng em quấy phá anh.

Hạ An Nhiên nghe Từ Dịch Phàm nói có vẻ rất thất vọng cũng như tức giận. Cô ta cũng đoán rằng Từ Dịch Phàm hôm nay đi cùng Phùng Lộ Phi.

Từ Dịch Phàm hơi mỉm cười:

- Công việc dạo này của anh cũng không bận lắm, cũng chẳng có nhiều chuyện quan trọng gì.

Hạ An Nhiên nghe vậy chẳng nói được gì nữa. Câu nói này của Từ Dịch Phàm là ý gì?

- À, đúng rồi, mẹ anh hình như đang tìm em đây, bà bảo có chuyện gì đó muốn nói với em.

- Vậy à? Vậy em đi tìm bác.

Hạ An Nhiên vừa đi thì Trương Uyển Tâm khoác tay Triệu Chí Dương đi đến. Trương Uyển Tâm nhìn theo bóng dáng Hạ An Nhiên một hồi rồi quay sang nói với Từ Dịch Phàm:

- Anh dường như rất biết đuôi khéo người khác đấy nhỉ. Trình độ càng ngày càng cao lên rồi.

- Có lẽ vậy. Anh không ngờ em cũng đến buổi dạ tiệc này. Chí Dương mời em phải không?

- Triệu Chí Dương bảo là anh ấy hôm nay không có bận, em cũng đang có một vụ kiện, định không đi nhưng anh ấy cứ nói mãi nên cuối cùng mới phải đi. Thật lòng mà nói, em rất không muốn đi. Còn anh ấy muốn bận thì khó gì chứ.

Triệu Chí Dương bên cạnh chỉ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Bữa tiệc quan trọng (2)

- Anh cười cái gì chứ?

- Uyển Tâm, anh thấy em và Chí Dương cũng rất xứng đôi đấy. Hai người cũng thử xem thế nào. Không khéo lại trở thành một cặp cũng nên. – Từ Dịch Phàm vừa cười vừa nói.

- Anh đùa đấy hả?

Nghe Trương Uyển Tâm nói như vậy, Triệu Chí Dương cũng quay sang nhìn cô rồi nói:

- Uyên Tâm à, sao em lại có thể nói như thế chứ? Triệu Chí Dương anh đây trai chưa vợ, còn em cũng là gái chưa chồng, chúng ta cứ thử kết hợp xem thế nào. Hon nữa em bao lâu nay không kiếm nổi lấy được một người đàn ông cho mình, sao không xem thử anh đây này. Anh đây vừa thông minh tài giỏi lại vừa đẹp trai ngồi ngồi như thế này, nói chung là quá hoàn hảo rồi, sao em lại bảo không xứng chứ?

Trương Uyên Tâm nghe Triệu Chí Dương nói xong thì nổi hết cả da gà, cười khổ nói:

- Triệu Chí Dương, anh biết không? Cũng may bây giờ em không cầm ly rượu nào, nếu không chắc em đã bị những lời vừa rồi của anh làm cho sặc chết rồi. Gì mà thông minh tài giỏi, gì mà đẹp trai ngồi ngồi, gì mà quá hoàn hảo chứ? Này Triệu Chí Dương, anh bốc phét như vậy không thấy ngượng à?

Triệu Chí Dương nghe vậy bèn phản kích:

- Này, em có biết là những cô gái theo anh xếp hàng dài từ đây đến Quảng trường Thế Kỷ còn chưa hết đấy.
- Nếu muốn thì anh chọn một trong những cô gái đang xếp hàng ấy đi, nói với em làm gì hả?
- Em không phải là coi thường anh đấy chứ? Em xem, anh so với Dịch Phàm chỉ có hơn mà không có kém.
- Vâng, em đương nhiên biết chứ. Anh cái gì cũng thua Dịch Phàm, chỉ có một điều là hơn thôi.
- Là gì vậy?

Cả Từ Dịch Phàm và Triệu Chí Dương đều muốn nghe câu trả lời của Trương Uyên Tâm.

- Anh có số lượng bạn gái nhiều hơn của Dịch Phàm.
- Có thể thôi sao?
- Thế anh còn nghĩ đến điều gì nữa? Bộ anh vẫn còn điểm gì hơn Dịch Phàm nữa hả?

Từ Dịch Phàm nghe xong thì cười, mặt Triệu Chí Dương tối sầm lại. Anh ta quay sang Từ Dịch Phàm nói:

- Mình chẳng hiểu cậu có những cái gì mà bọn con gái cứ khen cậu suốt thế nhỉ? Bây giờ lại đến Trương Uyên Tâm. Mình cái gì cũng hơn cậu mà, bọn họ đúng là có mắt không trông.

Triệu Chí Dương nói với vẻ bất mãn lộ rõ trên mặt. Từ Dịch Phàm thì có vẻ đắc chí, còn Trương Uyên Tâm thì cười to hơn.

- Này Chí Dương, lời anh nói em sẽ thử suy nghĩ xem sao. Nếu như mãi mà anh không có bạn trai, anh cũng không tìm được bạn gái thì chúng ta cứ thử kết đôi xem như thế nào.
- Chẳng phải em vừa chê anh còn gì nữa.
- Anh giận đấy à? Yên tâm đi, em không phải là loại người xem trọng về bề ngoài đâu.
- Cứ thử xem sao, có khi hai người lại thành người cặp cũng nên đấy. Bây giờ tôi sẽ chuẩn bị quà cưới trước.
- Dịch Phàm, anh đừng đùa.

Ba người họ đang nói chuyện rôm rả thì Từ Dịch Phàm nhìn thấy Phùng Lộ Phi ở cách đó không xa. Dường như hôm nay Phùng Lộ Phi chỉ đi một mình, không có ai khác đi cùng. Triệu Chí Dương thấy Từ Dịch Phàm đang nhìn Phùng Lộ Phi, bèn nói:

- Kìa, vợ cậu đến rồi đấy, mau ra đón vợ đi. Buổi dạ tiệc kết thúc, chuyện của cậu sẽ là trọng điểm.
- Mình đi trước.

Từ Dịch Phàm đi đến chỗ Phùng Lộ Phi, Trương Uyên Tâm bèn hỏi Triệu Chí Dương:

- Vợ sao? Bọn họ đăng ký kết hôn rồi à?
- Đúng vậy.

Vì thấy Đàm Lệ Linh giống hệt người bạn thân Phùng Lộ Phi nên Trương Uyên Tâm cũng có cảm tình tốt với cô.

.....

- Hóa ra em ở đây, vừa đến sao?

Từ Dịch Phàm vừa mới lên tiếng, Phùng Lộ Phi đã ngay lập tức quay đầu lại, thấy anh thì mỉm cười:

- Vâng, em vừa mới đến thôi, anh đợi em hả?
- Đúng vậy. Thật ra hôm nay anh muốn gặp em là bởi vì cũng có chuyện muốn nói với em.
- Chắc là quan trọng lắm đây.

Phùng Lộ Phi nói nửa đùa nửa thật. Hôm nay Phùng Lộ Phi chiếc váy quây đen dài, mái tóc búi gọn đằng sau, đơn giản nhưng lại rất nổi bật và cũng rất quyến rũ, đúng y như phong cách ăn mặc ngày xưa của cô.

- Thật ra thì...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Bữa tiệc quan trọng (3)

- Anh đợi em một chút, em phải vào WC đã..
- Ồ...

Những lúc đang định nói chuyện quan trọng thì Phùng Lộ Phi lại có cơ để rời đi. Nhưng mà anh đâu thể gọi cô lại chứ.

.....

- Kính thưa quý vị và các bạn, hôm nay ngày... tháng... là kỷ niệm 35 năm ngày cưới của...

Trên bục cao, MC đang phát biểu. Còn bên dưới, mọi người đều chú ý hết lên phía trên ngoài Từ Dịch Phàm. Phùng Lộ Phi nói cô đi WC nhưng vào bữa tiệc rồi mà cô vẫn chưa quay lại. Đúng những lúc Từ Dịch Phàm muốn nói với Phùng Lộ Phi nhiều điều quan trọng thì đều có chuyện xảy ra cả.

Phía trên, chủ tịch Triệu nắm tay Triệu phu nhân đang phát biểu ý kiến, mọi người bên dưới thì vỗ tay. Còn Từ Dịch Phàm, anh lúc này đang để ý đi đâu ấy, tự nhiên lại cảm thấy có chút lo lắng. Hạ An Nhiên từ xa cũng thấy rõ điều này. Gương mặt của cô ta có vẻ rất không vui, nhưng vẫn cố làm ra vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng trước mặt mọi người, trong đó có cả Từ Dịch Phàm.

.....

Phùng Lộ Phi cầm ví đang định đi vào bên trong thì chạm mặt ngay với Hạ An Nhiên. Lúc này Từ Dịch Phàm đang nói chuyện với một số người khác nên không tiện đề ý.

- Đàm Tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói với cô. Không biết cô có thể bớt chút thời gian cho tôi được không?
- Hạ Tiểu thư muốn nói gì vậy?
- Chỗ này không được tiện nói chuyện lắm, chúng ta đến chỗ khác thì hơn. Cô thấy thế nào?

Mặc dù chẳng có gì để nói với Hạ An Nhiên nữa nhưng Phùng Lộ Phi vẫn đi cùng cô ta lên trên tầng trên. Phùng Lộ Phi cũng muốn nghe xem Hạ An Nhiên sẽ nói những gì tiếp theo, nhưng theo như những gì cô biết, chuyện của bọn họ nói đi nói lại cũng chỉ có liên quan đến mối Từ Dịch Phàm thôi.

Bọn họ đứng nói chuyện chỗ gần cầu thang lên xuống, chỗ này vắng vẻ không có ai cả. Hạ An Nhiên là người yêu cầu nói chuyện nhưng Phùng Lộ Phi lại là người lên tiếng trước:

- Hạ Tiểu thư, tôi không nghĩ là chúng ta còn gì để nói nữa đâu. Mọi chuyện lần trước nói hết rồi thì phải.
- Có thể là cô nói hết chuyện của cô rồi nhưng tôi đây vẫn chưa nói xong mà Đàm tiểu thư.

Hạ An Nhiên lúc này so với Hạ An Nhiên mà Phùng Lộ Phi đã gặp ở nhà hàng lần trước quả đúng là khác nhau một trời một vực. Lần trước khi thấy Hạ An Nhiên, cô ta ở trước mặt Từ Dịch Phàm thì tỏ ra lúng túng, có phần e ngại rụt dè. Còn lần này, Hạ An Nhiên trông đúng bản chất của một đại tiểu thư sang chảnh, kiêu kỳ và cũng có phần kiêu căng.

- Vậy sao? Hóa ra là Hạ Tiểu thư vẫn còn chưa nói hết cơ à? Vậy cô mau nói nhanh lên đi, tôi không có nhiều thời gian ở đây mà nói chuyện với cô đâu, tôi còn bận lắm.

Phùng Lộ Phi nói như vậy khiến cho người ta nếu thấy cô lúc này thì cảm thấy giống một người "tự cao tự đại". Nhưng Phùng Lộ Phi cô có thể nói nhẹ nhàng với những người khác, còn loại người như Hạ An Nhiên thì phải học theo cách nói của cô ta rồi, nhất định không thể để cô ta coi thường mình.

- Làm thế nào thì cô mới có thể rời xa Dịch Phàm được đây hả? Chẳng phải lần trước cô đã từng nói sẽ không chen chân vào mối quan hệ của người khác, không làm kẻ thứ 3 còn gì? Hóa ra đó cũng chỉ là lời nói, cô có vẻ rất thích làm kẻ thứ 3 thì phải.

Phùng Lộ Phi nghe xong bật cười:

- Ô... cô vẫn còn nhớ những lời đó của tôi sao? Trí nhớ của cô không ngờ lại tốt thật đấy.

- Cô muốn nói gì?

Phùng Lộ Phi tiến lại gần đến chỗ của Hạ An Nhiên, nói với vẻ mặt hết sức bình tĩnh:

- Đúng là tôi đã từng nói với cô là tôi sẽ không làm kẻ thứ 3 chen vào mối quan hệ của người khác. Bản thân tôi cũng rất ghét những kẻ thích làm người thứ 3. Nhưng mà Hạ Tiểu thư này, tôi có nghe Từ Dịch Phàm nói lần trước, hình như anh ấy chưa từng xác nhận mối quan hệ với cô thì phải.

- Cô nói cái gì?

Hạ An Nhiên gương mặt càng trở nên tức giận hơn sau khi thấy Phùng Lộ Phi nói những lời đó.

- Cô vẫn không nghe rõ sao? Hay để tôi nhắc lại vậy. Dịch Phàm nói với tôi là anh ấy chưa từng xác nhận mối quan hệ với cô. Thế nào, đã nghe rõ chưa hả Hạ Tiểu thư?

Phùng Lộ Phi nói vậy chẳng khác gì chọc tức Hạ An Nhiên cả. Nhưng với Phùng Lộ Phi thì với loại người như Hạ An Nhiên thì cô nói như vậy vẫn còn là quá nhẹ nhàng rồi.

- Đàm Lệ Linh, tôi nói cho cô nghe, cô may ra chỉ là một người giống với Phùng Lộ Phi thôi. Cô biết Phùng Lộ Phi là ai không? Là người vợ đã mất 3 năm trước của Dịch Phàm đấy. Cứ cho là Đàm Lệ Linh cô có được Dịch Phàm đi chăng nữa thì sẽ như thế nào? Cô liệu có lấy được trái tim của anh ấy không? Trong tim Dịch Phàm cả đời này chỉ có Phùng Lộ Phi thôi, cô mãi mãi sẽ chỉ là cái bóng của Phùng Lộ Phi mà thôi. Thế nên đừng có mơ tưởng nữa.

Phùng Lộ Phi cảm thấy rất đau đầu. Dường như trong đầu cô xuất hiện những hình ảnh gì đó, rất mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Bữa tiệc quan trọng (4)

Tuy nhiên, Phùng Lộ Phi vẫn cố gắng bình tĩnh đáp trả Hạ An Nhiên:

- Vậy sao? Hạ Tiểu thư đây là đang muốn cảnh cáo tôi ư? Là cái bóng của Phùng Lộ Phi thì làm sao chứ hả? Cô nghĩ cô có thể có được trái tim của Từ Dịch Phàm sao? Đừng nghĩ quá lên thế chứ Hạ tiểu thư. Khéo khi Hạ tiểu thư cô còn tệ hơn cả Đàm Lệ Linh tôi nữa đấy. Ít ra Từ Dịch Phàm yêu tôi vì tôi giống Phùng Lộ Phi, còn cô, anh ấy liệu có yêu cô không đây? Cô hãy tự xem lại bản thân cô trước đi.

- Cô...

Hạ An Nhiên lần này thì tức giận quá rồi. Cô ta không giữ được bình tĩnh nữa, vung tay lên tát mạnh vào má Phùng Lộ Phi. Phùng Lộ Phi lúc này đang đau đầu cực độ, lại đứng gần chỗ bậc cầu thang, không thể tránh được cái tát của Hạ An Nhiên. Hạ An Nhiên mạnh tay quá khiến Phùng Lộ Phi trượt chân ngã lăn xuống cầu thang. Hạ An Nhiên thấy tình hình trước mắt không khỏi hoảng hốt, kinh hoàng, đứng sững ra như trời trồng.

Từ Dịch Phàm vừa đi đến đã thấy Phùng Lộ Phi đã ngã xuống cầu thang. Anh lo lắng chạy đến:

- Lộ Phi... Lộ Phi...

Anh ôm lấy Phùng Lộ Phi, ngẩng đầu lên nhìn.

- Hạ An Nhiên... cô...

- Dịch Phàm... không... không phải em... không phải là em đâu, em không đây cô ta...

Hạ An Nhiên vừa nói vừa lắc đầu.

- Lộ Phi à... Lộ Phi... người đâu... người đâu...

- Lộ Phi?

Hạ An Nhiên kinh ngạc. Tại sao Từ Dịch Phàm gọi cô ta là Phùng Lộ Phi? Rốt cuộc là tại sao?

Phùng Lộ Phi lúc này khẽ mở mắt, cô nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang ôm mình, cô chỉ mỉm cười rồi giơ tay lên chạm vào mặt của anh. Từ Dịch Phàm nắm chặt lấy tay của Phùng Lộ Phi, nhúu chặt mày lo lắng. Phùng Lộ Phi mỉm cười nhẹ nhàng rồi ngất xỉu.

- Lộ Phi.....

.....

Bệnh viện.

Triệu Chí Dương khi thấy tình hình vừa rồi bèn gọi ngay đến bệnh viện yêu cầu xe cứu thương. Để không làm ảnh hưởng đến buổi kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ nên Triệu Chí Dương cùng Từ Dịch Phàm đưa Phùng Lộ Phi đi ra bằng cửa sau. Trương Uyển Tâm cũng đi theo Từ Dịch Phàm đến bệnh viện. Cô bảo Triệu Chí Dương nên ở lại đây, vì hôm nay là ngày quan trọng, anh không thể vắng mặt được. Triệu Chí Dương nghĩ mãi rồi cũng gật đầu, bảo Trương Uyển Tâm có chuyện gì quan trọng thì phải gọi điện ngay cho anh. Trương Uyển Tâm đồng ý rồi lên xe cứu thương cùng Từ Dịch Phàm.

Từ Dịch Phàm trên xe cứu thương nắm chặt lấy tay Phùng Lộ Phi, trông anh lúc này chẳng khác gì một người mất hồn cả. Trương Uyển Tâm chẳng biết nói gì ngoài câu an ủi bảo anh đừng quá lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu, cô ấy sẽ bình an vô sự.

.....

Đến bệnh viện, phòng cấp cứu.

Từ Dịch Phàm thấy Hoắc Tử Minh đứng ở cửa phòng cấp cứu đang định vào trong thì kéo tay anh ta:

- Cô ấy là Lộ Phi.

Từ Dịch Phàm nói với giọng trầm thấp, yếu ớt đủ cho hai người nghe thấy. Hoắc Tử Minh nhìn anh, nói:

- Tôi biết rồi.

Từ Dịch Phàm buông tay ra, Hoắc Tử Minh nhanh chóng đi vào trong. Anh và Trương Uyển Tâm ngồi chờ bên ngoài 2 giờ liền. Trong khoảng thời gian này, Từ Dịch Phàm cũng nói cho Trương Uyển Tâm biết Đàm Lệ Linh chính là Phùng Lộ Phi. Trương Uyển Tâm nghe xong vô cùng kinh ngạc. Cô cũng không thể ngờ được mọi chuyện lại có thể thành ra thế này.

Đền phòng cấp cứu tắt, Phùng Lộ Phi được đưa trở về phòng bệnh VIP. Hoắc Tử Minh thấy Từ Dịch Phàm đang định đi cùng về phòng bệnh VIP thì vội vàng gọi anh lại:

- Từ tiên sinh, đừng trở về phòng bệnh vội, tôi có chuyện muốn nói với anh. Có được không?

Trương Uyển Tâm thấy vậy bèn bảo:

- Anh đi cùng anh ấy xem thế nào, em sẽ chăm sóc cho cô ấy. Đừng lo, có gì em sẽ báo với anh.

- Ừ.

Sau đó Từ Dịch Phàm đi cùng Hoắc Tử Minh đến phòng làm việc của anh. Hoắc Tử Minh nói:

- Tại sao cô ấy lại có thể là Lộ Phi? Chẳng phải 3 năm trước anh đồng ý hỏa táng Lộ Phi còn gì.

- Đúng là 3 năm trước tôi đã đồng ý cho hỏa táng Lộ Phi nhưng trước khi hỏa táng cô ấy lại đột ngột biến mất, những người hỏa táng kia đưa cho tôi một bình tro cốt giả. Mãi vừa rồi tôi mới biết được sự thật chuyện này. Tôi cũng đã nhờ xét nghiệm ADN của cô ấy và Hạo Văn rồi. Cô ấy chính là Lộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Lại thêm một sự thật khác

Hoắc Tử Minh nghe xong thì chỉ có thể lắc đầu thở dài. Năm đó khi Hoắc Tử Minh sau khi xem máy đo nhịp tim của Phùng Lộ Phi thì đã nói rằng Phùng Lộ Phi chết rồi. Nhưng thật không ngờ Phùng Lộ Phi đến giờ vẫn còn sống.

- Lộ Phi có bị nguy hiểm gì không?

- Không sao, tình trạng đã ổn định hơn nhiều rồi. Tuy nhiên vẫn phải theo dõi thêm 24 giờ nữa mới được. Sau 24 giờ nếu mọi chuyện vẫn bình thường thì đó là chuyện tốt. Anh cũng đừng quá lo, khả năng xảy ra biến chứng trong trường hợp này rất thấp.

- Tôi có thể đi chưa?

- Được rồi.

Từ Dịch Phàm đứng dậy rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Tử Minh. Hoắc Tử Minh bỏ kính ra, bóp bóp trán. Tự dưng lúc này anh cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết.

.....

Vừa đến cửa phòng bệnh của Phùng Lộ Phi thì Từ Dịch Phàm đã thấy bên trong có người nhà mình, người của Phùng gia nữa. Sau khi dạ tiệc kết thúc, Triệu Chí Dương đã báo chuyện này cho người của Từ gia và Phùng gia biết. Họ vừa mừng vừa lo, vội vàng đến bệnh viện ngay.

Từ Dịch Phàm đang định quay đầu đi ra chỗ khác thì anh chạm mặt Hạ An Nhiên, cô ta cũng đến đây.

- Có thể nói chuyện với em một lát được không?

- Tôi không có gì muốn nói với cô nữa.

- Xin anh đấy, Dịch Phàm, hãy nghe em nói vài lời thôi.

Cuối cùng Từ Dịch Phàm đành đi cùng Hạ An Nhiên đến chỗ cầu thang thoát hiểm, chỗ này không có người nên dễ dàng nói chuyện hơn. Từ Dịch Phàm lạnh lùng lên tiếng:

- Cô có gì muốn nói thì nói nhanh lên.

- Dịch Phàm, Đàm Lệ Linh bị ngã, không phải do em đâu, là do cô ta tự trượt chân ngã...

- Vậy ý cô muốn nói là cô ấy có tình trượt chân ngã xuống cầu thang để đổ tội cho cô?

Hạ An Nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt của Từ Dịch Phàm, và gương mặt đang rất tức giận của anh:

- Dịch Phàm, sao anh lại có thể nói như vậy với em như vậy được chứ? Chẳng lẽ anh không tin em sao? Ngay cả một chút thôi mà anh cũng không tin? Tại sao lại thế chứ?

- Đúng, tôi không tin cô được. Từ lúc biết tất cả mọi chuyện có dính dáng đến cô, tôi không thể tin cô nữa rồi.

Cô ta bật cười.

- Không tin em, anh không tin em. Từ trước đến nay anh không tin em sao? Anh thật quá đáng, Từ Dịch Phàm.

- Tôi quá đáng sao hả? Vậy được, cô nói thử xem, vừa rồi cô đã nói những gì với Lộ Phi?

- Lộ Phi? Anh nói cô ta là Phùng Lộ Phi? Phùng Lộ Phi? Từ Dịch Phàm, Phùng Lộ Phi đã chết 3 năm trước rồi.

- Cô ấy chính là Lộ Phi, cô ấy chưa chết.

Hạ An Nhiên kinh hoàng, cô ta lùi lại phía sau hai bước.

- Nói đi, cô đã nói những gì với cô ấy?

- Em chỉ muốn cô ta rời xa anh thôi. Em bảo với cô ta là anh yêu cô ta chỉ vì cô ta giống Phùng Lộ Phi, cô ta mãi mãi sẽ chỉ là cái bóng của Phùng Lộ Phi thôi, cô ta cũng sẽ không có được trái tim anh, tình yêu của anh.

- Còn cô? Cô thì sao?

- Anh muốn nói gì hả Từ Dịch Phàm? Anh có biết là em vì anh mà đã làm ra những chuyện gì không hả? Từ Dịch Phàm, 5 năm trước lần đầu tiên em gặp được anh thì em đã yêu anh rồi. Từ lúc đó em rất muốn có được anh. Nhưng sau đó thì sao? Em lại đọc được tin anh kết hôn với Phùng Lộ Phi. Anh có biết là em lúc đó đã tuyệt vọng thế nào không hả?

Hạ An Nhiên lau nước mắt, lại nói:

- Ngày nào em cũng ngồi trong phòng khóc, em nguyện rửa Phùng Lộ Phi, em mong cô ta và anh sẽ nhanh chóng li hôn. Nhưng kết quả lại khác, anh và

Phùng Lộ Phi không li hôn, lại còn sống rất hạnh phúc nữa, bố em còn bảo em nên quên anh đi. Em cũng đã nghĩ đến điều đó. Cho đến một ngày em đọc được tin tức trên báo nói rằng Phùng Lộ Phi đã chết. Anh có biết em đã vui sướng thế nào không hả? Cuối cùng em cũng có thể có được anh rồi. Thế nhưng một điều em không ngờ tới, đó là anh lại yêu Phùng Lộ Phi đến vậy. Dù em lúc đấy cùng anh có quen biết nhưng anh lại chẳng thềm để tâm đến em. Em đã nghĩ mình phải làm gì đây? Tại sao Phùng Lộ Phi chết rồi mà hình bóng cô ta vẫn hiện hữu trong trái tim anh? Em càng ngày càng hận Phùng Lộ Phi hơn. Nhưng em biết làm gì? Làm gì để lôi kéo trái tim anh về phía em? Đến cuối cùng, em chỉ còn cách là học theo tính cách của Phùng Lộ Phi, cách ăn mặc, nói chuyện của cô ta. Đúng, về sau anh đã phải nhìn em theo cách khác. Em biết, vì tính cách em giống Phùng Lộ Phi nên anh mới để ý đến em. Anh tưởng em vui lắm sao? Trong lòng em đau đớn lắm chứ. Anh chẳng bao giờ quên được Phùng Lộ Phi.

Từ Dịch Phàm im lặng một hồi lâu. Hạ An Nhiên đã nói ra được hết tất cả những gì mà cô ta đã giấu trong bao năm qua.

- Hạ An Nhiên, trước khi biết Lộ Phi còn sống, tôi đã đưa ra quyết định sẽ kết hôn với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Yên ổn

- Kết hôn? Đúng vậy, là kết hôn. Nhưng rồi thì sao? Sau khi gặp Đàm Lệ Linh, à không, phải nói là Phùng Lộ Phi mới đúng, thì anh đã làm gì nào? Chẳng phải anh đã hủy hôn trước khi thông báo rồi còn gì. Anh kết hôn với em vì cái gì? Chỉ vì anh muốn tìm một người chăm sóc cho con trai anh thôi, anh kết hôn với em chỉ vì con trai anh, tất cả là vì con trai anh. Nó là con của anh và Phùng Lộ Phi, anh yêu thương, chiều chuộng nó, anh muốn nó sống trong tình thương của bố và mẹ. Nhưng mẹ nó chết rồi, em chỉ là người thay thế. Anh cũng đủ độc ác đây Từ Dịch Phàm.

Anh thở dài:

- Tôi đã nghĩ, tôi làm như vậy có phải là hại cô không. Tôi đã phân vân rất nhiều trước khi đưa ra quyết định kết hôn với cô. Cô là một cô gái tốt, cô ở bên cạnh tôi và Hạo Văn 3 năm, quan tâm đến tôi, chăm sóc gia đình tôi. Tôi cảm kích cô vô cùng. Tôi không yêu cô. Tôi lấy cô liệu cô có được hạnh phúc không? Nhiều lúc tôi cũng nghĩ, tôi như vậy là sai. Tình cảm giữa chúng ta có thể từ từ bồi đắp. Đến khi tôi gặp lại Lộ Phi, dù lúc đó tôi nghĩ cô ấy chỉ là một người khác nhưng khi đó tôi đã không thể kết hôn với cô được nữa rồi.

- Phải. Trong lòng anh lúc nào cũng chỉ có Phùng Lộ Phi, mắt anh chỉ thấy Phùng Lộ Phi, tình yêu của anh chỉ trao cho Phùng Lộ Phi. Tôi không cần anh yêu tôi, tôi chỉ cần được ở bên cạnh anh đã là hạnh phúc lắm rồi. Nhưng ông trời không có mắt, yêu cầu nhỏ nhoi ấy của tôi mà cũng không cho tôi được. Bây giờ chắc anh vui rồi chứ? Phùng Lộ Phi của anh bây giờ đã sống lại rồi, anh có thể trở về bên cô ta. Mọi chuyện đến đây là kết thúc. Phải công nhận là tôi quá ngu ngốc, cứ nghĩ làm thế này sẽ đúng, làm thế kia sẽ đúng. Nhưng hóa ra tất cả tôi làm đều sai hết cả.

- Từ nay...

- Từ nay chúng ta ai đi đường nấy, không ai liên quan đến ai nữa. Tôi muốn trở về làm chính bản thân tôi, làm một Hạ An Nhiên chân chính chứ không muốn làm cái bóng của ai nữa. Còn chuyện Phùng Lộ Phi ngã cầu thang... Tôi thừa nhận là vừa rồi tôi đã tức giận quá mà tát cô ta khiến cô ta trượt chân mà ngã cầu thang, tôi cũng không biết là mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Từ Dịch Phàm không nói gì nữa, Hạ An Nhiên nói hết những lời cô ta muốn nói rồi cũng quay đầu bỏ đi.

Vừa đi cô ta vừa cười, nước mắt cũng rơi xuống. Lúc này cô ta cảm thấy mình giống một người tự do. Ba năm nay cô ta sống trong cái bóng của người khác chẳng khác gì ở trong tù cả. Buông bỏ mọi chuyện mới thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

.....

Từ Dịch Phàm trở lại phòng bệnh thì thấy bố mẹ mình và anh trai của Phùng Lộ Phi đang đứng ở bên ngoài.

- Dịch Phàm...

Anh đến gần chỗ họ. Họ đã biết tất cả mọi chuyện rồi. Vừa rồi, anh trai của Phùng Lộ Phi bảo tài xế đưa ông bà Phùng về bởi đêm cũng đã khuya rồi. Anh ta còn bảo bây giờ Phùng Lộ Phi vẫn chưa hết thuốc mê, chưa thể tỉnh được nên hai người họ nên về nhà nghỉ ngơi, có gì thì ngày mai đến. Ông Phùng cũng khuyên mãi nên bà Phùng mới chịu về. Bà Phùng từ lúc biết hết mọi chuyện đã khóc rất nhiều.

- Mẹ có nghe Chí Dương và Uyên Tâm nói hết mọi chuyện rồi. Thật sự không thể ngờ...

- Dịch Phàm, tình hình của Lộ Phi không sao chứ? Nghe Uyên Tâm nói cậu đến phòng bác sĩ.

- Cô ấy không sao cả.

Anh trai của Phùng Lộ Phi gật đầu, có vẻ yên tâm hơn.

- Vậy thì tốt rồi, tốt rồi. Ông bà thông gia, cũng đã khuya lắm rồi, hai người cũng về nghỉ ngơi đi.
- Đúng vậy bố mẹ, không còn sớm nữa, chuyện ở đây cứ để cho con lo, hai người về nhà đi.
- Nhưng mà Dịch Phàm...
- Con nói đúng đấy, về thôi.
- Được rồi, có gì thì con nhớ báo cho mẹ đấy.

Từ Dịch Phàm tiễn bố mẹ đi, sau đó bảo với anh vợ:

- Anh cũng về đi, chỗ này có tôi rồi.
- Nhưng mà...
- Anh lo lắng gì sao?
- Không có gì.

Người anh vợ kia cũng bị Từ Dịch Phàm "đuôi" về. Sau đó anh cũng bảo Triệu Chí Dương đưa Trương Uyển Tâm về, ở đây có anh là được rồi, anh không muốn làm phiền hai người nữa. Thế là cuối cùng Triệu Chí Dương đành phải đưa Trương Uyển Tâm về.

Vậy là trong căn phòng bệnh rộng lớn kia chỉ còn lại Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi. Anh nắm chặt lấy tay của Phùng Lộ Phi:

- Hoắc Tử Minh nói em không sao cả, anh cũng tin em không sao cả. Hãy mau chóng tỉnh lại đi, anh còn có rất nhiều chuyện muốn nói với em, thật đấy. 3 năm qua, chuyện của 3 năm qua có rất nhiều, chắc là em cũng muốn nghe. Đúng rồi, ngày mai anh sẽ đưa Hạo Văn đến đây thăm em, chắc lúc đấy em cũng tỉnh lại rồi nhỉ...

Rồi anh kéo chăn lên cho Phùng Lộ Phi:

- Xong rồi, tất cả mọi thứ đã kết thúc rồi. Em đã quay trở về bên anh và con, chúng ta từ nay sẽ là một gia đình hạnh phúc nhất...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Kết thúc (1)

Từ Dịch Phàm nói với giọng rất vui vẻ trong khi Phùng Lộ Phi vẫn chưa tỉnh lại vì tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hết. Nhưng anh tin rằng, Phùng Lộ Phi vẫn nghe được những lời này của anh.

Hoắc Tử Minh đứng bên ngoài nhìn vào trong. Cảnh tượng này lại lặp lại lần nữa. Anh chẳng làm gì được ngoài việc thở dài. Nhìn Phùng Lộ Phi thêm một lúc rồi anh cũng rời đi.

"Hoắc Tử Minh, 4 năm trước Lộ Phi cùng mày đã chia tay, cô ấy và mày từ lúc đó chỉ có thể làm bạn thôi. 4 năm sau cũng vậy. Đừng có hi vọng gì nữa, kết thúc ở đây đi."

.....

Sáng hôm sau.

Tay của Phùng Lộ Phi động đậy, cô tỉnh dậy không lâu sau đó. Quay đầu sang bên phải, Phùng Lộ Phi nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang nắm chặt tay mình nằm ngủ gục ở bên giường. Nhìn xung quanh là Phùng Lộ Phi biết chắc đây là bệnh viện rồi. Bên trong phòng này vẫn còn một giường nữa đấy thôi, sao Từ Dịch Phàm anh phải tự làm khổ mình như thế này không biết. Nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, Phùng Lộ Phi chỉ có thể thở dài mà thôi.

Mặc kệ kim truyền vẫn cắm ở tay, Phùng Lộ Phi vẫn vươn tay ra xoa nhẹ đầu của Từ Dịch Phàm. Anh có vẻ đã quá mệt mỏi rồi, trông anh lúc này thật giống một đứa trẻ.

Từ Dịch Phàm bất chợt tỉnh dậy, nhìn thấy Phùng Lộ Phi đã tỉnh, anh thật sự rất vui mừng nói:

- Em tỉnh rồi sao, thật may mắn quá. Em khiến anh cả đêm hôm qua thật sự rất lo lắng.

Phùng Lộ Phi mỉm cười:

- Em khiến anh tỉnh giấc à?
- Không, không sao đâu, mà giờ cũng đến lúc phải tỉnh rồi. Mà em tỉnh dậy lâu chưa?
- Vừa mới thôi. Trông cái dáng ngủ của anh thật buồn cười, nằm như thế sẽ đau người lắm đấy.
- Anh cũng chẳng biết nữa, nhưng có lẽ nằm thế này quen rồi. À, để anh đi gọi bác sĩ.

Từ Dịch Phàm vội vàng chạy đến chỗ của Hoắc Tử Minh, thông báo cho anh biết Phùng Lộ Phi đã tỉnh dậy. Hoắc Tử Minh nghe xong vừa mừng vừa lo, cũng vội cùng Từ Dịch Phàm chạy ngay đến phòng của Phùng Lộ Phi.

.....

Hoắc Tử Minh kiểm tra một lượt cho Phùng Lộ Phi, rồi quay sang bảo với Từ Dịch Phàm:

- Tình trạng của cô ấy đã ổn định rồi, không sao nữa. Vì thế không cần phải lo lắng nữa đâu.

Nghe như vậy Từ Dịch Phàm rất vui, Phùng Lộ Phi không sao là anh mừng lắm rồi. Hoắc Tử Minh đang định đi thì:

- Tử Minh..

Phùng Lộ Phi bất ngờ lên tiếng gọi tên của Hoắc Tử Minh. Cả Từ Dịch Phàm và Hoắc Tử Minh nghe cô gọi vậy đều giật mình. Phùng Lộ Phi gọi Hoắc Tử Minh như vậy, không lẽ có...

- Lộ Phi?
- Xin lỗi anh, tất cả đều là lỗi của em cả. Vì em mà mọi chuyện mới thành ra thế này.
- Không phải, là lỗi của anh mới phải. Nhưng, em đã nhớ lại rồi sao? Tất cả mọi chuyện?
- Vâng.

Hoắc Tử Minh cười gật đầu:

- Vậy thì tốt rồi, tốt rồi. Em cũng mau nghỉ ngơi đi, bây giờ anh phải đi rồi, hôm nay anh còn có một ca phẫu thuật nữa, có gì anh sẽ đến thăm em sau.

Anh ta đi rồi, Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm. Trông bộ dạng anh lúc này không được ổn lắm.

- Nhìn bộ dạng anh lúc này chẳng biết nên dùng từ nào để mô tả nữa. Anh ghen đấy à?
- Gì chứ? Em bảo là anh ghen với tên Hoắc Tử Minh đó sao? Có gì đâu mà phải ghen với anh ta chứ? Dù sao em cũng là vợ của Từ Dịch Phàm anh, vĩnh viễn là vợ của anh rồi.

Phùng Lộ Phi bật cười:

- Thật không ngờ là em còn có thể nhớ lại được tất cả mọi chuyện. Lúc mà em ngã xuống cầu thang, lúc mà anh chạy đến, thì em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện của trước kia rồi. Em vốn rất muốn nói với anh, nói với anh nhiều điều nhưng lại không thể nói được, sau đó trước mắt em chỉ là một khoảng đen mờ mịt.
- Thảo nào mà lúc đấy em lại nhìn anh cười, thì ra khi ngã xuống em đã nhớ ra hết rồi. Thật sự lúc đấy anh rất lo, lo sợ em lại một lần nữa xảy ra chuyện.
- Thôi, không nhắc đến những chuyện đó nữa. Nhưng mà Dịch Phàm, trong phòng này chẳng phải vẫn còn một chiếc giường nữa còn gì, sao anh phải khổ sở nằm ngủ gục bên giường em như vậy chứ hả? Anh thật chẳng biết tự chăm lo cho sức khỏe gì cả.
- Anh ngồi bên giường, cứ nắm tay em mãi như vậy, chẳng biết là mình ngủ lúc nào nữa.
- Chắc lúc đấy anh vẫn cứ tưởng em đang mất trí nhớ chưa nhớ lại được gì chứ gì? Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Kết thúc (2)

Từ Dịch Phàm bỗng nhiên ôm chầm lấy Phùng Lộ Phi, giọng nói có hơi trầm xuống:

- Em có biết không Lộ Phi, anh cứ tưởng là về sau sẽ mãi mãi không được gặp lại em nữa. Đến khi anh gặp Đàm Lệ Linh, anh còn tưởng đó là em nữa. Đàm Lệ Linh còn bảo anh đừng coi cô ấy là hình bóng của em, cô ấy không muốn như vậy. Anh đã phải cố gắng lắm mới có thể làm được.

Phùng Lộ Phi mỉm cười nhẹ nhàng:

- Bây giờ em đã trở về rồi, trở về bên anh và con, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc.

- Phải, chúng ta là một gia đình hạnh phúc, hạnh phúc nhất. À, chậu hoa tuyết nhợc lan của em, 3 năm nay anh vẫn trồng cây mới sau khi nó chết, đều đặn cho đến tận hôm nay.

- Cảm ơn anh. Được yêu anh, cuộc đời này của em thật sự sống không uổng. Em thật sự rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Chưa lúc nào em cảm thấy hạnh phúc như bây giờ.

- Lộ Phi, hôm nay anh sẽ đưa con đến gặp em, được không? Chắc con sẽ vui lắm đây.

- Vâng.

Phùng Lộ Phi mỉm cười hạnh phúc.

.....

Ông bà Từ nhanh chóng đưa Hạo Văn đến bệnh viện thăm Phùng Lộ Phi. Khi vừa nhìn thấy Phùng Lộ Phi đang ngồi ở trên giường bệnh, Hạo Văn vừa chạy đến vừa gọi:

- Mẹ ơi.....

Phùng Lộ Phi ôm chầm lấy thằng bé, 3 năm nay cô thật sự không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Vì những chuyện này mà cô vẫn luôn tự trách bản thân mình.

- Con nhớ mẹ lắm mẹ biết không? Bố toàn bảo mẹ đang ở một nơi rất xa, chưa thể về được.

- Hạo Văn của mẹ, mẹ cũng rất nhớ con, mẹ thật sự nhớ con và bố lắm. Bây giờ thì mẹ đã trở về rồi đây. Yên tâm, mẹ sẽ ở lại bên cạnh con và bố, không bao giờ đi đâu nữa.

- Thật chứ ạ? Mẹ sẽ không lừa dối con đấy chứ? Mẹ sẽ ở lại với con và bố thật không?

- Làm sao mẹ lừa dối con được. Mẹ sẽ ở lại, sẽ ở lại, không bao giờ rời xa con và bố nữa.

Hạo Văn nghe xong Phùng Lộ Phi nói thì bỗng nhiên bật khóc nức nở. Phùng Lộ Phi đưa tay ra lau nước mắt cho Hạo Văn, giọng nói đầy sự ngọt ngào, dỗ dành thằng bé:

- Con trai, đừng khóc như thế, khóc như vậy không đẹp trai chút nào đâu. Với lại, con trai không thể khóc, con phải thật mạnh mẽ, không thể để người ta chê cười được.

- Vâng. À đúng rồi. Mà mẹ ơi, bố có quen một cô tên là Đàm Lệ Linh đấy, cô ấy cũng giống hệt mẹ, y chang luôn, không khác điểm nào cả. Khi nào mẹ gặp cô ấy nhé?

- Hạo Văn, mẹ chính là cô Lệ Linh đấy. Mẹ xin lỗi vì đã không ở cạnh con 3 năm qua. Hơn nữa mẹ còn bị bệnh nên không thể nhớ ra được con và bố. Mẹ thật sự xin lỗi.

- Mẹ, mẹ cũng chính là cô Lệ Linh ấy sao ạ? Có đúng là như vậy không ạ?

Cô mỉm cười gật đầu.

- Con có giận mẹ không? Vì mẹ không thể nhận ra con và bố sớm hơn được.

- Không, con không giận mẹ đâu. Khi nào mẹ khỏi bệnh, mẹ phải cùng con và bố đi chơi nhé?

- Được, nhất định rồi.

Hạo Văn cười:

- Mẹ đã hứa rồi đấy.

- Phải, mẹ đã hứa.

- Ngoắc tay nào!

Phùng Lộ Phi và Hạo Văn cùng ngoắc tay. Từ Phu nhân đến chỗ giường bệnh, vui vẻ nói:

- Mẹ không ngờ là chuyện này lại có thể xảy ra. Con trở về là tốt rồi, thật sự rất tốt.

- Đúng rồi. Mọi chuyện không ngờ lại như thế này. Quả thật là quá may mắn.

- Vâng, chính bản thân con cũng không ngờ tới lại có thể xảy ra những chuyện này.

- Phải.

Phùng Lộ Phi cười, cùng lúc đó Phùng gia, Triệu Chí Dương cùng Trương Uyển Tâm cũng đến. Phòng bệnh rộng nhưng bây giờ thì đông nghịt rồi.

Mọi người sau khi biết được tất cả sự thật thì đều rất bất ngờ, Phùng Lộ Phi cũng nói với họ, họ bất ngờ, nhưng cô còn bất ngờ hơn nhiều. Ba năm trước Phùng Lộ Phi cứ tưởng rằng mình không thể nào có thể ở bên cạnh Từ Dịch Phàm và Hạo Văn nữa, nào ngờ mọi chuyện lại như thế... Nhưng ông trời cũng thật trêu ngươi, khiến Phùng Lộ Phi cô mất trí nhớ những 3 năm liền.

Mọi chuyện thật sự chẳng khác gì giấc mơ, thật sự không thể ngờ tới. Tất cả mọi người nói chuyện rôm rả, nói những chuyện 3 năm qua rồi vui quá nên nói sang cả những chuyện không đầu. Mặc dù vừa mới tỉnh lại, sức khỏe chưa thật sự ổn định nhưng thấy mọi người vui vẻ như vậy, Phùng Lộ Phi cũng không thấy mệt mỏi gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Kết thúc (3)

Sau khi mọi người rời khỏi thì Châu Kiến Thành cũng đến. Vì hai người đều ở cùng một bệnh viện nên đến thăm cũng dễ dàng hơn. Anh ta nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Đàm Lệ Linh, em hóa ra lại là vợ của Từ Tổng giám đốc cơ đấy, gia thế lại hoành tráng như vậy nữa chứ. Ban đầu anh chỉ tưởng em là một cô gái bình thường, hết sức bình thường thôi. Thì ra anh đã nhầm rồi. Haizz... thảo nào mà khi anh cầu hôn em thì em cứ nhất quyết từ chối. Em đã có chồng rồi. Anh thất vọng quá, thất vọng quá đi thôi.

- Kiến Thành, em xin lỗi. Nhưng thú thật với anh là dù em có kết hôn hay chưa thì em lúc đó cũng không thể nhận lời cầu hôn của anh được. Em đã khiến anh thất vọng rồi. Anh có thể tha thứ cho em được không? Kiến Thành?

- Vì sao em lại từ chối anh vậy? Bây giờ thì nói rõ nguyên nhân ra đi, đừng nói dối đấy.

- Ba năm trước em bị mất trí nhớ, em cũng chẳng biết bản thân mình là ai nữa. Anh giúp đỡ em bao nhiêu năm qua, em luôn coi anh như ân nhân của mình vậy. Ân tình của anh, em cả đời cũng không trả hết được. Em chỉ coi anh như một người bạn, em chưa từng nghĩ sẽ vượt qua giới hạn ấy cả.

Châu Kiến Thành bật cười:

- Chán thật đấy, hôm đó anh cứ nghĩ là em sẽ nhận lời cầu hôn của anh cơ, thì ra anh đã sai.

- Xin lỗi anh...

Phùng Lộ Phi nhìn Châu Kiến Thành, lúc này cô lại càng thêm áy náy hơn bao giờ hết. Phùng Lộ Phi chẳng biết nên những làm gì để trả ơn cho Châu Kiến Thành nữa.

- Em không cần phải xin lỗi anh như vậy đâu Lệ Linh. Tình yêu đâu thể ép buộc được chứ, anh cũng chẳng thể ép buộc được em. Em cứ sống hạnh phúc là anh vui rồi.

- Những ân tình bao năm qua của anh, em thật sự không biết nên trả anh thế nào nữa.

- Gì đây? Mấy năm qua em giúp anh, giúp Thiên Thành cũng coi như trả xong rồi. Cũng may có em ở bên cạnh giúp anh, nếu không Thiên Thành cũng không được như ngày hôm nay.

- Kiến Thành, chúng ta vẫn có thể là bạn tốt phải không? Anh không vì chuyện này mà...

- O hay... em nói gì vậy? Dù anh không thể lấy em làm vợ được nhưng vẫn có thể làm bạn được mà. Lời em nói cứ như anh là một người vô tình vô nghĩa ấy chẳng bằng.

Phùng Lộ Phi cười:

- Như vậy thì thật tốt. Mà khi nào anh có thể ra viện vậy? Mấy ngày vừa rồi em mãi sắp xếp vài chuyện ở tập đoàn, quên mất không hỏi bác sĩ xem tình hình anh thế nào. Giờ lại thành ra thế này, lại càng không thể đi hỏi được rồi.

- Ngày mai anh có thể ra viện được rồi. Anh phải nói mãi với bác sĩ, kể lể đến khổ sở ông ấy mới đồng ý cho anh xuất viện. Thật sự ở trong viện chán chết đi được, mất hết cả tự do. Cuối cùng anh cũng có thể quay về cuộc sống ngày trước rồi. Nhưng mà chắc em ít nhất cũng phải ở viện khoảng 1 tuần đấy. Bây giờ là em mất tự do.

- Có lẽ vậy. Em thật sự chẳng thích bệnh viện chút nào. Anh thật là sướng, mai xuất viện, còn em.. haizz..

- Mà thôi, anh phải về phòng đây, không quấy rầy em nữa. Từ sáng đến giờ chắc cũng mệt rồi phải không? Nghỉ ngơi đi. - Châu Kiến Thành đứng dậy, mỉm cười chuẩn bị rời đi.

- Vâng.

Anh ta đi ra khỏi phòng, tiện thể đóng luôn cửa lại.

.....

Chiều hôm đó, Từ Dịch Phàm nắm tay Phùng Lộ Phi đi dạo ở vườn hoa bệnh viện. Anh lại hỏi lại:

- Em thật sự vẫn ổn chứ? Hay là bây giờ anh đưa em trở lại phòng nghỉ ngơi nhé? Được không?

- Anh hỏi nhiều quá rồi đấy, từ sáng đến giờ hỏi không biết bao nhiêu lần rồi. Anh yên tâm, em vẫn ổn, không sao đâu. Mà anh có thấy em giống như sắp bị làm sao không? Ở trong phòng mãi cũng thật ngột ngạt, lại chán nữa chứ. Ra ngoài đi dạo vẫn tốt hơn.

Vì lo Phùng Lộ Phi xảy ra chuyện gì nên Từ Dịch Phàm không muốn cho cô ra khỏi phòng bệnh. Nhưng Phùng Lộ Phi nhìn Từ Dịch Phàm bĩu môi, nũng nịu khiến anh lại phải chịu thua. Cuối cùng thì anh đành nắm tay đưa cô xuống bên dưới đi dạo.

- Châu Kiến Thành nói gì với em vậy?

- Hết Từ Minh lại đến Kiến Thành. Anh có vẻ ghen quá rồi. – Phùng Lộ Phi nói móc nói ngoáy Từ Dịch Phàm.

- Không phải ghen, anh chỉ tò mò thôi. Em nói đi xem nào, Châu Kiến Thành nói gì thế?

- Kiến Thành bảo là anh ấy tiếc vì em đã từ chối lời cầu hôn của anh ấy. Anh ấy không ngờ em lại là vợ của anh.

Từ Dịch Phàm nhìn Phùng Lộ Phi, hỏi:

- Không phải là em cũng tiếc vì đã từ chối lời cầu hôn của anh ta đấy chứ? Tiếc thật à?

- Đúng đấy, em đang tiếc đấy. Anh làm gì được em nào?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Kết thúc (4)

Từ Dịch Phàm nghe xong thì bật cười, Phùng Lộ Phi nhìn thấy vậy, bĩu môi hỏi anh:

- Anh cười cái gì? Chuyện này buồn cười lắm sao? Thật chẳng thấy ai giống như anh cả.

- Anh biết là em sẽ không bao giờ nhận lời cầu hôn của Châu Kiến Thành đâu bởi em chỉ coi anh ta như ân nhân thôi. Với lại bên cạnh em có một người chồng xuất sắc như anh rồi thì cần gì ai nữa.

Phùng Lộ Phi cười đều:

- Sau 3 năm, anh càng ngày càng tự kỷ nặng. Sao anh lại xui xẻo mắc phải cái thứ bệnh này chứ nhỉ, thật chẳng ra làm sao cả. Anh nói xem phải làm thế nào anh mới khỏi bệnh được đây?

- Em đúng là... Anh có bị tự kỷ đâu, mà em không thấy sao? Sự thật vốn dĩ đã là như thế rồi.

- Thật chẳng hiểu vì sao em lại yêu anh.
- Đó là định mệnh mà. Ông trời đã sắp đặt để em ở bên cạnh anh rồi. Đừng suy nghĩ nữa.

.....

1 tháng sau.

Từ Dịch Phàm đưa Phùng Lộ Phi cùng Hạo Văn đến một ngôi nhà ở bờ biển chơi. Đây là lần đầu tiên cả ba người sống như một gia đình thật sự. Phùng Lộ Phi cảm thấy rất hạnh phúc.

Cô ngắm mặt trời mọc, quả nhiên ngồi ở bãi biển ngắm bình minh và hoàng hôn vẫn là tuyệt nhất. Từ Dịch Phàm nhẹ nhàng đi đến bên cô, tay anh đang cầm chiếc hộp đựng đồ trang sức.

- Anh dậy rồi sao?
- Ủ. Em đi ngắm bình minh một mình mà không gọi anh dậy là sao? Thật quá đáng.
- Thấy anh ngủ say nên em cũng không nỡ gọi.

Từ Dịch Phàm ngồi xuống bên cạnh Phùng Lộ Phi. Cô nói:

- Hình như ngày kia là ngày Tử Minh sẽ rời đi. Anh ấy quyết định sẽ sang Anh rồi, còn bảo với em rằng anh ấy sẽ cố gắng kết thúc. Mong rằng anh ấy sẽ sống hạnh phúc.
- Thế mà anh cứ tưởng anh ta đã kết thúc từ 4 năm trước rồi, không ngờ vẫn còn kéo dài đến tận bây giờ.
- Còn Uyển Tâm và Chí Dương... Thật không ngờ bọn họ lại đến với nhau. Nhưng thử như vậy cũng được, chẳng biết bọn họ duy trì mối quan hệ này được bao lâu nữa.
- Em lo lắng cái gì, khéo khi mấy tháng nữa chúng ta lại nhận được thiệp mời của họ cũng nên.
- Phải.

Phùng Lộ Phi dựa đầu vào vai Từ Dịch Phàm, nhẹ nhàng nói:

- Đã lâu rồi em không có được cảm giác hạnh phúc như bây giờ. Thật sự ông trời đối với em vẫn còn chút thương tình.
- Đừng lo lắng gì cả, anh sẽ không bao giờ để em mất đi cảm giác này lần nữa đâu.

Cô mỉm cười, Từ Dịch Phàm nói:

- Em đã từng nói muốn đến biển bởi ở biển rất đẹp lại tĩnh lặng, không khí cũng thoải mái dễ chịu nữa. Nhưng 3 năm trước, rốt cuộc là anh vẫn không thể đưa em đi được.
- Dịch Phàm, chúng ta đừng nhắc đến chuyện quá khứ nữa, chỉ nói đến tương lai thôi. Quá khứ đúng là có nhiều kỷ niệm đẹp nhưng xen lẫn đó cũng là những nỗi buồn không thể tả.
- Lộ Phi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?

Câu nói này, anh đã nói từ 4 năm trước, bây giờ, anh lại nói câu này một lần nữa khiến cô cảm thấy rất xúc động mà ôm anh. Giờ phút này, cô mãi mãi sẽ không bao giờ quên.

- Được, chúng ta bắt đầu lại lần nữa.
- Sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống mới của chúng ta sẽ là cuộc sống hạnh phúc nhất.

Anh buông cô ra, cầm lấy hộp đồ trang sức mở ra, lấy nhẫn đeo vào ngón áp út tay trái của cô, đeo dây chuyền vào cổ cô và đeo vòng tay vào tay cô. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô mà nói:

- Ngày trước anh không biết mặt dây chuyền nên khắc gì, ban đầu anh nghĩ là để hình trái tim như vậy là được rồi. Nhưng cuối cùng, anh lại bảo Cảnh Dương nên khắc thêm vào đó chữ "A&E". Anh muốn chúng ta mãi mãi được ở bên nhau. - Thật ra, 3 năm qua, cũng may bên cạnh em còn có những món đồ này. Có chúng, em cảm giác mình an toàn hơn, như có ai đó ở bên bảo vệ. Anh sẽ mãi bảo vệ em đúng không?
- Đúng vậy, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em.

Cô mỉm cười ngọt ngào, anh nhìn thế không thể kìm chế được nên đã hôn vào môi cô. Một nụ hôn dưới ánh mặt trời...

.....

Sau đó bọn họ đưa Hạo Văn cùng dạo bên bãi biển. Nhìn Hạo Văn vui vẻ, cả Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm cũng vui theo. Họ dắt tay con trai đi dưới ánh nắng ban mai rực rỡ. 3 năm qua, đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất của họ. Đây mới thật sự là một gia đình. Họ sẽ mãi mãi là một gia đình hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất!

Nhưng, phải nói rằng, đó quả thực là định mệnh, định mệnh mà ông trời đã sắp đặt!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Ngoại Truyện 1

Đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng cũng mở ra.

Từ Dịch Phàm thấy thế vội vàng đứng dậy đi đến chỗ cửa phòng. Vì chuyện Phùng Lộ Phi phẫu thuật mà cả Từ gia, Phùng gia, Triệu Chí Dương, Trương Uyển Tâm, Trình Minh Viễn, Tống Thừa Huân... đều đến hết.

- Bác sĩ, tình hình vợ tôi thế nào?

- Thật sự xin lỗi, nhưng chúng tôi đã làm hết sức có thể rồi. Gia đình đừng quá đau buồn. Theo như tình hình hiện tại thì may ra cô ấy còn có thể trụ được 1-2 giờ nữa thôi. Còn đứa trẻ đã được phẫu thuật đưa ra, tình hình vẫn rất ổn.

Từ Dịch Phàm suýt nữa đã ngã, may mà có Triệu Chí Dương đỡ. Phùng Phu nhân nghe xong sốc quá đã ngất xui, Từ Phu nhân không tin vào sự thật này, Trương Uyển Tâm lau nước mắt.

.....

Phùng Lộ Phi được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt, tất cả mọi người đều ở bên cạnh cô. Lúc này ông thở, kim truyền trên người Phùng Lộ Phi đã được gỡ bỏ hết rồi.

Từ Dịch Phàm nắm chặt lấy tay cô, những giọt nước mắt của anh rơi xuống. Đây chỉ là trò đùa thôi đúng không?

Hoặc Từ Minh cũng ở trong đây, anh nhìn Phùng Lộ Phi, tự trách bản thân mình. Ngày trước anh không thể cho cô hạnh phúc, bây giờ anh lại không cứu được mạng sống của cô. Anh trách mình vô dụng quá.

Phùng Lộ Phi từ từ mở mắt, người đầu tiên cô nhìn thấy là Từ Dịch Phàm. Giọng anh đầy đau đớn:

- Lộ Phi, em không sao đâu, nhất định không sao đâu.

Phùng Lộ Phi hơi nhú mày lại, rốt cuộc là thế nào?

"Người đàn ông này, là ai? Tại sao lại nắm tay mình? Mọi người xung quanh là ai? Và mình là ai?"

Cô suy nghĩ, cô chẳng nhớ gì, chẳng biết gì.

Thấy những giọt nước mắt của Từ Dịch Phàm rơi xuống, tay cô run run đưa lên định lau đi cho anh nhưng anh lại nắm chặt luôn tay cô của cô.

- Lộ Phi, em sẽ không sao, em phải ở bên cạnh anh và con nữa. Cố gắng lên, anh sẽ bảo người ta đưa con đến đây.

Và sau đó có một y tá đưa đứa bé đến. Phùng Lộ Phi liếc nhìn đứa bé. Đứa trẻ đang ngủ, thật sự rất đáng yêu.

- Em đã hứa với anh những gì thì đừng nuốt lời.

Lúc này cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô mệt lắm rồi, chỉ muốn ngủ thôi...

"Tít...tít...tít"

Tiếng "tít tít tít" kêu lên liên hồi, Phùng Lộ Phi nhắm mắt lại, tay buông thõng xuống.

Hoắc Tử Minh vội vàng chạy đến.

- Cô ấy đã qua đời rồi.

Dịch Phàm nghe xong, anh khóc, ôm lấy Phùng Lộ Phi. Tại sao lại như vậy, tại sao ông trời lại đối với anh như vậy chứ?

Trong phòng bệnh chỉ còn những tiếng khóc đầy tang thương..

.....

Từ Dịch Phàm đưa Phùng Lộ Phi trở về nhà. Từ lúc cô qua đời, anh như một người mất hồn, chẳng nói gì, chẳng ăn uống gì, chẳng quan tâm đến mọi việc xung quanh nữa. Anh ngồi bên cạnh Phùng Lộ Phi, cứ nhìn cô như vậy.

Trương Uyển Tâm đưa lên trên phòng một bộ quần áo cùng đồ trang sức của Phùng Lộ Phi, cô định giúp Phùng Lộ Phi thay đồ nhưng cuối cùng Từ Dịch Phàm bảo để anh làm. Trương Uyển Tâm đành ra ngoài. Trước khi ra cô còn dặn anh nên lấy lại tinh thần đi xuống ăn cơm, tắm rửa nghỉ ngơi, ngày mai sẽ hỏa táng cho Phùng Lộ Phi. Thế nhưng Từ Dịch Phàm chẳng nói gì cả. Trương Uyển Tâm cũng rất đau buồn nhưng cô cũng chẳng làm được gì.

Từ Dịch Phàm lấy một chiếc khăn sạch lau người cho Phùng Lộ Phi, sau đó thì mặc chiếc váy trắng vào cho cô. Anh còn đeo đồ trang sức lên cho cô nữa. Anh nắm chặt lấy tay cô, ngồi bên cạnh giường suốt cả đêm.

.....

Sáng hôm sau, Phùng gia cũng đã đến. Hôm nay là ngày đưa Phùng Lộ Phi đi hỏa táng.

Từ Phu nhân bảo anh đi thay một bộ đồ khác, đừng để bản thân như thế này, Phùng Lộ Phi sẽ rất buồn. Nghe nhắc đến Phùng Lộ Phi, anh mới chịu buông tay cô ra đi vào nhà tắm tắm rửa thay đồ.

Đích thân Từ Dịch Phàm đóng nắp quan tài lại, anh không muốn cô rời xa anh. Họ lên xe đi đến ngoại ô.

Những người hỏa táng tiếp đón rất chu đáo. Bọn họ nói rằng việc hỏa táng này chỉ mất 1 giờ thôi. Rồi những người đó đưa quan tài vào bên trong, Từ Dịch Phàm đứng chờ người ra đây.

.....

Trong quan tài.

Phùng Lộ Phi đột nhiên tỉnh dậy. Cô cảm thấy khó thở vô cùng, cô cố gắng đập tay vào quan tài nhưng chẳng có ai nghe thấy cả. Cô đau ngực, cố đẩy nắp quan tài ra.

"Chỗ nào đây? Đây là nơi nào?"

Cô ngồi dậy trong quan tài nhìn xung quanh, thờ hồn hèn. Xung quanh chẳng có lấy một bóng người.

Phùng Lộ Phi ôm ngực cố đi ra khỏi quan tài. Cô nhìn thấy cánh cửa mở thì vội vàng đi đến chỗ đó.

Khi những người phụ trách hỏa táng đi ra.

- Chuyện gì thế này? Xác chết trong này đâu?

- Mau đi tìm đi.

Bọn họ tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy "xác chết" của Phùng Lộ Phi đâu cả.

- Thấy không?

- Không.

- Làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại ra báo với người của Từ gia là xác của Thiếu phu nhân kia biến mất?

- Diên à, người của Từ gia chắc chắn sẽ giết chúng ta đấy..

- Thế phải làm thế nào đây? Đường nào cũng chết

- Cứ hỏa táng đi.

Bên ngoài mọi người chờ mãi, đã gần 2 giờ rồi mà bọn họ vẫn chưa đưa tro cốt ra. Đang định vào trong thì những người kia mang bình đựng tro cốt ra, Từ Dịch Phàm nhận lấy nó. Bọn họ nói rằng vì có chuyện trục trặc nên việc hỏa táng mới lâu như vậy, xin mọi người thứ lỗi.

Từ gia và Phùng gia nghe xong cũng chẳng nói gì nữa. Từ Dịch Phàm cầm chặt lấy bình đựng tro cốt kia đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ngoại Truyện 2

Phùng Lộ Phi ôm ngực đi ôm đoạn đường khá xa. Những vết thương trên người cô bắt đầu chảy máu. Cô thở hổn hển. Chẳng biết đây là nơi nào nữa, chẳng có một bóng người nào.

Cố gắng đi đến chỗ ngã 3, cô không chịu nổi nữa ngã xuống, trước mắt chỉ là một khoảng trời đen.

Xe của Châu Kiến Thành lúc đó đi đến. Lái xe dừng lại bảo anh ta:

- Châu Tổng, phía trước có người, để tôi xuống xem sao.

Châu Kiến Thành thấy vậy cũng đi xuống cùng. Anh ta nhìn thấy Phùng Lộ Phi nằm ngất xỉu ngay giữa đường, trên người đầy máu.

- Có lẽ cô ấy đã bị tai nạn.

Anh nhìn xung quanh, nơi này vắng vẻ, không có bóng người nào. Sao cô ấy lại tai nạn ở đây?

- Anh mau gọi cho bệnh viện gần nhất đi, chúng ta đưa cô ấy đến bệnh viện, mau lên.

Châu Kiến Thành đưa Phùng Lộ Phi lên xe. Phùng Lộ Phi vẫn còn thở, nhưng hơi thở lại rất yếu. Trên xe chẳng có dụng cụ cứu thương nào, anh cũng chẳng thể sơ cứu cho cô được.

.....

Xe đến bệnh viện gần nhất thì bác sĩ, y tá đã ở sẵn ngoài đó chờ rồi. Họ đưa Phùng Lộ Phi lên giường rồi đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật.

Trên người cô chẳng có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào nên anh chẳng biết cô là ai. Vì thế sau khi đưa cô vào phòng phẫu thuật, anh nhanh chóng đi thanh toán tiền.

Lái xe thấy người anh dính máu bèn đi lấy một bộ đồ khác cho anh thay. Thay xong anh lại ngồi ghế ngoài phòng phẫu thuật chờ xem tình hình thế nào. Cô gái này chỉ có một mình, nếu giờ anh mà bỏ đi thì có vẻ như chẳng khác gì một người vô lương tâm cả.

Thế là Châu Kiến Thành ngồi đợi 5 giờ bên ngoài.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, Phùng Lộ Phi được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, còn Châu Kiến Thành đi đến phòng bác sĩ.

- Cô gái đó thế nào rồi?

- Tình trạng ổn định hơn nhiều rồi, không sao đâu. Nhưng mà Kiến Thành, cô ta với cậu có quan hệ gì vậy? Là bạn gái mới sao? Nhìn trông cũng xinh gái đấy.

Vị bác sĩ này là bạn thân của Châu Kiến Thành, là bác sĩ mổ chính cho Phùng Lộ Phi, cho nên anh ta mới có thể nói đùa như vậy.

- Không phải. Hôm nay mình đi xem xét nấy mảnh đất ở ngoại ô, lúc quay về thì thấy cô ấy nằm ngất xỉu giữa đường nên mới đưa đến đây. Trên người cô gái này chẳng có giấy tờ gì ngoài bộ đồ trang sức, mình cũng không thể bỏ cô ấy ở đây được.

- Cứu mạng giữa đường cơ đấy. Xem ra hai người cũng rất có duyên. Không khéo...

- Thôi không đùa nữa, cậu nói xem tình hình cô ấy bây giờ thế nào rồi. Mình có nhìn qua, hình như vết thương rất nặng.

Bác sĩ này đưa mấy tấm chụp CT cho Châu Kiến Thành. Bởi anh trước đây từng học Y nên hiểu.

- Cô ta có 2 vết thương nặng, 1 là chấn thương não, 2 là bị trúng đạn sau lưng. Vị trí đạn nằm rất gần tim nhưng đạn đã được lấy ra rồi. Những vết thương này của cô ta trước đó đã được phẫu thuật rồi, còn khâu lại rất đáng hoàng nữa. Có thể cô ta đã phẫu thuật ở bệnh viện nào đó. Sao cô ta có thể ở ngoài đường mà không ở bệnh viện nhỉ?

- Thế còn vết thương ở bụng?

- Chỗ đó không phải là vết thương gì đâu, chỉ là chỗ phẫu thuật sinh con thôi.

- Phẫu thuật sinh con?

- Đúng vậy. Bác sĩ Tô bên khoa sản nói rằng cô ta ít nhất đã mang thai khoảng 8 tháng rồi. Bị thương nặng như này, chắc chắn người ta đã phẫu thuật đưa đứa trẻ ra trước rồi.

Châu Kiến Thành không ngờ rằng Phùng Lộ Phi hóa ra còn có con.

- Nhưng mà bạn thân mến, cô gái mà cậu cứu mình thấy có gì đó rất lạ, cực kỳ lạ luôn.

- Gì vậy?

- Trong người cô ta có một lượng rất lớn Polycilin. Lượng trong máu lên đến 21.2. Cậu đã từng học Y, chắc cậu cũng biết.

- Polycilin sao? Chẳng phải loại thuốc đó đã bị cấm rồi còn gì? Cậu không nhầm chứ?

- Nhầm gì? Có đến mấy bác sĩ liên đó.

Vị bác sĩ kia tiếp tục thở dài:

- Đúng là đã bị cấm từ chục năm trước rồi. Mình đã rất ngạc nhiên khi phát hiện trong máu cô ta có một lượng Polycilin lớn như vậy. Khi người ta đưa ra Polycilin, lượng nhiều nhất đưa vào cơ thể chỉ là 1.5 thôi, đây người tiêm Polycilin cho cô ta lại tiêm một lượng rất lớn.

- Polycilin là loại thuốc có thể kéo dài tính mạng con người nhưng nó lại ít hại nhiều. Sau khi đưa ra được hai ngày, nhà nước đã cho thu lại toàn bộ thuốc này, thế là từ đó Polycilin trở thành thuốc cấm, không một bệnh viện hay một cá nhân nào dùng nữa.

- Tại sao người kia lại có Polycilin? Hơn nữa lại còn tiêm một lượng lớn như vậy chứ? Nhưng nếu không tiêm Polycilin thì cô gái này chết từ lâu rồi. Nói đúng ra thì người kia tiêm thuốc này cho cô ta cũng không hẳn là sai. Lợi có thể kéo dài mạng người, nhưng hại thì...

Châu Kiến Thành suy nghĩ.

- Người đó muốn cứu sống cô gái này nên mới tiêm Polycilin.

- Mình thật phục vì tên đó có loại thuốc cấm này. Nếu bị phát hiện có khi hắn còn phải đi tù nữa đấy.

.....

Vài ngày sau, Phùng Lộ Phi tỉnh lại.

Đầu cô lúc này đau nhức. Nhìn xung quanh không có ai cả. Rồi Châu Kiến Thành bắt gặp đi vào.

- Anh là ai vậy?

Anh nhìn cô, rồi mới biết là cô bị chấn thương não, khả năng lớn là đã mất trí nhớ rồi.

Châu Kiến Thành giải thích cho Phùng Lộ Phi nghe mọi chuyện. Cô nhìn anh, không có cảm giác sợ anh nữa. Quả thực nhờ có Polycilin, mạng của Phùng Lộ Phi mới được cứu thêm lần nữa.

Nằm viện một thời gian, sức khỏe của Phùng Lộ Phi tốt nhiều lên rồi. Châu Kiến Thành hàng ngày vẫn đến thăm cô, rồi còn trả lại bộ đồ trang sức cho cô nữa. Phùng Lộ Phi từ lúc đó luôn coi anh như ân nhân, món nợ ân tình này cô nhất định phải trả cho anh.

- Cô bị mất trí nhớ, lại không có bất cứ giấy tờ tùy thân nào. Hay là trước khi cô nhớ ra mọi chuyện thì lấy tạm một cái tên đi. Cô không có tên, gọi cũng thật là khó.

- Anh nói cũng phải. Để xem nào...

Phùng Lộ Phi suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vui vẻ nói:

- Ra rồi. Đàm Lệ Linh! Anh thấy cái tên này thế nào?

- Đàm Lệ Linh? Tên này cũng được, rất hay.

- Vậy thì trước khi tôi nhớ ra tên của mình, tên tạm thời của tôi sẽ là Đàm Lệ Linh!

Vậy là bắt đầu từ đó, tên mới của Phùng Lộ Phi chính là Đàm Lệ Linh. Đàm Lệ Linh... cái tên này đã theo Phùng Lộ Phi suốt 3 năm trời...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Ngoại Truyện 3

Sân bay. Ngày hôm nay đông hơn những ngày bình thường khác. Phải chăng hôm nay đẹp trời, thời tiết tốt nên mọi người kéo nhau đi chơi đông như vậy?

Phùng Lộ Phi ngồi ở ghế băng bên cạnh Hoắc Tử Minh. Hôm nay anh quyết định đi Anh sau 1 tháng suy nghĩ. Phùng Lộ Phi là người không muốn anh đi nhất, nhưng cô lại không ngăn cản anh.

- Anh đã chắc chắn chưa vậy? Đây có vẻ như là cơ hội cuối cùng đấy, quyết định rồi không chọn lại được nữa đâu.

Phùng Lộ Phi không nhìn anh, chỉ lên tiếng hỏi.

- 3 năm trước anh nghĩ em đã mất, dù có thể nào thì vẫn ở thành phố A này. Anh vẫn thường xuyên đến thăm ngôi mộ giả đó của em, nhưng không nhiều bằng Từ Dịch Phàm. Anh ta chủ nhật tuần nào cũng đến mộ, mang theo một bó hoa tuyệt nhược lan nữa. Còn bây giờ, em đã trở lại rồi, là trở lại bên Từ Dịch Phàm và con trai của em chứ có phải là trở lại bên anh đâu. Em nghĩ liệu anh ở thành phố A này còn ý nghĩa gì nữa không? Chẳng lẽ em lại muốn anh ở đây để xem em sống hạnh phúc thế nào sao hả? Thôi, anh cũng nên đi tìm một nửa của mình.

Lần này thì cô nhìn thẳng vào anh:

- Cảm ơn anh. Em biết 3 năm trước anh đã làm tất cả để cứu em, nhưng mà mọi chuyện...

- Không. Ba năm trước anh quả thật rất muốn cứu em, anh không thể để cho em chết dễ dàng như thế được. Anh đã bất chấp nguy hiểm tiêm một lượng rất lớn Polycilin vào người em, nhưng vẫn vô dụng. Đừng cảm ơn anh, em mà rõ nguyên nhân thật sự thì chắc em sẽ rất ghét anh, thậm chí còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh nữa.

- Polycilin, đây là loại thuốc mà anh xin cấp phép để nghiên cứu, anh đã nói với em. Khi chúng ta vẫn còn ở bên nhau, anh đã nghiên cứu thuốc này rồi. Anh tiêm nhiều thuốc này vào người em, em hiểu nguyên do. Em không nghĩ lúc đó em là chuột bạch thí nghiệm của anh đâu. Nhưng, chẳng phải nhờ anh liều như vậy mà em vẫn còn sống đến ngày hôm nay còn gì, chỉ là mất trí nhớ một thời gian thôi. Nếu anh không tiêm Polycilin cho em, chắc chúng ta không thể cùng ngồi nói chuyện ngày hôm nay.

Hoắc Tử Minh cười:

- Dù sao em vẫn còn sống, sống hạnh phúc là được rồi.

- Nếu như em thật sự là Đàm Lệ Linh chứ chẳng có liên quan gì đến Phùng Lộ Phi thì anh có theo đuổi em không vậy?

Nghe Phùng Lộ Phi nói vậy, Hoắc Tử Minh im lặng một hồi lâu suy nghĩ. Nếu điều này mà xảy ra thật thì thế nào?

- Theo đuổi em? Điều này rất có thể sẽ xảy ra thật. Nhưng bên cạnh em chẳng phải còn có cả Từ Dịch Phàm nữa còn gì. Hôm anh ta đưa em vào viện anh đã thấy anh ta rất lo lắng cho em, anh ta còn bảo anh "Đó là Đàm Lệ Linh chứ không phải Lộ Phi". Anh càng thất vọng hơn nữa khi đi đến phòng bệnh của em thì thấy em đang ôm Từ Dịch Phàm. Anh nghĩ dù em là Phùng Lộ Phi hay Đàm Lệ Linh, em cũng sẽ yêu Từ Dịch Phàm chứ không phải là anh.

Hoắc Tử Minh nói. Trong lời nói của anh có phảng phất nỗi buồn nào đó. Đúng vậy, nếu như cô không phải Phùng Lộ Phi mà chỉ là Đàm Lệ Linh thôi, rất có thể cô sẽ yêu Từ Dịch Phàm thật. Trong thời gian ở bên cạnh Từ Dịch Phàm, cô cảm thấy rất ấm áp, rất vui vẻ, có cảm giác mình đã có tình cảm với anh rồi.

- Tử Minh, anh có giận em không?

- Khi em đòi chia tay với anh, anh quả thật có giận. Nhưng sau khi rõ mọi chuyện, anh cảm thấy anh giận chính bản thân mình hơn. Nếu mà anh giống như Từ Dịch Phàm thì đã khác.

- Sinh ra trong gia đình giàu có hay nghèo khó không phải lỗi của chúng ta hay ai khác. Ban đầu em yêu anh cũng không phải lỗi của chúng ta. Chỉ là do số phận an bài thế thôi.

Hoắc Tử Minh lại cười:

- Phải. Em từng bảo với anh rằng nếu có kiếp sau em vẫn sẽ yêu anh, có thật không vậy hay chỉ là nói đùa? Nhưng theo anh đoán, nếu có kiếp sau thì chắc em vẫn sẽ yêu Từ Dịch Phàm.

- Đừng đùa em như vậy, em thật không biết trả lời như thế nào đâu. Anh đang làm khó em đấy.

Nhắc đến Từ Dịch Phàm, Hoắc Tử Minh quả thật đang làm khó cô. Cô đúng là không thể trả lời được. Nhưng về sau, cô kể chuyện này cho Trương Uyển Tâm nghe thì cô ấy bảo rằng, kiếp trước cô yêu Hoắc Tử Minh rồi nên kiếp này phải yêu Từ Dịch Phàm. Còn kiếp sau, rất có thể cô sẽ hạnh phúc ở bên cạnh Châu Kiến Thành. Khi nghe Trương Uyển Tâm nói xong, cô chỉ có thể cười mà không nói gì cả. Nhưng những lời mà Trương Uyển Tâm nói không phải là không có lý. Nếu như có kiếp trước với kiếp sau thì rất có thể cuộc đời cô sẽ như thế thật.

- Em suy nghĩ gì vậy?

- Không có gì. Từ Minh, anh đi rồi liệu có còn quay về thành phố A thăm em nữa không?

- Có, nhất định anh sẽ trở về thăm em. Nhưng Lộ Phi à, nếu anh vẫn làm bác sĩ thì việc về thăm em sẽ dễ hơn. Nay anh sang Anh chuyên tâm vào nghiên cứu, sợ rằng toàn bộ thời gian sẽ ở trong phòng thí nghiệm, sẽ không thường xuyên về được. Thay vì anh trở về thăm em, sao em không sang đó thăm anh nhỉ?

- Được, nếu em có thời gian nhất định sẽ sang đó thăm anh. Chỉ sợ lúc đó anh bận quá lại không gặp em được. Như vậy chẳng phải em sang đó sẽ vô ích sao?

- Yên tâm đi, dù có bận như thế nào anh cũng sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để gặp em.

Phùng Lộ Phi mỉm cười.

- Mà hôm nay em đến đây tiễn anh, liệu chồng em có ghen không vậy? Anh ta mà nghĩ đến chuyện khác....

- Dịch Phàm sẽ không ghen đâu. Nếu anh ấy mà ghen thì đã đi cùng em đến đây rồi. Mà hơn nữa anh ấy còn bảo em chuyển lời đến anh là đi đường cẩn thận, khi nào rảnh thì quay về đây.

- Vậy à?

Trước đó, Phùng Lộ Phi đã nói với Từ Dịch Phàm là cô ra sân bay tiễn Hoắc Tử Minh. Từ Dịch Phàm không những không ghen tuông gì mà còn nhờ cô chuyển lời đến Hoắc Tử Minh nữa. Anh còn bảo cô đã là vợ anh rồi, anh chẳng cần phải ghen với những người đàn ông bên cạnh cô làm gì cho mệt.

"Chuyến bay XXX từ thành phố A đến London, Anh chuẩn bị cất cánh, mời quý khách...."

Thông báo vang lên, Hoắc Tử Minh nhìn đồng hồ nói:

- Bây giờ anh phải đi rồi.

- Vâng, đi đường cẩn thận, sang đến nơi thì nhớ gọi điện về cho em đây, đừng quên.

Hoắc Tử Minh ôm lấy cô, nói:

- Anh không biết nên nói gì nữa nhưng Lộ Phi, cả đời này anh không biết có quên được em hay không. Nếu như em có chuyện gì, dù không có ai bên cạnh em, anh cũng sẽ bên cạnh em.

- Được, em tin.

Anh mỉm cười, xách túi đi. Cô đứng ở đó vẫy tay tạm biệt. Liệu bao giờ cô có thể gặp lại anh đây? Có lẽ chắc phải chờ thêm một thời gian dài nữa. Những lời mà anh vừa nói, cô sẽ mãi khắc sâu trong lòng.

Mỗi tình 4 năm giữa cô và Hoắc Tử Minh đã kết thúc từ 4 năm trước nhưng cả hai vẫn có thể là bạn tốt. Điều mà cô mong muốn nhất là thấy anh được hạnh phúc, muốn anh nhanh chóng tìm được nửa kia của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Ngoại Truyện 4: Hoắc Tử Minh - Vương Nhã Đồng

Hoắc Tử Minh đến Anh sớm hơn dự kiến, vì chưa sắp xếp được căn hộ nên anh phải đến khách sạn ở tạm vài ngày. Nhưng có lẽ, mấy ngày này là khoảng thời gian làm thay đổi cả cuộc đời của anh.

- Được rồi Vũ Tranh, mình biết rồi, cậu không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi như thế đâu.

Hoắc Tử Minh quay sang nhìn cô gái đang đứng cùng trong thang máy với mình. Với cô gái này, anh không quen biết nên cũng chẳng quan tâm nhiều.

- Chẳng mấy khi mình được đi chơi. Mà này, biết thế ban đầu mình theo cậu học kinh doanh, học Ngôn ngữ học làm gì chứ nhỉ? Học thêm tiếng Anh rồi lại tiếng Nhật, suốt ngày đi làm phiên dịch cho người ta, thời gian đi làm kín mít, đến việc đi kiếm bạn trai cũng chẳng xong...

Phiên dịch viên?

Hoắc Tử Minh lại một lần nữa quay sang nhìn cô gái kia. Cô ấy muốn nói cô ấy là phiên dịch viên?

- Chẳng mấy khi được đi chơi, mình định ở lại London 1 tuần gì đấy rồi mới về thành phố B.

Thang máy vừa dừng lại thì cuộc điện thoại của cô gái cũng kết thúc. Cô chuẩn bị rời đi thì Hoắc Tử Minh bỗng lên tiếng:

- Vị tiểu thư này...

Cô gái quay lại nhìn Hoắc Tử Minh rồi lại ngó xung quanh. Cô chỉ tay về phía mình rồi hỏi anh:

- Anh gọi tôi sao?

- Phải.

- Anh có chuyện gì không?

Hoắc Tử Minh tiến lại gần chỗ cô gái, mỉm cười nói:

- Chào cô, tôi là Hoắc Tử Minh. Vừa rồi tôi nghe thấy cô nói chuyện điện thoại, có phải cô là phiên dịch viên không?

- Đúng rồi, tôi là phiên dịch viên.

- Chuyện là như thế này. Tuần sau tôi phải đi Nhật Bản có cuộc hội thảo nhưng vẫn chưa tìm được phiên dịch viên về tiếng Nhật. Tôi có thể mời cô làm phiên dịch viên cho tôi không?

Cô gái cứ nhìn Hoắc Tử Minh như vậy, bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi đi du lịch, thật sự không muốn làm việc chút nào.

- Liệu có thể được không? Cô yên tâm đi, bên tôi sẽ thanh toán đầy đủ tiền cho cô, vé máy bay sang Nhật Bản cùng các chi phí khác. Thậm chí khi cô về thành phố B, chúng tôi sẽ chi trả tiền cho cô.

- Thật ra tiền sinh à, thời gian này tôi chỉ muốn nghỉ ngơi đi du lịch thôi, không muốn làm việc.

- Vậy à? Nếu thế thì thôi vậy, tôi sẽ đi tìm người khác. Thật sự xin lỗi, đã làm phiền đến cô rồi. Tôi xin phép.

Vừa nói xong, Hoắc Tử Minh liền đi luôn. Cô gái thấy vậy thì hơi nhú mồm, vội đuổi theo anh:

- Tiền sinh...

- Có chuyện gì sao?

- Việc anh bảo tôi làm phiên dịch viên cho anh, tôi đồng ý.

- Thật sao?

Họ làm quen với nhau, lúc này Hoắc Tử Minh mới biết cô ấy tên là Vương Nhã Đồng, hiện đang sống ở thành phố B. Thật ra, anh với Vương Nhã Đồng cũng có liên quan lắm.

Vương Nhã Đồng là bạn thân của Lương Vũ Tranh, mà Lương Vũ Tranh lại là vợ của Hạ Quân Dật, Tổng giám đốc của tập đoàn DCL ở thành phố B. Hạ Quân Dật là bạn thân của Từ Dịch Phàm, cũng quen biết với cả Phùng Lộ Phi nữa. Mà Phùng Lộ Phi, lại là bạn gái cũ của anh.

.....

Tuần sau, Hoắc Tử Minh cùng Vương Nhã Đồng đến Nhật Bản tham dự một cuộc hội thảo. Sau khi làm việc xong, họ cùng đi chơi, đi khắp cả Tokyo. Mấy ngày đó quả là rất vui vẻ. Không chỉ còn là phiên dịch viên của Hoắc Tử Minh nữa, hai người nhanh chóng trở thành bạn bè.

Đến khi Vương Nhã Đồng chuẩn bị về thành phố B thì Hoắc Tử Minh lại bị ốm. Cảm thấy không yên tâm khi trở về, Vương Nhã Đồng quyết định ở lại Nhật Bản vài ngày nữa.

Vì chuyện này mà mối quan hệ giữa họ cũng tốt hơn rất nhiều.

Ở bên cạnh Vương Nhã Đồng một thời gian, Hoắc Tử Minh cảm thấy dường như anh cũng thích cô mất rồi. Nhưng hình bóng của Phùng Lộ Phi trong anh vẫn còn, nếu như cứ nói thật mọi chuyện và tỏ tình với Vương Nhã Đồng như thế thì liệu cô có hiểu lầm anh chưa quen được người yêu cũ hay

không?

Dù vậy, Hoắc Tử Minh cũng vẫn kể chuyện anh và Phùng Lộ Phi cho Vương Nhã Đồng nghe, thừa nhận tình cảm với cô. Lúc này anh mới biết, hóa ra Vương Nhã Đồng cũng thích mình.

- Tử Minh, tình cảm của anh với vị Phùng tiểu thư kia, em rất hiểu, em cũng không muốn trách anh. Hay là như thế này đi, bây giờ anh đang nghiên cứu, có lẽ sẽ phải mất 1 năm nữa mới kết thúc. Một năm này chúng ta cứ hẹn hò, anh ở London, còn em ở thành phố B. Nếu trong 1 năm mà anh có thể quên đi những chuyện cũ và muốn cùng em bắt đầu thì chúng ta hãy thật sự đến với nhau.

Yêu xa, Hoắc Tử Minh hiểu ý nghĩa của từ này. Yêu xa, đối với nhiều cặp đôi thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, e rằng sẽ không duy trì được bao lâu. Còn Hoắc Tử Minh? Liệu anh và Vương Nhã Đồng có kết quả gì hay không? Trong lòng anh vẫn còn Phùng Lộ Phi.

- Anh đồng ý.

Hoắc Tử Minh hiểu, việc anh nhận lời với Vương Nhã Đồng đồng nghĩa với việc anh đem tình cảm ra đánh cược. Cô cho anh 1 năm để suy nghĩ về chuyện tình cảm này, để anh có thể chắc chắn hơn với chuyện giữa họ.

.....

Ngày sinh nhật của Vương Nhã Đồng 1 năm sau.

Cô đi lang thang trong công viên, suy nghĩ về chuyện tình cảm của cô và Hoắc Tử Minh. Đã 1 năm trôi qua, cô vẫn yêu Hoắc Tử Minh như vậy, vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của anh. Anh đã suy nghĩ chưa?

Đi thêm một đoạn nữa, Vương Nhã Đồng giật mình khi thấy Hoắc Tử Minh đang đứng trước mặt cô. Thì ra Hoắc Tử Minh đã về thành phố B, vừa rồi anh ngồi taxi đi ngang qua thì nhìn thấy Vương Nhã Đồng.

Họ nói chuyện một hồi thì Hoắc Tử Minh nói:

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều trong 1 năm qua, chuyện của anh với Lộ Phi và chuyện của anh với em. Và rồi anh cũng đã hiểu rõ ràng rồi. Anh biết là anh yêu em, anh không thể rời xa em được. Chúng ta có thể bắt đầu lại được không? Em nhìn xem này, anh mang tất cả mọi thứ về đây, anh không ở lại London nữa. Anh muốn đến thành phố B, muốn ở bên em, cả đời này.

Lời tỏ tình của Hoắc Tử Minh khiến Vương Nhã Đồng cảm động đến mức bật khóc. Hóa ra, mọi chuyện còn có thể như thế này.

.....

Họ tổ chức đám cưới 2 tháng sau đó.

Hoắc Tử Minh gặp lại Phùng Lộ Phi sau 18 tháng nhưng họ đã không còn bối rối nữa rồi. Cuộc sống của Phùng Lộ Phi và Từ Dịch Phàm bây giờ rất tốt, có 2 đứa con ngoan ngoãn và xinh xắn.

Vương Nhã Đồng cũng không cảm thấy lo lắng khi Hoắc Tử Minh gặp Phùng Lộ Phi nữa. Cô biết, anh đã có thể quên được chuyện quá khứ, đã sẵn sàng bắt đầu lại từ đầu với cô. Trong 2 tháng qua, cô đã thấy rõ được chuyện này. Và cô, cô tin tưởng anh, tin anh suốt đời...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Ngoại Truyện 5: Triệu Chí Dương - Trương Uyên Tâm

Triệu Chí Dương là một “hoa hoa công tử”, cả thành phố A này đều biết rõ. Anh là con độc nhất, đã hơn 30 tuổi rồi nhưng bên cạnh chẳng có lấy một người bạn gái chính thức nào cả khiến cho bố mẹ rất lo lắng.

Còn nhớ, Triệu Chí Dương từng nói với Trương Uyên Tâm, cả anh và cô đều độc thân chưa có người yêu, nếu cô muốn thì họ có thể hẹn hò với nhau. Nhưng lúc ấy, Trương Uyên Tâm lại không hề quan tâm đến lời tỏ tình hết sức đơn giản này, coi nó là trò đùa. Một người đào hoa như Triệu Chí Dương mà tỏ tình, có thể tin được mấy phần?

- Trương Uyên Tâm, chúng ta hẹn hò đi. Anh và em đều không yêu nhau, nhưng chúng ta có thể thử xem. Nhớ đâu lại giống với Từ Dịch Phàm và Phùng Lộ Phi thì sao đây?

- Tính cách chúng ta khác biệt, anh nghĩ chúng ta có thể ở bên nhau mà không cãi cọ à?

- Phải để xem khác nhau như thế nào đã chứ?

Trương Uyên Tâm nhìn lại bản thân mình, năm nay cô đã 30 tuổi rồi, đi xem mặt mấy lần nhưng không thành công. Với Triệu Chí Dương, coi như là đang đi xem mặt cũng không có gì tổn thất.

- Em chưa hẹn hò bao giờ đâu.

- Thì anh cũng có đâu nào.

Chẳng hiểu làm sao, hai người có tính cách trái ngược ấy lại đến với nhau không biết. Cả hai người, chẳng ai có kinh nghiệm yêu đương, khiến mỗi lần họ hẹn hò lại trở nên vô cùng hài hước.

Còn nhớ, Triệu Chí Dương đưa Trương Uyên Tâm đi xem phim kinh dị, muốn nhân cơ hội này làm anh hùng ở bên giúp cô đỡ sợ. Nhưng nào ngờ cô chẳng có máu sợ gì, ngược lại anh còn sợ hết toáng lên nữa.

Thế vậy mà, họ lại gắn bó với nhau một khoảng thời gian dài. Thời gian này, Triệu Chí Dương chẳng đi cùng cô gái nào khác ngoài Trương Uyên Tâm. Còn Trương Uyên Tâm lại giảm bớt công việc để ở bên Triệu Chí Dương. Tình cảm giữa họ chẳng biết có từ lúc nào nữa.

- Con trai à, mẹ chẳng quan tâm Trương Uyên Tâm là người thế nào, nhưng con nhìn xem, gia thế của con bé...

- Mẹ muốn con lấy Trương Uyên Tâm hay gia thế của cô ấy vậy?

- Nhưng chẳng phải mẹ giới thiệu cho con mấy cô gái rồi hay sao?

- Con không thích, con chỉ thích Uyên Tâm thôi.

Khi kể chuyện hẹn hò với Trương Uyên Tâm, Triệu Chí Dương biết ngay việc anh sẽ bị phản đối. Nhưng mà anh yêu Trương Uyên Tâm, anh muốn cùng cô kết hôn, phải làm sao đây?

- Chí Dương, con không thấy Uyên Tâm là mẫu phụ nữ của công việc à? Liệu con bé có thể ở nhà chăm sóc chồng con không?

- Gì chứ, con có thể tự chăm sóc con mà.

- Đừng có cãi.

Nói chuyện với mẹ mãi mà mẹ vẫn chưa chịu đồng ý, Triệu Chí Dương bèn nói:

- Mẹ, con thông báo cho mẹ một tin vui.

- Tin vui gì?

- Uyên Tâm có thai rồi. Vừa nãy con định không nói, nhưng thấy mẹ không đồng ý cô ấy nên...

- Thật hả? Có thật là mang thai rồi không? Nhanh nhanh Chí Dương, mau đưa mẹ đi gặp Uyên Tâm. Đúng rồi, mẹ còn phải đi xem ngày tháng cho hai đứa mau chóng kết hôn nữa.

Triệu Chí Dương lắc đầu ngán ngẩm. Anh biết mẹ cực kỳ muốn có cháu, mà anh chỉ muốn lấy Trương Uyên Tâm nên chỉ có thể dùng cách này đánh vào tâm lý của mẹ mà thôi.

Và cũng rất nhanh, anh và Trương Uyên Tâm có thể kết hôn sau 20 ngày. Lúc nói chuyện mang thai kia cho Trương Uyên Tâm, Triệu Chí Dương đã bị cô nói cho một trận. Nhưng biết làm sao đây, chuyện này còn có thể thay đổi sao?

.....

- Cái gì? Không có thai? Chí Dương, con đùa mẹ à?

Sau khi làm đám cưới được 1 tuần, mọi chuyện cuối cùng cũng bại lộ. Nhưng dù sao với Trương Uyên Tâm, cô cũng thoải mái được phần nào.

Dù không mang thai thật nhưng mối quan hệ mẹ chồng – nàng dâu cũng chẳng đến mức tệ hại. Triệu Chí Dương dạy Trương Uyên Tâm cách lấy lòng mẹ anh và cô đã thành công. Chỉ sau 2 tháng kết hôn, mẹ của Triệu Chí Dương đã yêu thương Trương Uyên Tâm hết mực, còn hơn cả anh.

- Mẹ, con mang thai rồi.

- Thật sao? Không lừa mẹ đấy chứ?

- Lần này là thật đó ạ.

Mang thai thật, Trương Uyên Tâm được mẹ chồng chăm sóc rất tận tình và cô cũng tăng cân lên trông thấy.

8 tháng sau, Trương Uyên Tâm sinh con trai cho Triệu Chí Dương. Cô cũng nghỉ việc ở nhà luôn.

Cuộc sống cho đến nay vẫn rất hạnh phúc, Trương Uyên Tâm không nghĩ cô và Triệu Chí Dương lại có thể như vậy. Và Triệu Chí Dương cũng thay đổi rồi, anh vì Trương Uyên Tâm mà thay đổi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.